ALAN DEAN FOSTER
&
A.C.CRISPIN

ALIEN SAGA

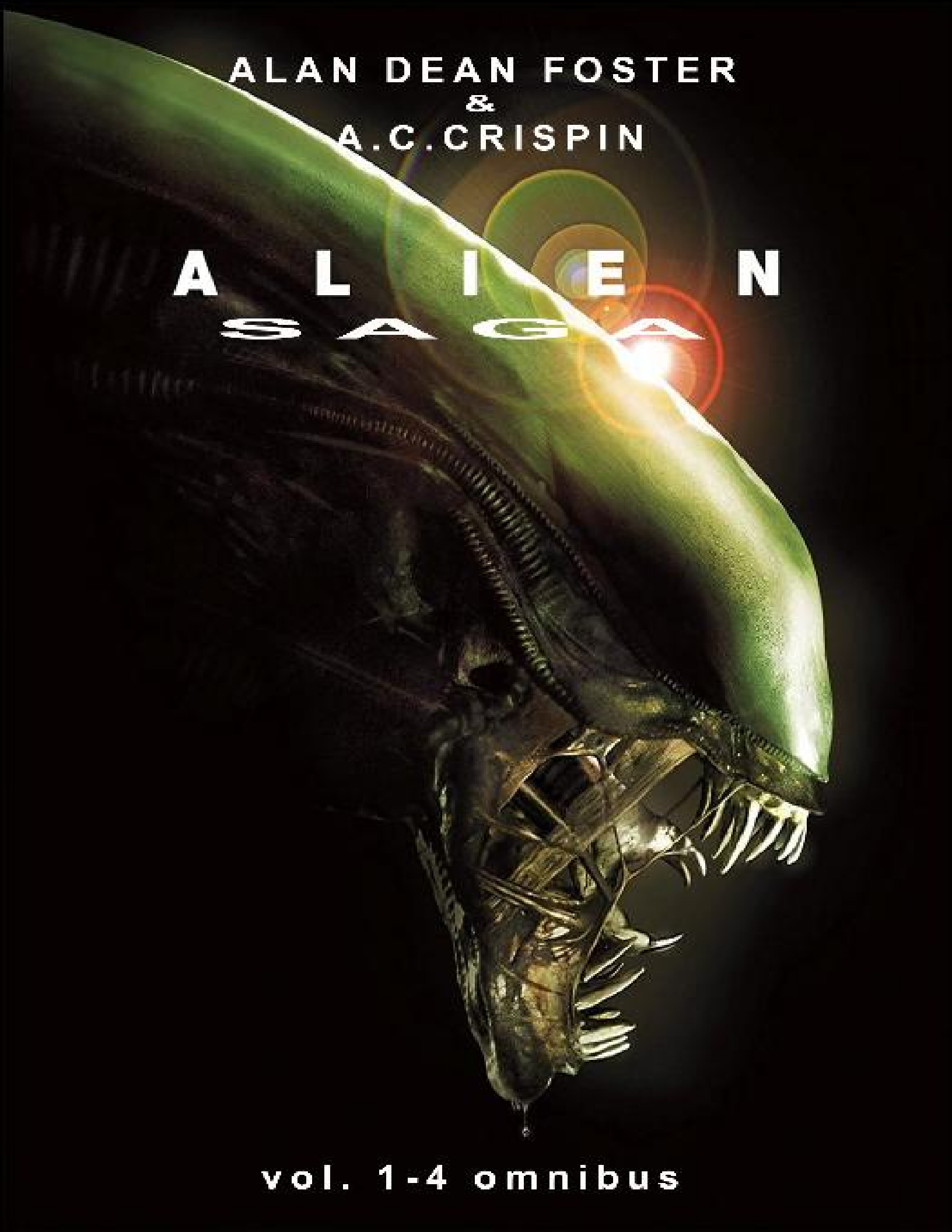

vol. 1-4 omnibus

Alan Dean Foster

ALIEN

Al 8-lea pasager

IN SPATIU, DACA STRIGI NU TE AUDE NIMENI

Alan Dean Foster

Alien

Al 8-lea pasager

Cartea Întâi

În românește de Marian Mirescu

CAPITOLUL 1

Șapte visători.

Să știți că nu erau visători profesioniști. Aceștia din urmă sunt bine remunerați și respectați, talentul lor este foarte apreciat.

Nu, cei șapte adormiți, ca mai toți dintre noi, visau fără efort și disciplină deosebite. Visul profesionist, care poate fi înregistrat și difuzat pentru distracția celor mai mulți, este o meserie extrem de căutată. E nevoie de capacitatea de regularizare și canalizarea impulsurilor creatoare semi-conștiente, de stratificare a imaginației în straturi paralele, ușor de observat. E vorba de o combinație extraordinar de greu accesibilă. Această combinație, atunci când se realizează, face din visătorul profesionist cel mai organizat dintre toți artiștii, dar și cel mai spontan: un fel de țesător subtil de speculații, numai nuanțe, nicidecum împrăștiat și stângace, ca mine sau ca voi.

Sau ca acești șapte adormiți.

Printre ei, doar Ripley ar putea revendica acest potențial special. Avea darul visării și o flexibilitate imaginativă mai mare decât tovarășii ei. Ce nu avea ea, inspirația profundă a maturității deosebite a gândirii caracteristică visătorului profesionist.

Se dovedea neîntrecută în organizarea magaziilor, depozitului și încărcăturilor. Plasarea cutiei A în încăperea B. Menținerea la zi a listelor de materiale erau operații de intendență la care se pricepea cel mai bine. În schimb, în magazia creierului, rețeaua de distribuție mergea anapoda. Speranțe și temeri, extrapolări de tot felul și creativitate pe jumătate dezvoltată lunecau la întâmplare dintr-un compartiment într-altul.

Ripley, master principal, avea nevoie de mai mult autocontrol. Gândurile ei repezite necesitau o mai mare acuitate pentru a produce combinația dorită.

Cu un mic efort, cât și cu o mai mare încredere în ea însăși, ar putea deveni o foarte bună visătoare profesionistă. Oricum, îi plăcea câteodată să-și închipuie această posibilitate.

Acum, căpitanul Dallas. La prima vedere, ar părea un trândav; era totuși cel mai organizat. Dar nu în detrimentul imaginației. Dovadă, barba. Nimeni nu-și lăsa barbă în compartimentele criogenice. Nimeni, în afară de Dallas. Barba făcea parte din natura lui intrinsecă, explicase el de-atâtea ori colegilor de navă. Relația emoțională cu antica podoabă facială era mai puternică decât cu oricare altă parte a *anatomiei* sale. Dallas era căpitanul a două nave: de-o parte, remorcherul interstelar *Nostromo,* de cealaltă, propriul corp. Cele două rămâneau intacte atât în somn cât și în timp de veghe.

Avea deci capacitatea necesară de regularizare și o ceva de imaginație. Nu era deloc suficient, fiindcă un „pro" necesită o mare cantitate din cea de-a doua, iar deficiența înregistrată n-are cum să fie compensată de o parte disproporționată din cea dintâi.

Dallas nu reprezenta o personalitate susceptibilă de a evolua, în nici un caz mai mult decât Ripley.

Kane își controla mult mai anevoie gândirea cât și acțiunea decât Dallas. Iar despre imaginație, să nici nu mai vorbim. Era un bun ofițer executant care nu va fi niciodată avansat căpitan de navă. Acest post cu răspundere cere o anumită stăpânire dublată de îndemânarea reală de a conduce oameni. Kane nu era hărăzit cu niciuna din aceste calități. În comparație cu acelea ale superiorului său ierarhic, visele-i hălăduiau ca niște umbre confuze, răzlețe, străvezii, așa cum Kane era ecoul mai fin, mai puțin vibrant, al căpitanului. Dar vai, un „pro" are nevoie de o mare risipă de energie, iar Kane n-avea decât de pe o zi pe alta.

Visele lui Parker nu erau nicidecum ofensive, dar nici atât de pastorale ca ale lui Kane. Nu aveau, ca să spun așa, nici o câtime de imaginație într-însele. De fapt, erau marcate profund de o prea

precisă specializare și nu se confruntau decât arareori cu probleme omenești. Nu te poți aștepta la altceva de la un inginer de bord.

Visele îi erau directe, fără nuanțe și câteodată urâte. La veghe, când inginerul se supăra sau enerva, carnea nu-i trăda sentimentele care o rodeau. Disprețul și mânia, acumulate și fermentate în străfundurile sufletului, erau bine ascunse. Tovarășii de navă n-au pătruns dincolo de ceea ce plutea la suprafața lui Parker, n-au prins nici un semn a ceea ce fierbea înăuntru.

Lambert folosea mai mult inspirația visătorilor, deși nu era o visătoare. În hipersomn, meditațiile ei neliniștite se mulțumeau cu releveuri parametrice și factori de sarcină anulate imediat sau bifate de considerații arzătoare pe care trebuia să le rezolve numaidecât. Câteodată imaginația îi mai stârnea structurile mentale rigide, fără a ațâța cât de cât pe ceilalți.

Parker și Brett își doreau ca sistemul lor să fie conectat cu al acesteia. Au întors pe toate părțile chestiunea factorilor de sarcină și de juxtapuneri spațiale în așa hal că ar fi scandalizat-o dacă ar fi știut. Niște speculații prea puțin conforme cu uzanțele în vigoare… încât ei preferau să le păstreze pentru ei, de teamă să n-o îngrijoreze peste măsură. Tulburarea lui Lambert era strict interzisă. Ca navigator al lui *Nostromo,* era răspunzătoare, cea dintâi, de întoarcerea lor integrală la cuibușor și nimeni de la bord nu-și putea închipui o perspectivă mai exaltantă și mai dorită.

Brett era înregistrat ca simplu tehnician, modalitate amabilă de a spune că era necioplit ca Parker, dar mai tânăr. Cei doi formau o pereche de originali, discordantă, absolut diferită de tovarășii lor. Cu toate acestea, coexistau și funcționau împreună fără probleme. Înțelegerea lor la nivelul muncii și prieteniei consta într-o mare măsură în faptul că Brett își interzicea orice amestec în domeniul mental al lui Parker. „Tehul" era tot atât de grav și flegmatic pe cât de volubil și slobod era coechipierul său. Acesta din urmă putea să bată câmpii despre defecțiunea unei piese de micro-circuit și,

tunând, să o trimită la strămoșii ei din solul Pământului din care au fost extrași constituenții ei. Brett comenta răbdător: „Adevărat.”

Pentru Brett, acest cuvânt avea mai multă valoare decât orice părere amănunțită. Îi certifica prezența mai bine decât ar fi făcut-o un discurs. Pentru el, tăcerea reprezenta forța superioară de comunicare, fiindcă în vorbărie sălașuia nebunia și urâțenia.

Mai era și Ash, ofițerul științific, și nici gradul și nici funcția nu-i făceau visele mai plăcute și nici mai haioase, de altfel. Erau organizate cel mai profesional din tot echipajul. Numai el, dintre toți, putea să se măsoare cu conștiința lui mereu la pândă. Visele lui Ash nu se încurcau niciodată cu vreo iluzie…

Dacă l-ați cunoaște, nu v-ați mira deloc. Dar cine, de la bordul remorcherului, s-ar lăuda că l-a dibuit? Despre caracterul său, Ash știa totul. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi explicat fără ezitare din ce motive nu va deveni niciodată un „pro”. Nimeni nu s-a gândit să-l întrebe, deși ofițerul științific era fascinat de acest domeniu.

A, mai era și motanul. Jones se chema. Un motan obișnuit, de casă, adică, în acest caz, de navă. Jones avea o blană galbenă de rasă nesigură și fire independentă, familiarizat de multă vreme cu capriciile navei cosmice și cu idiosincrasiile oamenilor care călătoreau prin univers. Și el, ca și tovarășii lui ocazionali, își făcea somnul de gheață și visa locuri calde și îmbietoare… având o creativitate mărginită la șoareci.

Dintre toți membrii echipajului, era singurul fericit, deși nu putea fi declarat inocent.

Ce păcat că niciunul nu avea calificarea necesară, având în vedere timpul liber pe care-l aveau la dispoziție! Fiindcă, în ciuda încetinelii scurgerii impulsurilor mentale datorate hibernării, aveau parte de mai mult răgaz decât zece profesioniști. Visul devenise, vrând-nevrând, principala lor ocupație. Adormit, închis în congelatoare, un echipaj în hăul cosmic nu putea *decât* să doarmă și să viseze. În

materie de vis profesionist, vor rămâne pentru totdeauna niște amatori, dar de un nivel competitiv.

Șapte dintre ei așa erau, într-adevăr. Șapte visători liniștiți în căutarea unui coșmar.

Deși avea un fel de conștiință, *Nostromo* nu visa. Nu ăsta era rolul său, nici n-avea nevoie de efectele conservante ale congelatoarelor. Dacă ar visa, astfel de meditații contemplative ar fi scurte și șovăielnice. Funcționa, analiza și avea grijă ca oamenii care hibernau în cuvele lor să fie feriți de moarte, acea moarte care pândea îndărătul somnului înghețat, ca un imens rechin cenușiu urmărind o corabie pe mare.

Evidența veghei neîncetate, mecanică și electronică, a lui *Nostromo,* se vedea și se auzea pretutindeni în interiorul liniștitei nave, în acest zumzet domol și în aceste lumini care alcătuiau respirația unei sensibilități instrumentale. Care pătrundea în inima astronavei, trimitea captoare pentru verificarea fiecărui circuit, fiecărei grinzi. Și în exterior, înfruntând vidul, o gamă completă de senzori captau pulsul cosmosului. Aceștia tocmai au detectat o anomalie electromagnetică.

O parte din creierul lui *Nostromo* era în mod special calificată pentru declararea și filtrarea sensului unei iregularități, a unui fenomen bizar pitit în prăpastia întunecată. Intrase în funcțiune, străpunsese această iritantă enigmă, examinase rezultatele analitice și hotărâse o linie de acțiune. Instrumentele adecvate, în letargie, fură activate; unele circuite în repaos porniră regularizarea scurgerii electronilor. Ca pentru a celebra această reînviere, șiruri lungi de semnalizatoare se aprinseră, aidoma unor semne de viață, ale unei respirații mecanice agitate.

Un sunet cu totul aparte se iscă și porni să străbată culoarele pustii. Numai membranele timpanelor artificiale îl interceptară și-l recunoscură. Era un zgomot care de multă vreme nu mai fusese auzit pe *Nostromo.* Semnaliza o intruziune neobișnuită.

În acest mănunchi de clinchete și străluciri, univers logic de procese ce conversează și-și răspund, se găsea o sală specială. Înăuntrul acestui habitaclu de metal lucios se odihneau șapte coconi de plastic alb ca zăpada.

Țipătul unei sirene umplu acest spațiu, urmat imediat de o exalație explozivă care cuprinsese compartimentul, într-o atmosferă răcoroasă, înțepătoare. Omul se pusese cu bună știință în această situație, încrezându-se orbește în micii zei de fier și titan, precum acest *Nostromo,* pentru a le asigura respirația vitală. El nu putea străbate hiperspațiul și învinge anii-lumină.

Extensii ale acestei ființe electronice semi-sensibile testau acum aerul eliberat adineauri și-și spuneau satisfacția întreținerii vieții în organismul lipsit de experiență al oamenilor. Semnalizatoare adiționale sclipiră, altele se stinseră. Fără fanfară, capcanele celor șapte crisalide se deschiseră, iar omizile dinlăuntru ieșeau din nou la lumină.

Rupți de visele lor, cei șapte membri ai echipajului lui *Nostromo* apăreau mai puțin impresionanți ca atunci când erau adânciți în hipersomn.

Încă buimăciți de această bruscă schimbare de mediu, se scuturară mai întâi, istoviți, de baia criogenică care le protejase corpul. Serul analeptic nu va întârzia.

Într-un timp secund, se aflară goi, cu mintea începătoșată, iar lichidul care-i acoperea nu era decât un vag substitut al acelor piei artificiale care se numesc veșminte.

— Isuse, murmură Lambert, cu gura încleiată, ștergându-și cu scârbă fluidul lipicios de pe umeri și șolduri. Mi-e frig!

Făcu un pas în afara cufărului care o prezervase și bâjbâi spre un compartiment alăturat. Acolo dădu peste un ștergar și începu să-și șteargă zeama transparentă care i se scurgea pe picioare.

— La naiba! De ce Mama nu încălzește *înainte* de a ne scoate din hibernare? bombănea, ștergându-și picioarele. Încercă să-și

amintească unde-și pusese hainele.

— Știi bine de ce! (Parker era mult prea ocupat cu propriul corp unsuros și sleit, pentru a-și mai pierde vremea cu examinarea furișă a anatomiei navigatoarei). Asta-i politica celor din Companie, continuă el. Economie de energie, sau altfel spus, rentabilitatea Companiei. La ce bun să cheltuiască un plus de energie pentru încălzirea compartimentului congelatoarelor? Cu cât mai târziu, cu atât mai bine! Și oricum, e frig întotdeauna când ieși din hipersomn. Știi la ce temperatură scăzută menține coconul organismul nostru.

— Da, știu! Dar tot mi-e frig! o ținea una și bună Lambert.

Ea știa foarte bine că Parker zicea adevărul și se răzbuna că trebuia să o recunoască. Niciodată nu a avut prea multă stimă pentru inginer.

Mamă! se gândi descoperind plăcile roșii de pe antebraț, dă puțină căldură!

Dallas se ștergea cu grijă, înlăturând ultimele resturi ale băii criogenice, încercând să nu fixeze un punct pe care ceilalți nu-l puteau zări din locul în care se aflau. Îl remarcase înainte de a se extrage din cuvă. Locul pe care îl avea în compartimentul de hibernare era altfel dispus încât avea acest punct în fața ochilor. Făcea parte din prerogativele comandantului.

— Munca ne va încălzi foarte repede, zise Dallas. (Într-un colț, Lambert bombăni ceva.) Fiecare la postul său. Îmi asum responsabilitatea să vă amintesc că pentru asta sunteți plătiți. Așa că lăsați-o mai moale cu problemele voastre.

Nimeni nu zâmbi și nici nu se osteni să comenteze ordinul foarte hotărât. Parker aruncă o privire spre coechipierul care abia se ținea pe picioare.

— Salut! Mai ești cu noi, Brett?

— Păi!

— Norocul nostru! (Ripley făcuse mișto. Se întinse ceva mai estetic decât colegii ei amorțiți). Sunt fericită să văd că marele nostru

orator este la fel de vorbăreț.

Brett se mulțumi să zâmbească. Era cam tot atât de volubil ca și mașinile pe care le avea în primire, ceea ce nu însemna mare lucru. Echipajul obișnuia să-l tachineze mereu cu chestia asta. În aceste ocazii râdeau cu el, nu de el.

Dallas se scutura, se răsucea. Își punea sângele în mișcare. Auzea parcă mușchii cum scârțâiau, după atâta timp de inactivitate. Strălucirea unui indicator galben, mai elocvent decât o voce, îi monopoliza atenția. Acest soare miniatural, acest ochi de ciclop, era modalitatea grațioasă a Mamei de a-i anunța că nu fuseseră treziți pentru a asista la întoarcerea pe Pământ. Dallas se întreba care era cauza schimbării de program.

Ash se ridică, privi în jur cu ochi inexpresivi. După cât de însuflețită-i era fața, părea să fie încă adâncit în hipersomn.

— Parcă sunt mort, zise măsurându-l pe Kane.

Ofițerul secund, nu tocmai întors din lumea cealaltă, căsca de-i trosneau fălcile. Ash, ca profesionist călit, își zicea că lui Kane îi plăcea hipersomnul și că acesta și-ar petrece toată viața în cuvă, dacă i s-ar da voie.

Neluând în seamă părerea ofițerului științific despre „exec", Parker îl privi și-i zise zeflemitor:

— Chiar că parcă ai fi mort.

Știa că și el arăta la fel. Hipersomnul zbârcea și pielea și mușchii. Se întoarse către cufărul lui Kane. Ofițerul executant se ridică în sfârșit în picioare.

— Ce bine că m-am întors, zise făcând cu ochiul.

— Lăsați poveștile, că știm noi cât îți trebuie să te trezești.

Kane păru șocat.

— Asta-i calomnie, Parker! Sunt doar ceva mai încet decât ceilalți, și-atâta tot.

— Da. (Inginerul nu insistă și se răsuci spre căpitan, în continuare gânditor.) Înainte de a arunca ancora ar trebui, poate, să revenim

asupra chestiunii beneficiului, nu credeți?

Făcând dovada unui entuziasm cam șubred, Brett supralicită:

— Da.

Încălțându-și espadrilele, Parker își continua bombăneala.

— Brett și cu mine credem că meritățm o împărțire mai echitabilă. O primă completă pentru misiunea noastră dusă la bun sfârșit, plus salariul și partea de beneficiu.

Știa că personalul sălii mașinilor nu-și pierduse spiritul ofensiv în timpul somnului. Dallas dădu din cap. Nu-și dădeau seama că de trei minute se văitau deja.

— Veți primi amândoi ceea ce este scris în contract. Nici mai mult, nici mai puțin. Ca toată lumea.

— Numai că fiecare primește mai mult decât noi, rectifică Brett.

Această propoziție constituia un tur de forță. Dar n-avu nici un efect asupra căpitanului. N-avea timp de nimicuri și jocuri de cuvinte. Indicatorul galben îi reținea întreaga atenție și-i stârnea curiozitatea.

— Ceilalți merită mai mult decât voi doi la un loc. Mergeți să vă plângeți trezorierului Companiei dacă doriți! Acum ieșiți de-acolo.

— Să ne plângem la Companie, murmură Parker către Brett care ieșea din cufărul lui deșelat. Mai bine ne-am plânge direct lui Dumnezeu!

— E tot aia, grăi Brett supraveghind semnalizatorul slab de pe panoul congelatorului său.

Abia dezmeticit, despuiat, cu corpul încă ud, se pusese pe treabă. Putea merge zile întregi cu un picior rupt, dar nu putea să suporte o funcționare proastă a aparatului său de reanimare. Dallas făcu un pas către compartimentul central al ordinatorului. Peste umăr le reaminti de existența motanului:

— Să se ocupe cineva de el.

Ripley scoase o formă gălbuie, fleșcăită, dintr-unul din congelatoare. Ea-i zise lui Dallas, supărată:

— Nu fiți atât de nepăsători. Nu este o piesă de echipament. Jones este un membru al echipajului, ca fiecare dintre noi.

Alăturând gestul vorbelor ei, îmbrățișă cu dragoste animalul.

— Mai mult decât unii, în orice caz, zise Dallas urmărindu-i din ochi pe Brett și Parker care, îmbrăcați din cap până-n picioare, se duceau spre sala mașinilor. El măcar nu mă bate la cap cu văicăreala despre salarii și prime!

Ripley o luă din loc, ținându-și în brațe motanul, învelit într-un prosop călduț. Amețit, neavând vlagă, Jones se lingea cu o demnitate suverană. Nu era prima ieșire din hipersomn. Va mai suporta câteva minute rușinea de a fi purtat.

După terminarea toaletei, Dallas apăsă pe un buton de la baza congelatorului. Ieși un sertar în care se găseau hainele și câteva obiecte personale.

În timp ce se îmbrăca, Ash își părăsi culcușul și se apropie de el. Îi zise încet, încheindu-și cămașa:

— Mama vrea să-ți vorbească.

Îi arătă din cap indicatorul galben care clipea constant pe consola suspendată în apropiere.

— L-am văzut de când am deschis ochii, răspunse Dallas luându-și bluzonul. Lumină galbenă puternică. Securitate 1; nu alertă. Să nu afle nimeni. Dacă într-adevăr ceva nu merge, vor fi avertizați la timp.

— Orice ar fi, nu poate fi prea rău, o-ntoarse Ash, cu o lumină de speranță în pupile. Indicatorul era galben, nu roșu.

— Deocamdată, șopti Dallas, răcind brusc optimismul „științificului". Aș fi vrut să mă trezesc în fața unei frumoase lumini verzi, verde ca o câmpie, primăvara! (Ridică din umeri, nedorind să-și neliniștească prea mult subordonatul). Poate-i „autobucătarul" care ne cheamă la masă. Ar fi o binecuvântare, având în vedere hrana pe care ne face s-o înghițim.

Gluma lui nu-i era a bună. *Nostromo* nu era uman; altfel el nu și-ar permite să trezească echipajul în securitate fără un motiv deosebit. O

funcționare defectuoasă a „autobucătarului” nu putea determina declanșarea acestei proceduri.

Compartimentul central al ordinatorului era oarecum diferit de celelalte încăperi locuite de la bordul lui *Nostromo.* Caleidoscop uluitor de lumini și ecrane, lectori de date și indicatoare, sala oferea priveliștea unui loc fermecat cu zeci de pomi de iarnă.

Luând loc într-un scaun capitonat, făcut parcă exact pe măsura lui, Dallas studie pupitrele cu comenzi. Ash se așeză în fața Băncii Creierului și manipulă controalele cu iuțeală și eficacitate. Dar era binecunoscută capacitatea ofițerului științific de a-și stăpâni domeniul. Calitate pe care Dallas și-o dorise în mai multe rânduri.

Încă nesigur – efectele secundare ale somnului vor mai persista câteva ore – programă o primă serie de întrebări. Niște modele de distorsiune se aprinseră pe ecranul de vizualizare, apoi luară formă clară a unor cuvinte: *ALERTĂ FUNCȚIUNE SUPRAVEGHERE LA MATRICE: EXPUNERE ȘI ANCHETĂ 1*

Nava găsi formula acceptabilă și răspunsul Mamei se înscrise imediat: *RAPORT SUPRAVEGHERE LA MATRICE.*

Numaidecât, coloanele de informații categoriale se aliniară pentru inspecție.

Dallas examină lista lungă, localiză secțiunea pe care o căuta și integră următoarea cerere:

COMANDĂ ALERTA PRIORITARĂ.

FUNCȚIUNE SUPRAVEGHERE GATA PENTRU ANCHETĂ, răspunse Mama. Băncile memoriale ale ordinatorului nu erau echipate pentru a se pierde în redundanțe. Nici Mama nu făcea excepție de la regulă.

Această atitudine îi convenea de minune lui Dallas, care nu avea deloc chef de palavre. Înscrise scurt: *CARE ESTE PROBLEMA, MAMĂ?* și așteptă…

Nu se putea afirma că pasarela lui *Nostromo* era spațioasă. Mai exact, producea mai puțină claustrofobie decât celelalte încăperi și camere ale navei, nu mai mult. Cinci scaune mulate pe formele umane își așteptau, ordonate, ocupanții. Pe console se aprindeau și se stingeau în cadență semnalizatoare, în timp ce nenumăratele ecrane rămâneau în continuare cuminți, goale, tăcute. Sosirea oamenilor le va scoate din amorțire ca pe o oștire în campanie. O pasarelă de mari dimensiunii ar fi fost o inutilă frivolitate, fiindcă echipajul își petrecea cea mai mare parte a timpului de navigație interstelară în congelatoare.

O ușă blindată alunecă fără zgomot și dispăru în perete. Kane intră în sală, urmat de Ripley, Lambert și Ash. Fiecare se îndreptă spre postul său și se așeză în fața pupitrului cu ușurința și familiaritatea unor vechi prieteni care se vedeau cu drag după o lungă separare.

Un al cincilea scaun, rămas liber, așa va rămâne până la întoarcerea lui Dallas de la tête-à-tête-ul cu Mama. Creierul Central al lui *Nostromo.* Această denumire era justificată și nu atribuită în glumă. Nu-ți bați joc de o mașină care este răspunzătoare de existența ta. Din partea ei, Mama a acceptat această poreclă dacă nu cu un tremur de emoție, măcar cu o solemnitate egală cu aceea a echipajului.

Hainele lor nu făceau caz de etichetă, la fel ca și ocupanții lor. Fiecare veșmânt oglindea personalitatea proprietarului. Cămăși și pantaloni, după luni sau ani de naftalină, aveau nevoie de primenire, ca și corpurile care petrecuseră atâta timp în cuvele lor hibernale. Echipajul nu-și lua uniforma normală decât în marile ocazii.

Primele sunete produse pe pasarelă rezumară sentimentele tuturor, chiar dacă nimeni nu le putea înțelege. Când Ripley îl puse jos, Jones miaună și-și întinse senzual lăbuțele. Ripley se înapoie la post.

— Iată-ne.

Kane verifica propria consolă, mângâind cu ochii numeroasele automatisme, căutând contrastele și incertitudinile, pe când Ripley și Lambert activau controalele necesare și manetele de pornire.

Puntea fu cuprinsă de o agitație febrilă: alte semnale de diferite culori umplură panourile de lectură și ecranele, creând un adevărat foc de artificii. Ai fi zis că instrumentele își manifestau prin această aparentă dezordine bucuria de a-i revedea pe interlocutorii biologici și că erau nerăbdătoare să-și demonstreze talentul.

Numere și simboluri tehnice se afișau pe lectorii din fața lui Kane. Le verifică, comparându-le cu datele imprimate în memoria sa.

— Totul pare normal până acum. Dă-ne o imagine.

Degetele lui Lambert ropoteau arpegii complexe pe tastele înghesuite ale controalelor sale. Toate ecranele pasarelei, cele mai multe atârnate la semi-înălțime pentru ușurarea inspectării, se aprinseră. Navigatorul se aplecă asupra ocularului de lângă scaunul său… și se încruntă numaidecât. Ceea ce văzu n-o surprinse. Ceea ce nu văzu o îngrijora. Factorul cel mai important, figura anticipată care ar fi trebuit să domine cadranul, nu era prezentă la întâlnire. Absența sa nega credibilitatea celorlalte cadrane de înregistrare.

— Unde e Pământul?

Supraveghind cu atenție propriul ecran, Kane văzu un fond negru pătat cu stele. Poate ieșiseră din hiperspațiu prea devreme, dar sistemul lor solar tot trebuia să apară clar în fața lor. Or, Sol era de negăsit, ca și planeta Pământ, după care tânjeau.

— Ești navigator, Lambert. Trebuie să ne spui unde e!

Era un soare central, fixat tocmai în mijlocul ecranelor multiple. Dar nu era Sol. Falsă era și culoarea, false erau și punctele evidențiate electronic care orbitau în juru-i. Aceste modele improprii, în mărime, în număr, în definiție, o lăsară cu gura căscată.

— Poate că problema noastră este orientarea, zise Kane, el însuși prea puțin convins de ipoteza sa. Știm că navele interstelare ies din hiperspațiu cu pupa către constelația Centaurului, în amplificare

maximă. În acest caz, Sol ar trebui să fie în spatele nostru. Să facem un releveu precis, mai întâi.

Nu mai spuse că sistemul ce se vedea pe ecrane nu semăna nici cu Centaurul, nici cu Sol.

Camerele diseminate pe suprafața coșcovită a lui *Nostromo* oscilară tăcute în vidul cosmic, căutând prin infinit amăgirea azurie a Pământului familiar. Pe cargou, monstruos agregat de forme voluminoase și de carcase metalice, camere secundare intrară în acțiune, multiplicând unghiurile de vedere, scotocind imensitatea. Oamenii din alte vremi s-ar fi mirat tare să afle că *Nostromo* remorca prin hăurile stelare o cantitate astronomică de petrol brut, închis în propria rafinărie automată.

Până la sfârșitul călătoriei, când remorcherul va intra pe orbită circumterestră, acest petrol se va transforma în produse petrochimice. Astfel de metode erau necesare de când niște indivizi hrăpăreți aspiraseră și ultima picături de petrol dintr-un Pământ secătuit.

Fuziunea și energia solară puneau în mișcare toate mașinile omului. Dar nu puteau înlocui petrochimia. Fuziunea nu produce mase plastice spre exemplu. Lumile moderne se lipseau mai ușor de energie decât de plastic. De aici prezența lui *Nostromo,* viabil din punct de vedere comercial în ciuda incongruității istorice, cargou înțesat cu mașinării și cu un infect lichid întunecat pe care-l transforma pe-ndelete.

Singurul sistem înregistrat de camere era cel instalat în centrul diferitelor ecrane: o stea spălăcită înconjurată cu un colier de planete. În mintea lui Kane nu mai încăpea nici o îndoială, acum, și nici în mintea lui Lambert. *Nostromo* programase acest sistem ca destinație imediată.

Totuși… putea fi o eroare în timp și nu în spațiu. Sol era poate acea pulbere abia perceptibilă dincolo de această stea. Exista o modalitate infailibilă de a verifica.

— Contactați controlul de trafic! (Kane își mușcă buza.) Dacă obținem vreun semnal din partea lor, vom ști dacă suntem în cuadrantul cel bun. Dacă Sol e prin preajmă, vom recepționa un răspuns de la una din stațiile orbitale-releu.

Fără să piardă vremea, degetele lui Lambert atinseră mai multe taste.

— Aici *Nostromo,* remorcher de comerț, înmatriculare unu opt zero, doi patru șase, în drum spre Pământ cu o încărcătură de petrol brut și rafinăria aferentă. Cheamă controlul de trafic special Antarctica. Mă recepționați? Recepție!

Numai țârâitul sorilor din depărtări trecu prin difuzoare. Ghemuit între picioarele lui Ripley, Jones, motanul, mieună odată cu stelele.

Lambert refăcu procedura.

— Remorcher de comerț *Nostromo* cheamă controlul spațial Sol Antarctica. Avem probleme de navigație. Acesta este un apel prioritar; răspundeți, vă rog.

Pentru a doua oară, pârâitul nervos al stelelor umplu puntea comandamentului. Lambert păru brusc îngrijorată. Cu glasul tăios reluă mesajul.

— Mayday! Mayday! Remorcher *Nostromo* cheamă control spațial din Sol sau oricare altă navă pe recepție. Mayday! Răspundeți!

Acest apel nejustificat de pericol (Lambert știa foarte bine că nu se găseau în pericol imediat) rămase fără răspuns, neobservat. Descurajată, stinse transmițătorul, dar ca un profesionist experimentat, lăsă toate canalele de recepție deschise în cazul în care o astronavă ar trece prin apropiere.

— Nu putem fi pe lângă sistemul nostru, pe care-l cunosc bine, mormăi Ripley. (Făcu semn cu capul în direcția ecranului de deasupra pupitrului ei.) N-aduce deloc cu vecinătatea lui Sol, și nici nu știu unde suntem!

— Continuă cercetarea, îi ordonă Kane. (Se întoarse spre Lambert și o întrebă): Deci, unde suntem? Ai stabilit?

— Mai dă-mi un minut, nu? Nu e ușor. Am ieșit din parametri, se pare.

— Bine, mai încearcă.

— Asta și fac.

Lucră de zor preț de mai multe minute, punând la grea încercare calculatoarele de bord, care erau de neînlocuit. În sfârșit, o idee de mulțumire îi lumină fața.

— Am găsit… Ne aflăm în fața lui Zeta II Reticuli. Nici n-am atins inelul exterior locuit. Prea departe ca să prindem semnalul unei balize de navigație. Lăsați legătura cu Sol.

— Pe dracu'! Dar ce facem aici? se răsti Kane. Dacă nava e-n bună stare și noi n-am ajuns la destinație, de ce ne-a scos din hibernare Mama?

Până când Lambert să propună un argument, un sunet de corn însemnând alertă-la-stație răsună imperativ în pasarelă…

Aproape de pupa lui *Nostromo* se găsea o sală mare, în mare parte ocupată cu o încâlceală indescriptibilă de mașini complicate. Aici se adăpostea inima navei. Un sistem de propulsie enorm permitea lui *Nostromo* să devieze și să răsucească spațiul, să ignore timpul, pe scurt să nu-i mai pese de Einstein… și numai incidental să furnizeze energia necesară aparatelor care întrețineau viața fragilului echipaj uman.

La celălalt capăt al acestei încâlceli amețitoare, sforăitoare, uruitoare, se detașa un compartiment cubic de sticlă, un mugure transparent așezat pe vârful acestui enorm iceberg care era *Nostromo.* În interior, stăteau, pe două scaune capitonate, doi oameni. Ei aveau răspunderea menținerii unei propulsii potrivite pentru nava cosmică; o situație pe care amândoi o apreciau în mod deosebit. Aveau grijă de astronavă, iar ea, în schimb, îi răsfăța.

În general, nava își purta singură de grijă, fapt ce le îngăduia să se îndeletnicească cu proiecte mult mai instructive și plăcute, cum ar fi lingerea unei beri sau schimbul de bancuri. Era rândul lui Parker să bată câmpii. Relata, a suta oară, povestea cu inginerul stagiar în camera ermetică de gravitație zero: o pățanie care a smuls întotdeauna lui Brett un rânjet complice, iar lui Parker, un hohot asurzitor.

— … Și așa că dama în chestiune, înnebunită de grijile pe care și le făcea, se ținea de capul meu să-l salvăm pe băiețel. Cred că habar n-avea ce era cu el în chestia asta!

Ca de obicei, inginerul mugea și hohotea la cea mai neînsemnată poantă.

— Tu știi locul acesta, continuă Parker. Pereții, planșeul și tavanul – numai oglinzi. Pat, ioc! Numai o bucată de catifea, acolo, atârnată în mijlocul odăii pentru intimitate și să nu le lovești de oglinzi. Și gravitație, zero.

Scutură din cap amintindu-și.

— Nu era un loc pentru amatori, a, nu, nici pomeneală! urmă inginerul râzând. Îmi închipui că puștiul era pus la încercare de coechipieri. După câte mi-a spus fata în chestiune, mai târziu, când își făcea toaleta, treaba începuse bine. După aia începură să se răsucească și stagiarul s-a speriat. Nu mai puteau să se oprească. Ea a-ncercat, dar în starea aia, numai împreună se puteau opri așa cum numai împreună puteau să pornească treaba. Mai ales că oglinzile îi înșelau simțul echilibrului; mai pune și învârtirea și uite-l cum dă la boboci! (Parker trase o dușcă de bere.) N-ai văzut tu atâta mizerie! Pun pariu că și acum mai șterg oglinzile alea!

— Mda, făcu Brett zâmbind pentru a-și arăta interesul.

Nostalgic, taciturn, Parker se așeză, cu ultimele crâmpeie de amintire în ochi. Acestea pieriră ca niște umbre, lăsând în urma lor un reziduu voalat de trecerea timpului. Într-o doară, acționă un comutator de pe pupitrul său de comandă. Deodată, un indicator se

aprinse deasupra tastei apăsate, aruncând asupra lui Parker o lumină verde.

— Tu ce culoare ai? întrebă.

— Verde! admise Brett după ce-a repetat pe tastatura sa procedura activare-verificare.

— Și eu! zise Parker, resemnat.

Rămase cu ochii la bulele care se aglutinau în sticla de bere. După câteva ore de la ieșirea din hipersomn, i se făcuse lehamite. Sala mașinilor torcea neostenită, își vedea de manevrele ei fără să-l facă să se simtă ca un nepoftit, ca un corp străin în acest mecanism pus la punct. Aici, în pântecele navei, Parker n-avea cu cine să stea de vorbă, în afară de Brett… și cum să pornești o dezbatere pasionantă cu un om care se exprimă monosilabic, și pentru care o frază completă e o adevărată caznă?

— Eu tot cred că Dallas dinadins nu ne ia în seamă plângerile, mai făcu el o încercare. Poate că nu e împuternicit să obțină mai mult, dar el e căpitanul! Dacă ar vrea, ar putea trimite o cerere pe cale ierarhică, sau o vorbă bună, acolo! Ne-ar fi de-ajutor.

După vorbele acestea tari, se afundă în observarea numerelor care alergau de la dreapta spre stânga pe un ecran de citire. Linia roșie fluorescentă care traversa axa cadranului rămânea fixată cu încăpățânare pe zero.

Parker ar fi reluat alandala văicărelile și poveștile dacă semnalul sonor de deasupra capului său nu și-ar fi întrerupt muzica monotonă.

— Cristoase! Ce-o mai fi! Nu poți sta o clipă liniștit în șandramaua asta?

— Just! aprecia Brett, care-și băga urechea în difuzor pentru a auzi cât mai bine vocea care deocamdată hârâia pentru a se drege.

Era Ripley.

— Toată lumea la raport.

— Nu e prânzul și nici cina n-are cum să fie, zise Parker, dezorientat de acest ordin. Una din două… ori ne pregătim de descărcare, ori…

Căuta un răspuns pe fața aproapelui.

— O să aflăm, nu riscă mai mult Brett.

Îndreptându-se cu pași mari spre popotă, Parker privea scârbit pereții murdari ai coridorului C.

— Tare aș vrea să știu de ce ăilalți nu vin deloc pe-aici. Aici e de lucru.

— Tot de-aia câștigăm de două ori mai puțin. Timpul nostru e al lor. Așa văd ei treaba.

— Mda. Păi, eu zic… Pute!

Tonul sentențios al lui Parker nu era deloc ambiguu în privința destinației. Nu se lega de duhoarea care îmbâcsea pereții coridorului, ci…

CAPITOLUL 2

Departe de a fi confortabilă, popota suporta la limită echipajul în efectiv complet. Cum eroii noștri nu prea aveau ocazia să mănânce împreună (mereu funcțional, „autobucătarul" încuraja indirect individualismul, erodând obiceiurile), popota nu fusese proiectată pentru șapte persoane regrupate. Această nefericită concepție făcea ca, în caz de forță majoră, să se trezească strânși ca sardelele, dând din coate, împingându-se unul pe altul, fiecare încercând să nu-l calce pe vecin pe bătături.

Parker și Brett nu erau mulțumiți și nu-și ascundeau năduful. Se consolau cu gândul că această convocare nu avea nimic de-a face cu compartimentul mașinilor de care se ocupau ei, iar că singurul subiect care va fi pus în discuție acum era responsabilitatea altor persoane. Ripley îi pusese deja la curent cu absența deconcertantă a destinației prevăzute.

Parker își zise că mai bine reintrau cu toții în hipersomn – operațiune neplăcută – și trase o înjurătură scrâșnită. Era pornit împotriva oricărui lucru care ducea la întârzierea plății.

— Știm că nu suntem în preajma lui Sol, căpitane, zise Kane, vorbind în numele tuturor. (Ceilalți cinci, cu ochii fixați pe Dallas, așteptau de la el să-i lămurească.) Suntem încă departe de casă și cu toate astea nava ne-a scos din hibernare. E vremea elucidării cauzei acestei devieri.

— E vremea s-o aflați. (Dallas aprobă de-ndată.) Așa cum bine știți… începu el doct, Mama este programată pentru întreruperea călătoriei și trezirea noastră dacă apar anumite condiții specifice. (Făcu o pauză, grijuliu, o pauză cu efect oratoric, apoi o trânti:) Au apărut.

— Trebuie să fie ceva serios, zise Lambert urmărindu-l cu coada ochiului pe Jones motanul care se juca cu axiometrul clipitor. V-ați

dat seama; a extrage tot echipajul din hipersomn nu se face cu una cu două. E riscant.

— Cui i-o spui, mormăi Parker.

Numai Brett, așezat alături, captă remarca malițioasă.

— Veți fi fericiți să aflați, continuă Dallas, că alerta nu se referă la *Nostromo.* Mama a confirmat că avem un profil perfect.

Un „amin" murmurat se auzi în camera strâmtă.

— Alerta este în altă parte… și mai exact în această galaxie necunoscută în care am pătruns, spuse mai departe căpitanul. Ar trebui să intrăm, dintr-o clipă în alta, în contact cu planeta pe care o avem în față. (Îl privi pe Ash care înclină capul aprobator). Am înregistrat un apel dintr-o sursă situată acolo. Destul de ciudat, și se pare că Mama a avut nevoie de ceva timp pentru a decodifica acest puzzle, dar nu încape nici o îndoială că vorba de un semnal de naufragiu.

— Ce? Povestea asta e de neînțeles, zise Lambert, descumpănită. Dintre toate transmisiunile standard, apelurile de urgență sunt cele mai directe și cele mai puțin complexe. De ce i-a fost greu Mamei să-l descifreze?

— Mama consideră că este vorba de cu totul altceva. În nici un caz de un apel „standard". Avem de a face cu un semnal al unei balize acustice care emite la interval de douăsprezece secunde, interval care, chiar dacă scurt, nu este neobișnuit. Cu toate astea, ea nu crede că este de origine umană.

Asistența resimți șocul acestei declarații. După trecerea primului val de excitație, Dallas reluă:

— Mama nu este deloc tranșantă în aceste deducții. Acest lucru *îmi dă* bătaie de cap. N-am mai văzut un ordinator care să șovăie, să pară încurcat. Ignoranță, de acord, dar confuzie! O fi un început.

— Important e că a identificat un semnal de naufragiu, motiv suficient pentru întreruperea hipersomnului, zise Kane.

— Și ce-i cu asta? se băgă Brett, cu o sublimă nevinovăție.

Kane replică, oarecum iritat.

— Hai, măi băiete! Ăsta-i manualul. Avem datoria, conform directivelor Companiei, secțiune B 2, să acordăm asistență și ajutor în astfel de împrejurări. Fie că-i apel uman ori ba.

Parker bătu din picior, contrariat.

— Cristoase! Nu-mi place s-o zic, dar noi suntem un remorcher de comerț care transportă o încărcătură enormă, greu de manevrat. Și nu o patrulă de salvare. Serviciul ăsta nu figurează în contractul nostru! (Privirea i se aprinse o clipă când formulă o ipoteză îmbietoare:) Desigur, dacă se lasă cu ceva gologani…

— Ar fi mai bine să recitiți contractul, zise Ash.

Și pentru a nu mai persista nici o îndoială, recită cu glas clar, ca al calculatorului central, de care era atât de mândru: „Oricare transmisie emisă sistematic, indicând o posibilă origine inteligentă, trebuie să facă obiectul unei investigații.”

— Nesupunerea duce la confiscarea întregului salariu și a primelor. Contractul nu pomenește nimic despre vreo recompensă grasă în cazul ajutorării unei persoane în pericol.

Parker mai bătu odată din picior, dar tăcu. Nici el și nici Brett nu se considerau făcuți pentru acte de eroism. Orice lucru care forța o navă cosmică să se aventureze într-o lume străină putea să-i trateze pe ei, de pe *Nostromo,* cu aceeași inconștiență. Nu că ar fi avut vreo dovadă că acest naufragiat ar fi fost forțat să asolizeze, dar, fiind în felul lui într-un univers neiertător, Parker înclina spre pesimism.

Brett, mai prozaic, judeca în termeni de samsar întârziat.

— Vom merge acolo. Este singurul lucru pe care-l putem face, zise Dallas privindu-i pe rând pe Parker și pe fidelul său secund care-l exasperau…

Nu era mai bucuros decât ei să îndeplinească această misiune, iar în calitate de comandant, era nerăbdător să ajungă cât mai repede la bază și să procedeze la descărcare. Dar câteodată anumiți membri ai echipajului, simțind frâiele în jurul gâtului, frizau nesubordonarea.

— Bine, zise Brett, puțin sarcastic.

— Bine, ce?

„Tehul” nu era nechibzuit. Nu putea să se înșele în ceea ce privește expresia și tonul superiorului său. Era momentul să depună armele.

— Bine… vom merge… (Fiindcă Dallas nu-l slăbise din priviri, adăugă zâmbind:) domnule.

Căpitanul se întoarse către Parker încruntat, dar bățosul se îmblânzise.

— Putem ateriza? îl întrebă Dallas pe Ash.

— Cineva a făcut-o!

— Asta vreau să spun, reluă cu tărie. „Aterizarea” este un termen generos. Implică o secvență de procese duse la bun sfârșit, rezultând într-un contact sigur și moderat al unei nave cu o suprafață dură. Suntem confruntați cu un apel de ajutor. Asta presupune evenimente care nu au nimic generos. Să mergem și să vedem cum este de fapt… dar cu prudență, păstrând de partea noastră toate șansele.

Se deplasară cu toții spre o masă cartografică luminoasă.

Dallas, Kane, Ripley și Ash făcură cerc în jurul hărții misterioase, în timp ce Lambert se așeza la pupitrul ei de navigație.

— E aici, zise Dallas, arătând cu degetul un punct minuscul. (Privi în jur fețele încordate.) Acum ciuliți bine urechile.

Își reocupară locurile. Dallas îi făcu un semn din cap lui Lambert ale cărei degete așteptau deasupra unei taste speciale.

— O.K. Dă-i drumul la bandă. Atenție la volum.

Navigatorul apăsă comutatorul. Sala se umplu de un șuierat ascuțit. Vorbeau stelele.

Deodată un sunet terifiant explodă prin pasarelă. Kane se cocârjă și Ripley păli în mod rușinos. Urletul oribil ținu douăsprezece secunde, apoi energia statică îl acoperi.

— Dumnezeule, zise Kane, tremurând tot.

Lambert deconectă difuzoarele. Pe punte se resimți puțină căldură omenească.

— Ce-ar putea fi? întrebă Ripley cu voce pierdută. (Avea privirea celei care a găsit un șobolan mort în farfuria cu micul dejun.) N-am mai auzit un asemenea semnal de naufragiu.

— Și totuși așa crede Mama, răspunse Dallas. Să-i zicem „Străinul" e prea puțin.

— Poate că e o voce.

Lambert își mușcă limba pentru debitarea acestei enormități. Implicațiile acestei ipoteze erau dintre cele mai neplăcute. Coborându-și ochii pe consolă, încearcă să se facă mică.

— Vom afla în curând. L-ai localizat pe ecran?

— Am determinat secțiunea planetei, zise Lambert, fericită că aveau din nou de-a face cu calcule matematice, fără să mai perturbe atmosfera cu reflecțiile ei. Suntem destul de aproape.

— Altfel nu ne-ar fi smuls Mama din hipersomn, murmură Ripley.

— Se prezintă în ascensiune șase minute, douăzeci secunde; declinație minus treizeci și nouă grade, două secunde.

— Arată-mi toți parametrii ăștia pe un ecran.

Navigatorul împunse mai multe butoane. Unul dintre ecranele video ale pasarelei se lumină; imaginea tremură o secundă, apoi un punct strălucitor le apăru în fața ochilor.

— Albedo mare – poți mări definiția obiectivului?

— Nu. De la distanța asta trebuie s-o priviți.

Zoomul camerei video plonjă pe acest punct de lumină, scoțând în evidență o formă banală, ușor turtită la poli, atârnată în vid.

— Mișto fund, zise Dallas fără răutate. Ești sigură că ăsta-i obiectivul nostru? Sunt miliarde de stele în galaxia asta!

— Acesta este un simplu asteroid, de fapt. O mie două sute de kilometri, nu mai mult.

— Vreo rotație?

— Da. Cam două ore, reproducând figurile inițiale. Vă spun mai multe peste zece minute.

— Este destul deocamdată. Care-i gravitația?

Lambert studie niște înregistrări.

— Punct opt șase. Trebuie să fie o materie deosebit de densă.

— Să nu suflați o vorbă lui Parker și Brett, zise Ripley. O să creadă că e vreun metal greu și o să meargă să prospecteze pe undeva până să descoperim identitatea necunoscutului.

Ash făcu o observație mai pragmatică:

— Se poate merge pe sol.

Și cu asta, fiecare se instală pentru efectuarea procedurii de intrare pe orbită…

Nostromo înaintă până foarte aproape de globul minuscul, trăgând după el enorma încărcătură de rezervoare și uzine de rafinare.

— Apogeu orbital aproape. Atenție! Numărătoarea inversă. Douăzeci de secunde. Nouăsprezece, optsprezece…

Lambert continuă desfășurarea numărătorii. În timp ce în jurul ei colegii ei își vedeau de lucru la instrumentele lor.

— Revoluție nouăzeci și două de grade deviere tribord, anunță Kane, complet absorbit de activitatea pe care o desfășura.

Remorcherul și rafinăria, amândouă solid conectate, operară o rotație, executând în imensitatea spațiului o piruetă majestuoasă. Un fulger gigantic lumină scurt noaptea siderală la pupa remorcherului, atunci când motoarele secundare porniră.

— Orbita ecuatorială integrată, declară Ash.

Sub ei mica planetă își urma drumul solidar fără grabă, nebănuindu-i pe intruși.

— Dați-mi citirea presiunii EC.

Ash examină cadrele și răspunse fără se se uite la Dallas:

— Trei puncte patru cinci în separație *em* pătrat… aproape cinci psia, domnule.

— Strigă dacă se schimbă.

— Te temi că intrarea prea mare va modifica influența C.M.G.S, când vom fi ocupați cu altceva?

— Mda.

— Influența C.M.G.S. este împiedicată prin DAS/DES. Vom realiza amplificarea cu TACS și supravegherea prin intermediul ATMDC și calculatorul de interfață. Te-ai liniștit?

— Mult.

Ash e un tip ciudat, se gândi Dallas. Genul amicului distant, dar foarte competent. Nu era niciodată surprins nepregătit. Dallas se simțea în siguranță alături de ofițerul științific care-l susținea și-i controla eficient fiecare hotărâre.

— Gata pentru detașarea platformei! (Apăsă pe comutatorul intercomului și ordonă:) Compartiment mașini, pregătiți detașarea!

— Alinierea babord și tribord verde, raportă Parker, fără nici o urmă de sarcasm.

— Verde și disjuncția ombilicului spinal, adăugă Brett.

— Trecerea cercului de iluminare, îi informă Lambert. Pătrundem în fața întunecată a planetei.

Pe astronavă, o linie dreaptă tăie un strat fin de nori, lăsând de-o parte o zonă strălucitoare, iar de cealaltă, una întunecată ca un cavou.

— Urcă. Urcă. Fiți gata. (Lambert răsturnă mai multe serii de manete.) Fiți gata. Cincisprezece secunde… zece… Cinci… patru. Trei, doi, Unu. Blocați.

— Detașați, ordonă cu hotărâre Dallas.

Scurte răbufniri de gaz scăpară între *Nostromo* și masa greoaie a platformei de rafinărie. Cele două straturi artificiale, una minusculă și locuită, cealaltă gigantică și pustie, lunecară încet, deschizând

între ele o prăpastie amețitoare. Dallas urmărea foarte atent delicata operație de separare pe ecranul nr. 2.

— Ombilic clar, anunță Ripley.

— Precesiune corectată, spuse Kane lăsându-se pe speteaza scaunului pentru a se destinde câteva secunde. Totul e clar și exact! Separarea reușită. Fără probleme.

— Verificare operată la mine, adăugă Lambert.

— Și la mine, zise Ripley, liniștită de reușita manevrei.

Dallas îl privi peste umăr pe navigator.

— Ești sigură că am lăsat încărcătura pe orbită fixă? N-aș vrea ca masa asta de două trilioane de tone să se prăbușească și să ardă cât om face noi acolo jos cercetările. Atmosfera nu e destul de densă pentru a face o „umbrelă" demnă de încredere.

Lambert verifică un cadran.

— Nici un pericol. Uzina va rămâne aici și un an. Domnule.

— Bine. „Păpica" e-n siguranță, așa că și capetele noastre. Să coborâm pe planetă acum. Pregătiți-vă pentru zborul atmosferic.

Cinci ființe umane se animară, fiecare îndeplinindu-și funcția ce i se hotărâse. Motanul Jones se așeză pe marginea unei console, interesat de norii care umpleau ecranul.

— Coborâre, preveni Lambert, concentrată asupra unui indicator. Cincizeci de mii metri. Mai jos. Mai jos. Patruzeci și nouă de mii. Intrăm în atmosferă.

La pupitrul său de comandă, Dallas încerca să evalueze repede și să memoreze zecile de figuri schimbătoare care defilau pe măsură ce astronava se apropria de suprafața globului. Călătoria astronautică înseamnă omagierea cum se cuvine a instrumentelor și a o lăsa pe Mama să se ocupe de această dificilă treabă. Dar în privința zborului în atmosferă, era cu totul alta povestea. De data asta pilotul muncea mai mult decât mașina.

Nori bulbucați, bruni și cenușii, înhățară astronava.

— Fiți atenți la mizeria asta. Dedesubt cred e nasol.

La fel ca Dallas, Ripley cugeta. Undeva în acest infern de culori întunecate, sub ei, o altă navă urla la intervale regulate, un apel disperat, uman, înfricoșător.

Toată această galaxie lipsea din hărțile lor astronautice, așa că mai întâi trebuia să fie prelevate eșantioane de atmosferă și de scoarță, să le studieze proprietățile și să vadă în ce măsură aceste elemente au provocat catastrofa. Totuși, pentru Dallas, era pur și simplu „nasol". Ripley se întreba deseori de ce un om așa de competent pilota o droagă ca *Nostromo.*

Ar fi fost surprinsă dacă ar fi aflat că era îndrăgostit de nava lui.

— Coborâre verticală programată și calculată. Ușoară corecție de parcurs, îi informă Lambert. Localizare deplină pe traiectorie, acum. Blocați direcția, mergem drept înainte.

— Verificați. Cum ne menținem pe obiectiv cu propulsia secundară?

— Merge, deocamdată, domnule. Mai mult nu pot să spun, până nu traversăm stratul de nori. Dacă om putea să-l traversăm.

— Om vedea. (Se încruntă cu ochii pe un cititor de date și împunse un buton. Cifrele tremurară, defilară, apoi se opriră, având ca efect schimbarea expresiei feței, care se lumină.) Ce ziceți, credeți că o să pierdem obiectivul, întrebă.

— O să-l pierdem.

Remorcherul se aruncă, în invizibil, în negura opacă. Lambert nu putea vedea cu proprii ochi ce era în interior, dar instrumentele ei înregistrau, analizau, verificau, vedeau. Nava se legănă, o dată, de două ori, de trei ori, apoi alunecă ușor în vata deasă de nori. Pătrunderea domoală în atmosferă revenea lui Lambert, foarte abilă în găsirea parametrilor adecvați, și lui Dallas, pentru pilotaj.

Nu ținu mult. Nava începu a fi zguduită de vârtejuri atmosferice.

— Turbulență, constată Ripley care înfrunta această dezlănțuire a elementelor, lucrând la pupitrul ei.

— Aprindeți farurile de navigație și de asolizare. (Dallas se străduia să străpungă înspăimântătorul maelstrom care întuneca ecranul.) Poate că vom decela ceva.

— Fără instrumente nu se poate face nimic în mocirla asta, zise Ash.

— Și nici în cazurile extreme. Oricum, mie-mi place ce văd.

Proiectoarele puternice luminau suprafața inferioară a lui *Nostromo.* Valurile de nori erau atât de dense încât abia puteau fi pătrunse, împiedicându-l pe Dallas să obțină viziunea degajată pe care și-o dorea atât de mult. Fluxul luminos ricoșa pe masa întunecată și se-ntorcea biciuind ecranele, luminând pasarela *a giorno.* Ambianța se amelioră, Lambert având impresia că nu mai naviga ca prin cerneală.

Parker și Brett nu vedeau nimic din ceea ce se întâmpla afară, fiind închiși în compartimentul mașinilor, dar simțeau efectele bătăliei în curs. Sala mașinilor suportă o smucitură, devie, apoi urmă un nou șoc.

Parker emise o înjurătură printre dinți.

— Ce-a fost? Ai auzit?

— Mda, zise Brett cu nervozitate, consultând un cadran. Presiunea a scăzut în intrarea nr. 3. Se pare că am pierdut un scut. (Îndesă câteva butoane.) Hei! 3-ul nu mai merge. Intră praf în admisie.

— Blochează admisia. Blocheaz-o!

— Ce crezi că fac?

— Bravo! Am limitat avaria.

— Nici o problemă… sper. (Brett reglă o valvă.) Deconectez 3-ul și ventilez materia pe unde s-a infiltrat.

— Dar tot avem o avarie. (Lui Parker nu-i plăcea deloc să se gândească la ce-ar putea face acele materii abrazive în calea de admisie). Dar pe unde zburăm? strigă furios. Prin nori sau printr-o

ploaie de bolovani? Dacă nu ne prăbușim, pariez doi dolari pe cireașa fetiței tale că se va aprinde circuitul în chestiune.

Ignorând blestemele debitate în mașinărie, cei cinci membrii ai echipajului de la pasarelă trudeau să pună remorcherul pe suprafața planetei, și cât mai aproape de sursa înregistrată.

— Ne apropiem de punctul de origine, zise Lambert, studiind parametrii ei. Terminal la douăzeci și cinci de kilometri. Douăzeci. Zece, cinci…

— Încetinire și pilotare.

Dallas se concentră asupra pilotajului manual.

— Traiectorie corectă trei grade, patru minute dreapta! (porni corecțiile). Acum. Cinci *kilometri* de la centrul perimetrului de cercetare și punct fix.

— Ține cât mai strâns, acuma.

Ascultând somația lui Lambert, Dallas se conformă.

— Trei kilometri. Doi… numără Lambert, cu o oarecare încordare.

Dallas nu-și dădea seama dacă era din cauza progresiei lor periculoase sau a apropierii punctului de impact.

— Bună treabă, Lambert, o complimentă. Ripley, cum e terenul? Găsește un loc convenabil.

— Asta și fac, domnule.

Aplecată pe instrumentele ei, verifica diferite referințe. Pe măsură ce datele se aliniau pe ecran, fața ei exprima o iritare crescândă. Pe când se străduia să obțină o vizualizare electronică a solului care-i scăpă ca prin farmec, Dallas, în continuare la comenzile manuale, păstra obiectivul în centrul traiectoriei.

— Coordonate vizuale imposibile, anunță Ripley.

— Se vede, mârâi Kane. Adică, nu se vede.

Cele câteva momente de claritate nu-l făcură să devină mai optimist. Zgârcenia citirilor terenului sugera un mare pustiu

dezolant, o lume sterilă, ostilă.

— Radarul a captat un zgomot! Dacă electronica de la bord ar putea reacționa la înjurături la fel de prompt ca oamenii, murmură Ripley. Sonarul îmi întoarce și el zgomot! Infrasunet. Ții direcția. Încerc ultravioletul.

Spectrul este destul de înalt ca să nu interfereze.

Trecu un moment, după care pe ecran apărură câteva linii în sfârșit satisfăcătoare, urmate de analiza în limbajul calculatorului.

— A mers!

— Un loc de asolizare?

Complet detensionată, Ripley consultă liniștită ecranul și spuse:

— După câte-mi dau eu seama, oriunde în perimetru. Determinările ne asigură că totul e plat dedesubt. Absolut plat!

Dallas își imagină numaidecât un strat de lavă, o scoarță de curând întărită, dar înșelătoare, ascunzând un haos de metal topit.

— De acord. Dar plat, ce? Apă? Nisip? Detonează ceva, Kane. Să fim siguri. Cobor cât să pierdem cât mai mult din interferența asta. Dacă terenul e plat cum zici, ne putem apropia fără prea multe riscuri.

Kane împinse câteva comutatoare.

— Pornit supravegherea. Activat calculatoarele analitice. Mai avem încă sfârâit.

Cu infinite precauții, Dallas aduse remorcherul spre suprafață.

— Mai e hărmălaie, dar începe să se limpezească.

Nostromo, fără șovăire, pierdea altitudine. Lambert era cu ochii pe indicatoare. Se putea opera o degajare de urgență, la o adică, dar la viteza cu care se deplasau, situația putea deveni critică dacă unul dintre motoare o lua razna, sau o prezență ostilă se manifesta pe această lume necunoscută. Și n-aveau cum să reducă viteza. În aceste turbulențe, aceasta ar fi însemnat pierderea controlului navei.

— Se limpezește… asta e! strigă Lambert.

Dallas studie citirile de aliniere a terenului, furnizate de baleiajul radar al astronavei.

— Era magmă în fuziune cu puțin timp în urmă, după rezultatul analizei. Azi, s-a potolit. Bazalt mult, ceva xiolit și plăci de lavă ici și colo. Totul răcit și solid. Nici un semn de activitate tectonică.

Kane verifică alte instrumente pentru sondarea mai completă a secretelor geologice ale planetei miniaturale.

— Nici un defect de alteritate sub *Nostromo* sau în imediata apropiere. Trebuie să fie un loc bun de aterizare.

Dallas rămase pe gânduri.

— Ești sigur de compoziția suprafeței?

— Roca asta e prea veche ca să fie altceva, răspunse ofițerul executant, morocănos. M-am săturat de chestia asta cu vechimea unei planete și cu componentele solului. Crezi cumva că vă fac să aterizați în craterul unui vulcan?

— De acord, de acord. Iertare. Voiam să fiu cât mai sigur. N-am mai operat o aterizare fără hărți și fără balizaj de la școala de pilotaj. Sunt cam nervos.

— Toți suntem! interveni la timp Lambert, pentru a sparge gheața.

— Ce-ar fi să ne punem? (Nimeni nu obiectă.) Să-l ducem pe *Nostromo* la sol. O să cobor în spirală cât oi putea de încet. Lambert, stai lângă semnalul de procedură de urgență! N-aș vrea să ne instalăm tocmai pe nava care ne-a chemat în ajutor. Să mă avertizați dacă ne apropiem prea mult de ea, zise încordat.

Se făcură ajustările. Ordinele date fură executate de îndată de către electronica de bord. *Nostromo* porni coborârea în spirală regulată – cale balizată de creierul central – înfruntând cu înverșunare vânturile contrare, zvârlind în lături vârtejuri de aer negru.

— Cincisprezece kilometri, progresăm, anunță Ripley cu o voce egală. Doisprezece… zece… opt.

Dallas apăsă tasta unui control.

— Frânați. Cinci… trei… doi. Un kilometru, zise Kane, încovoiat deasupra pupitrului. Coborârea preluată acum de ordinator!

Un zumzet ascuțit umplu pasarela comandamentului când Mama supervizează faza finală, reglând căderea pe ultimii metri cu mai multă precizie decât cel mai bun pilot uman.

— Coborâre pe reactoare de sustentație, anunță.

— Stingeți motoarele de înaintare.

Dallas procedă la o ultimă verificare de preavertizare apoi blocă mai multe manete în poziție OFF.

— Motoare de înaintare stinse. Reactoarele de sustentație funcționează perfect.

Brusc, o pulsație regulată străbătu nava.

— Nouă sute de metri. Progresia continuă, zise Kane cu ochii fixați pe pupitru. Opt sute. Șapte sute. Șase.

Continuă numărătoarea inversă din sută în sută. Apoi scandă din zece în zece metri.

La cinci metri, remorcherul ezită, se balansă greoi deasupra furtunii de praf, deasupra lințoiului negru al planetei.

— Fixați platoul.

Kane executa deja acțiunea cerută. Trenul de aterizaj ieși din burta astronavei – desfăcându-se ca niște picioare de scafandru – în căutarea unei prize cu roca încă invizibilă.

— Patru metri… uf! răsuflă Ripley.

Ca un ecou la oftatul ei, un sunet mai înăbușit, se auzi în *Nostromo* atunci când intră în contact cu solul. Vinciurile hidraulice absorbiră zguduitura.

— Am ajuns.

Ceva clacă. Un circuit minor, probabil. Sau poate o sarcină insuficient compensată. Apoi un șoc teribil scutură nava. Plăcile de titan de pe cocă vibrară, lansând prin *Nostromo* un enorm vuiet metalic.

— Pierdut, pierdut! urlă Kane în momentul în care lumina pasarelei dispăru brusc.

Indicatoarele de presiune țipară un avertisment când șocul se repercută până-n terminațiile nervoase, electronice și interdependente ale lui *Nostromo.*

În sala mașinilor, unda de șoc îi atinse pe Parker și Brett tocmai când se pregăteau să desfacă două sticle de bere. Niște tubulaturi întinse pe plafon explodară imediat. Trei panouri din compartimentul cubic de control luară foc, în timp ce o valvă de presiune hârâi și se topi.

Lumina se stinse. Cei doi bâjbâiră în căutarea unor lanterne. Parker încercă să găsească butonul de declanșare a generatorului auxiliar care procura energie în absența mașinilor principale.

Pe pasarelă domnea confuzia. Când urletele și exclamațiile se mai potoliră, Lambert proferă prima reflecție inteligentă.

— Generatorul secundar trebuie să fi fost branșat acum.

Făcu un pas și se lovi cu genunchiul de marginea pupitrului.

— Atunci nu văd de ce n-avem lumină, zise Kane care, cu mare precauție, se deplasă spre cel mai apropiat perete. (Simți în sfârșit metal lucios cu degetele.) Unde este panoul secundar de control al aterizării? A… aici. (Pipăi câteva comutatoare.) Butonul de blocare în spate..? Aici. Nu era prea departe…

Mâna i se încleștă pe o lampă electrică. Acționă declicul. Țâșni lumina, difuză, care dezvălui șapte siluete fantomatice.

Profitând de această firavă lucire, Dallas și Lambert se dotară cu propriile lămpi electrice. Cele trei lanterne împreună dădeau destulă lumină pentru continuarea activității.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu a preluat generatorul secundar? Și care a fost cauza acestei avarii?

Ripley apăsă pe intercom.

— Camera mașinilor! Ce-i acolo? Care e situația?

— Nasoală! se auzi glasul lui Parker care părea în același timp ocupat, îngrijorat și isteric.

Un zumzăit îndepărtat, aidoma bătăilor furioase de aripi ale unei insecte colosale, constituia acum fondul sonor. Apoi vorbi din nou, iar vorbele se umflau și se mistuiau ca și cum nu puteau rămâne în câmpul intercomului omnidirecțional.

— Praful ăsta afurisit din motoare! Asta e. S-a infiltrat în cursul coborârii. N-am închis intrările de reactoare și n-am acționat „reverse”-urile la timp. Așa cred. Avem scurtcircuite peste tot și avem și foc.

— E grav! fu comentariul lui Brett.

De la distanță, vocea-i părea extrem de tensionată și slabă.

Pe pasarelă, auziră acel w*hoosh* caracteristic al extinctoarelor chimice în acțiune.

— Intrările de aer sunt saturate, zise până la urmă Brett interlocutorilor îngroziți. Avem un exces de căldură foarte periculos: un întreg compartiment este în flăcări, pare-mi-se. Isuse! Miroase a pârlit pe-aici, totul se duce dracu’…

Dallas se întoarse spre Ripley:

— Cei doi par foarte ocupați. Aș vrea să știu ce s-a întâmplat. Ceva a sărit. La naiba, sper că daunele sunt limitate la camera mașinilor! Dar ar putea fi mai rău. În cocă avem vreo breșă? (Trase aer în piept.) Și dacă-i așa. Unde și cum?

Ripley efectuă o verificare rapidă a nivelelor de presurizare pentru alertă critică, citi repede diagramele individuale ale fiecărei săli a astronavei, apoi ușurată în privința stării generale a remorcherului, răspunse cu certitudine:

— Nu văd nimic anormal. Avem în continuare o presiune adecvată în toate compartimentele. Dacă avem coca străpunsă gaura e prea mică pentru a avea urmări. Etanșeitatea s-a refăcut automat și a redus avaria.

Ash își consultă pupitrul. Ca și celelalte, al său primea o energie independentă în eventualitatea unei pane generalizate ca aceasta, cu care se confruntau acum.

— În toate compartimentele, aerul nu prezintă nici un semn de contaminare. Cred că suntem încă etanși.

— Iată cele mai bune vești din ultimele șaizeci de secunde, zise Dallas. Kane, aprindeți ecranele de viziune exterioară care mai sunt în stare de funcționare.

Ofițerul executant îndreptă fascicolul celor trei camere. Pe ecrane dansară, fluctuante, confuze, forme vagi de relief, apoi aceste apariții fură înghițite de întuneric.

— Nimic. Suntem la fel de orbi afară ca și aici. Trebuie să ne procurăm neapărat un surplus de energie dacă vrem să aruncăm o privire pe perimetru. Bateriile de care dispunem nu ajung nici pentru o viziune minimală.

Audiocaptoarele consumau mai puțină energie. Ele aduseră în pasarelă glasul acestui glob sinistru. Furtuna urla și prin receptoarele imobile umplea cabina cu un foșnet aspru.

— Aș fi preferat să ne fi așezat în plină zi, zise Lambert, cu privirea țintită pe acest mediu ostil. Puteam măcar să vedem fără ajutorul instrumentelor.

— Ce se-ntâmplă, Lambert? glumi Kane. Frică de-ntuneric?

Ea nu-i întoarse zâmbetul.

— Nu mi-e frică de întunericul pe care-l știu. Cel pe care nu-l știu mă îngrozește. Și mai ales atunci când în bezna asta urlă un apel de naufragiat, zise ea întorcându-se spre exterior.

Voința de exprimare a spaimei sale iraționale nu ameliora cu nimic ambianța depresivă a echipajului. Deja în vremuri obișnuite, pasarela nu favoriza deloc efuziunile, dar în această situație tensională, în beznă și o tăcere prelungită, te sufocai de-a dreptul.

Ripley mai descărcă atmosfera anunțând:

— Avem din nou legătura cu camera mașinilor.

Îndemnați de speranță, se răsuciră toți odată spre intercom. Ripley se juca cu tonalitatea.

— Parker?

— Da, eu.

După voce, inginerul părea prea obosit ca să mai poată vorbi în felul lui mușcător.

— Care-i situația acolo?

Dallas își pocni degetele.

— Ce mai e cu incendiul? interveni el.

— L-am stins până la urmă, răspunse Parker cu un oftat sonor. S-a întins în vechiul circuit de lubrificare, de-a lungul coridorului de la nivelul V. Am crezut că o să ne ia foc plămânii. Din fericire, materia asta inflamabilă era mai rară decât credeam și a ars de tot până să absoarbă tot aerul din sală. Ventilatoarele scot carbonul destul de bine.

Dallas își umezi buzele.

— Și daunele? Nu-mi pasă de avariile anexe. Mă interesează gradul de funcționare a navei și să știu dacă performanțele noastre vor fi diminuate.

— Ia să vedem… ezită Parker. Panoul 4 este complet prăjit. (Dallas și-l închipui pe inginer pocnindu-și degetele, cum făcuse el adineauri). Unitatea de partaj a sarcinii secundare nu mai funcționează și cel puțin trei celule ale modulului 12 s-au dus. Cu toate cele legate de ele. (Aici se lăsă o tăcere copleșitoare, după care mai adăugă:) Vreți amănunte, acum? Dați-mi o oră și vă fac o listă completă.

— O secundă! Așteaptă o secundă, comandă Dallas. (Se întoarse spre Ripley). Mai încearcă o dată ecranele! (Ea se execută, fără nici un rezultat. Rămaseră la fel de palide ca țeasta unui contabil al Companiei). Cu atât mai rău. Vom continua să lucrăm fără ele ceva mai mult, îi zise.

— Sunteți siguri că nu mai sunt alte daune majore, zise ea în intercom.

Ea resimți un elan de simpatie pentru Parker și Brett, pentru prima oară de când făceau parte din aceeași unitate. Sau mai degrabă, de când fusese numită pe *Nostromo;* dat fiind că inginerul avea vechime mai mare pe această navă.

— Aproape, răspunse el tușind în fața microfonului. Încercăm să redăm astronavei întreaga putere. Modulul 12 afectat a dereglat totul pe aici. Voi comunica cantitatea de energie de care vom putea dispune după ce recenzăm toate daunele.

— Și în privința reparațiilor? Vă descurcați?

Dallas trăgea concluziile din rapoartele scurte ale inginerului și încerca să vadă consecințele. Putea reduce primele daune, dar problema celulelor va lua mult timp. În privința a ceea ce nu mergea la modulul 12. Prefera să nu se gândească.

— Nu vom putea repara totul aici. Oricare ar fi avariile, replică Parker.

— Nici nu credeam că veți reuși. Nu vă faceți iluzii acolo. Ce *puteți* face?

— Trebuie reparată o pereche de conducte și consolidate intrările stricate. Nu putem fixa conductele fără să băgăm toată nava în cală. Va trebui să ne mulțumim cu o cârpeală.

— Înțeleg. Altceva?

— Modulul 12. O spun sincer. Am pierdut celula principală.

— Cum? Praful?

— În parte. (Parker schimbă câteva vorbe cu Brett, apoi reveni la microfon.) Câteva fragmente aglutinate în intrări s-au topit, s-au lipit de pereți și au provocat supraîncălzirea care a aprins incendiul. Știți cât de sensibile sunt conductele astea. Incendiul s-a întins până-n interiorul scutului și a prăjit tot sistemul.

— La ce vă gândiți? se interesă Dallas. Sistemul trebuie reparat cumva. Nu putem să-l înlocuim.

— Așa cred. Așa zice și Brett. Trebuie să scoatem reziduurile din intrări și să refacem vidul, apoi să vedem cum ține. Dacă nu sare nimic în aer, înseamnă că intrările sunt curățite. Dacă nu, vom fasona o piesă de metal pentru închiderea orificiului. Dacă o fi să fie o crăpătură pe toată lungimea conductei, atunci…

Glasul se pierdu în depărtare.

— Să nu mai vorbim de probleme ultime, sugeră Dallas. Să ne ocupăm de cele mai urgente, și să sperăm că altele n-o să mai fie.

— Bine de noi.

— Just! adăugă Brett care lucra de zor lângă Parker.

— La muncă.

— Sala mașinilor la muncă. Puneți de niște cafea!

Ripley debranșă intercomul și se întoarse meditând, spre Dallas. Acesta se așeză tăcut, îngândurat.

— În cât timp vom putea porni, Ripley? Inclusiv timpul necesar lui Parker și lui Brett să facă reparațiile.

Ea consultă diverse instrumente, făcu niște operații pe un carnet.

— Dacă repun în funcțiune conductele acelea și fixează modulul 12 în așa fel încât să suporte partea lui de energie, estimez în jur de cincisprezece, douăzeci de ore.

— Nu-i așa de rău. După calculele mele, ajungeam la optsprezece, zise el, fără să zâmbească. (Se simțea mult mai bine.) Iar în privința auxiliarelor, ar face bine s-o ia din loc când om avea toată energia!

— Lucrăm la asta. (Lambert făcu releveurile pe consola ei întunecată în parte). Vom fi gata când vor termina în sala mașinilor.

După zece minute, un apel firav se declanșă pe pupitrul lui Kane. Studie un nivel, apoi apăsă pe intercom.

— Pasarela? Aici Kane.

Aparent ostenit dar mulțumit de treaba făcută, Parker se auzi din măruntaiele navei:

— Nu știu cât o să țină… Unele suduri prezintă semne de umiditate. Dacă scoatem tot din conductă, refacem sudurile. Acum

ar trebui să aveți energie.

Ofițerul executant manevră un comutator. Pasarela se lumină instantaneu, lectorii electronici șovăiră, apoi se aprinseră, și în fața acestei agreabile abundente de semnalizatoare în cabină izbucniră exclamații de satisfacție.

— Avem energie și lumină, raportă Kane. Bună treabă!

— Nu facem decât treabă bună, replică Parker.

— Păi, zise Brett care trebuia să fie pe lângă motoare, după bârâitul regulat care-i însoți răspunsul monosilabic.

— Nu vă bucurați prea tare, reluă Parker. Lipiturile ar trebui să țină, dar nu promit nimic. N-am făcut decât să aducem toată materia la noi. Ceva nou pe la voi?

Kane scutură din cap, uitând că Parker nu putea să-l vadă.

— De nici unele.

Aruncă un ochi pe ecranul cel mai apropiat. Luminarea pasarelei proiecta o lumină slabă pe un perimetru inform, steril. Câteodată, furtuna, care făcea ravagii în exterior, trimitea în cercul de lumină galbenă o ploaie de nisip sau câte o bucată de rocă. Dar asta era tot.

— Numai rocă goală, făcu Kane descrierea. Nu putem să vedem prea departe. După câte știu, trebuie să fi nimerit la mai puțin de cinci metri de oaza locală…

— Nu-i rău, zise Parker. (Strigă ceva lui Brett.) Dacă avem vreo problemă, vă înștiințăm. Să ne țineți la curent.

— Vă trimit o vedere.

Kane întrerupse comunicația…

CAPITOLUL 3

Ar fi fost mai bine pentru liniștea sufletească a fiecăruia ca alerta să fi continuat. Odată cu revenirea luminii și energiei și neavând altceva de făcut decât să-și roadă unghiile, cei cinci membri ai echipajului deveneau din ce în ce mai nervoși. Dacă unuia dintre ei i-ar fi dat prin cap să se plimbe, nu i-ar fi ajuns spațiul strâmt al încăperii, i-ar fi trebuit întreaga punte. Așa că trepidau la pupitrele lor, îngurgitând cantități neobișnuite de cafea, încercând să tragă de timp și să se gândească la cu totul altceva decât la situația dificilă în care se aflau. În privința celor ce se întâmplau afară, pe acea lume înfricoșătoare, nu se mai încumetau să facă extrapolări prea îndrăznețe.

Numai Ash părea relativ satisfăcut. Unicul său centru de interes pe moment privea condițiile mentale ale colegilor săi. Nu era chip să te relaxezi pe astronavă. *Nostromo* era un remorcher industrial, nu o navă de agrement. Când nu-și desfășura activitatea necesară la bordul acestei mașinării, echipajul își petrecea timpul vacant în culcușul hipersomnului. Firește, acest timp de veghe, fără o misiune precisă de îndeplinit, îi adusese în această stare de nervozitate. În cel mai bun caz, fiindcă împrejurările actuale se situau mult deasupra suportabilului.

Ash avea capacitatea, pozitivă în acest context, de a pune ordinatorului probleme teoretice fără să se plictisească niciodată câtuși de puțin. Adevărul e că el găsea această inactivitate forțată stimulatoare.

— Nici un răspuns la apelurile noastre spre exterior? întrebă Dallas aplecându-se către ofițerul științific.

— Am încercat toate tipurile de răspunsuri înscrise în manual plus câteva asociații libere personale. Am lăsat-o pe Mama chiar să încerce un cod de apropiere strict mecanologic. (Scutură din cap în

semn de neputință.) N-am primit decât același semnal de naufragiu, repetat la intervale regulate. Toate celelalte canale sunt goale, cu excepția unui sfârâit extrem de slab și constant pe 0-punct-3-3. Mama afirmă că e vorba de emisia caracteristică a stelei centrale din lumea aceasta. Dacă ceva, sau cineva, este viu acolo, afară, în această beznă infectă, el sau ea nu este în stare decât să ceară ajutor.

Dallas își drese vocea.

— Dacă tot avem întreaga putere, să aruncăm o privire prin locul în care am nimerit. Dă drumul la lumină.

Ripley comută. Un șir de proiectoare enorme și puternice, adevărate perle strălucitoare care-l încingeau pe *Nostromo,* deșărtară un flux orbitor în pâcla neagră, punând în evidență vântul și vârtejurile de praf. Niște roci stinghere erau singurele protuberanțe vizibile în acest peisaj devastat. Nici urmă de ceva viu, nici o zdreanță de lichen, nici un tufiș. Nimic. Numai vântul și praful dominau noaptea străină.

— Nici o oază, murmură Kane doar pentru el. Pustie, informă, neprimitoare.

Dallas privea urgia de afară care părea fără sfârșit; urmări fragmentele de piatră duse de vânt. Se întreba cum era atmosfera. După câte știau despre condițiile locale, putea foarte bine să fie vorba de o zi liniștită de vară. Dar era o ipoteză mai mult decât improbabilă. Globul era prea mic pentru a produce un climat foarte violent, ca pe Jupiter, de exemplu. Se consola cât de cât știind că nu putea fi mai rău.

Capriciile climatului local alcătuiau esențialul discuțiilor lor.

— Nu putem merge nicăieri, observă Kane. În nici un caz în bezna asta.

Ash își ridică ochii de pe consolă. Nu se clintise, părând satisfăcut atât fizic cât și mental. Kane nu-și putea explica atitudinea placidă a ofițerului științific. Dacă el, Kane, n-ar fi putut să-și părăsească pupitrul din când în când pentru a face câțiva pași, ar fi înnebunit.

Ash, remarcând privirea colegului său ațintită, asupră-i, se eschivă, dându-le o informație agreabilă.

— Mama zice că soarele acestei planete va răsări peste douăzeci de minute. Vom merge pe lumină.

— Iată și o veste bună, admise Dallas, bucurându-se de cel mai mic semn încurajator. Dacă aceia care ne cheamă nu mai pot să ne trimită mesajul, trebuie să plecăm spre ei. Sau în căutarea acelui lucru, în cazul în care semnalul a fost emis de o baliză automată. La ce distanță ne aflăm de sursa transmisiei?

Ash examină cadranele sale, activă un raportor de nivel de sol pentru confirmare.

— Aproximativ trei mii de metri, la același nivel cu *Nostromo,* conform reperării radarelor. Cam la nord-est de poziția noastră actuală.

— Compoziția terenului?

— Pare să fie același cu cea determinată în timpul coborârii și cel pe care ne-am așezat. Bazalt solidificat cu mici variații ici și colo, deși n-aș înlătura posibilitatea întâlnirii cu câteva mari pungi amigdaloidale când și când.

— Ne vom deplasa cu băgare de seamă.

Kane raportă distanța cu timpul necesar.

— Oricum, e destul de aproape să mergem pe jos.

— Mm… mda, făcu Lambert, aparent încântată. N-o să fiu atât de nesăbuită să mai mișc nava din loc. O coborâre directă de pe orbită pe planetă e floare la ureche pe lângă un salt sol-sol pe furtuna asta!

— O.K. Acum știm pe ce vom merge. Să găsim acum în ce ne deplasăm. Ash, dă-ne primele elemente atmosferice.

Ofițerul științific împinse câteva manete. Pe coca lui *Nostromo* o minusculă protuberanță dispăru făcând să apară o rolă metalică avansând silențioasă în vânt și praf. Într-un minut, aspiră o „gură" din atmosfera acestui glob. Apoi, odată preluarea fiind încheiată, fiola reintră în carapacea protectoare. Eșantionul fu ejectat într-o

cameră etanșă, vidată. Trierea diferitelor componente era sarcina unor instrumente sofisticate – și sterilizate în prealabil – care se puseră pe treabă numaidecât. Foarte rapid, analiza acestor diverse elemente se alinie în cifre și simboluri pe pupitrul lui Ash.

El le cercetă preț de câteva secunde, ceru un complement de verificare asupra unuia, și în sfârșit întorcându-se spre colegii săi, le făcu un raport detailat.

— Este vorba practic de un amestec primar. Azot inert din plin, puțin oxigen, o concentrație puternică de dioxid de carbon liber. Mai este și metan și amoniac, o parte din acest din urmă existând în stare înghețată… e frig afară. Voi studia acum originea constituenților, dar nu mă aștept la vreo surpriză majoră. Totul pare extrem de banal și irespirabil.

— Presiunea?

— Zece din patru pe centimetru pătrat. N-ar fi o problemă, numai dacă vântul nu se va înteți.

— Iar despre umiditate? întrebă Kane, care-și luase gândul de la oază.

— Nouăzeci și opt dublu P. Nu miroase prea bine, dar este într-adevăr umed. Mulți vapori de apă. Iată un amestec original. Nu credeam că vom găsi atâta, coexistând cu metanul. Mă rog! Nu v-aș sfătui să gustați din apa pe care o veți găsi din loc în loc, dacă o fi, dar cred că nu e cazul.

— Mai e ceva de știut? întrebă Dallas.

— Da, crusta de bazalt. Abundență de lavă întărită și răcită. Și aer înghețat, mult sub zero, îi informă Ash. Vom avea nevoie de scafandri pentru contrabalansarea temperaturii exterioare chiar dacă aerul ar fi respirabil. Dacă este ceva viu afară, trebuie să aibă o piele foarte rezistentă.

Dallas păru resemnat.

— Cred că ar fi fost o tâmpenie să ne așteptăm la condiții mai bune. Dar să nu ne pierdem speranța. E destulă atmosferă ca să ne

îngreuneze și mai mult vederea. Aș fi preferat să nu fie deloc, dar nu noi am creat pustiul ăsta.

— Nu se știe niciodată, spuse Kane, dând drumul la cupletul lui filozofic. Am putea descoperi o concepție diferită despre ideea de paradis.

— Nu văd de ce am blestema aceste locuri, interveni Lambert. Putea fi mai rău, zise ea și privi dezlănțuirea elementelor în exteriorul navei deteriorate.

Treptat întunericul făcea loc zorilor. Pentru ei, primii zori pe această lume aridă. Apoi întorcându-se spre colegii ei, continuă:

— Oricum prefer asta decât să mă fi pus pe o planetă gazoasă, pe care vântul suflă în perioada de acalmie cu trei sute de kilometri pe oră, și o gravitație zece sau douăzeci. Aici măcar putem să mergem fără generatoare de suport, nici stabilizatoare. Nici nu știți ce fericiți sunteți!

— Necazul e că nu-mi vine să mă simt fericită, replică Ripley. Eu m-aș întoarce la hipersomn.

Ceva îi atinse gleznele și se aplecă să-l ridice pe Jones de ceafă. Motanul miorlăi de plăcere.

— Oază sau ba, zise Kane aprins, mă declar voluntar pentru prima ieșire. Aș dori să am șansa de a-l privi de-aproape pe misteriosul nostru naufragiat. Nu se știe ce-am putea găsi.

— Bijuterii și bani? nu se putu abține Dallas.

Ofițerul executant dădu din umeri.

Ofițerul său secund era un vânător notoriu de comori.

— De ce nu?

— Am înțeles perfect. Bine! (În calitate de căpitan al acestei expediții, Dallas făcea obligatoriu parte din grupa de cercetare. Era o regulă tacită. Era nevoie de un al treilea candidat.) Și Lambert!

Aceasta nu părea deloc încântată de onoarea ce i se făcuse.

— A! De ce eu?

— De ce nu? În calitate de navigator, ești cea mai în măsură să ne ghidezi pe calea cea bună. Să vedem dacă ești la fel de competentă pe teren ca în fața consolei dumitale. (Fiindcă dăduse ordinele, porni spre coridor, ezită, apoi anunță pe un ton care nu suporta contradicția):

— Și încă un lucru. Avem de-a face foarte probabil cu o sondă abandonată și moartă, cu un semnal de naufragiu reglat automat, altfel am fi avut vești de la supraviețuitori până acum. Totuși, nu suntem siguri de ce vom găsi. Planeta nu pare fecundă, vegetată, organică sau altfel: ostilă sau nu. Dar în nici un caz nu vom risca inutil. Vom lua așadar arme! (Cum Ripley părea că vrea să li se alăture, el adăugă): Nu pot îngădui decât ca trei persoane să se plimbe în afara navei, Ripley. Așteaptă-ți cuminte rândul.

— N-aveam de gând să ies, se justifică ea. Astronava mi-e de ajuns. Dar nu mai am ce face pe pasarelă. În schimb, Parker și Brett o să aibă nevoie de ajutor la conductele alea…

În sala mașinilor căldura era infernală, în ciuda sârguinței aparatelor de condiționară a aerului. Numeroasele suduri pe care cei doi trebuiau să le efectueze și spațiul strâmt în care erau nevoiți să lucreze se adăugau la oboseala intensă. În preajma termostatelor aerul se păstra mult mai răcoros pe când cel din jurul sudurii putea oricând să se supraîncălzească în mod periculos.

De fapt nu era de vină sudura cu laser. Aceasta producea o rază relativ slabă. Dar acolo unde metalele se topiseră și scurseră în șiroaie incandescente, formând chiar o masă închegată deja, căldura era generată prin efect conductor.

Cei doi bărbați munceau din greu, cu cămășile desfăcute pe pieptul asudat.

Nu departe, Ripley se aplecă în fața unui perete și deschise un panou protector cu ajutorul unei chei speciale. Un agregat deosebit

de complex, cu fire de toate culorile și forme geometrice minuscule fu astfel scos la lumină.

În interiorul ei, câteva mici secțiuni erau complet carbonizate.

Folosindu-se de un alt instrument, ea extirpă componentele distruse, apoi scotoci prin cutia de scule, care-i atârna greu pe umeri, după elementele de înlocuire.

Când să-l plaseze pe primul în locașul său, Parker stinse laserul cu care făcea reparațiile urgente. Examină sudura mustăcind.

— Nu-i rău deloc, dacă-mi dai voie. (Se uită la Ripley a cărei tunică se lipise de piele din cauza transpirației abundente). Hei, Ripley… vreau să știu…

Ea nu-și luă ochii de la locul ei. Un al doilea modul operativ se îmbucă lângă primul cu un clămpănit de satisfacție, precum un dinte în alveola lui.

— Da? Ascult.

— Mergem și noi cu ceilalți în expediție, sau trebuie să rămânem închiși aici până când se restabilește totul? Am refăcut deja alimentarea cu energie. Cât despre resturile astea (arătă sala mașinilor devastată, cu un gest larg), asta-i treabă de cârpeală… Cosmetică, ce mai! Poate să mai aștepte câteva zile.

— Știți amândoi răspunsul. (Ea se rezemă, își șterse palmele pe tunica murdară și-l privi în ochi.) Nimeni nu poate să părăsească nava până când nu se întorc ei și nu-și fac raportul. Trei afară, patru înăuntru. Ăsta-i regulamentul.

Se opri deodată, ca și cum un gând neașteptat ar fi surprins-o, apoi fața i se lumină cu un zâmbet șugubăț. Își reluă discursul:

— Dar nu asta vă frământă pe voi, așa-i? Vă gândiți mai mult la ce-ar putea să găsească ei pe-acolo. Sau poate ne-am înșelat complet în privința dumitale și că n-ai fi de fapt decât un cercetător ambițios pe calea cunoașterii, a științei… dornic de a împinge tot mai departe fruntariile universului cunoscut?

— Nu, ce dracu'! recunoscu Parker, care nu păru câtuși de puțin jignit de sarcasmul lui Ripley. Sunt dornic de a împinge tot mai departe fruntariile contului meu în bancă! Deci… cum se va face împărțeala în caz că găsesc ceva de valoare?

Ripley suspină.

— Nu vă-ngrijorați. Veți primi amândoi ce vi se cuvine.

Și cu asta, ea începu să scotocească iar prin cutia cu scule, în căutarea unui tip special de modul operativ pentru ultima secțiune avariată din panoul mural.

— Eu nu mai lucrez nimic! anunță senin Brett. Să ni se garanteze o împărțeală absolut echitabilă.

Ripley găsi piesa necesară și se mișcă pentru a o fixa în noul ei locaș.

— Contractul vă garantează o parte echitabilă din tot ce descoperim. Acum, hai, terminați cu protestele și apucați-vă de treabă!

Ea se concentră din nou pentru verificarea noii instalații, asigurându-se că modulele funcționau bine.

Parker o fixă supărat, deschise gura ca să-i răspundă, dar se răzgândi. Ea era totuși ofițerul secund de pe *Nostromo.* Nu le folosea la nimic să intre în conflict cu ea. Dacă i-o zicea în față, nu se alegea decât cu o bruftuluială. Era mai înțelept s-o lase baltă deocamdată, oricât de furios ar fi fost. Când era cazul, Parker știa să fie logic.

Luă nervos laserul și porni să sudeze o altă secțiune a conductei rupte.

— Just! făcu Brett, nu cuiva anume, trăgând după el butelia energetică a laserului.

Dallas, Kane și Lambert urmau cursul descendent al unui coridor. Aveau în picioare cizme, purtau cămăși mulate și mănuși în plus față de pantalonii de lucru. În mâini țineau pistolete cu laser, versiuni miniaturizate ale laserului utilizat de Parker și Brett.

Se opriră în fața unei masive uși blindate pe care era scris cu litere mari și roșii un avertisment.

SAS PRINCIPAL: NUMAI PERSONAL AUTORIZAT

Dallas considerase dintotdeauna această recomandare cam inutilă, dat fiind că pe navă nu putea să existe vreo persoană neautorizată și că oricine avea nevoie să urce la bordul lui *Nostromo* era autorizat să utilizeze sasul.

Kane declanșă lunecarea scutului de protecție, care eliberă trei manete. Le coborî în ordine. Se auzi un șuierat și ușa blindată se răsuci. Pătrunseră în încăpere.

Pe pereți atârnau șapte costume presurizate. Erau voluminoase, incomode, dar absolut necesare pe această planetă în caz că evaluările făcute de Ash în privința atmosferei se dovedeau reale, sau măcar pe jumătate. Se ajutară unul pe altul să îmbrace aceste piei artificiale care îi vor menține în viață, apoi fiecare verifică funcționarea perfectă a costumului vecinului.

Veni clipa montării căștilor. Această delicată operațiune fu săvârșită cu cea mai mare grijă.

Dallas verifică închizătura căștii lui Kane, Kane pe cea a lui Lambert, iar aceasta făcu același lucru pentru căpitan. Executară acest balet în trei cu cea mai mare concentrare, aidoma unor maimuțe care se purecă între ele. Regulatoarele automate erau branșate. Tustrei respirau oxigenul stătut dar sănătos conținut în buteliile respective.

Cu mâna înmănușată, Dallas activă radioul din casca sa.

— Emit. Mă auziți?

— Recepționat, anunță Kane mărind regimul propriului emițător-receptor. Mă auziți?

Dallas dădu afirmativ din cap și se-ntoarse spre o Lambert posomorâtă.

— Recepționat, zise ea îmbufnată, fără să-și ascundă indispoziția.

Era în continuare nemulțumită pentru că fusese aleasă pentru această expediție.

— Hai, Lambert! zise Dallas, încercând s-o consoleze. Te afli aici pentru capacitatea dovedită, nu pentru entuziasm.

— Mulțumesc pentru compliment, replică ea sec. De ce nu l-ai ales pe Ash sau Parker? Ei nici n-ar fi stat pe gânduri!

— Ash trebuie să rămână la bord. Știi prea bine. Parker are mult de furcă în compartimentul mașinilor, iar el n-ar fi în stare să facă un pas fără instrumente. Nu mă supăr dacă o să mă blestemi pe tot parcursul. Numai fă în așa fel încât să reperezi sursa apelului ăla nenorocit.

— Aha! Minunat!

— Bun, așadar. Nu luați armele decât atunci când vă zic eu.

— Te aștepți la o primire prietenească? zise Kane, nesigur.

— Să sperăm ce e mai bine, nu? zise Dallas. (Se jucă puțin cu butoanele exterioare ale controlului emițătorului receptor și mai deschise un canal.) Ash, ești acolo?

Ripley preluă comunicarea.

— A plecat spre laborator. Așteptați câteva minute.

— Verificați. (Se întoarse spre Kane.) Închideți tambuchiul interior. („Execul” manipulă comenzile și ușa blindată se răsuci în sens invers, închizându-se și îi izolă de restul navei.) Deschide acum în exterior.

Kane repetă aceeași procedură care le îngăduise intrarea în sas. După coborârea ultimei manete, se înapoie lângă colegii lui și așteptă. În mod inconștient, Lambert se întoarse pe jumătate la deschiderea spre exterior, ca o reacție instinctivă la apropierea necunoscutului.

Tambuchiul alunecă pe-o parte. Valuri de praf și vapori se-nvolburau în fața oamenilor. Zorile aruncau pe planetă luciri portocalii. Nu era galbenul familiar și reconfortant al lui Sol, dar

Dallas nădăjduia că pe măsură ce astrul va urca la zenit lucrurile se vor aranja. Le furniza destulă lumină pentru a vedea prin aerul dens care transporta o puzderie de particule.

Trecură pe platforma ascensorului situată între trenurile de aterizaj. Kane apăsă pe buton și platforma începu să coboare.

Citi datele afișate în interiorul căștii. Senzorii costumului presurizat comunicau descreșterea altitudinii. Ascensorul atinse roca neagră.

Dallas porni în fruntea micului alai, mai mult din obișnuință decât datorită unei reguli prestabilite. Făcură cu băgare de seamă primii pași pe suprafața globului. Lava era robustă și compactă sub ghetele lor grele. Un vânt furios îi ascultă pe când observau peisajul mohorât și neliniștitor. Încă nu puteau să vadă ce anume le zbura printre ghete foarte repede, în ceața portocalie-brună.

Ce locuri deprimante! se gândi Lambert. Nu tocmai înspăimântătoare, deși neputința de a vedea prea departe o descumpănea și o neliniștea. Atmosfera sufocantă care impregna această lume o făcu să se gândească la o baie la miezul nopții în niște ape infestate de rechini. Nu știi ce poate să apară brusc din străfundurile nevăzute.

Părerea negativă pe care și-o formase despre această planetă era poate prematură, dar nu renunța la ea. Peisajul acesta neguros și mohorât nu prezenta nici o pată de culoare aprinsă și primitoare. Nici urmă de albastru, de verde, doar o pătură tristă de un galben mat, portocaliu trist și cenușiu. Nimic nu înveselea ochiul, nu încălzea inima, nu liniștea sufletul.

Aerul părea rezultatul respingător al unei experiențe chimice nereușite; solul avea culoarea unei nave cosmice industriale. Lui Lambert îi fu milă de orice ar putea trăi aici. Dar s-ar putea oare dezvolta viața aici? Intuiția îi sufla că nu.

Poate că avea dreptate Kane când zicea râzând că lumea aceasta era un paradis conceput pentru cine știe ce creatură necunoscută.

Dacă ar fi să aibă dreptate nu și-ar dori deloc să aibă de-a face cu un astfel de demiurg.

— Ce direcție?

— Cum?

Pâcla și norii îi întunecaseră și gândurile. Dezmeticită, le alungă cu hotărâre.

— Ce direcție, Lambert? repetă Dallas în microfon, uitându-se la ea.

— E-n ordine… îmi fac prea multe gânduri.

O cuprinse un val de părere de rău de pupitrul ei de pe *Nostromo.* Locul ei și instrumentele de navigație pe pasarela îngustă și austeră îi apăreau acum în minte cu o senzație de paradis.

Verifică un rând imprimat pe ecranul aparatului electronic prins la centură.

— Pe acolo. În această direcție, zise arătând cu mâna spre stânci.

— Dumneata ne ghidezi.

Dallas trecu înapoi.

Urmată de căpitan și Kane, făcu primii pași în furtună. Imediat după ce părăsiră imensa masă protectoare a lui *Nostromo,* vântul și praful îi atacară din toate părțile.

Se opri, scârbită, și activă instrumentele scafandrului spațial.

— Acum, chiar că nu mai văd nimic!

Vocea lui Ash răsună pe neașteptate în casca ei.

— Deschide „căutătorul”. Este semnalul de naufragiu. Lasă-te ghidată de el, astfel nu riscați să vă rătăciți. Pe al meu l-am branșat deja.

— Branșat și conectat, îi răspunse ea. Crezi că nu-mi cunosc meseria?

— Nu voiam să te jignesc, răspunse ofițerul științific.

Lambert mârâi, apoi se avântă în pâcla deasă.

— „Căutătorul” merge fără probleme, zise Dallas lui Ash. Ne recepționezi perfect?

În laboratorul științific situat sub burta astronavei, Ash își luă privirea de la formele neclare care se îndepărtau de navă și-și concentră atenția pe pupitrul luminat abundent. Trei imagini se detașau precis pe ecran. Trase de manetă. Scaunul pe care era așezat lunecă și se opri, fixându-l pe Ash exact în centrul ecranului strălucitor.

— Vă văd precis. Vă aud tare și clar. Am o imagine bună pe consolă, aici. Nu cred că vă voi pierde. Ceața nu este prea groasă și nu pare să existe multe interferențe la nivelul solului. Semnalul de naufragiu se găsește pe o altă frecvență; nu există deci riscul suprapunerii.

— Vești bune, răspunse Dallas, a cărui voce, filtrată prin emițătorul lui, răsuna ciudat în laborator. Te recepționăm cu toții clar, aici. Să avem grijă să menținem în permanență deschis canalul. N-avem nici un interes să ne pierdem în catacombele astea!

— Verificat. Voi urmări fiecare pas pe care-l veți face. Nu vă mai plictisesc până când mai intervine ceva nou.

— Verificat aici. Dallas, terminat. (Lăsă deschis canalul de transmisie care-l lega cu *Nostromo* și observă că Lambert îl privea prin vizieră.) Consumăm oxigenul. Să mergem.

Fără nici un cuvânt, ea-și întoarse ochii de la el fixându-i pe „căutător". Stabili direcția și intră fără ezitare în vârtejuri. Gravitația, ceva mai mică, elimina povara combinezoanelor spațiale și a rezervoarelor, deși eroii noștri se întrebau care putea fi compoziția unei planete așa de mici, care dădea naștere unor asemenea vânturi. Dallas își promise să-și găsească timp pentru a face o verificare geologică în profunzime. Dacă această lume adăpostea cantități importante de metale, nu trebuiau neglijate. Influența lui Parker era la urma urmelor pozitivă.

Compania își va reclama, firește, drepturile asupra unei asemenea descoperiri, aceasta fiind făcută cu echipamentul ei în timpul unei

călătorii plătite de ea. Dar tot ar putea să se aleagă cu ceva. Deci, ocolul ăsta putea fi rentabil…

Ploaia de praf le bătea în căști.

— Nu pot să văd la mai mult de trei metri, în toate direcțiile, mormăi Lambert.

— Nu mai bombăni, zise Kane.

— Îmi place să bombănesc.

— Nu vă mai ciondăniți ca niște copii. Nu e locul cel mai potrivit.

— Este totuși o planetă magnifică, rânji Lambert, care nu voia să se arate intimidată. Deloc stricată de om sau de natură. Frumos loc să-ți duci traiul… dacă ești un mineral!

— Am spus, ajunge!

Ea tăcu, dar continuă să protesteze printre dinți. Dallas putea să-i impună să nu mai vorbească, dar împotriva mormăielilor ei nu se putea face nimic.

Brusc, coborându-și ochii asupra centurii, tresări. Ceva dispăruse de pe ecranul „căutătorului".

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dallas.

— Parazit.

Făcu o scurtă reglare a aparatului, sarcină îngreunată de mănușile incomode. Linia reapăru.

— Am pierdut-o, dar am regăsit-o.

— Probleme? se interesă vocea îndepărtată a lui Ash.

— Nimic grav, îl informă Dallas încercând să localizeze o masă solidă în furtuna de praf. Prea mult praf și vânt. Avem deja niște paraziți care bruiază raza „căutătorului". Am pierdut transmisia pentru scurt timp.

— Eu o recepționez în continuare clar, zise Ash, verificându-și citirile. Nu cred că este din cauza furtunii. Poate că ați intrat pe un teren accidentat care oprește semnalul. Fiți atenți! Dacă îl pierdeți și nu puteți să-l regăsiți, orientați „căutătorul" pe canalul meu din *Nostromo.* Voi încerca să vă dirijez de aici.

— Vom avea în vedere, dar nu e nevoie deocamdată. Te anunțăm dacă avem și alte probleme.

— Recepționat. Ash, terminat.

Din nou liniște. Înaintau cu greu prin praful înăbușitor, iar după câteva minute Lambert se opri.

— S-a pierdut iar? întrebă Kane.

— Nu. Schimbare de direcție. (Arătă spre stânga.) Pe acolo, acum.

Lambert, cu ochii pe ecranul „căutătorului", Dallas și Kane cu ochii pe Lambert și împrejurimi, își urmau drumul. În jurul lor vânturile se întețiră un timp, ducând cu ele particule care se loveau de căști.

Tic, tic… dați-ne voie… flic, poc… dați-ne voie înăuntru, înăuntru…

Dallas se scutură. Tăcerea, pustietatea acoperită de giulgiul norilor, pâcla portocalie, toate acestea începeau să-l scoată din minți.

— E-aproape, îi preveni Lambert. (Departe, la bordul navei, Ash fu imediat informat, prin instrumentele conectate cu părțile vitale ale celor trei exploratori, de creșterea rapidă a pulsului lor.) Foarte aproape!

Continuau înaintarea. În fața lor apăru ceva, mult deasupra capetelor. Dallas respira sacadat din cauza însuflețirii și a trudei.

Decepție… nu era decât un agregat pietros erodat și grotesc. Previziunea lui Ash se dovedea corectă; intrau pe un teren muntos. Se adăpostiră până una alta la poalele monumentului monolitic. Linia de pe „căutător" dispăru instantaneu.

— Pierdut iar, le zise.

— Am depășit obiectivul? întrebă Kane cercetând aspectul rocii.

Încercă să privească dincolo de grohotiș.

— Nu. Numai să nu fie subteran. (Dallas se sprijini de stâncă.) Ar putea să fie dincolo de asta, zise dând cu pumnul în piatră, sau furtuna e de vină. Să stăm puțin și să vedem.

Vârtejurile de praf nu slăbiră.

— Nu mai e mult până în zori, precizează Dallas. (Reglă emițătorul) Ash, dacă mă auzi, cât mai e până se face ziuă?

Vocea ofițerului științific ajunse până la ei, slabă și distorsionată de energia statică.

— Soarele va răsări peste aproximativ zece minute.

— Vom putea vedea în sfârșit ceva.

— De n-ar fi exact contrariul, făcu Lambert, ironică, fără să-și ascundă entuziasmul.

Îi era lehamite și încă nu ajunseseră la sursa semnalului. Oboseala și această dezolare copleșitoare o apăsa cumplit. Îi era dor de pupitrul luminat, curat, familiar.

Lumina ce creștea nu le venea prea mult în ajutor. În loc să le ridice moralul, răsăritul soarelui, modificând culoarea atmosferei de la portocaliu la roșu sângeriu, le mai împuțină curajul și-așa știrbit. Dar cine știe? Atunci când mica stea va urca la zenit, poate că nu vor mai fi atât de intimidați…

Ripley își șterse fruntea asudată, oftă din greu, trânti ultimul panou mural, fiind acum sigură că noile elemente funcționau perfect, apoi își puse sculele înapoi în cutie.

— Ocupați-vă de restul. Am terminat cu ce-a fost mai delicat.

— Nu-ți face probleme. Ne descurcăm noi, o asigură Parker cu o voce neutră și fără să o privească.

Îl obseda în continuare ideea că el și Brett vor fi deposedați de partea lor de pradă, dacă expediția dădea peste ceva valabil.

Ea porni spre cel mai apropiat ascensor.

— Dacă mai apar probleme și aveți nevoie de ajutor, sunt pe pasarelă.

— Just, zise Brett moale.

Parker urmări din ochi silueta grațioasă care dispărea în umbra coridorului.

— A dracu'!

Ash apăsă o tastă. Pe ecranele video se înfiripară forme brăzdate de paraziți, apoi imaginile se precizară. Verifică repede celelalte aparate de supraveghere. Cele trei semnale emise de combinezoanele spațiale ale exploratorilor ajungeau clare.

— Cum merge? se auzi un glas în intercom.

Stinse în grabă ecranul și răspunse:

— Foarte bine, până aici.

— Ei unde sunt? întrebă Ripley.

— Nu prea departe de sursă. Au pătruns pe un teren accidentat, iar semnalul dispare uneori. Dar sunt atât de aproape de țintă încât nu văd cum ar putea să o rateze. Ar trebui să ne comunice dintr-o clipă într-alta.

— Apropo de semnalul ăla, n-avem nimic mai complex până acum?

— Nu încă.

— Ai încercat să programezi această transmisie prin ECIU pentru o analiză aprofundată? zise ea pe un ton care-i trăda nerăbdarea.

— Ascultă, și eu doresc să aflu cât mai multe amănunte. Dar Mama nu l-a identificat; la ce bun să mă joc cu lucrurile acestea?

— Îmi dai voie să mă uit și eu?

— Poftim, răspunse el politicos. Nu ne poate dăuna. Încearcă analiza aceasta. Să mă anunți când dai de ceva… dacă îți va surâde norocul.

— Da. Dacă am noroc!

Ea puse capăt comunicării și se cufundă în scaun. Pasarela dădea acum impresia ciudată de spațiu, în absența celor trei membri ai expediției și a lui Ash. Se afla de fapt pentru prima oară singură aici. Sentiment nou, de care să profite.

Bine! Dacă avea într-adevăr de gând să se măsoare cu analiza ECIU, era vremea să se pună pe treabă. Un buton apăsat… și vaietul

înfiorător și chinuit traversă puntea. Ripley reduse volumul numaidecât.

Își dăduse seama, asemenea lui Lambert, că putea concepe foarte ușor acest semnal ca fiind o voce. Iată o idee mai mult fantastică decât științifică, se gândi. Lasă fetițo; vezi ce are de spus calculatorul despre asta și aruncă-ți reacțiile emotive mai în spate.

Fără să-și facă iluzii – acolo unde eșuase Mama – programă un chestionar mai puțin obișnuit. Nu putea să suporte să stea degeaba pe pasarela pustie. Nu voia să se gândească în gol. Era mai bine să muncească decât să-și roadă unghiile…

CAPITOLUL 4

Cu cât urca mai mult soarele pe firmament, culoarea roșie a atmosferei se dilua treptat. Acum era de un galben murdar, mucegăit, aducând vag cu razele soarelui pământean. Și totuși această ameliorare sensibilă era binevenită.

Furtuna se mai potolise, iar praful omniprezent începea să se așeze. De când părăsiseră nava, cei trei exploratori abia acum reușeau să vadă la vreo zece metri.

Trebuiau să escaladeze stâncile. Terenul accidentat era alcătuit în mare parte din scurgeri de lavă și din stâlpi de bazalt ici și colo. Pantele nu prezentau grohotișuri și nici ridicături proeminente, fuseseră erodate și prăbușite de vânturi.

Kane luă comanda celor trei, puțin în fața lui Lambert. Se aștepta în orice clipă ca ea să anunțe că a regăsit semnalul. Se urcă pe un loc mai înalt, privi în jur pentru a descoperi altceva în afară de roci și creste stâncoase.

Ca răspuns la această dorință, ochii captară imaginea unei mase oarecum diferite, îndeajuns de insolită pentru ca ochii să se mărească de mirare îndărătul căștii transparente și murdare, îndeajuns de incredibilă pentru a-i smulge lui Kane un strigăt puternic.

— Isuse!

— Ce e? Ce se-ntâmplă?…

Lambert se repezi spre el, urmată de Dallas. Uluirea lor în fața acestei viziuni neașteptate nu fu mai prejos.

Crezură de cuviință să considere că apelul fusese lansat de o mașină oarecare, dar nu-și închipuiseră forma pe care putea să o aibă sursa de transmisie. Fuseseră prea ocupați cu furtuna și cu grija de a rămâne împreună. Confruntați cu această realitate, mult mai impresionantă decât orice le-ar fi trecut prin cap, tot sângele rece, toată detașarea lor științifică dispărură ca prin farmec.

Era o astronavă. Relativ intactă, radical străină în privința concepției. Nu aducea nici cu cele mai trăsnite extrapolări de care ar fi fost în stare. Liniile navei naufragiate erau vizibile dar nefirești, dând ansamblului o tulburătoare diformitate.

Masa impozantă, halucinantă, sfida împrejurimile. După cum zăcea pe stânci, trebuie să fi aterizat ca *Nostromo,* pe burtă.

Forma ei aducea în general cu un imens „U" metalic, cele două brațe fiind ușor curbate spre interior, unul mai scurt decât celălalt și mult mai adus. Să fi fost rezultatul unei aterizări forțate sau a unei concepții bizare despre simetrie, exploratorii noștri nu aveau cum să afle.

Când escaladau stâncile în drum spre acel lucru, văzură că nava se îngroșa la baza acestui „U"; un șir de ramblee concentrice – ca niște pneuri – se mărea până la formarea unui dom central.

Dallas se gândea că acele două antene ale literei „U" conțineau sistemele de navigație și secțiunile mașinilor, iar partea din mijloc adăpostea compartimentele de locuit, pasarela și poate chiar un antrepozit. Dar putea foarte bine să fie invers.

Nava abandonată era culcată pe o rână și nu trăda nici un semn de viață sau ale unei activități oarecare. De la această distanță, apelul disperat era asurzitor, dar cei trei reduseră volumul receptoarelor.

Oricare ar fi fost compoziția cocii, ea lucea sticloasă, sub geana de lumină crescândă, fapt ce sugera existența unui aliaj care nu putea fi realizat de mână de om. Era oare metal? La prima vedere nu apăreau îmbinări de nici un fel, suduri, blindaje, joncțiuni de panouri separate realizate după metodele cât de cât identificate. Nava străină dădea impresia că mai degrabă a crescut ca o ființă vie și nu că a fost fabricată.

Era cu totul straniu. Cu excepția metodei de construire, eroii noștri erau siguri de faptul că aveau de a face totuși cu o navă.

Buimăciți de această viziune, niciunul dintre ei nu se gândea la avantajele financiare pe care ar putea să le procure această

halucinantă descoperire.

Tustrei exclamară surprinși. Kane o ținea una și bună:

— Un fel de astronavă, sigur că da.

Lambert, pe care o interesa luciul aproape umed al cocii curbate, remarcă absența reliefurilor exterioare, a formelor caracteristice identificabile și, nefiind deloc lămurită, scutură din cap uimită.

— Ești chiar așa de sigur? Poate că este o construcție locală. Este năucitor…

— Nu. (Atenția lui Kane se mută spre cele două brațe gemene care formau, poate, spatele navei.) Nu e fixat la suprafață. Fără să știu nimic despre concepțiile arhitecturale ale acestor Străini e clar că nu este o structură a peisajului. Este o astronavă, sigur că da!

— Ash, poți s-o vezi? întrebă Dallas, amintindu-și că fiecare avea câte o cameră video fixată pe cască, în legătură cu laboratorul…

Ofițerul remarcase fără îndoială epava în momentul în care Kane strigase de uimire.

— Da, o văd. Nu clar, dar suficient pentru a confirma opinia lui Kane. Este o astronavă, zise el exaltat. Atât cât putea ofițerul științific să fie de exaltat. N-am mai văzut așa ceva! Așteaptă puțin.

Ash programă rapid o serie de întrebări pentru banca memorială.

— Nici Mama nu a văzut ceva asemănător, îi raportă lui Dallas. Este un tip complet necunoscut, care nu corespunde cu nimic din cele întâlnite în trecut. Este chiar așa de mare cum pare de aici?

— Enorm, îi zise Dallas. Construcție masivă. Nici un detaliu perceptibil pentru moment. Dacă e făcut la aceeași scară cu navele noastre, membrii echipajului trebuie să fie mai mari decât noi.

Lambert râânji.

— Om vedea, dacă mai sunt câțiva care ne așteaptă pentru a ne ura bun venit.

— Suntem foarte aproape și în linie, zise Dallas pentru Ash. Ar trebui să ai o emisie mai clară de la noi. Ce mai e cu apelul? Nici o schimbare? Noi suntem prea aproape pentru a discerne ceva.

— Nu. Ceea ce produce transmisia este în interiorul acestei nave. Sunt convins. Acolo trebuie să fie. Dacă sursa ar fi mai departe, de cealaltă parte a astronavei străine, n-am fi captat-o niciodată prin această masă de metal.

— Dacă e metal, i-o întoarse Dallas, examinând coca. Aduce vag cu ceva plastic.

— Sau os, zise Kane, meditativ.

— Presupunând că transmisia vine din interior, ce facem acum? întrebă Lambert.

„Execul" ieși în față.

— Mă duc să văd ce e și vă comunic ce descopăr.

— Văd că perseverezi, Kane. Nu mai face atâta pe aventurosul. Într-o zi o să ți se-nfunde.

— Vreau să mă lămuresc. Trebuie să facem ceva, nu? N-o să stăm aici cu brațele-ncrucișate așteptând cine știe ce revelație magică. (Kane se încruntă.) Serios, ai vrea să nu mergem să vedem ce-i înăuntru?

— Nu, n-am zis asta. Dar n-are rost să ne grăbim. (I se adresă lui Ash, din îndepărtatul laborator:) Ne mai recepționezi, Ash?

— Mai slab, acum fiindcă sunteți deasupra transmițătorului, acesta fu răspunsul lui Ash. Există o interferență inevitabilă. Dar vă aud clar.

— Bine. Nu zăresc nici o lumină, nici semne de viață. Nici un fel de mișcare, în afară de praful ăsta blestemat. Folosește ecoul nostru pentru determinarea distanței-linie și activează captoarele. Încearcă să vezi sau să găsești ceva ce noi nu putem observa de aici.

Așteptară răbdători până se execută Ash, nedezlipindu-și ochii de la formele elegante, stupefiante, ale enormei nave cosmice.

— Am încercat tot, le povestea ofițerul științific. Nu suntem echipați pentru a susține o asemenea investigație de la distanță. *Nostromo* este un remorcher de comerț, nu o navă de explorare.

Pentru a obține informații valabile, am nevoie de multe materiale costisitoare pe care nu le avem la bord.

— Deci… ce ne poți spune?

— Nimic din partea mea, domnule. Nu am rezultate. Pur și simplu nu avem instrumente adecvate.

Dallas încercă să-și ascundă dezamăgirea.

— Înțeleg. Nu este esențial, oricum. Dar mai încearcă. Anunță-mă, dacă e ceva; orice. În special o indicație de mișcare. Nu intra în detaliu. Vom întreprinde după aceea o analiză temeinică.

— Și acum, căpitane?

Dallas se răsuci și-i văzu pe Kane și Lambert care-l priveau.

„Execul" avea dreptate, evident. Nu era de ajuns să găsești sursa semnalului. Trebuiau să ajungă la generator, să afle mai multe despre cauza acestui apel și prezența acestei astronave pe această lume minusculă. Să vină atât de departe și să nu exploreze misterul îngropat aici era de-a dreptul de neconceput.

Curiozitatea și spiritul întreprinzător, la urma urmelor, au fost motoarele care au condus speța umană departe de planeta originară, izolată, neînsemnată prin golful imens dintre stele.

Luă o hotărâre, singura logică în asemenea împrejurări.

— Pare foarte calm, de aici. Mergem mai întâi spre bază. Apoi, dacă nu se ivește nimic…

— Da? întrebă Lambert.

— Apoi… vom vedea.

Porniră la drum, ocolind unul din imensele brațe ale navei.

— Că am ajuns aici, zise Dallas, apropiindu-se de curbura cocii, un singur lucru mai pot…

Pe *Nostromo,* Ash asculta cu atenție fiecare cuvânt. Pe neașteptate, vocea lui Dallas dispăru. Reveni foarte clar și dispăru iar. Complet. Odată cu ea, și contactul vizual.

— Dallas! (În mare grabă, Ash împunse niște butoane de pe consolă, atinse câteva taste, ceru pe claviatura de programare o mai bună rezoluție a receptoarelor deja puse la grea încercare.) Dallas! Mă recepționezi? Te-am pierdut. Repet, te-am pierdut…

Răsuna numai scrâșnetul termonuclear al soarelui.

La doi pași de cocă, înălțimea colosală a monstruoasei nave străine era și mai uluitoare. Fuzelajul se boltea deasupra celor trei oameni – vârful străpungea aerul încărcat de praf – și această masă fantastică părea mai solidă decât roca pe care zăcea.

— Nici un semn de viață, murmură Dallas cercetând fiecare metru pătrat al suprafeței. Nici lumină, nici mișcări suspecte. (Ridică degetul spre presupusa parte dinainte a navei.) Și fără intrare. Să încercăm pe aici.

Înaintând cu infinită băgare de seamă prin grohotișul de roci sparte, Dallas realiză că astronava îi transmitea un sentiment bizar, cel al propriei micimi. Nu micime fizică – cu toate că arcul gigantic, curba semeață a cocii îi făcea pe cei trei oameni infinitezimali – ci neînsemnătate la scară cosmică. Omenirea nu știa decât prea puțin din univers, nu explorase decât fracțiunea unei extremități.

Trebuia să fie exaltant și plăcut din punct de vedere intelectual să speculezi în privința civilizațiilor care creșteau și descreșteau în vastele spații întunecate, când te afli la un telescop; dar este altceva să dai pe o planetă atât de neprimitoare peste o aparatură de factură non-umană contravenind celor mai elementare legi al fizicii.

Iată, trebui să recunoască în sinea lui, ceea ce-l tulbura cel mai mult despre această epavă. Dacă ar fi fost conformă cu normele admise, prin formă și compoziție, originea ei non-umană nu ar mai fi părut atât de amenințătoare. Sentimentul lui nu era simplă xenofobie. Nu se așteptase ca Străinul să fie într-atât de straniu.

— E ceva sus!

Kane arăta cu mâna.

E timpul să lăsăm speculațiile sterile, își zise Dallas cu hotărâre, și să înfruntăm realitatea. Potcoava asta bizară era o navă interplanetară, deosebită de *Nostromo,* la suprafață numai. Nu era nimic rău în materialul din care era formată și nici sinistru în desenul ei. Primul era rezultatul unei tehnologii necunoscute; cel de-al doilea putea răspunde unor criterii estetice. Văzută astfel, astronava era aureolată de un fel de frumusețe exotică. Ash, fără îndoială, scotocea deja cu frenezie acest unic specimen și ar fi dat orice pentru a fi acum cu ei.

Dallas remarcă îngrijorarea lui Lambert și-și zise că ea, cel puțin, și-ar fi cedat locul ofițerului științific.

Kane arătase trei pustule de pe flancul navei. Când se apropiară urcând pe stânci, putură vedea mai bine aceste pustule care erau de fapt trei enorme deschizături ovale.

Ajunseră imediat sub cele trei vulve inserate în metalul (sau în plasticul, sau în ce?) al cocii. În profunzime, se îngustau fiindcă alte deschizături secundare mai întunecate se înșirau în ovalele exterioare. Vântul aducea praf și piatră ponce prin deschizături, ceea ce înseamnă că ele se aflau în această stare de câtva timp.

— Seamănă cu o intrare, propuse Kane, punând mâinile în șolduri. Sau cu un sas, poate. Vă închipuiți tambuchiurile interioare?

— Dacă sunt sasuri, de ce sunt atât de aproape unele de altele? zise Lambert observându-le suspicioasă. Și de ce sunt toate deschise?

— Constructorii lor poate că preferă să facă totul în triplete, glumi Kane.

— Foarte amuzant! (Dar ea nu râse.) Dar ce rost are să le lase pe toate trei deschise?

— Nu știu dacă sunt deschise; zise Dallas care era de-a dreptul fascinat de cele trei ovale cu buze lustruite atât de diferite de masivele intrări dreptunghiulare ale lui *Nostromo.* (Păreau integrate texturii cocii și nu articulate în timpul construirii prin suduri și

șuruburi.) Și nici de ce ar fi deschise. Poate că echipajul a vrut să se salveze pe acolo.

— De ce să fi avut nevoie de trei sasuri deschise pentru a se salva?

Dallas se întoarse spre ea, iritat.

— Pe dracu'! Cum să știu? (Își reveni imediat.) Îmi pare rău, n-avea rost.

— Nu, n-avea. (De astă dată, Lambert se strâmbă.) Întrebarea mea a fost prostească.

— E vremea să căutăm singuri răspunsurile. (Cu ochii aplecați pentru a se feri de pietre, escaladă panta care-l ducea la deschizături.) Am așteptat destul. Să intrăm, dacă putem.

— Trebuie să fie un sas conceput de cineva, zise Kane studiind intrarea. Dar nu de mine, în nici un caz.

Dallas era deja înăuntru.

— Suprafața e tare. Al doilea prag, sau tambuchiul interior, sau cum vreți să-i ziceți, e deschis ca ovalul. (Un moment de tăcere, apoi reluă). În spate e o sală mare!

— Și lumina? Lambert acționă lanterna electrică și luă în mână pistolul-laser.

— Destulă, deocamdată. Economisiți energia pentru cazul în care vom avea nevoie. Haide!

Kane și Lambert îl urmară în coridorul strâmt și ușor înclinat. Dădură într-o sală de dimensiuni foarte mari. Dacă erau controale, aparate de măsură, sau instrumente în această secțiune, erau cu siguranță ascunse îndărătul pereților cenușii. Inele de metal încingeau solul, pereții, tavanul dând senzația aflării în interiorul unei cuști toracice umane. Lumina fantomatică strecurată din exterior dansa lasciv printre particulele de praf în suspensie.

Dallas se uită la ofițerul său executant.

— Ce crezi?

— Nu știu. Un antrepozit, poate. Dacă n-o fi o parte dintr-un sas mult mai complicat. Da, este trebuie să fie! Tocmai am trecut printr-o

ușă dublă, iar acesta este adevăratul sas.

— Cam mărișor pentru un simplu sas de decompresiune, zise Lambert.

— E o supoziție. Dacă locuitorii acestei astronave erau la scara navei lor, ca noi în raport cu *Nostromo,* un sas de această anvergură nu este o extravaganță. Dar recunosc că ideea antrepozitului are mai mult sens. Ar putea explica chiar și existența celor trei intrări.

Se întoarse spre Dallas care, la câțiva pași mai departe era aplecat deasupra unei găuri negre.

— Hei, ia uitați-vă! Nu se vede fundul.

— Nava este deschisă vraiște și nimeni n-a remarcat intruziunea noastră. Nu cred că e ceva viu pe aici.

Dallas desprinse lanterna, apăsă pe comutator și îndreptă fascicolul de lumină în adânc.

— Vezi ceva? întrebă Lambert.

— Mda, zâmbi Kane. Un iepuraș cu un ceas, să zicem?

Era ca o undă de speranță în glasul său.

— Nu văd absolut nimic, răspunse Dallas plimbându-și lanterna.

Raza era subțire, dar puternică.

— Ce este? zise Lambert aplecându-se și ea. Un alt antrepozit?

— Nu pot să mă pronunț. E foarte adânc. Pereții par netezi. Nici urmă de trepte metalice, de ascensor, de scară, sau alt mijloc de coborâre. Nu văd nici fundul. Raza n-ajunge. Pare să fie un puț de acces.

Plecă de la gaură, puse jos lampa și detașă tot echipamentul ce-i atârna de centură. La fel făcu și cu rucsacul. Odată scăpat de această povară, se ridică și privi cu mare atenție sala cenușie, vag luminată.

— Ce-o fi acolo jos mai poate aștepta, reluă Dallas. Să aruncăm o privire pe aici. Vreau să m-asigur că nu vom avea surprize. Și poate descoperim un drum mai ușor în jos.

Își luă din nou lampa și îndreptă fascicolul spre pereții, care deși formau parcă interiorul burții unei balene, rămâneau nemișcați, spre

marea satisfacție a căpitanului.

— Să ne desfășurăm în evantai, continuă Dallas, dar nu prea departe. Nu depășiți, orice ar fi, perimetrul de viziune al vecinului. Ne-ajung două minute.

Înarmați cu lanternele, măturau cu mare grijă toată suprafața imensei încăperi. Pe jos erau împrăștiate fragmente de material cenușiu, cea mai mare parte acoperită de stratul de praf care se infiltrase în navă. Kane nici nu le luă în seamă. Ei căutau un obiect intact.

Cercul de lumină al lanternei lui Dallas căzu din întâmplare pe o formă care, în mod vizibil, nu făcea parte din perete sau din sol. Avea aspectul unei urne delicate, sau a unei vaze, maronii, incredibil de lucitoare și lustruită. Se apropie de acest lucru, se aplecă deasupra vârfului știrbit și lumină înăuntru.

Goală.

Dezamăgit, se îndepărtă, uimit că un obiect care părea atât de fragil rămăsese întreg pe când altele zăceau, deteriorate, crăpate. Se întrebă dacă nu era mai bine să-și testeze asupra acestei urne capacitatea revolverului-laser.

Voia să revină la gaura descoperită adineauri când zări o mașinărie complicată. Aflarea în sfârșit a unui aparat funcțional în interiorul acestei nave semi-agonice avea darul să-l liniștească, deși desenul mașinăriei era fabulos.

— Aici!

— Ceva nu merge? zise Kane.

— Nu ceva. Am găsit un mecanism.

Lambert și Kane alergau spre el. Fiecare pas pe care-l făceau cu ghetele grele ridica mici gheizere de praf. Alăturară fascicolul lămpilor electrice celui al lui Dallas. Totul părea liniștit și mort. Dar căpitanul își zicea totuși că o energie mult prea răbdătoare trebuia să funcționeze îndărătul acestor ciudate structuri. Travaliul mecanic era sugerat de mișcarea regulată de du-te-vino al unei unice bare de

metal culisând pe o canelură. Conform instrumentelor de măsură încastrate în interiorul căștii, această mașină nu producea nici un zgomot.

— Se pare că mai merge. Mă întreb oare de când se face mișcarea asta. (Kane examină ansamblul, fascinat de de această incredibilă invenție). La ce folosea mecanismul ăsta?

— Pot să vă spun. (Cei doi bărbați se întoarseră spre Lambert care confirmă ceea ce ghicise și Dallas. Ea ține în mână „căutătorul", instrumentul care dirijase parcursul de pe *Nostromo* până aici.) Este transmițătorul. Apel de naufragiu automat, exact cum ne-am gândit și noi. Pare destul de curat ca să fie nou, deși se pare că emite acest semnal de ani și ani. (Ridică din umeri). Poate de câteva decenii sau de și mai mult timp.

Dallas trecu un aparat pe toată suprafața obiectului.

— Respingere electrostatică. De-aia nu e praf. Nasol. Nu prea e vânt pe-aici; grosimea stratului de praf ne-ar fi dat o indicație despre cât timp a funcționat mașina. Pare portabilă.

Își puse aparatul la loc.

— Ai mai găsit ceva?

Kane și Lambert negară scuturând din cap.

— Numai pereți în formă de coaste… și praf, zise Kane.

— Vreo deschidere spre o altă secțiune a navei? Alte găuri în sol? (Cei doi parteneri răspunseră din nou negativ.) Așadar n-avem decât primul puț. Sau încercăm să găurim un perete. Dar vom încerca prima variantă până vom trece la lucruri mai serioase. (Remarcă expresia lui Kane.) Renunțăm?

— Nu încă. Abandonez când n-om găsi nimic după explorarea fiecărui centimetru din cașalotul ăsta gri decât pereți decolorați și mașini blocate.

— Mie mi-e indiferent, zise degrabă Lambert.

Reveniră pe urme și se opriră cu grijă în jurul buzelor căscate. Dallas îngenunche, atent să nu facă o mișcare greșită cu ținuta

incomodă și-și trecu mâna pe interiorul tivit al puțului.

— Cu mănușile astea idioate nu pot să vă spun decât că pare destul de regulat. Trebuie să fie o parte normală a navei. Credeam că se datorează unei explozii. Ceea ce ar fi explicat semnalul.

Lambert cercetă pereții găurii.

— O încurcătură explozivă bine dirijată ar putea săpa o gaură așa netedă.

— Ții mereu să ne liniștești! exclamă supărat Dallas. Dar eu susțin că fosa e naturală. Pereții sunt prea netezi, chiar și pentru o încărcătură dirijată, oricât de puternică.

— Mi-am dat și eu cu părerea.

— Pare foarte adânc. Nu ne-ar mai rămâne decât să străpungem un perete ori ieșim să căutăm altă cale de acces. (Se uită la Kane.) Iată mărea ta șansă.

„Execul" părea nepăsător.

— Dacă vreți, îmi place. Și dacă sunt în toane bune, vă spun și despre diamante.

— Ce diamante?

— Pe care o să le găsesc răspândite din belșug în vechi lăzi ciudate pe-acolo jos, zise arătând negura abisală.

Lambert îl ajută să verifice siguranța deplină a sistemului de propulsie individual din jurul pieptului, se asigură că harnașamentul era bine strâns pe umeri. Verifică și primi confirmarea printr-un bip-bip slab, iar din fața sistemului clipi o lumină verde.

— Merge perfect. Sunt gata (Îl privi pe Dallas.) Căpitane?

— Un minut, te rog!

Căpitanul asamblase un trepied făcut din scurte bare metalice extrem de rezistente. Structura părea lejeră, prea modestă pentru a suporta greutatea unui om. De fapt, putea să ridice foarte ușor pe toți cei trei membri ai expediției.

Când trepiedul fu blocat, Dallas îl puse călare pe gura puțului, bine ancorat. Un scripete cu manivelă derula din vârful tripodului central pe deschidere, un cablu subțire. Rulă un metru, doi, prinse celălalt capăt pe care-l înmână lui Kane. Acesta îl atașă la brida unității de propulsie. Pentru testare, Lambert trase cu toată puterea de cablu. Nodul ținea.

— Nu desface cablul sub nici un motiv, comandă cu severitate Dallas. Chiar dacă ai la îndemână munți de bijuterii.

Mai verifică o dată funcționarea sistemului. Kane era un bun ofițer. Gravitația pe această planetă era mai mică decât pe Pământ, dar destul de însemnată pentru a crea neplăceri dacă ofițerul va cădea. Habar n-aveau cât de adânc era puțul. Cât se afunda el în măruntaiele monstrului? Sau să fi fost un puț de foraj, de mină, care traversa coca vasului și străpungea suprafața micii planete? Gândul ăsta duce la altul… Kane poate că, până la urmă își va găsi diamantele.

— Să te întorci în mai puțin de zece minute, îi zise Dallas imperativ. Mă auzi?

— Aoleu!

Kane, agale, se așeză pe marginea cavității, bălăbănindu-și picioarele în gol. Apucând cablul cu amândouă mâinile, împinse și se pomeni deasupra găurii. Partea de jos a corpului era cufundată în întuneric.

— Dacă nu te-ntorci în zece minute, te las cu toată șandramaua asta, îl preveni Dallas.

— Stai blând. O să fiu cuminte. Și oricum, pot să am grijă de propria persoană!

Cu picioarele opri balansul.

— Foarte bine. Ține-ne la curent pe parcurs.

— Înțeles.

Kane porni sistemul de coborâre. Cablul se derula încet, afundându-l. Desfăcu picioarele pentru a intra în contact cu peretele.

Cu ghetele puse pe zidul vertical își asigura coborârea.

Sigur că nu putea să cadă, aprinse lanterna și se uită în jos.

Cercul luminos îi dezvălui metalul întunecat, pe o distanță de zece metri, în jos, sub picioare; după care nimic.

— E mai cald aici, zise în microfon după o scurtă inspecție a instrumentelor de măsură. Cred că din adânc urcă aer cald. Poate că e produs de mașinărie, dacă tot ansamblul funcționează încă. Trebuie să fie ceva care furnizează energie acestui transmițător.

Împinse cu picioarele pentru a progresa.

Trecură mai multe minute cu această gimnastică. Se opri să-și tragă sufletul. Era foarte cald, iar temperatura creștea pe măsură ce cobora. Excedentul de căldură captat activa sistemul de condiționare a aerului al combinezonului spațial. Kane începu să asude din plin, deși viziera căștii rămânea perfect clară. Respirația i se accelerase din cauza efortului intens și încerca să-și calmeze bătăile inimii. Știa că Dallas și Lambert puteau să-l audă. Nu avea nici un chef să se întoarcă.

Privi în sus și văzu gura puțului, un cerc de lumină, prins în mijlocul unei nave negre. O pată întunecată apăru pe cerc, mâncând o porție din margine. În vârful acestei pete, o lumină.

— Merge colo jos?

— Bine. Dar e cald. Vă mai văd. N-am ajuns încă. (Trase adânc aer în piept, încă odată, își ventilă plămânii la maxim. Regulatorul rezervorului gemu, protestând.) Este treaba dracu'! zise. Nu mai pot să vorbesc!

Mai lăsă lest și coborî câțiva metri suplimentari. Se obișnuia treptat cu întunericul înconjurător și-i crescu brusc moralul. Puțul își urma întruna cursa ametitoare fără să devieze și fără să se îngusteze. Nici să se lărgească.

Kane își luă inima în dinți, și-și dădu drumul în căderi lungi întrerupte cu popasuri scurte. Fascicolul lanternei nu-i dezvăluia decât aceeași noapte monotonă, neschimbătoare.

Iarăși obosit, se opri un moment și verifică toți senzorii.

— Interesant, zise pentru colegii lui, sunt sub nivelul solului.

— Te recepționez, replică Dallas. (Gândindu-se iar la ideea cu mina, întrebă:) Nici o schimbare pe parcurs? Peretele este din același material?

— După câte îmi dau eu seama, da. Și cablul?

Dallas verifică lungimea încă nefolosită a scripetelui.

— Nici o problemă. Mai sunt vreo cincizeci de metri. Dacă puțul depășește lungimea asta, ne lăsăm păgubași pe ziua de astăzi și ne-ntoarcem cu materialul adecvat. Nu mi-aș fi închipui să coboare atât!

— De ce zici așa?

— Nava asta ar fi disproporționată.

— Față de ce? Față de cine?

Dallas nu știu răspunsul.

Ripley ar fi abandonat cu plăcere cercetările dacă ar fi găsit altceva mai bun de făcut. Dar nu era cazul. Joaca de-a analiza ECIU era mai bună decât hoinăreala printr-o astronavă pustie sau holbarea la scaunele goale din jur.

Pe neașteptate, o realiniere de priorități în programarea chestionarului slobozi un declic în banca de informații a navei. Lectura rezultatului apăru atât de brusc pe ecran încât era gata să-l șteargă și să-și continue ancheta când își dădu seama că avea în fața ochilor un răspuns cu cap și coadă. Necazul cu ordinatoarele, se gândi Ripley, era lipsa intuiției. Doar o structură deductivă. Trebuia să pui întrebările potrivite, altfel…

Parcurse citirea rapid, mormăi și ceru prin intermediul tabulatorului o dezvoltare. Mama avea câteodată prostul obicei de a rămâne evazivă, cu totul incertă. Trebuia să știi cum să extragi răspunsul din subtilități confuze, să citești printre rânduri.

De această dată, însă, citirea era foarte limpede, nelăsând nici o îndoială. Și Ripley tare ar fi vrut să se înșele…

Se repezi la intercom, îi răspunse imediat o voce.

— Laboratorul de știință. Ce este, Ripley?

— Este urgent, Ash. (Vorbea împiedicat, în pragul isteriei.) Am reușit să sustrag ceva din bancă, prin ECIU. Informația asta a ieșit brusc, nu știu. Dar nu asta contează.

— Complimente.

— Lasă asta, i-o tăie neliniștită. Se pare că Mama a descifrat o parte a transmisiei străine. Nu este complet afirmativă în deducțiile ei dar, după ce am citit, mi-e teamă că acest semnal nu este un S.O.S.!

Ash nu vorbi. Când se hotărî după un moment, vocea îi era lipsită de emoție, ca de obicei, în pofida importanței revelației lui Ripley. Aceasta se minună de sângele rece al corespondentului ei.

— Dacă nu este un apel de naufragiu ce este atunci? întrebă el politicos. Și de ce acest ton nervos? Ești nervoasă, nu-i așa?

— Nervoasă, și-ncă cum! Mai rău, dacă Mama are dreptate. Am mai zis, nu este sigură, dar crede că semnalul poate fi un avertisment, o alarmă.

— Ce fel de alarmă?

— Ce importanță are „Ce fel de alarmă”?

— Nu e un motiv să urli.

Ripley respiră profund, numără până la cinci.

— Trebuie să mergem după ei. Trebuie să-i punem imediat la curent.

— Cu totul de acord, zise Ash prompt. Dar nu ar folosi la nimic. De când au pătruns în astronava necunoscută, i-am pierdut complet. Nu am mai avut contact cu ei de multă vreme. Distanța mică în raport cu transmițătorul străin cuplată cu compoziția extrem de ciudată a cocii vasului, această combinație a împiedicat toate încercările de restabilire a comunicației. Și crede-mă, am încercat!

Ultimul său comentariu conținea o provocare nedisimulată.

— Poți încerca să-i găsești, dacă dorești. Te voi ajuta cât pot.

— Ascultă, Ash, nu-ți pun în discuție competența. Dacă afirmi că nu putem să-i contactăm, nu putem să-i contactăm! Dar, fir-ar să fie, trebuie să-i *prevenim!*

— Ce propui?

Ea ezită, apoi spuse cu hotărâre:

— Mă duc la ei. Le voi spune chiar eu.

— Nu cred.

— E un ordin, Ash?

Știa prea bine că într-o situație de urgență ca aceasta, ofițerul științific, avea autoritate asupră-i.

— Nu. Este doar bun simț. Nu înțelegi? Gândește-te, Ripley, o îndemnă el. Știu că nu îți sunt prea drag, dar încearcă să privești problema rațional. Nu putem să ne lipsim de personal, asta e tot. Amândoi, plus Parker și Brett, avem minimul necesar pentru a proceda la o decolare. Iată de ce Dallas ne-a lăsat la bord. Dacă pleci după ei, oricare ar fi motivul, vom fi blocați aici până când unul dintre voi se va întoarce. Dacă nimeni nu revine la bord, spața umană nu va ști niciodată ce s-a întâmplat aici.

Își întrerupse explicația, adăugând apoi:

— Pe de altă parte, nu avem motive să luăm inițiative. Probabil o duc foarte bine.

— Bine, recunoscu ea cu strângere de inimă. Aici îți dau dreptate. Dar este o situație specială. Eu sunt de părere totuși că ar trebui ca unul dintre noi să plece după ei.

Ea nu-l auzise niciodată pe Ash oftând și de fapt el nu oftă, dar ea avu impresia că el se resemna înfruntând o alegere dramatică.

— La ce bun? întrebă el ca și cum se adresa cuiva care nu putea pricepe această evidență. Până când unul dintre noi va ajunge la ei, ei vor fi știind deja dacă este vorba de o alarmă operațională. Am dreptate sau nu?

Ripley nu răspunse. Se așeză, fixând imaginea lui Ash de pe ecranul de supraveghere. Ofițerul științific întorcea cuminte privirea

sa. Ceea ce nu putea ea să observe, pe ecranul ei, era diagrama de pe pupitrul lui Ash. Dacă ar fi văzut-o, ar fi găsit-o foarte interesantă.

CAPITOLUL 5

Reînviorat de scurtul popas, Kane reluă coborârea. Își dădu drumul, așteptă impactul picioarelor încălțate în ghetele greoaie pe peretele puțului. Dar în zadar. Picioarele se clătinau în gol. Pereții nu mai erau. Dedesubt – întunericul… și mai ce?

Un fel de sală, poate asemenea celei de unde venea, se gândi. Oricum ar fi, atinsese capătul drumului. Profită de ocazie pentru a-și trage sufletul după efortul depus și căldura suportată.

Era ciudat că negura sepulcrală de jos părea să-l învăluie, să-l apese mai tare decât în timpul strecurării prin canalul strâmt. Se-ntreba ce-o fi sub picioarele lui, la ce distanță și ce-ar fi dacă s-ar rupe cablul.

Calm, Kane, își zise. Gândește-te la diamante. Sclipicioase, enorme diamante cu fațete multiple, limpezi și fără cusur și doldora de carate barosane. Și nu la bezna asta de mormânt în care te învârți. La cețurile de pe celălalt tărâm cu miasme de fantome stranii și de amintiri și…

Fir-ar al naibii! Iar îl apucă.

— Vezi ceva?

Tresărind, imprimă fără să vrea o puternică mișcare de balans cablului. Se ocăra fiindcă fusese luat prin surprindere și-și stabiliză piruetele. Nu-i ușor să-și amintească de ceilalți și că nu era singur. Dallas și cu Lambert îl așteptau la etajul de deasupra, nu prea departe. La o mică săritură de purice, la sud-vest de epavă, se odihnea *Nostromo,* plin cu cafea, miros de sudoare familiară și confortul hipersomnului.

Își dori o clipă cu disperare să regăsească imediat pacea și siguranța navei. Dar își zise apoi că nu va mai veni cu diamante la bordul remorcherului și că nu se va mai alege cu nici o glorie din

treaba asta. Diamante și glorie, era musai să le descopere aici. Își drese vocea înainte de a răspunde.

— Nu, nimic. Sub mine e o hrubă, o sală, ceva. Am ieșit teafăr din puț.

— Hrubă? Ține-te bine, Kane. Află că ești încă în navă!

— Încă! Știi ce ziceam despre puț? Poate că așa o fi…

— Dacă așa o fi, în curând o să înoți în afurisitele alea de diamante.

Râseră amândoi, Dallas, strident, distorsionat în difuzoarele lui Kane. Acesta din urmă scutură din cap pentru a scăpa de câțiva stropi de sudoare care-l gâdilau înfiorător. Acesta era inconvenientul combinezoanelor spațiale. Nu puteai șterge decât viziera.

— O.K. Deci nu e hrubă. Dar e o căldură tropicală colea jos.

Înclinându-se ușor verifică instrumentele de pe piept. Se găsea destul de mult sub suprafață ca să fie vorba de o hrubă, dar nu zărise nimic ce i-ar putea sugera că ar fi în pântecele navei.

Nu era decât un mijloc de a afla. Localizarea fundului acesteia.

— Și cum mai e aerul acolo? În afară de faptul că e cald?

Altă citire, pe alt instrument.

— Aproape ca aerul din exterior. Mult azot, oxigen aproape deloc. Concentrația de vapori de apă e chiar mai mare, îți spun eu. Iau un eșantion, dacă vrei. Ash o să sară în sus de bucurie.

— Deocamdată nu e nevoie. Continuă.

Kane mai atinse o clapă. Centura lui analiză cu aproximație compoziția aerului ambiant. Asta-l va face fericit pe Ash, deși nu se compară cu un adevărat eșantion. Respirând încă greu, activă sistemul de coborâre.

Singurătatea aici era mult mai copleșitoare, decât căderea în prăpastia fără sfârșit a stelelor. Lunecând la discreția cablului, se cufundă într-o beznă de nepătruns. Fără nici o nebuloasă în depărtări.

Negura îi amorțise orice senzație fizică, astfel încât se sperie când ghetele loviră o suprafață solidă. Mârâi și fu cât pe-aci să-și piardă echilibrul. Revenindu-și, opri sistemul de coborâre.

Se gândea să detașeze cablul care-i îngreuna mișcările, când își aminti de recomandarea imperativă a lui Dallas. Nu va fi ușor să exploreze sala aceasta, cu cablul între picioare, dar era mai bine așa decât să aibă de-a face cu mânia căpitanului. Așa că nu-i mai rămânea decât să se descurce și să se roage ca firul să nu se-ncolăcească pe undeva.

Mai stăpân pe el acuma, aprinse lanterna și lampa de pe cască nădăjduind că va putea înfrunta obscuritatea. Imediat văzu că presupunerea lui era atât falsă, cât și emotivă. În fața ochilor nu avea o hrubă ci, cât se putea de limpede, o altă sala a astronavei.

După aspect, pereți goi și plafon înalt, se gândi că ar fi un antrepozit. Lumina lămpii scotea din negura forme bizare, aglomerate, care păreau fie părți integrante ale pereților, fie legate de ei, cine știe cum. Formele blânde și flexibile contrastau cu impresia solidă care emana din coastele osoase care întăreau coridoarele și pereții sălilor. Ele împodobeau pereții pe toată înălțimea lor, într-o ordine evidentă.

Totuși nu-i dădea senzația că ar fi fost aranjate sau fixate, fiindcă mai era mult spațiu liber în imensa încăpere boltită. Evident, atâta timp cât nu vor avea habar ce erau aceste protuberanțe, era absurd să speculeze asupra metodelor raționale de stocare a încărcăturilor străinilor.

— Merge bine, Kane?

Era vocea lui Dallas.

— Da. Ar trebui să vedeți și voi.

— Ce să vedem? Ce-ai găsit?

— Nu știu ce să zic. E fantastic!

— Ce anume? (O tăcere, apoi:) Kane, pentru Dumnezeu, fii clar! „Fantastic”, asta nu-i mare lucru. Toată nava asta e fantastică, dar nu

prea-mi vine să scriu așa în raportul oficial.

— O.K. Mă aflu într-o a doua sală enormă, cum e cea de sus. Pereții sunt acoperiți cu… cu proeminențe.

Ținând lanterna cu mâna întinsă înainte, ca pe o armă, se apropie de zidul apropiat și examină protuberanțele cu mai multă atenție. Acum îi fu clar că nu făceau parte din structura cocii. Și păreau mult mai organice.

În încăperea de sus, Dallas se întoarse către Lambert.

— Cât timp mai avem până la apus?

Ea își controlă instrumentele și declară:

— Douăzeci de minute.

Apăsă pe aceste cuvinte cu o privire semnificativă. Fără comentarii, Dallas se aplecă iar deasupra puțului, continuându-și observarea neliniștită deși nu vedea nimic.

Fascicolul strălucitor al lămpii lui Kane dezvăluia alte forme nemaivăzute, lipite ca niște ventuze pe planșeu, spre centrul încăperii. Se duse într-acolo și, făcu un tur, păstrând o distanță respectuoasă. Observă unele din specimene. Fiecare avea cam treizeci de centimetri înălțime, era de formă ovală și de o duritate deosebită, după câte își dădea seama. Punând ochii pe unul la întâmplare, puse lumina pe el. Nu se întâmplă nimic, curiozitatea lui nu avu nici un efect asupra ovoidului.

— Seamănă al dracu' cu o zonă de stocare, sigur. (Nici un răspuns în difuzoare.) Am zis că e vorba fără dubii de o magazie. M-auziți?

— Tare și clar, zise Dallas degrabă. Noi te ascultăm, asta-i tot. Ești sigur?

— Exact.

— Alte detalii în afară de dimensiuni și formă nu mai ai să ne comunici?

— Ba cum să nu. Umflăturile astea de perete sunt puse și pe jos și nu fac parte din structura astronavei. Sunt peste tot locul. Pe dinafară par de cupru, cam așa ceva. Pe de altă parte, seamănă cu

urna pe care ai descoperit-o sus, numai că astea par mai netede. Și închise, iar cealaltă era goală. Sunt cu toate dispuse după o anumită concepție de ordine, deși există o mare suprafață nefolosită.

— O încărcătură… E ciudat, dacă-i așa. Poți să vezi dacă e ceva înăuntru? zise Dallas amintindu-și de urna goală.

— Un moment. Să mă uit.

Făcu un pas spre specimenul pe care-l studia, îl atinse cu mâna. Nu se întâmplă nimic. Aplecându-se mai mult, o zgâlțâi de flancuri apoi de vârf. Pe suprafața ei nu era nimic ca un mâner sau ca o gaură de prins.

— Atingerea ei îmi dă o senzație ciudată, chiar și prin mănuși.

Dallas se îngrijoră.

— Te-am întrebat numai dacă poți să te uiți înăuntru. Nu-ncerca să deschizi. Nu știm ce-ar putea conține.

Kane se înclină spre obiect. Acesta nu se schimbă, ne-arătând nici o reacție datorată zguduiturilor lui Kane.

— Orice-ar fi înăuntru, se ține bine. (Își plimbă lampa pe rândurile de ovoide.) Poate găsesc unul care s-a spart sau a crăpat.

În lumina lămpii costumului presurizat, o mică umflătură apăru tăcută în vârful formei ovoide pe care o zgâlțâise. O a doua erupție rupse suprafața de cupru, apoi altele, până formară niște crăpături.

— Nu sunt toate la fel, spuse Kane care nu observase nimic. Nici o cicatrice, nici o spărtură pe niciuna din ele.

Dintr-o simplă întâmplare, întoarse fascicolul lămpii spre protuberanța pe care o atinsese cu un minut mai devreme și, năucit, văzu metamorfoza.

Suprafața ovoidă, până atunci opacă și dură, era acum translucidă. Paralizat de uimire, se holba la neastâmpăratul organic. Pielea acestui lucru era acum transparentă ca sticla. Cu lumina fixată deasupra, se uita intens la… forma încolăcită în interiorul containerului oval.

— Isuse!…

— Ce, Kane? Ce se întâmplă?

Dallas se străduia să nu țipe.

Un coșmar în miniatură era acum foarte vizibil în protuberanță. Stătea la fund încolăcit, compact, delicat, viu, făcut dintr-o carne fibroasă și elastică. Lui Kane i se părea că se solidifică văzând cu ochii și se forma, ca o idee de delirium tremens smulsă din mintea unui bolnav, zămislindu-se deodată.

Acela avea vag forma unei mâini cu degete lungi, încleștate în jurul palmei. Aducea mult cu o mână scheletică, nepunând la socoteală surplusul de falange. Ceva se desfăcea în centrul palmei, un fel de tub făcut dintr-o materie ațoasă. Sub baza palmei se afla înfășurat un mușchi. La extremitatea mușchiului, o formă, convexă, întunecată, avea aspectul dement al unui ochi.

Ochiul, dacă era ochi și nu doar o excrescență vâscoasă… merita o privire mai atentă. În ciuda scârbei care-i întorcea stomacul pe dos trimise un fascicol de lumină directă pe această clocotire organică.

Ochiul se mișcă și-l fixă…

Ochiul explodă. Propulsat prin membrană ca urmare al bruștei descărcări electrice conținută în mușchiul încolăcit, mâna se deschise și țâșni spre Kane. Ridică instinctiv un braț pentru pararea saltului… Prea târziu. Palma se fixă pe viziera căștii. Avu o oribilă viziune a tubului ridicat în centrul palmei… Frecând geamul la câțiva centimetri de nasul lui. Un popas vâscos, cleios, supură și viziera începu să se topească. Îngrozit, Kane încercă să smulgă creatura prinsă ca o ventuză care se vâra în el.

Aceea trecuse prin geamul blindat. Aerul respirabil din rezervoare și atmosfera aspră și sulfuroasă a acestui cavou se amestecară. Era vlăguit, continua să respingă, părăsit de puteri acea mâna. În pragul nebuniei, amețit de oroare, își dădu seama că acea creatură trăgea cu insistență de buzele lui.

Se clătina prin sală, încercând cu disperare să răsucească, să sfâșie monstruozitatea placată pe fața lui. Falangele lungi și sensibile se

infiltrau în deschizătura din vizieră. Îi atinseră țeasta de care se agățară, în timp ce coada se strecură și ea înăuntru și se înfășură ca un tentacul de ceafă.

Aspirând dureros aerul rar și viciat, pe când tubul scârbos se îndesa pe gât, Kane se clătină, căzu în genunchi și se prăbuși pe spate.

— Kane!… Kane, mă auzi? chemă Dallas, îngrijorat dintr-odată de această tăcere. Kane, răspunde-mi! (Nimic. Se gândi o clipă.) Dacă nu poți să folosești aparatul de comunicare, trimite două bipuri cu trasorul individual!

Făcu un semn lui Lambert care avea receptorul adecvat. Ea așteptă semnalul, care nu veni, și mișcă încet din cap.

— Ce crezi că s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— Nu știu, nu știu. Poate că a căzut și și-a stricat generatorul. (Șovăi.) Nu poate sau nu vrea să răspundă. Cred că ar fi mai bine să-l ridicăm.

— Nu e prematur? Și eu sunt îngrijorată, dar…

Dallas o fulgeră cu privirea. Când văzu că Lambert îl fixa speriată, se calmă.

— Bine. Bine. Locul ăsta (arătă către pereții lucioși) mă calcă pe nervi, asta e. Îți spun că trebuie să-l tragem.

— Se poate dezechilibra, dacă se prăbușește; rău de tot. Dacă nu e nimic grav, o să se vorbească mult de treaba asta.

— Mai cheamă-l.

Lambert își puse în funcțiune aparatul de comunicare.

— Kane, Kane. Doamne, Dumnezeule, răspunde-ne!

— Continuă!

În timp ce Lambert, din ce în ce mai frământată, chema mereu, Dallas examina cablul. Îl apucă. Firul era moale. Prea moale. Trase spre el fără să întâmpine rezistență.

— Cablul e moale, zise întorcându-se.

— Tot nu răspunde. Nu poate sau… Crezi că s-a desprins și a plecat? Știu că i-ai ținut lecția, dar știi cum e. S-o fi gândit că n-o să se observe o slăbire temporară a tensiunii cablului. Dacă a găsit ceva și i-a fost frică să nu agațe cu firul vreo protuberanță sau să nu fie prea scurt, poate și-a zis că nu i-aș fi permis să se aventureze fără siguranță.

— Puțin îmi pasă de ce-o fi găsit. Important e că nu răspunde! (Dallas activă motorul electric al scripetelui.) Fie ce-o fi! Dacă n-a pățit nimic, el sau echipamentul, o să am eu grijă să-l fac să înțeleagă că era mai bine dacă se detașa.

Firul se înfășură cu ușurință în jurul scripetelui preț de câteva secunde. După aceea Dallas văzu cu mulțumire că se întindea cam tare și că vibra datorită rezistenței întâlnite.

— E o greutate la capăt. Atârnă.

— Cablul e înțepenit?

— Imposibil. Urcă, dar încet. Dacă firul a agățat ceva; în afară de Kane, diferența de greutate l-ar face să urce mai repede, sau mai încet. Eu cred că omul nostru e legat, chiar dacă nu poate să răspundă.

— Ce se-ntâmplă dacă încearcă să utilizeze unitatea sa de propulsie pentru a coborî iar?

Dallas neagă din cap. Arătă manivela.

— Nu poate. Sistemul e agățat de manivela trepiedului și la o unitate individuală. Va urca, de-i place, au ba!

Lambert se aplecă deasupra puțului și încercă să străpungă întunericul.

— Nu văd nimic.

Dallas lumină peretele cu lanterna.

— Nici eu. Dar greutatea urcă mereu.

Încet dar sigur, cablul se ridica din adânc, trecând prin fața a două figuri neliniștite. Se scurseră mai multe minute până când cercul de lumină dezvălui o formă atârnată de capătul firului.

— Iată-l!

— E nemișcat, zise Lambert, care căuta cu înfrigurare un semn de viață în corpul atârnat.

Un gest… orice… o obscenitate chiar… dar Kane nu mișca.

— Fii gata să-l prinzi dacă se balansează spre tine.

Trepiedul gemu.

Lambert se așeză în fața lui Dallas, de partea cealaltă.

Corpul lui Kane apăru în marginea găurii, atârnând parcă fără viață.

Dallas se aplecă deasupra golului, cu o mână gata să-l înșface de harnașament pe „exec". Era gata să-l prindă când văzu creatura brună, nemișcată, placată în interiorul vizierei, acoperind toată fața lui Kane. Își retrase brusc mâna, ca ars.

— Ce este? întrebă Lambert.

— Atenție! Are ceva pe față, în interiorul căștii.

Ea ocoli gura puțului.

— Ce?…

Văzu creatura înfășurată în interior, ca o moluscă în cochilia ei.

— Oh, Dumnezeule!

— Nu pune mâna!

Dallas se uită la colegul lui. Nu văzu nimic semnificativ. Făcu o încercare, trecând mâna repede deasupra creaturii lipită de fața lui Kane. Ea nu se clinti. Încordat ca un arc, gata să sară de cealaltă parte a sălii la cea mai mică alertă, își apropia mâna milimetru cu milimetru. Atinse baza, apoi urcă spre ochiul bulbucat situat pe spatele creaturii. Aceasta nu-l băgă în seamă, nefăcând nici cea mai mică mișcare de retragere. Nimic. Nimic… doar o pulsație domoală.

— E vie?

Lambert simți că i se întoarce stomacul pe dos, de parcă ar fi înghițit un litru de deșeuri pe jumătate reciclate de *Nostromo.*

— Nu mișcă, dar cred că e vie. Ia-l de mâini pe Kane, eu îl iau de picioare. Poate că dacă-l scuturăm, creatura va cădea.

Lambert era pe punctul de a executa manevra, când se opri brusc, nehotărâtă.

— Cum să-l iau de mâini?

— Ah, Doamne! Vrei să schimbăm?

— Da!

Făcură permutarea. În acest timp, el avu vaga impresie că una dintre falangele vietății se mișcase imperceptibil, dar nu era sigur.

Îl ridică pe Kane de subțiori, gata să se prăbușească datorită acestei greutăți moarte și renunță.

— În felul ăsta n-o să reușim să-l ducem la navă. Ia-l de o parte, eu îl iau de cealaltă. Să-l răsturnăm.

— Corect.

Cu mare băgare de seamă, îl răsturnară pe „exec" pe o parte, sperând într-un miracol. Creatura rămase ancorată solid, fixată pe fața lui Kane la fel de liniștită ca atunci când acesta zăcea pe spate.

— Nici un efect. Dar am încercat; nu mă gândeam că o să cadă. Să-l ducem la navă.

Trecu unul din brațele „execului" de după umeri și-l ridică. Lambert făcu la fel de cealaltă parte.

— Ești gata? (Ea răspunse dând din cap afirmativ.) Fii cu ochii pe chestia asta! Dacă ți se pare că-și dă drumul, lasă-l pe Kane și fugi! (Ea făcu același gest din cap.) Să mergem!

Extenuați, transpirați, se opriră la intrarea navei. Amândoi respirau zgomotos.

— Să-l punem jos, zise Dallas. (Lambert se execută cu promptitudine.) Nu merge așa. Cu picioarele care-i atârnă se va lovi de fiecare bolovan. Rămâi lângă el. O să încerc să improvizez o targă.

— Cu ce? întrebă ea, când el se ducea din nou în sala din care ieșiseră.

— Trepiedul. E destul de rezistent.

Lambert se așeză cât mai departe de Kane, așteptând cuminte să se întoarcă Dallas. În jurul epavei vântul urla, proclamând

apropierea crepusculului. Nu era în stare să-și ia ochii de la micul monstru agățat de fața lui Kane și să pună stavilă celor mai nebunești speculații.

Reuși totuși să nu se gândească la ceea ce ar putea să-i facă în acest timp lui Kane. Așa și trebuia, altfel ar fi înnebunit.

Dallas reapăru, ținând în mâini cele trei prese metalice. Se puse imediat pe treabă, construind o targă rudimentară. Degetele-i tremurau de frică.

Aruncă pe pietre mica platformă pe care o pusese la punct. Căzu la vreo doi metri mai jos fără să se frângă. Va putea să-l țină pe „exec" până la *Nostromo.*

Ziua se grăbea să facă loc nopții, atmosfera se înroși din nou, sângerie, vântul își regăsi violența inițială. Problema nu era de a-l căra pe Kane sau de a nu găsi remorcherul pe întuneric, ci de a fugi cât mai repede de pe această lume înfiorătoare pe care cobora noaptea. O entitate grotescă, hidoasă, care depășea orice închipuire țâșnise din adâncurile epavei, pentru a se prinde ca o lipitoare pe fața ofițerului… și în mintea lui Dallas și a lui Lambert. Poate că alte grozăvenii se adunau în negura îmbâcsită de praf?

Căpitanul tânjea după siguranța caldă a pereților metalici ai lui *Nostromo.*

Puternicele faruri care înconjurau structurile remorcherului ca un inel strălucitor, suplineau lipsa soarelui, gonit de pe glob. Departe de a înveseli împrejurimile, ele dispersau pe contururile lugubre ale stâncilor o aureola lunară nu prea ademenitoare. Tot mai numeroase, cocoloașele de praf aglomerate striau valul de lumină împrejmuit de noapte.

Pe pasarelă, Ripley aștepta, se resemnase să nu mai facă altceva decât să zică „DA" primului apel al exploratorilor. Neputința ei de a-i preveni pe cei trei de primejdia care-i păștea și misterul destinului lor se risipiseră. Nu mai rămăsese decât o vagă toropeală care-i

apăsa pe corp și pe suflet. Nu putea nici măcar să se uite afară la planeta înfuriată. Așezată în fața pupitrului ei, dezorientată, abătută, se mulțumea să soarbă din când în când câte o gură de cafea călduță și să privească tăcută citirile instrumentelor.

Motanul Jones nu avea astfel de slăbiciuni. Așezat pe coadă, admira cu mare interes dansul elementelor dezlănțuite de cealaltă parte a geamului blindat. Găsea deosebit de vesel spectacolul pulberilor măturate de vânt care se învolburau în lumină. Jones știa că nu putea să înhațe vreunul din acei fetuși strălucitori care veneau să-l sâcâie drept sub nasul lui. El înțelegea legile fizice inerente existenței unui solid transparent, care limita acest joc. Putea foarte bine să-și închipuie că aceste fărâme zburătoare erau niște păsări, cu toate că el nu văzuse niciodată păsări. Dar înțelegea acest concept din instinct.

Pretutindeni în jurul lui Ripley, captoarele stocau și supravegheau; evaluările se făceau cu regularitate. Ash, de partea lui, fiind singurul de pe *Nostromo* care nu consuma cafea, își îndeplinea sarcina fără stimulare lichidă. Deținea o nouă informație, suficient pentru a-i pune mintea la contribuție.

Două displayuri, până acum perfect goale, reînviară aliniind un șir de cifre. Ofițerul științific sări ca ars, le verifică și apasă pe intercom.

— Ripley? Ești acolo, Ripley?

— Da, mormăi ea. (Ea înregistrase intensitatea vocii lui. Se dezlipi de spetează.) Vești bune?

— Cred că da. Captez din nou semnalul emis de combinezoanelor lor. Și imaginile lor video au revenit pe ecrane!

Ea respiră adânc înainte de a pune întrebarea dramatică și necesară:

— Câți sunt?

— Trei. Trei semnale regulate.

— Unde sunt?

— Aproape… foarte aproape. Se întorc cu pas regulat. Lent, dar înaintează. Este un semn bun.

Nu fii sigur, își zise ea. Branșă imediat transmițătorul stației.

— Dallas… Dallas, poți să m-auzi? (Îi răspunse un urlet de energie statică pe care încercă să-l resoarbă.) Dallas, aici Ripley. Confirmă recepția!

— Ușor, Ripley. Te auzim. Venim acum.

— Ce s-a întâmplat? Ați dispărut de pe ecrane, v-am pierdut semnalele când ați intrat în epavă. Am văzut înregistrările lui Ash. Ați…?

— Kane este atins, răspunse Dallas, obosit și furios. Avem nevoie de ajutor ca să-l ducem înăuntru. E inconștient. Cineva ar trebui să ne ajute să-l scoatem din sas.

Un răspuns puternic răzbătu în difuzoare:

— Mă duc eu.

Era Ash.

— În sala mașinilor, Parker și Brett ascultau cu mare atenție conversația.

— Inconștient! repetă Parker. Știam eu că într-o zi Kane o s-o-ncurce.

— Așa-i.

Brett părea neliniștit.

— Nu-i băiat rău, adică, ca ofițer îmi place mai mult decât Dallas. Nu dă ordine cu una cu două. Ce s-o fi întâmplat afară?

— Habar n-am. Aflăm cât de curând.

— Poate, continuă Parker, că a căzut și a leșinat.

Această explicație nu-l satisfăcea nici pe autor și nici pe Brett. Cei doi tăcură, rămânând cu ochii pe difuzor.

— Iată-l, zise Dallas, care avea destulă forță să arate cu capul spre remorcher.

În noapte se distingeau niște forme care susțineau o masă amorfă: coca lui *Nostromo.*

Aproape că ajunseseră lângă navă când Ash sosi în fața ușii blindate a sasului interior. Se opri, se asigură că putea să-l deschidă în câteva minute și apăsă pe intercomul cel mai apropiat.

— Ripley… sunt lângă sasul interior. (Se duse să privească printr-un mic hublou și continuă:) Nici un semn deocamdată. Este aproape noapte totală în exterior, dar când vor ajunge la ascensor îi voi vedea.

— De acord.

Ea judecă repede, cu furie. Unele din gândurile ei l-ar fi surprins pe ofițerul științific, așa cum o surprindeau și pe ea.

— Ce direcție?

Dallas se împleticea, încercând să distingă prin praf contururile navei.

Cu capul, Lambert arătă spre stânga:

— Pe acolo, cred. Spre trenul de aterizare. Ascensorul trebuie să fie imediat după.

Își reluă marșul, regăsind pe ultimii metri un plus de energie. Erau să-și piardă echilibrul lovindu-se de platforma ascensorului. În pofida oboselii instalară corpul inert al lui Kane pe elevator și se puseră de-o parte și de cealaltă.

— Crezi că poți să-l ții? Ar fi mai bine; nu vă mai trebui să-l ridici iar.

Lambert trase aer în piept:

— Da, pot. Până când va veni cineva să ne elibereze la ieșirea din sas.

— Ripley, ești acolo?

— Sunt aici, Dallas.

— Urcăm. (O privi pe Lambert.) Gata?

Ea-și cobora ochii. El apăsă pe un buton.

Urmă o zguduitură și platforma o luă în sus pe lângă coca lui *Nostromo* și se imobiliză lângă blindajul delimitat al deschiderii. Căpitanul lăsă în jos o manetă. Panoul exterior al sasului alunecă într-o parte și intrară.

— Presurizat? îl întrebă Lambert.

— N-are importanță. Așa economisim un plin de aer. Ajungem înăuntru într-un minut și atunci putem să ne descotorosim de costumele astea blestemate.

Închiseră în urma lor cloazonul exterior, apoi așteptară deschiderea din interior.

— Ce-a pățit Kane?

Era iar Ripley. Dallas era prea obosit să remarce o intonație bizară în vocea care-i chestiona. Îl urcă pe Kane care începuse să alunece, mai sus, pe umăr, fără să-i pese de creatură. Aceasta nu se mai clintise pe tot drumul până la *Nostromo;* n-avea de ce să se miște tocmai acum.

— Un fel de organism, zise, aruncând o privire către Kane. Nu știu ce s-a întâmplat și de unde a venit vietatea asta. S-a lipit de el. N-am mai văzut așa ceva. Deocamdată nu se mișcă și nu și-a schimbat poziția deloc. Trebuie să-l ducem urgent pe Kane la infirmerie.

— Am nevoie de o definiție mai clară, spuse ea.

— O definiție mai clară? Dumnezeule! (Imediat Dallas se abținu, înăbușindu-și furia.) Ascultă, Ripley, n-am văzut ce s-a-ntâmplat. S-a petrecut totul în fundul unui canal; la gura căruia eu și Lambert așteptam. Nu ne-am dat seama de pățanie decât când l-am adus la suprafață. Este o definiție destul de clară?

La celălalt capăt, Ripley rămase tăcută.

— Deschide odată sasul, reluă Dallas, exasperat.

— Așteptați un minut. (Își alese vorbele cu precauție, conștientă fiind de rolul ingrat pe care-l juca.) Dacă introducem chestia aia, poate fi infestată toată nava.

— Dar, fir-ar al dracului! Nu este un germen! Creatura asta e cât mâna mea de mare și cât se poate de solidă în interior!

— Cunoașteți procedura de carantină, răspunse ea cu fermitate, mirată și ea de fermitatea ei. Douăzeci și patru de ore de contaminare. Aveți aer suficient, iar la o adică vă vom aproviziona. Aceste douăzeci și patru de ore nu vor dovedi, în definitiv, că creatura nu este periculoasă, dar această chestiune nu este responsabilitatea mea. Eu mă limitez la aplicarea regulilor de securitate. Le știți la fel de bine ca și mine.

— Eu cunosc și excepțiile! Și eu sunt acela care susține un prieten în stare de inconștiență. În douăzeci și patru de ore poate să moară, dacă n-o fi deja mort. Deschide sasul!

— Ascultă-mă, imploră Ripley. Dacă nu respect carantina, am putea muri cu toții!

— Deschide sasul, urlă Lambert. La dracu' cu regulile Companiei. Trebuie neapărat să-l ducem la infirmerie unde „autodocul" se va ocupa de el.

— *Nu pot.* Dacă ați fi în locul meu, cu aceleași responsabilități, veți reacționa ca mine.

— Ripley, zise Dallas încet. Mă auzi?

— Te aud tare și clar. (Glasul îi era încordat.) Răspunsul este tot negativ! Douăzeci și patru de ore de decontaminare, după aceea veți putea să-l introduceți.

În interiorul navei, un alt personaj optă pentru decizia contrară. Ash coborî levierul de comandă a ușii blindate. Un indicator roșu se aprinse, însoțit imediat de un șuier zgomotos, caracteristic.

Dallas și Lambert se uitară la panoul interior culisând.

Pe consola lui Ripley se înșirară cuvinte de neînchipuit: *SAS INTERIOR DESCHIS SAS INTERIOR ÎNCHIS.* Stupefiată se uită la legendă fără să-și creadă ochilor.

Cu trupul lui Kane rupt în două, Dallas și Lambert se opriră, clătinându-se în coridor. Sasul interior se închise în urma lor. În același moment, apărură Parker și Brett.

Ash se apropie pentru a ajuta la susținerea lui Kane, dar Dallas îl respinse fără menajamente.

— La o parte!

El și Lambert îl alungiră pe „exec" pe planșeu și, în sfârșit, își scoaseră căștile.

Păstrând o distanță respectuoasă, Ash dădea ocol formei curbate a ofițerului executant… până văzu lucrul acela lipit de fața acestuia.

— Doamne! murmură.

— Este viu? întrebă Parker admirând simetria creaturii. Dar îi apăru și respingătoare.

— N-am de unde să știu, dar nu vă atingeți de ea, zise Lambert scoțându-și ghetele.

— Nici n-am de gând, zise Parker aplecându-se în față pentru a vedea mai bine. Ce-i face acum?

— Nu știu. Să-l ducem la infirmerie și-om vedea.

— Just, aprobă prompt Brett. Și cu voi e bine?

Dallas aprobă din cap.

— Da. Obosiți numai. Creatura n-a mișcat, dar fiți cu ochii pe ea.

— Nici o problemă.

Cei doi ingineri ridicară povara reprezentată de Kane și echipamentul său, urmați îndeaproape de către Ash care-i ajuta cum putea și el…

CAPITOLUL 6

La infirmerie, îl așezară pe Kane pe platforma medicală culisantă. Un complex de instrumente și controale cu totul diferit de celelalte sisteme îmbarcate pe *Nostromo,* împodobeau panoul de la căpătâiul „execului". Masa pe care zăcea Kane ieșea din zid, la aproape un metru.

Dallas activă câteva controale și dădu drumul la „autodoc". Merse la un sertar, scoase de-acolo un mic cilindru de metal strălucitor. Se asigură că era încărcat perfect și reveni lângă corp. Ash stătea în picioare alături, gata să dea o mână de ajutor, iar Lambert, Parker și Brett urmăreau scena din coridor, de după geamul gros al laboratorului.

O atingere a tubului producea la extremitate o rază intensă de lumină. Dallas reglă raza, subțiind-o și scurtând-o cât mai mult cu putință, fără a-i reduce din putere. Cu mare precauție, puse capătul razei la baza căștii lui Kane.

Metalul se desfăcea.

Încet, continuă mișcarea în jurul căștii și ajungând la cealaltă extremitate, tăie închizătoarea groasă care o fixa de scafandru. Casca se desfăcu în două bucăți. El și cu Ash le îndepărtară încet.

Cu excepția unei lente pulsații, creatura nu dădea nici un alt semn de viață și nu reacționă la înlăturarea căștii și nici la expunerea la lumina neoanelor.

Dallas ezită o secundă, se hotărî, atinse cu vârful degetelor vietatea și le retrase repede. Creatura nu reacționă. Puse mâna mai mult timp, mângâind cu palma spatele acesteia. Era uscată și rece. Respirația domoală îl scârbea și ceva îl îndemna să și-o retragă din nou. Creatura nu se sinchisea, așa că trase cu toată puterea de pielea groasă.

Fără nici un rezultat. Chestia aceea nici nu se mișcă și nici nu-și eliberă prada.

— Lasă-mă să încerc și eu, zise Ash care se afla lângă un rastel cu instrumente nemedicale.

Alese un clește solid și se apropie de masă. Realizând o priză cât mai bună pe vietatea aceea, trase spre el.

— Degeaba. Încă odată mai tare, propuse Dallas cu nădejde.

Ash potrivi cleștele și repetă mișcarea cu toată forța de care dispunea.

La vederea sângelui care se scurgea pe obrazul lui Kane, Dallas ridică repede mâna.

— Oprește! Îi rupi carnea.

— Nu eu. Creatura, zise Ash destinzându-se.

Dallas părea învins.

— Așa n-o să meargă. Dacă retragem creatura asta, îi luăm și fața lui Kane.

— Întrutotul de acord. Să lăsăm mașina să-l examineze. Poate că va avea mai mult noroc.

— Desigur.

Ash împunse o serie de butoane. „Autodocul" bâzâi și deschiderea din perete unde putea să se deplaseze platforma, se lumină. Masa pe care ere întins Kane glisă fără zgomot. Când ajunse în interior, coborî un geam care-l separă de restul laboratorului. În secunda următoare scăpărară câteva fulgere, realizând radioscopiile. Nu departe de cușca de sticlă aseptizată se aprinseră pe un pupitru de control două monitoare video. Ash studie rezultatele. Calificarea lui îl făcea să fie oarecum medicul de pe *Nostromo;* era deci conștient de răspunderea sa și de lipsa de cunoștințe și aștepta lămuririle „autodocului" cu multă nerăbdare. Pe moment, starea creaturii nu-l preocupa.

O nouă siluetă își făcu apariția pe culoar, se apropie încet de cei trei spectatori tăcuți. Lambert o privi pe Ripley cu toată răutatea de

care era în stare.

— Voiai să ne perpelim afară, lăsându-l pe Kane să pătimească. Voiai să ne lași să așteptăm douăzeci și patru de ore cu chestia asta pe fața lui, în pragul morții!

Înfățișarea ei era mult mai grăitoare decât vorbele înveninate pe care le arunca.

Parker, ultimul care ar fi luat apărarea ofițerului secund, o privea pe navigatoare cu severitate.

— Poate că ar fi trebuit. Ea a respectat regulamentul.

Arătă cu mâna spre laborator și spre pacientul nemișcat.

— Cine știe de ce e în stare chestia aia? Kane e cam impulsiv, e-adevărat, dar nu și mut. N-a putut s-o evite. Unul dintre noi va fi poate următorul pe listă!

— Adevărat, comentă Brett.

Atenția lui Ripley rămase fixată asupra lui Lambert. Navigatorul nu schițase nici un gest și-și privea colega drept în ochi.

— Poate am greșit. Și poate că nu, zise Ripley. Sper că m-am înșelat. În orice caz, mi-am făcut doar datoria. Hai s-o lăsăm baltă deocamdată.

Lambert șovăi, apoi dădu din cap.

— Ce s-a întâmplat înăuntru? întrebă Ripley.

— Am intrat în epavă, explică Lambert uitându-se la Ash și Dallas agitându-se în jurul „autodocului". Nu era nici un semn de viață. Apelul trebuie că era emis de sute de ani. Cred că am găsit transmițătorul.

— Și despre echipajul epavei?

— Nici un indiciu.

— Și Kane…?

— S-a oferit voluntar pentru explorarea de unul singur al nivelului inferior. (Lambert făcut o grimasă expresivă.) Spera să găsească diamante. În schimb, se pare că a pus mâna pe un fel de ouă. I-am recomandat să nu le atingă. Prea târziu probabil. Acolo jos

s-a întâmplat ceva, nu știu ce. Când l-am ridicat, era cu asta pe figură. Creatura a reușit să topească viziera și să se strecoare înăuntru. Și știi cât de rezistentă e sticla asta.

— Mă-ntreb de unde oare o veni vietatea asta, zise Ripley, cu ochii țința la „autodoc". Planeta pare atât de lipsită de viață că-mi închipui că a venit în nava avariată.

— Dumnezeu știe, interveni Parker. Și eu aș vrea să știu de unde provine creatura asta!

— Aș ști că e un loc pe unde nu trebuie să mai calci.

— De ce? îl întrebă Ripley uitându-se la el.

— Amin, zise Brett.

— Eu aș vrea să știu, zise Dallas, cu o mină preocupată, cum respiră Kane! Respiră?

Ash se aplecă asupra rezultatelor analizei.

— Fizic, pare să fie sănătos tun. Nu numai că trăiește, deși a făcut drumul înapoi fără aer normal, dar toate semnele vitale sunt regulate. Azotul și metanul pe care le-a respirat în epavă ar fi trebuit să-l ucidă instantaneu. Conform „autodocului", se află în comă și totuși organele lui merg bine. Respirația este însă mai puternică decât ar trebui. Nu pot să spun cum respiră, dar sângele lui este perfect irigat cu oxigen.

— Cum e cu putință? se răzvrăti Dallas. Am verificat chestia asta pe toate părțile. Gura și nasul lui Kane sunt complet astupate.

Ash apăsă pe trei butoane de comandă.

— Știu ce se petrece la exterior. Ar trebui acum să analizăm interiorul lui Kane.

Se aprinse un ecran mare, imaginea se preciză. Pe o fotografie în raze X apăreau craniul și torsul. Datorită rezoluției fine, se vedeau arterele și venele prin care curgea sânge, pulsația plămânilor, bătăile inimii. Neliniștiți, Ash și Dallas studiară schema internă a formei palmate care acoperea fața lui Kane.

— Nu sunt biolog, zise Ash încet, dar este textura cea mai tulburătoare pe care am văzut-o vreodată într-un animal. (Arătă cu degetul rețeaua de tuburi și de figuri suprapuse.) Nu am nici cea mai mică idee asupra a ceea ce ar trebui să facă.

— Nu e nici înăuntru mai plăcut decât e afară, comentă Dallas.

— Plivește musculatura acestor degete, extremitatea aceasta, insistă Ash. Pare fragil, dar este numai o aparență. Nu avem nici o îndoială în această privință, nu puteam desprinde această creatură. Nici Kane. Sunt sigur că a avut timp să încerce până când a fost sufocat.

Pe ecran apărea clar ce făcuse vietatea în interiorul lui Kane, deși nu și motivele. Fălcile „execului" fuseseră forțate. Un tub lung, flexibil care ieșea din creatura palmată cobora prin gâtlej până-n capătul esofagului. Tubul acesta nu se mișca.

Mai mult decât orice altceva, această parte a fotografiei interne îl îmbolnăvea pe Dallas.

— I-a introdus ceva în gât! (Pocni din degete cu putere, scârbit de starea în care se găsea Kane.) Ce dracu' poate să facă o asemenea creatură într-o ființă umană? Nu va fi ușor s-o extirpăm. Ash… nu e deloc… deloc *bine!*

— Nu știu dacă vietatea se luptă cu Kane, nici dacă-i dăunează. (Ash mărturisea că situația îl depășea.) După controlul medical, este sănătos! Numai că nu reacționează la apelurile noastre. Știu că sună aiurea pentru moment, dar gândește-te puțin. Poate în felul ei, pe care nu-l înțelegem, încearcă să-l ajute.

Dallas râse zgomotos.

— E nebună după el, firește! Cum de nu m-am gândit? Acum că-l are, nu-i mai dă drumul.

— Tubul acesta trebuie să fie organul care i-a furnizat oxigen lui Kane.

Ash reglă un control, făcu o ajustare pentru a obține o definiție mai bună a imaginii. Ecranul arătă plămânii „execului" cum se

umflau regulat, fără efort, cu toată obstrucția gâtlejului.

— Care oxigen? A făcut tot drumul de întoarcere cu asta pe nas. Creatura nu s-a lipit de rezervoarele lui; asta înseamnă că tot aerul din ele trebuie să se fi evaporat în primele minute de la deschiderea regulatorului!

Ash părea îngândurat.

— Pot să imaginez câteva ipoteze. În atmosfera acestei planete se găsește puțin oxigen liber. O cantitate mică. Dar în oxizi se găsește mult mai mult, împreună cu azotul. Se poate ca ea să aibă capacitatea de extragere a oxigenului din acești oxizi. Este cu siguranță capabilă de a-l transfera lui Kane pentru întreținerea lor comună. Un bun simbiot ar trebui să poată să determine cerințele partenerului său. Anumite plante posedă chiar această capacitate de extragere a oxigenului; altele preferă gaze diferite. În orice caz nu este imposibil, spuse el întorcându-se spre ecrane. Poate că prejudecățile noastre pământene ne fac să ne îndoim de ceea ce vedem, dar se prea poate ca să avem de-a face cu o plantă și nu cu un animal. Sau poate că ea posedă caracteristicile amândoura.

— N-are nici un sens!

— De ce nu? replică Ash.

— Chestia asta-l paralizează pe Kane; îl bagă-n comă, apoi trudește ca un ocnaș să-l țină-n viață. (Indică ecranul.) M-am gândit că-l hrănește cumva. Postura și poziția animalului sunt tipice. Totuși, ne asigură instrumentele, face exact pe dos. Nu pricep nimic.

Tot Dallas vorbi:

— În nici un caz, nu trebuia să o lăsăm pe Kane. Poate să practice pe el tot felul de tratamente, bune… sau rele. Suntem siguri de un singur lucru, totuși. Niciunul dintre ele nu e firesc pentru un sistem uman.

Ash era sceptic.

— Nu știu dacă este o idee bună.

— De ce nu?

Dallas îl privea înfierbântat.

— Pe moment, explică Ash, deloc ofensat de amenințarea voalată conținută în vocea căpitanului, creatura îl menține în viață. Dacă încercăm să o deplasăm, îl putem pierde pe Kane.

— Trebuie să ne asumăm acest risc.

— Ce propui? Ea nu se va desprinde.

— Vom încerca să o tăiem. Cu cât o înlăturăm mai repede, cu atât mai bine pentru Kane.

Ash parcă ar fi vrut să-și continue argumentația.

— Nu-mi prea place, dar înțeleg. Îți asumi răspunderea? Aceasta este o decizie științifică de competența mea, de care mă privezi!

— Da! Îmi asum răspunderea.

Acestea fiind zise, luă o pereche de mănuși de plastic. O rapidă verificare indică faptul că „autodocul" nu era legat de corpul bolnav. Dallas acționă ieșirea platformei din habitaclu.

Creatura nu se clintise și nici nu slăbise priza pe țeasta lui Kane.

— Mașina de tăiat?

Ash indică micul laser pe care-l utilizase Dallas pentru străpungerea căștii ofițerului executant.

— Nu. Voi încerca să procedez cât mai lent cu putință. Vezi dacă găsești vreo lamă.

Ash se deplasă spre trusa de instrumente de chirurgie, căută în ea și reveni cu o versiune mai fină a mașinii de tăiat, pe care o întinse lui Dallas.

Acesta inspectă cu grijă micul obiect, îl prinse bine în palmă până când fu sigur că-l ținea bine. Nu era momentul să facă vreo greșeală. Apoi îl aprinse. La extremitatea cuțitului chirurgical apăru o rază minusculă.

Dallas se plasă la căpătâiul lui Kane. Lucrând cu sânge rece și cât mai mult autocontrol cu putință, apropie scalpelul de creatură. Trebuia să fie gata oricând să-și retragă repede mâna și cu băgare de seamă la cea mai mică alertă. O mișcare nesăbuită putea să-i ia capul

lui Kane de pe umeri, la fel de lesne cum un raport rău îi ia unui om pensia.

Creatura nu reacționă nicicum. Dallas înfipse raza în pielea cenușie, la trei sau patru milimetri adâncime, astfel ca să atingă, fără doar și poate, carnea. Fără efort, raza decupă spatele vietății.

— Nimic.

Ea nu se mișcă, nu dădu nici un semn de durere. La suprafața plăgii, un lichid gălbui șiroia pe pielea lustruită.

— Începe să sângereze, notă profesional Ash.

Lichidul picură pe așternutul pe care era întins Kane. Se auzi ca un sfârâit. Gazul întunecat nu era deloc familiar. În schimb zgomotul, prilejuit de întâlnirea lichidului gălbui cu așternutul, era.

Căpitanul se opri brusc, dădu la o parte micul laser și holbă ochii la pata care pârâia. Sfârâitul crescu. Dallas își coborî privirea. Scurgerea gălbuie topise deja pata și platforma de metal; se întinse până la câțiva centimetri de picioarele lui și o mică baltă arzătoare și sulfuroasă începu să clocotească. Gazul produs de lucrarea acidului ocupa treptat sala. Dallas simțea deja iritarea gâtului. Avu un moment de panică gândindu-se la efectul gazului asupra plămânilor.

Cu ochii înecați în lacrimi, cu nasul curgând, încerca cu înfrigurare să închidă plaga apăsând la loc cu mâinile cele două părți ale tăieturii. În această învălmășeală, câteva picături de lichid îi căzură pe mănuși, care începură numaidecât să sfârâie.

Speriat, orbecăind, se îndreptă spre coridor, încercând cu disperare să și le scoată până când acidul va începe să-i roadă pielea. În sfârșit dădu cu ele de pământ. Câțiva stropi se răspândiră și porniră să dizolve metalul.

Brett era mai mult decât speriat.

— Ce dracu'! Lichidul ăsta va, găuri toate etajele și coca navei.

Se răsuci și se năpusti spre cel mai apropiat culoar. Dallas apucă o lanternă și alergă pe urmele „tehului". Ceilalți se grăbiră să-i urmeze.

La etajul inferior, de-a lungul coridorului punții B, se aflau instrumente prețioase și conducte de tot felul. Brett căuta deja urma acidului pe tavan, sub infirmerie. Până să ajungă acolo, lichidul avea de parcurs mai multe nivele intermediare făcute din aliaje rezistente.

Dallas îndreptă fascicolul de lumină în sus, trecu în revistă la repezeală încâlceala de țevi, monitoare, indicatoare de nivel.

— Acolo!

Deasupra lor își făcu apariția gazul, urmat de un mic șănțuleț de lichid gălbui amestecat cu aliaj ros. Șiroi un moment și apoi se desprinse în stropi grei fumegători. Imediat, locul unde cădeau începu să sfârâie și să clocotească. Dallas și Brett, dezarmați, se uitau cum se întindea mica baltă și apoi cum se scurgea prin orificiul pe care și-l săpase.

— Dedesubt ce e?

— Coridor C, anunță Parker. Fără instrumente.

El cu Ripley alergară spre scara următoare care ducea la etajul inferior, ceilalți rămânând lângă gaură.

— Ce-am putea pune dedesubt ca să limităm daunele? întrebă Ash, care considera problema cu detașarea lui obișnuită, știind totuși că în câteva minute coca lui *Nostromo,* va fi străpunsă.

Aceasta însemna, în cel mai bun caz, etanșeizarea tuturor compartimentelor până la repararea stricăciunilor. Dar putea fi și mai rău. O mare parte din circuitele integrate și deosebit de delicate, care permiteau călătoria în hiperspațiu, era dispusă în interiorul cocii. Dacă lichidul ar cădea din întâmplare pe acest loc, stricăciunile ar fi mult prea mari ca echipajul să poată să le dea de cap cu mijloacele proprii. Aceste circuite nu puteau fi separate decât în cală, în condiții de imponderabilitate.

Nimeni nu găsi vreo propunere în privința modalității de oprire a ravagiilor acidului.

La etajul inferior, Parker și Ripley se deplasau încet prin coridorul C, strâmt și întunecat, cu ochii țintă în tavan.

— Ai grijă să nu te prindă dedesubt, o avertiză Parker. Dacă lichidul ăsta trece prin aliajele asta, nici nu vreau să mă gândesc ce-ar putea să cauzeze fețișoarei dumitale.

— Nu-ți face griji! Am eu grijă de fețișoara mea. Ocupă-te de cea personală.

— Pare-se că lichidul își încheie activitatea! zise Dallas aplecându-se deasupra găurii.

Brett și Ash erau în fața lui, nădăjduind. Ash scoase un stilet din buzunar și sondă cavitatea. Metalul începu să se dizolve în stropi ca de mercur. Apoi activitatea încetă, după ce distruse extremitatea instrumentului. Ofițerul științific continuă să agite stiletul în interiorul găurii. Instrumentul întâmpină rezistență.

— Adâncimea nu depășește trei centimetri. Lichidul a încetat penetrarea.

Dedesubt, Parker se întoarse spre Ripley.

— Vezi ceva?

Își continuară verificarea. Sub ei se afla un mic culoar de serviciu și, dincolo, coca interioară a lui *Nostromo.* După aceea… nu mai era decât atmosfera irespirabilă a unei planete necunoscute.

— Nimic, răspunse ea în cele din urmă. Rămâi aici cu ochii-n patru. Mă duc să văd ce se-ntâmplă sus.

Se răsuci pe călcâie și făcu drumul invers către scara superioară. Ea îi găsi pe toți încovoiați deasupra găurii.

— Ce se întâmplă? Lichidul n-a ajuns în coridorul C.

— Cred că s-a sfârșit, zise Ash inspectând metalul ros. Fie că reacțiile în lanț cauzate de întâlnirea cu aliajele au diluat puterea lui corozivă, fie că pierde din potențialul caustic după un anumit timp. Oricum ar fi, nu mai pare activ.

Ripley se deplasă pentru a verifica adâncimea găurii.

— S-ar putea ca aliajul să fie mai rezistent la nivelul ăsta decât deasupra? Poate că materia asta corodează puntea orizontal, acum, dizolvând orice metal mai slab.

Ash clătină din cap.

— Nu cred. Dacă îmi aduc bine aminte, punțile principale și coca lui *Nostromo* sunt construite din același material. Nu, cred că e mai înțelept să presupunem că fluidul nu mai prezintă nici un pericol.

Vru să-și pună stiletul înapoi în buzunar, dar se răzgândi și îl ținu în mână cu partea neroasă.

Observându-i ezitarea, Ripley nu-l iertă.

— Dacă nu mai reprezintă nici un pericol, de ce nu-ți pui instrumentul înapoi în buzunar?

— Nu are rost să facem pe vitejii. Este mai bine să așteptăm analiza acestei substanțe și să fim siguri că nu mai este într-adevăr activă. Poate nu mai este în stare să dizolve aliajul punții, dar aceasta nu înseamnă că n-ar putea să-ți provoace o teribilă arsură!

— Ce crezi că este asta? întrebă Dallas, care-și mută ochii de la micul crater din planșeu la gaura din plafon. Niciodată n-am văzut ceva care să perforeze un asemenea aliaj. Nu cu atâta repeziciune.

— Nici eu, mărturisi ofițerul științific. Anumite varietăți mult rafinate de acid molecular sunt teribil de active, dar în general nu au efect decât asupra câtorva materiale specifice. Aplicațiile lor nu sunt generalizabile.

— Acesta, însă, urmă Ash, pare să fie un coroziv universal. L-am văzut demonstrându-și capacitatea de a roade mai multe substanțe diferite cu o egală ușurință… sau nepăsare, dacă vrei. Aliajul cocii, mănușile chirurgicale, așternutul de infirmerie, patul metalic, le-a găurit pe toate.

— Și creatura asta blestemată folosește treaba asta drept sânge. Diabolic! exclamă Brett, cu un amestec de respect și teroare.

— Nu știu sigur ce folosește drept sânge. (Creierul lui Asth funcționa fără încetare în ciuda precarității situației.) S-ar putea să fie

o componentă a sistemului circulator separat, creat pentru lubrifierea interiorului vietății. Poate fi, de asemenea, un lichid protector, un endoteliu defensiv, așa cum este limfa noastră.

— Iată un mecanism al dracu' de defensiv! observă Dallas. Nu îndrăznim nici s-o omorâm.

— Oricum nu la bordul unei nave etanșe, menționă Ripley.

— Exact, confirmă Ash. Putem să-l ducem pe Kane în exterior, acolo unde lichidul nu poate deteriora pe *Nostromo,* și să încercăm să tăiem creatura. Deși suntem practic siguri că ea-l menține în viață.

— Imediat ce-o desprindem și-i extragem tubul din gâtlej, îi aprovizionăm plămânii cu oxigen, insistă Ripley. Un înveliș termal îi va păstra căldura. În acest scop, am putea să umflăm un cort cu oxigen dispus pe suprafață. Dacă lichidul va curge iar, va ataca doar solul planetei.

— Nu este rea idea, admise Ash. În afară de două lucruri. (Ripley aștepta nerăbdătoare explicațiile.) Mai întâi, cum am mai discutat, deplasarea creaturii cu forța, ar putea să prilejuiască o întrerupere fatală a acțiunii exercitate asupra lui Kane. Șocul îl poate ucide. Apoi, nu știu dacă, rănind-o serios, vietatea nu va împroșca lichidul în toate părțile. Ar fi o reacție defensivă în raport cu calitățile destructive și protectoare ale fluidului.

Ash tăcu atât cât aceste imagini să se fixeze în mintea celorlalți.

— Chiar dacă cel care va practica intervenția pe această vietate va izbuti să se adăpostească în acest caz, n-aș vrea să fiu răspunzător de ceea ce se va întâmpla cu fața lui Kane. Sau cu capul.

— Bine, de acord, zise Ripley cu năduf. N-o fi fost o idee grozavă. Atunci, ce propui? (Arătă spre infirmeria de la etajul superior.) Să facem tot drumul până pe Pământ cu chestia aia pusă pe capul lui?

— Nu văd nici un pericol, replică Ash, puțin impresionat de sarcasmele ei. Atâta timp cât organele vitale ale lui Kane rămân stabile, am în vedere această alternativă posibilă. Dacă, în schimb, dă semne de slăbire, va trebui să luăm o hotărâre. Deocamdată, vă

previn că mișcarea cu forța a creaturii prezintă mai multe pericole decât avantaje.

După cotul coridorului, apăru o figură nouă.

— Nici urmă de lichid, colo jos. Înaintarea s-a oprit? întrebă Parker, privind când la Ripley când la Ash.

— Da. După ce a traversat două nivele, răspunse căpitanul, încă uluit de puterea acidului.

Ripley, dezmeticită, privi în jur și se miră.

— Suntem cu toții aici. Și Kane? Nu-l veghează nimeni… și nici pe creatura aceea!

Se repeziră cu toții spre scară.

Dallas ajunse primul la infirmerie. Se uită numaidecât dincolo de geam și se liniști. Nu se schimbase nimic. Kane zăcea tot acolo, unde-l lăsaseră, cu creatura prinsă pe față.

Dallas regreta că se comportase ca un copil. Lichidul arătase proprietăți uimitoare și periculoase, dar nu justifica panica totală pe care o provocase. Ar fi trebuit să se gândească să delege unul sau doi membri ai echipajului pentru supravegherea infirmeriei și a vietății.

Din fericire, nu se întâmplase nimic în absența lor. Creatura nu se mișcase, și nici Kane. De acum înainte, indiferent de problemele ce se vor ivi în altă parte, va fi mereu cineva de permanență la infirmerie. Situația era suficient de serioasă pentru a justifica o observație continuă.

— A fost atins de acid? întrebă Parker.

Dallas străbătu infirmeria și se opri în fața platformei. Examină fața cu atenție.

— Nu cred. Totul pare normal. Fluidul s-a scurs fără să atingă pielea.

Apoi Brett își făcu intrarea.

— Mai sângerează, porcăria asta? Mai avem câteva plăci de ceramică în magazia din sala mașinilor care nu folosesc la nimic. Putem să le folosim la o adică, sau să facem un container.

— Inutil, răspunse Dallas. Nu mai sângerează.

Ash cercetă zona tăieturii.

— S-a cicatrizat. N-a rămas nici un semn. Remarcabilă capacitate de regenerare. Nici nu-ți vine să crezi că adineauri a fost tăiată.

— Trebuie să scăpăm de ea acuma! exclamă Lambert înfiorându-se. Îmi vine rău când mă gândesc că-i băgată în gâtul lui Kane!

— Ți-ar fi mai rău dacă ar fi pe tine, o tachină Ripley.

Lambert păstră distanța.

— Nu ești amuzantă.

— Afirm încă o dată, domnule, că nu este bună ideea deplasării creaturii, zise Ash, fără să-l privească pe căpitan. Încercarea precedentă nu a fost deloc concludentă.

Dallas îl privea furios pe ofițerul științific, apoi se potoli. Ca de obicei, Ash era doar obiectiv. Spusele lui nu erau câtuși de puțin sarcastice.

— Ce facem? se interesă Lambert.

— Nu facem nimic. Cum a menționat și Ash, tentativa noastră ne-a adus numai necazuri. Așa că-l retrimitem pe Kane la „autodoc" nădăjduind că acesta va găsi o idee mai bună.

Apăsă pe o tastă. Platforma reintră în cușca de sticlă. Ceru mașinii alte imagini interne ale pacientului în comă, diagrame. Nimic nu alterase starea precedentă. Nici o soluție.

Ash urmărea diverse informații.

— Funcțiile sale corporale se desfășoară normal în continuare, dar a apărut ceva. O indicație de degenerare a țesuturilor.

— Deci i-a *făcut* rău! exclamă Lambert.

— Nu neapărat. Nu a mâncat și nu a băut de câtva timp. Citirile acestea ar putea reflecta o reducere drastică datorată creaturii sau împrejurărilor. Oricum, noi vrem să-l menținem pe Kane în cele mai bune condiții cu putință. Pentru aceasta, cred că este timpul să-i administrăm hrană prin perfuzii până când voi putea determina cu certitudine dacă străinul absoarbe proteine din sistemul său.

Activă un bloc de control. Imediat, „autodocul” începu să furnizeze lichide corpului „execului”.

— Asta ce este? (Ripley puse degetul pe o fotografie internă a torsului lui Kane.) Pata asta neagră pe plămâni!

— Nu văd nici o „pată”.

Dallas se apropie de imaginea electronică.

— Cred că văd și eu. O excrescență exagerată pe sistemul respirator, Ash.

Ofițerul științific aprobă. Fixă pata care-i atrăsese atenția lui Ripley, care se detașa acum pe ecran: o monedă întunecată pusă pe cutia toracică a lui Kane, complet opacă.

— Nu știu dacă este pe plămâni. Ar putea să se datoreze unei proaste funcționări a sondei, a lentilei sondei. Se întâmplă frecvent.

— Mărește puterea, ceru Dallas. Să vedem dacă putem să ameliorăm situația.

Cu toate eforturile depuse, încercarea se dovedi zadarnică. Urma aceea rămase ca atare: o pată neagră enigmatică.

— Nu pot să măresc intensitatea, Kane va suferi din cauza radiațiilor.

— Știu, zise Dallas, cu ochii pe ecran. Dacă deteriorăm sonda acum, nu vom ști ce se petrece în corpul său.

— Mă ocup eu, domnule, îl asigură ofițerul științific. Cred că voi reuși să curăț lentilele. Nu este decât o problemă de șlefuire.

— Dar n-o să mai vedem nimic!

— Nu pot să înlătur pata fără să demontez sonda, zise Ash pe un ton patetic.

— Atunci lasă pata asta până când nu o crește prea mult.

— Cum dorești, domnule, zise Ash întorcându-se.

Brett arăta nedumerit.

— Și acum ce facem? Stăm și așteptăm?

— Nu, răspunse Dallas care-și aminti că avea răspunderea unei nave, în afara celei față de Kane. Ne așezăm și așteptăm… și voi vă

întoarceți la lucru…

CAPITOLUL 7

— Ce părere ai?

Lac de sudoare, înghesuit într-un colț al modulului 12 în compania unui Brett asemenea, Parker se cocoțase peste sudura efectuată de prietenul său pentru a închide definitiv delicatele conexiuni. Se străduiau să facă o treabă care necesita serviciile electronice ale unui trasor acționat de la distanță. Nedispunând de toate aceste facilități, ei se vedeau nevoiți să regleze problema utilizând instrumente improvizate.

Scule proaste pentru o treabă proastă, se gândea Parker înciudat. Și totuși trebuia să se descurce. Până când modulul 12 nu era reparat cum se cuvine și repus în activitate, nu puteau să decoleze. Pentru a părăsi această lume, Parker ar fi făcut reparațiile și cu dinții, dacă era nevoie.

Deocamdată, era rândul lui Brett să se bată cu componentele recalcitrante. Ca orice alt instrument de la bordul lui *Nostromo*, modulul utiliza elemente integrate. Dificultatea consta în înlăturarea rămășițelor fără întreruperea celorlalte funcții esențiale sau mai rău, deteriorarea delicatelor ansamble ale ghidării navei. Noile elemente s-ar încastra lesne dacă inginerii noștri ar putea să se debaraseze de cablurile carbonizate.

— Cred că am reușit, zise în final Brett. Fă o încercare.

Parker se dădu înapoi, acționă două butoane de pe consola suspendată și privi cu optimism ecranul de supraveghere de alături. Mai împunse odată în cele două butoane, fără succes.

— Nimic.

— La dracu'! Eram sigur că merge!

— Nu e cazul! Încearcă pe următorul. Știu că par în ordine, în afară de 43, pe care l-am înlocuit. Asta-i problema cu celulele astea afurisite. Dacă regulatorul supraîncarcă și arde din ele, suntem

obligați să mergem înăuntru și să le găsim pe cele care au plesnit. (Cu un oftat, Parker adăugă:) Ah, dacă am avea un detector de avarii!

— Mie-mi spui?! zise Brett, din interiorul compartimentului atins.

— Trebuie să fie următorul, zise Parker care se dădea optimist. Nu-i nevoie să verificăm fiecare celulă. Mama a dibuit pana pe aici. Să-i fii recunoscător pentru aceste mici favoruri.

— O să fiu recunoscător, răspunse Brett. O să-mi arăt recunoștința când vom fi departe de planeta asta și deja în hipersomn.

— Nu te mai gândi la Kane. (Apăsă pe cele două butoane, înjură printre dinți.) Nici aici, încearcă pe următorul, Brett.

— Just.

Se deplasă, puse din nou celula pe care o verificase în locașul ei.

Parker lăsă în jos mai multe manete de pe consola prinsă pe perete. Poate reușeau să delimiteze linia distrusă. Modulul 12 conținea o sută din camerele de accelerare a particulelor. Gândul că trebuia să verifice manual fiecare dintre ele pentru a o găsi pe cea proastă îl făcea și mai nervos.

Exact în aceeași clipă, îi chemă un glas prin intercom.

— Ce se întâmplă cu voi?

„Oh, Doamne! se gândi Parker. Ripley, iar femeia asta afurisită. Îi zic eu ce se-ntâmplă…”

— Nu merge nimic, o informă el scurt. Și tu vezi-ți de treabă, îi zise lui Brett.

— Just.

— Ce-i acolo? zise Ripley. Nu înțeleg.

Parker se îndepărtă de modul.

— Vrei să știi ce se întâmplă? O muncă deșelătoare, asta-i pe capul nostru. Treabă de ocnaș. Ar trebui să mai vii pe aici pentru probe, din când în când.

Replica veni instantaneu:

— M-am ales cu munca cea mai dură pe nava asta. Știți care? (Parker izbucni într-un râs zeflemitor.) Să vă ascult tâmpeniile!

— Scutește-mă!

— Te scutesc după ce reparați modulul 12, nu înainte. Crede-mă.

Puse capăt comunicației până să găsească Parker o replică.

— Ce mai e? făcu Brett extrăgându-se din modul. Iar vă ciondăniți?

— Nu. Ne-am zis câteva vorbe dulci.

Brett șovăi, examină o clipă celula dezmembrată.

— Just. Să mai încercăm.

Pentru a n-a oară, Parker apăsă butoanele de comandă, se uită pe ecranul de control cu dușmănie. Avea o poftă irezistibilă să-i dea un pumn părându-i rău că nu l-ar fi primit Ripley în cap. Evident, era pură fantasmagorie. Deși era din fire vioi, repezit, se stăpânea și-și dădea seama că avea nevoie de monitorul de control.

Și de Ripley.

Ash executa asupra corpului lui Kane o nouă gamă de teste. Ele îi dădură informații suplimentare asupra stării sănătății acestuia; nimic folositor deocamdată și totuși ofițerul științific le găsea fascinante.

Oricine intra în infirmerie putea vedea fără dificultate pe marele ecran organele interne ale lui Kane. Acesta, firește, nu era nicicum în măsură să protesteze împotriva acestei violări a intimității sale.

Ripley își făcu intrarea în laborator și luă cunoștință de rezultatele afișate. Nu se modificase nimic în metabolismul lui Kane de la ultima vizită. Imperturbabilă, creatura stătea în continuare pe fața lui.

În disperare de cauză, Ripley se așeză lângă Ash. Acesta întâmpină sosirea ei cu un surâs imperceptibil fără să-și desprindă ochii de pe pupitru.

— Realizez o serie de teste diferite, o informă el. În caz că apare ceva nou…

— Ca de exemplu?

— Nu am idee. Dar dacă se întâmplă, aș vrea să reacționez cât mai repede cu putință.

— Nimic nou?

— În legătură cu Kane? (Ash își puse ordine în idei înainte de a răspunde.) Suntem în același punct. E sănătos. Starea lui s-a ameliorat în loc să se înrăutățească.

— În privința creaturii? Știm acum că răspândește acid și că rănile i se cicatrizează în timp record. Nici un element nou?

— Cum ți-am spus, începu Ash cu un aer satisfăcut, am făcut câteva teste. Deoarece nu putem schimba nicicum starea lui Kane, m-am gândit că n-ar fi rău să încerc să cunosc cât mai bine creatura aceasta. Nu se știe ce descoperire, ce amănunt nesemnificativ în aparență poate să ne ajute la o eventuală deplasare a acestuia.

— Știu, zise ea foindu-se pe fotoliu. Ce-ai descoperit?

— Se pare că dispune de un înveliș format din proteine polizaharide. Cel puțin aceasta este extrapolarea mea. Este dificil de afirmat ceva în absența unui eșantion de analize. Or, îți este bine cunoscut faptul că decuparea unei bucăți infime din țesut ar duce la o nouă scurgere de fluid. Nu putem risca să vedem cum o parte a „autodocului" se dizolvă.

— În nici un caz, replică ea sec. Mașina asta reprezintă singura șansă a lui Kane.

— Exact. Mai interesant este faptul că creatura se leapădă în permanență de celulele situate în epiderma internă, secundară, pe care le înlocuiește cu silicați organici polarizați. Astfel că ea posedă o piele dublă, iar acidul este depus între cele două straturi.

— Noroc că Dallas n-a tăiat mai adânc cu scalpelul, altfel și-ar fi vaporizat acidul în toată infirmeria.

Ripley păru impresionată.

— Stratul cu silicați, văzut la microscop, pare să fie o structură moleculară extraordinar de densă și unică în felul ei. Ar putea să reziste și la laser. Știu, știu, se grăbi el să explice când văzu expresia incredibilă a lui Ripley, pare o nebunie. Dar este cel mai tenace țesut organic pe care l-am văzut până acum. Din felul în care sunt aliniate celulele și compoziția lor, sfidează toate regulile biologiei clasice. Aceste celule de silicați, de pildă. Sunt metalice și legate între ele. Această combinație îngăduie creaturii să reziste unui mediu advers.

— Nimic altceva în afară de silicați și dubla epidermă?

— Tot nu știu cum respiră, nici dacă respiră în mod obișnuit. Trebuie să modifice cumva atmosfera ambiantă, poate absorbind gazele de care are nevoie printr-un anumit număr de pori. Nu are nimic care să semene cu niște nări. Ca o uzină chimică vie, ea întrece în eficacitate tot ceea ce cunosc eu. Unele organe interne nu par să lucreze, în timp ce altele funcționează într-un scop pe care nici măcar nu îl bănuiesc.

Ash se gândi câteva secunde, apoi continuă.

— Este posibil ca aceste organe în repaos să aibă funcții defensive. Vom ști sigur dacă va trebui în viitor să o provocăm. (Apoi o privi pe Ripley în ochi.) Este de ajuns?

— Din plin!

În același timp, ea își zise că nu trebuia adus în navă corpul lui Kane. Trebuia să-l lase în exterior, laolaltă cu creatura. Ash era primul răspunzător de prezența lor la bordul lui *Nostromo.*

Ea-l privi pe furiș pe ofițerul științific urmărind concentrat, informațiile, păstrând pe cele care-i conveneau, îndepărtându-le pe cele ale căror utilitate nu i se păreau evidente. Ash era într-adevăr ultimul membru al echipajului pe care l-ar fi crezut în stare de gesturi importante; și totuși… Luase incredibila hotărâre de a-i lăsa pe exploratori să reintre în navă ignorând măsurile de securitate necesare, încălcând astfel toate procedura stabilită.

Dar trebuia să fie corectă. În afară de Ash, Dallas și Lambert de asemenea nesocotiseră reglementările cele mai elementare cerând cu insistență intrarea în navă. Pe de-o parte, viața lui Kane era miza acestei partide. Dacă Ash s-ar fi supus directivelor ei și nu le-ar fi îngăduit să pătrundă, Kane ar mai fi fost în viață? Sau ar fi fost o statistică în plus în jurnalul de bord? Această ipoteză ar fi scutit-o de un moment dificil; când îl va privi în față pe Kane în ziua în care va ieși din comă și-i va explica cu tact, dar sincer, de ce îi refuzase, lui și celorlalți intrarea. Ash remarcă expresia și păru preocupat.

— O problemă?

— Nu, zise ea, îndreptându-se. Deci asta-i situația. Ce-nseamnă asta? Deci ce e cu noi? Cu creatura asta?

— O interesantă combinație de elemente și de structură o face practic invulnerabilă în ceea ce o privește.

— Exact așa văd și eu lucrurile, confirmă ea. Deci rezultatele tale sunt juste! (El păru îndurerat.) Iartă-mă. Deci creatura este invulnerabilă. De asta nu m-ai ascultat când le-ai dat drumul înăuntru?

Ca întotdeauna, ofițerul științific nu vru să muște momeala. Când răspunse, fața lui nu-i trăda nici un resentiment.

— M-am supus ordinului direct al căpitanului, îți amintești?

Se căzni să nu ridice vocea, amintindu-și în ultimul moment că Ash nu asculta decât de rațiune.

— Când Dallas și Kane sunt afară, eu sunt ofițerul șef. Și în această calitate, eu comand până la întoarcerea unuia dintre ei.

— Da, desigur. Am uitat, asta e tot. Greșeala mea este datorată emoției momentului.

— Lasă prostiile. (Își mută privirea pe pupitru.) Emoțiile nu te-au făcut niciodată să uiți.

Din nou, el suportă privirea ei acuzatoare.

— Crezi că știi totul despre mine? Voi toți! Ești atât de sigură că știi exact genul de persoană care sunt eu. Să-ți spun ceva, Ripley.

Când am deschis sasul interior știam foarte bine gravitatea gestului meu. Da! Dar când e vorba să-ți amintești cine comandă, când… sunt și eu predispus la căderi ale memoriei, ca toată lumea. Memoria mea este excelentă, dar nu infailibilă. Chiar și un creier mecanic ca acela al Mamei poată să piardă calea unei informații.

Uitare, desigur, își zise eu. Dar o uitare selectivă. Cu toate astea, poate că Ash a spus adevărul. Ar fi mai bine să caute să nu-și mai insulte colegii. Deja, în privința lui Parker și a lui Brett, nu se putea spune că o aveau la inimă… și acum, cu Ash, era cât pe-aci să-și facă un dușman.

Dar nu putea să scape de bănuieli. Își dorea chiar ca Ash să se înfurie.

— Ai făcut în așa fel încât să uiți și legea de bază a specialității tale: carantina. O lege înfiptă în capul ofițerilor din școala de pilotaj.

— Nu! (În sfârșit! se gândea ea. Iată un expozeu căruia putea să-i dea crezare.) Nu am uitat, spuse Ash.

— Înțeleg. Nu ai uitat. Numai că ai făcut cum te-a tăiat capul și nu ți-a păsat.

— Te gândești că am făcut-o cu inima ușoară? Că n-am luat în considerare consecințele posibile ale gestului meu?

— Nu, Ash. Nu m-am gândit la asta.

Nici de data asta nu răspunse la provocare.

— Nu mi-a plăcut în mod deosebit să iau această hotărâre, dar mi-am dat seama că nu aveam cum să acționez altfel, explică el calm. Ce-ai fi făcut cu Kane în locul meu? Singura lui șansă de a rămâne în viață era punerea lui sub îngrijirea „autodocului". Starea lui generală a fost stabilizată. Și înclin să cred că, altfel, Kane nu ar fi primit la timp tratamentul antiseptic și hrănirea intravenoasă.

— Te contrazici, Ash, cu un minut în urmă afirmai că-și datora viața creaturii, nu mașinii.

— Creatura pare să contribuie la această ameliorare, dar în atmosfera și mediul lui Kane. Nu aveam cum să aflăm ce i-ar fi făcut

în exterior. Aici, putem să-l supraveghem în permanență și să luăm măsuri imediate în cazul în care vietatea s-ar arăta dușmănoasă cu el. Dacă i-am fi lăsat în sas, dificultățile noastre ar fi fost mult mai mari. Fără să mai punem la socoteală că am primit un ordin direct și peremptoriu.

— Vrei să spui că în orice împrejurare nu vei lua în seamă ordinele mele și nu-l vei asculta decât pe Dallas? Fără să-ți pese de situație?

— Vreau să spun că un căpitan este un căpitan, iar faptul că se găsea de cealaltă parte a sasului și nu în interior nu era un motiv suficient pentru mine pentru a nu lua în seamă hotărârile sale.

Un astfel de răspuns o revoltă ca și poziția pe care trebuia s-o apere.

— Negând procedura de punere în carantină, ne puneai pe toți în pericol, nu numai pe Kane!

Ash programă un nou chestionar pe tabulator, citi cu solemnitate informațiile furnizate. În sfârșit luă cuvântul fără să o privească pe Ripley.

— Continui să găsești că am făcut-o cu inima ușoară. Poate că am compromis securitatea tuturor. Dar știu un lucru: cei care fac regulile și principiile le inventează în confort, departe de condițiile reale în care aceste reguli imperative ar trebui să fie aplicate. Într-o situație critică, nu trebuie să ne bazăm decât pe gândurile și sentimentele proprii. Așa am făcut eu. Așa văd eu lucrurile cât timp creatura nu are un comportament amenințător față de unul dintre noi. Aceasta se poate întâmpla mai târziu, caz în care ea trebuie să facă față a șase persoane gata de orice. Nu se va petrece ca și cu Kane, care nu-și închipuia o astfel de pățanie. Sunt gata să-mi asum acest risc pentru salvarea vieții lui.

— N-am nimic cu sentimentele personale, zise Ripley ridicându-se. Vreau să știi că nu ai nici dreptul nici autoritatea de a ne impune

viziunea personală. Poate că riscul pe care-l întrezăresc eu nici nu te privește.

— Nu are nici o importanță acum. Kane este la bord… și viu. Evenimentele ulterioare vor decurge din această realitate, nu din alternativele trecute. Discutarea lor este o pierdere de timp.

— Deci este ultimul cuvânt în calitate de ofițer științific? Nu e chiar ce este stipulat în manual.

— Te repeți, Ripley. De ce? Să mă provoci? Am relatat singur acțiunile mele în cartea de bord și mă voi supune judecății Companiei. Da, iată poziția mea oficială. Amintește-ți totuși că preocuparea fundamentală a științe; este protejarea vieții umane. Nu mă voi împotrivi niciodată acestei legi.

— Cu siguranță, dar părerea pe care o ai despre ce-i mai bine pentru viața umană poate să difere de a altuia.

Dintr-un motiv necunoscut, aceste cuvinte îl făcură să se întoarcă brusc la Ripley, pe când provocările precedente ale acesteia nu-l atinseseră.

— Îmi iau responsabilitățile de ofițer științific în serios ca și dumneata. Cred că ar fi de ajuns. M-a obosit povestea aceasta. Dacă vrei să formulezi o anumită acuzație, încredințeaz-o lui Dallas. Dacă nu… (se aplecă pe instrumentele lui), fiecare cu treaba lui.

— Cum dorești.

Ripley plecă spre coridor… tot nemulțumită. Dar n-ar fi știut să spună de ce. Răspunsurile lui Ash păreau valide și raționale. Era greu să le respingă. Dar nu asta o frământa.

Faptul că a deschis sasul implica mai mult decât o simplă infracțiune. Acest gest nu se potrivea cu personalitatea ofițerului științific, chiar contrazicea demonstrațiile sale de profesionalism. Ea-l cunoștea de puțin timp, dar până la acest incident, el lăsase să se înțeleagă că pentru el manualul era sfânt.

Ash susținea că se comportase astfel doar pentru salvarea unui om. Iar ea apărase teza oficială. Greșise. Kane ar fi fost de acord?

Se îndreptă spre pasarelă, nedumerită. Fragmente de coincidențe i se îmbulzeau în cap, încercând să se adune într-un tablou logic.

Pe *Nostromo* nu aveau altceva de făcut decât să aștepte. Să aștepte ca Parker și Brett să repare defecțiunile și să se roage pentru o îmbunătățire a stării lui Kane.

Pe pasarelă, Lambert îl distra pe Jones motanul cu o sfoară. Era un motan inteligent, capabil de surprize. Câteodată, îi revenea sarcina să întrețină moralul oamenilor. Aceștia păreau să fie încântați să-l vadă țopăind și apucând sfoara albă.

Lambert numea jocul ăsta: alintarea motanului. Foarte conștiincios, făcea tot ce putea să-i smulgă navigatorului un zâmbet. Oamenii sunt atât de solemni câteodată. Era o funcție anevoioasă pentru un motan; dar el nu renunță, tot gândindu-se la un șoarece dolofan.

— Ce părere ai? zise Brett privindu-și colegul.

Parker ajustă un control, șterse sudoarea care i se scurgea pe frunte.

— E aproape. Încă o jumătate de grad și va fi la fix. Ripley ar trebui să fie satisfăcută.

— Tu nu știai? întrebă Brett hârâind. Ripley nu poate fi satisfăcută!

De după ecranul de intrare pe care lucra se auziră șuierături și pârâituri.

Parker se uită la difuzorul tăcut și mârâi.

— Dacă nu primim o primă grasă după toate astea, eu mă plâng. Am câștigat o plată dublă. Să-i zică primă de risc! De data asta, Compania ar face bine să ne plătească bine, de nu, plecăm la Ghildă. Nu ne mai murdărim mâinile degeaba.

— Păi, accentuă Brett. Plombarea numărului 3 ar trebui să țină.

Parker scormoni într-un compartiment de plastic, scoase un minuscul cub întunecat, colorat cu verde și roșu pe fața superioară și se uită la difuzorul inofensiv…

Ritmul era primitiv, nu prea studiat, iar sunetul își pierduse cu timpul precizia. Dar lui Dallas nu-i păsa. Se întinse și absorbi muzica de parcă ar fi ascultat-o pentru prima oară. Bătea din picior cadența melodiei.

Intercomul făcu să se audă de trei ori apelul electronic. Cu un oftat de resemnare, stinse muzica și comută intercomul.

— Aici, Dallas.

— Ash. Cred că ar trebui să te uiți la Kane. S-a întâmplat ceva!

Dallas se ridică. Ash nu părea îngrijorat, ceea ce era un semn bun. Dar părea nerăbdător, ceea ce nu prea era bine.

— Serios?

— Interesant.

— Vin acum.

Se uită o clipă la magnetoscop, apoi se dezmetici. Ash spusese „interesant”. Acest termen putea da naștere multor interpretări, nu neapărat bune. Dar era totuși mulțumit că Ash nu spusese că „execul” murise.

Deci Kane era încă în viață… dar într-o situație „interesantă”. Ofițerul științific nu făcuse referire la Kane, ci la alt fenomen.

Dallas îl găsi pe Ash în afara infirmeriei cu nasul lipit de geam.

— Ce s-a întâmplat? zise Ripley apărând de la celălalt capăt al coridorului. Am auzit un apel pe un difuzor branșat.

— Ascultai?

Dallas o măsură curios. Ea se strâmbă.

— Altceva nu e de făcut pe navă. De ce? Există vreo obiecțiune?

— Nu. Întrebam și eu. (Se uită prin geamul gros la „autodoc”. Cum nu observă nimic deosebit, i se adresă lui Ash:) Așadar?

— Kane! Privește-l atent. În întregime.

Dallas își concentră atenția asupra lui Kane, îi cercetă corpul și reobservă ce voia să-i arate Ash. Adică nu văzu nimic.

— Creatura a plecat!

O rapidă inspecție a infirmeriei prin geam nu dădu nici un rezultat. Kane zăcea pe platformă. Pieptul se ridica și cobora în mod regulat. Părea să respire normal și fără efort în ciuda dispariției vietății. Fața-i era acoperită de puncte negre.

— Străinul a depus ceva pe el? zise Dallas scârbit.

— Nu.

Ash înclina spre o ipoteză pozitivă, iar Dallas își dorea să-l creadă. Neapărat. Oricum, dosarul de bord al ofițerului științific zicea că ofițerul științific era cel mai chibzuit.

— Sunt amprente, nu bube. Cred că sunt amprentele ventuzei, adăugă Ash. În rest, Kane nu arată a fi suferit în urma acestei experiențe.

— Experiență care poate că nu s-a terminat, interveni Ripley. Ușa infirmeriei este blindată. Creatura e înăuntru.

Voia să inspire încredere deși frica pusese stăpânire pe ea. Creatura înfiorătoare o paraliza doar când se gândea la ea.

— Nu putem să deschidem ușa, zise Ash gânditor. În nici un caz nu trebuie să o lăsăm să scape prin navă.

— Absolut de acord, zise Ripley inspectând podeaua infirmeriei. N-avem cum s-o prindem sau s-o ucidem de la distanță.

— Când am încercat să o desprindem de fața lui Kane, interveni Dallas, am tăiat-o și rănit-o. Poate că dacă nu-i mai facem rău, nu va opune rezistență. Ar fi mai bine să încercăm s-o capturăm.

Îi surâse ideea unei măriri a salariului, sau a unei avansări. Dând cu ochii de corpul lui Kane, roși vinovat. Ripley se cutremură la gândul de a porni în urmărirea vietății.

— N-aveți decât s-o căutați dacă așa vreți. Eu stau la ușă.

— Sunt de părere că merită osteneala, zise Ash dezlipindu-se de geamul despărțitor. Este un specimen unic. Cu siguranță va fi nevoie

să-l capturăm viu și intact.

Apăsă pe tasta de comandă pentru deschiderea ușii. Infirmeria era locul adecvat pentru un lucru atât de neobișnuit. Pereții aveau blindaj dublu, iar datorită sasurilor, era compartimentul cel mai ermetic al lui *Nostromo.*

Blindajul lunecă silențios pe câțiva centimetri. Ash se uită la Dallas care dădu din cap. Ash mai apăsă pe comandă și ușa se urni. Acum era destul loc pentru un om. Dallas intră primul, urmat de o Ripley neîncrezătoare. La urmă venea Ash, care închise degrabă.

Stăteau în picioare nemișcați, pândind cel mai mic semn, cea mai neînsemnată prezență. Dallas fluieră ușor pentru a ademeni vietatea.

Privind în jur, înaintă spre un ungher care ar fi constituit o excelentă ascunzătoare. Dar o privire rapidă nu dezvălui decât niște flacoane, toate puse în ordine. Dacă aveau de gând să captureze creatura aveau nevoie de niște obiecte solide. Cu mâinile goale nu vor izbândi. Dallas luă primul obiect care-i fu la îndemână – un lighean de oțel. Reluându-și căutările, își zise că nu-i era greu creaturii să treacă prin arma asta improvizată. Dar contactul cu oțelul rece în mâini era totuși reconfortant.

Ash inspectă extremitatea opusă a infirmeriei. Iar Ripley începu să se simtă ridicol în fața ușii. Deși temătoare, făcu câțiva pași înainte, șovăi, apoi se hotărî să privească sub platforma pe care era întins Kane, gândind că vietatea se agățase acolo. Cu toți mușchii încordați, gata să sară înapoi la cel mai mic semn suspect.

Nu fu deloc mulțumită că nu găsi nimic.

Se ridică oarecum ușurată, trecu în revistă locurile care nu fuseseră cercetate. În mișcarea pe care o făcu, atinse un panou. Un corp solid și țeapăn îi căzu pe umeri. Întoarse ochii și dădu peste niște degete scheletice și cabușonul cenușiu al unui ochi.

Un urlet de groază îi ieși din gât. Cu pântecele strânse într-o convulsie de scârbă, se zbătu frenetic. Creatura se răsturnă greoaie pe punte și rămase nemișcată.

Dallas și Ash se repeziră spre ea.

Cei trei oameni se holbau la forma strânsă pe podea. Degetele sale erau chircite, osoase, precum falangele unui mort. Numai umărul degetelor, coada și ochiul lipsit de lucire, gol, alungau această iluzie.

Ripley își ștergea, isterizată, cu mâna dreaptă umărul pe care căzuse vietatea, ca pentru a scăpa și de amintirea acelei clipe. Atât de tare îi bătea inima încât începuse să sughițe.

Luându-și inima-n dinți, apropie un picior de creatură și-i dădu un șut. Nici o mișcare, nici împotrivire din partea acesteia. Pielea parcă-i era uscată și contractată. Ripley îi mai dădu un picior vietății care se răsturnă. Tubul musculos zăcea în palmă, aproape complet retractat.

— Cred că a murit, fu de părere Dallas. (O mai studie un moment, apoi se uită la Ripley.) Ți-e rău!

Ea înghiți cu greu.

— Nu. Nu mi-a făcut nimic. Cred că era moartă înainte de a cădea pe mine.

Se duse în camera mică pe care o inspectase Dallas și reveni cu un forceps. Prinse degetele și puse vietatea în ligheanul pe care-l ținea Dallas. Merseră la o masă pe care o așezară. Ash îndreptă o lumină crudă asupra vietății.

— Priviți ventuzele, zise el indicând cu o sondă o serie de găuri mici și adânci împrejmuind „palma" creaturii. Nu e de mirare că nu am reușit s-o desprindem de fața lui Kane. Era imposibil având în vedere ventuzele acestea, falangele și coada încolăcită pe gât.

— Unde e gura?

Dallas încerca să scape de vederea ochiului unic. Chiar și mort, aceasta păstra un fel de atracție hipnotică.

— Trebuie să fie acest organ, tubul acesta care s-a introdus în gâtul lui Kane. Oricum, nu a dat semne de alimentare.

Cu ajutorul sondei, întoarse creatura pe cealaltă parte. Cu forcepsul, trase cu putere de tub pentru a-l extrage din palmă. Când

partea dinăuntru a tubului ieșea, își schimba culoarea.

— Se întărește în contact cu aerul. (Ash puse forma sub un fel de radar. Ajustă controalele și răspunsurile se înscriseră pe ecran.) S-a sfârșit, îi informă el. Creatura aceasta a murit. Nici un semn de viață. Nu știm mare lucru despre ea, dar tot putem să determinăm când este în viață și când este moartă.

Ripley dădu din umeri.

— Cu atât mai bine. Să scăpăm acum de ea.

Ash căscă ochii.

— Glumești, desigur?! Foarte nostim.

Ea făcu „NU" din cap.

— Sunt cât se poate de serioasă!

— Dar trebuie s-o luăm cu noi, zise Ash. Este primul nostru contact cu o asemenea creatură. Așa ceva nu avem în arhive. Trebuie întreprinse tot soiul de experiențe pe acest cadavru!

— Bine, răspunse ea. Fă testele, apoi arunc-o!

— Nu, nu. Aceste experiențe necesită sprijinul unui laborator biologic complet echipat. Aici mă pot ocupa doar de amănunte superficiale, cum ar fi structura și compoziția. Nu pot întreprinde studiul evoluției sale, de exemplu. Cum să lepădăm ca pe un gunoi una dintre cele mai fantastice descoperiri xenologice din ultimii zece ani! Protestez personal în calitatea mea de ofițer științific. Kane ar fi fost de acord cu mine!

— Chestia asta a vărsat acid, a făcut o gaură prin toată nava, sau aproape! i-a întoarse Ripley. Dumnezeu știe cum vor evolua evenimentele acum, după ce a murit.

— Ea nu a făcut de fapt nimic, se împotrivi Ash. Acidul este probabil absorbit de celulele moarte, devenind inert. Creatura nu a făcut nici un rău.

— Nu încă.

Ash se uită implorator la Dallas.

— Nu a făcut nici o mișcare, nu a rezistat în nici un fel când am sondat-o pe toate părțile, inclusiv ochiul. Aparatele ne asigură că este moartă de-a binelea și cred că sunt în măsură să afirm că nu este un zombi. Dallas, trebuie să păstrăm acest specimen!

Căpitanul nu răspunse, așa că Ash își continuă argumentarea:

— Fie și dintr-un singur motiv. Dacă noi nu vom reuși să-l reanimăm pe Kane, echipa medicală care se va ocupa de el va avea nevoie să studieze creatura care l-a cufundat într-o astfel de comă. A scăpa de ea ar însemna a scăpa prilejul de a afla secretul care l-ar salva pe Kane.

— Ești ofițerul științific, zise în cele din urmă Dallas. Este departamentul tău, hotărârea îți aparține.

— Ne-am înțeles, zise Ash fără să-și ascundă satisfacția. Aceasta nu are cum să renască. Nu mai prezintă nici un pericol.

— Așa s-o fi gândit și Kane, mormăi Ripley. (Dallas o fulgeră cu privirea și ea își întoarse ochii.) Viitorul monstrului este asigurat, adăugă ea arătând platforma medicală. Ce e cu Kane?

Ash se îndreaptă spre așternut. Îl examină sumar pe „exec" și studie cu grijă semnele de sugere, vizibilă pe față. După aceea, activă instrumentele pupitrului; „autodocul" începu să toarcă încet. Pe ecranul de citire se înșirau cifre.

— Are febră.

— Grav?

— Nu. Nu-i primejduiește sistemul. Mașina va avea grijă să-i coboare temperatura. Este tot inconștient.

— Asta se vede!

Ash se întoarse spre necruțătoarea sa colegă.

— Nu neapărat. Ar putea dormi, ceea ce ar fi cu totul altceva.

Ripley vru să răspundă, dar Dallas i-o tăie nervos:

— Terminați odată cu cearta!

Ca și cum n-ar fi avut destule probleme, mai trebuia să aibă de-a face și cu tensiunea care domina între membri echipajului. Ținând

seama de evenimentele care se năpustiseră asupra lor, asemenea conflicte nu-l mirau. Dar nu putea tolera decât strictul minim. Un antagonism declarat trebuia înăbușit cu orice preț de la început. Nu avea timp de pierdut cu toanele lor.

Pentru a-i face să mai uite de neînțelegerea lor, deplasă discuția spre Kane.

— Inconștiență și ușoară febră. Altceva?

— Nimic, răspunse Ash aplecându-se spre ecran. Organele vitale lucrează normal.

— Pronostic pe termen lung?

Ofițerul științific ezită.

— Nu sunt medic. *Nostromo* nu este o unitate destul de importantă pentru a-și permite să aibă un medic.

— Știu. Dar cel mai apropiat de aceste chestiuni ești tu. Vreau doar o părere. Nu va fi înscris în jurnalul de bord.

Dallas îl privi pe Kane, întins pe așternut. Kane – prietenul lui…

— Nu vreau să par exagerat de optimist, spuse încet Ash. Dar după starea sa actuală și după ce-mi spun aparatele de supraveghere, cred că va scăpa.

Dallas mormăi.

— Destul. Nu pot să cer mai mult.

— Sper că ai dreptate, adăugă Ripley. Suntem uneori în dezacord, dar mă rog cerului să ai dreptate.

Ash ridică din umeri cu modestie.

— Îmi doresc să pot face mai mult pentru el. Din păcate nu sunt medic! Este ușor să extrapolezi la nesfârșit, despre soarta acestei creaturi, dar nu pot da ordinatorului nici un caz precedent la care să se refere. Nu ne rămâne decât să așteptăm manifestarea asupra lui Kane a unor rezultate tangibile ale acestei acuplări bucale. Abia atunci ar putea ordinatorul să preconizeze un tratament. (Ash păru deodată dezamăgit.) Mi-aș dori să fiu calificat din punct de vedere medical. Nu-mi place deloc să depind de mașini.

Ripley fu surprinsă de o asemenea ieșire.

— E prima oară când te aud denigrând o mașină, Ash!

— Nici o tehnologie nu este perfectă. Ar trebui să fie mai suple. Avem nevoie de toate facilitățile unui spital aici și nu doar de acest „autodoc". Acesta nu este programat pentru a rivaliza cu acest… acest străin. Rezolvarea problemei depășește desigur capacitățile sale. Ca toate mașinile, „autodocul" nu este efectiv decât în limitele stricte impuse de informațiile sale memoriale. Da, aș fi vrut să cunosc mai mult din medicină.

— E prima oară, întări Ripley, și când te aud exprimând un sentiment de inadecvare.

— Dacă știi mai puțin decât ar trebui în împrejurări precise, ești nesigur. Nu văd cum te-ai simți altfel. (Se uită la Kane.) Sentimentul care mă încearcă este amplificat când universul mă pune în prezența unei entități radical necunoscute. Nu posed cunoștințele suficiente pentru a lupta, și mă simt neputincios.

Cu ajutorul forcepsului, transferă creatura într-o mare fiolă transparentă și apăsă pe un buton situat pe capsula care o astupă. O lumină galbenă invadă tubul. Ripley urmărise cu interes acest test. Aproape că se aștepta ca vietatea să dezintegreze fiola și să sară pe prima figură. În sfârșit, convinsă că nu-i mai putea face nici un rău, decât în coșmar, se îndreaptă spre ieșire.

— Nu știu ce credeți voi, zise ea peste umăr, dar eu aș bea o cafea.

— Excelentă idee, aprobă Dallas, întorcându-se spre Ash. Te descurci fără noi?

— Vrei să spui, împotriva acesteia? (Arătă creatura închisă în cușca transparentă.) Sunt om de știință. Asemenea fenomene îmi stârnesc curiozitatea, nu pulsul. Va fi bine, nu-ți face griji. Dacă mai aflu ceva sau dacă starea generală a lui Kane se schimbă ușor, te voi chema imediat.

— Ne-am înțeles, zise Dallas. (Apoi, către Ripley:) Hai să bem cafeaua aia.

Ușa blindată a infirmeriei glisă tăcută în urma lor. Cele două siluete se îndepărtară în direcția pasarele, lăsându-l pe Kane în grija „autodocului”, și pe acesta în grija lui Ash.

CAPITOLUL 8

Cafeaua le desfătă stomacul, nu creierul. În jurul lor, *Nostromo* funcționa, nepăsător la soarta Străinului al cărui corp neînsuflețit se odihnea într-un borcan. Prin pasarelă pluteau mirosuri familiare.

Dallas recunoscu unele dintre ele, caracteristice anumitor membri ai echipajului. Departe de a bănui pe cineva, amușină de două ori în semn de complicitate. Deodorantele nu erau excepționale pe o navă de mărimea lui *Nostromo.* Închiși ani-lumină în cochilia lor de metal, eroii noștri, având alte griji mai importante, nu se sinchiseau de efluviile vecinilor.

Ripley își păstrase înfățișarea îngândurată.

— Ce te necăjește? Tot la hotărârea lui Ash te gândești! Nu-ți place deloc că ne-a lăsat să intrăm?

— Cum ai *putut* să-i îngădui să ia o asemenea inițiativă? răspunse Ripley cu vehemență.

— Ți-am spus-o deja, explică Dallas cu răbdare. Eu am hotărât să-l introducem pe Kane… nu… te referi la specimenul pe care am hotărât să-l păstrăm?

— Da, confirmă ea cu însuflețire. Acum e prea târziu să mai discutăm despre aventura cu sasul. Poate că m-am înșelat. Dar să mai păstrăm chestia asta la bord, moartă sau vie, după cele ce i-a făcut lui Kane!

El încearcă să o liniștească.

— Nu știm dacă i-a făcut ceva rău, în afară de faptul că l-a doborât. După instrumentele medicale, starea lui e normală. În privința păstrării creaturii la bordul lui *Nostromo,* eu nu-s decât pilot aici. Sarcina mea se referă la bunul mers al navei.

— Ești căpitanul.

— Este un titlu care nu înseamnă nimic în anumite situații specifice. Parker poate să mă-nvețe lucruri în materie de inginerie.

Iar în problemele de resortul departamentului științific, Ash are ultimul cuvânt.

— Cum se face? întrebă Ripley dintr-odată, mai degrabă curioasă.

— Ca de obicei. Sunt ordinele Companiei. Citește-ți manualul.

— De când e-n vigoare procedura aceasta?

— Haide, Ripley, făcu exasperat căpitanul. Asta nu-i navă militară. Știi foarte bine că procedura standard constă în a face ceea ce ni se spune să facem. Acest principiu include independența diferitelor departamente, ca și cel științific. Dacă nu i-aș da crezare, n-aș fi acum aici cu tine.

— Despre ce-i vorba? Speranța într-o primă dispare în fața spectrului unui om mort?

— Dar ce-ți trece prin cap? Nu există primă oricât de mare care să compenseze viața lui Kane. Acum e prea târziu. Suntem aici, iar povestea asta s-a întâmplat. Ascultă, nu-ți face griji pentru mine, da? Eu nu fac decât să duc încărcătura pentru a-mi asigura subzistența. Dacă voiam să fiu un adevărat Explorator, cu orice preț, mă angajam în Corpul Frontierelor. Gloria… nu, mulțumesc. Nu-i de mine. Vreau să fac în așa fel încât ofițerul meu executant să supraviețuiască și să rămână alături de mine.

Ripley rămase tăcută pentru câteva minute. Când vorbi, în vocea ei nu mai era nici o urmă de amărăciune:

— Ați fost împreună pe multe zboruri?

— Destule, ca să ne cunoaștem, răspunse Dallas, pe un ton egal, cu ochii fixați pe pupitru.

— Și Ash?

— Iar începi? (Oftă. N-ai cum să scapi, își zise.) Ce vrei să știi?

— Același lucru. Spuneai că-l cunoști bine pe Kane. La fel și pe Ash? Ai mai navigat cu el?

— Nu. (Gândul ăsta nu prea-l necăjea pe căpitan.) E prima oară. Eu am făcut cinci transporturi – lungi și scurte – cu încărcături de tot

felul, cu un alt ofițer științific. Pe neașteptate, cu două zile înainte de a pleca de pe Thedus, l-au înlocuit cu Ash.

Ea-l privi ca și cum i-ar fi dat dreptate.

— Și ce-i cu asta? sări el. Pe bătrânul meu maistru principal nu l-au înlocuit cu tine?

— Nu am încredere în el.

— Se vede de la o poștă. Eu, drept să-ți spun nu am încredere în nimeni.

Este timpul, își zise el, să schimbăm subiectul. Până acum, Ash îi păruse competent, deși un pic jenat că făcea parte din acest echipaj. Dar nu putea fi vorba de prea multă intimitate și promiscuitate în călătoriile interplanetare, pe timpul cărora, din motive evidente, echipajele stăteau mai mult în hipersomn, cu excepția manevrelor de plecare și de sosire. Atâta timp cât Ash își făcea treaba corect, Dallas nu avea ce să-i reproșeze în legătură cu purtarea lui. Și în plus nu avusese prilejul să-i pună la îndoială competența.

— Cât timp ne mai iau reparațiile? o întrebă.

Ea se uită la cronometru, făcu o evaluare.

— Ar trebui să fie aproape gata. Fac desigur ultimele verificări.

— De ce n-ai spus mai devreme?

— Cred că mai au mici probleme, altfel ne-ar fi anunțat ei. Ascultă, crezi că vreau să-l desconsider pe Ash?

— Nu. Ce probleme mai au?

Ea mai ceru un supliment de informații de pe tabulator.

— Nu avem încă lumină pe punțile B și C. Sondoarele au explodat și e nevoie de înlocuirea lor.

— N-am de gând să mă plimb pe punțile B și C! Știu cum arată. Altceva?

— Sistemele de energie complementară au sărit imediat după aterizare. Știi ce necazuri au avut cu secundarele.

— Dar motoarele principale sunt în stare bună? (Ea dădu din cap). Păi, chestia cu motoarele de rezervă n-are importanță! Putem

decola și fără ele. Ne băgăm în congelatoare și ne cărăbănim.

— Crezi că e bine? Adică… să decolăm fără motoarele de sprijin?

— Poate că nu. Dar vreau să plec de pe planeta asta, și acuma vreau! Am executat cercetarea semnalului și n-avem pe cine să salvăm aici decât pe Kane. E treaba altei expediții, echipată corespunzător, să cadrileze lumea asta și să viziteze epava. Nu suntem plătiți pentru asta. Suntem supuși unor directive draconice. M-am săturat. Hai să plecăm odată!

Se instalară la pupitre. Kane și entitatea străină fură uitate deocamdată. Toate problemele anexe, amânate. Importantă era acum procedura de întoarcere în spațiu. Formară instantaneu o unitate, un tot organic. Certurile și părerile personale dispărură în fața dorinței, mult timp reținută, de a se întoarce în imensitatea strălucitoare și deschisă a cosmosului.

— Motoarele principale activate, raportă Ash, care-și părăsise laboratorul pentru aș relua postul pe pasarelă.

— Verificat, confirmă Lambert.

— Secundarele tot nu funcționează, domnule.

Ripley se încruntă în fața lectorului de putere situat pe consola ei suspendată.

— Da, știu. Navigator, suntem în poziție?

— Calculele de punere pe orbită – integrate, spuse Lambert ascultându-și consola. Mă ocup de coordonatele rafinăriei acum. O secundă. Gata!

Ea îndesă un șir de butoane. Rânduri de numere se lungeau pe ecranul agățat deasupra lui Dallas.

— Nu-i rău. Corectăm cursa cu mai multă precizie când vom fi sus, dacă va fi nevoie. Fiți gata pentru decolare.

Înfășurat în vârtejuri de praf, *Nostromo* prinse a vibra. Un vâjâit grozav crescu peste măsură. Tunetul acestei mașini făcută de mâna omului cuprinse peisajul de lavă și coloanele de bazalt.

— Gata, zise Ripley.

Dallas îl privi pe Ash.

— Cum se comportă nava?

— Totul este corect. Pentru cât timp, nu știu, zise ofițerul studiind indicatoarele.

— Până ajungem pe orbită ar fi de-ajuns, replică Dallas apăsând pe intercom. Parker, cum stau lucrurile pe-acolo? Putem decola fără a avea toată puterea?

Dacă nu puteau depăși gravitația acestei planete doar cu motoarele principale, Dallas o știa prea bine, trebuia să utilizeze hiperpropulsia. Dar o secundă sau două de hiper-propulsie erau de ajuns să-i scoată din acest sistem solar. Ar însemna să se facă o recalculare a coordonatelor tridimensionale și să se piardă un prețios timp de veghe pentru a reajunge la încărcătură. Or, timpul de veghe se calculează în oxigen. Minutele reprezintă litri de aer. *Nostromo* putea continua reciclarea micilor provizii de aer aruncate de aparatul lor respirator. Când plămânii lor vor refuza să absoarbe oxigenul viciat, se vor vedea obligați să se întoarcă la congelatoare, chiar dacă nu vor regăsi rafinăria.

Dallas se gândea la gigantica uzină care-și continua liniștită drumul, dând târcoale acestei mici lumi și încerca să-și imagineze cât timp le-ar trebui pentru a o rambursa, în caz că ar abandona-o.

Răspunsul lui Parker, nu neapărat încurajator, fu străbătut de o undă de speranță.

— Nu se prezintă prea rău pe la noi. Dar nu uita că am făcut doar o cârpeală. Avem nevoie de echipamentul unui șantier pentru o treabă ca lumea.

— Va ține propulsia?

— Musai, de nu, ne prind turbulențele ascendente. Celulele noi ar putea să explodeze… mai mult nu pot să facă. N-o să mai apucăm să le reparăm.

— Așa că luați-o încet, adăugă Brett din scaunul său de comandă a mâinilor.

— Am înțeles, vom fi atenți. Eu vă cei doar să atingem gravitația zero. După aceea intrăm în hiper-propulsie până la Sol. Atunci pot să se dezintegreze celulele astea afurisite. Dar până nu ieșim din atmosfera asta, să nu sară, de-ar fi să le țineți cu mâinile.

— Facem ce putem, zise Parker,

— Bine. Pasarela terminat! (Dallas se răsuci spre „principalul" de pe *Nostromo.* Ripley îndeplinea o sarcină dublă din cauza absenței lui Kane.) Ridică-ne la o sută de metri altitudine și strânge trenurile de aterizare. Mă ocup eu de menținerea lui *Nostromo.*

— Urcare la o sută de metri, înregistra Ripley pe pupitrul ei.

Bubuitul se amplifică în exterior atunci când remorcherul se desprinse de suprafața pârjolită. Nava se balansă la o sută de metri deasupra solului, furtuna învolburând praful sub burta ei. Pilonii masivi care-o susțineau se repliară încet în compartimentele lor metalice.

Un șoc surd traversă pasarela, confirmând ceea ce ordinatorul imprimase pe console.

— Suporturi retractate, anunță Ripley. Închid blindajele.

Plăci groase de metal glisară pe șinele lor, ferecând habitaclele trenurilor de aterizare.

— Gata, declară Ash.

— Bine! Ripley, Kane nu-i aici; intri în joc. Propulsează-ne!

Ea împinse un levier dublu pe consola „execului". Mugetul deveni asurzitor în exteriorul monstrului de metal. Ușor înclinat spre înalt, nava își începu cursa.

— Pornesc numărătoarea inversă de gravitație, zise Ripley apăsând mai multe butoane. Pornim!

Cu botul spre cer, în accelerație constantă, remorcherul făcu brusc un salt înainte. Pe măsură ce câștiga altitudine, curenți atmosferici

puternici băteau tot mai tare în acest cocon metalic fără să-l devieze de pe traiectorie nici să-i zădărnicească eforturile titanice.

Lambert se uită țintă la un anumit indicator.

— Un kilometru altitudine. Ascensiunea continuă, inserție orbitală în cinci virgulă trei două minute!

Dacă ne menținem fără probleme până acolo, se gândi ea.

— Pare corect, murmură Dallas urmărind două linii de extensie pe un ecran de control cu un aer de satisfacție. Porniți gravitația artificială!

Lambert împinse o manetă. Nava se cabră. Stomacul lui Dallas se răzvrăti când gravitația sleită a micii planete care se îndepărta fu înlocuită de-o împingere fantastică, implacabilă.

— Pornită, raportă Lambert după ce organele ei interne își regăsiră locul.

Ochii lui Ripley se plimbau fără răgaz de la un contor la altul. Pe un ecran de lectură apăru o ușoară divergență, pe care o corijă numaidecât.

— Cifre de împingere inegală. Modific vectorul acum. (Ea apăsă un comutator și văzu cu satisfacție că un ac lichid revenea la măsura sa normală.) Compensație efectuată. Se menține corect.

Dallas începea să creadă că vor opera punerea pe orbită fără probleme, când o trepidație puternică se repercută din sala mașinilor până la pasarelă. Dură o clipă doar și nu se repetă.

— Ce-a fost? strigă Dallas.

Ca un răspuns, se auzi apelul intercomului.

— Parker?

— Da, eu. Avem niște probleme.

— Serioase?

— Motorul tribord e supraîncălzit. Apreciază și singur.

— Îl puteți regla?

— Glumești. Îl închid complet.

— Nouă compensație de accelerație inegală, anunță solemn Ripley.

— Să ne ții întregi până ajungem dincolo de dublu zero, îl rugă Dallas în intercom.

— Dar ce credeți că facem noi aici? răspunse Parker. Și puse punct conversației.

O schimbare sensibilă în mugetul motoarelor se auzi și pe pasarelă. Nici unul nu se uită la vecin, de teamă să nu-i citească în ochi frica.

Zburând puțin mai lent și angajându-se cu greu în niște enorme formații noroase. *Nostromo* își continua drumul spre spațiul vid, la întâlnirea cu rafinăria părăsită pe orbită.

Contrastând cu aparentul calm care domnea pe punte, sala mașinilor era teatrul unei activități febrile.

Brett asuda din greu într-o conductă dereglată, dorindu-și din toată inima să fie altundeva.

— Se schimbă ceva? întrebă Parker din exterior.

— Da. Așa cred. Praful îneacă iar intrările. Numărul 2 se supraîncălzește.

— Credeam că l-am închis.

— Așa am făcut. O fi căzut iar un ecran. Aparatele aste afurisite sunt prea sensibile.

— N-au fost create să zboare prin anumite tipuri de uragane, îl lămuri Parker pe coechipierul său. Mai pompează un minut, două– trebuie să meargă!

O a doua trepidație scutură pasarela. Cu toții se uitau fix la propriile console. Dallas se gândi să cheme sala mașinilor, dar renunță. Dacă Parker avea ceva de zis, îi spunea el.

Hai, hai, se rugă el tăcut de ei doi. *Urcați-ne!* Dacă Parker și Brett puteau să mențină motoarele principale în funcție timp de măcar

două minute, se angajă să le obțină primele pe care le tot cereau. Pe tabloul lui, nivelul de gravitație tindea repede spre zero. Încă un minut! implora mângâind inconștient pupitrul. Încă un amărât de minut!

Ieșind din coroana de nori, *Nostromos* străpunse vidul negru. Un minut și cincizeci de secunde mai târziu, indicatorul de suprafață-gravitație pe consola lui Dallas căzu la zero.

Strigătele de bucurie și de ușurare, explodară pe pasarelă.

— Am reușit! (Epuizată, Ripley se lăsă să cadă pe spetează.) Am reușit!

— Când ne-am zgâlțâit prima dată și când a început glisarea, n-am crezut c-o să reușim! exclamă Dallas. Ne și vedeam prăbușindu-ne pe munți. Oricum, ar fi fost mai bine decât să folosim hiperpropulsia și să abandonăm rafinăria!

— Nu era o problemă, zise Lambert cu seriozitate. Puteam să aterizăm din nou și să stăm liniștiți pe planeta asta. Atunci, baliza automată de naufragiu intra în acțiune. Intram în hipersomn așteptând ca un alt echipaj norocos să intercepteze apelul nostru și să vină să ne salveze.

În primul rând, să nu pomenim de prime, își zise Dallas. Să le facem surpriza când vom fi pe orbita terestră. Pe moment cei doi ingineri meritau cele mai calde felicitări. Deschise intercomul.

— Bună treabă ați făcut! Propulsia merge?

— Acum că am scăpat de praf, miaună ca Jones.

În difuzor se auzi un trosnet. Dallas se încruntă, incapabil să definească zgomotul. Apoi își dădu seama într-o străfulgerare că Parker probabil desfăcuse o bere fără să se obosească s-o țină mai departe de microfon.

— A fost ca o plimbare câmpenească, continuă cu mândrie inginerul. Când reglăm noi o problemă, așa rămâne!

După această afirmație peremptorie urmă un gâlgâit. Canicula acestei zile de vară era copleșitoare…

— Bine zis. Bună treabă, întări Dallas. Odihniți-vă! Meritați amândoi. Și… Parker!

— Da?

— Când om ajunge în preajma Pământului și vei coordona departamentul cu controlul de ingineri, ține berea departe de gură!

Gâlgâitul dispăru. Satisfăcut, Dallas închise și spuse.

— Hai să strângem mălaiul și să ne întoarcem acasă. La garaj, Lambert!

Unghiul de ascensiune al lui *Nostromo* începu să se încline încet. Trecură mai multe minute până când se auzi un bâzâit regulat pe pupitrul navigatorului.

— Iată-l, îi informă ea. Exact unde trebuia să fie!

— Bine. (Dallas se aplecă către consolă.) Pune-ne pe șine și să fim gata de acostare.

Instrumentele își fredonară muzica lor pe măsură ce remorcherul își ajustă cu precauție poziția în raport cu muntele de metal și plastic. Ripley împinse un comutator. *Nostromo,* cu pupa înainte, înainta lent spre masa greoaie a rafinăriei.

— Poziționat, zise ea.

— Du-ne înăuntru!

Dallas urmărea insistent un lector de distanță cu degetele împingând un rând de butoane roșii.

— Ne apropiem. (Ripley controla două ecrane în același timp.) Distanța diminuează. Douăzeci… cincisprezece… Pus.

Împinse o manetă. Dallas dădu drumul la butoanele roșii.

— Motoarele oprite și propulsia principală compensată. Suntem în stabilitate inerțială. Activați închizătura hiper-propulsiei.

— Activată, îl informă Ripley. Suntem atașați!

Activat, *Nostromo* va produce o împingere de hiper-propulsie destul de puternică pentru a trage la edec rafinăria. De acum aceasta va călători cu ei înfășurată în această misterioasă manifestare de

irealitate care făcea pe oameni și navele spațiale în stare să depășească viteza luminii.

— Calculează ruta spre Pământ, ordonă Dallas. Aprinde apoi hiper-propulsia și adu-ne la lumină plus 4, Ripley.

— Cu plăcere.

— Rută calculată și integrată, zise Lambert, puțin mai târziu. E timpul să ne întoarcem acasă! (Apoi, doar pentru ea:) Hai, scumpule, scoate-ne de aici!

Ripley acționă un control principal. Minuscula planetă și nava ei străină prizonieră pieriră de parcă nici nu existaseră. *Nostromo* atinse, depăși viteza luminii. În jurul navei și a rafinăriei se materializa o coroană luminiscentă. Stelele pe care le aveau în față se făcură albastre, cele care se aflau înapoi deveniră roșii.

Șase membri ai echipajului se îndreptau liniștiți spre Pământ. Șase membri ai echipajului și cineva pe nume Kane…

Se așezară în jurul mesei popotei și-și sorbeau cafeaua și ceaiul cald, după pofta fiecăruia. Atitudinile lor decontractate le oglindeau starea de spirit care, nu cu mult timp în urmă, fusese atât de rigidă. Cu picioarele atârnând pe brațele fotoliilor, își recăpătau pofta de viață.

Pe pasarelă, Lambert punea punct verificărilor navigației înainte de a-și oferi un răgaz bine meritat. Ash ajunsese din nou la infirmerie și-și reluase veghea lângă corpul nemișcat al colegului său.

Parker înghiți o gură de ceai fierbinte, scoase mitocănește un suspin de satisfacție și propuse cu obișnuita-i nedelicatețe:

— Cel mai bine e să-l punem pe Kane într-un congelator ca să-i stopăm boala.

— Nu știu dacă frigul nu-i va altera cumva starea, își dădu Dallas cu părerea. Ar putea s-o agraveze. I-am intensifica răul care-l macină dacă ne-am atinge de condiția sa actuală.

— E mai bine decât să nu facem nimic! protestă Parker, ducându-și ceașca la buze. Și ce-a făcut „autodocul” până acum? Nimic! Răul care-l roade pe Kane îi depășește posibilitățile, cum a zis Ash. Ordinatorul ăsta medical e conceput pentru a îngriji boli de gravitație nulă sau picioare rupte, nu o chestie ca asta. Suntem cu toții de acord asupra acestui punct: Kane are nevoie de un tratament specializat.

— Care nu e cu putință, ai spus-o.

— Just. (Parker se rezemă.) Exact! D-aia zic să-l băgăm la hibernare până când un doctor specializat în maladii străine va putea să-i ia cazul în primire.

— Just, concluzionă Brett.

Ripley scutură din cap și-l privi.

— Cum zice el ceva, mereu spui „just”. Știai, Brett?

— Just, mormăi el.

Ea se întoarse spre inginer.

— Ce zici, Parker? Coechipierul tău e-ntotdeauna de acord cu tot ce spui și zice: „just”. Ca un papagal.

Parker îl măsură pe prietenul său.

— Mda. E modelat după mine. Ce ești tu, papagal?

— Just.

— Ah, gura! îi scăpă lui Dallas.

Îi păru imediat nespus de rău. Aceste glume inofensive îi făceau bine, iar el trebuise să le pună capăt. De ce se purta așa? Relațiile dintre membri echipajului acestui remorcher erau mult mai destinse decât o permitea eticheta ierarhică. Atunci, din ce pricină se simțea el nevoit să facă pe căpitanul acuma?

Poate pentru că se aflau într-o situație critică și pentru că trebuia să preia „sarcina”. Era atașat de responsabilitățile lui ca de o femeie. Împuțită treabă! În această clipă, ar fi făcut schimb cu Ripley sau Parker. Mai ales cu Parker. Cei doi ingineri puteau să se întoarcă în habitaclul personal și să nu se sinchisească de tot ce nu-i privea

direct. Cât timp aveau grijă de motoarele și sistemele de propulsie ale navei, îi durea în cot de celelalte.

Dallas își zise că nu-i prea plăcea să ia hotărâri. Poate că din acest motiv comanda un vechi remorcher și nu o navă de linie. Desigur că de aceea nu ceruse niciodată un alt post. În calitatea de căpitan de remorcher, își petrecea mai mult timp în hipersomn, visând și luându-și salariul la capătul călătoriei. În congelatoare nu se iau hotărâri.

Curând, se liniști, curând fiecare va putea să-și regăsească în cutia personală confortul mult dorit. Acele vor înțepa carnea, somniferul va intra în vene și le va îngreuna creierul, vor pluti fericiți spre tărâmurile comatoase, unde hotărârile nu vor mai fi de resortul lor, unde surprizele macabre ale unui univers ostil nu vor mai putea pătrunde.

După ce termină cafeaua zise gânditor:

— Kane va trebui pus în carantină.

— Da. Și noi.

Ripley păru înspăimântată. Și era de înțeles. Vor călători spre pământ doar pentru a suporta câteva săptămâni de izolare completă, până când medicii vor fi convinși că niciunul dintre ei nu suferea de aceeași boală ca a lui Kane. Îi zburară prin fața ochilor imagini vesele cu iarbă verde și cer albastru. Văzu o plajă și un orășel adormit pe coasta Salvadorului. Îi venea greu să le alunge.

Fețele se orientară spre Lambert care-și făcea intrarea în popotă, obosită și deprimată.

— Ce-ați zice de o veste nu prea plăcută? îi întrebă.

— Îngrozește-mă!

Dallas încercă să fie grav. Avea o idee vagă despre ce avea să audă deoarece navigatorul rămăsese mai mult decât era nevoie pe pasarelă.

— După calculele mele, bazate pe timpul pierdut pentru a atinge planeta asta și pentru a pleca de pe ea, neprogramată în itinerariul

nostru, deci pe timpul consumat pentru ocol…

— Mai scurt, o întrerupse Dallas. Știu că am deviat. Cât, până la Pământ?

Ea își turnă cafea, se lăsă într-un fotoliu și zise eu o expresie întristată:

— Zece luni.

— Dumnezeule!

Ripley se uită în fundul paharului. Norii albăstrui și iarba grasă și plaja pieriră într-o îndepărtată pâclă decolorată. Zece luni în hipersomn sau o lună e totuna, bineînțeles. Dar nu putea să nu se gândească la timpul real. Ripley ar fi preferat să fi auzit măcar șase luni, nu acest năucitor zece luni.

Muzica intercomului trecu precum un înger printre fețele stupefiate.

— Ce se întâmplă, Ash?

— Veniți să-l vedeți pe Kane, imediat!

Cererea era formulată pe un ton de urgență, dublat de o curioasă ezitare.

Dallas se îndreptă pe scaun, cu urechile ciulite.

— O modificare? Serioasă?

— Ar fi mai simplu să veniți să vedeți.

Se repeziră cu toții spre coridor, lăsând pe masă ceștile cu cafeaua aburindă.

Prin mintea lui Dallas treceau tot soiul de vedenii groaznice în timp ce alerga spre infirmerie, urmat de ceilalți. Ce efecte secundare produsese maladia inoculată de către creatură lui Kane? Dallas văzu un ghem de mici falange cenușii, ochiul unic sau vreo excrescență leproasă crescând pe trupul putrezit al nenorocitului Kane.

Ajunseră în sfârșit la infirmerie, răsuflând din greu. Nici urmă de ciorchini osoși, chirciți pe pereți, nici de tumoare pe anatomia „execului”. Ash nu mințise când afirmase că apăruse o schimbare substanțială în starea lui.

Ofițerul executant era așezat pe platformă cu ochii deschiși și limpezi, funcționând în armonie cu creierul. Fața i se întoarse spre grupul celor sosiți.

— Kane! (lui Lambert nu-i venea să creadă.) Te simți bine?

— Vrei ceva? întrebă Ripley.

Nu răspunse la întrebarea presantă a lui Lambert.

— Gura uscată, articulă. (Dallas își dădu seama brusc de faptul că, în această clipă, Kane ieșea dintr-o perioadă de amnezie. „Execul" părea vioi și sănătos, dar nedumerit, ca și cum se străduia să-și ordoneze gândurile.) Îmi dați puțină apă?

Ash se repezi spre un container, umplu un pahar de plastic și i-l dădu. Kane înghiți conținutul pe nerăsuflate. Dallas observă că mușchii erau bine coordonați. Mișcarea mâinii până la gură fusese săvârșită instinctiv, pe negândite.

Deși plăcută, situația era ridicolă. Trebuia să fie *ceva* anormal la el.

— Mai! făcu Kane, acționând în continuare ca un om în posesia tuturor mijloacelor sale.

Ripley găsi un borcan, îl umplu ochi și i-l dădu. El îngurgită lichidul repede, de parcă ar fi petrecut zece ani în deșert, apoi se culcă pe platformă.

— Cum te simți? se interesă Dallas.

— Teribil. Ce s-a întâmplat cu mine?

— Nu-ți aduci aminte? îl întrebă Dallas.

Astfel, notă Dallas cu satisfacție, ipoteza amneziei era mai apropiată de adevăr decât crezuse el.

Kane tresări ușor, mușchii fiind încă prea puțin obișnuiți cu asemenea eforturi, și respiră profund.

— Nu-mi amintesc nimic. Cu greu îmi amintesc numele meu.

— Să facem o încercare pentru înregistrare… și pentru raportul medical, zise Ash, profesional. Cum te simți? Cum te numești?

— Kane. Thomas Kane.

— Este tot ce-ți amintești?

— Deocamdată. (Privirea se puse încet pe fiecare figură. Toți stăteau în jurul lui privindu-l cu anxietate.) Îmi amintesc de toți, deși nu pot să vă spun și numele, deocamdată.

— Va veni și vremea aceea, îl asigură Ash. Îți amintești numele și fețele. Este un început bun. Și totodată semnul unei pierderi de memorie, care nu este decât parțială.

— Te doare ceva?

Stoicul Parker fusese acela care puse prima întrebare de bun simț.

— Totul. De parcă aș fi fost bătut cu bâtă timp de șase ani. (Se ridică din nou, își bălăngăni picioarele și zâmbi.) Doamne! Ce foame mi-e! Cât am stat în comă?

Neîncrezător, Dallas se holba în continuare la omul care părea să fie întreg la corp și minte.

— Două zile. Ești sigur că nu-ți amintești nimic din ce ți s-a întâmplat?

— Nu. Absolut nimic.

— Care-i ultimul lucru de care-ți amintești?

— Nu știu.

— Erai cu mine și cu Dallas pe o planetă străină. În explorare, interveni Lambert. Ce s-a mai întâmplat?

Fruntea lui Kane se încreți, în căutarea firului prin ceața amneziei. Fragmente de amintiri rămâneau departe, prea departe.

— Era… da, asta e… un coșmar oribil în care mă simțeam… Unde suntem acum? Tot pe planetă?

— Nu. Am plăcerea de a te anunța, zise Ripley scuturând din cap. Navigam în hiperspațiu, pe drumul de întoarcere.

— Gata de congelare, adăugă Brett înduioșător.

La fel ca și ceilalți, era foarte nerăbdător să se întindă în coconul protector al hipersomnului. Nerăbdători să pună capăt unui coșmar care le invadase existența.

Totuși prezența lui Kane refăcut făcea să piară imaginea creaturii pe care o adusese la bord, această jivină pietrificată care zăcea

înfășurată în tubul ei.

— Sunt întrutotul de acord cu acest program, zise cu însuflețire Kane. Sunt atât de amețit și obosit încât m-aș lipi și de congelatoare. (Se uită la infirmerie cu ochi rătăciți.) Dar deocamdată mi-e o foame de lup, zise el mângâindu-și burta. E mai bine să intri acolo ghiftuit, că și-așa nu-i prea ușor să ieșim.

— Nu văd nici un inconvenient. (Dallas își zise că era prilejul de a sărbători întoarcerea lui Kane printre ei. În absența altei posibilități de bucurie, un ultim ospăț înainte de somn era un minim indispensabil.) Cred că nu ne-ar strica la niciunul ceva mâncare. O masă înainte de culcare…

CAPITOLUL 9

Cafeaua și ceaiul erau acum însoțite, pe masa de la popotă, de feluri de mâncare puse ca pentru ospăț. Fiecare mânca încet în entuziasmul general. Veselia lor venea din faptul că formau acum, din nou, un echipaj, și nu din hrana fadă oferită de „autobucătar".

Numai Kane înghițea cu lăcomie bucăți mari de carne și legume. Devorase deja două porții normale și începea pe a treia. Indiferent la foamea oamenilor, Jones motanul își mânca alimentele cu delicatețe, așezat ca un rege în mijlocul mesei.

Kane își ridică nasul din farfurie, cu gura plină.

— Când ajungem pe Pământ, primul lucru pe care am să-l fac va fi să mănânc ceva ca lumea. M-am săturat de produse sintetice. Puțin îmi pasă de ce zice Compania, asta tot are gust de reciclare. Acreala asta din hrana artificială nu poate fi eliminată oricât piper ai pune, sau alte condimente.

— Am mâncat și mai rău, comentă Parker îngândurat, dar și mai bine.

Lambert se strâmbă la spusele inginerului, ținând într-o mână o lingură plină cu o bucată de Steak-care-nu-prea-era.

— Nu-ți place, dar înfuleci de parcă ai da de ceasul morții.

— Adică… îmi place, explică Parker înghițind o altă porție.

— Adevărat? întrebă Kane mâncând în continuare.

Îl privi pe inginer cu suspiciune, ca și cum acesta își pierduse mințile.

Parker încerca să nu pară în defensivă.

— Da, îmi place. Crește-n noi.

— Exact, i-o întoarse Kane. Știi din ce e făcută materia asta?

— Știu din ce e făcută materia asta, replică Parker. Și ce-i cu asta? Acum e hrană. De-abia vorbești tot halind.

— Eu am o scuză. (Kane mai luă o îmbucătură.) Mi-e foame! (Își privi colegii.) Știe cineva dacă amnezia afectează pofta de mâncare?

— Pofta de mâncare? (Dallas ciugulea ce-i mai rămăsese în farfurie.) N-ai avut în stomac decât lichide cât ai stat în „autodoc", zaharoză. Dextroză și altele, astea te-au ținut în viață. Dar nu-s de-ajuns. Nu mă mir că ți-e foame.

— Mâhî, făcu Kane cu gura plină. E ca și cum… ca și cum…

Tăcu deodată, se strâmbă, apoi păru deconectat, oarecum speriat. Ripley se aplecă spre el.

— Ce ai, ți-e rău? Nu ți-a priit mâncarea?

— Nu… nu cred. Avea un gust normal. Nu cred că…

Se opri din nou. Cu fața contractată, gemu de câteva ori.

— Atunci ce ai? întrebă Lambert îngrijorată.

— Nu știu. (Fața i se schimonosi încă o dată, ca a unui boxer care a primit o lovitură în stomac.) Am crampe… din ce în ce mai rău.

Dispăruse veselia. Îl priveau acum cum se contorsiona de durere.

Deodată, un grohăit strident îi ieși din gâtlej. Se apucă cu amândouă mâinile de marginea mesei. Articulațiile se decolorară datorită efortului, mușchii se crispară. Tot corpul îi tremura de parcă era cuprins de friguri, cu toată căldura care domnea în sală.

— Respiră adânc, de mai multe ori, îi recomandă Ash, pe când toți erau paralizați de stupoare.

Kane se străduia. Inspirația îi smulse un urlet.

— Oh, doamne, mi-e așa de rău. Rău, rău!

Se ridică cu stângăcie, corpul scuturându-se spasmodic, cu mâinile agățate de masă, de parcă-i era frică să-i dea drumul.

— Aaahh!

— Ce ai? întrebă Brett, neputincios. Ce te doare? Ceva din…!

Agonia, vizibilă pe fața lui Kane, opri întrebarea lui Brett. „Execul" încercă să plece de la masă și căzu pe spate. Ochii i se plimbau prin orbite și din gât țâșni un strigăt pătrunzător care îi

îngheță pe toți. Urletul se repercută pe panourile popotei, și sfredeli urechile echipajului perplex.

— Cămașa lui… murmură Ripley, paralizată ca și Kane, dar din motive diferite.

Arătă cu degetul spre pieptul ofițerului.

Pe tunica lui Kane apăruse o pată de sânge. Se întinse rapid, se lărgi, deveni un gâlgâit de sânge în mijlocul pântecului. Răzbiră atunci zgomote de sfâșiere, smulgere ale unui corp martirizat. Cămașa crăpă, explodă ca un pepene, se răsfiră ca buzele unei răni, când o lighioană, un căpușor cât pumnul, împroșcând cărnurile lui Kane, ieși la aer. Aceasta se zbătea ca un șarpe. Capul minuscul era de fapt o gură cu o sumedenie de dinți, lungi și subțiri șiroind de sânge. Pielea lucioasă, de o vâscozitate scârboasă se întunecă din cauza sângelui stacojiu care o acoperea. Nici un alt organ exterior nu era vizibil, nici chiar niște ochi. Un miros dezgustător, fetid, pestilențial, ajunse la nările celor care, țintuiți, asistau la această scenă.

Apoi, toți strigară îngroziți și fugiră cât mai departe de masă și de monstrul orb care se răsucea în pieptul lui Kane. În această acțiune de retragere instinctivă, disperată, motanul le-o luase înainte. Cu coada ridicată, cu blana zbârlită, cu gheruțele scoase, din două salturi părăsi masa și încăperea.

Micul craniu dințat se zbătea convulsiv pentru a se extrage din ascunzătoarea lui. Brusc, parcă opintindu-se, țâșni din torsul zdrențuit al lui Kane. Capul și gâtul erau legate de un corp gros acoperit cu aceeași piele vâscoasă, cu niște brațe și picioare mici înarmate cu gheare care îl propulsară cu o viteză nemaipomenită. Ateriză pe masă, peste farfurii, smulgând la ieșire bucăți din măruntaiele lui Kane. În urma lui se formă o dâră de sânge.

Până să-și vină în fire, creatura fugi de pe masă cu viteza unei șopârle și se pierdu în coridor. Treptat, oftară, se dezmeticiră. Kane rămăsese răsturnat pe scaun cu capul dat pe spate, cu gura căscată.

Bizar, Dallas se simți ușurat. Nici el și nici altcineva nu va avea de înfruntat ochii morți ai lui Kane.

Pieptul ofițerului executant, explodat literalmente, era căscat, și chiar de la distanță, Dallas putea să vadă cum organele interne fuseseră împinse în lături pentru a face loc suficient pentru dezvoltarea creaturii. Pe masă și pe jos erau răspândite cioburi de veselă. Ici și colo, bălțoace de sânge acopereau mâncarea, podeaua, corpul sfârtecat al lui Kane.

— Nu! Nu! Nu!… repeta Lambert, cu privirea dementă fixată pe colegul ei hăcuit, pradă isteriei.

— Ce-a fost? murmură Brett, acuzând șocul acestei tragedii. Dar ce-a fost asta?

Îngrețoșat, paralizat, Parker nu făcu nici un gest de compătimire când Ripley se întoarse cu spatele pentru a voma.

— Chestia aia a crescut în el de la început și nici nu și-a dat seama!

— A fost folosit ca incubator, pur și simplu, spuse Ash, foarte stăpânit. Exact cum fac anumite viespi cu niște păianjeni, pe Pământ. Mai întâi paralizează pe păianjen, după aceea își depun ouăle în stomacul acestuia. Când apar larvele, ele se hrănesc cu…

— Pentru Dumnezeu…! protestă Lambert, ieșind din catalepsie. Nu mai taci odată?

— Eu doar…! protestă Ash. (Dar interceptă privirea înveninată a lui Dallas, aprobă imperceptibil și schimbă subiectul.) Ceea ce s-a întâmplat depășește oricum orice comentariu!

— Pata aceea întunecată pe ecranul de supraveghere! Iată ce-a fost, zise Dallas, simțind cum i se strânge stomacul. (Nu avea nevoie de o oglindă pentru a-și da seama că era la fel de palid și zdruncinat ca și subordonații săi.) Nu era deloc o disfuncție a lentilelor, ci o depunere în interiorul lui Kane! De ce n-au decelat-o sondele?

— Nu ai nici un motiv, dar absolut nici unul, să suspectezi un asemenea lucru! se grăbi Ash să explice. Când am inspectat organele

interne ale lui Kane, pata era prea mică pentru a o lua în serios. De fapt ar fi putut fi o pată pe lentile.

— Nu pricep.

— Este posibil că în timpul fazei de creștere a creaturii, un câmp natural să fi fost generat pentru a intercepta radiațiile sondelor. Contrar formei originale – prin aceasta înțeleg vietatea „palmată"– al cărei interior abia am putut să-l vedem cu aceste instrumente. Se cunosc deja unele animale care produc un asemenea câmp. Aceasta presupune niște condiții biologice pe care nici măcar nu le bănuiești, sau cel puțin o apărare creată deliberat și pusă la punct pentru a face față unui mediu atât de ostil pe care prefer să *nu* mi-l închipui.

— Adică, observă Ripley după ce-și șterse buzele cu un prosop curat, ne-am ales cu o altă entitate străină! Probabil tot atât de ostilă și de două ori mai periculoasă decât prima.

Ea îl privi pe Ash cu răutate, dar de această dată ofițerul nu putu sau nu vru să răspundă la provocare.

— Mda! Acum se plimbă prin navă!

Dallas se apropie cu silă de corpul sfâșiat. Unul câte unul, ceilalți veniră lângă el. Această inspecție era necesară, oricât de scârbiți ar fi. Parker, Lambert și Ash schimbară grimase elocvente. Universul, vast și amenințător, îl învăluia pe *Nostromo,* în interiorul căruia se răspândea de la popotă până la coridoare, o miasmă glacială și insistentă, de moarte…

Parker și Brett coborâră scara dinspre puntea superioară și intrară în grupul obosit de vânători.

— Vreun semn? întrebă Dallas pe colegii strânși în jurul lui. Vreun miros ciudat, duhoare…? Pată de sânge? (Șovăi imperceptibil.) Fragment din carnea lui Kane?

— Nimic, zise Lambert.

— Nimic, adăugă Ash, vizibil dezamăgit.

Parker își scutură brațele acoperite de praf.

— N-am zărit nici o creatură. Știe să se ascundă!

— N-am văzut nimic, confirmă Brett. Nu-mi dau seama unde s-a băgat. Deși nava asta are o grămadă de locuri unde putea să se pitule… și la care nu putem ajunge. Dar, nu cred că în conductele supraîncălzite ar putea să trăiască ceva.

— Nu uitați ce fel de creatură… (Dallas se întoarse spre Ash) Cum ai denumit această prima fază?

— Prelarvară, dacă este nevoie să-i dăm un calificativ. Dar nu pot să-mi imaginez stadiile următoare.

— Hm! Bine, să nu uităm mai ales că nu este decât o primă încarnare care a fost adăpostită în burta lui Kane. Știm că e foarte rezistentă și are o facultate de adaptare diabolică. Nu m-ar mira s-o găsim ouând deasupra compartimentelor de propulsie.

— Dacă s-a ascuns acolo, nu avem cum să ne apropiem de ea, le spuse Parker.

— Să sperăm că a luat-o în direcția opusă. În altă parte, unde am putea să ne ducem după ea.

— Trebuie neapărat s-o găsim! exclamă Ripley.

Erau cu toții de aceeași părere.

— Dacă ne-am întoarce în congelatoare? sugeră Brett. Și mai înainte am pompa tot aerul spre rezervoare s-o sufocăm?

— În primul rând, nu știm cât rezistă această formă animală fără aer! răspunse masterul Ripley cu însuflețire. Poate că nici nu are nevoie de aer. N-am văzut decât o gură, fără nări.

— Nimic nu poate exista fără o atmosferă oarecare, argumentă Brett, deși prea puțin convins de propria afirmație.

Ripley ridică spre el o privire furibundă.

— Pariezi cu viața pe această ipoteză? (El nu răspunse.) Și nici n-o să stea mult fără aer! E foarte posibil ca ea să-și procure gazele de care are nevoie din… din hrana ei. Noi vom fi culcați… Nu? Vom fi cufundați în somn ca niște struți în nisip. Amintiți-vă cu câtă ușurință prima formă a topit viziera căștii lui Kane! Cine poate să mă

asigure că asta de-acum nu va face la fel cu capacele congelatoarelor? (Clătină din cap cu resemnare.) Nu voi intra în hibernare până n-o capturăm și n-o omorâm.

— Dar nu putem s-o omorâm! interveni brusc Lambert. După compoziția internă a primei creaturi, putem presupune că cea de-a doua este identică. Dacă se va dovedi că va fi așa și vom încerca să folosim laserul împotriva ei, va ajunge, prin agresivitate sau apărare, să-și răspândească prin navă acidul. Vietatea asta e mult mai mare decât forma „palmată". Dacă proiectează aceeași materie, ar putea să facă o gaură pe care va fi imposibil s-o astupăm. Știți cât de delicată este menținerea integrității cocii în timpul unei călătorii la lumină-plus! Și nu mai pomenesc de fragilitatea circuitelor care se află în ea!

— Animal împuțit! mârâi Brett. Dacă n-o putem omorî, ce facem când dăm de ea?

— Oricum, zise Ripley, trebuie s-o urmărim, s-o prindem și s-o ejectăm din navă.

Ea îl privi pe Dallas sperând într-o aprobare a propunerii ei. El rămase pe gânduri.

— Nu văd altă soluție.

— Dacă mai pierdem timp cu palavrele în loc să o căutăm, nu va mai fi nevoie să hotărâm nimic, îi avertiză Ash. Proviziile de aer sunt limitate și au fost calculate în funcție de faptul că ne petrecem un timp limitat în afara hipersomnului. Strict limitat. Propun să începem fără întârziere o cercetare organizată.

— De acord, zise Ripley repede. Primul lucru, este s-o găsim.

— Nu, zise Dallas cu o voce bizară. (Îl priviră surprinși.) Avem o sarcină mai urgentă de efectuat!

Ochii lui țințeau spre capătul coridorului. Corpul lui Kane zăcea în același loc, prăbușit lângă masa popotei…

Adunară destule materiale pentru fabricarea unui lințoliu improvizat pe care laserul lui Parker îl închise curând. Sicriul fusese

realizat în aceeași manieră, și această macabră ceremonie – acest marș lent și penibil spre sasul principal – îi întristă profund. Se consolară zicând că făcuseră tot ce le-a stat în putință.

Înghețarea corpului și transportarea pe Pământ unde ar fi avut parte de funeralii mai solemne era o posibilitate pe care o luaseră în considerare, dar prin capacul transparent al congelatorului l-ar fi văzut tot timpul. Nu era cel mai indicat spectacol, în situația în care se aflau… Era mai bine să termine odată și pentru totdeauna, aici în spațiu, și să uite cât mai repede acest episod tragic.

Reveniră pe pasarelă și-și ocupară posturile. Dallas verifică niște instrumente și zise cu o voce tristă:

— Tambuchi interior blocat.

Ripley aprobă din cap.

— Sasul mai e presurizat? întrebă Dallas.

Ripley repetă mișcarea. Căpitanul ezită, privind fețele întunecate. Nimeni nu-i întorcea privirea.

— Vrea cineva să spună ceva? O rugăciune?

Copleșiți încă de șocul ultimelor evenimente, era evident că nu aveau nimic de zis. Kane nu mai era. Murise. Asta era. Niciunul dintre membri echipajului nu se pricepea la vorbe.

— Să terminăm, zise Lambert.

Dallas se gândi că nu era un epitaf deloc potrivit, dar nu-l ducea mintea la altceva decât că pierdeau un timp prețios. Îi făcu un semn lui Ripley. Aceasta coborî o manetă. Tambuchiul exterior ieși, iar aerul care stagna în sas, propulsă sicriul în neant.

Fu o înmormântare rapidă. Dallas nu era dispus să prelungească acest ceremonial funebru. Kane, fie-i sufletul împăcat, dispăruse în hăul cosmic mai simplu decât trecuse de la viață la moarte. Ultimul urlet agonic răsuna încă în urechile căpitanului.

Se adunară la popotă. Acolo, așezați în jurul mesei, puteau discuta fără constrângeri de primejdia care-i amenința. Dallas profită de ocazie pentru a le spune să curețe sala.

— Am verificat proviziile de aer, zise Ripley. Cu ajutorul stimulentelor vor putea ține o săptămână. Poate opt zile, nu mai mult.

— Și după aia? întrebă Brett frecându-și bărbia.

— Terminăm hrana și oxigenul. Cu mâncarea ne mai descurcăm, dar cu oxigenul, este imposibil. Iată că am lămurit și interesanta problemă a posibilității de a supraviețui fără materiile nereciclate.

Lambert se strâmbă la această încântătoare evocare.

— Mersi! Prefer să mor înainte.

— Bun, conchise Dallas, încercând să pară încrezător. Deci avem la dispoziție o săptămână întreagă de activitate nelimitată. E mult mai mult decât avem nevoie ca să găsim creatura asta diabolică și să-i frângem gâtul.

— Eu tot mă gândesc că ar fi mai bine să facem vid în toată nava, zise Brett, cu fruntea umbrită și ochii în pământ. Se prea poate că asta s-o omoare, reducând cât mai mult pierderile noastre. După mine e cea mai sigură metodă și n-o să avem de-a face cu ea direct. Habar n-avem de ce-ar fi în stare, la urma urmelor!

— Am mai discutat despre asta, nu? îi aminti Ripley.

— În cazul care am petrece acest timp în congelatoare! Dar dacă ne luăm costumele presurizate și aspirăm aerul după aceea, creatura nu va putea să se agațe de noi dacă suntem treji!

— Ce idee sublimă, îl luă peste picior Lambert.

— Da' ce are?

— Dispunem de patruzeci și opt de ore de provizii de aer în rezervoarele costumelor… iar călătoria până la pământ va dura zece luni, explică Ash. Dacă această creatură rezistă patruzeci și opt de ore, ne întoarcem de unde am plecat, dar fără două zile de oxigen.

— Hai! Cine are o idee mai bună? întrebă Lambert. O idee nemaipomenită? Parker? Caută ceva mai deosebit!

Nici el și nici Brett nu aveau de gând să-și abandoneze ipoteza cu una cu două.

— Am putea încerca să ne legăm rezervoarele individuale de ale navei. Brett și cu mine ne pricepem. Modificăm valvele, bineînțeles, sunt convins că se poate. Nu uitați că am reușit să-l facem pe *Nostromo* să decoleze.

— Da, numai voi! zise Ripley cu sarcasm.

— Nu este practic, interveni Ash înțelegător. Mai întâi, există o probabilitate neglijabilă ca această creatură să supraviețuiască fără atmosferă. Problema este mai vastă. Ne va fi imposibil să rămânem legați cu rezervorul principal și, simultan, să vânăm această creatură. Chiar dacă această idee merge, nu va mai rămâne destul aer pentru ieșirea din hipersomn. Congelatoarele se vor deschide în vid…

— Și dacă trimitem un mesaj ca să vină cineva în ajutor cu rezerve de oxigen? întrebă Parker.

— Prea aleatoriu, replică Ash. Mai întâi, apelul nostru va ajunge înaintea noastră doar cu un minut sau două. Până ce se lansează o unitate de salvare în punctul de emergență a hiperspațiului, până ne acostează, umple nava cu aer fără să dăuneze cocii… Nu, sunt de acord cu Ripley asupra unui punct esențial. Ar fi o nebunie să ne întoarcem în congelatoare înainte de a ucide creatura. Or, nu vom fi niciodată siguri de moartea ei dacă ne mulțumim să ne luăm combinezoanele spațiale și să mergem în cabinele noastre criogenice.

— Eu susțin că e o idee bună, mormăi Parker, tot mai încăpățânat.

— Să trecem la lucruri serioase, zise Ripley fără să-și ascundă nerăbdarea. Cum reperăm creatura? Dispunem de o duzină de mijloace de nimicire, dar e nevoie s-o localizăm mai întâi. Pe punțile B și C nu mai sunt sonde vizuale. Toate ecranele au ieșit din funcțiune, nu-i așa?

— Deci trebuie s-o scoatem din vizuină…

Dallas era uluit de ușurința cu care făcuse această alegere terifiantă dar inevitabilă. Luând această hotărâre, se resemnă acceptând o perspectivă nu prea plăcută.

— Pare rezonabil, admise Ash. Dar este mai ușor de zis decât de făcut. Cum propuneți să procedăm?

Dallas realiza foarte bine neliniștea care-i domina pe colegii săi; neliniște tot mai apăsătoare și anihilantă. Dar avea de ales?

— E adevărat că nu-i ușor. Nu există decât o modalitate de a pune mâna pe ea și de a economisi la maximum rezervele de oxigen. O vom căuta compartiment cu compartiment, coridor cu coridor.

— Dacă ne-am echipa cu un fel de congelator portativ? sugeră Ripley din vârful buzelor. Înghețăm fiecare secție de la distanță… (Se opri văzând că Dallas clătina din cap cu tristețe. Ea preferă să-și ia ochii de la el și-și continuă explicația.) Nu că mi-ar fi chiar atât de frică, înțelegeți! Dar încerc să fiu practică. Ca și Brett, mă gândesc că ar fi mai bine să evităm confruntarea cu ea.

— Lasă, Ripley zise Dallas, mi-e frică de nu mai pot. Ca toți de aici. N-avem timp să trecem nava prin sită cu o stratagemă prea complicată. Am făcut deja o greșeală copilărească lăsând mașina să se ocupe de Kane. Trebuie să punem umărul. Iată de ce-i comandăm lui *Nostromo.* Când o mașină nu-i dă unei probleme de capăt, rămâne treaba noastră. Și-apoi, vreau să văd cu ochii mei cum explodează monstrul ăsta în spațiu când l-om ejecta din sas!

Nimic nu era mai neconform cu temperamentul lui Dallas ca o tiradă inspirată. Oricum aceasta produse un efect salutar asupra moralului echipajului. Prinseră curaj să se privească din nou în față după ce-și contemplaseră vârful pantofilor.

— Bine, zise Lambert. O găsim și o trimitem în spațiu. Acuma, vreau să știu și eu un lucru: cum ne vom deplasa?

Nu duceau lipsă de procedee de a o încolți, dar capacitatea creaturii de a răspândi acidul le făcea inutile.

— Trebuie să existe alte substanțe în afara metalului pe care acidul nu le poate traversa așa de ușor, zise Brett, dovedind că gândirea lui mergea în același sens cu a lui Ripley. O coardă de trylon, de exemplu. Dacă facem o plasă din asta, capturăm monstrul

fără să-i facem rău. Nu-l va speria ca… să zicem, o cutie solidă de metal. (Privi în jur.) Ce ziceți? O fac foarte repede.

— Chiar crede că mergem după fluturi, ironiză Lambert.

— Cum facem s-o băgăm în plasă? întrebă cu calm Dallas.

— Mai întâi trebuie să folosim un mijloc care să împiedice împroșcarea acidului, îi avertiză Brett. Este prima condiție. Lamele și sondele lungi nu intră în discuție. La fel și pistoalele. Mi-ar fi ușor să fasonez un mănunchi de tuburi lungi, metalice cu niște baterii în interior. Avem de-amândouă în magazii. Le fac în câteva ore.

— Tijele și plasa?

— Bine-nțeles. Nu-i complicat.

Lambert nu mai suporta.

— De ce ascultați aiurelile astea?

Dallas examină ideea pe toate părțile, încercând să-și imagineze derularea operației. Creatura e prinsă într-un colț, îi amenință cu dinții și ghearele. Îi trimit câteva șocuri electrice, destul de puternice pentru a o irita dar nu pentru a o răni. Doi membri ai echipajului o împing puțin câte puțin spre plasă, apoi îi atrag atenția după ce e prinsă, iar alții o târăsc spre sasul principal. Monstrul răspândește acid pe plasă pentru a scăpa, dar poate că nu. Alte două plase așteaptă la îndemână pentru a fi folosite dacă e cazul.

După aceea aruncă monstrul în sas, închide tambuchiul și se debarasează de această creatură urgent. Adio, Străine! Drum bun spre Arcturus. Adio coșmar! Bună ziua, Pământ și salubritate!

Își aduse brusc aminte de comentariul negativ al lui Lambert.

— Vom urma sfatul său, pentru că de astă dată s-ar putea să aibă dreptate.

Nostromo. Nepăsător față de activitatea frenetică a unora dintre pasageri, indiferent la așteptarea resemnată a celorlalți. Își vedea de cursa ametitoare spre Pământ la o viteză superluminică. Brett ceruse mai multe ore pentru a termina instalarea plaselor și a tuburilor

electrificate, dar el și Parker lucrau de parcă nu dispuneau decât de câteva minute. Parker se surprinse regretând că fabricarea capcanei nu era mai complicată decât crezuse la început. I-ar fi luat mai puțin timp pentru căutări.

În acest timp, restul echipajului își rodea unghiile. La unii, întrebarea inițială: „Unde s-a ascuns monstrul?" tindea să fie înlocuită de extrapolări iritante precum: „Ce face monstrul?"

Numai unul dintre membrii grupului își ocupa mintea cu alte gânduri. Gânduri în care se scufundau și care ajunseseră la un punct critic. Se găsea în fața a două posibilități. Ori să împărtășească descoperirile sale întregului echipaj, ori să aprofundeze singur cauzele. Dacă o alegea pe prima și faptele dovedeau că se înșela – cum altfel nădăjduia cu disperare –, provoca o cădere ireparabilă a moralului colegilor săi. Dimpotrivă, nedeclararea a tot ceea ce știa l-ar fi costat blamul general și urmări legale. Dacă lucrurile pe care le știa erau exacte, ceilalți vor afla cât de curând adevărul.

Ash, instalat la pupitrul central al calculatorului medical, programa întrebare după întrebare. Obținea câteodată un răspuns semnificativ pe care-l confrunta cu celelalte. La sosirea lui Dallas își ridică ochii, surâse amabil, apoi fixă din nou lectorii și ecranele.

Căpitanul se apropie privind succesiv datele, de cele mai multe ori de neînțeles, care se afișau pe ecrane și pe afișierul științific care le decortica repede și calm. Numerele și diagramele care apăreau pe consolă erau totuși mai ușor de descifrat decât masca omului.

— Muncă sau distracție?

— Nu este vreme pentru amuzament, răspunse Ash pe un ton caustic.

Apăsă pe un buton. Pe ecran se înscrise o lungă listă de lanțuri printre care el căuta să izoleze un ipotetic acid aminat. Mai apăsă pe un buton. Două dintre lanțurile selecționate prinse a se răsuci încet în trei dimensiuni.

— Am preluat câteva eșantioane de acid din gaura făcută de prima creatură. (Arătă îndărăt spre micul crater situat pe partea dreaptă a platformei medicale, acolo unde cursese acidul.) M-am gândit că au rămas destule reziduuri pentru a realiza un studiu chimic. Dacă reușesc să înțeleg structura, s-ar putea ca Mama să-mi sugereze o formulă de reactiv care să-i anuleze efectul. Noul nostru musafir va putea să-și răspândească tot fluidul dacă hotărâm să-l distrugem și vom fi în măsură să-l neutralizăm.

— Iată o perspectivă care mi se pare fantastică, recunoscu Dallas fără să-l slăbească din priviri. Dacă poate cineva să reușească o asemenea minune pe nava asta, numai tu ești acela!

— Asta mi-e meseria, spuse Ash cu modestie.

Se scurseră câteva minute de tăcere. Ash nu vedea nici un motiv pentru continuarea conversației. Dallas continua să studieze parametri care defilau în fața ochilor, apoi spuse calm:

— Vreau să-ți vorbesc.

— Îți voi comunica rezultatele cum voi afla ceva interesant.

— Nu despre asta vreau să discut cu tine.

Mirat, Ash ridică ochii, apoi îi coborî fiindcă pe consolă apărură informații noi.

— Eu cred că descoperirea structurii acestui acid este o întreprindere delicată.

Dallas se exprimă calm dar ferm.

— Puțin îmi pasă! Vreau să-ți vorbesc *acum.*

Ash acționă o serie de butoane, văzu cum se sting cadranele mașinii și se răsuci în final spre căpitan.

— Vreau să-ți scap pielea și ție, nu numai mie. Dar dacă este așa de important, hai!

— De ce-ai lăsat creatura să trăiască în interiorul lui Kane?

Figura ofițerului științific se adumbri.

— Nu cred că te înțeleg. După știința mea, nimeni nu a „lăsat" nimic să trăiască în interiorul nimănui. Așa s-a întâmplat.

— Nu mai spune!

— Nu aș denumi aceasta ca o evaluare rațională a situației, nicidecum, zise Ash fără să se zăpăcească.

— Știi foarte bine despre ce vorbesc. Mama supraveghea corpul lui Kane. Tu o supravegheai pe Mama. Era simplu, pentru că erai cel mai calificat. Deci, cu siguranță aveai idee de ce se întâmpla.

— Ascultă, ai văzut pata neagră pe ecranul de supraveghere în același timp cu mine.

— Vrei să cred că „autodocul" nu era destul de puternic pentru a o penetra?

— Nu este vorba aici de putere ci de lungime de undă. Creatura era capabilă să le respingă pe acelea care erau utilizate de către sonde. Am mai discutat ca și cum cu privire la acest fenomen.

— Presupunând că eu cred… deși nu e cazul… că monstrul era capabil să genereze un câmp defensiv care sa oprească radiațiile sondelor, Mama putea găsi alte indicații în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Înainte de a muri, Kane s-a văitat că-i era foame. S-a văzut la masă. Nu era o consecință evidentă a prezenței vietății aceleia?

— Era oare?

— Noua creatură lua din rezervele lui Kane proteinele și alimentele de care avea nevoie pentru a-și mări propriul corp. N-a ajuns la dimensiunile astea grație sfântului Duh!

— Instructorul e de acord. Este de domeniul evidenței.

— Aceste procese metabolice ar fi trebuit să se înscrie pe cadranele „autodocului'", ca și simpla reducere a greutății corpului lui Kane și alte amănunte.

— În privința unei posibile reduceri a greutății, replică Ash liniștit, informația nu trebuia să apară neapărat. Diferența de greutate a fost foarte simplu transferată la creatură. Sonda „autodocului" a înregistrat totul la subiectul Kane. La ce „alte amănunte" faci aluzie?

Dallas încercă să-și ascundă furia și dezamăgirea, nereușind pe deplin.

— Nu știu. Nu sunt sigur de nimic. Nu sunt decât un pilot. Analizele medicale nu fac parte din pregătirea mea.

— Într-adevăr, zise Ash cu înțeles. Acestea țin de departamentul meu.

— Dar, înțelege-mă bine. Nu sunt prost de-a binelea, i-o întoarse Dallas. Poate că nu cunosc eu vorbele care trebuie ca să explic ce mă sâcâie pe mine, dar nu sunt orb. Bănuiesc ce se desfășoară sub ochii mei!

Ash încrucișă mâinile, dădu din picior, se îndepărtă de pupitru, și-l privi fix pe căpitan.

— Ce vrei să-mi spui?

Dallas își dădu drumul.

— Vrei să protejezi creatura. Ai lăsat-o chiar să-l omoare pe Kane. Presupun că ai niște motive bine întemeiate. Te cunosc de puțin timp, Ash, dar până acum ai acționat rațional. Nu văd de ce să te fi schimbat acum!

— Spui că am motive întemeiate care ar explica acuzația pe care ai formulat-o împotriva mea? Este jignitor! Spune-mi unul!

— Ascultă, lucrăm amândoi pentru aceeași companie…

Dallas schimbă tactica. Deoarece acuzațiile directe dăduseră chix, va încerca să-l mai înmoaie pe Ash, s-o ia pe coarda camaraderiei. Își zise că atmosfera infirmeriei îi făcea foarte paranoic, pe el, Dallas. Era, evident, mai simplu să arunci răspunderea dramei în cârca unuia cu care putea discuta, ca Ash, mai lesne decât în seama creaturii care se găsea în afara tuturor normelor admise.

Ce tip ciudat, Ash, ăsta! Dar comportamentul lui nu era cel al unui ucigaș…

— Vreau doar să știu ce se întâmplă, încheie el cu disperare.

Ofițerul științific își desfăcu mâinile și se uită îndelung la consola înainte de a răspunde.

— Nu știu despre ce vorbești. Și nu-mi pasă de insinuările dumitale. Creatura este o formă periculoasă de viață. Admirabilă în anumite privințe, desigur. De netăgăduit! Ca om de știință, o consider fascinantă. Dar după ceea ce a făcut, nu vreau, ca și dumneata, să o las în viață.

— Sigur?

— Da, foarte sigur! (Tonul vocii nu era înșelător.) Dacă n-ai fi suferit presiunea din ultimele zile, ai fi și dumneata. Uită totul, și eu voi face la fel.

— Mda.

Dallas făcu repede stânga-mprejur, ieși din infirmerie și se îndreptă cu pași mari spre pasarelă. Ash îl urmări din ochi. Tot felul de gânduri i se buluceau în creier. Rămase așa mai mult timp, nemișcat și apatic, apoi reveni la munca lui, la analizele lui.

Muncesc prea mult, prea mult, se gândea Dallas trecându-și o mână prin păr. Ash probabil că avea dreptate. Activitățile mele nu-mi dau pace deloc.

Pe lângă problema creaturii, trebuia să-și mai facă griji cu fiecare în parte. Cât timp mai putea menține această activitate mentală! Nu era decât un pilot, la urma urmelor.

Kane ar fi fost un căpitan mai bun decât el, se gândi. Kane își vedea de-ale lui cu mai multă bonomie, mai multă detașare; nu se lăsa acaparat de ele total. Dar Kane nu mai putea să-l ajute.

Pe drum, găsi un intercom pe care-l acționă. Imediat îi răspunse o voce.

— Sala mașinilor.

— Dallas. Cum se prezintă?

— Nu prea rău, zise Parker fără să se compromită.

— Doamne, nu face pe tâmpitul! Spune clar!

— Hei! Calmează-te, Dallas. Domnule, noi muncim cât putem de repede. Într-un timp atât de scurt Brett a terminat doar circuitele.

Vreți să-ncolțiți bestia asta și s-o atingeți cu un simplu tub de metal sau cu o descărcare electrică de două sute de volți?

— Scuze, spuse el sincer. Faceți cât mai bine.

— O facem pentru toți. Sala mașinilor – terminat!

Intercomul țăcăni.

N-avea nici un sens să-i ia la rost, își zise furios. Era jenant. Dacă nu menținea el o anumită coeziune, atunci cine?

Pe moment, nu se simțea în stare să înfrunte nimic. În nici un caz după această tulburătoare și puțin concludentă întâlnire cu Ash. Nu se hotărâse dacă bănuielile care-l priveau pe acesta erau fondate, sau se arătase stupid aducându-i această acuzație. Fără nici cea mai mică probă. Nici cel mai mic mobil. Dacă Ash mințea, o făcea foarte bine, fiindcă niciodată Dallas nu mai întâlnise un om mai stăpân pe emoțiile sale.

Era un loc pe *Nostromo* unde Dallas își acorda câteodată câteva clipe de singurătate completă, simțindu-se oarecum în siguranță. Mergea abătut prin coridorul B, fără să uite să cerceteze colțurile mai întunecate unde se putea ascunde o prezență vicleană. Nimic nu se ivi.

Ajunse la capăt, în locul în care coca era ușor bombată înspre exterior. Acolo era un mic sas. Apăsă pe un buton. Tambuchiul blindat glisă. Cockpitul ambarcațiunii stelare era deschis. Urcă în mica navă și se așeză.

Mâna-i atingea o altă manetă roșie, pe tabloul de bord, dar fără s-o apese. Deschiderea tambuchiului coridorului fusese deja înregistrată pe pasarelă. Dacă unul dintre ei remarcau manevra, nu se alarma. În schimb, închiderea cockpitului navei ar fi motiv de îngrijorare. Îl lăsă deci deschis, resimțind o anumită bunăstare fiind separat de *Nostromo* și grozăvia care-l stăpânea acum…

CAPITOLUL 10

Se mai uită odată la nivelul oxigenului rămas în rezervoare, nădăjduind într-un miracol care să mai adauge un zero la numărul afișat.

Contorul își termină calculul; ultima cifră se reduse de la nouă la opt. Dinspre intrare răsună un zgomot asurzitor care-l făcu să tresară. Se destinse la vederea lui Parker și Brett.

Inginerul lăsă să-i cadă tuburile pe care le ținea în brațe. Fiecare era cam de două degete în diametru. Lovindu-se de podea, emiseră un sunet dogit. De fapt, nu prea arătau a arme! Brett, cu o mutră satisfăcută, se despovără de câțiva metri buni de plasă.

— Ăsta-i calabalâcul. Testat și gata de misiune.

— Îi chem pe ceilalți, zise Dallas dând din cap.

Lansă ordinul de adunare imediată pe pasarelă și profită de cele câteva minute care mai rămăseseră până la reuniunea generală pentru a inspecta tuburile cu un ochi sceptic. Ash sosi ultimul, având de parcurs o distanță mai mare.

— Vom încerca să forțăm vietatea să ne urmeze cu asta? exclamă Lambert îndreptând un deget spre tuburi. (Din glasul ei răzbătea clar părerea jalnică pe care o avea despre aceste arme rudimentare.)

— Mai întâi să vedem de ce sunt în stare, zise Dallas. Fiecare să ia câte unul.

Unul câte unul, primiră arma pe care le-o întindea Brett. Fiecare tub, de un metru și jumătate lungime, avea o formă vagă de pușcă, cu o aparatură compactă pe crosă. Dallas îl luă pe al său și-l cântări în mâini. Nu era greu, ceea ce nu-i displăcu. Își dorea să aibă o armă ușoară și ușor de mânuit pentru a se apăra în orice moment de fiara aceea și de inimaginabilele ei forme de apărare. Era ceva irațional și primitiv în senzația pe care o avea ținând o armă în mână, dar în starea actuală era reconfortantă.

— Am pus încărcătoare portabile zero-trei-trei în fiecare, explică Brett. Bateriile produc o descărcare electrică apreciabilă. Rezervele sunt suficiente, numai dacă nu folosiți armele în permanență. Așa că n-aveți nici o grijă. (Le arătă pe scurt modul de folosire): Patul este perfect izolat, tubul – parțial. În interior se află un alt canal care suportă cea mai mare parte a descărcării, adică aproape sută la sută din putere. Așadar, fiți atenți să nu atingeți extremitatea!

— Ce-ați zice de o demonstrație? întrebă Ripley.

— Mda, sigur.

„Tehnul" orientă capătul tubului către o conductă care se întindea pe un panou al pasarelei. Aidoma unui fulger, o lucire albăstruie țâșni din țeavă spre conductă. În sală se auzi un sfârâit și un miros de ozon se răspândi imediat. Brett zâmbi.

— Ale voastre au fost testate, merg perfect. Aveți destulă snagă în ele.

— Se poate modifica voltajul? se interesă Dallas.

— Am încercat să reglăm puterea cam cât să facă rău, dar să nu fie fatală, zise Parker. Nu știu nimic despre această varietate de creatură și de altfel nici n-avem timp să instalăm niște jucărele gingașe, cum ar fi un regulator de curent, de exemplu. Nu facem minuni, știți!

— E prima dată când recunoașteți, zise Ripley.

Parker îi aruncă o privire otrăvită.

— Monstrul ăsta împuțit n-o să aibă de suferit, numai dacă n-o avea un sistem nervos mai sensibil decât al nostru, explică Brett. Dar pare puțin probabil. (Își cântări arma cum făceau altădată gladiatorii înainte de a intra în arenă.) O să-l zgândăre, atâta tot, zise el. Firește, n-o să plâng dacă l-om electrocuta pe scumpul de el!

— Poate că o să meargă, totuși, recunoscu Lambert. Iată deci o posibilă soluție a primei probleme. Dar pentru a doua: localizarea?

— M-am ocupat eu.

Se întoarseră tresărind către Ash, care ținea în mână un aparat de comunicare de mici dimensiuni. Foarte destins, acesta nu se uita decât la Dallas. Incapabil să suporte privirea ofițerului științific, căpitanul își mută privirea, încurcat, pe obiectul minuscul.

— Dar fiindcă este imperativă localizarea creaturii cât mai rapid cu putință, am pus la punct o invenție, născocită de mine. Parker și Brett au realizat o treabă demnă de laudă încropind un sistem pentru manipularea vietății. Iată sistemul pentru decelarea ei.

— Un radar miniatural? întrebă Ripley admirând instrumentul.

Era atât de bine îmbinat încât părea montat într-o uzină și nu în laboratorul unui remorcher de comerț.

— Îl puneți undeva pentru a repera un obiect mobil, explică Ash. Nu are o rază prea mare, dar de cum prindeți obiectivul, emite un semnal sonor al cărui volum crește pe măsură ce acesta se apropie.

Ripley luă radarul din mâinile ofițerului științific și-l examină pe toate fețele cu un ochi profesional.

— Ce anume îl activează? Cum deosebim creatura de o ființă omenească?

— În două feluri, replică cu mândrie Ash. Cum am mai menționat, raza sa de acțiune este relativ scurtă. Aceasta ar putea fi considerată ca o insuficiență, dar în cazul de față, ea este în favoarea noastră dat fiindcă instrumentul permite ca doi membri ai echipajului, apropiați unul de celălalt să acopere un câmp apreciabil, în timp ce alt grup va căuta în altă parte. Și încă un amănunt important, aparatul are încorporat și un captator extrem de sensibil la dimensiunea aerului. Oricare obiect mobil îl va afecta. Citind datele instrumentului, veți ști în ce direcție se deplasează obiectivul. Plimbați-l, rogu-vă, prin față. Nu este un aparat destul de sofisticat pe cât mi-aș fi dorit, dar aceasta este ceea ce am putut să fac în timpul pe care l-am avut la dispoziție.

— Ai lucrat minunat, Ash! recunoscu Dallas. (Luă radarul din mâinile lui Ripley.) Ne va fi de mare ajutor, mai mult decât trebuie

pentru a-i veni de hac monstrului. Cum l-ai asamblat?

În loc de răspuns, Ash scoase din buzunar un alt instrument, adevărată replică a primului și i-l înmână.

— Bun. Înseamnă că putem forma două echipe. Nu am instrucțiuni foarte elaborate a vă da. Știți foarte bine ce aveți de făcut. Cel care va găsi creatura o bagă în plasă, o târăște spre sas și o trimite la plimbare prin Rigel cât mai iute, cât de iute pot funcționa tambuchii. N-am nimic împotrivă dacă folosiți zăvoarele explozive ale ușii exterioare. Vom lua combinezoanele presurizate dacă va fi cazul.

Făcu doi pași spre coridor și se răzgândi. Bănuitor, își roti privirea prin sala aglomerată. Nu părea cu putință ca o prezență să se fi strecurat înăuntru, dar cum se hotărâseră să nu neglijeze nimic, această încăpere nu va face excepție de la regulă.

— Pentru început, să ne asigurăm că nu e nimic pe pasarelă.

Parker luă micul radar și „mătură" toată sala, răsucindu-se în loc. Privi indicatorul rudimentar plasat în mijlocul instrumentului.

— Șase deplasări, anunță el când reveni la punctul de plecare. Toate poziționate aproximativ acolo unde ne aflăm noi. Locul mi se pare curat… dacă drăcovenia asta nu bate câmpii!

— Merge, zise Ash, fără să fie ofensat. Tocmai ai demonstrat-o.

Echipamentele fură distribuite la toți, sub ochiul inchizitor al lui Dallas.

— Toată lumea e gata?

Se auziră două „nu"-uri morocănoase. Patru fețe zâmbiră simultan. Oribila amintire a lui Kane se estompase puțin. Acum erau gata să înfrunte creatura și, cel puțin sperau, înarmați cum trebuia.

— Căile sunt deschise pe toate punțile, zise Dallas îndreptându-se spre ieșirea din pasarelă. Vom rămâne permanent în contact. Ash, Lambert și cu mine plecăm de partea noastră cu un radar. Brett și Praker vor forma ce-a de-a doua grupă, condusă de Ripley. Voi luați al doilea radar. La primul semn, prioritatea constă în capturarea

creaturii și ducerea la sas. Anunțarea descoperirii la celălalt grup nu are importanță pe moment. Haide!

Părăsiră pasarela în șir indian.

Niciodată culoarele nivelului A nu păruseră atât de lungi și întunecate ca în aceste momente. Fiecare metru pătrat al navei era cunoscut ca-n palmă de Dallas. Dar știind că o bestie hidoasă putea să se ascundă pe undeva șt să-l ucidă în chip îngrozitor, înainta cu băgase de seamă, neîncrezător, în nici un ungher, pe când înainte se plimba de la un capăt la celălalt cu ochii închiși.

Toate lanternele erau aprinse. Și cu toate acestea lumina nu ajungea să străpungă obscuritatea difuză în care era adâncită cea mai mare parte a lui *Nostromo.* Tuburile de neon nu serveau decât la întreținerea minimală și ocazională a acestor săli și antrepozite. De ce să consume energie pentru luminarea unei nave funcționând automat – *Nostromo* făcea parte din această categorie –, când echipajul ei petrecea atât de puțin timp în veghe? Era destulă electricitate pentru manevrele de plecare și sosire și pentru a face față vreunei urgențe pe parcurs. Fericit că era ajutat de această luminare în căutările sale, chiar și așa salbă, Dallas regreta totuși că nu avea valuri de lumină la dispoziție.

Lambert apucă plasa de celălalt capăt, și înaintară amândoi, capcana întinzându-se de la un perete la celălalt al coridorului. Dallas strânse mai tare de partea lui și trase brusc. Luată pe nepregătite, Lambert îl privi îngrozită. Când înțelese că el dorise să-i dea curaj, oftă ușurată, dădu din cap și-și reluă căutarea febrilă. Dallas făcuse bine că o scuturase, fiindcă, timp de un minut, ea căzuse într-o stare de autohipnoză, creierul fierbând la ideea a ceea ce putea să-i aștepte, uitând complet de sarcina pe care o avea de îndeplinit. Dar Lambert era în așa fel făcută că putea să facă față unghierelor și nișelor obscure ale navei, în timp ce acelea ale imaginației o paralizau.

Acum că însoțitoarea lui era pe fază, Dallas își concentră toată atenția asupra celei mai apropiate intersecții.

Imediat în urma lor, Ash, cu ochii fixați pe ecranul radarului de buzunar, ținând obiectul cu mâna întinsă, îi imprima o mișcare de balans regulat de la dreapta la stânga, acoperind astfel tot arcul de cerc plasat în fața grupului. Instrumentul opera silențios, în afară de momentele în care ofițerul științific ajungea cu el la extremități, adică acolo unde se aflau Dallas și Lambert. Atunci emitea un sunet ascuțit și Ash apăsa pe un buton care-l anula.

Făcură o pauză în fața unei scări în spirală care ducea la etajul inferior. Lambert se aplecă și chemă celălalt trio.

— Nimic la voi? Aici suntem imaculați ca reputația mamei noastre!

Brett și Parker strânseră mai tare plasa, iar Ripley, ridicându-și ochii de pe detector, strigă:

— Absolut negativ!

Pe puntea superioară, Lambert și Dallas își continuată vânătoarea, urmați îndeaproape de Ash. La câțiva metri mai departe, coridorul făcea un unghi drept care le punea toate simțurile la pândă. Nu le plăceau deloc coturile astea unde se putea întâmpla orice, unde orice se putea ascunde. Curajul de a arunca acolo un ochi – îndrăzneală de repetat de zece, o sută de ori – pentru a descoperi un alt culoar gol la capătul căruia se forma alt cot, îi părea lui Lambert tot atât de eroic ca și trecerea cu succes a tuturor încercărilor care deschidea calea spre Graal.

Ținându-l cu brațul întins, detectorul începu să atârne tot mai greu în mâna lui Ripley. Deodată, o luminiță începu să pâlpâie la baza ecranului. Acul de nivel tremură imperceptibil. Această mișcare nu venea de la ea. Cu inima bubuind în piept văzut tresărirea acului și fixarea lui aproape pe zeroul imprimat pe scală.

Înainte de a-și avertiza colegii, se asigură că nici Brett și nici Parker nu erau la originea acestei deplasări.

— Atenție! Am o înregistrare.

Mai avansă câțiva pași. Acul săltă în mijlocul scalei și lumina roșie era în continuare aprinsă, ca pentru o secundă, dar aparatul nu mai transmitea nici o indicație de mișcare. Lumina, în schimb, rămase puternică.

Brett și Parker, cu nervii întinși la maxim, inspectară fiecare centimetru pătrat de perete, de la podea și până-n tavan. Își aminteau cum căzuse, deși moartă, prima creatură pe umerii lui Ripley. Niciunul nu voia să pățească la fel cu cea de-a doua. Astfel că aveau grijă să nu lase nimic în umbră.

— De unde vine? întrebă Brett cu îngrijorare.

Ripley pândea pe instrument cea mai mică tresărire a acului. Acesta, îndeplinindu-i dorințele, tresări violent pe cadran. Numai dacă creatura o fi în stare să treacă prin pereții de metal, altfel mișcarea acului nu aducea cu nimic cunoscut de oameni. Scutură puternic aparatul. În zadar. Lumina roșie era în continuare aprinsă, ca pentru a o sfida.

— Habar n-am. Am impresia că detectorul s-a stricat. A înnebunit de-a binelea.

Brett dădu cu piciorul în plasă, înjurând.

— Dumnezeii!… Acum și-a găsit! Îi zic eu câteva lui Ash…

— O secundă! îl întrerupse ea. (Apucă instrumentul de cealaltă extremitate. Acul se stabiliză imediat.) Semnalul vine de jos.

Trei fețe stupefiate se înclinară. Nici o vietate, nici o fantomă nu străpunse blindajul pentru a-i ataca.

— E nivelul C, mormăi Parker. Nu sunt decât ateliere de întreținere. O să ne vină acru căutând-o pe-acolo, plus mizeria care-i acolo!

— Vrei s-o ocolești?

Parker o privi cu tristețe.

— Nu e de râs.

— Nu. Într-adevăr. Nu e de râs, zise ea cu amărăciune. Preia conducerea grupului. Voi doi cunoașteți mai bine nivelul ăsta.

Cei doi ingineri, ținând plasa desfășurată cu grijă între ei și gata pentru a fi utilizată, coborâră pe scara mică de serviciu care-i ducea la nivelul suspect. Jos, rămaseră nemișcați câteva secunde pentru a se obișnui cu lumina slabă (chiar și în comparație cu normele de pe *Nostromo)* de pe această punte.

Fără să-și dea seama, Ripley puse mâna pe peretele despărțitor și și-o retrase imediat, îngrețoșată de ceea ce atinsese. Panoul era acoperit cu un strat gros de unsoare. Scurgeri de lubrefianți de când hăul, se gândi, pe jumătate calmată. O navă de linie ar fi fost trimisă imediat la revizie dacă un inspector ar fi descoperit astfel de defecțiuni. Dar nimeni nu era destul de nebun ca să se încumete să coboare în calele lui *Nostromo.* Lubrefianții nu-i interesau pe membrii echipajului, care aveau destule pe cap. Ieșeau din pasarelă sau spațiile de locuit numai în împrejurări cu totul excepționale.

Când vor ajunge la capăt cu bine, Ripley își promise să ceară transferul într-o unitate mai decentă, altfel va demisiona pe loc. Promisiunea asta și-o mai făcuse înainte de douăzeci de ori și se răzgândise de fiecare dată. De-acum înainte, nu va mai da înapoi!

Îndreptă detectorul spre coridorul întunecos care se închidea în fața lor. Nimic! Mirată, îl expuse în sus; imediat pâlpâi lumina, acul luminat înregistră o prezență, foarte clar.

— Bun, să mergem!

Ea o luă din loc încrezătoare în micul aparatul pentru că știa că Ash făcuse o treabă serioasă, pentru că nu greșise până acum, și pentru că nu avea încotro.

— În curând vom ajunge la bifurcație, o avertiză Brett.

Străbătură culoarul timp de mai multe minute. Ajunseră, în sfârșit la ramificație. Din nou, detectorul fu pus la treabă. Ripley îl întinse

spre brațul coridorului care pornea, în dreapta. Lumina roșie se stinse ușor. Atunci se întoarse spre cel din stânga.

— Pe acolo!

Câteva rare tuburi de neon erau împrăștiate prin această secțiune a navei. Fâșii de întuneric restrângeau vederea în jurul lor, dându-le o senzație de sufocare cu toate că, antrenați pentru călătoria în spațiu, nu prea știau ce era claustrofobia. Pașii lor răsunau pe puntea de metal, numai atunci când nu călcau în băltoacele de fluid, unsuroase și grețoase.

— Dallas ar trebui să ceară o inspecție, zise Parker dezgustat. O să trimită cel puțin patruzeci la sută din navă la revizie și atunci Compania *va trebui* să plătească pentru curățenie.

Ripley scutură din cap și-i adresă inginerului o uitătură sceptică.

— Pui pariu? E mai ieftin pentru Companie să-l cumpere pe inspector! Și e mult mai simplu.

Parker nu reușea să-și ascundă dezamăgirea. Altă idee de-a lui care nu rezista analizei, prea mult. Cel mai greu de înghițit în povestea asta era faptul că logica lui Ripley, ca de obicei, era inatacabilă. Resentimentul și admirația pentru ea crescură proporțional.

— Apropo de revizie și de curățenie, continuă ea, ce-au luminile astea? Am zis că nu cunoaștem prea bine această parte a navei, dar trebuie să recunoașteți că abia vedem pe unde călcăm. Parcă ați aranjat modulul doisprezece?! Ar trebui să avem mai multă lumină, chiar și aici.

— Am reglat-o convenabil, protestă Brett.

Parker se duse să verifice un panou mural.

— Sistemul de reparație a energiei trebuie să meargă cât de cât. Unele circuite n-au primit sarcina normală. A fost și așa greu să refacem fluxul de energie fără ca să explodeze fiecare conductor din interiorul navei. Când problemele devin delicate, sistemele afectate

reduc automat electricitatea care le este repartizată pentru a evita suprasarcina. Dar ăsta îi dă tare înainte, e clar. Se aranjează.

Atinse unul din întrerupătoarele panoului, acționă un cursor de stabilizare. Lumina crescu apreciabil pe coridor

Reluară explorarea prudentă până când Ripley, ridicând brusc mâna, le spuse să se oprească.

— Așteptați!

Parker era să cadă, iar Brett se încurcă în plasă. Nimeni nu se gândi să râdă, într-atât erau de încordați.

— Suntem pe-aproape? murmură Parker, chinuindu-și ochii pentru a pătrunde umbrele înșelătoare dimprejur.

Ripley verifică poziția acului pe scala fixată pe micul ecran luminat.

— După aparat, obiectivul se găsește la mai puțin de cincisprezece metri.

Parker și Brett strânseră din nou plasa în mâini, fără să se lase rugați. Ripley își ridică arma și o activă. Făcu câțiva pași înainte, cu tubul în mâna dreaptă și cu detectorul în stânga. Era imposibil, de-a dreptul imposibil să-ți imaginezi trei persoane făcând mai puțin zgomot decât Brett, Parker și Ripley care progresau tiptil în penumbră. Până și palpitațiile dezordonate ale inimilor tăcuseră parcă.

Parcurseră astfel cinci metri, apoi zece. Un mușchi tresărea la încheietura mâinii lui Ripley, provocându-i o durere pe care se hotărî să n-o ia în seamă. Își confirmară vânătoarea, reducând puțin câte puțin distanța care-i separa de necunoscut.

Cu tot corpul încordat, Ripley avansa pe jumătate aplecată, gata să sară înapoi la cea mai mică mișcare suspectă care ar simți-o în penumbră. Detectorul căruia îi întrerupsese semnalul sonor cu bună știință, o determină să facă o oprire după cincisprezece metri. Lumina era tot slabă, dar suficientă totuși pentru a-și putea da seama

de starea de lucruri: nu era nici o creatură pitită în pasajul urât mirositor.

Măturând lent spațiul cu detectorul, încerca să fixeze și acul și culoarul. Acul înregistra cu minuțiozitate fiecare deplasare a lui Ripley cu o măsură corespunzătoare distanței de parcurs. Ridică ochii și remarcă un mic tambuchi în perete, ușor întredeschis…

Parker și Brett îi observară încordarea. Se mișcară astfel încât să acopere cea mai mare parte a punții situate în fața canalului. Ripley dădu din cap când se aflară în poziție. Fața-i lucea de sudoare. Respiră adânc și puse jos detectorul. Cu mâna liberă, prinse mânerul tambuchiului. Era rece și lipicios pe palma udă.

Rezemându-se pe peretele opus al coridorului, orientă tubul spre gura căscată și apăsă pe trăgaci. Un urlet foarte ascuțit sfâșie tăcerea. O mică creatură, cu ghearele scoase, țâșni de sus. Căzu exact în mijlocul plasei, pe care cei doi ingineri săriră imediat s-o strângă în jurul prăzii. Trebuia neapărat prinsă bine în rețeaua deasă a capcanei.

— Ține bine, ține bine! strigă Parker triumfător. Am prins-o, jigodia, am…!

Ripley observă animalul prins. Apoi blestemă, și de necaz și de frică totodată. Dădu drumul trăgaciului și luă de jos detectorul.

— Fir-ar să fie! oftă ea, obosită și înciudată. Liniștiți-vă, prieteni, ia uitați-vă!

Parker lăsă plasa odată cu Brett. Amândoi recunoscură ceea ce prinseseră și nu puteau să-și înfrângă deznădejdea. O pisică, vizibil contrariată, se zbătea în împletitură și, înainte ca Ripley să apuce să protesteze, pieri în fundul pasajului.

— Nu, nu, nu-l lăsați să scape!

Avertismentul veni prea târziu. Ghemotocul de păr dispăruse.

— Mda, ai dreptate, mormăi Parker. Trebuia să-l omorâm. S-ar putea să mai alergăm după el în loc să hărțuim fiara!

Ripley îl privi mânioasă dar nu scoase o vorbă. Se întoarse spre Brett al cărui temperament agresiv era mai puțin afișat.

— Brett, te ocupi de motan. După aia discutăm ce facem cu el, dar ar fi bine să-l păstrăm cu noi sau să-l închidem undeva ca să nu deruteze aparatul… sau pe noi.

— Just, fu de părere Brett.

Plecă pe unde veniseră. Ripley și Parker își reluară încet progresia în direcția opusă. Încărcată cu arma și detectorul, Ripley știa că le va fi mai greu să pună mâna pe creatură. Deoarece trebuia să-l ajute pe Parker să țină plasa bine întinsă.

În fața lui Brett, o ușă crăpată dădea într-un mare atelier ticsit cu mașini. Nici urmă de motan pe culoar. În schimb, își zise el, atelierul ăsta era o ascunzătoare ideală.

Dacă motanul nu era acolo, se va întoarce la colegii săi. Jones, în momentul ăsta, putea fi ascuns oriunde în navă dar la urma urmei se prea poate să fie aici.

Câteva tuburi de neon revărsau o lumină palidă și tremurătoare pe o învălmășeală de mașini și lăzi claie peste grămadă. Brett ignoră rândurile de containere și instrumentele de reparare, fiindcă niște panouri luminoase le identificau conținutul.

Se gândi brusc că nu mai putea fi auzit de ceilalți doi. Se cutremură. Cu cât punea mai repede mâna pe mârtanul ăla, cu atât mai bine.

— Jones… hai, motănel, vino. Vino la nenea Brett. Pis! pis! pis!

Se aplecă pentru a se uita într-un pasaj îngust situat între două enorme lăzi și care era cufundat în beznă. Nu era nimic. Își șterse broboanele de sudoare de pe frunte care începuseră să i se prelingă pe pleoape.

— Da’ unde dracu’ te-ai băgat?

Din fundul antrepozitului răzbătură niște râcâituri. Fură urmate de un sfios dar liniștitor mieunat. Era neîndoios un vaiet de origine

felină. Brett oftă și porni într-acolo.

Ripley făcu o pauză și privi detectorul cu resemnare. Lumina roșie pierise demult, acul rămase nemișcat, iar semnalul sonor nu-i mai alarma. În ciuda eforturilor lor aparatul tăcea în continuare.

— Nu-i nimic prin locurile astea, îi zise coechipierului. Dacă o fi fost vreodată ceva, în afară de noi și de Jones! (Se uită la Parker.) Primesc orice sugestie.

— Să ne întoarcem! Am putea măcar să-l ajutăm pe Brett să prindă cotoiul ăla afurisit.

— Nu-ți vărsa focul pe Jones! răbufni Ripley. E și el înspăimântat ca și noi.

Când era vorba să-și apere motanul, lui Ripley nu trebuia să-i mai zică încă o dată.

Făcură cale întoarsă, prin coridorul urât mirositor. Ripley mergea în față, cu instrumentul gata de funcționare, în caz că…

Brett dăduse ocol unei stive de piese detașate. Nu putea să meargă mai departe. Antretoaze și grinzi, care susțineau superstructura superioară a lui *Nostromo,* formau o încâlceală de metal împrejur. Ceva de nedescris.

Descurajat, înfrânt de oboseală și de zădărnicia acestei căutări, tocmai se hotărâse să plece când un alt miorlăit familiar îi ajunse la urechi. Scrută întunericul dindărătul unui pilon masiv și zări două pupile galbene lucind în negură. Șovăi o clipă… Jones era cam de mărimea bestiei care țâșnise din pieptul sărmanului Kane. Dar când auzi un alt miorlăit, al treilea, se simți mult mai bine. Numai o mâță putea scoate un asemenea sunet.

Se cocârjă pe sub o grindă și se uită la ceea ce era pitit acolo într-o scobitură. Păr din plin și o mustață: Jones!

— Vino, pisoiaș… ce bine-mi pare că te văd, stârpitură! (Întinse mâna spre animal. Acesta căscă gura și urlă înspăimântat. Se vârî și

mai adânc.) Hai, vino, motanule. Vino la Brett. N-avem timp de joacă, astăzi.

Ceva… aproape tot atât de gros ca bârna pe sub care trecuse „tehul", se lăsă fără zgomot din plafon. Din această apariție emana o puternică impresie de energie conținută. Niște degete… sau niște falange hidoase se răschirară, apoi se chirciră, acoperind cu totul gâtul lui Brett aidoma unor tentacule. Strigătul de groază al inginerului se curmă. Cu un gest reflex, își duse mâinile la gât. Zbaterea lui n-avea sorți de izbândă. Ceea ce-i încolăcise gâtul era deosebit de tenace. Luat în sus de acest braț colosal, curând se legăna în aer, pierzând contactul cu solul. Jones, o zbughi afară pe sub picioarele Brett.

Zburlit de frică, se fofilă printre Ripley și Parker care alergaseră auzind urletul. Dădură buzna în antrepozit fără să mai stea de gânduri și văzură picioarele lui Brett cum se zbăteau în gol. Ridicând ochii avură o ultimă viziune fugitivă a două tălpi înghițite de întuneric. Deasupra formei neputincioase și chinuite a inginerului, zăriră o siluetă vag umană, dar care, cu siguranță, nu era a unui om. O masă gigantică și dușmănoasă. Într-o fracțiune de secundă, o străfulgerare se oglindi în niște ochi enormi, mult prea mari pentru o țeastă ca aceea. Apoi făptura de coșmar și prada ei se topiră în întinderile de negură ale lui *Nostromo.*

— Isuse! murmură Parker.

— A crescut! (Consternată, Ripley consideră arma sa electrică, comparându-i micimea cu imensitatea masei care fugise înspre plafon.) A crescu *rapid!* Noi căutam o creatură cât Jones de mare și ea a ajuns atâta!

Deodată, o teamă irațională puse stăpânire pe ea. Teamă de spațiu strâmt, de întunericul amenințător, de lăzile îngrămădite și grinzile metalice care puteau tăinui dumnezeu știe câte alte primejdii.

— Ce facem proțăpiți aici? Aia poate să se întoarcă?

Își luă arma cu amândouă mâinile și făcu cale-ntoarsă, întrebându-se prin ce minune o chestie atât de mică putea să ajungă un monstru de mărimea asta.

Fugiră din atelier, ecoul ultimului urlet al colegului lor răsunându-le încă în urechi, definitiv imprimat în memoria lor. Parker îl cunoștea pe Brett de atâta amar de vreme, dar strigătul de groază pe care-l scosese îl îndemna să nu-și menajeze picioarele. Să alerge, cât Ripley de tare, fără a privi în urmă spre prietenul lui care…

CAPITOLUL 11

Nu încrederea se putea citi de fețele personajelor adunate în jurul mesei de la popotă. Niciunul nu încerca să se amăgească, să-și ascundă frica. Mai ales Parker și Ripley. Având ocazia să zărească întrucâtva vietatea pe care urma să o înfrunte, acum, pentru ei orice speranță de a se redresa situația, pierise.

Dallas examina cu scrupulozitate un plan recent al lui *Nostromo.* Parker, în picioare, de pază la ușă, arunca din când în când o privire neliniștită în fundul coridorului.

— Nu știu să vă spun acum cum de-a ajuns așa, dar e nemaipomenit de mare! zise inginerul în tăcere totală. A coborât pe Brett legănându-se ca un liliac uriaș.

Dallas își ridică ochii din desen.

— Sunteți absolut siguri că l-a luat pe Brett într-un orificiu?

— A dispărut într-un canal de aerisire, replică Ripley care-și scărpina nervoasă o mână. Sunt sigură că l-am văzut acolo. Oricum, creatura n-avea cum să se ducă prin altă parte.

— Aicea-i treaba clară! adăugă Parker. Ea se folosește de canalele de ventilație și de condiționare pentru deplasare. De-aia nu putem s-o reperăm cu detectorul.

— Canalele de ventilație, zise Dallas absorbit. Pare logic. Jones face la fel.

Lambert se juca cu cafeaua. Băgă un deget în lichidul negricios și-l duse la buze.

— Brett s-ar putea să trăiască.

— Nu e nici o șansă, zise Ripley, care nu era fatalistă ci doar logică. L-a înhățat și l-a tras în sus ca pe o cârpă.

— Dar ce voia de la el, la urma urmelor? întrebă Lambert. De ce nu l-a omorât pe loc?

— Poate că și ea are nevoie de un incubator, cum s-a folosit prima de Kane, sugeră Ash.

— Sau de hrană, zise Ripley dintr-o suflare.

Tresări. Lambert își abandonă cafeaua. Începea să-i fie rău.

— Oricum ar fi, doi sunt terminați și mai rămân cinci de răpus, din punctul de vedere al creaturii, se-nțelege.

Parker strângea în mâini arma. Și brusc, furios, o izbi cu toată puterea de zid. Datorită șocului, tubul se îndoi și căzu cu zgomot. Urmară câteva pârâituri, apoi – liniștea.

— Eu zic că trebuie să ardem dihania asta cu laserul, să terminăm odată! Dacă o ținem așa, nu mai avem nici o șansă.

— Te-nțeleg foarte bine, Parker, zise Dallas compătimitor. Noi îl iubeam pe Brett. Dar nu trebuie să ne pierdem capul. Dacă creatura este acum atât de mare cum spui, transportă destul acid în corpul ei ca să facă o gaură în cocă mare cât sala asta. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla cu circuitele de control care sunt integrate în ea. Nu ne putem permite această nesăbuință. Nu încă.

— Nu încă? se miră Parker. (Sentimentul de neputință îl făcu să-și uite o clipă mânia.) Câți dintre noi mai trebuie să moară ca să vă dați seama? Ca să pricepeți că numai așa îi venim de hac bestiei?

— Oricum, nu va merge, Parker.

Inginerul se răsuci spre figura impasibilă a lui Ash și făcu o grimasă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ar trebui să-i atingem un organ vital din primul foc. Conform descrierii pe care ați făcut-o, ea este acum și rapidă și voluminoasă și deosebit de puternică. Cred că nu greșim estimând că ea și-a păstrat capacitățile de regenerare rapidă care ne-au surprins la forma „palmată”. Așadar nu avem de ales. Ori o ucizi instantaneu, ori va fi pe tine cât ai clipi! Ceea ce îmi pare deja greu de realizat dacă adversarul ar fi un om, dar în fața acestei creaturi, este virtual imposibil pentru că nu cunoaștem unde se găsește

punctul vital. Înțelegi? (Ash vorbea încet, încercând să fie tot atât de binevoitor cum fusese cu Dallas. Știau cu toții cât de apropiați erau cei doi ingineri.) Nu-ți dai seama ce s-ar întâmpla? Să presupunem că doi dintre noi reușesc să înfrunte creatura într-un spațiu destul de deschis și degajat pentru a-i aplica lovitura fatală, să zicem. Bun, o ardem cu laserul, de vreo șase ori până să mai apuce să ne facă bucăți. După aceea, cele șase răni se cicatrizează suficient de repede pentru a salva viața monstrului, dar nu pentru a împiedica supurarea. Ce fel de supurare? Acidul ar putea face în navă numeroase găuri, să roadă din nefericire circuitul de reglare a aerului, sau știu eu, generatorul care aprovizionează toate motoarele navei… Nu consider scenariul ca fiind fantezist, ținând seama de ceea ce știm despre creatură. Și care ar fi rezultatul? Am pierde doi membrii ai echipajului, sau mai mulți, iar *Nostromo* ar suferii avarii poate iremediabile.

Parker, pământiu, tăcea cu încăpățânare. Până la urmă, mormăi:

— Dar, Dumnezeule, ce-o să facem?

— Singurul plan care are sorți de izbândă este cel de care vorbeam mai înainte, răspunse Dallas. (Dădu un bobârnac în schemă.) Să reperăm canalul în care se ascunde vietatea! Apoi să încercăm s-o ducem până la un sas și s-o ejectăm în spațiu.

— S-o ducem? (Parker izbucni în râs. Timbrul cavernos nu-i trăda veselia ci îngrijorarea.) Eu mă omor să vă spun că drăcia asta e *colosală!* (Scuipă cu dispreț pe arma pe care o sfărâmase.) N-o s-o ducem nicăieri cu asta!

— Ai și tu dreptate, zise Lambert. Trebuie s-o dirijăm spre un sas. *Cum* facem asta?

Ripley îi privi pe fiecare în parte.

— Cred că este timpul ca departamentul științific să ne împărtășească ultimele descoperiri privitoare la musafirul nostru. N-ai nici o idee, Ash?

Ofițerul științific medită câteva secunde.

— Mai întâi, pare că s-a adaptat bine unei atmosfere bogate în oxigen. Aceasta s-ar putea să aibă o legătură cu surprinzătoarea creștere de care a dat dovadă în acest stadiu.

— Acest stadiu? se interesă Lambert, îndoindu-se de ceea ce auzise. Vrei să spui că se metamorfozează în continuare?

— Știm atât de puține lucruri despre ea, spuse el punându-și palmele pe masă. Ar trebui să ne așteptăm la orice din partea ei. În trei rânduri s-a metamorfozat. Din ou la forma „palmată", din vietatea „palmată" la cea care a ieșit din pieptul lui Kane, și în sfârșit această masă enormă. Nu aveam nici un motiv să sperăm că această formă este faza finală dintr-o serie a dezvoltării sale. (Se opri o secundă, apoi reluă ipoteza.) Este posibil ca următoarea creatură să atingă dimensiuni încă și mai fantastice și o putere fenomenală.

— E încurajator, murmură Ripley. Altceva?

— În afară de noua ei atmosferă, s-a adaptat cu siguranță foarte bine la nevoile ei de hrană. Știm așadar că poate să trăiască cu un nimic, în atmosfere diferite și chiar fără nici o atmosferă pe o perioadă nedeterminată. Singurul element pe care-l ignorăm este capacitatea de a suporta schimbările bruște de temperatură. Căldura este confortabilă la bordul lui *Nostromo.* Dată fiind temperatura scăzută de pe planetă pe care am descoperit-o, cred că putem elimina definitiv ideea frigului ca armă de convingere, deși oul primordial a fost cu siguranță mai rezistent în această privință decât forma precedentă.

— De acord, zise Ripley. Și ce s-a întâmplat dacă am mări temperatura?

— Să facem o încercare, zise Ash. Nu putem ridica temperatura în toată nava din aceeași pricină din care nu puteam scoate tot aerul. Insuficiente provizii de aer în combinezoanele noastre, mobilitate redusă, imobilitate când stăm închiși în congelatoare și așa mai departe. Este adevărat că majoritatea creaturilor se retrag din fața focului. Nu este nevoie să supraîncălzim întreaga navă.

— Am putea întinde un cablu de înaltă tensiune de-a curmezișul, prin niște coridoare și pasaje, pentru a-l atrage acolo. Se va prăji ca lumea, propuse Lambert.

— Nu avem de-a face cu un animal, spuse Ash. Sau dacă este, este cât se poate de abil și specializat. Cu siguranță că nu se va năpusti orbește și nu va veni să se electrocuteze dând într-un fir metalic sau orice altceva care ar bloca o cale de trecere evidentă cum ar fi un coridor. A demonstrat-o deja, preferând să se deplaseze prin canalele de aerisire decât pe culoare.

— Pe de altă parte, anumite specii ne-evoluate, ca rechinii, detectează câmpurile electrice. Am cântărit bine. Nu e o idee bună, zise Dallas.

— Creatura este poate capabilă să detecteze și câmpurile electrice generate de corpurile noastre, supralicită Ripley. Așa s-ar putea să ne depisteze.

Parker se strâmbă.

— În orice caz, pun pariu că nu se bazează numai pe ochii ei. Dacă ăia sunt ochi ce-am văzut eu.

— Așa este.

— O creatură care dispune de o asemenea putere de adaptare trebuie să aibă mai multe simțuri de depistare, adăugă Ash cu convingere.

— Mie oricum nu-mi place ideea cu cablul, zise Parker, cu fața congestionată. Nu-mi place să mă joc de-a șoarecele și pisica la nesfârșit. Când o s-o ejectăm prin sas, vreau să fiu de față. Vreau să văd cum moare. (Tăcu un moment, apoi zise mai puțin emoționat:) Vreau s-o aud cum urlă ca Brett.

— În cât timp asamblăm trei sau patru unități de incinerare? întrebă Dallas.

— Dați-mi douăzeci de minute. Avem deja în stoc aparatele de bază. E de-ajuns să le modific pentru folosirea manuală.

— Încearcă să dotezi aceste aruncătoare de flăcări cu o putere mare. Nu vreau să ne trezim în situația pe care a descris-o Ash aproape de lasere. Pe scurt, ceva care s-o oprească instantaneu.

— Nici o problemă. (Vocea lui Parker era glacială.) Vă fabric eu un aparat care-o va prăji pe loc.

— Asta pare cea mai mare șansă a noastră. (Căpitanul își privi colegii reuniți în jurul mesei.) Are cineva altă idee?

Nu răspunse nimeni.

— Bun, reluă Dallas ridicându-se în picioare. După ce asamblează Parker aruncătoarele de flăcări, plecăm imediat cu toții la nivelul C, în antrepozitul în care a dispărut Brett, și de acolo pornim lupta.

Parker zise sceptic:

— Creatura l-a înșfăcat pe Brett și s-a cocoțat până la canalul de aerisire. Eu nu-s maimuță să mă urc acolo după ea.

O privi pe Ripley cu coada ochiului, dar aceasta nu comentă.

— Preferi să stai aici cuminte până vine ea după tine? întrebă Dallas. Cu cât o ținem mai mult timp în defensivă cu atât mai bine pentru noi.

— Dar mai e ceva, zise Ripley.

— Ce?

— A fost ea vreodată în defensivă?

Ea-i înfruntă privirea.

Odată asamblate aruncătoarele de flăcări, fiind ceva mai grele, dădeau impresia unei mari eficacități. Tuburile funcționaseră totuși, iar Parker îi asigură că așa va fi și cu acestea. Refuză să le facă o demonstrație, pentru că, explică el, jetul ar fi destul de puternic ca să ardă puntea.

Faptul că-și punea viața în joc în schimbul acestei promisiuni îl liniști pe colegii lui, cu excepția lui Ripley. Aceasta începea să suspecteze pe toată lumea și nu avea încredere în nimeni. Ea dintotdeauna fusese puțin cam paranoică, iar turnura dramatică pe

care o luau evenimentele agravau această tendință. Era îngrijorată acum și de șubrezirea ei psihică cât și de amenințarea reprezentată de această vietate, aproape în aceeași măsură.

Evident, când aceasta va fi neutralizată, vor dispărea și problemele ei psihice. Nu-i așa?

Micul grup de oameni porni la drum cu prudență, de la popotă până la nivelul B. Când urmau să intre în pasajul care ducea la puntea inferioară, detectoarele începură să emită un sunet foarte puternic. Ash și Ripley, care aveau unul, diminuară rapid volumul. Își continuară drumul pe încă vreo zece metri, dirijați de acul instrumentului, când un zgomot mai și dur, cu totul diferit, se făcu auzit: un vaier metalic, o sfâșiere în metal.

— Ușor, murmură Dallas.

Aprinse aruncătorul lui de flăcări și se strecură prin ambranșamentul coridorului următor. Izbiturile se întețeau. Știu imediat de unde vine zgomotul.

— Magazia de provizii, șușoti către grup. E înăuntru!

— Ia ascultați! murmură Lambert, înfricoșată. Doamne, trebuie să fie enormă.

— Destul de mare, în orice caz, consimți Parker. Am văzut și știu. E și puternică. L-a ridicat pe Brett ca pe…

Tăcu, amintirea sărmanului Brett îi tăia pofta de conversație.

Dallas ridică țeava aruncătorului de flăcări.

— O conductă se deschide în spatele magaziei. Așa a ajuns acolo. (Aruncă o privire lui Parker.) Ești sigur că merg astea?

— Le-am fabricat eu, nu?

— Asta-i problema, zise Ripley.

Înaintară cu precauție în timp ce zgomotele nu conteneau. Când ajunseră la ușa magaziei, Dallas se uită la Parker, apoi la clanță. Fără tragere de inimă, inginerul o apucă. Dallas, bine înfipt pe picioare, luă poziție.

— Acum!

Parker deschise ușa cu o smucitură și se dădu la o parte din calea lui Dallas. Acesta apăsă pe trăgaci. Un fulger urmat de o flacără oranj brăzdă spațiul dinspre intrare până la peretele opus. Cu excepția lui Dallas, toți bătură în retragere în fața căldurii intense. Fără să șovăie, căpitanul intră, ignorând senzația de arsură pe care o resimțea în gât și mai trase odată în interior. Apoi încă o dată. Se retrase în sfârșit.

Așteptară cu nervozitate câteva minute în exterior ca fumul și căldura să se disipeze înainte de a vedea de aproape rezultatele atacului lor. Cu toată așteptarea lor, căldura degajată de metalul în fuziune era atât de intensă încât intrară încet, atenți să nu dea peste vreo fisură sfârâitoare.

Frigoriferele erau într-o stare jalnică. Ceea ce începuse monstrul, aruncătorul de flăcări desăvârșise. Pereții sălii erau tapisați cu dâre negre, mărturii ale energiei ultraconcentrate a armei. Duhoarea alimentelor artificiale amestecată cu cea a cutiilor de ambalaj carbonizate era insuportabilă în această atmosferă stătută.

În ciuda ravagiilor provocate de aruncătorul de flăcări, nu fusese distrus totul. Resturi de cutii spintecate, dovezi evidente ale trecerii creaturii, erau risipite pe jos, cruțate ca prin minune de foc. Pachete și baloturi de toate mărimile, aruncate claie peste grămadă, purtau semne ciudate de forțare. Lăzi de oțel fuseseră efectiv spintecate. După câte reușiră să vadă, creatura lăsase puține lucruri intacte.

Păstrând aruncătorul de flăcări și detectoarele în mână, echipajul scotocea printre resturi. Gâtul și ochii le erau chinuiți de rotocoalele de fum înțepător.

Inspecția proviziilor nu dezvălui nici o urmă a vietății căutate.

Dar fiind că toate alimentele stocate la bordul lui *Nostromo* erau artificiale și de compoziție omogenă, osemintele ce le-ar putea descoperi ar aparține neapărat entității. Dar oseminte – ioc.

Ripley și Lambert, în mod evident ușurate, erau cât pe-aci să se rezeme de un perete încă fierbinte când își amintiră brusc că ar fi mai

bine să fie prudente.

— N-am avut-o, murmură ofițerul principal.

— Dar unde-o fi atunci? îl întrebă Lambert.

— Colo sus.

Se întoarseră spre Dallas care stătea în picioare lângă peretele opus intrării. Arăta cu arma spre o despicătură făcută la semiînălțime.

— A fugit pe-acolo.

Atunci văzură, Ripley și ceilalți, că era deschis canalul de ventilație. Grilajul de protecție, care în mod normal acoperea gura de aerisire, fusese ciopârțit.

Luându-și lanterna electrică, Dallas îndreptă fascicolul în canalul întunecos. Când se întoarse cu fața la colegii lui, părea tulburat.

— A venit timpul să ne mai tragem sufletul.

— Ai înnebunit? exclamă Lambert.

— Nu înțelegi? replică Dallas. Asta ne ușurează treaba. Canalul duce la sasul principal. Pe la jumătate nu e decât o singură deschizătură destul de largă ca să scape dincolo, și-i putem bloca trecerea cu aruncătorul de flăcări. O obligăm să se ducă spre sas și-apoi… Hop! În spațiu!

— Hm! (Se vedea cât de colo că Lambert nu împărtășea entuziasmul căpitanului.) Uite-așa! N-ai decât să mergi în patru labe prin canale, o căutați prin labirintul ăsta până vă treziți cu ea în față și atunci vă rugați să-i fie frică de foc.

Zâmbetul lui Dallas se șterse.

— Ar trebui să meargă, fiindcă-i e frică de foc. Asta-i șansa noastră. Astfel că nu mai e nevoie s-o înghesuim într-o fundătură sperând că flăcările îi vor veni de hac la timp. E de-ajuns să dea înapoi… drept în sas.

— Planul pare perfect. Dar întrebarea e: cine intră acolo?

Dallas își privi colegii unul câte unul, așteptând ca unul dintre ei să se ofere voluntar. Din tot grupul, Ash avea nervii cei mai tari, dar

Dallas mai aven unele bănuieli în privința lui. Oricum, ofițerul științific lucra asupra proiectului de anihilare a acidului, ceea ce elimina eventuala lui candidatură.

Lambert înțepeni, dar de fapt era cea mai aproape de leșin. La fel ca și Ripley, se ținuse tare până acum. Dallas nu știa dacă ea nu va paraliza de groază în fața creaturii. Nu credea, dar putea fi sigur? Doar n-o să-i riște viața pe o astfel de eventualitate.

Parker… Parker se lăuda mereu că avea pielea tare. Se văita întruna, dar când era de lucru, apoi, punea osul la treabă. Dovadă, tuburile electrice și aruncătoarele de flăcări. Pe de altă parte, monstrul îi răpise prietenul apropiat. Și cunoștea posibilitățile armei cel mai bine.

— Parker ți-ai dorit întotdeauna o primă substanțială la sfârșitul călătoriei, dacă-mi aduc bine aminte.

— Și? răspunse inginerul, neliniștit.

— Intră-n gaură.

— De ce eu?

Dallas se gândi să-i înșire mai multe motive, dar preferă să se limiteze la cele mai simplu.

— Vreau neapărat să te văd cum îți câștigi cinstit pâinea.

Parker scutură din cap și făcu un pas înapoi.

— Nici vorbă. Poți să păstrezi partea mea. Poți să păstrezi tot salariul meu. (Arătă cu bărbia în direcția gurii de aerisire.) Eu nu mă duc înăuntru.

— Mă duc eu.

Dallas se uită în ochii lui Ripley. Mai devreme sau mai târziu, se gândi că se va oferi voluntară. Teribilă femeie, își zise Dallas. O subestimase mereu, ca toată lumea.

— Nici pomeneală.

— De ce? întrebă ea cu încăpățânare.

— Așa, de ce? se băgă Parker. Dacă ea e pregătită, de ce să nu-i dai voie?

— Așa am hotărât! se mulțumi să zică el.

O privi, remarcând amestecul de sentiment și confuzie pe care-l exprima fața ei. Era evident că ea nu înțelesese din ce pricină îi respinsese candidatura. Eh! nu contează. Într-o zi, poate, îi va spune…

— Te ocupi de sas, îi ordonă. Ash, rămâi aici și acoperi această extremitate în caz să monstrul mă doboară. Parker, tu și Lambert acoperiți ieșirea a doua de care ți-am spus.

Îi privi în liniște.

Ripley parcurse în goană vestibulul până la sasul tribord. O scurtă privire pe detector o liniști. Nimic de semnalat primprejur. Apăsă pe un buton roșu de pe panou. Un ușor zumzet umplu această secțiune a coridorului. Tambuchiul masiv al sasului se urni. Când totul fu aranjat, aprinse intercomul.

— Sas tribord – pregătit.

Parker și Lambert ajunseră în locul desemnat de Dallas. Gura de aerisire, acoperită de grilaj și aparent inofensivă, se afla puțin deasupra capetelor lor.

— Pe aici o să iasă dacă o ia pe-aici, observă Parker.

Lambert aprobă din cap și raportă poziția lor prin intercom.

În magazia de aprovizionare, Dallas ascultă cu atenție rapoartele lui Ripley și apoi ale lui Lambert. Puse o serie de întrebări, confirmă recepția răspunsurilor și stinse intercomul. Ash îi înmână aruncătorul de flăcări. Reglă puterea și apăsă ușor pe trăgaci.

— Merge. Parker e un mecanic mai bun decât se crede. (Notă expresia lui Ash.) Te frământă ceva?

— Ai luat o hotărâre. Nu sunt în măsură să comentez.

— Ești ofițerul științific. Hai comentează!

— Nu are legătură cu știința.

— Nu-i momentul să te codești. Spune-mi ce ai pe suflet.

Ash îl privi cu o sinceră curiozitate.

— De ce te duci? De ce n-ai trimis-o pe Ripley? S-a oferit și este competentă!

— Nici n-ar fi trebuit să pun pe altcineva, zise verificând nivelul benzinei din armă. A fost o greșeală. Este sarcina mea. L-am lăsat pe Kane să coboare în nava străină. E rândul meu acum. Au riscat destul ceilalți în locul meu. Lucrurile se vor schimba.

— Ești căpitanul, replică Ash. Nu este timp să te joci de-a eroii ci să fii practic. Ai făcut bine că l-ai trimis pe Kane. De ce să schimbi metoda acum?

Dallas se strâmbă. Era greu să-l surprinzi pe Ash contrazicându-se. Logica era trăsătura dominantă a caracterului său.

— Tu trebuie să-mi spui ce e bine de făcut. Tu ai deschis sasul și ne-ai lăsat să pătrundem în navă, îți amintești? (Ofițerul științific nu răspunse.) Așa că nu-mi vorbi mie despre ce trebuie să fac eu!

— Sarcina noastră va fi încă și mai dificilă dacă te pierdem. Mai ales acum.

— Ai recunoscut că Ripley este competentă. Asta-i și părerea mea. După mine, ea este ofițerul cel mai gradat. Dacă nu mai revin, nu văd ce n-ar putea să facă tot așa de bine ca și mine.

— Nu sunt de acord.

Pierdeau timpul. Iar creatura putea fi departe acum. Dallas se săturase de palavre.

— Ajunge. Am luat o hotărâre, este irevocabilă.

Îi întoarse spatele, se ridică până la conductă, apoi își luă arma.

— Așa n-o să meargă, mormăi scrutând în umbră. Nu e loc destul. Trebuie să mergi ori aplecat, ori să te târăști.

Se aplecă și intră. Țeava era mai strâmtă decât nădăjduise. Cum reușise monstrul pe care-l descriseseră Parker și Ripley să se fofileze înăuntru, nu-și putea închipui. Deh, viitorul va lămuri acest lucru! Tare ar fi vrut ca țeava să fie din ce în ce mai îngustă. Poate că în

graba de a scăpa, creatura s-o fi înțepenit pe undeva. Ar fi mult mai simplu.

— Cum este? întrebă Ash.

— Nu prea bine, răspunse Dallas, glasul fiindu-i îngânat de ecou. (Se foia să-și găsească poziția corectă.) E cam cât să nu te simți bine!

Își aprinse lanterna, pipăi după emițătorul miniatural. Văzu o conductă sumbră și goală, ușor înclinată. Panta se va accentua, știa acest lucru. Va avea un etaj întreg de coborât până va ajunge în spatele vietății, la intrarea în sasul de la tribord.

— Ripley, Parker, Lambert… mă recepționezi? Mă găsesc în țeavă acum, gata să cobor.

La nivelul inferior, Lambert deschise imediat intercomul.

— Te recepționăm perfect. Vom încerca să-ți urmărim deplasarea pe detector, când vei ajunge în raza noastră.

— Parker, își comunică Dallas răspicat instrucțiunile, dacă vine pe partea ta, respinge-o cu orice preț. Ori fă-o să se ducă spre sas.

— Înțeles.

— Sunt lângă sas, declară Ripley. Tambuchiul este deschis și-și așteaptă musafirul.

— Va veni.

Dallas începu să se târască, cu ochii țintă spre fundul conductei, cu degetul pe trăgaciul aruncătorului de flăcări. Tunelul avea mai puțin de un metru în diametru. Metalul îi zgâria genunchii. Ar fi fost bine să mai fi luat o pereche de pantaloni. Prea târziu acum, își zise. Trebuia să continue.

— Cum te simiți? se interesă o voce prin difuzoarele sale.

— Merge, Ash, răspunse el cu o voce anxioasă. Nu-ți face probleme pentru mine. Atenție la gura de aerisire în caz că izbutește să-mi scape.

Trecu de prima curbă a conductei, încercând să rememoreze planul exact al sistemului de ventilație al lui *Nostromo.* Schema pe care o studiase în popotă devenea neclară, se încețoșa în capul său.

Ieșirile erau printre cele mai delicate sisteme ale astronavei. Fie ce-o fi!

Înainte erau alte coturi. Se opri gâfâind și ridică vârful lansatorului. Nu era nici un semn al existenței vietății dincolo de aceste coturi, dar era mai bine să-și încerce norocul. Rezervorul armei era practic plin, iar creatura va da înapoi de frică, fiindcă făcuse deja cunoștință cu focul. O ușoară apăsare pe butonul roșu aruncă o limbă arzătoare pe lângă pereții, departe în față. Să ia o gustare! Flacăra tună în țeava îngustă și căldura îi arse pielea.

Înaintă, având grijă să nu pună mâinile pe metalul încins. Îmbrăcămintea, din fericire era făcută dintr-o fibră extrem de rezistentă. Cu toate simțurile în alertă, cu toți nervii la pândă, încercă să prindă o mișcare, un miros neobișnuit.

În secția echipamente, Lambert, îngândurată, era cu ochii pe deschiderea cu grilaj. Merse la un panou și apăsă pe un buton. Grilajul de metal se înfundă în țeavă și dispăru cu un bâzâit continuu.

— Ești nebună? strigă Parker.

— Dacă creatura iese din conducta principală, nu poate să vină decât pe aici, răspunse ea. S-o lăsăm deschisă. Nu se vedea nimic dincolo de grilaj. Eu vreau s-o văd când se apropie.

Parker vru să dea replica, dar își zise că mai bine supraveghea cu atenție gaura, cu sau fără grilaj. Oricum, Lambert îl enerva mereu.

Picuri de sudoare îi înțepau ochii, iar Dallas se opri pentru a-și șterge fața leoarcă. Înainte, conducta se curba ușor în jos. Se așteptase să dea aici peste această înclinare, iar faptul că memoria nu-l înșelase îi dădu curaj. Trebuia totuși să aibă grijă să nu-și piardă echilibrul pe această pantă.

Mai aruncă un jet de foc înainte. Nu urmară nici urlete, nici miros de carne calcinată. Creatura se ascundea, deci, foarte departe. Se

întrebă dacă se târa spre o altă ieșire, poate înfuriată, poate înfricoșată. Și dacă îl aștepta la următorul colț, hotărâtă să se debaraseze de acest urmăritor iritant și protejat de nemaipomenite metode de apărare.

Era cald, oribil de cald în țeava de metal, iar Dallas resimțea primele semne ale oboselii. Creatura avea o biologie atât de misterioasă – ceea ce o făcea terifiantă – încât poate că va găsi un alt mijloc de a scăpa. Atunci înseamnă că Dallas a întreprins această expediție epuizantă degeaba. Porni coborârea cu infinite precauții. Să meargă cu capul înainte, așa rezolva toate problemele.

Lambert observă, prima, tresărirea acului detectorului. Trăi un minut de emoție intensă până să-și dea seama că „agățase" un obiect cunoscut.

— Te-am prins pe cadranul meu, îl informă ea pe Dallas.

— Bine! Fii cu ochii pe mine.

Era mai încrezător acum știind că era urmărit pas cu pas.

Conductele se curbau din nou. Nu-și amintea de toate aceste devieri, dar era sigur că se află încă în canalul principal. Din aceasta porneau multe conducte anexe, dar diametrul era mai mare decât cel al lui Jones. Cu toată aptitudinea creaturii de a se furișa prin locurile care păreau impracticabile, nu și-o putea imagina strecurându-se ca o reptilă prin conducta de ventilație de doisprezece centimetri.

Cotul era foarte periculos. Arma, greoaie și inflexibilă, nu-i prea era de folos. Respirând greu, se opri din nou și cugetă.

— Ripley!

Ea tresări la auzul glasului și se precipită spre intercom.

— Sunt aici. Te aud clar. S-a-ntâmplat ceva? Pari…

Dar se opri la timp. Puteau să pară altminteri decât nervos?

— Merge, zise el. Cam ostenit. Mi-am pierdut forma. Prea multe săptămâni în hipersomn. La trezire tonusul muscular nu mai e același, orice ar face congelatoarele. Nu cred că mai e mult. Pe aici e foarte cald! (Trebuia să se fi gândit. Termostatele au avut de suferit

de pe urma descărcărilor repetate ale aruncătorului de flăcări.) Ripley, mergi mai departe!

Ieși în sfârșit din tunelul îngust într-unul din conductele principale de aerisire ale lui *Nostromo.* Se ridică în picioare cu cea mai mare plăcere și se întinse.

O inspecție rapidă nu-i aduse nimic deosebit. Numai mormăitul mașinăriei de aer condiționat îi ajungea la ureche.

În mijlocul pasajului se întindeau niște lamele de metal, care formau astfel un fel de cale pietonală. La câțiva metri de el, sub lamele, se găsea o vastă excavație. Era o sală de reparații. Se apropie încet și-și reluă inspecția. Încăperea părea goală.

Nu se putea apropia de el târâș nimic, fără să-și dea seama, stând în mijlocul pasajului. Era un loc tocmai bun pentru câteva minute de odihnă. Se așeză pe lamele, examinând la întâmplare nivelul inferior care se vedea dedesubt. Apoi acționă microfonul.

— Lambert, ce citire ai? Mă aflu într-una din sălile centrale. În mijloc e o stație de reparații. Numai eu sunt pe aici.

Ea-și privi detectorul și păru dezorientată. Se întoarse spre Parker și-i puse micul radar sub ochi.

— Înțelegi ceva?

Parker studie poziția acului.

— Eu nu. Nu e invenția mea, e a lui Ash. Dar pare ciudat.

— Lambert?

Era Dallas.

— Da. Nu știu exact ce văd.

Scutură aparatul, dar după câteva tresăriri acul își reluă poziția inițială, de neînțeles.

— Obțin un fel de semnal dublu!

— E o aiureală! Recepționezi două citiri separate și distincte de mine?

— Nu. Numai una. Una singură și imposibilă!

— Trebuie să fie o interferență, își zise el. După curenții de aer de aici nu-i de mirare. O să fac câțiva pași. O să se aranjeze.

Se ridică neștiind nimic de masiva tentaculă cu gheare care ieșea încet de sub calea pietonală. Enorma labă căutând într-o liniște incredibilă îi rată piciorul. Se vârî la locul ei, fără să fie observată de Dallas care după câțiva metri, se opri.

— Acum e mai bine, Lambert? M-am deplasat. Mă prinzi mai clar acuma?

— E clar, da, răspunse ea, foarte neliniștită. Dar obțin tot un semnal dublu. Cred că sunt distincte. Nu știu care este al tău.

Dallas se răsuci, explorând întregul tunel, plafon și pereți, planșeu și conducte. Apoi se uită în jos la calea pietonală și sala de întreținere, fixând locul în care se așezase cu puțin timp în urmă. Înclină aruncătorul de flăcări. Dacă el reprezenta acum semnalul mobil, iar dacă înainte cele două semnale erau suprapuse, înseamnă că…

Un braț cu gheare se ridică înapoia lui, spre gleznă.

Celălalt semnal era monstrul.

La doi pași de sas, Ripley aștepta, singură, momentul confruntării cu creatura. Auzi un vag clinchet îndepărtat. Își zise că-și închipuise numai. Apoi zgomotul se repetă, răsunând, urmat de un ecou puternic. Parcă venea din măruntaiele navei, din străfundul țevii. Degetele îi fremătară și se chirciră cu disperare pe patul armei.

Loviturile surde se opriră brusc. Cu toată frica și sfaturile de prudență pe care nu înceta să și le spună, ea înaintă spre gura căscată în gol cu aruncătorul de flăcări îndreptat spre negură.

De acolo răzbătu un sunet pe care-l recunoscu imediat. Un strigăt! Vocea lui Dallas!

Pierzându-și orice control, intră cu tot trunchiul în interiorul conductei.

— Dallas! Dallas!

Alte strigăte nu se mai auziră. Doar zgomotele unor lovituri îi mai ajungeau la urechi, aducându-i în valuri din ce în ce mai istovite știrea morții lui… În pragul isteriei, jenată de instrumentele pe care le ținea în mână și statul în fața gurii negre a conductei, își privi detectorul. Pe micul ecran, era un singur punct roșu pierzându-și intensitatea. Precum strigătul.

— Dumnezeule! Parker, Lambert! urlă ea în interfon.

— Aici suntem, Ripley, răspunse Lambert. Dar ce se întâmplă? Am pierdut semnalul!

Ripley era pe punctul de a începe o frază, dar se abținu la timp. De-acum înainte, îi reveneau noi responsabilități. Inconștient, se crispă și-și înăspri glasul.

— L-am pierdut pe Dallas…

CAPITOLUL 12

Cei patru membri supraviețuitori ai echipajului lui *Nostromo* se adunară la popotă. Cele trei decese făceau ca suprafața sălii, altădată insuficientă, să pară mai mare, iar vidul astfel creat apăsa greu asupra fiecăruia.

Parker, ținând în mâini două aruncătoare de flăcări, aruncă unul pe masa centrală.

— Unde era? întrebă Ripley răvășită.

— Am găsit-o acolo jos. În sala mare de repartiție a aerului sub calea pietonală, răspunse inginerul pe un ton melancolic. Nici urmă de el, nici sânge. Nimic!

— Dar creatura?

— La fel. Absolut nimic. Doar o gaură exact în complexul central de ventilație. Prin metal! Nu m-aș fi gândit niciodată că ar fi atât de puternică.

— Niciunul nu-și putea închipui, nici Dallas. Am subestimat această creatură de când am adus la bord forma „palmată". Această situație iresponsabilă trebuie să ia sfârșit. De-acum încolo o vom crede în stare de orice și vom acționa în consecință. Inclusiv invizibilitatea.

— Nici o creatură cunoscută nu este invizibilă în mod natural, interveni Ash.

— Nici o creatură nu poate încă să găurească o placă de metal de trei centimetri grosime. (Ash nu găsi nimic de spus la această replică usturătoare.) A venit vremea să realizăm cu cine ne batem!

Urmă o scurtă tăcere.

— Ripley, preiei acum comanda.

Parker o privi cu răceală.

— N-am nimic împotrivă.

— Bine.

Ea îl studie câteva secunde. Vorbele și atitudinea lui Parker erau lipsite de sarcasm. Renunțase și el o dată la morga obișnuită.

Și acum, Ripley? se interogă ea. Trei fețe în espectativă o urmăreau curioase. Căuta o idee strălucitoare, o hotărâre solidă și rațională. Dar în mintea ei nu găsi decât incertitudine, frică și confuzie; aceleași sentimente, desigur, care-i paralizau și pe colegii ei. Resimți brusc un val de tandrețe față de Dallas tunând și fulgerând împotriva responsabilităților sale. Dar era prea târziu să se înece în melancolie.

— Deci asta e clar. Până când cineva găsește o soluție mai bună în privința Străinului, vom proceda conform planului precedent.

— Și murim la fel! (Lambert scutură din cap.) Nu, mersi.

— Ai altă idee?

— Da! Să abandonăm nava. Să luăm naveta spațială și să ne cărăbănim. Să ne încercăm norocul călătorind până pe orbita terestră, de unde o să ne salveze. Ajunși pe rutele comerciale frecventate, cineva o să ne audă SOS-ul.

Ash vorbi calm, dar cu intensitate. Fiindcă propunerea lui Lambert nu putea fi luată în considerare.

— Uiți un amănunt. Dallas și Brett s-ar putea să nu fie morți. Această ipoteză este puțin probabilă, de acord, dar nu se poate elimina. Nu putem să-l abandonăm pe *Nostromo* atâta timp cât nu suntem siguri.

— Ash are dreptate, zise Ripley. Trebuie să mai încercăm o dată. Știu că ea folosește conductele de aerisire. O s-o vânăm nivel după nivel. De data asta, vom sonda fiecare panou etanș și fiecare canal, până când o vom încolți.

— Sunt de acord cu acest plan, zise Parker, aruncând o privire lui Lambert.

Ea nu spuse nimic și părea abătută.

— În ce stare se află armele? întrebă Ripley.

Inginerul verifică nivelul de benzină al aruncătoarelor de flăcări.

— Țeava și gura sunt corecte. După câte îmi dau seama, funcționează foarte bine. (Arătă spre arma defunctului Dallas.) Am putea folosi și carburantul care a rămas în asta. (Fața i se-ntunecă.) A fost arsă doar o cantitate mică.

— Ar fi bine s-o realimentați. Ash, du-te cu el.

Parker îl privea pe ofițerul științific, a cărui mână rămăsese impasibilă.

— Mă duc și singur.

Ash dădu din cap. Inginerul își luă arma și se duse.

Cei trei păstrară o liniște morocănoasă în așteptarea lui Parker. Nefiind în stare să suporte pasivitatea impusă, Ripley, i se adresă lui Ash.

— Nici o idee nouă? Sugestii, păreri? De la tine sau de la Mama?

— Nimic nou, murmură el, parcă scuzându-se. Strânge în continuare informații.

— Nu-mi vine să cred! izbucni ea. Vrei să spui că nu putem, cu tot ce avem la bord în materie de informații să descoperim o armă mai eficace împotriva chestiei ăleia?

— Totuși aceasta este realitatea. Amintește-ți că ea posedă o structură absolut incredibilă. Ai spus că este în stare de orice. Ea are o capacitate mentală de defensivă destul de ridicată, cel puțin cât un câine și probabil mai mult decât un cimpanzeu. Ea a demonstrat și abilitatea de a învăța. Deși total străină de inteligența care l-a construit pe *Nostromo,* ea a ajuns într-un timp record să știe exact cum să se orienteze prin navă fără să fie detectată. Face dovada promptitudinii, puterii și vicleniei. Un asemenea prădător, noi nu am mai întâlnit până acum. Așadar nu este deloc surprinzător că am eșuat în încercările noastre!

— Se pare că vrei să abandonezi!

— Constat numai evidența.

— Aceasta este o astronavă modernă, bine echipată, aptă de a călători în hiperspațiu, de a îndeplini o gamă foarte variată de

funcțiuni complexe. Și insinuezi că toate aceste resurse sunt inadecvate pentru a-i veni de hac unui singur animal uriaș?

— Îmi pare rău, căpitane. V-am împărtășit evaluarea situației așa cum o văd eu. Dorințele cele mai calde nu au cum să schimbe faptele. Un om înarmat cu un revolver poate, ziua, să urmărească un tigru cu câteva șanse de reușită. Inversați datele de bază, acum. Puneți-l pe acest om într-o junglă, noaptea, în plin necunoscut și toate aceste spaime primitive vor răbufni. În avantajul tigrului.

— Plutim în negura ignoranței!

— Foarte poetic, dar nu prea practic.

— Îmi pare rău. (Nu prea arăta.) Ce așteptați de la mine?

— Încearcă să schimbi câteva din faptele acestea care ți se par atât de evidente. Du-te înapoi, îi ordonă ea, și pune-i Mamei întrebări până obții răspunsuri mai elaborate.

— De acord. Voi încerca. Deși nu știu ce sperați. Mama nu poate ascunde informațiile.

— Programează întrebări diferite. Dacă-ți amintești, această tehnică a fost rodnică atunci când am operat prin ECIU. Faimosul apel de naufragiu care nu prea era așa ceva.

— Îmi amintesc, zise el, respectuos. Poate că ai dreptate.

Plecă. Lambert făcea o mutră de îngropăciune. Ripley veni și se așeză lângă ea.

— Mai rezistă. Știi că Dallas ar fi hotărât la fel. Cu siguranță că n-ar fi abandonat nava fără să fie sigur că am murit cu toții.

Lambert nu dădu semne de înseninare dintr-atât.

— Ce știu eu e că ne ceri să rămânem aici, să fim căsăpiți.

— Îți promit că dacă tactica asta nu reușește, voi fi de acord cu o plecare urgentă. Voi fi prima care voi încerca să scap.

Un gând i se înfiripă în minte pe neașteptate. Un gând foarte ciudat și cu totul deplasat și totuși, curios, înglobând toate preocupările actuale. Se pomeni iscodind-o pe colega ei. Ar trebui să spună adevărul, altfel n-ar avea rost întrebarea. Totuși, deși Lambert

era uneori foarte evazivă în răspunsuri, se gândi că asupra acestui subiect putea să se bizuie pe ea.

Acest răspuns evident nu avea o prea mare însemnătate. Dar Ripley știa că mica bulă perversă care creștea în mintea ei în curând îi va stăpâni întreaga gândire dacă nu va rezolva această problemă.

— Lambert, te-ai culcat cu Ash?

— Nu. (Replica veni imediat. Fără ezitare și nici o amânare.) Tu?

— Nici eu.

Tăcură câtva timp, până când Lambert vru să mai spună ceva în această chestiune.

— N-am avut niciodată impresia… cum să-ți explic… că era interesant.

După aceea se închise într-o tăcere obstinată. La fel și Ripley, dar mintea-i mergea cu hărnicie. Nu-și putea explica de ce întorcea pe toate părțile această idee bizara care o obseda, o chinuia…

Parker verifică nivelul primului cilindru de metan; asigurându-se că butelia de gaz supracomprimat era plină. Făcu același lucru și cu cea de-a doua. Mulțumit, ridică cu greu cele două containere și plecă prin același pasaj prin care venise.

Pe puntea B, izolarea era totală, iar drumul părea lung până la popotă. Cu cât ar parcurge această distanță mai repede cu atât s-ar simți mai bine. De fapt, se dojenea că refuzase să fie însoțit de Ash. Ce tâmpit fusese, mai ales că acum era nevoit să care singur acești cilindri! Până acum, Străinul făcuse în așa fel încât să-i atace unul câte unul. Mai întâi Kane, apoi Brett, apoi Dallas. Grăbi pasul.

Trecu de prima curbă de coridoare, se opri, puse jos unul dintre containere. Înainte, avea, nu departe sasul principal. Dincolo se mișcase ceva. Era doar o iluzie? Poate imaginația îi juca vreo festă. Închise ochii, îi deschise iar.

Nu, visase. Frica și izolarea totală erau de vină. Luă containerul, făcu un pas și înlemni. Umbra se mișcă din nou. Era vorba de o masă

impozantă și greoaie. Parker se uită cu disperare în jur. Localiză repede unul din numeroasele intercomuri murale, Ripley și Lambert se mai găseau, neapărat, pe pasarelă.

Apăsă pe butonul de apel.

Pe consola lui Ripley se auzi un sfârâit. Se gândi mai întâi că nu era decât energie statică, dar ciulind urechile recunoscu o voce umană.

— Aici Ripley.

— Vorbește-ncet! murmură de îndată inginerul în microfon.

În fața lui, mișcarea umbrei încetinise brusc. Dacă-l auzise creatura…

— Nu te-nțeleg. (Ripley schimbă o privire intrigată cu Lambert care se albise la față. Dar când vorbi din nou, șușoti așa cum îi ceruse:) Repetă… De ce vorbești încet?

— Creatura, răspunse Parker, ferindu-se să nu ridice tonul. Se află în fața sasului tribord. Da, în acest moment! Deschise tambuchiul ușor. Când îți dau semnalul, închide-l repede și ejectează tambuchiul exterior.

— Ești nebun?…

Parker o întrerupse cu brutalitate.

— Fă ce-ți spun! O avem acuma. Hai, deschide încet.

Ripley ezită, se gândi să spună ceva, dar o văzu pe Lambert dând energic din cap. Chiar dacă Parker se înșela, ce aveau de pierdut? Doar puțin aer. Pe de altă parte, dacă știa ce făcea… ea coborî o manetă.

Pe puntea inferioară, un vaiet, ca un geamăt, ajunse la urechile lui Parker, care se lipi de perete. Tambuchiul inferior al sasului luneca într-o parte. Creatura se ivi dintre dârele de umbră și se apropie. În sas clipeau mai multe semnalizatoare dintre care unul verde smarald, deosebit de luminos. Bestia părea hipnotizată de lumina aceea, se apropie până-n prag.

Hai, spurcăciune! gândi inginerul, în culmea nervozității. Privește mai de aproape luminița aia verde! Da, așa… Vrei să fie numai a ta? Da, bine-nțeles! Așa că mai fă un pas și ia-o! Doar un pas, doi înăuntru și va fi a ta pe veșnicie. Dumnezeule, numai doi pași…

Fascinat de clipirea regulată a indicatorului, Străinul trecu peste prag. Intră cu totul în sas. Nu era decât la un metru de intrare, dar dacă bănuia ceva? Sau se răzgândea?

— Acum, urlă. *Acum!*

Ripley, pregătită să acționeze închiderea tambuchiului, era pe punctul de a coborî maneta când soneria de alertă a lui *Nostromo* răsună în cursive. Ea și Lambert tresăriră. Se priviră șocate. Ripley împinse maneta.

Creatura auzi și ea soneria. Mușchii se contractară și sări înapoi, țâșnind peste prag într-un salt incredibil. Unul din apendicele lui, fu prins în închizătura porții blindate.

Din rană izbucni un lichid care începu să fiarbă. Străinul emise un fel de geamăt, parcă de pe fundul unei ape. Fără să-i pese de membrul prins în capcană, între tambuchi și perete, se dădu înapoi, se răsuci, și o porni în viteză pe coridor, suferind vizibil, și-l aruncă pe inginer într-o parte, după care dispăru după prima turnantă. Deasupra lui Parker amețit, se aprinse un indicator și cuvintele. *TAMBUCHI INTERIOR ÎNCHIS* apărură pe un ecran.

Metalul sasului continua să fiarbă și să fie mâncat de acidul împroșcat când tambuchiul exterior se deschise brusc. Atmosfera înmagazinată în interior năvăli în spațiu.

— Parker, chemă Ripley, îngrijorată. (Mări volumul microfonului.) Parker! Ce se întâmplă acolo?

Pe pupitru apărea și dispărea o lumină verde.

— Ce e? întrebă Lambert ridicându-se de pe locul ei. A mers?

— Nu sunt sigură. Tambuchiul interior este închis și cel exterior a sărit.

— Deci a reușit treaba. Și Parker?

— Nu știu. Nu obțin nici un răspuns de la el. Dacă a mers, acum ar trebui să urle în microfon. (Se hotărî:) Cobor să văd. Preia comenzile.

Își părăsi locul și se precipită spre puntea B.

În graba ei, era să cadă de două, trei ori. Reuși totuși să-și păstreze echilibrul și să-și continue cursa nebună. Ca printr-o minune, creatura nu-i domina gândurile în acest timp, iar Parker, omul era, în centrul fricii ei. Și la bordul lui *Nostromo,* oamenii cădeau ca popicele.

Străbătu în fugă coridorul B și se uită prin hublou în interiorul sasului. Era gol. Apoi zări forma căzută pe punte: era Parker.

Se aplecă peste el. Era groggy și pe jumătate inconștient.

— Ce s-a întâmplat? Pari terorizat! Ai…?

Inginerul bălmăji ceva, se ridică cu greu și arătă spre sas.

Ripley privi în direcția indicată și văzu o gaură, încă sfârâind, în tambuchi. Sasul căscat, deschis spre infinit, după ejectarea creaturii. Ea se îndreptă. Acidul traversase peretele de metal. Avu loc o mică explozie. Aerul aspirat forma un mic vârtej în jurul lor și șuiera pătrunzând în falie. Se aprinseră imediat niște cadrane în mai multe ambrazuri ale cursivei: DEPRESURIZARE CRITICĂ! Soneria se auzi iară și mai stridentă, și mai motivată decât prima dată. Prin navă toate ușile blindate se închiseră imediat, prezervând la maxim etanșeitatea navei, începând cu secțiunea unde se găsea breșa. Parker și Ripley ar fi trebuit să se adăpostească în spatele unei uși ferecate… Din nefericire, cea care îi separa de vestibulul sasului era blocată de unul din containerele de metan.

Vârtejul de aer continua s-o aspire spre sas în timp ce ea se străduia să se opună. Nu avea la dispoziție decât cel de-al doilea cilindru pe care-l ridică, hotărâtă să se folosească de el pentru a-l lovi pe celălalt. Dacă unul din cele două recipiente se fisura sau se producea vreo scânteie, conținutul celor două butelii exploda. Era totuși singura soluție și trebuia să încerce fiindcă, oricum,

depresurizarea completă îi va omorî în mod sigur. Deja lipsa de aer îi îngreuna mișcările. Scăderea presiunii făcea, ca rănile lui Parker să sângereze abundent.

Ea izbi o ultimă dată cilindrul care bloca trecerea. Ca, printr-o minune, acesta se deplasă și eliberă ușa care se închise cu zgomot. Vârtejurile se potoliră.

Pe pasarelă, Lambert, neîncrezătoare, citea datele imprimate de lectori. *COCĂ AVARIATĂ – PANOURILE ETANȘE DE ALERTĂ ÎNCHISE!* Activă intercomul:

— Ash, adu oxigen și vino la sasul principal prin ultima ușă ferecată.

— Bine. Vin imediat.

Ripley înainta clătinându-se, căutând să respire aerul rarefiat și puse mâna pe maneta care deschidea ușa blindată care dădea în secțiunea următoare, acolo unde aerul era prezervat.

În ultimul moment, chiar înainte de a acționa butonul își dădu seama că era vorba de cloazonul ce dădea în sas.

Îngrozită, își retrase mâna, făcu drumul înapoi și, gata să se prăbușească, porni bâjbâind spre coridorul B. Pierdu câteva minute bune până să localizeze panoul. Ripley pierdea treptat legătura cu realitatea. Cu ultimele puteri apăsă pe clapă.

Ușa nu se deschise. Văzu că nu acționase comanda bună. Rezemată de perete, cu picioarele tremurând istovite, mai făcu o încercare, cu plămânii aproape goliți de aer.

În hubloul ușii apăru o figură. Era distorsionată, umflată și totuși, vag familiară. Ripley parcă o cunoscuse cu mult timp în urmă. Cineva, care, dacă-și aduce bine aminte, se chema Lambert. După care, epuizată, alunecă ușor.

Un gând scurt și vag de amărăciune și de furie… Să eșueze atât de aproape de capăt… Ușa glisă și capul îi căzu pe puntea metalică. Un curent de aer răcoros pe față, dulce și curat. O mângâiere

binecuvântată. Ceața i se risipea din fața ochilor, cu toate că mintea nu-i era încă limpede.

O goarnă sună restabilirea presurizării exact când Ash și Lambert trecură pragul. Ofițerul științific se grăbi să-i acorde lui Parker primul ajutor. Inginerul leșinase de mai multe minute și își venea în fire cu greutate.

Ripley avea ochii deschiși dar restul capului rămânea flasc și ca dezarticulat; aspira nesățioasă aerul.

Lambert puse una dintre buteliile de oxigen lângă prietena ei. Îi puse masca transparentă pe gură și nas și deschise valva. Ripley inhală profund. Plămânii i se umplură cu o minunată aromă. Închise ochii, lăsând valurile răcoroase, nespus de plăcute, să-i redea viața. Nu făcu nici o mișcare în timpul operației, savurând unda binefăcătoare.

La urmă, îndepărtă masca și respiră normal. Se gândi mai întâi la presurizare. Cloazonurile de etanșeizare se redeschiseseră automat, salutând în acest mod reinstaurarea atmosferei. Se punea o nouă problemă totuși. Fiindcă pentru a înlocui aerul pierdut nava pompase din rezerve.

Va trebui să se ocupe de aceasta cât de curând, se gândi, prea fericită să profite de acest răgaz.

— Cum te simți, îl întrebă Ash pe Parker. Ce anume s-a întâmplat aici?

Parker își șterse o crustă de sânge de pe buza superioară, își apăsă tâmplele de câteva ori, după care articulă stins:

— N-o să mor.

Nu luase în seamă întrebarea ofițerului științific.

— Ce s-a întâmplat cu creatura? insistă Ash.

Parker tresări, apoi scutură din cap, profund îndurerat.

— Am ratat-o. A pornit semnalul de alertă și bestia a dat înapoi și a luat-o prin coridor. Unul din brațe, sau apendice, a fost smuls de

tambuchiul interior, la închidere. S-a eliberat în mare viteză, cum își lasă șopârla coada.

— De ce nu? comentă Ash. Ea posedă o asemenea putere de regenerare.

Inginerul își continuă relatarea, tot mai necăjit.

— O *aveam!* Când a scăpat de membrul rănit, a sângerat abundent, pe loc. Presupun că s-a cicatrizat repede ciotul, spre binele nostru. Acidul a ros așadar panoul care comunică direct cu sasul. Asta a cauzat depresurizarea. (Ridică o mână spre ușa blindată care separa vestibulul sasului de restul lui *Nostromo.)* Poți vedea gaura de aici.

— Nu are importanță deocamdată. (Ash se ridică, îngândurat.) Cine a acționat semnalul de alarmă?

Ripley îl privi drept în ochi.

— Pe mine mă-ntrebi?

— Ce vrei să spui?

Ea-și șterse sângele scurs din nări, apoi suflă.

— Presupun că alarma s-a declanșat singură… Ar fi explicația cea mai logică nu-i așa? O funcționare proastă, accidentală, și coincidență – din întâmplare. Înțelegi ce vreau să spun…

Ofițerul științific miji ochii, o privi intens. Înainte de a vorbi, Ripley avu grijă ca butelia de metan să fie cât mai departe. Dar Ash nu schiță nici un gest agresiv. Iar nu-i putuse ghici gândurile, să pătrundă dincolo de masca rece.

Dacă era vinovat, trebuia să încerce să se debaraseze de ea, când era lipsită de putere, iar Parker într-o stare mai rea. Da, dar dacă era nevinovat, ar fi trebuit să fie la fel de rănit ca să aibă aceeași reacție. Nu făcu nimic, iar Ripley se minună.

Cel puțin, primele cuvinte fură previzibile atunci când se hotărî să protesteze:

— Dacă ai ceva pe suflet, spune. Încep să nu mai suport veșnicele insinuări ipocrite. M-am săturat să tot fiu acuzat.

— Nimeni nu te-a acuzat.

— Nu mai spune!

Apoi tăcu. Ripley nu mai scoase nici un cuvânt o vreme. I-l arătă cu degetul pe Parker.

— Du-l la infirmerie și pune-l pe picioare. Om vedea după aceea dacă „autodocul" poate să-l ia în primire.

Ash îi dădu o mână lui Parker, își trecu unul din brațele inginerului după umeri și-l ajută să parcurgă drumul la laborator. Când Ash trecu prin fața lui Ripley, nu-i acordă nici o atenție.

După ce dispărură amândoi după prima turnantă a cursivei, Ripley se ridică, clătinându-se nițel. Lambert vru s-o susțină, dar Ripley zâmbi și-i refuză ajutorul.

— Merge. (Își scutură hainele.) Cam cât oxigen ne-a costat acest mic episod? Îmi trebuie o cifră exactă.

Lambert continua s-o fixeze cu mirare, fără să răspundă.

— Nu merge ceva? reluă Ripley. De ce te uiți așa la mine? Consumul de oxigen nu mai face parte din domeniul public?

— Mai slăbește-mă! replică Lambert fără să fie cu adevărat mânioasă. (Părea stupefiată.) L-ai acuzat. L-ai acuzat realmente că a dat alarma pentru a salva creatura! (Clătină lent din cap.) De ce?

— Pentru că eu cred că minte. Iar dacă voi găsi înregistrările, o voi dovedi!

— Ce să dovedești? Vei ajunge poate să dovedești că a fost răspunzător de punerea în funcționare a sirenei de alarmă, dar nu și că n-a fost un accident.

— Un moment potrivit pentru un asemenea accident! Nu? (o privi țintă pe Lambert.) Tot mai crezi că mă înșel, așa e?

— Nu știu, răspunse Lambert, istovită și depășită de evenimente. Nu mai înțeleg de fapt nimic. Dar cred că trebuie să-ți spun că te-nșeli. Sau că ai înnebunit. Din ce motiv Ash, sau oricine altcineva, ar vrea să-l protejeze pe Străin? Îl va omorî tot așa cum l-a omorât pe Dallas și Brett. Dacă i-a omorât!

— Mulțumesc. Întotdeauna e bine de știut pe cine te bazezi.

Ea-i întoarse spatele colegei sale și plecă numaidecât.

Lambert o urmări, dădu din umeri și se ocupă de cilindri. Ridică butelia de metan la fel de precaut ca și pe cea umplută cu oxigen. Amândouă erau esențiale în lupta lor pentru supraviețuire…

— Ash? Ești înăuntru? Parker!

Cum nu primi nici un răspuns, Ripley intră cu prudență în anexa ordinatorului central. Pentru o perioadă de timp nedeterminată, va dispune cum va dori de întregul creier al lui *Nostromo.*

Așezându-se în fața pupitrului principal acționă toate panourile, împinse cu insistență o tastă de pe tabloul de identificare. Ecranele se aprinseră.

Până în prezent, fusese un joc de copil. Acum începea treaba serioasă. Medită un minut, programă pe tabulator un cod de cinci cifre care, gândi ea, îi va furniza răspunsurile pe care le căuta. Ecranele rămaseră goale, așteptând o cerere mai potrivită. Încercă o nouă combinație, puțin utilizată, cu același rezultat.

Blestemă. Dacă ar fi să încerce combinații la întâmplare, ar rămâne aici până la sfârșitul lumii. După cum bestia omora pe membrii echipajului, acesta nu prea părea departe pentru ea.

Programă o grilă terțiară și fu uluită când se lumină cadranul principal, gata să primească și să disemineze. Dar nu apăru nimic. Ceea ce însemnă că nu era decât pe jumătate convenabil codul de acces. Ce era de făcut?

Se uită la cea de-a doua consolă. Aceasta era accesibilă pentru tot echipajul dar nu conținea informații confidențiale sau de comandament. Dacă Ripley ar putea să-și aducă aminte de cheia sa specifică, s-ar folosi de ea pentru a pune întrebările prin intermediul băncii memoriale.

Schimbă repede locul, programă codul de deschidere al sistemului și formulă prima întrebare. Grila de intrare fu acceptată

fără probleme. Aceasta se traduse prin apariția întrebării ei pe ecran.

Niște culori se plimbară de ici colo și se stabilizară. Ecranul se aprinse:

CINE A ACȚIONAT ALARMA PE SASUL NUMĂRUL DOI?

Răspunsul se înscrise dedesubt:

ASH.

A avut nevoie de câteva secunde de a digera știrea. Dovada pe care și-o dorise atâta se desfășura sub ochii ei, dar impersonalitatea rece a cuvintelor imprimate, depozitare impasibile ale unui secret atât de greu, îi apăsa pe umeri. Așadar Ash era. Întrebarea următoare, delicată, se impunea de la sine: Lăsând la o parte creatura, era Ash la originea tuturor necazurilor lor? Programă întrebarea:

ASH PROTEJEAZĂ CREATURA?

Răspunsurile Mamei erau deosebit de succinte astăzi.

DA.

Își putea și ea permite să fie scurtă. Degetele alergară pe claviatură.

DE CE?

Se aplecă, cu toți nervii încordați. Dacă ordinatorul considera că nu mai era cazul să dezvăluie alte informații, ea nu mai cunoștea alte coduri susceptibile de a-i mai sustrage răspunsuri. Iar ordinatorul nu putea bănui motivele comportamentului incredibil al ofițerului științific.

Răspunse:

ORDIN SPECIAL 937 PERSONAL ȘTIINȚĂ URMEAZĂ NUMAI INFORMAȚII RESTRÂNSE.

Bun, de aici se va descurca ea. Putea să încerce să afle mai mult. Voia să continue, dar o mână căzu lângă a sa, intrând până la cot în terminalul ordinatorului. Țintuită de spaimă, cu inima zbătându-i-se în piept, văzu nu creatura ci o formă și o figură care deveniră în ochii ei la fel de străine ca și entitatea.

Ash schiță un zâmbet. Și totuși pe buzele lui răsfrânte nu era nici o urmă de umor.

— Sarcina comandamentului îmi pare că-ți depășește capacitățile. Dar înțeleg că stăpânirea de sine este dificilă în asemenea împrejurări. Îmi închipui că nu poți fi blamată nicicum.

Încet, Ripley se ridică din fotoliu, astfel încât acesta să rămână ca o barieră între ei. Vorbele lui Ash puteau să pară liniștitoare și chiar amabile. Dar desigur nu și acțiunile lui.

— Nu este o problemă de comandament, Ash. Este o chestiune de loialitate.

Tot cu spatele la perete, ea începu să se răsucească în direcția ușii. Zâmbind mereu, el o urmărea cu privirea.

— Loialitate? Nu lipsește! (Era numai miere, acum.) Cred că am făcut tot ce am putut. Lambert devine un pic pesimistă, dar noi am știut că aparținea genului emotiv. Ea este foarte competentă pentru a dirija o navă printre stele, mai puțin bună pentru a-și planifica viața.

Ripley își continuă arcul de cerc, forțându-și buzele să surâdă.

— Pe moment nu Lambert mă îngrijorează. Ci dumneata.

Se întoarse către ușă, simțind mușchii stomacului cum se contractau deja.

— Iată cum revine paranoia, zise el cu tristețe. Ai nevoie numai de un pic de odihnă.

Făcu câțiva pași în direcția ei, cu mâna întinsă.

Ea sări, evitând cu puțin căușul mâinilor lui. Într-o clipă ajunse în coridor, alergând către pasarelă. Abia mai respira ca să mai poată striga după ajutor și parcă nu avea suficient aer.

Nu era nimeni pe pasarelă. Înfricoșată, se văzu într-o fracțiune de secundă fugind de Ash care o urmărea îndeaproape. De câte ori trecea prin fața unei ambrazuri acționa butonul de închidere a fiecărui cloazon etanș. Acestea se supuneau comenzii, dar întotdeauna prea târziu pentru a-i tăia trecerea lui Ash.

O ajunse în final la popotă unde, după două secunde, veniră Parker și Lambert. Semnalele succesive indicând închiderea cloazonurilor etanșe îi alertase. Își închipuiseră că se întâmpla ceva bizar în preajma pasarelei și ajungând aici îi găsiră pe urmăritor și urmărită gata de bătaie.

Nu era absolut de loc tipul de urgență la care se așteptaseră dar reacționară prompt și viguros. Fiind prima sosită, Lambert sări numaidecât în spinarea lui Ash. Inoportunat de acest atac, o lăsă pe Ripley, o apucă pe Lambert și ca și cum ar fi fost vorba de o simplă păpușă o aruncă în celălalt capăt al încăperii. Reveni la prima lui grijă, adică omorârea lui Ripley. Reacția lui Parker fu mai lentă, dar mai eficace. Ash ar fi apreciat fără îndoială raționamentul inginerului. Parker luă unul dintre detectoarele compacte și luă poziție îndărătul lui Ash, care, indiferent la această manevră, continua să o strângă pe Ripley de gât. Inginerul izbi cu detectorul în ceafa lui Ash.

Se auzi un trosnet sinistru. Detectorul își continuă arcul de cerc timp în care capul ofițerului științific urmă alt drum.

Nu țâșni nici o picătură de sânge! Doar sârme de toate culorile și circuite electronice sparte ieșiră din gâtul lui Ash. Acesta o lăsă pe Ripley, care se prăbuși, aspirând aerul prin gâtul dureros. Brațele lui Ash realizară o pantomimă macabră pe deasupra trunchiului, căutând țeasta care dispăruse. Apoi el, sau mai exact acest lucru, se împiedică, se reechilibră și porni să-și caute pe punte capul smuls…

CAPITOLUL 13

— Robot!… un robot împuțit! murmură Parker, cu detectorul în mâini.

Trunchiul conținea, se vede treaba, și el *urechi* electronice ultrasensibile fiindcă masa decapitată și extrem de robustă se întoarse în direcția glasului și avansă ca o păpușă mecanică spre Parker. Ridică detectorul și inginerul trase una, două, trei lovituri în umărul robotului… fără nici un efect. Acesta desfăcu brațele puternice și-l prinse pe Parker într-o îmbrățișare care în nici un caz nu era pătimașă.

Ripley, între timp, revenindu-și, căută disperată un obiect până descoperi unul din tuburile electronice pe care încercaseră să le folosească împotriva creaturii. Verifică rapid arma, observând că mai conținea o șarjă.

Lambert, agățată de picioarele lui Ash încerca în van să-l doboare. Din ceafa robotului ieșeau de-a valma cabluri rupte și plachete de metal. Ripley ochi această parte. Deja Parker își pierdea cunoștința, cu ochii dați peste cap, cu gâtul strâns în pumnii lui Ash.

Descoperind în ceafa vraiște un asamblaj de circuite imprimate, Ripley așeză țeava armei acolo și trase. Strânsoarea ex-ofițerului științific părea să slăbească ușor. Ea mută arma și mai trimise un jet de electricitate.

Ciotul fu cuprins de fulgere albastre. Ripley își continua neabătută ofensiva. De această dată se produse o flacără strălucitoare urmată de un miros de metal ars. Ash se prăbuși.

Pieptul se ridica și cobora cu dificultate și Parker se răsturnă într-o parte, încercând să ia o gură de aer.

În sfârșit, clipi din ochi, oarecum mirat că mai era încă viu apoi se uită la forma întinsă pe jos.

— Robot împuțit! Mașină împuțită a Companiei!

Dădu cu piciorul în metal. Robotul rămase întins, cuminte, pe punte.

Lambert se uita când la Ripley când la Parker.

— Vrea cineva să-mi explice și mie ce se întâmplă?

— Există un singur mijloc de a afla, zise Ripley.

Își puse arma nu prea departe, în caz că va mai avea nevoie de ea. Și se apropie de corp.

— Ce-i? se interesă Lambert.

Ripley îi făcu un semn lui Parker care-și masa gâtul.

— Adu țeasta. Cred că am ars sistemul de locomoție situat pe piept, dar capul și memoria ar trebui să funcționeze dacă le activăm. (Se adresă lui Lambert.) Îl proteja pe Străin de la început! Asta încercam să spun. (Arătă corpul chircit.) Era firește dificil să-ți imaginezi că un membru al echipajului nu era decât o parte a aparaturii. Amintiți-vă, el a fost cel care a lăsat vietatea să urce la bord, încălcând astfel regulamentul. Viața lui Kane era o scuză doar, nu-l interesa deloc. A lăsat cu bună știință chestia aia să crească în el, știa de la bun început, până la sfârșit, ce se va întâmpla. Și a acționat semnalul de alarmă pentru a o salva!

— Dar de ce? întrebă Lambert care nu putea pune totul cap la cap.

— Nu e decât o supoziție, dar singurul motiv valabil, după părerea mea, care explică de ce a fost pus un robot la bord fără știința noastră este că era nevoie de un observator sârguincios pentru a raporta cuiva toate cele întâmplate. (O privi pe Lambert în ochi.) Cine repartizează personalul navelor, efectuează schimbări în ultima clipă, cum ar fi înlocuirea unui ofițer științific cu altul, și e în stare să infiltreze în secret un robot la bord? Oricare i-ar fi fost intențiile?

Lambert nu întârzie cu răspunsul.

— Compania.

— Exact! zise Ripley zâmbind ironic. Mahării de la Companie or fi interceptat transmisia epavei. Întâmplarea a făcut ca *Nostromo* să

fie prima navă a Companiei care trecea prin acest cuadrant spațial. L-au plasat pe Ash în rândul nostru pentru a supraveghea derularea operațiunilor și pentru a se asigura că urmăm exact ceea ce Mama numește Ordin Special 937. Dacă obiectivul se dovedea fără vreo valoare deosebită, Ash putea să le comunice fără ca noi să știm. Dar, dimpotrivă, dacă obiectivul merita osteneala, Compania afla de la intermediarul ei toate amănuntele de care avea nevoie fără să piardă timp și bani cu trimiterea la fața locului a unui echipaj de explorare. Este o simplă chestiune de profit maximal și de pierdere minimală. Profitul lor, pierderea noastră!

— Minunat, mormăi Parker. După explicațiile astea, nu cred că mai e nevoie să ne mai faci un desen! Acuma, spune-mi și mie de ce să-l punem la loc pe nemernicul ăsta?!

Dădu cu piciorul în Ash.

Ripley pusese deja capul lui Ash pe colțul mesei; branșă un cablu la priza din perete și reveni cu cealaltă extremitate în mână.

— Nu ne mai rămâne decât să cunoaștem toate informațiile pe care le-ar mai putea deține. De acord?

Parker dădu din cap, apropiindu-se.

— De acord! Lasă-mă pe mine.

Inginerul conectă câteva circuite în partea dinapoi a capului și făcu conexiunile necesare sub părul artificial. Când pleoapele ofițerului științific începură să clipească, Parker mormăi satisfăcut și se dădu la o parte.

Ripley se apropie.

— Ash, mă auzi?

Nici un răspuns. Ea făcu un semn lui Parker.

— Conexiunile sunt corect realizate. Nivelul de energie este ajustat automat. Dacă nu s-a spart vreun circuit mai delicat când capul s-a izbit de podea, atunci ar trebui în mod normal să răspundă. Celulele memoriale componentele vedere-vorbire sunt solid prinse în aceste modele sofisticate. Mă așteptam să vorbească.

Ea mai încearcă o dată.

— Ash, mă auzi?

O voce familiară, deloc distantă, răsună în popotă.

— Da, te aud.

Îi era foarte greu să se adreseze unui corp dezarticulat care, până la proba contrarie, nu era decât o mașină, ca detectorul sau arma electrică. Pe de altă parte, petrecuse atâtea ore la bordul lui *Nostromo* în prezența sa.

— Care… care era acest Ordin Special 937?

— Întrebarea vine împotriva programării mele interne. Știi că nu pot să-ți spun.

— În cazul ăsta, nu e necesar să continuăm experiența. Parker, scoate-l din priză!

Când inginerul urma să execute ordinul, capul începu să vorbească, dovedind că circuitele cognitive ale lui Ash erau în perfectă stare.

— În mod esențial, ordinele mele erau după cum urmează…

Parker își retrase brusc mâna.

— Ordinele mele constau în devierea lui *Nostromo* sau în determinarea echipajului navei să-și modifice cursa inițială în așa fel încât să întâlnească semnalul, programarea Mamei pentru a vă extrage la timp din hipersomn și, în sfârșit, programarea memoriei sale în așa fel încât să vă relateze un apel de naufragiu. Specialiștii Companiei știau deja, bineînțeles, că era vorba de un avertisment și nu de un SOS.

Falangele lui Parker, chircite, se albiră.

— La originea semnalului, continuă Ash, trebuie să căutăm o formă de viață, aproape cu siguranță ostilă, după examenele făcute de către experți în transmisiuni și s-o aducem în Companie pentru a fi observată și evaluată în privința aplicațiilor comerciale potențiale. Totul – cu discreție, desigur.

— Desigur! repetă Ripley imitând tonul impersonal al robotului. Iată cum se explică faptul că am fost aleși noi în locul unei veritabile expediții de explorare, evident, prea anevoioasă. (Îi făcea o deosebită plăcere să citească printre rânduri în cuvintele lui Ash.) Importarea provenind dintr-o lume locuită, în afară de pământ, a vreunei entități necunoscute și pe deasupra, și periculoase, este strict interzisă. Făcându-ne să dăm ca din întâmplare peste acest semnal, Compania avea acoperire legală, dat fiind că întoarcerea noastră cu vietatea nu era „intenționată”… Iar în timp ce noi zăceam în pușcărie, autoritățile se întrebau: ce facem cu creatura? Și atunci specialiștii Companiei își ofereau cu generozitate serviciile, însoțite, se înțelege, de câteva plocoane judicios distribuite! Și dacă aveam noroc, Compania ne plătea o cauțiune pentru a ne scoate din pușcărie și avea grijă de soarta noastră când ieșeam la judecată și nevinovați și proști. Ceea ce suntem!

— De ce? întrebă Lambert. De ce nu ne-au avertizat? De ce nu trebuia să știm adevărul despre operația asta?

— Pentru că v-ați fi putut opune, explică Ash cu răceală. Compania insistă asupra necesității totalei voastre ignoranțe. Ceea ce a spus Ripley despre nevinovăția voastră la trecerea prin vamă, dacă scenariul se derula astfel, era destul de aproape de adevăr.

— Tu și Compania asta blestemată! scrâșni Parker. Și viața noastră, gagiule?

— Nu gagiule! făcu Ash corecția cu blândețe. În privința vieții voastre, tare mi-e teamă că nu le-a acordat Compania decât prea puțină importanță. Forma de viață străină îi interesa, mult mai mult. Speram să o apărăm și să supraviețuiți pentru a vă lua salariile, dar era, trebuie s-o mărturisesc, o considerație secundară.

— Ce reconfortant! zise Ripley. (Se gândi un moment, apoi zise:) Ai declarat că scopul devierii noastre pe această planetă era „căutarea unei forme de viață, aproape ostilă cu siguranță”. Și că

experții Companiei știau de la început că era vorba de un avertisment și nu de un SOS.

— Da, răspunse Ash. După câte au putut să determine experții, era prea târziu ca un semnal de naufragiu să mai fie de vreun folos pentru cei care-l trimiteau. În el era frică. Epava pe care am descoperit-o pe planetă aterizase, după toate probabilitățile, în cursul unei simple misiuni de explorare. Ca și Kane, echipajul astronavei străine a întâlnit unul sau mai mulți din acei spori. Transmisia nu lămurea, în schimb, dacă formele ovoide erau originare de pe planetă sau dacă emigraseră din alt sector al universului. Înainte de a muri cu toții, au aranjat semnalul pentru a preveni pe eventualii pasageri de nave de a nu comite aceeași greșeală ca ei. De unde ar fi venit, sunt demni de admirație. Trebuie să sperăm că omenirea îi va întâlni, sub auspicii mai bune.

— Erau mai cumsecade decât anumite persoane la care mă gândesc acum, zise Ripley. Străinul care este la bord… cum să-l omorâm?

— Exploratorii care pilotau epava erau cu certitudine mai mari și mai evoluați decât specia umană. Nu cred că veți putea ucide creatura. Eu însă aș putea fi în stare. Dat fiind că nu sunt organic în alcătuire, nu mă consideră ca un pericol potențial. Și nici ca sursă de hrană. Sunt mai puternic ca oricare dintre voi. Aș putea să mă măsor cu entitatea. Însă nu mă bucur de cea mai bună formă, în acest moment. Dacă ai vrea să repui…

— Bine jucat, Ash! îl întrerupse Ripley, scuturând din cap. Dar nici vorbă.

— Ești stupidă! Tot nu-ți dai seama cu cine ai de-a face! Entitatea este un organism perfect organizat. Superb structurată, vicleană, esențialmente violentă. Cu capacitățile dumitale limitate, nu ai nici o șansă.

— Dumnezeule mare! exclamă Lambert holbându-se la capul de pe masă. Tu admiri mizeria aia!

— Cum să nu admiri simpla simetrie pe care o prezintă? Un parazit interspecii, capabil să devoreze orice formă de viață care respiră, fără să se sinchisească de compoziția atmosferică. Capabilă să hiberneze un timp nedeterminat în condițiile cele mai inospitaliere. Singurul ei scop era reproducerea propriei specii, o sarcină de care se achită cu cea mai mare eficacitate! Nu se compară cu nimic din experiența umană. Paraziții pe care oamenii sunt obișnuiți să-i combată sunt esențialmente țânțari și artropode minuscule. În privința sălbăticiei și eficienței, creatura este, față de acestea, așa cum sunt oamenii față de omidă în privința inteligenței. Nici măcar nu ați început să vă închipuiți cum ați putea să o combateți.

— Am ascultat destule tâmpenii! zise Parker întinzând brațul spre cablul electric.

Ripley ridică mâna pentru a-l opri.

— Să presupunem că faci parte din echipajul nostru, Ash. Ești ofițerul nostru științific și în același timp instrumentul Companiei.

— Mi-ați acordat inteligența. Cu inteligența vine inevitabil și alegerea. Rămâi loial atât cât este vorba de descoperirea adevărului. Adevărul științific cere frumusețe, armonie și mai presus de toate simplitate. În ceea ce privește problema voastră, creatura va produce o soluție simplă și elegantă. Numai unul dintre voi va supraviețui.

— Și iată-ne așezați pe noi, oamenii, la locul nostru, așa-i? Spune-mi un lucru, Ash. Compania dorea să-l vadă pe *Nostromo* ajungând la stația Pământ numai cu tine și vietatea la bord?

— Nu. Ei nădăjduiau într-adevăr că veți supraviețui. Pur și simplu oficialitățile Companiei nu-și imaginau că vietatea era atât de periculoasă și indestructibilă.

— Ce crezi că se va întâmpla dacă nava va ajunge pe Pământ, presupunând că vom fi morți cu toții și că creatura va fi singura supraviețuitoare?

— Nu pot să spun… Există o posibilitate ca Străinul să infecteze echipajul de la bord și pe toți cei care vor intra în contact cu el, până ca autoritățile să realizeze amploarea pericolului și să ia măsuri de apărare. Dar atunci poate că va fi prea târziu. Mii de ani de eforturi intense din partea omului nu au fost de ajuns pentru a se debarasa de miliardele de țânțari trăind în bună înțelegere și împreună! Genul uman ar mai avea vreo șansă? Evident, dacă voi fi prezent și în stare de funcționare la sosire, voi putea informa autoritățile la debarcare despre ceea ce-i așteaptă și cum să procedeze împotriva acesteia. Distrugându-mă, riscați să duceți pe Pământ un flagel teribil.

Se lăsă o liniște adâncă după aceste cuvinte funebre. În fine, Parker, primul, se încumetă să o întrerupă.

— Genul uman, în persoana Companiei, nu prea s-a sinchisit de noi. Noi ne vom încerca norocul împotriva entității. Noi știm cel puțin de ce parte este *ea.* (Se uită la Ripley.) Nici o nenorocire nu mă sperie dacă nu văd cu ochii mei. Zic: deconectează-l!

— Sunt de acord, interveni Lambert.

Ripley dădu ocol mesei și se duse să debranșeze…

— O ultimă vorbă, adăugă repede Ash. Un testament dacă vreți.

— Da, zise Ripley, ușor mirată.

— Poate că vietatea posedă realmente o anumită inteligență. De ce nu încercați să comunicați cu ea?

— Ai făcut-o?

— Te rog, lasă-mă să duc cu mine câteva secrete.

Ripley scoase cablul.

— Salut, Ash! (Se adresă colegilor.) Când e să aleg între mai mulți paraziți, prefer să-mi încerc șansa cu unul care nu minte! Acestea fiind zise, dacă nu izbutim să gonim creatura asta, vom avea măcar satisfacția de a muri știind că se va duce să le facă o vizită unora dintre experții Companiei…

Era așezată în fața pupitrului ordinatorului central când Parker și Lambert o găsiră. Abandonă momentan cadranele. Era deznădejde în glasul ei și tristețe în ochi.

— Ash avea dreptate asupra unui punct. Nu avem nici o șansă. (Indică un cadran luminat.) Ne mai rămân mai puțin de douăsprezece ore de oxigen.

— Atunci s-a sfârșit totul! (Parker își lăsă ochii în podea.) Reconectarea lui Ash ar fi o formă mai expeditivă de sinucidere. O, dar sunt sigur că o aibă grijă de creatură, sigur că da. Dar pe noi n-o să ne lase să trăim. Ăsta-i un ordin imperios al Companiei pe care nu putea să ni-l împărtășească. Știind că știam noi, nu putea să ne permită să mergem să povestim autorităților noastre despre rolul jucat de Companie. (Se strâmbă.) Ash era unealta Companiei.

— Nu știu ce crezi, spuse Lambert fără să zâmbească, dar cred că aș prefera să am o moarte ușoară și fără suferință oricare ar fi alternativele.

— N-am ajuns încă acolo.

Lambert deschise palma. Trei capsule. Ripley le recunoscu instantaneu. Culoare roșie, marcate cu două oase încrucișate și cu un craniu. Cianură.

Ripley se foia pe scaun.

— Ți-am spus că n-am ajuns încă acolo! Ai fost amăgită de vorbele lui Ash. A afirmat că este singurul care poate să-i vină de hac bestiei. Dar e singurul deconectat și neputincios! Noi – nu! Noi avem altă alternativă, altă variantă. Să aruncăm nava în aer!

— Asta-i alternativa ta? întrebă Lambert. Eu rămân cu capsula, dacă n-aveți nimic împotrivă.

— Nu, nu! Îți amintești ce spuneai, Lambert? Ne salvăm cu ajutorul navetei și după aceea provocăm explozia navei. Luăm cât mai mult aer în containerele portabile. Naveta are propria ei rezervă de oxigen. Datorită suplimentului, poate că vom avea norocul să atingem un cuadrant spațial mai frecventat și să fim salvați. Se poate

și să nu ajungem vii, dar ăsta-i un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Și am terminat cu bestia!

Tustrei tăcură. Într-un târziu Parker dădu din cap de acord.

— Îmi place mai mult decât capsulele. Să nu mai vorbesc de plăcerea de a vedea dezintegrându-se materialul Companiei. (Se îndreptă spre ieșire.) Ar trebui să începem imediat să transvazăm aerul în containere.

Inginerul supervizează transferul în butelii a aerului comprimat care se găsea în rezervorul principal a lui *Nostromo.*

— E tot? întrebă Ripley când Parker se ridică, obosit, cu dureri de șale.

— Tot ce vom putea transborda! (Arătă cu degetul rândurile de rezervoare.) Nu pare enorm, dar e oxigen extrem de comprimat. Iată un supliment de aer de care ne vom bucura la o adică!

— Bravo! Să nu uităm să încărcăm și câteva pachete de alimente sintetice și să ne luăm tălpășița. (Deodată, un gând îi trecu prin minte, stopându-i pornirea.) Jones! Unde e Jones?

— Cine știe?

Parker, evident, nu se sinchisea de soarta mascotei.

— Ultima oară când l-am văzut era în popotă, dădea târcoale capului lui Ash, zise Lambert.

— Du-te și vezi. N-o să-l lăsăm aici. Ne mai rămâne destulă omenire.

— Nici vorbă! răspunse Lambert, întunecându-se. Nu mă duc nicăieri singură.

— N-am putut să-l sufăr niciodată pe motanul ăsta, mârâi Parker.

— Nu-i nimic, le zise Ripley. Mă duc eu. Voi doi ocupați-vă de aer și de provizii.

— De acord, zise Lambert.

Ridică două containere și, însoțită de Parker, se îndreptă spre secția navetei. Ripley alergă spre popotă.

Nu căută mult. După ce se asigură că motanul nu se găsea în popotă și că nu se atinsese de forma decapitată, o zbughi spre pasarelă. Îl reperă imediat. Era așezat cu nonșalanță pe pupitrul lui Dallas, lingându-și cu grijă blănița.

— Jones, ești norocos, zise ea surâzând.

Aparent, el nu era de aceeași părere. Când ea întinse brațele să-l prindă, el sări vioi și dispăru în spatele panoului. Ea se duse de grabă după el.

— Hai, Jones! Lasă joaca… nu acum. Toată lumea te așteaptă.

— Crezi că o să avem nevoie de toate astea? zise Lambert lăsând jos povara pentru a-și ridica o meșă de păr.

— Cât putem duce. N-am chef să fac două drumuri!

— Bine-nțeles.

Își ridică iarăși povara. În intercomul lăsat deschis se auzi o voce.

— Fir-ar să fie, Jones! Vino, motănel, vino… vino la mama, pisoi.

Tonul se voia liniștitor și alintător, dar Lambert sesiza perfect exasperarea lui Ripley.

Împleticindu-se din cauza istovirii, Parker ajunse în fața cutiei de provizii 2. Lambert îi puse în brațe cutiile cu hrană pe care le scosese din frigider. Pe cât îi stătea în putință, ea alegea cutiile de conserve. Gândul că va trebui să înghită aceste alimente nu-i ajuta cu nimic la ridicarea moralului, iar pe navetă nu era nici un „autobucătar”. Materiile astea crude îi vor menține în viață. Atât. Așadar se străduia să facă o selecție rapidă.

Nu remarcă, preocupată fiind, că pe detectorul ei cadranul se lumină ușor…

În sfârșit! Un Jones indignat mai opunea încă rezistență, dar Ripley îl ținea bine de pielea gâtului. Degeaba se zbătea, fiindcă ea îl și puse în cutia presurizată și activă motorul electric.

— Așa! Respiră și tu o dată propriul tău aer reciclat.

Cele două aruncătoare de flăcări erau puse pe jos, în exteriorul sălii frigiderelor. Ieșind, Parker îngenunche și vru să-l ia pe al său. Se dezechilibră și câteva cutii se prăbușiră.

— Dumnezeule!

Lambert, oprindu-se o clipă din lucru, încercă să vadă ce se întâmpla la ușa ce dădea în coridor.

— Ce se întâmplă?

— Nimic. Am vrut să duc prea multe lucruri de-odată. Hai, grăbește-te, n-avem timp de pierdut!

— Vin. Fii calm.

Lumina roșiatică a detectorului deveni sângerie și semnalul sonor porni în același timp. Parker aruncă totul, cu privirea fixată pe aparat și-și luă degrabă arma. O chemă pe Lambert.

— Hai, s-o ștergem de aici!

— Imediat! zise Lambert, care auzise de asemenea sunetul.

Zgomot bizar în spate. Se răsuci și urlă când apendicele colțos o înșfăcă. Entitatea își revărsă masa care ieșea din conducta de aerisire.

Ripley auzi strigătul prin intercomul deschis pe pasarelă și se îngrozi.

Aruncând o privire în interiorul sălii, Parker se făcu alb la față când văzu ce făcea bestia. Nu putea să folosească arma fără să o rănească pe Lambert. Ridicând aruncătorul de flăcări ca pe o măciucă, se năpusti asupră-i.

Creatura o lăsă pe Lambert care se prăvăli pe podea inconștientă. Inginerul îi trase o lovitură zdravănă bestiei, care o simți ca pe o înțepătură de țânțar. Parker ar fi putut sparge un zid…

Încercă să eschiveze contraatacul, rată mișcarea. Apendicele tăie aerul, îi zdrobi ceafa omorându-l pe loc. După aceea reveni la Lambert care nu se clintise.

Ripley nu se mișcase în acest timp. Din intercom străbăteau strigăte slabe. Lambert. Pieriră în depărtare. Reveni liniștea.

— Parker… Lambert!

Așteptă răspuns, fără speranță. Tăcerea și vidul se instalară în jurul ei.

Era singură. Pe navă mai erau trei ființe vii. Entitatea, Jones și ea însăși. Dar trebuia să se asigure mai întâi. Trebuia așadar să-l părăsească pe Jones un moment. Nu-i era ușor, dar motanul auzise urletele și mieuna și zgâria pereții habitaclului său. Putea în orice moment să alerteze creatura, ceea ce Ripley nu-și dorea în nici un caz.

Ajunse la nivelul B fără să dea peste nimic, strângând tare aruncătorul de flăcări. Antrepozitul de alimente se găsea exact în fața ei. Exista o mică șansă ca creatura să fi lăsat în urmă pe una din victime, fiind incapabilă să se miște prin conducte cu o greutate suplimentară. O mică șansă ca unul dintre colegii ei să mai fie în viață.

Din prag, aruncă o privire rapidă în interior. Creatura izbutise să-i ia pe amândoi.

O luă la fugă, orbește, fără să ia în seamă loviturile pricinuite de izbiturile în pereți. Zbura de-a dreptul prin cursive. Alergă până când plămânii începură să o doară. Își aduse aminte de sărmanul Kane și de bestia care creștea în el aproape de plămâni. O cuprinse greața.

Gâfâind, se opri să se localizeze. Traversase nava dintr-o parte în cealaltă. Era exact în mijlocul sălii de propulsie.

Auzi un zgomot ușor și-și opri respirația. Se repetă. Dădu drumul aerului din plămâni. Sunetul era omenesc, familiar. Gemete.

Strângând aruncătorul de flăcări cât mai aproape de ea, gata să-l declanșeze, făcu turul încăperii mari și supraîncălzite, în căutarea sursei zgomotului. Venea dintr-un fel de suflătoare al cărei orificiu era astupat cu un disc de metal. Aruncând din timp câte o privire

împrejur, îngenunche și ridică piesa rotundă. O scară se afunda în întuneric.

Coborî, progresând prin beznă, până când simți sub tălpi solul tare. Acționă lanterna. Se afla într-un antrepozit. Cercul de lumină îi dezvăluia cutiile de plastic, niște instrumente și unelte care păreau nefolosite… și de-asemenea niște oase de care atârnau zdrențe de carne. I se făcu pielea de găină când descoperi bucățile de îmbrăcăminte, urmele de sânge uscat, un pantof sfâșiat. Din zid ieșeau niște excrescențe bizare.

În întuneric ceva se mișca ritmic. Se răsuci iute ridicând țeava armei. Sursa zgomotului se legăna în fața ei.

Din plafon atârna un imens cocon. Semăna cu un hamac închis, tanslucid, urzit dintr-un fel de fibră albă foarte fină și foarte solidă.

Degetele-i accentuară involuntar apăsarea pe trăgaciul armei.

Înaintă. Lumina lanternei traversă învelișul coconului. Un corp înăuntru… Dallas!

Terorizată, Ripley îi văzu ochii deschizându-se și privind-o țintă. Buzele se dezlipiră, conturând cuvinte. Ea se apropie mai mult și scârbită și fascinată.

— Ucide-mă, se rugă vocea.

— Ce… ce ți-a făcut?

Dallas încercă încă o dată să articuleze sunete, dar în van. Își întoarse atunci încet capul spre dreapta. Ripley orientă raza luminii în direcția aceea. Un al doilea cocon atârna din plafon, diferit de cel al lui Dallas în privința culorii și texturii. Era mai mare și mai întunecat.

Era Brett! Se întoarse spre nefericitul prizonier.

— Vă scot eu de aici! (Ea murmură aceste cuvinte, cu fața scăldată în lacrimi.) Repunem „autodocul” în funcțiune și…

Nu putut spune mai mult din cauza emoției care o gâtuia. Își aminti analogia pe care o făcuse Ash între creatură și un păianjen.

Oul crescând în vintrele prăzii paralizate, conștientă de ceea ce se întâmplă…

Reuși ca prin minune să-și alunge acest oribil gând.

— Ce pot face?

— Să mă omori, zise aceeași voce agonizantă.

Își privi deznădăjduită vechiul ei coleg, căpitanul ei. Acesta își coborî pleoapele. Buzele-i tremurară un moment de parcă se pregăteau să slobozească un strigăt de oroare și suferință. Nu ar fi avut curajul să-l suporte.

Țeava lansatorului de flăcări își îndreptă gura spre cocon. Ripley apăsă pe trăgaci, convulsiv; curând corpul celui care fusese Dallas dispăru în vâlvătaie. Arse fără nici un vaiet. Cu sălbăticie apăsă pe trăgaci de mai multe ori, în toate direcțiile, carbonizând totalitatea antrepozitului. Focul vuia sub ea când escaladă barele scării.

Aruncă o privire prudentă în sala mașinilor. Pustie. Învăluită de fum, puse iar discul la loc. Apoi, se precipită cu hotărâre spre habitaclul de control al mașinilor.

Totul funcționa normal, regulat, în așteptarea unui stăpân care să le arate ce aveau de făcut. Prin puzderia de cadrane, se afla tabloul de control, deosebit, de culoare roșie. Îl parcurse cu privirea, citi instrucțiunile scrise deasupra, apoi coborî manetele într-o ordine precisă.

Un întrerupător dublu era acoperit de apărătoare de plastic. Cercetă aparatul, făcu doi pași înapoi și-l lovi cu toată puterea. Așteptă o veșnicie până când sirenele de alertă intrară în funcțiune. Prin intercom răzbiră niște pârâituri. Recunoscu vocea alterată a Mamei.

— Atenție, Atenție! Unitățile de răcire a sistemului de hiperpropulsie sunt dezactivate. Motoarele vor fi supraîncălzite în exact patru minute, cincizeci de secunde.

Trecu de mijlocul punții B când își aduse aminte de Jones.

Nu plecase din cutia lui presurizată. O luă cu ea, cutiuța urmând să-i mai întârzie sosirea la navetă.

Ajunse la ultimul cot al cursivei care conducea la ambarcațiune când, deodată, Jones se zbârli. Ripley se opri, cu ochii căscați spre tambuchiul deschis. Răzbăteau zgomote neobișnuite. Bestia pusese stăpânire pe navetă.

Lăsându-l pe Jones în siguranță pe un culoar al punții B, refăcu în sens invers parcursul până la sala mașinilor.

Cum pătrunse în habitaclul de control, o voce impersonală, de o infinită răbdare umplu spațiul.

— Atenție! Motoarele vor fi supraîncălzite în trei minute, douăzeci de secunde.

O înconjura un zid de căldură, fumul domnea în habitaclu și mașinăria își manifesta morocănos suferința. Își trecu mâna peste fruntea asudată. Reuși să ajungă la tabloul de control și ridică manetele în ordinea în care le coborâse cu câteva minute mai devreme. Sirenele își continuau lamentația acută.

— Atenție! Motoarele vor fi supraîncălzite în trei minute! Suprasarcină critică a motoarelor în trei minute!

Cu fața aprinsă, respirând din greu, Ripley acționă microfonul intercomului.

— Mamă, am pus toate unitățile de răcire!

— Prea târziu pentru remediere. Miezul a început deja să se topească. În acest punct reacția este ireversibilă. Mai întâi o implozie, urmată de o suprasarcină imposibil de stăpânit și de explozia subsecventă. Suprasarcină critică în două minute și cincizeci și cinci de secunde.

Lui Ripley, Mama i se păruse întotdeauna reconfortantă.

Ieși din habitaclu cu gâtul încins, sirenele sunându-i întruna în urechi. Mama anunță un nou decont fatidic:

— Atenție! Suprasarcină critică în două minute.

Jones o aștepta cuminte în cursivă. Reluă drumul spre navetă, ținând într-o mână aruncătorul de flăcări și în cealaltă cutia lui Jones. O umbră se profilă în urma ei. Urlă de groază. Nu era decât o umbră.

În ultimul tronson al coridorului, șovăi, epuizată, neștiind ce să facă. Dar vocea Mamei nu-i dădea pace și nici de ales.

— Atenție! Motoarele vor exploda în nouăzeci de secunde.

Punând jos cutia lui Jones, luă cu amândouă mâinile aruncătorul de flăcări și se îndreptă spre tambuchiul navetei.

Goală.

Se precipită spre cutia lui Jones, o luă și se întoarse în mica ambarcație. Nici o entitate malefică nu se materializă.

— Atenție! Motoarele vor exploda în șaizeci de secunde! numără Mama fără descumpănire.

Instală cutia lui Jones lângă tabloul de bord și se așeză la comenzi. Timpul o presa. Nu era momentul să programeze o anumită traiectorie. Un singur buton o interesa, cel care purta indicația:

LANSARE

Zăvoarele săriră. Motoarele propulsară naveta în afara lui *Nostromo.*

Forțele gravitaționale o turtiră pe scaun, ca rezultat al plecării precipitate din nava-mamă. Știa că aceste chinuri nu aveau să dureze mult timp.

Termină cu atașarea chingilor și-și acordă o inspirație profundă de aer proaspăt. Din locul ei abia putea atinge cutia lui Jones. Se aplecă peste brațul fotoliului cu ochii înecați în lacrimi și trase cutia mai aproape.

Fixă ecranul agățat în fața ei. În centrul dreptunghiului, un punct luminos deveni un măreț foc de artificii proiectând în spațiu maldăre de metal îndoit, topit, de plastic sfâșiat. Această primă explozie se istovi, apoi urmă o iluminare incandescentă când rafinăria se dezintegră. Două miliarde de tone de gaz și mașini se vaporizară în spațiu, eclipsând-o, apoi dispărând.

Unda de șoc îmbrânci năprasnic naveta spațială. Când mica navă se stabiliză, Ripley își desfăcu chingile și se ridică.

Nostromo și colegii săi încetaseră de a mai exista. Nu mai erau. Gândul acesta o bruscă și o izolă mai mult decât își imaginase. Îi era greu să accepte că nu mai trăiau ca niște componente ale universului.

Nu văzu apendicele enorm care ieșea din umbră și se unduia spre ea. Jones îl văzu. Se zbârli și zgârie cu frenezie capacul cutiei.

Ripley tresări. Creatura era acolo, în fața ei. Nu ieșise din mica ambarcațiune.

Se gândi mai întâi la aruncătorul de flăcări. Se afla pe punte, de cealaltă parte a bestiei. Terorizată, Ripley căută un loc unde să se adăpostească. Un sas! Al cărui tambuchi se deschisese în timpul exploziei lui *Nostromo.* Bătu în retragere și se vârî într-un ungher.

Cum se mișcă, creatura ieși din umbră și înaintă. Când Ripley intră cu totul în sas, tambuchiul se închise automat. Deasupra se găsea o lucarnă blindată își lipi nasul de geam. Creatura făcu la fel de partea cealaltă. Ripley vru să urle. Strigătul rămase în gât. Din cușca ei nu putea să facă altceva decât să se uite.

O tânguială se ridică din spatele creaturii. Deranjată de acest zgomot, aceasta căută sursa. Se înclină deasupra cutiei și deschise capacul.

Ripley bătu de mai multe ori în tambuchi pentru a-i atrage atenția. Degeaba. Căută atunci o unealtă sau o armă oarecare, dar nu descoperi decât un combinezon presurizat. Deși îi tremurau mâinile, îl îmbrăcă în viteză.

În exterior, bestia scutura cutia lui Jones care vedea că-i sunase ceasul. Cutia se prăbuși. Șocul răsună lugubru, dar cușca nu se sparse. Apendicele o ridică și o lovi de perete. Jones era în culmea disperării.

Ripley își puse în sfârșit casca și o închise. Nu era nimeni care să-i verifice ținuta. Oricum, dacă nu era bine închis, va afla cât de

curând. Activă rezervorul de aer. Oxigenul îi umplu plămânii.

În această situație demențială nici un laser nu ar ajuta-o. Ar fi fost o nebunie să-l folosească.

Trase aer în piept ca pentru a-și da curaj și deschise încet tambuchiul sasului. Înarmată cu o bucată metalică, se năpusti cu toată puterea asupra entității și i-o înfipse în corp. Creatura intră repede în conducta în care se refugiase mai devreme, cu rana sângerândă. Fluidul curgea din abundență din plagă și mânca metalul.

Ripley dădu înapoi, apucă un suport metalic bine prins în structura navei, iar cu cealaltă mână apăsă pe butonul de deschidere a sasului care dădea în exterior. Instantaneu, tot aerul conținut în ambarcațiunea stelară precum și diverse instrumente nefixate fură aspirate în vid. Creatura urmă mișcarea și, în violența vârtejului, unul din apendice agăță piciorul lui Ripley… care se clătină în gol. Aproape de ea, maneta de închidere a sasului părea să o sfideze… Doamne, fă să o ajung. Cu un efort disperat, trase de manetă. Ușa blindată a sasului se închise, scăpând de strânsoarea entității care astfel fu aruncată în exterior.

Acidul începea să roadă metalul sasului. Ea ajunse la consola tabloului de bord și activă motoarele.

Pupa navei luă foc. Carbonizată, creatura se învârtea în spațiu și se pierdea în depărtări.

Din moment ce apendicele fu separat de corpul Străinului, acidul nu mai roase metalul.

Ripley programă pe tabulatorul ordinatorului un chestionar asupra stării navetei.

SAS POSTERIOR DETERIORAT; VERIFICARE ANALIZĂ: REDUCERE MINORĂ A COCII! INTEGRITATE A NAVEI NECOMPROMISĂ, CAPACITATE ATMOSFERICĂ ÎNTREAGĂ. COMPENSAȚIE POSIBILĂ PRIN MATERIAL DE SUDURĂ.

OBSERVAȚIE: REPARARE SECȚIE DETERIORATĂ IMEDIAT LA DESTINAȚIE.

NECESITATE ABSOLUTĂ A UNEI INSPECȚII A COCII.

Oftă ușurată, apoi contemplă imensitatea stelară printr-o lucarnă. O formă zdrențuită se rotea încet la câteva sute de metrii de ambarcațiune.

Brusc, acest organism incredibil de rezistent, pieri sub acțiunea legilor presiunilor diferențiale și creatura explodă, proiectând în toate părțile particule din carnea sa.

Nu se putea spune că nu avusese noroc. Ripley va păstra pentru totdeauna urmele acestei experiențe de negândit, în fizionomie și în inimă. Dar avea destulă stăpânire de sine pentru a se controla.

Represuriză cabina și-l eliberă pe Jones din cușcă. Acesta, cu o fantastică ușurință, comună tuturor pisicilor, uitase tot.

Ea apăsă pe clapa magnetofonului și începu să dicteze:

— Ar trebui să ating frontiera în aproximativ patru luni. Cu puțin noroc, rețeaua de supraveghere va intercepta SOS-ul meu și se va organiza salvarea. Am o declarație importantă de făcut pentru media. Un dublu al mesajului se găsește consemnat în jurnalul de bord. Inclusiv câteva comentarii de interes vital pentru autorități, privitoare la practicile comerciale și umane ale Companiei. Aici Ripley, număr de identitate W 5645022460 H, master principal, ultimul supraviețuitor al remorcherului spațial *Nostromo,* semnând aceste cuvinte.

Opri înregistrarea. Cabina era liniștită. Ripley se destinse pentru prima oară de atâta timp. Venise și pentru ea vremea repaosului. Dar de n-ar visa!

Trecu o mână prin blana galben-portocalie a lui Jones.

— Vino, motane… Hai să tragem un pui de somn.

Sfârșit

Alan Dean Foster

ALIENS

Misiune de pedeapsa

EXISTA ZONE IN UNIVERS UNDE
NU TREBUIE SA TE DUCI SINGUR

Alan Dean Foster

ALIENS

Misiune de pedeapsă

Cartea a doua

În românește de Marian Mirescu

CAPITOLUL 1

Doi visători. Erau aproape asemănători, în ciuda unor diferențe evidente: unul mic, celălalt mai mare, sexe diferite. Gura primului visător era dotată cu un asortiment de canini, incisivi și molari, fapt ce nu lăsa nici o îndoială asupra statutului său de omnivor, în timp ce dentiția celui de-al doilea nu era concepută decât pentru a mușca și sfâșia. Amândoi aparțineau rasei vânătorilor, dar unul învățase să-și domine pornirile atavice, iar celălalt rămăsese o sălbăticiune.

Diferențele apăreau mai clar în domeniul viselor. Somnul primului visător era tulburat de amintirea unor terori fără număr care răbufneau din adâncurile subconștientului său. Femeia s-ar fi agitat fără încetare, dacă libertatea sa de mișcare nu ar fi fost îngrădită de pereții chesonului în care se găsea; mai trebuie adăugat și faptul că activitatea musculară era mult redusă în timpul somnului. Acestea erau motivele pentru care agitația sa era mai cu seamă mentală.

Ea nu era conștientă, desigur, de acest fapt. Persoanele adâncite în hipersomn nu sunt conștiente de nimic. La intervale regulate, totuși, o amintire tragică și înspăimântătoare se ridica la suprafața spiritului, precum apa din canale deasupra nivelului străzilor unui oraș. Și, când aceste imagini apăreau pentru a-i deranja repaosul, ea începea să geamă, iar inima se ambala.

Ordinatorul însărcinat să vegheze asupră-i aidoma unui înger electronic, înregistra accelerarea activității cardiace și cobora temperatura corporală cu un grad, fără a mări debitul de tranchilizante în sistemul sanguin. Gemetele se întrerupeau. Visătorul se calma și se lăsa moale în interiorul chesonului. Va mai trece un anumit timp până la revenirea coșmarului. Lângă ea, ființa sangunară reacționa la aceste răbufniri instinctuale prin mici mișcări

convulsive, parcă sub influența neîmpăcatei sale vecine. Apoi se relaxa la rândul său și visa creaturi cu sânge cald, cu plăcerea companiei propriei specii și speranța de a o regăsi într-o bună zi. Știa că se vor trezi împreună odată, ori niciodată. Această ultimă posibilitate nu-i tulbura defel odihna. Răbdarea sa era mult mai mare decât cea a tovarășei sale, iar concepția pe care și-o făcea despre poziția sa în cosmos era mai realistă.

Se mulțumea să doarmă, știind că dacă s-ar trezi într-o zi, ar putea din nou să vâneze și să ucidă. Așteptând această clipă, se odihnea. Timpul trece, dar nu și grozăvia.

În imensitatea infinită a spațiului, stelele nu sunt decât grăunțe de nisip. Și dacă o pitică albă nu atrăgea deloc atenția, atunci un aparat atât de mic precum capsula de salvare a lui *Nostromo,* această navă de acum dispărută, abia dacă avea o existență. Plutea în derivă prin neant ca un electron liber care și-a părăsit orbita atomică. Se întâmplă, cu toate astea, ca un electron liber să atragă atenția. E de ajuns să treacă atunci când trebuie prin câmpul de observare a unor persoane care dispun de aparate potrivite. Iar traiectoria capsulei de salvare trecea tocmai prin apropierea unei stele cunoscute. Chiar și așa, reperarea se datorează hazardului.

Ea trecu foarte aproape de o altă navă; termenul „foarte aproape" însemnând în spațiu, cel puțin un an lumina, și apăru în marginea unui ecran sub forma unui simplu punct. Printre persoanele care-l văzură, unele considerară că nu prezenta interes. Era prea mică pentru a reprezenta o navă, susțineau ele, și nici un aparat nu era semnalizat în acest sector. Și apoi, navele răspundeau chemărilor radio, pe când acest obiect tăcea chitic.

Era vorba, fără nici o îndoială, de un asteroid, de un bloc de feronichel plecat să viziteze universul. Dacă ar fi fost vorba de un aparat la ananghie, și-ar fi urlat semnalul de naufragiu către tot ce se găsea în raza sa de emisie. Dar căpitanul era curios de felul lui.

Printr-o ușoară modificare a direcției putea să se lămurească asupra statutului acelui vagabond tăcut, iar prin câteva adnotări mincinoase în cartea de bord putea justifica în fața armatorilor costul acestei devieri.

Dădu ordine, ordinatoarele purceseră la modificarea direcției. Temeinicia hotărârii căpitanului fu adeverită la sosirea la destinație: era vorba de o capsulă de salvare. Nici un semn de viață însă, nici cel mai neînsemnat răspuns la întrebările lor politicoase. Chiar și semnalizatoarele de drum erau stinse. Aidoma unui organism rătăcitor prin tărâmuri înghețate, mașina încetase alimentarea cu energie a extremităților cu gândul de a ocroti elementele vitale dinlăuntrul ființei sale.

Căpitanul desemnă trei oameni care să ajungă la bordul navetei rătăcitoare și, cu o extremă blândețe, nava uriașă se apropie de capsulă. Metalul mângâie metalul, se lansară grapine, se făcu auzit ecoul cuplajului sasurilor în ambele aparate.

Cei trei oameni trimiși de căpitan îmbrăcară combinezoanele presurizate și pătrunseră în sas. Erau echipați cu lămpi individuale și diverse accesorii. Aerul era prea prețios pentru a fi risipit, așa că așteptară cu nerăbdare ca oxigenul să fie inhalat de nava lor. Apoi ușa externă intră la loc în cocă. Ceea ce văzură dincolo de hubloul sasului capsulei de salvare îi descumpăni: nici o lumină, nici un semn de viață.

Ușa nu voia să asculte, atunci când apăsară clapele externe ale comenzii de deschidere. Fusese deschisă manual. După ce se asigurară că nu era aer în capsulă, cei trei îl puseră la treabă pe robotul-sudor. Flăcările gemene ale aparatului de sudură sfâșiau tenebrele și decupau în același timp panoul din două părți: atunci când limbile de foc se întâlniră în partea de jos a obstacolului, doi dintre bărbați îl reținură pe cel de-al treilea pentru a-i permite robotului să împingă placa de metal cu o lovitură de picior. Calea era liberă. Interiorul aparatului era întunecat și tăcut. Un cablu de

arămare șerpuia pe jos și se întrerupea lângă ușa externă: extremitatea fusese ciopârțită.

Apoi zăriră o luminiță slabă în apropierea postului de pilotaj, de care se apropiară. Erau ochiurile luminoase interne ale unui cheson criogenic. Oaspeții schimbară câteva priviri înainte de a merge mai departe. După aceea doi dintre ei se aplecară peste capacul de sticlă al sarcofagului în timp ce colegul lor studia instrumentele de bord și declară:

— Presiune internă pozitivă, deci coca și restul trebuie să fie intacte. Totul pare în stare de funcționare, doar oprit pentru economisirea energiei. Presiunea chesonului rămâne stabilă. Este în continuare alimentat, dar pun pariu că bateriile mai au puțin și-și dau sufletul. Ați mai văzut un cheson criogenic ca ăsta?

— Modelul ăsta este de acum douăzeci de ani. (Bărbatul care vorbise se apropie mai mult de capacul de sticlă și murmură în microfonul combinezonului:) Nu-i rea, puicuța.

— Ce vorbești! Diodele verzi ale funcțiunilor vitale sunt aprinse. Înseamnă că trăiește încă și că putem să ne luăm adio de la prima de salvare.

Colegul său făcu un gest de surprindere.

— Hei, mai e ceva înăuntru. Nu este uman, dar pare viu. Nu văd bine. O parte este ascunsă de părul femeii. Este oranj.

— Oranj! (Responsabilul micului grup îi dădu la o parte pe cei doi și-și lipi viziera căștii de separația transparentă.) Nu știu ce-o fi, dar posedă gheare.

Unul dintre ei îi dădu un cot colegului.

— Hei, o fi o formă de viață extraterestră, nu? Face ceva parale.

Ripley atunci se gândi să se miște. Mișcarea ei fu abia perceptibilă, dar câteva meșe de păr lunecară și descoperiră în parte creatura care dormea lângă ea. Șeful echipei se îndreptă și scutură din cap cu năduf.

— N-avem noroc. E doar o pisică.

Să asculte era penibil, să privească, nici vorbă. Gâtlejul parcă-i era un filon de antracit înăuntrul craniului, din piatră ponce; negru, uscat, cu un vag gust de rășină. Cu toate acestea limba i se putea deplasa slobodă într-un teritoriu demult uitat. Încercă să-și aducă aminte ce era vorbirea. Buzele se dezlipiră și din plămâni urcă aerul. Cele două foale de atâta timp nefolosite, fură torturate de efortul impus. Rezultatul interacțiunii extenuante a buzelor, limbii, cerului gurii și plămânilor fu un cuvânt abia auzit:

— Sete.

Între buze i se strecură un obiect neted și rece. Iar căderea unei picături de apă o dărâmă. Era gata să expulzeze tubul din gură, din pricina, unei oribile amintiri. În alte locuri și în alte vremi, penetrația de același fel era preludiul unei morți înfricoșătoare și absolut unice în felul ei. Dar din acest tub curgea doar apă, în timp ce un glas calm o sfătuia:

— Nu te grăbi. Bea încet.

Se supuse, refuzând să asculte de acea parte din ea care-i urla să aspire rapid acest lichid binefăcător. Lucru curios, nu se simțea deshidratată, îi era pur și simplu sete.

— Bine, murmură ea, răgușită. Nu aveți ceva mai consistent?

— E prea devreme.

— Ei, rahat. Suc de fructe?

— Acidul citric poate provoca un ulcer. (Glasul ezită, apoi adăugă:) Încearcă asta.

Tubul de metal lustruit se strecură încet între buze. Era delicios. Ceaiul rece și îndulcit alunecă pe gâtlej potolindu-i setea și foamea. Când se simți îndestulată, făcu un semn și îi retraseră tubul din gură. Noi sunete îi asaltară urechile: trilurile unei păsări exotice. Își recăpătase auzul și gustul, era timpul să treacă la simțul văzului.

Ochii se deschiseră către o junglă ecuatorială. Copacii își ridicau spre cer brațele verzi și stufoase. Niște creaturi cu aripi multicolore,

irizate, zburătăceau bâzâind, din ramură în ramură. Păsări cu pene caudale nemăsurate nu conteneau să se prăvălească și să se avânte iarăși în urma unor insecte. Un quetzal trăgea cu ochiul la ea din sălașul său, instalat în triunghiul unui smochin agățător. Orhidee care se desfăceau și scarabei alergând printre frunzele moarte, ca niște muguri. Un aguti apăru, o văzu și plecă degrabă. Undeva în stânga, o maimuță, atârnând într-un copac maiestuos îi cânta puiului ei să adoarmă. Supraîncărcătura senzorială era prea însemnată.

Fu nevoită să închidă ochii în fața abundenței de creaturi gureșe. Mai târziu (o oră? o zi?) în mijlocul rădăcinilor aparente ale marelui copac apăru o fisură. Aceasta se lărgi, dând la iveală torsul unei maimuțe-veveriță ocupată cu datul peste cap. Din crăpătură apăru o femeie care o închise în urma ei, cicatrizând astfel rana palidă și vremelnică a copacului și a animalului. Apoi trecu mâna peste o tastă murală și jungla dispăru. Solidoul era perfect, dar acum că femeia îl oprise, Ripley descoperi echipamentul medical pe care-l ascunsese imaginea junglei. În stânga se găsea medivedul care se grăbise să-i dea apă și apoi ceai rece. Mașina era agățată pe perete, nemișcată dar atentă. Ea supraveghea tot ce se petrecea înăuntrul corpului pacientei sale și era pregătită ca în orice moment să-i modifice tratamentul, să-i dea de băut sau de mâncare, sau să-i cheme pe oameni în ajutor, dacă era cazul.

Femeia îi surâse și folosi telecomanda prinsă de buzunarul de la piept pentru a ridica patul. Badge-ul care-i identifica calitatea de meditehniciană șefă constituia o pată de culoare vie pe uniforma albă. Ripley o măsură cu neîncredere, întrebându-se dacă surâsul era sincer sau pur profesional. Femeia i se adresă cu glas blând, matern, dar nu neapărat lipsit de vlagă.

— Efectul sedativelor se estompează. Sunt de părere că nu mai ai nevoie. Mă înțelegi? (Ripley dădu din cap. Meditehniciana își examină pacienta și se hotărî.) Să încercăm altceva. De ce n-am deschis fereastra?

— Habar n-am.

Surâsul se estompă, dar reapăru. Era acum strict profesional. Dar de ce ar fi prietenesc? Meditehniciana n-o cunoștea pe Ripley, nici Ripley pe ea. Femeia arătă spre telecomanda de pe peretele opus.

— Atenție la ochi!

Ripley închise pe jumătate pleoapele, pentru a se proteja de lumina orbitoare la care se aștepta să se reverse, după spusele meditehnicienei. Se auzi bâzâitul unui motor și ecranul mural urcă în plafon. Încăperea fu inundată de o lumină crudă. Deși filtrată, puse la grea încercare sistemul nervos epuizat al lui Ripley. Imensitatea neantului se întindea dincolo de geam, iar o parte a modulelor de locuit ale stației *Gateway* alcătuiau ca o buclă pe partea stângă: celule de plastic asamblate ca piesele unui joc de montaj. Extremitățile celor două antene apăreau în partea de jos a câmpului ei vizual. Dar atenția ei se concentra asupra curbei luminoase a globului pământesc. Pata brună străbătută de dâre albicioase a Africii înotă în albastrul oceanic și tiara de safir a Mediteranei încorona Sahara. Ripley mai văzuse acest grandios spectacol. Dar, mai presus de orice, era fericită să descopere că toate era la locul lor. Amintirea încercărilor prin care trecuse o făcuse să creadă că putea fi altfel, că universul coșmarurilor era real, iar acest glob ospitalier, doar o amăgire. Era reconfortant, familiar, odihnitor, ca un vechi ursuleț de pluș, tocit. Scena era completată de discul palid al Lunii care plutea în plan îndepărtat.

— Cum ne simțim astăzi?

Realiză că meditehniciana vorbea cu ea.

— Foarte rău.

Anumite persoane îi spuseseră, odată, că avea o voce încântătoare. O să vină și ea, cu timpul. Deocamdată, nici un element al corpului nu funcționa normal. Apoi se întrebă dacă se simțea diferită de acea Ripley care se urcase în calitate de ofițer la bordul lui *Nostromo,* nava aceea care nu mai era, cu misiunea de a efectua un

transport banal. Ripley aceasta care o privea pe meditehniciană din acest pat de spital era o altă persoană.

— Doar foarte rău?

(Meditehniciana asta e admirabilă, se gândi. Nu se dă bătută cu una, cu două.) Oricum, e mai bine ca ieri. Îmi place că mi-ai spus: „Foarte rău" și nu „Pe moarte."

Ripley închise pleoapele, le deschise brusc. Pământul era tot acolo. Timpul, căruia nu-i acordase prea multă atenție, acum însemna mult pentru ea.

— Sunt de mult aici?

— Ai fost admisă la stația *Gateway* acum două zile.

Același surâs.

— Parcă ar fi mai mult.

Meditehniciana îi întoarse spatele și Ripley se gândea că poate remarca ei nu-i picase bine.

— Ești în stare să primești o vizită?

— Am de ales?

— Firește. Dumneata ești bolnavul. După medici, ești cea mai îndreptățită să iei o hotărâre. Dacă vrei să rămâi singură, ți se va respecta dorința.

Ripley dădu din umeri și fu un pic surprinsă să descopere că mușchii îi dădeau ascultare.

— M-am bucurat de singurătate atâta amar de vreme. De cine e vorba?

Meditehniciana ajunse la ușă.

— De doi musafiri, de fapt.

Ripley observă că era iar surâzătoare.

Intră un bărbat, având ceva în brațe. Ripley nu-l cunoștea pe acesta, dar recunoscu ce anume aducea acesta, ceva care părea să se plictisească de moarte.

— Jones! (Se ridică pe pat. Bărbatul păru să se debaraseze cu multă plăcere de motanul mătăhălos pe care Ripley se grăbi să-l

legene în brațe.) Vino, Jonesey, bătrâne monstru, gogoloiul meu păros!

Animalul îndură răbdător aceste efuziuni jenante, atât de tipice pentru specia din care făcea parte Ripley. Își păstră întreaga demnitate moștenită de la strămoși, manifestându-și în același timp toleranța obișnuită a acestor feline față de ființele umane. Primul observator extraterestru care ar putea asista la această scenă ar ghici imediat care din cele două creaturi prezente pe acest pat aparținea speciei superioare.

Bărbatul care venise cu surpriza cea bună trase un scaun lângă pat și aștepta răbdător până când Ripley îl va băga în seamă. Era în jur de treizeci de ani, drăguțel, și purta un costum clasic fără cel mai mărunt semn particular. Zâmbetul său, era tot atât de prietenos ca al meditehnicienei, fiind probabil datorat unei lungi experiențe profesionale.

Cu o înclinare a capului, femeia îi arătă că-l băgase în seamă, dar își continuă monologul cu motanul. Musafirul înțelese că el trebuia să facă primul pas, dacă nu voia să rămână doar un simplu comisionar.

— Frumoasă cameră, declară. (Parcă era de la țară, dar vorbea ca un orășean, se gândi Ripley. Bărbatul își apropie ușor scaunul de pat.) Mă numesc Burke. Carter Burke. Lucrez pentru companie, dar, lăsând asta la o parte, sunt un tip corect. Sunt fericit să aud că te simți mai bine.

Cel puțin ultima frază părea sinceră.

— Cine ți-a spus că starea mea se ameliorează?

Îl mângâia pe Jones care torcea mulțumit și năpârlea pe patul aseptizat.

— Medicul și monitoarele. Mi s-a spus că slăbiciunea și confuzia vor dispărea curând, deși nu-mi pari deloc dezorientată. Efectele secundare ale hipersomnului îndelungat, cam așa ceva. N-am fost

tare la biologie, mă împac mai mult cu cifrele. Ei, dar am vorbit destul despre mine. Se pare că ne-ai venit în stare destul de bună.

— Sper că nu sunt atât de înspăimântătoare cât mi se pare mie. Am impresia că mă aflu în corpul unei mumii egiptene. Spuneai de „hipersomn îndelungat". Cât timp am rătăcit prin spațiu? întrebă arătând spre meditehniciana care asista la scenă: Nu vor să-mi spună.

Tonul lui Burke deveni alinător și părintesc.

— Ei bine, poate că este încă prea devreme să abordăm astfel de subiecte.

Mâna lui Ripley țâșni de sub cearșaf și prinse brațul bărbatului, care fu surprins de iuțeala reacției și de forța degetelor.

— Fără texte. Mi-am revenit și nu mai e cazul să mă cocoloșiți. Cât timp?

Carter Burke aruncă o privire meditehnicienei, care ridică din umeri și întoarse spatele, dând atenție activității unei încâlceli de semnalizatoare și tuburi. Bărbatul o privi iar pe femeia din pat.

— De acord. Nu este treaba mea, dar vei suporta. Cincizeci și șapte de ani.

Numărul o izbi ca o lovitură de ciocan. Cincizeci și șapte de lovituri de ciocan. Această declarație avu un impact mai mare asupră-i decât trezirea, mai mare decât vederea lumii natale. Se prăbuși, păru să se dezumfle, că-și pierde puterile. Brusc, gravitația artificială, întreținută în stație îi păru de trei ori mai mare decât pe Pământ. O strivea, iar salteaua pneumatică pe care se odihnea se umfla în jurul corpului său, amenințând să o sufoce și să o sfarme. Meditehnica privea în continuare semnalizatoarele, nimeni nu spunea nimic.

Cincizeci și șapte de ani. Visase timp de mai bine de o jumătate de veac, iar în acest răstimp, prietenii ei îmbătrâniseră și-și dăduseră sufletul, lumea pe care o părăsise se metamorfozase în Dumnezeu știe ce. Pe Pământ se schimbaseră guverne, invenții dăduseră peste

cap existența oamenilor, apoi se demodaseră și fuseseră aruncate la gunoi. Nimeni nu ar fi putut să supraviețuiască peste șaizeci și cinci de ani în hipersomn. Dincolo de această limită, un cheson criogenic nu mai reușea să mențină în viață corpul care-i era încredințat. Atinsese aproape limitele posibilităților fiziologice pentru a descoperi că tocmai supraviețuise vieții.

— Cincizeci și șapte… O, Doamne!

— Ați rătăcit prin inima sistemelor, îi zicea Burke, baliza de naufragiu s-a defectat și numai printr-o pură întâmplare, o navă care trecea prin spațiul exterior a reperat capsula și… (Ezită. Ripley se albise și făcuse ochii mari.) Ți-e rău?

Ea începu să tușească, din ce în ce mai violent. Simțea cum ceva împingea dinlăuntrul ființei sale… și expresia feței trecu de la neliniște la oroare.

Burke luă un pahar de apă de pe noptieră și-l întinse. Ea îl respinse cu o mișcare bruscă a brațului. Jones sări din pat, mieunând și pufăind, cu părul zbârlit. Ghearele scrâșniră pe podeaua de plastic și fugi. Ripley dus mâna la piept și spatele i se arcui. Începură convulsiile și senzația de sufocare.

— Cod albastru pentru patru sute cincisprezece! Cod albastru, patru unu cinci! striga meditehniciana spre microfoanele omnidirecționale. Ajutată de Burke, ea încerca să imobilizeze umerii pacientei. Încă o mai țineau când în cameră dădură buzna un medic și doi tehnicieni.

Așa ceva nu se putea întâmpla. Era imposibil!

— Nu… Nuuuuuu!

Tehnii se străduiră să lege brațele și picioarele femeii care se zbătea ca turbată. Cearșafurile zburară. O lovitură de picior îl aruncă pe un mediteh, timp în care celălalt spărgea ochiul de sticlă al monitorului. Refugiat sub un dulap, Jones își privea înspăimântat stăpâna.

— Ține-o, urla medicul. Îmi trebuie oxigen și cincisprezece de… Dumnezeule!

O explozie de sânge coloră brusc în roșu aprins cearșaful de deasupra, sub care ceva se ridică, dându-i o formă piramidală. Stupefiați, medicul și tehnicienii dădură înapoi. Cearșaful se ridică și mai mult. Apoi alunecă și Ripley văzu creatura. Meditehniciana leșină, iar medicul nu reușea decât să emită sunete nearticulate; o larvă groasă, fără ochi, dar cu gura plină de dinți ieșea din toracele pacientei, frângându-i coastele. Lucrul acela se răsuci încet și când colții nenumărați se aflară la mai puțin de treizeci de centimetri de fața celei care-l găzduise, urlă. Strigătul său îl acoperi pe cel al oamenilor, o asurzi pe Ripley și-i suprasolicită cortexul amorțit, repercutându-se în toată ființa ei atunci când…

Se ridică urlând și se așeză pe pat. Era singură în camera de spital luminată doar de haloul diodelor multicolore. Ținând mâinile rășchirate patetic pe piept, se străduia să-și reia respirația pe care i-o tăiase coșmarul. Corpul îi era intact: stern, mușchi, sâni, tendoane și ligamente; toate erau la locul lor și funcționau normal. Nimic monstruos nu-i sfâșiase pieptul pentru a ieși, nu avusese loc nici o naștere obscenă. Ochii se deplasau sacadat pentru a parcurge camera. Nimic nu se pitise după vreun dulap pentru a o pândi, așteptând ca ea să nu mai fie atentă. Nu vedea decât mașinile silențioase care vegheau asupra funcțiilor ei vitale și patul ci confortabil. Era leoarcă, în ciuda răcorii agreabile care domnea în cameră. Mai ținea pumnul pe stern ca pentru a se convinge că era întreg.

Apoi camera video de deasupra patului se puse în mișcare și tresări. O femeie de o vârstă incertă o privea îngrijorată. Meditehniciana din serviciul de noapte. Îngrijorarea ei părea sinceră, nu doar profesională.

— Iar coșmaruri? Vrei ceva ca să dormi?

În stânga lui Ripley, un braț mecanic se deplasa bâzâind. Îl privi cu dezgust.

— Nu. Am dormit și-așa prea mult.

— Cum dorești. Știi mai bine. Dacă te răzgândești, folosește soneria. Ea întrerupse legătura și ecranul se întunecă.

Ripley ridică patul și se rezemă ușor. După care apăsă pe unul dintre numeroasele taste de pe o latură a noptierei. Ecranul care acoperea peretele opus dispăru în plafon și văzu din nou exteriorul. Elementele stației erau acum constelate cu puncte luminoase și ea descoperi, dincolo, fața nocturnă a Pământului. Câțiva nori zdrențuiți ascundeau luminile orașelor îndepărtate, populate de oameni nepăsători, care nu aveau habar de indiferența absolută a cosmosului față de ei.

Ceva sări și căzu în pat lângă ea. Dar de data asta ea nu tresări. Ripley recunoscuse forma familiară pe care o strânse la piept neluând în seamă miorlăiturile de protest.

— Totul e-n ordine, Jones. Am reușit, suntem salvați. Îmi pare rău că te-am speriat. Totul va fi bine de-acum. Totul va fi în ordine.

Da, totul era aproape perfect. Nu-i mai rămânea decât să învețe să doarmă. Lumina soarelui era strecurată de plopi. Dincolo de arbori, o preerie cu iarbă verde împestrițată de culorile zambilelor, părăluțelor și brumărelelor. Un măcăleandru căuta gângănii lângă trunchiul unui pom. Nu văzu prădătorul care îl pândea cu toți mușchii încordați.

De cum pasărea îi întoarse spatele, vânătorul se lansă. Și Jones se lovi de solidoul măcăleandrului fără să prindă prada, fără să tulbure imaginea acestuia care continua să caute vioaie insecte închipuite. Motanul se depărtă de perete, scuturând capul și clătinându-se.

Așezată pe o banchetă în apropierea lui, Ripley observase scena.

— Prostule. N-o să fii niciodată în stare să recunoști un *solido*?

Dar poate că nu avea dreptate să-i vorbească așa. Fabricația solidourilor se ameliorase considerabil în ultimii cincizeci și șapte de

ani. Totul fusese ameliorat în acest răstimp, cu excepția ei și a lui Jones. Atriumul era izolat de restul stației prin niște uși de sticlă. *Solidoul* scump al unei păduri de zonă temperată din America de Nord era pus în valoare de plante verzi și un covor care imita gazonul. *Solidoul* era mai realist decât plantele veritabile, dar acesta aveau un miros natural și ea se aplecă asupra ghiveciului. Mireasmă organică de pământ, umiditate, viață. Cuprinsă de nostalgia lumii natale, simți o dorință puternică de a părăsi stația. Pământul era aproape și era nerăbdătore să afle cerul albastru între ea și negura angoasantă a cosmosului.

Două dintre ușile de sticlă se dăduseră în lături pentru a-i face loc lui Carter Burke să intre. Pentru scurt timp, văzu în el un bărbat și nu doar un ajutor de băgător de seamă de la Companie. Poate că asta însemna că devenise normală. Părerea ei despre el era totuși nuanțată de faptul că în momentul plecării lui *Nostromo* în funesta călătorie, Burke încă nu se născuse și că urma să vadă lumina după douăzeci de ani. Nu ar fi trebuit să aibă vreo importanță. Pe plan fizic aveau aproximativ aceeași vârstă.

— Îmi pare rău, spuse el cu același zâmbet vesel. Am încercat să recuperez întârzierea, dar iată-mă în sfârșit.

Lui Ripley nu-i plăcea să vorbească fără să spună nimic. Iar de când se trezise, viața îi părea scumpă pentru a o pierde cu pălăvrăgeli fără de nici un rost. De ce nu se mulțumeau oamenii să exprime esențialul și se tot învârteau în jurul cozii?

— Au găsit-o pe fata mea?

Burke era încurcat.

— Păi, mă gândeam să-ți vorbesc după înfățișarea la comisie…

— După o așteptare de cincizeci și șapte de ani, nerăbdarea mea este de înțeles. (El dădu din cap, își luă geanta și o deschise. Cotrobăi un minut până să scoată câteva foi de plastohârtie.) Ea e…

Burke îi citi unul din documente:

— Amanda Ripley-Meclaren. Numele soțului, presupun. În vârstă de șaptezeci de ani… în momentul decesului, survenit în urmă cu doi ani. Nimic interesant sau important. O viață plăcută, banală, ca atâtea altele, fără îndoială. Îmi pare rău. (Îi înmânã documentele, apoi îi studie expresia în timp ce ea le parcurgea.) Dar poate că mă repet.

Ripley studia o imagine holografică. O femeie plinuță și cam palidă, în etate de șaizeci de ani. Arhetipul mătușii Domnului Oricare. Trăsăturile ei nu spuneau nimic, nu aveau nimic familiar. Nu izbutea să stabilească o legătură între această bătrână și fetița pe care o lăsase pe Pământ.

— Amy, murmură ea.

Burke mai avea două documente, pe care le citi încet în timp ce Ripley continua să privească holograma.

— Cancer. Hmmm. N-au ajuns încă să învingă toate formele acestei maladii. Corpul a fost incinerat și odihnește la Memorial Repository din Parkside, Little Chute, Wisconsin. Fără copii.

Privirea-i trecu dincolo de bărbat, în direcția pădurii-solido, pentru a revedea peisajul invizibil al trecutului.

— Îi promisesem să mă întorc de ziua ei. Unsprezece ani. Mi-a părut într-adevăr rău. (Se uită din nou la hologramă.) În sfârșit, știa deja că nu trebuia să conteze prea mult pe promisiunile mele. În privința datelor de întoarcere, în orice caz.

Burke dădu din cap ca pentru a-și manifesta simpatia. Nu-i era de obicei ușor în astfel de situații, dar acum era complet depășit de evenimente. Măcar avu destul bun simț să tacă, decât să debiteze banalitățile de circumstanță.

— Credeam mereu că putem recupera timpul pierdut… mai târziu. Dar acum e imposibil.

Lacrimile apărură, cu întârziere. Așteptaseră cincizeci și șapte de ani. Ripley rămase pe banchetă, suspinând pe înfundate, stingheră

într-un spațiu diferit. Burke o bătu pe umăr sperând că o va încuraja. Era jenat că participa la o asemenea scenă și încerca să nu se trădeze.

— Trebuie să te prezinți la 9 și 30. Nu întârzia. Faci o impresie proastă.

Ea dădu din cap și se ridică.

— Jones, Jonesey, vino.

Mieunând, motanul înaintă cu nonșalanță pentru a se lăsa prins de stăpâna sa. Ea-și șterse lacrimile.

— Trebuie să mă schimb. Dar n-o să-mi ia mult timp.

Își frecă nasul pe spinarea motanului, o crimă de lezmajestate pe care acesta o îndură în liniște.

— Vrei să te conduc la camera dumitale?

— De ce nu?

El se răsuci și se îndreptă către unul dintre culoare. Ușile se căscară în fața lor.

— Știi, ți-am făcut o favoare. Prezența animalelor de companie este strict interzisă în această stație.

— Jones nu e un animal de companie, ci un supraviețuitor.

Îl scărpină după ureche.

Așa cum îi făgăduise, Ripley fu gata numaidecât. Burke rămăsese afară, profitând de acest răgaz pentru a studia rapoartele. Când femeia ieși, se miră de metamorfozarea ei. Tenul nu-i mai era palid, iar expresia amărăciunii dispăruse odată eu mersul șovăitor. Dârzenie? se întrebă el pe când se apropiau de coridorul principal. Sau poate era doar efectul unui machiaj savant. Nu scoaseră o vorbă până ajunseră la nivelul inferior, unde se găsea sala de audiență.

— Ce le vei zice? o întrebă în sfârșit.

— Ce altceva le-aș putea declara? Ați citit depoziția mea. E completă și amănunțită. Fără floricele. Ar fi fost inutile.

— Te cred, Ripley. Dar tipii cu care te vei întâlni sunt niște duri, care vor încerca să găsească niște lacune în povestea asta a dumitale.

Vei avea în față federalii, Comisia de comerț interstelar, Administrația colonială, reprezentanții companiei de asigurări…

— Îmi dau seama.

— Spune-le simplu ce s-a întâmplat. Important este să-ți păstrezi calmul și să-ți ascunzi emoțiile.

Bineînțeles, își zise ea. Toți prietenii ei, tovarășii de drum și cei apropiați muriseră. Pierduse cincizeci și șapte de ani din existența ei, cufundată într-un somn odihnitor. Calm și fără emoție. Firește.

Dar când veni amiaza, uitase toate bunele sale intenții. Repetarea neîncetată a întrebărilor, ridiculizarea versiunii sale asupra celor întâmplate, disecția epuizantă a unor puncte de detaliu fără importanță și ignorarea sistematică a tot ceea ce are esențial se combinară pentru a o scoate din sărite. Pe măsură ce ea răspundea la întrebările inchizitorilor săi, pe marele ecran dinapoia ei apăreau portrete și rapoarte, pe care prefera să nu le vadă. Fiindcă aceste figuri erau acelea ale membrilor echipajului lui *Nostromo.* Parker, cu un zâmbet prostesc; Brett care părea să fie foarte plictisit că era luat în poză; Kane, Lambert; Ash, trădătorul, a cărui figură fără suflet era transfigurată de mină contrafăcută și programată, Dallas… Dallas. Da, era preferabil ca ecranul să fie în spatele ei, ca și amintirile.

— Sunteți încuiați, sau ce? izbucni ea. Stăm aici de trei ore. De câte ori trebuie să vă repet aceeași poveste? Dacă preferați s-o auziți în swahili, aduceți un translator și hai s-o luăm de la capăt. Aș fi încercat în japoneză, dar îmi lipsește exercițiul. Și răbdarea. Cât timp vă mai trebuie ca să vă faceți o părere?

Van Leuwen își împreună degetele și se încruntă. Expresia lui, întunecată ca și costumul său se regăsea pe fețele celorlalți membri ai comisiei de anchetă. Erau opt cu toții și niciunul nu-i arăta nici un pic de simpatie. Directori. Administratori. Conciliatori. Cum să-i convingă? Nu avea în față niște ființe umane. Toți arborau expresii de dezaprobare birocratică. Niște fantome. Ea era obișnuită să

înfrunte realitatea. Meandrele manevrelor politico-corporative o depășeau.

— Nu este chiar atât de simplu cum ai crede, îi zise el calm. Privește din punctul nostru de vedere. Ai recunoscut că ai provocat deliberat explozia unui cargou interstelar de clasă M. Un aparat costisitor.

Anchetatorul companiei de asigurări, membrul comisiei care-i era fără îndoială cel mai ostil, consideră necesar să precizeze:

— Patruzeci și două milioane, în dolari constanți. Fără să mai socotesc navlul, firește. Explozia propulsoarelor n-a mai lăsat nimic de recuperat, chiar dacă am ajunge să localizăm epava după cincizeci și șapte de ani.

Van Leuwen dădu distrat din cap, înainte de a relua cuvântul.

— Nu ne gândim că minți. Anumite înregistrări din jurnalul de bord al capsulei de salvare confirmă unele elemente ale relatării dumitale. Singurele care nu duc la controverse, din păcate. Știu că *Nostromo* s-a pus pe LV-426, o planetă neexplorată la data indicată. Că au fost efectuate niște reparații pe acea lume. Că nava și-a reluat drumul după această scurtă etapă și că a fost după acea programată pentru eventuala autodistrugere. Și că supraîncărcarea propulsoarelor a fost provocată de către dumneata, din motive pe care rămâne să le stabilim.

— V-am spus…

Van Leuwen o întrerupse. Cunoștea perfect versiunea ei.

— Cu toate acestea, nu se găsește absolut nimic în legătură cu forma de viață extraterestră ostilă pe care pretinzi că ați luat-o la bord în cursul scurtei șederi pe suprafața acelei planete.

— Nu am luat-o la bord. V-am explicat deja despre acest lucru. Acel lucru s-a…

Se opri, pentru a înfrunta privirile glaciale. Își usca gura degeaba. Nu era vorba de o adevărată comisie de anchetă. Aceste personaje se strânseseră pentru o veghe funebră. Audiția nu urmărea stabilirea

adevărului, ci netezirea asperităților și minimalizarea incidentului. Ea înțelegea că nu va putea schimba nimic. Soarta îi fusese pecetluită înainte de a intra în această sală. Ancheta era aiurea, ca și întrebările lor. Acestea foloseau doar pentru a conferi veridicitate procesului verbal.

— Atunci cineva a aranjat înregistrările. Orice tehnician competent ar face-o în mai puțin de-o oră. Cine a avut acces la capsulă?

Reprezentanta Administrației coloniale extrasolare, o femeie ajunsă la vârsta ingrată de cincizeci de ani și care se plictisea de moarte, se îndreptă în scaun și clătină din cap.

— Ești conștientă de ceea ce spui? Crezi într-adevăr că ne poți face să înghițim o asemenea poveste? Se întâmplă ca hipersomnul prelungit să aibă unele consecințe asupra sănătății mentale ale individului și poate crezi că spui adevărul.

Ripley o fulgeră cu privirea, furioasă din cauza neputinței ei.

— Vreți să știți ce cred eu?

Van Leuwen consideră că era preferabil să intervină.

— Capsula a fost studiată de o echipă, centimetru cu centimetru, și nu s-a găsit nimic care să permită stabilirea faptului că o creatură cum ai descris-o dumneata ar fi urcat la bord. Interiorul aparatului este intact. Niciuna dintre suprafețele metalice n-a fost atacată de vreo substanță corozivă.

Ripley reușise să se stăpânească în cursul dimineții. Răspunsese la întrebările cele mai stupide, cu răbdare și înțelegere. Dar nu mai putea fi rezonabilă, și nici răbdătoare.

— Evident! Am depresurizat cabina pentru a expulza monstrul în spațiu! (Se calmă puțin constatând că declarația ei fusese întâmpinată de o tăcere mormântală). Cum am mai spus.

Anchetatorul companiei de asigurări se aplecă și o privi pe reprezentanta ACE care se găsea la celălalt capăt al mesei.

— S-au descoperit „organisme ostile indigene” corespunzând acestei descrieri pe LV-426?

— Nu, răspunse categoric femeia. Este un gogoloi de piatră, fără nici o formă de viață locală mai mare decât un virus. Nici o specie evoluată, în orice caz. Nici măcar un vierme. N-a fost niciodată și nici nu va fi.

Ripley strânse din dinți ca să nu strige.

— V-am spus: chestia aia nu era originară din acea lume. (Vru să o privească în ochi, dar aceștia se feriră. Își îndreptă atenția asupra lui Van Leuwen și a reprezentantei ACE.) Un semnal provenind de pe suprafață. Scanerul lui *Nostromo* l-a captat și am fost treziți, conform regulamentului. Când am ajuns la punctul de origine a acestui semnal, am descoperit o navă extraterestră care nu semăna cu nimic cunoscut. Și asta era trecută în jurnalul de bord. Era vorba de o epavă. Nu știu dacă aparatul a fost accidentat sau abandonat. Ne-am ghidat după semnalul lui pentru a-l găsi. Am descoperit și pilotul. Aparținea unei specii necunoscute. Cadavrul era lungit într-un fotoliu de pilotaj, cu o gaură în piept cât o farfurie.

Relatarea ei părea să o plictisească grozav pe reprezentanta ACE. Sau poate că femeia se săturase să audă a „n”-a oară același lucru. Oricum, consideră că trebuia să ia cuvântul.

— Am explorat peste trei sute de lumi și nimeni n-a semnalat existența unei creaturi care, după cum te exprimi dumneata… (Se aplecă pentru a citi de pe copia declarației lui Ripley.)… „Își petrece perioada de gestație în interiorul unui corp-gazdă, adică în acele împrejurări, un corp uman viu” și are „acid molecular concentrat ca sânge.”

Ripley se uită la Burke. Bărbatul era așezat la extremitatea mesei și tăcea, cu buzele strânse. Nefăcând parte din comisia de anchetă, el nu putea interveni în timpul audiției. Oricum, n-avea cum s-o ajute. Fără confirmarea înregistratorului de la bordul capsulei, totul depindea de credibilitatea versiunii pe care o dădea ea faptelor

petrecute acolo, atunci. Și fusese evident de la început că nu prea dădeau crezare relatării ei cu privire la pierderea lui *Nostromo.* Se întreba iar, cine ar fi putut să aranjeze înregistratorul, și din care pricină. Sau poate era vorba de o simplă defecțiune a aparatului. Dar aceasta nu mai avea mare importanță acum. I se urî de comedia asta.

— Ascultați, eu știu unde bateți. (Fața i se schimonosi într-un simulacru de zâmbet. Era minge de meci, iar ea se știa bătută dinainte.) Atitudinea acestui android, motivul pentru care ne-am îndreptat spre acel semnal, totul se potrivește, chiar dacă nu pot s-o dovedesc, zise ea înainte de a parcurge întreaga masă cu privirea și de a zâmbi cu adevărat. Anumite persoane vor să-i acopere pe cei care l-au plasat pe Ash printre membrii echipajului lui *Nostromo,* iar cea mai bună metodă este să mă scoată țap ispășitor. De acord, perfect. Dar ceva nu poate fi „aranjat". Un fapt ce nu se poate șterge. Aceste creaturi există. Eu voi dispărea, ele nu. Acolo, pe planeta aceea, se află o navă extraterestră la bordul căreia se găsesc mii de ouă. Mii. Mă-nțelegeți? Vă sfătuiesc să trimiteți acolo o expediție cu misiunea de a căuta acest aparat, pe baza coordonatelor noastre de zbor, și apoi să înlăture această amenințare. Cel mai bun mijloc ar consta în folosirea unei bombe nucleare… Înainte ca una dintre echipele voastre de explorare să nu vă aducă o mică surpriză.

— Mulțumesc, master principal Ripley, începu Van Leuwen. Am…

— Pentru că una singură din chestiile alea a reușit să ucidă pe toți membrii echipajului din care făceam parte în mai puțin de douăsprezece ore de la naștere.

Administratorul se ridică în picioare. Ripley nu era singura care-și epuizase răbdarea.

— Mulțumesc. Am terminat!

— Ba nu, nu am terminat, se porni ea, ridicându-se. La dracu', o să terminați când o să ajungă alea aici. Atunci n-o să mai aveți decât să vă faceți rugăciunea. Să vă faceți rugăciunea!

Reprezentantul ACE se răsuci calm spre administrator.

— Eu cred că dispunem de un număr suficient de elemente pentru a lua o hotărâre. Consider că este timpul să închidem acest interogatoriu și să ne retragem pentru deliberări.

Van Leuwen se uită la ceilalți membri ai comisiei. Era ca și cum se afla în fața unei oglinzi, fiindcă în ciuda diferențelor morfologice toți erau animați de unul și același spirit. Nu puteau să pronunțe verdictul pe loc, n-ar fi fost de efect în procesul verbal. Forma era mai importantă decât fondul.

— Doamnelor? Domnilor? (Semne din cap aprobatoare. Van Leuwen își îndreptă atenția asupra persoanei care făcea obiectul acestei discuții. Al acestei disecții, se gândi ea cu amărăciune.) Binevoiți a ne scuza, master principal Ripley?

— Sigur că nu.

Se întoarse tremurând de indignare, pentru a părăsi sala. Văzu în treacăt ecranul cu imaginea lui Dallas. Căpitanul Dallas. Dallas, prietenul ei. Dallas, iubitul ei. Dallas care murise. Ieși furioasă. Spusese, încercase totul, dar o declaraseră vinovată și făceau acum cele necesare pentru ca judecarea ei să pară imparțială. Simple formalități. Compania și aliații ei erau specialiști în asemenea proceduri. Pierderile umane nu erau grave, dacă era posibil să fie golite de conținutul emoțional. Reduse la simple numere, puteau fi trecute într-un raport anual. Iată de ce era necesar să se efectueze o anchetă, să traducă emoțiile în coloane de cifre. Trebuia dat un verdict. Dar cu jumătate de gură, în așa fel încât să nu audă vecinii. Nimic din toate acestea nu o îngrijorau cu adevărat pe Ripley. Sfârșitul iminent al carierei n-o îndurera. Ceea ce nu putea accepta, era stupiditatea acestor personaje atotputernice. Refuzau să creadă. Ținând cont de mentalitatea lor și de absența dovezilor materiale, era de înțeles. Dar să nu se gândească o clipă că ea ar putea să spună adevărul și să nu-i verifice spusele, asta nu le-o putea ierta. Miza nu era viața ei ratată, nu mai mult decât cariera puțin spectaculoasă de

ofițer secund al flotei comerciale. Dar ce le păsa lor! Dacă un lucru putea fi transcris în termeni de pierderi sau profituri, nu le păsa.

Dădu cu piciorul în perete, în apropierea lui Burke, care cumpăra cafea și gogoși de la distribuitorul de pe culoar. Mașina-i mulțumi politicos și-i returnă credit-cardul. Ca mai toate lucrurile de pe *Gateway*, distribuitorul era inodor. La fel ca lichidul întunecat care curgea din el. Despre gogoși, nici să nu mai vorbim.

— I-ai aranjat, declară Burke nădăjduind să-i mai ridice moralul.

Ea îi fu recunoscătoare, chiar dacă nu reușise. Dar nu avea nici un motiv să-și verse focul pe acest bărbat. Mai multe bucăți de zahăr și puțină frișcă sintetică reușiră să-i dea un oarecare gust simulacrului de cafea.

— Au dat verdictul înainte de intrarea mea în sală. Mi-am pierdut toată dimineața. Ar trebui să le dea tuturor scenariile, inclusiv împricinatului. Ar fi mai simplu să le zică ce vor să audă decât să încerce să-și memoreze faptele. Știi ce cred ei?

— Îmi închipui.

Și mușcă din gogoașă.

— Cred că sunt nebună.

— Ești, zise el vesel. Ia o gogoașă. Ciocolată sau frișcă?

Ea privi cu dezgust inelul de cocă pe jumătate coaptă pe care i-l întindea.

— Care-i diferența?

— Culoarea.

Ea nici nu zâmbi.

„Deliberările” nu se prelungiră. N-aveau nici un motiv, se gândi ea așezându-se. Burke își ocupă locul din cealaltă extremitate a sălii. Vru să-i facă un semn cu ochiul, dar se răzgândi. Ea îi ghici intențiile și îi fu recunoscătoare că se răzgândise.

Van Leuvven își drese glasul și nu crezu de cuviință să-i mai privească pe ceilalți membri al comisiei pentru a obține sprijinul lor.

— Această comisie de anchetă și-a dat verdictul. Este evident că master principal Elen Ripley, NEC-l4672, a acționat fără discernământ și este prin urmare declarată inaptă de a-și păstra brevetul de ofițer secund al flotei comerciale.

Dacă unii din judecătorii ei se așteptau s-o vadă pe Ripley reacționând, fură dezamăgiți. Ea-i privi nemișcată și sfidătoare, cu buzele strânse. Dar fără îndoială că răsuflară ușurați. Orice izbucnire ar fi fost consemnată în procesul verbal.

Van Leuwen continuă enunțarea verdictului, neavând de unde să știe că acuzatul îi și pusese o capă și o glugă, negre.

— Brevetul menționat este prin urmare suspendat, până la o nouă examinare a acestei chestiuni, la o dată ulterioară, care rămâne de stabilit. (Își ușură respirația, după care și conștiința:) Cu toate acestea, ținând cont de perioada foarte mare petrecută de împricinată în hipersomn, responsabilitatea personală nu va fi pusă în cauză, deocamdată.

„Deocamdată", se gândi ea. O expresie specifică limbajului Companiei, care însemna: „Ține-ți fleanca, ferește-te de presă și o să ai parte de pensie."

— Ești liberă și singură răspunzătoare de propriile acțiuni pe o perioadă de probă de șase luni, timp în care vei fi supusă unui examen medical lunar efectuat de un psihomed agreat de către noi și de a urma tratamentul pe care acesta va considera util să ți-l prescrie.

Era scurt și explicit și atât de amar încât ea-l înghiți deodată. Numai după ce Van Leuwen se ridică și ieși din sală, Burke observă privirea lui Ripley și încercă să o rețină.

— Las-o, îi murmură. S-a terminat.

Ea-i respinse mâna și se îndepărtă.

— Exact, răspunse ea lungind pasul. Nu mai au să-mi facă.

Îl ajunse pe Van Leuwen la ascensor.

— De ce nu trimiteți pe cineva la LV-426?

Acesta o privi.

— Ar fi inutil, doamnă Ripley. Hotărârea comisiei este fără apel.

— Puțin îmi pasă de hotărârea comisiei. Nu mi-e de soarta mea ci de a amărâților care riscă să descopere după noi aparatul acela. De ce ați refuzat verificarea spuselor mele?

— Pentru că s-a făcut deja, răspunse el sec. Populația acelei lumi a explorat-o și nimeni nu a semnalat prezența unui „organism ostil" sau a unei nave extraterestre. Crezi că sunt tâmpit? Crezi că nu am fost precauți, numai dacă ar fi fost să se pună în discuție responsabilitatea noastră de către eventuale anchete ulterioare? De fapt, lumea aceea se numește *Acheron*, acum.

Cincizeci și șapte de ani. Un răstimp important, în care omenirea putuse realiza atâtea lucruri. Să construiască, să se mute, să se fondeze noi colonii. Ripley încerca să asimileze sensul vorbelor administratorului.

— Ce populație? De cine e vorba?

Van Leuwen urma să intre în cabină. Ripley întinse mâna vrând să împiedice ușile să se închidă. Celulele foto-electrice așteptară, docile, pentru ca ea să-și retragă brațul.

— Terraformatori, explică Van Leuwen. Făuritori de planete. Am realizat mari progrese în acest domeniu, în timp ce dumneata dormeai. Pași uriași. Cosmosul nu este deloc ospitalier, dar vom schimba această stare de lucruri. Pe *Acheron* se află ceea ce noi numim o colonie de terraformare. Echipele noastre au instalat epuratoare pentru a face aerul respirabil. Reușim acest lucru astăzi într-un mod eficace și economic, dacă dispunem de o atmosferă locală pentru a fi modificată. Hidrogen, argon… chiar dacă metanul este preferabil. Or, *Acheron* se scaldă în metan și am găsit destul oxigen și azot pentru începerea procesului. Deocamdată, aerul este greu respirabil, dar cu timpul, răbdare și multă muncă, specia umană va dispune de o nouă lume locuibilă. Nu gratis bineînțeles. Compania noastră nu a fost fondată cu un scop filantropic, chiar dacă ea contribuie din plin la progresele umanității. Este o

întreprindere de mare anvergură. Va dura decenii. Totul a început acum mai bine de douăzeci de ani și nu am avut de atunci de-a face cu nici un incident cât de mic!

— De ce nu mi s-a spus?

— Unora le era teamă că ai fi fost influențată și incitată să modifici termenii depoziției dumitale. Personal, nu cred că aceasta ar fi schimbat ceva. Este evident că ești sinceră și că dumneata crezi ceea ce afirmi.

Ușile încercară să se închidă și Ripley le împinse cu brutalitate. Ceilalți pasageri începură să-și manifeste nerăbdarea.

— Câți coloni?

Van Leuwen se încruntă.

— La ultimul recensământ, între șaizeci și șaptezeci de familii. Am observat că oamenii au un randament superior când nu sunt separați de cei dragi. Este o soluție costisitoare, dar știu că se va dovedi rentabilă, pe termen lung. În plus, în acest mod membrii acestor comunități au sentimentul apartenenței la niște adevărate colonii, și nu la niște șantiere izolate. Viața lor este desigur grea, mai ales pentru femei și copii, dar la sfârșitul contractului, toată familia va fi lipsită de griji. Aceste noi dispoziții sunt benefice pentru toți.

— Isuse, îngăimă ea!

Unul dintre pasageri se apropie.

— Vă deranjăm poate cumva?

Absentă, Ripley lăsă să-i cadă mâna. Ușile, deblocate, se închiseră fără zgomot. Van Leuwen o uitase deja, iar ea era absorbită de imaginile care-i apăreau în minte. Iar ceea ce vedea nu-i plăcea deloc.

CAPITOLUL 2

Nu era nici cea mai plăcută dintre lumi, nici cel mai blând anotimp. Supuse unor fenomene atmosferice specifice lui *Acheron,* vânturile băteau neostoit suprafața erodată a planetei. Erau vechi de când lumea aceasta de piatră, fără de oceane pentru a le domoli, și ar fi netezit relieful cu milenii mai curând dacă forțele în fierbere sub scoarța bazaltică nu ar fi împins deasupra mereu alți munți și alte platouri. Vânturile de pe *Acheron* duceau o luptă necruțătoare cu lumea care le-a dat naștere. Nimeni nu avusese cutezanța de a le tăgădui stăpânirea întreagă a văzduhului, de a mai potoli încrâncenarea furtunilor de nisip, de a se împotrivi vijeliei, până, la venirea oamenilor. Aceștia anexaseră *Acheronul,* iar ei nu revendicau această planetă sub forma actuală (o priveliște infernală de stânci cu forme chinuite și de nisip, abia vizibile printr-o atmosferă gălbuie saturată de praf), dar așa cum va fi să fie când epuratoarele vor fi desăvârșit lucrarea lor. Aerul era supus unei metamorfoze lente și metanul făcea loc deja oxigenului și azotului. După aceea vânturile vor fi îmblânzite și în sfârșit oamenii vor remodela suprafața. Va rezulta un climat plăcut care va stârni la rându-i ploaie, zăpadă, viață.

Aceasta era dispoziția testamentară a epocii actuale pentru generațiile ce vor să vină.

Dar, deocamdată, locuitorii lui *Acheron* asigurau funcționarea epuratoarelor și luptau pentru întruchiparea unui vis tot hrănindu-se din rezervele lor de dârzenie și umor, motivați fiind de niște salarii fabuloase. Nu vor apuca să vadă *Acheronul* ca un tărâm al abundenței. Numai Compania avea o speranță de viață destul de mare pentru aceasta. Compania era nemuritoare, nu și pionierii. Simțul umorului, propriu tuturor aventurierilor trăind în condiții de

existență precare era prezent prin întreaga colonie, și în mod deosebit pe placa de oțel prinsă între pilonii de beton care se aflau dincolo de ultima structură integrată:

SPERANȚA LUI HADLEY – Pop. 159 locuitori
BINE AȚI VENIT PE ACHERON.

Sub care un autohton șugubăț adăugase fără autorizație oficială: *Vă doresc o ședere plăcută,* cu vopsea indelebilă. Vânturile ignorau această urare. Firele de nisip pe care le purtau corodaseră în mare parte placa de oțel și o nou-venită, poftită pe *Acheron* de către epuratoarele de atmosferă, mai pusese și semnătura ei brună: primele ploi erau răspunzătoare de primele pete de rugină.

În spatele acestei plăci se găsea colonia – structuri de metal și de plastobeton legate între ele prin tuburi ce păreau prea fragile pentru a fi în stare să înfrunte urgia. Ansamblul evoca un buncăr, iar dacă nu avea un aspect mai impresionant decât peisajul, cu alcătuirile pietroase bătute de vânturi și munții torturați, colonia era însă tot atât de solidă și mult mai primitoare. Ea își apăra populația de vânturi și de atmosfera încă rarefiată.

Tractoare cu roți enorme și alte vehicule se deplasau lent pe drumurile dintre clădiri, intrau, ieșeau din garajuri subterane, ca niște colportori. Pe imobilele comerciale luceau firme luminoase, poftind populația să se bucure de distracțiile nu multe și nu grozave în schimbul unor sume nu mici. Acolo unde salariile sunt mari, se ivesc micile bisnisuri ale unor femei sau bărbați cu inițiativă. Compania nu considera astfel de activități deosebit de lucrative, dar vindea degrabă concesiuni celor îndrăzneți.

Dincolo de colonie se înălța primul epurator de atmosferă. Alimentat de către o centrală termonucleară, vărsa întruna aer purificat spre cerul întunecat. Materiile pulverulente și gazele

periculoase erau eliminate prin combustie sau disociere chimică fiind înlocuite cu oxigen și azot. Intra aerul nociv, ieșea aerul curat. Principiul era simplu, dar procesul era și lent și costisitor. Totuși, ce valoare se poate acorda unei planete? Și *Acheron* era, la urma urmelor, o lume mai ospitalieră decât altele, a căror terraformare fusese finanțată de către Companie. Avea măcar o atmosferă care putea fi modificată, ceea ce era mai ușor de realizat decât să creezi una din nimic. Mai avea și o gravitație foarte apropiată de norma standard. În această privință era un adevărat paradis.

Haloul incandescent care încorona stația de epurare a atmosferei, un turn conic asemănător unui vulcan, te ducea cu gândul la infern. Colonii erau conștienți de caracterul său simbolic și nu se sfiau să glumească pe seama lui. Nu veniseră pe *Acheron* pentru a se bucura de climatul planetei. Nu vedeai nici o persoană de constituție fragilă prin culoarele coloniei. Chiar și copiii erau înăspriți din cauza mediului. Nu erau brutali, ci rezistenți atât pe plan mental cât și fizic. Cei care preferau actele de bravură nu-și găseau locul aici. Se învăța foarte repede că întrajutorarea era indispensabilă supraviețuirii. Copiii creșteau mai repede decât cei de pe Pământ sau din lumile mai ospitaliere și mai bogate. La fel și părinții lor. Ei aparțineau unei rase aparte, independente, conștientă de faptul că nu se putea bizui decât pe ea însăși. Colonii de pe *Acheron* nu erau însă unici în felul lor; ei ajunseseră aici la bordul unor nave cosmice, iar înaintașii lor – în căruțe. Faptul că se considerau niște pionieri și nu simple numere de matricolă îi ajuta să accepte această situație, această existență dură.

În inima acestui nucleu de oameni și mașini se înălța clădirea centrului de exploatare. Domina toate celelalte structuri artificiale ale *Acheronului,* cu excepția stațiilor de epurare a atmosferei. Văzut din exterior, părea spațios. În interior, nu găseai nici un spațiu liber. Materiale de tot felul se îngrămădeau prin colțuri, tuneluri străbătând spațiile de sub planșeuri, pasarele întinse pe deasupra. Și

ar fi fost nevoie de mai mult spațiu. Oamenii se înghesuiau tot mai mult pentru a face loc ordinatoarelor și mașinilor. Hârtiile se adunau în teancuri imense, cu toate eforturile neîncetate de reducere a informațiilor necesare în biți electronici. Materialul venit de curând se acoperea repede de zgârieturi, de umflături și de cercuri brune lăsate de cești de cafea.

Doi oameni erau răspunzători de acest centru și, în consecință, de întreaga colonie: directorul de exploatare și adjunctul său. Își vorbeau prietenește, titlurile sforăitoare nu aveau nici un sens în aceste lumi de frontieră. Cel care acorda prea mare importanță etichetei și făcea caz de rangul său risca să se trezească afară, fără emițător și fără costum de supraviețuire. Ei se numeau Lydecker și Simpson și păreau cât se poate de preocupați. Amândoi aveau acea expresie proprie oamenilor pentru care somnul este o amantă în brațele căreia nu se abandonau decât arareori. Lydecker semăna cu un contabil obsedat de o deducție fiscală omisă cu zece ani în urmă. Simpson era un bărbat corpolent și ursuz, cu cămașa udă de transpirație mai tot timpul, și în mod sigur că s-ar fi simțit mai bine la volanul unui camion decât în fruntea unei colonii umane. Din păcate, avea și creier și mușchi, fapt ce nu fusese trecut cu vederea de subordonații lui. Lydecker îl abordă până să apuce să bată în retragere.

— Ai luat la cunoștință de raportul meteo pentru săptămâna viitoare?

Simpson mesteca ceva mirositor care-i parfuma gura. Lydecker bănuia că era un drog interzis, dar nu zise nimic. Simpson era superiorul lui și în plus avea de gând să-i ceară ceva. Aceste vicii mărunte nu erau încurajate pe *Acheron*, dar nu erau considerate niște crime, atâta timp cât nu stânjenea activitatea. Și-așa era dificil să-ți păstrezi sănătatea mintală într-un asemenea mediu.

— Ce e cu el?

— O să avem parte de o adevărată vară indiană. Vânturile o să scadă la patruzeci de noduri.

— A, perfect. E cazul să-mi iau loțiunea de plajă. Ce căcat, măcar de-aș vedea puțin soarele.

Lydecker clătină din cap, dezaprobator.

— Mereu nemulțumit, așa-i? Nu ți-e de ajuns să știi că e încă agățat pe undeva, pe sus?

— Niciodată nu-mi priește nimic, n-am ce face. Ar trebui să mulțumesc Cerului, nu? Ai altceva să-mi spui, Lydecker, sau vrei să tragi de pauză?

— Așa fac eu, las norocul să treacă pe lângă mine. Cred că o ocazie ca asta n-o să mai am decât peste vreo doi ani (Se uită pe un listing.) Îți amintești de prospectorii pe care i-ai trimis pe platoul ăla înalt situat dincolo de munții Ilium, acum două zile?

— Mda. Un șmecher de pe Pământ s-a gândit poate că zona aia ar cuprinde minerale radioactive. Am cerut niște voluntari și unul Jorden a ridicat mâna. I-am spus să se ducă să vadă ce-i acolo, dacă dorea. Ceva nou?

— Omul e acolo, cu nevasta și ăi mici. Semnalează că a reperat ceva și vrea să știe dacă-i vor fi respectate drepturile.

— Astăzi toți au consilieri juridici. Câteodată îmi pare rău că nu mi-am ales meseria asta.

— Ce, să-ți strici imaginea? Și-apoi, aici nu prea sunt căutați, iar veniturile lor sunt mai mici ca ale tale.

— Ia mai zi o dată. Că mă simt mai bine. (Simpson scutură din cap și-și mută privirea pe un ecran.) Doamne! Un tip rămas pe Pământ, bine mersi în biroul lui, ne furnizează coordonatele unui punct situat la mama dracului și zice că să vedem ce-i pe-acolo. Nu se obosește nici măcar să-mi spună de ce și eu nu-l întreb nimic, pentru că n-am chef să aștept răspunsul cincisprezece zile și care nu poate fi decât: „Confidențial”. Mă-ntreb câteodată de ce ne-om bate atâta capul.

— Îți spun eu, pentru gologani. (Directorul adjunct se rezemă de o consolă.) Ei, și ce-i spun lui Jorden ăsta?

Simpson se răsuci pentru a putea vedea un ecran care ocupa în mare măsură unul dintre pereți. Se vedea harta topografică a zonei explorate a *Acheronului,* furnizată de ordinatorul central. Partea cartografiată era foarte redusă, iar regiunea cea mai dezolată a deșertului Kalahari ar fi părut o Polinezie în comparație. Simpson se deplasa arareori pe suprafața *Acheronului.* Funcția îl obliga să rămână pe lângă centrul de exploatare, și nu avea de ce să se plângă.

— Spune-i că, după mine, tot ce găsește e-al lui. Un tip care are curajul să se plimbe pe acolo merită să păstreze pentru el tot ce descoperă.

Tractorul avea șase roți, un blindaj gros, pneuri imense și o placă de protecție rezistentă la coroziune. Dacă nici aceasta nu rezista pe *Acheron,* atunci, practic, nimic nu rezista. Carcasa lui ajunsese ca o cârpeală de bucăți de metal decolorate asamblate prin suduri și rășini epoxide. Dar era etanș și progresa regulat. Pasagerilor nu le trebuia mai mult. Deocamdată, se cocoța zdruncinându-se, pe o pantă ușoară. Roțile mari stârneau nori de praf vulcanic pe care vijelia se grăbea să-i ducă departe. Gresia și șistul, erodate, se sfărâmau sub greutatea lui. Un vânt de la vest urla regulat lovindu-se de blindaj, cășunând pe parbriz, vrând cu tot dinadinsul să-i orbească, vehiculul și pe cei dinăuntru.

Hotărârea celor care conduceau aparatul se adăuga la fiabilitatea motorului pentru a-l face să urce pe deal: fredona liniștitor în timp ce filtrele reciclau întruna aerul pentru a nu lăsa praful să intre. Mașina avea tot atâta nevoie de aer ca și ocupanții ei.

Nefiind la fel de degradat de urgie ca și vehiculul său, Russ Jorden avea în primul rând aspectul caracteristic al persoanelor care trăiau pe *Acheron* de mai mult timp: pielea închisă și uscată de vânt. Mai puțin accentuată, această descriere se potrivea și soției lui, Anne,

dar nu și copiilor care se hârjoneau în spatele cabinei centrale. Se urmăreau prin materialul de prelevare portativ și lăzi, ferindu-se să se lovească de pereți. Strămoșii lor învățaseră să călărească un animal ciudat numit cal. Mișcările tractorului nu se deosebeau prea mult de acelea ale acestor patrupezi focoși, iar copiii se obișnuiseră cu acestea de când învățaseră să meargă. Aveau hainele și fețele pline de praf, în pofida etanșeității vehiculului. Aceasta era una din realitățile dure ale vieții pe *Acheron.* Cu toate precauțiile luate pentru a se izola de exterior, praful tot intra în vehicule, în birouri, chiar și în locuințe. Unul dintre primii coloni dăduse acestui fenomen numele, mai mult plastic decât științific de „osmoză particulară". Cultură acheroniană. Colonii cei mai imaginativi afirmau că praful era viu, că se ascundea și aștepta ca să se deschidă ușile și ferestrele pentru a se năpusti înăuntru, iar gospodinele se gândeau nu fără umor cum era mai bine: să spele sau să perie hainele?

Russ Jorden ocoli câteva stânci și-și făcu loc printre crăpăturile pantei. Eforturile lui erau încurajate de piuitul regulat al localizatorului – o muzică plăcută pentru el. Bipurile se amplificau pe măsură ce se apropiau de punctul de origine al perturbației electromagnetice, dar Russ nu voia să micșoreze volumul. Fiecare semnal era ca o melodie: clinchetul ariilor de înregistrări de pe vremuri. Soția veghea asupra bunei funcționări a tractorului și a sistemelor de supraviețuire, în timp ce el conducea.

— Privește: traseul magnetic e din ce în ce mai promițător, îi zise el bătând într-un mic cadran situat în dreapta lui. Și e al meu, al meu, al meu. Lydecker a zis că Simpson și-a dat acordul. Și totul e înregistrat. Nimeni n-o să ne ia filonul ăsta. Nici Compania nu va putea să ne deposedeze de ea. E al meu, totul e al meu.

Femeia îl privi zâmbind.

— Uiți că jumătate îmi revine, dragule.

— Și cealaltă jumătate e-a mea.

Autorul acestei erezii matematice era fiica lor, Newt, în vârstă de șase ani, arăta cu patru ani mai mare și însuflețită de aceeași energie ca și părinții și tractorul la un loc. Tatăl îi adresă un zâmbet drăgăstos, fără să-și ia ochii de la tabloul de bord.

— Am prea mulți asociați.

Fetița reușise să-l epuizeze pe fratele ei mai mare.

— Tim se plictisește, tati. Și eu. Când ne întoarcem?

— Când vom fi bogați, Newt.

— Așa răspunzi tot timpul. (Ea se ridică agilă ca o maimuță). Vreau să mă-ntorc, să mă joc de-a „Monștrii în labirint".

Fața fratelui ei se schimonosi.

— Atunci te joci singură. Trișezi mereu.

— Nu-i adevărat! făcu ea punându-și pumnișorii în șoldurile slăbuțe. Zici așa pentru că sunt mai tare și te oftici.

— Nici pomeneală. Tu te ascunzi prin niște conducte pe unde nu se poate trece.

— Și ce dacă? De-aia sunt cea mai bună.

Mama lor își luă ochii de la pupitrul de control, cât să zică:

— Astâmpărați-vă amândoi. Iar dacă vă mai prind că vă jucați în sistemul de aerisire, vă alegeți cu câteva la fund. Nu numai că e interzis de regulament, dar este și foarte periculos. Puteți să nu nimeriți o bară și să cădeți într-un canal.

— Ah, mami. Cine-i așa prost să cadă! Toți copiii se duc acolo și nimeni n-a pățit nimic. Suntem prudenți. Iar eu sunt cea mai bună pentru că eu pot să mă strecor pe unde ceilalți nici nu reușesc să intre.

— Ca un vierme, replică fratele ei, scoțând limba.

Ea îl îngână.

— Ți-e necaz, ți-e necaz.

El întinse mâna să-i pișie limba și ea țipă de spaimă, aruncându-se îndărătul unui analizator de filoane.

— Potoliți-vă, porunci Anne Jorden cu un glas în care era mai multă iubire decât supărare. Stați și voi locului două minute măcar, da? Nu mai este mult. Ne întoarcem curând la Hadley și…

— Dumnezeule! Russ Jorden se ridicase pentru a vedea prin parbriz. Uitând de gâlceava celor mici, femeia veni lângă el.

— Ce se întâmplă, Russ?

Tractorul devie brusc spre stânga și ea se agăță de umărul lui.

— E ceva acolo. O secundă s-au dat la o parte norii și am văzut. Nu știu ce anume, dar este enorm. Și ne aparține. Ție, mie, și copiilor…

În raport cu mărimea navei extraterestre, tractorul care s-a oprit nu prea departe, părea minuscul. Din pupa epavei se ridicau spre cer doi piloni de sticlă sau de metal, curbați armonios deși ciudat. De departe parcă erau brațele întinse ale unui om culcat, fixat într-o rigiditate cadaverică. Unul era mai scurt și totuși simetria navei rămânea întreagă. Concepția navei era la fel de surprinzătoare ca și aspectul său.

Poate că ea crescuse și nu era decât rezultatul unui plan de construire determinat. Umflătura cocii avea același luciu sticlos nemaiîntâlnit, pe care nisipul adus de vânturile *Acheronului* nu au reușit să-l distrugă. Jorden blocă frânele tractorului.

— De data asta, am tras lozul cel mare. Anne, scoate echipamentul. Mă gândesc dacă or putea sintetiza și niște șampanie la Hadley Café.

Soția lui rămăsese țintuită în fața geamului gros.

— Stai să ne uităm puțin și să întoarcem și după aceea om sărbători evenimentul. Poate că nu suntem primii descoperitori.

— Glumești? Nu e nici o baliză pe platoul ăsta afurisit. Nici un jalon. Nu a venit nimeni înaintea noastră aici. Nimeni! Chestia asta ne aparține!

El se îndrepta deja spre partea din spate a cabinei. Anne era tot neîncrezătoare.

— Este greu de crezut că un lucru așa de mare și care emite acest gen de rezonanță a putut să rămână aici atâta timp fără să fie observat de cineva.

— Prostii! (Jorden își lua deja combinezonul presurizat, apăsa pe clapele de etanșeizare fără să se uite, trăgea fermoarele cu o ușurință datorată unei practici îndelungate.) Ești prea pesimistă. Ți-aș înșira o grămadă de motive pentru care nu a fost observat până acum.

— De exemplu?

Ea întoarse fără chef spatele la hublou și începu să se echipeze pentru ieșire.

— De exemplu, munții ăștia o ascund față de detectoarele coloniei, și știi că sateliții de supraveghere nu sunt buni de nimic în atmosfera asta.

— Și infraroșiile?

Ea remontă închiderea cu glisieră a combinezonului presurizat.

— Ce infraroșii?! Uită-te și tu: mort ca un cui ruginit. O fi aici de mii de ani. Și chiar dacă ar fi venit ieri, nu se putea capta nimic în infraroșu în partea asta a planetei; aerul scos din epuratoarele de atmosferă e prea cald.

— Atunci, cum se face că ăia de la centru au nimerit-o la fix?

Ea termină cu echiparea și-și punea niște aparate la centură. El dădu din umeri.

— Cum dracu' să știu eu? Dacă te frământă chestia asta, n-ai decât să-l întrebi pe Lydecker la întoarcere. Important e că ne-a desemnat pe noi să venim pe-aici în cercetare. Ce noroc pe capul nostru! (Se răsuci spre ușa sasului.) Vino, frumoasa mea. Haidem, și-om deschide cufărul tezaurului. Pun rămășag că înăuntru sunt o sumedenie de șmecherii de mare preț.

La fel de entuziastă, însă mai puțin exuberantă, Anne Jorden strânse garniturile de etanșeizarea ale combinezonului. Apoi, soț și soție își verificară unul celuilalt echipamentul: oxigen, unelte, lămpi,

baterii, totul cum trebuia. Când erau gata de a ieși din tractor, femeia le aruncă o privire severă copiilor.

— Rămâneți înăuntru, copii. Ați înțeles?

— Da, mamă, răspunse Tim, vizibil dezamăgit. Nu pot să vin cu voi?

— Nu, nu poți să vii cu noi. O să-ți povestim la întoarcere.

Ea trase ușa sasului după ea. Tim se duse numaidecât la hubloul cel mai apropiat și-și lipi nasul de geam. În exterior, fascicolele lămpilor de pe căștile părinților lui luminau un peisaj crepuscular.

— Nu pricep de ce nu pot să merg cu ei.

— Pentru că așa a zis mama. Tot gândindu-se la ce s-ar putea juca mai apoi, Newt își lipi fața de alt hublou. Lumina pălea odată cu îndepărtarea părinților ei în direcția ciudatei nave. Ceva o prinse prin spate, urlă, se răsuci spre fratele ei.

— Trișorule!

El fugi imediat, în căutarea unei ascunzători. Fetița îl urmă strigând.

Coca navei străine îi domina pe cei doi bipezi care se cățărau pe grohotiș. Vântul urla. Praful ascundea soarele.

— Nu crezi că ar trebui să chemăm baza? întrebă Anne fără să-și ia ochii de la aparat.

— Stai să vedem ce nume să-i dăm șmecheriei ăsteia.

Russ Jorden punctă răspunsul cu o lovitură de picior într-un bloc de rocă vulcanică ce se găsea în drumul său.

— De ce nu „mare chestie amenințătoare”?

Se întoarse spre ea. Dincolo de viziera căștii sale, înfățișarea îi trăda surprinderea.

— Dar ce te-a apucat, scumpo, ești nervoasă?

— Dat fiind că intrăm acum într-o epavă extraterestră de tip necunoscut, nu-i de mirare, așa-i?

El o bătu pe umăr.

— Gândește-te doar că aparatul ăsta înseamnă o grămadă de bani. Chiar dacă e gol, reprezintă o avere. E o relicvă de neprețuit. Oare cine-o fi făcut-o, de unde-a venit și de ce s-a prăbușit pe lumea asta pierdută?

Din voce și înfățișare răzbătea entuziasmul. (Arătă spre o parte mai întunecată dintr-o latură a navei.)

— O porțiune a cocii a cedat la impact. Hai să vedem ce-are înăuntru.

Porniră către deschizătură. Anne Jorden, neliniștită, studia nava.

— Nu cred că a fost un accident. Pare să facă parte integrantă din cocă, Russ. Cei care au conceput mașinăria asta nu prea agreau unghiurile drepte.

— Gusturile lor sunt ultima mea grijă. Intrăm.

O lacrimă stingheră luneca pe obrazul lui Newt Jorden, care se uita de la o vreme prin parbriz. În cele din urmă, își părăsi postul de observație și se îndreptă spre scaunul conductorului și-l zgâlțâi pe fratele ei care adormise. Trase aer pe nas și își șterse lacrimile ca să nu vadă că plânsese.

— Timmy… trezește-te. Au plecat de-atâta timp.

Fratele ei clipi, își luă picioarele de pe consola de pilotaj și se așeză în fund. Se uită calm la ceasul din tabloul de bord și scurtă priveliștea întunecată și măturată de vânt. În ciuda izolației tractorului, puteau auzi vântul bătând, motorul fiind oprit.

— O să fie bine, Newt. Tati știe ce face.

Atunci ușa exterioară de deschise cu zgomot lăsând să intre vântul, praful odată cu o umbră uriașă. Newt urlă și Tim sări de pe scaun. Mama lor smulse viziera căștii și o aruncă cât colo, fără să-i pese de instrumentele delicate pe care le-ar putea strica. În ochi i se citea teroarea, iar tendoanele gâtului se reliefau puternic. Trecu pe lângă copii și apucă microfonul din tabloul de bord urlând:

— Mayday! Mayday! Aici Alpha Kilo doi patru nouă și chem Controlul din Hardley. Repet. Aici Alpha Kil…

Newt abia o auzea. Își ținea mâinile lipite de gură pentru a se apăra de atmosfera viciată. Îndărătul ei, filtrele tractorului gemeau încercând în zadar să purifice aerul saturat de praf. Era în fața sasului și nu reușea să-și ia ochii de pe corpul tatălui ei care zăcea pe solul acestei planete. Mama lor izbutise să-l târască înăuntru. Și Newt vedea ceva pe fața lui. Creatura era turtită și avea niște coaste proeminente, un mare număr de picioare chitinoase aidoma celor de artropode și o coadă lungă musculoasă încolăcită pe gâtul lui Russ Jorden. Semăna cu un limur mutant, cu o carapace suplă. Corpul tresăltă ca o pompă. Dar nu era nicicum mașină, era un organism fără nici o îndoială, o vietate cât se poate de urâtă. Ochii copilului se umplură de lacrimi și, de această dată, nu reuși să se stăpânească.

CAPITOLUL 3

Liniștea din apartament nu era deranjată decât de sunetul ecranului video din perete. Nebăgând în seamă spoturile publicitare, Ripley urmărea fumul leneș care se ridica din țigara denicotizată și care desena volute cu contururi difuze în atmosfera stagnantă. Deși ziua era pe sfârșite, reușise să nu se uite în oglindă de dimineață. Așa era mai bine, fiindcă înfățișarea ei neglijentă ar fi deprimat-o și mai mult. Apartamentul era mai prezentabil, cu câteva tușe decorative, cât să nu pară auster. Cu toate acestea, nici un element de decorație nu era personal. Și era lesne de înțeles. Ripley își lăsase în urmă existența anterioară. Chiuveta era plină ochi cu veselă murdară, deși spălătorul de vase era gol.

Purta un halat care, parcă îmbătrânea la fel de repede ca și proprietara lui. În camera de alături, lângă pat era un morman de cearșafuri și cuverturi. Jones dădea târcoale prin bucătărie, nădăjduind că va da peste vreo bucățică mai de doamne-ajută. Zadarnică osteneală. Bucătăria se menținea într-o stare de curățenie acceptabilă, în ciuda lipsei de cooperare a ocupantei acestor locuri.

— Hei, Bob! behăi un glas din ecranul mural. Se aude că o să pleci cu familia în colonii?!

— Este cea mai bună decizie din viața mea, Phil, răspunse un personaj nesemnificativ, care surâdea încrezător, de dincolo de zid. Vom începe o nouă viață, vom pleca din nou de la zero într-o lume curată în care crimele și șomajul nu există…

Ripley urmărea dialogul într-o doară, dar se gândea că actorii care debitau tâmpeniile acestea, aprobate bineînțeles de către Administrația Colonială, trăiau probabil pe coasta de Est. Într-un cadru plin cu verdeață. Una din reședințele din Cape Cod cu vedere spre Martha's Vineyard, în Hilton Head; sau dintr-un alt refugiu

nepoluat rezervat pentru cei care știu să se dea bine pe lângă șefi. Cazul ei era diferit. Fără aer iodat, nici briză montană. Compania o instalase, în inima orașului și ar fi trebuit să fie fericită. Ticăloșii! Ducă-se dracului! Va găsi ea ceva. Doreau numai ca ea să tacă o vreme, să se calmeze. S-au grăbit să-i dea o locuință și să-i dea o nouă formație profesională. Și au uitat de ea. Nu-i părea rău. Nu-și dorea să mai audă de Companie și nici aceasta nu-și mai dorea să audă de ea. Dacă nu i-ar fi retras brevetul, ar fi plecat demult.

Soneria de la ușă o făcu să tresară. Jones se mulțumi doar să ridice capul, după care intră în baie. Nu-i plăceau intrușii. Era foarte inteligent. Stinse țigara (garantată fără produse cancerigene, nicotină sau tabac… iar abuzul fără pericol, dacă ar fi să dai crezare inscripției de pe pachet), și se duse să deschidă. Nu se osteni să se mai uite prin vizor. Imobilul era bine supravegheat. Și apoi, după cele prin care trecuse, n-o speriau amenințările orașului pământean.

Carter Burke era acolo, cu același zâmbet trist. Alături, stătea un bărbat mai tânăr, grav, îmbrăcat în uniforma neagră, austeră a ofițerilor corpului marinei coloniale.

— Bună seara, Ripley. (Burke i-l arătă pe însoțitorul său.) Locotenentul Gordon de…

Ușa, închizându-se, îi tăie vorba. Ripley se rezemase de ușă dar uită să închidă interfonul și vocea lui Burke ajunse la ea prin membrana unui difuzor invizibil.

— Ripley, trebuie să vorbim.

— Nu. Du-te dracu, Carter. Împreună cu amicul…

— Imposibil. Este important.

— Pentru mine, nu. Pentru mine, nu mai e nimic important.

Burke tăcu, dar ea știa că el era tot acolo. Ajunsese să-l cunoască bine și știa că nu era omul care să renunțe cu una cu două. Reprezentantul Companiei știa să fie convingător. Nu avea nevoie de discursuri. O frază era de ajuns.

— Am pierdut orice contact cu colonia de pe *Acheron.*

În sinea ei se căscă un gol ameţitor, conştientizând subînţelesul acestei neaşteptate declaraţii. Şovăi însă înainte de a deschide iar uşa. Nu era un vicleşug. Expresia lui Burke o confirma. Iar Gorman se uita când la unul, când la celălalt. Nu era băgat în seamă şi se simţea stingher, deşi nu voia să se vadă.

Ea le făcu loc.

— Intraţi.

Burke parcurse apartamentul cu privirea şi se abţinu de la orice comentariu cu mult tact. Nu spuse nici o banalitate de genul: „Este plăcut aici, la dumneata", pentru că nu era niciodată adevărat. Nu declară nici: „Pari în plină formă, ar fi fost o minciună la fel de flagrantă. Tăcerea lui îi inspiră un pic de respect lui Ripley, care arătă spre masă.

— Doriţi ceva? Cafea, ceai, şpriţ?

— Ar fi bună o cafea, spuse el.

Gorman dădu din cap. Ea ajunse la tastatura de comandă a bucătăriei integrate şi ceru două cești.

— Nu era nevoie să vii cu armata, îi spuse ea cu o încercare de surâs. Am depăşit stadiul violenţei, psihomedicii au confirmat-o şi este menţionat şi în ultimul certificat medical. (Arătă cu mâna un birou pe care erau îngrămădite dischete şi hârtii.) Aşa că, de ce escorta asta?

— Eu reprezint în mod oficial infanteria. Jena lui Gorman era evidentă, ca şi dorinţa de a-l lăsa pe Burke să conducă discuţia.

Ce ştia, ce i se povestise despre ea? se întrebă Ripley. Era dezamăgit văzând că nu era vorba de o bătrână, de o cotoroanţă complet ţicnită? Părerea lui nici nu avea importanţă.

— Aţi pierdut deci orice contact, zise ea cu o nepăsare prefăcută. Ei, şi ce-i cu asta?

Burke se uită în jos spre geantă.

— Ei, şi trebuie să descoperim ce se întâmplă acolo. Şi repede. Toate comunicaţiile sunt întrerupte, şi de prea multă vreme ca să

dăm vina pe o defecțiune a materialului. Colonia de pe *Acheron* datează de câțiva ani buni. Cei care trăiesc acolo au experiență și dispun de un material fiabil. Poate că n-au terminat încă reparațiile, dar tăcerea lor dă de gândit unor persoane. Trebuie să vedem ce-i acolo. Numai așa se mai potolesc spiritele. Probabil că vor rezolva problemele pe care le au acum, până la sosirea ajutoarelor, și că expediția asta nu va fi decât o pierdere de timp și de bani, dar trebuie să facem ceva.

Nu era nevoie să intre în detalii. Ripley știa unde voia el să ajungă. Se duse la bucătărie și aduse două cești. În timp ce Gorman își bea cafeaua, ea începu să umble prin cameră – prea strâmtă pentru așa ceva, dar ea tot încerca. Burke se mulțumea să aștepte.

— Nu, declară, ea în sfârșit. Nici vorbă.

— Ascultă-mă. Nu e chiar ce gândești.

Ea se opri și-l privi, neîncrezătoare.

— Nu e ce gândesc? Nu e ce gândesc? N-am nevoie să gândesc, Burke. Am fost brutalizată, insultată și stoarsă de gașca voastră de incompetenți și acum vreți să mă-ntorc acolo? Nici pomeneală!

Vocea-i tremura și Gorman se înșelă asupra cauzelor acestei reacții. Pentru el aceasta era pricinuită de furie și nu de o spaimă viscerală. Ripley era terorizată și încerca să-și ascundă sentimentele în spatele indignării. Burke trebuia să știe ce se petrecea cu ea, dar insistă. N-avea încotro.

— Ascultă, începu el pe un ton pe care și-l dorea conciliant. Nu știu ce se întâmplă acolo. Dacă le-a rămas în pană satelitul releu, și nu emițătorul de la sol, numai o echipă de salvare poate să-l repare. Colonii nu au nici o navetă spațială. Dacă asta e cauza tăcerii, trebuie că așteaptă acum o acțiune din partea Companiei. Iar dacă, într-adevăr, satelitul releu este în pană, nici nu va fi nevoie să coborâm pe planetă. Dar fiindcă nu avem habar de originea problemei, aș dori să fii cu noi. În calitate de consilieră. Asta-i tot.

Gorman lăsă ceașca pentru a preciza:

— Și, presupunând că ar fi necesară o intervenție, nu va fi nevoie să avansați cu trupele. Eu pot să vă garantez securitatea.

Ea-și ridică ochii la cer.

— Nu ne vor însoți niște simpli soldați, Ripley, adăugă Burke. Infanteria colonială aparține unui corp de elită și dispun de un armament ultramodern. Om plus mașină. Vin de hac oricui. Așa-i, locotenente?

Gorman își îngădui un zâmbet ușor.

— Antrenamentul nostru ne pregătește să înfruntăm situațiile cele mai neașteptate. Am restabilit ordinea pe lumi și mai neospitaliere decât *Acheronul.* Pentru astfel de operațiuni procentajul nostru de pierderi este practic nul. Sper că se va ameliora după această expediție.

Dacă cele declarate aveau scopul de a o impresiona pe Ripley, eșuaseră lamentabil. Ea se uită la Burke.

— Și care-i rolul vostru în povestea asta?

— Ei bine, Compania s-a asociat cu Administrația colonială pentru a finanța implantarea acestei colonii. Un fel de avans asupra drepturilor miniere și o parte din profiturile viitoare. Ne diversificăm activitățile și privilegiem terraformarea. Investiții funciare la scară galactică. Pentru construirea unor lumi noi și lucruri de acest gen.

— Aha, bine, am văzut reclamele.

— Colonizarea lui *Acheron* nu va aduce nici un profit Companiei până la terminarea terraforrnării, dar o întreprindere așa de importantă are în vedere beneficii pe termen lung. (Constatând că acest argument o lăsa indiferentă, încercă o altă abordare.) Am auzit că lucrezi la Portside, la docuri?

Ea trecu imediat în defensivă, așa cum prevăzuse.

— Exact, de ce mă întrebi?

— Încărcătoare, elevatoare, etc.?

— N-am găsit altceva. Nu am de gând să trăiesc din mila altora până la sfârșitul zilelor. Oricum, asta mă ține ocupată și nu mă lasă să mă gândesc la anumite lucruri. Ce-a fost mai rău a trecut. Aveam prea mult timp pentru meditare. Prefer să am ceva de făcut.

— Îți place munca asta?

— Te crezi spiritual?

— Ți se oferă o nouă posibilitate. Dacă ți-aș spune că ai putea redeveni master principal, ai recupera brevetul și că ai reintra în Companie? Termini cu comisia, cu discuțiile. Sancțiunea va fi ștearsă din dosar, fără urmă. În mod oficial, ai fost în permisie. Absolut normal, după o călătorie îndelungată. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nici pensia nu va avea de suferit.

— Și ACE și tipii de la asigurări?

— Asigurările au plătit și afacerea este clasată. Ei nu mai au nici o treabă. Dat fiind că nu va figura nimic în dosarul personal, statutul dumitale va fi același ca la plecarea în ultimul zbor. Cât despre responsabilii ACE, ei ar vrea să participi la expediție. După cum vezi, ne-am ocupat de toate.

— Mai trebuie să accept.

— Evident. (Dădu din cap și se aplecă spre ea. Atitudinea lui nu era deloc imploratoare, te ducea mai mult cu gândul la un vânzător experimentat.) Este o nouă șansă. Majoritatea celor doborâți de comisia de anchetă n-au niciodată oportunitatea reluării funcțiilor. Dacă de vină e satelitul releu, n-ai decât să rămâi la bord și să citești o carte până când tehnicii își vor termina treaba, și apoi să treci să-ți ridici solda obținută pentru timpul petrecut în hipersomn. Acest episod neplăcut va fi șters și vei ocupa locul dinainte. Același grad, cumularea tuturor punctelor de pensie, cum se poate mai bine. Ți-am studiat dosarul. Încă o călătorie de cursă lungă și obții brevetul de căpitan. Și de altfel, este cel mai bun mijloc de a-ți învinge temerile și de a scăpa de ele. Te vei întoarce complet refăcută.

— Scutește-mă, Burke, făcu ea scurt. Am trecut deja prin psihanaliza lunară.

Zâmbetul bărbatului se estompă, dar vocea se făcu mai puternică:

— De acord, să lăsăm vorbăria. Am citit rapoartele. În fiecare noapte ai același coșmar și te trezești tresărind, asudată și…

— Nu! Răspunsul meu e nu. (Luă cele două cești, deși bărbații nu-și terminaseră cafeaua. O altă modalitate de a-i concedia.) Acum lăsați-mă. Îmi pare rău.

Se priviră. Expresia lui Gorman era imposibil de interpretat, dar Ripley avu impresia că trecuse de la curiozitate la dispreț. Individul n-avea decât să se ducă dracului, la urma urmei. Burke căută prin buzunare și scoase o cartelă translucidă pe care o puse pe masă înainte de a porni spre ușă. Ajuns în prag se opri și zâmbi.

— Gândește-te la propunerea mea.

După aceea, ea rămase singură cu gândurile ei. O companie nu prea agreabilă.

Vântul. Vântul, nisipul și cerul întunecat. Discul palid al soarelui străin plutește dincolo de atmosfera furtunoasă. Un urlet se ridică ascuțit și crește în intensitate. Punctul său de origine se apropie, până în clipa în care te trezești cu el deasupra. Și sunetul te copleșește și te sufocă. Cu un geamăt răgușit, Ripley se ridică în pat, încleștând mâinile pe piept. Respira greu, dureros. Inspiră adânc și se uită în jur, prin camera minusculă. Lumina slabă a veiozei îi dezvălui pereții goi, cearșafurile căzute lângă pat, toaleta și comoda. Pe acesta din urmă, cocoțat pe partea cea mai înaltă, impasibil, Jones îi întorcea privirea. Își luase acest obicei la puțină vreme de la întoarcere. Când venea ora somnului, motanul se ghemuia lângă stăpâna lui până în clipa în care ea ațipea, după care se refugia pe comodă. Știa că Ripley urma să aibă coșmarul zilnic și prefera să-i lase tot patul.

Cu un colț al cearșafului își șterse broboanele de sudoare de pe frunte, obraji, piept. Degetele căutară în întuneric o țigară în sertarul noptierei, dădu un bobârnac în capătul cilindrului și așteptă să devină incandescent. Ceva… capul se răsuci brusc. Nimic. Doar zumzetul ceasornicului. În cameră nu se aflau decât Jones și ea. Cu certitudine, nici o rafală de vânt.

Se înclină în stânga și mâna pipăi în fundul sertarului noptierei în căutarea cărții de vizită a lui Burke. O răsuci între degete, apoi o introduse într-o fantă a consolei încastrată în mobilă. Pe ecranul care ocupa peretele opus apărură numaidecât cuvintele „Așteptați, vă rog", ceea ce o făcu răbdătoare până când în locul lor apăru figura lui Burke. Îl trezise, ochii bărbatului erau pe jumătate deschiși; era neras, dar schiță un zâmbet când o recunoscu.

— Da? A, Ripley. Salut.

— Burke, să-mi promiți un singur lucru. (Nădăjduia că era prea puțină lumină ca interlocutorul să-i poată vedea expresia.) Că sunteți hotărâți să-i omorâți și nu să-i studiați sau să-i aduceți pe Pământ. Ci doar să-i frigem, să-i stârpim odată pentru totdeauna.

Ea observă că vorbele ei reușiseră să-l trezească definitiv.

— Aceasta este intenția noastră. Orice lucru periculos de pe planeta aia va fi distrus. Avem de protejat o colonie și ar fi o prostie să riscăm în prezența unor organisme potențial periculoase. Aceasta este politica principală a companiei. Cum găsim ceva ostil, îl eliminăm. Cu atât mai rău pentru savanți, ce dracu'! (Făcu o pauză lungă și se apropie de microfon; fața îi crescu peste măsură pe ecran.) Ripley, Ripley, mai ești acolo?

Nu mai era timp de stat pe gânduri. Venise vremea acțiunii.

— De acord. Merg.

Gata. O spusese. El era pe punctul de a o felicita sau de a-i mulțumi, dar Ripley întrerupse legătura până să apuce să spună ceva. Auzi un zgomot surd prin așternut, în preajma ei, și se răsuci

pentru a-i arunca o privire drăgăstoasă lui Jones. Își trecu unghiile pe spinarea motanului care începu să toarcă și să se alinte.

— Iar tu, dragul meu, mă aștepți aici, cuminte.

Animalul se uită fix la ea și clipi, ea continuând să-i mângâie blana de pe spinare. Fără îndoială, el nu înțelesese nici ce îi spusese ea și nici ce se discutase adineauri, dar, oricum, nu se oferi voluntar s-o însoțească.

Constat cu plăcere că unul dintre noi a rămas întreg la minte, se gândi ea strecurându-se în așternut.

CAPITOLUL 4

Nava era urâtă, lovită, uzată. Numeroase piese care ar fi necesitat înlocuirea, fuseseră doar reparate. Era încă solidă și utilă pentru a fi trasă pe linie moartă, iar proprietarii se gândeau că era mai economicos să o cârpească și să o modifice decât să construiască una nouă. Nu era prea elegantă, iar propulsoarele erau butucănoase. Parcă era un munte de metal, de materiale compozite și de ceramică: un morman de fiare zburător, un monument ridicat în imponderabilitate spre gloria Războiului care-și croia cu putere un drum prin această zonă misterioasă a universului, cunoscută sub numele de hiperspațiu. Ca și navlul uman, ea era pur funcțională. Și primise numele *Sulaco.* Transporta paisprezece visători. Unsprezece dintre ei trăiau în niște lumi onirice tot atât de simple și pașnice ca și aparatul la bordul căruia se aflau. Alți doi se distingeau prin individualismul lor. Iar ultimul luase niște sedative pentru a atenua efectele coșmarurilor pentru care somnul era o abstracție superfluă.

Bishop, comandantul secund, supraveghea cadranele și efectua reglajele. Lunga așteptare se apropia de sfârșit și o sirenă răsună în nava uriașă de transport militar. O mașinărie, până acum adormită și subalimentată pentru a realiza economii de energie, se trezea la viață. La fel ca oamenii din repaos, ale căror chesoane criogenice începură să se deschidă. Fericit să constate că persoanele de care era răspunzător supraviețuiseră acestei îndelungate hibernări, Bishop purcese la plasarea lui *Sulaco* pe orbită staționară în jurul lumii-colonie *Acheron.*

Dacă Ripley fu prima care se trezi, aceasta nu se datora capacităților mai mari de adaptare sau a unei mai bune rezistențe la efectul hipersomnului, ci pur și simplu pentru că, din șirul de chesoane, al său se deschidea primul. Se ridică în fund și-și masă cu

vigoare brațele și picioarele. Burke se ridică din chesonul din față și locotenentul… cum îi zicea lui?… a, da Gorman, făcu la fel, ceva mai încolo. În celelalte chesoane se găsea restul detașamentului care se îmbarcase la bordul lui *Sulaco:* opt bărbați și trei femei. Acești militari erau ieșiți din comun, fiindcă aleseseră să-și riște viața în cea mai mare parte a timpului lor de veghe; indivizi obișnuiți cu lungi perioade de hipersomn întrerupte de perioade de luciditate, foarte scurte, dar intense. Erau dintre cei din fața cărora ceilalți se dădeau la o parte, fie pe trotuar, fie într-un bar.

Primul rang Spunkmeyer primise comanda navetei de debarcare. Avea drept misiune, laolaltă cu caporalul șef Ferro, să-i ducă fără incidente pe colegii săi pe suprafața oricărei lumi unde intervenția lor era dorită și apoi să-i aducă înapoi întregi până la nava principală. Și aceasta foarte rapid, dacă împrejurările o impun. Se frecă la ochi, gemu și, clipind, se uită prin sala de hipersomn.

— Sunt prea bătrân pentru viața asta de câine.

Nimeni nu-i luă în seamă comentariul. Era de notorietate publică faptul că Spunkmeyer se înrolase înainte de vârsta necesară. Totuși, nimeni nu glumea pe seama vârstei sale mici (sau mari), când se găseau la bordul navetei de debarcare care se prăvălea ca un bolovan spre suprafața unei noi lumi.

Rangul doi Drake ieșea din chesonul de lângă cel al lui Spunkmeyer. Era mai bătrân decât cel din urmă, dar și mai urât. În afară de un anumit număr de puncte comune cu *Sulaco,* printre care spatele lat, avea brațele unui marinar chior pomenit în vechile povești cu pirați, un nas turtit care ar fi descumpănit și pe cel mai priceput chirurg plastic și o cicatrice oribilă care-i deforma gura și-i impunea un rânjet perpetuu. În acest caz chirurgia estetică ar fi fost eficace, dar el ținea la cicatricea lui ca la ochii din cap. Era ca o medalie pe care era autorizat să o poarte în toate împrejurările. În plus, mai purta și o șapcă prea mică, pe seama căreia nimeni nu îndrăznea să glumească. Drake era operator de criblor, dar știa să se

servească și de pușcă, de pistol, grenade, de majoritatea armelor albe, ca și de dinți.

— Mi se pare că solda cam lasă de dorit pentru operații din astea, mormăi el.

— Mai ales că trebuie să-ți vedem mutra la sculare, Drake.

Era meditehniciana care vorbise: fără nici un dubiu, cea mai fermecătoare dintre membrii acestui echipaj, dar până deschidea gura.

— 'Te-n cur, replică cel în chestiune. (Se uită la ocupantul unui alt cheson care tocmai se deschidea.) Hei, Hicks, ești de acord?

Hicks era caporalul șef al grupei și comandantul secund al secției de asalt după sergentul șef Apone. Nu prea vorbea, dar era întotdeauna prezent în momentele critice, un fapt foarte apreciat de colegii lui de luptă. Când ceilalți își exprimau părerile, el și le ținea pe ale lui pentru el, iar când vorbea, o făcea numai când avea ceva important de spus.

Ripley se ridicase. Își masa în continuare picioarele pentru a-și pune sângele în circulație și făcea flexiuni pentru a-și dezmorți articulațiile. Îi urmărea pe militarii care-i treceau prin față pentru a ajunge la un șir de debarale. Nici un supraom printre ei, nici un „Mister Mușchi", dar toți erau bine proporționați și rezistenți. Se gândea că, dintre ei, cel mai pirpiriu ar fi în stare să alerge o zi întreagă pe suprafața unei lumi cu doi g gravitație cu costumul în spinare și luptând, apoi să-și petreacă noaptea reparând un ordinator. Mușchi și inteligență din plin, chiar dacă limbajul lor nu era dintre cele mai elegante. Era tot ce putea oferi armata mai bun. Se simțea puțin liniștită… numai.

Sergentul șef Apone urca pe culoarul central și spuse câteva vorbe fiecărui soldat înviat. Părea în stare să rupă cu mâinile goale, în două, un camion. Când trecu prin fața caporalului comtehnician Hudson, acesta emise un protest.

— Podeaua e-nghețată.

— Acum zece minute așa erai și tu. Doamne, ce echipă! Poate vrei să-ți aduc papucii?

Hudson bătu din gene.

— Ai face-o pentru mine, sergent? Oh, ți-aș fi recunoscător pe vecie.

Câteva râsete punctară răspunsul caporalului. Apone zâmbi, înainte de a se îndepărta continuând să adreseze reproșuri oamenilor lui și să-i zorească.

Ripley rămase deoparte. Infanteriștii formau o echipă sudată, o hidră de luptă cu unsprezece capete, iar ea nu făcea parte din grupul lor. Doi militari o salutară din cap în treacăt și auzi vreo două „salut". Era peste așteptările ei, dar nu de ajuns pentru a o liniști.

Primul rang Vasquez se mulțumi să o măsoare din ochi când trecut pe lângă ea. Ripley avusese parte de priviri mai amabile din partea roboților. Femeia aceasta, care era și ea operatoare de criblor, nu clipi, nu zâmbi: păr negru, ochi și mai întunecați, buze subțiri, Ripley ar fi considerat-o seducătoare, cu prețul unui mic efort. Era nevoie de niște capacități speciale pentru a mânui criblorul: o combinație destul de rară de forță, inteligență și reflexe. Ripley aștepta ca femeia să-i vorbească, dar Vasquez trecu fără să deschidă gura. Toți militarii aceștia erau redutabili. Operatorii de criblor nu făceau excepție de la regulă și păreau să aibă. În plus, un caracter execrabil.

Drake o strigă pe Vasquez care mergea la debaraua ei.

— Hei, Vasquez, te-a luat cineva drept bărbat?

— Nu. Dar pe tine?

Drake întinse palma. Femeia o puse pe-a ei și degetele se strânseră. Presiunea crescu de ambele părți; o strângere dureroasă și tăcută. Cei doi infanteriști își manifestau astfel bucuria de a fi ieșit din hipersomn și de a trăi din nou. La sfârșit, Vasquez îl pălmui pe Drake și mâinile se separară. Izbucniră în râs: tineri dobermani jucându-se. Drake era cel mai puternic, dar Vasquez era cea mai

rapidă, socoti Ripley observându-i. Dacă va trebui să coboare pe *Acheron*, va face tot posibilul pentru a rămâne în preajma lor. Nu încăpea nici o îndoială că lângă ei va fi în siguranță.

Bishop se deplasa tăcut prin grupul de militari, propunând mesaje și o sticlă cu întăritor. Aducea mai mult cu o ordonanță de ofițer și părea mai bătrân decât toți ceilalți militari, inclusiv locotenentul Gorman. Când trecu pe lângă Ripley, ea observă codul alfanumeric tatuat pe dosul mâinii stângi. Înțepeni, dar nu zise nimic.

— Hei, îmi iei prosopul?

Rangul doi Frost vorbise cu cineva din afara câmpului ei vizual. Frost era la fel de tânăr ca Hudson, dar mai frumos. Oricum așa spunea el cui stătea să asculte. Iar pe planul lăudăroșeniei, cei doi cadeți ai grupei făceau de obicei meci nul. Hudson miza pe debit și Frost pe imaginile înflorate. În fruntea lor, Spunkmeyer bombănea mereu.

— Sunt frânt, bătrâne. Nu se poate să ne trimită așa la petrecanie. Nu-i în regulă. Musai să mai tragem și noi pe dreapta din când în când.

— Asta faci de trei săptămâni, replică Hicks. Ai vrea să te bați toată viața?

— Eu vorbesc de permisii, nu de stat la frigider. Trei săptămâni ca țuțuroiul, asta nu-i destindere.

— Mda. Cum e cu permisiile șefu'? vru să știe Dietrich.

— Știi că nu eu hotărăsc, făcu Apone ridicând vocea. Bun, acum, dați-i drumul, băieți. Adunarea, peste cincisprezece minute. Și până atunci vreau să arătați ca lumea… deși pentru unii va fi cam greu. Executarea!

Își scoaseră ținuta de hipersomn și o aruncară în incinerator. Era mai simplu să ardă șorturile și maiourile și apoi să ia altele pentru întoarcere, decât să încerce să curețe aceste veșminte purtate câteva săptămâni. Șirul de corpuri goale înainta spre dușuri. Jeturile de apă

sub presiune înlăturară sudoarea și jegul, curățind epidermele. În mijlocul vârtejurilor de aburi, Hudson, Vasquez și Ferro o priveau pe Ripley care se usca.

— Asta cine mai e? întrebă Vasquez clătindu-și părul.

— Un fel de consilieră. Nu știu mare lucru despre ea. (Micuța Ferro, care-și ștergea pântecul, plat și dur ca o placă de oțel, își accentuă expresia și forță tonul pentru a adăuga:) A văzut un extraterestru. Așa se zice, în orice caz.

Hudson se strâmbă.

— Uaaa! Nu mă-nebuni! Am căzut în cur.

Apone îi chemă la ordine. Se afla deja în cabina de uscare și-și ștergea umerii. Nu avea mai multe șunci decât soldații de douăzeci de ani.

— Mișcați-vă. O să secați reciclatoarele, chiulangiilor. Hai, afară. O să vă murdăriți la loc una-două.

În popotă avu loc o segregare neoficială. Un reflex mașinal. Nu era nevoie să șușotești instrucțiuni sau să pui cartoane cu numele lângă pahare. Apone și membrii secției de asalt rechiziționează masa cea mare, în timp ce Ripley, Gorman, Burke și Bishop se așezară la cealaltă. Toți își mângâiau cestile sau paharele așteptând ca autobucătarul navei să le prepare ouăle, surogatul de jambon, pâinea prăjită și chiflele, condimentele și vitaminele complementare. Fiecare soldat se identifica după uniformă. Nu erau doi în ținute identice, nu din motive de individualizare ci de gust. *Sulaco* nu era o cazarmă, iar *Acheron* nu era o garnizoană. Apone intervenise în anumite cazuri, ca în ziua în care Crowe sosise cu imaginea ultimei sale pipițe pe spate, reprezentată în cel mai sumar costum. Dar în general își lăsa oamenii să-și decoreze echipamentul cum pofteau.

— Hei, șefu', întrebă Hudson. Ce-i cu misiunea asta?

— Așa, întări Frost sorbind zgomotos din ceai. Știu numai că m-am îmbarcat așa repede că nici n-am apucat să-mi iau rămas bun de la Myrna.

Rangul doi Wierzbowski ridică o sprânceană stufoasă.

— Myrna? Parcă o chema Leina?

Frost șovăi.

— Leina, asta a fost acum trei luni. Sau șase?

— Avem de îndeplinit o misiune de salvare, declară Apone gustând cafeaua. O să găsim în mod sigur niște fete frumoase de coloni care abia așteaptă să scape de timiditate.

Ferro se prefăcu dezamăgită.

— Ce căcat, iar o să stau pe tușă.

— I-auzi la ea? făcu mișto Hudson.

Ea trase în el cu primul proiectil care-i fu la îndemână: o bucățică de zahăr. Apone stătea, asculta și observa. N-avea de ce să-i facă să tacă, să respecte regulamentul; prefera să-i lase să se defuleze pur și simplu, fiindcă erau cei mai buni. Putea să se avânte în mijlocul unei bătălii fără să-i fie teamă de ceea ce nu vedea, cu oricare dintre ei pentru asigurarea spatelui: orice inamic care ar cuteza să-l atace prin surprindere ar fi fost eliminat la fel de sigur ca și cum ar fi avut ochii în spate. De aceea îi lăsa el să se distreze, să blesteme ACE-ul, armata, Compania și pe el însuși. Știa că la momentul potrivit, vor înceta cu glumele și-și vor dovedi eficacitatea.

— Căcănarii ăștia de coloni. (Spunkmeyer se uita în farfuria în care apărea hrana. După trei săptămâni de somn profund, era înfometat, dar nu uitase comentariile culinare proprii fiecărui soldat.) Ce-i chestia asta?

— Ouă, tâmpitule, răspunse Ferro.

— Știu cum arată un ou, handicapato. Eu vorbesc de șmecheria asta turtită, gălbejită și prost prăjită pe-o parte.

— Turte de porumb, parcă. (Era Wierzbowski. Atinse cu degetul porția lui și adăugă:) Băi, dar ce-aș mai mânca niște poontag arcturian. Vă amintiți?

Hicks, așezat în dreapta lui, își ridică repede ochii din farfurie și-i coborî iar.

— Noul nostru locotenent nu se înjosește să stea în compania unor soldați proști.

Wierzbowski se uită la cealaltă masă, fără pic de discreție.

— Aha. Are un știulete unde știu eu, sigur.

— Important e să-și cunoască bine treaba, declară Crowe.

Ceea ce stârni un comentariu din partea lui Frost.

— Cuvântul magic. În sfârșit vom fi lămuriți.

Poate că tinerețea lui Gorman îi îngrijora, deși era mai în vârstă decât cei mai mulți dintre ei. Dar neîncrederea lor se putea justifica prin înfățișarea acestuia: bine tuns și pieptănat, chiar și după câteva săptămâni petrecute într-un cheson criogenie; pantalonii la dungă: cizme lucioase ca metalul lustruit. Era impecabil. Prea, se pare.

Pe când se învrednicea cu mâncatul, bombănitul și privitul în jur, Bishop ajunse la cealaltă masă și se așeză lângă Ripley. Aceasta se ridică numaidecât și se așeză de cealaltă parte a mesei. Reacția ei îl indispuse pe comandantul secund.

— Regret că sinteticii îți inspiră o asemenea repulsie, Ripley.

Ea nu-l luă în seamă și-l fulgeră cu privirea pe Burke înainte de a-i arunca pe un ton acuzator:

— Nu mi-ați spus că va fi un android la bord! De ce? N-are rost să mă minți, Carter. I-am văzut tatuajul, la dușuri.

Burke părea încurcat.

— Ei, da, mărturisesc că nu mi-a trecut prin cap. Dar de ce te frământi atâta? De ani de zile Compania plasează un sintet la bordul fiecărui aparat. Ei nu au nevoie de hipersomn și sunt mai economici decât piloții umani pentru a superviza salturile interstelare. De altfel, nu se pierd cu firea din cauza singurătății. A devenit o practică obișnuită.

— Eu, personal, prefer termenul de „persoană artificială” celui de sintet, declară simplu Bishop. Este vreo problemă? Pot să fac ceva?

— Mă-ndoiesc, răspunse Burke ștergându-și gălbenușul de pe gură. În ultima ei călătorie un sintet s-a dereglat și au suferit pierderi

de vieți omenești.

— Este înspăimântător. Demult?

— Destul, da.

Ripley îi mulțumi în gând că nu intrase în detalii.

— Un model vechi, deci.

— Cyberdene Systems 120 A/2.

Lăsându-se pe spate, Bishop o privi pe Ripley.

— Iată explicația. Bătrânii A/2 au fost cam instabili. În zilele noastre nu se mai poate întâmpla așa ceva, din cauza noilor inhibitori de comportament integrați. Mi-ar fi imposibil să fac rău unei ființe umane sau, neintervenind, să o las să se expună la cel mai neînsemnat pericol. Acești inhibitori sunt instalați în uzine, în același timp cu funcțiunile cerebrale. Nimeni nu are acces la aceștia. Vei înțelege că sunt complet inofensiv. (Îi prezentă o farfurie cu dreptunghiuri galbene.) Dorești niște turte de porumb?

Dacă suportul nu se sparse lovind peretele opus când Ripley îl zvârli, turtele de porumb în schimb, se fărâmițară atunci când farfuria căzu pe podea.

— Nu te apropia, Bishop! Ai înțeles? Stai cât mai departe.

Wierzbowski care văzuse scena, ridică din umeri și se uită la mâncare.

— Nici ei nu-i plac turtele de porumb.

Izbucnirea lui Ripley n-a mai iscat alte comentarii, iar militarii, după ce și-au terminat masa, au mers în sala de briefing. Pe rastelele dindărătul lor se înșirau cele mai ciudate arme. Strânși la un loc, câțiva încropiră un barbut. Se îndreptară din șale alene când intră Gorman și Burke, dar săriră în picioare când Apone lătră la ei:

— Aten… țiune!

Toți, ca unul: brațele lipite de corp, cu ochii ficși, concentrați asupra ordinului ce urma să vină din partea sergentului. Gorman îi trecu în revistă din ochi. Soldații erau mai înțepeniți decât în

chesoanele criogenice. Locotenentul mai aşteptă un moment înainte de a vorbi.

— Pe loc repaus. (Muşchii se relaxară, se rupseră rândurile.) Îmi pare rău că nu am avut timp să vă pun la curent înainte de plecarea de pe *Gateway,* dar…

— Locotenente? Era Hudson.

Gorman îl privi iritat. Nu-şi terminase prima frază şi fusese întrerupt. Dar se aşteptase. Îi cunoştea pe membrii acestei secţiuni de asalt, din auzite cel puţin.

— Da, ce doreşti, Hicks? Interlocutorul său înclină capul spre cel de lângă el.

— Mă numesc Hudson, locotenente. El e Hicks.

— Care este întrebarea, soldat?

— Ce ne-aşteaptă? O bătălie în regulă sau o nouă vânătoare de goange?

— Dacă ai fi aşteptat o clipă, ai fi aflat deja. Dar nerăbdarea şi curiozitatea voastră este de înţeles. Nu este mare lucru de spus. Tot ce ştiu este că nu a fost încă posibilă restabilirea contactului cu colonia. Comandantul Bishop a încercat să intre în legătură cu *Hadley* din momentul în care *Sulaco* a ajuns în preajma lui *Acheron.* N-a primit nici un răspuns, iar noi am verificat funcţionarea satelitului releu al planetei. Dacă acum ştiu că el este în stare bună, nu ştiu de ce au fost întrerupte comunicaţiile.

— Ipoteze? întrebă Crowe.

— Există o posibilitate, o simplă posibilitate ca să fie de vină un xenomorf.

— Un ce?

Hicks se apropie de ei şi-i şopti:

— O goangă. (Apoi, ridicând glasul, pe adresa locotenentului:) Şi care ar fi aceste fiinţe cu existenţă ipotetică?

Gorman făcu un semn din cap pentru Ripley, care ieşi în faţă. Douăzeci şi doi de ochi se puseră pe ea, ca nişte colimatoare: vioi,

atenți, curioși și întrebători. O măsurau, neștiind dacă trebuia s-o plaseze în aceeași categorie cu Burke și Gorman, sau dacă aparținea unei specii diferite. Pe moment ea nu le stârnea nici simpatie, nici iritare, pentru simplul fapt că n-o cunoșteau încă. Bun. Venise vremea. Puse o mână de dischete pe masă.

— Am înregistrat tot ce știu pe seama acestor creaturi și am făcut niște copii. Veți lua la cunoștință fiecare în parte.

— Dar ne poți da niște explicații acuma? întrebă Apone schițând un mic zâmbet.

— Păi da, măcar să știu la ce să ne așteptăm.

Spunkmeyer se rezemă de o rezervă de explozibili suficientă pentru a rade un hotel și rămase înfipt între tuburile de aprindere și detonatoare.

— Fie. Înainte de toate, e bine de știut ciclul vital al acestor organisme. Fiecare trece prin stadii de evoluție succesive și este constituit în realitate de două creaturi diferite. Prima răsare dintr-un spor, un fel de ou mare și se lipește pe fața victimei în care injectează un embrion, după care se desprinde și moare. Am putea spune că este în mare un organ sexual ambulant. Apoi acest…

— E taman definiția ta, Hicks. Caporalul se limită la adresarea lui Hicks a zâmbetului său obișnuit și îngăduitor.

Dar Ripley nu găsi nimic de râs. De fapt, când era vorba de extratereștri, glumele nu-și aveau rostul. Ea văzuse unul cu ochii ei, pe când ei nu erau convinși că aceste creaturi sălășluiau altminterea decât în închipuirea ei. Trebuia să dea dovadă de răbdare. Nu era tocmai lesne.

— Embrionul din al doilea stadiu rămâne în interiorul corpului victimei timp de câteva ore, în gestație, apoi… (Înghiți, simțindu-și gâtul uscat.) Iese. Se mișcă. Crește rapid. În forma adultă, trece foarte iute printr-un anumit număr de etape intermediare, înainte de a ajunge la maturitate, ca…

De astă dată, Vasquez o întrerupse.

— Toate bune, dar eu vreau să știu un singur lucru.

— Da?

— Unde sunt? Ea întinse un deget spre spațiul vid situat între Ripley și ușă, îndoi degetul gros și dădu un bobârnac unui dușman imaginar.

Camarazii ei își manifestară aprobarea prin strigăte și râsete:

— Așa-i! Dă-i la cur, Vasquez!

Ca întotdeauna, Drake era încântat de setea de sânge a omologului. Ea dădu din cap.

— Unde și când vrei tu.

Hudson se lăsă pe spetează, manipulând întruna, visător, o armă cu țeavă subțire și alungită.

— A zis cineva extraterestru? făcu el. Ea a crezut că aude extraperversu' și s-a aprins.

— 'Te-n cur, îi răspunse Vasquez, cu arătătorul ridicat.

Comtehnicianul răspunse îngânând-o:

— Unde și când vrei tu.

Dar vocea lui Ripley era la fel de glacială ca și coca lui *Sulaco.*

— Sper că nu vă deranjez, domnule Hudson? Știu că majoritatea consideră această misiune ca o simplă operație de menținere a ordinii. Sunt în măsură să vă asigur că nu e chiar atât de simplu. Eu am văzut una din aceste creaturi. Eu știu de ce sunt în stare. Și eu vă garantez că o să vă piară pofta de râs când o să vă pomeniți cu una în față.

Hudson nu zise nimic, dar își păstră zâmbetul fandosit.

Ripley își mută privirea pe Vasquez.

— Mi-aș dori să fie atât de ușor cum zici, crede-mă.

Burke puse capăt înfruntării băgându-se între cele două femei. Se adresă tuturor infanteriștilor.

— E de ajuns pentru o expunere preliminară. Vă sfătuiesc să vă duceți să studiați dischetele pe care Ripley a avut bunăvoința de a vi le pregăti. Veți găsi acolo și informațiile esențiale despre această

lume, ca și câteva hărți detaliate ale locurilor. Sunt convins că o să vă intereseze.

Îi cedă locul lui Gorman, care vorbi energic, ca un șef, chiar dacă nu prea arăta a șef.

— Mulțumesc, domnule Burke, doamnă Ripley. (Trecu cu privirea peste fețele nepăsătoare ale membrilor escadrei.) Întrebări? (O mână se ridică din spatele grupului, iar el oftă resemnat.) Da, Hudson?

— Cum dracu' fac să ies de colea?

Gorman se întunecă și ținu în el primul gând cărei trecu prin cap. Îi mulțumi din nou lui Ripley, care era fericită că putea să se ducă la locul ei.

— Bun. Vreau ca această operație să meargă strună. Vă cer să asimilați datele de bază până la 8 și 30. (Se auziră scâncete, dar nici o împotrivire adevărată. Știau ce-i așteptа.) Aveți șapte ore să încărcați materialul, să pregătiți armele pentru inspecție și să aduceți în stare operațională naveta de debarcare. Vreau ca materialul și toți oamenii să fie pregătiți în cele mai mici amănunte. La treabă. Până acum ați beneficiat de trei săptămâni de odihnă.

CAPITOLUL 5

Sulaco aducea cu o enormă cochilie de metal hălăduind printr-o mare de cerneală. În timp ce se plasa pe orbită în jurul *Acheronului*, coca dizgrațioasă a navei scăpăra scântei azurii. Pe pasarelă, Bishop supraveghea fără să clipească instrumentele și cadranele. Când și când, degetele lui atingeau un comutator sau băteau câteva instrucțiuni rapide, în rest lăsau în grija ordinatoarelor ghidarea navei. Automatizarea, care îngăduia oamenilor să străbată vidul intersideral ca simple auxiliare ale acestora, le permitea să apeleze la acestea numai în cazuri extreme. Iar când sinteticii i-au înlocuit pe piloți, ei nu mai erau decât niște pasageri. Exploratorii cosmosului aveau șoferii lor. Când semnalizatoarele și indicatoarele îi transmiseră informații pe care le consideră satisfăcătoare, Bishop se aplecă spre microfonul cel mai apropiat.

— Aici pasarela. Încheiat manevrele de punere pe orbită. Inserție geosynclinală terminată. Gravitație artificială de tip acheronian. Mulțumesc pentru cooperare. Vă puteți relua activitatea.

În mare parte nava era tăcută, dar buncărul de îmbarcare era teatrul unei activități febrile. Așezat în cușca de securitate a unei mari încărcătoare – o mașină cu aspect de schelet de elefant mecanic, dar cu o forță mult superioară celei a pahidermului –, Spunkmeyer transfera niște rachete în navetă, fără cel mai mic efort și cu niște mișcări pline de suplețe. Răzbăteau zgomote metalice dinlăuntrul micului aparat care primea aceste ofrande și le încărca automat. Spunkmeyer dădu înapoi pentru a repeta operația. Mașinăria lui era atât de lovită și murdară de unsoare încât abia se mai putea citi numele Caterpiller gravat pe spate. Alți militari ghidau mototrăgătoarele sau dirijau niște telemanipulatoare. Li se mai întâmpla să se interpeleze, dar în general aceste pregătiri se efectuau

fără discuții și incidente. Mașinile ghidate de ei se atingeau precum colții unui angrenaj deopotrivă mecanic și organic.

În ciuda strâmtorii și numărului de mașinării în mișcare, acestea, se evitau de puțin, fără să se ciocnească niciodată. Hicks superviza operația și bifa articol după articol pe un tabel electronic. În arsenal, Wierzbowski, Drake și Vasquez erau ocupați cu demontarea și remontarea armelor ușoare, iar degetele lor aveau precizia încărcătoarelor din buncărul de îmbarcare. Scoteau minuscule circuite imprimate, le testau, le ștergeau de praf, apoi le reinserau în armele de metal și plastic.

Vasquez își desprinse criblorul masiv din rastel, îl fixă pe un banc apoi îl controlă cu dragoste, cu ajutorul unui ordinator. Nu era o armă de mână: era concepută pentru a face corp comun cu operatorul ei. Criblorul, dotat cu un ordinator integrat de declanșare și cu un teleochitor, era montat pe un cordon și se stabiliza în funcție de mișcările celui sau celei care-l utiliza. Era o mașină mortală independentă, care putea practic să facă orice, numai că nu apăsa pe trăgaci. Vasquez surâse înduioșată. Era copilul ei, nu prea comod și cam complicat dar pe care se putea încrede pentru asigurarea protecției sale și a camarazilor. Îi arăta mult mai multă înțelegere și grijă decât avea pentru colegii ei. Drake o înțelegea foarte bine. Și el vorbea cu arma lui, deși pe tăcute. Nici unul dintre ceilalți militari nu găsea acest comportament anormal. Era bine cunoscut faptul că trebuia să fii un pic dezechilibrat pentru a te înrola în corpul infanteriei coloniale și că operatorii de cribloare erau cei mai ciudați dintre toți. Aveau în general tendința de a-și considera arma ca pe o extensie a propriului corp. Spre deosebire de colegii lor, care nu răspundeau decât de buna funcționare a criblorului personal iar Drake și Vasquez nu avusese de ce să învețe să folosească materialul de comunicații, să piloteze o navetă de debarcare sau să conducă un transportor de trupe blindate. Erau scutiți și de participarea la

încărcarea navetei. Nu li se cerea decât un singur lucru: să știe să tragă. A provoca moartea era specialitatea lor.

Și trebuie spus că-și îndrăgeau munca. Nu toți erau atât de preocupați ca militarii. Burke își terminase pregătirile și Gorman putea să lase supervizarea operațiilor de încărcare în grija lui Apone. Stătea deoparte și urmărea scena, când reprezentantul Companiei îi vorbi locotenentului:

— Nimic de la colonie?

Corman scutură din cap și făcu o adnotare pe agenda lui electronică.

— Nici măcar un ecou de unde purtătoare. Toate canalele sunt moarte.

— Și suntem siguri că satelitul releu nu este de vină?

— Bishop afirmă că a efectuat toate verificările de uzanță și că satelitul reacționează perfect la toate ordinele transmise. A lansat un semnal de control standard spre Pământ prin intermediul lui și vom primi răspuns peste câteva zile. Dar nu are nevoie de această confirmare pentru a garanta buna funcționare a sistemului.

— Problema este deci la suprafață.

Gorman dădu din cap.

— Așa cum am presupus de la început.

Burke rămase pe gânduri.

— Și comunicațiile la sol? Video local, directive transmise tractoarelor, legături între stațiile de epurare a atmosferei și centrul de explorare?

Locotenentul scutură din cap.

— Dacă mai comunică acolo cineva de la distanță, o fac poate numai cu semnale de fum sau cu oglinzi. În afara suflului datorat soarelui local, avem liniște pe toată întinderea spectrului electromagnetic.

Reprezentantul Companiei dădu din umeri.

— În sfârșit, ne așteptam. Mai rămâne totuși o speranță.

— Desigur, e posibil ca membrii acestei colonii să fi hotărât să tacă. Un caz de mutism colectiv.

— De ce-ar fi făcut-o?

— Dar eu de unde să știu? O convertire religioasă subită, sau ceva asemănător.

— Mda. Foarte.

Burke ar fi vrut să-l creadă pe Gorman, așa cum Gorman ar fi vrut să-l creadă pe Burke. Dar nu reușeau. Știau că tăcerea coloniei de pe *Acheron* nu putea fi pusă pe seama unei alegeri voluntare. Ființele umane simțeau nevoia de comunicare, colonii mai ales. Nu ar fi reacționat astfel de bunăvoie.

Ripley nu-i mai urmări pe cei doi și se interesă de pregătirile în curs și de încărcare. Văzuse mai multe navete militare la televizor, dar pentru prima dată avea una în fața ochilor. Aspectul ei o mai îmbărbătă: înarmată și blindată, ca o uriașă viespe neagră. Tocmai se încărca la bord un vehicul de transport de trupe cu șase roți, urât și funcțional. Simți o mișcare în stânga și se dădu în lături. Frost conducea către ea o paletă încărcată cu material.

— Atenție, îi zise politicos militarul.

Ea-și ceru iertare și se dădu înapoi pentru a-i face loc.

— Scuză-mă.

El nu se uită la ea, având privirea ațintită pe încărcătură.

Trase o înjurătură și plecă spre Apone. Sergentul șef și Hicks punctau o listă. Așteptă în liniște ca militarii să-i vorbească.

— Vreo problemă? făcu Apone.

— Da, exact. Parcă aș fi a cincea roată de la căruță. Îmi ies din minți dacă stau degeaba.

Apone zâmbi.

— Suntem cu toții nerăbdători să trecem la acțiune. Și-atunci?

— Nu vă pot fi de folos cu ceva?

Sergentul se scărpină la ceafă studiind-o.

— Nu știu. Ce știi să faci?

Ea se răsuci și arătă cu degetul.

— Să conduc încărcătoarea asta, de exemplu. Am un brevet de aptitudine profesională de docher specializat. Ultima mea meserie.

Apone își îndreptă privirile spre mașinăria pe care o arăta ea: încărcătoarea de rezervă a lui *Sulaco,* ghemuită, în repaos. Oamenii lui știau să facă de toate, dar erau înainte de toate soldați. Infanteriști, nu docheri. O mână de ajutor pentru încărcarea materialului greu n-ar fi fost de prisos.

— Mașina asta nu-i o jucărie. Scepticismul evident din glasul lui Apone își găsea oglindirea în înfățișarea lui Hicks.

— Exact, făcu ea cu duritate. Mai este până la Crăciun.

Sergentul își țuguie buzele.

— Specializată, a?

În loc de răspuns, ea se răsuci pe călcâie și se duse la aparat, urcă pe scară și luă loc. Dintr-o privire peste comenzi se convinse că încărcătoarea era un pic diferită de cele pe care le condusese la Portside, pe Pământ. Era desigur un model mai nou. Mișcă niște întrerupătoare și motoarele gemură: un sunet grav ieși din burta mașinii, transformându-se într-un bâzâit regulat. Își vârî mâinile și picioarele în mănușile și încălțările care transmiteau mișcările membrelor ei încărcătoarei. Precum un dinozaur înghețat care se trezea la viață, monstrul de oțel se ridică pe picioarele de titan, mârâi și înaintă cu un mers greoi spre marfă. Clești enormi se întinseră și intrară în cavitățile inferioare ale containerului cel mai apropiat.

Ripley vorbi, tare pentru a acoperi bâzâitul motorului:

— Unde-l pun?

Hicks aruncă o privire sergentului și ridică o sprânceană pentru a-și exprima admirația.

Pregătirile personale s-au desfășurat la fel de rapid ca și încărcarea navetei, dar infanteriștii au fost și mai grijulii. Își puteau permite să mai aibă mici probleme cu vehiculul blindat, cu marfa,

comunicațiile sau susținerea logistică, dar viața lor depindea de arme și echipament. Mai întâi îmbinau elementele armurii de luptă și căutau fisuri și urme de deformare. Apoi verificau bocancii garantați împotriva intemperiilor, coroziunii și sfâșierii; rucsacul, cu cele necesare supraviețuirii timp de o lună într-un mediu ostil fără nici un ajutor din afară; harnașamentul care-i împiedica să sară ca niște mingi în caz de coborâre rapidă, sau pe timpul înaintării în VTT pe teren accidentat; casca pentru protejarea craniului și viziera pentru ochi; emițătorul-receptor pentru comunicarea cu naveta de debarcare, blindatul, cu camaradul însărcinat cu supravegherea spatelui. Degetele vioaie se deplasau cu iuțeală pe încuietori și butonii de presiune.

Când totul a fost pregătit, verificat și operațional, și-au reluat controlul. Iar cei care terminau înaintea altora îșI ajutau camarazii apropiați.

Apone se plimba printre oamenii lui, supervizând pregătirile, știind că era inutil. Își zicea totuși că „o prevedere în plus nu strică”, și căuta butonul sau cârligul omis. Într-o situație delicată, regretele ar fi zadarnice.

— Mișcați-vă, leprelor! Îmbarcarea. Mai iute, mai iute. Sau poate vi se pare că n-ați dormit destul?

Câte doi sau trei, se îndreptau spre navetă, discutând aprins și târându-și picioarele. Apone ar fi putut să le ordone să meargă în cadență, aliniați, dar considera că nu avea nici o importanță. Și, constată cu bucurie că noul locotenent avea destul bun simț să tacă.

Infanteriștii intrară în aparat sporovăind, fără stindard și fără tobe, surle și trâmbițe. Cântecul lor războinic era un potop de glume deocheate și răsuflate: dar aceasta era sfidarea morții din partea acestor bărbați și femei, aluzii lubrice la excremente și desfrâu. Toți pedestrașii cunoșteau cupletele astea de mii de ani: moartea n-avea nimic nobil. Era numai un sfârșit regretabil. Odată ajunși în navetă, pătrunseră direct în blindat. Vehiculul va ieși în momentul în care

aparatul de debarcare va atinge solul. Ocupanții lui vor fi zgâlțâiți, dar infanteriștii coloniali au văzut multe la viața lor.

Ușile navetei se închiseră, o sirenă semnală depresurizarea buncărului de îmbarcare a lui *Sulaco.* Roboții fugiră în adăposturi. Clipeau o serie de semnalizatoare. Soldații erau așezați pe scaune laterale, separate de un culoar strâmt.

Pe lângă acești militari încotoșmănați din cap până-n picioare, Ripley se simțea minusculă și foarte vulnerabilă. Peste salopetă nu avea decât un bluzon de zbor și niște receptoare. Nu-i oferise nimeni nici o armă.

Hudson nu avea stare. Adrenalina se revărsa în vene, iar ochii i se bulbucară. Mergea pe culoarul central cu suplețea unui prădător, precum o pisică oricând gata să se arunce asupra prăzii. Mergând întruna, debita un monolog pe care toți îl puteau auzi în acest spațiu îngust:

— Sunt gata, băieți. Chiar gata. Verificați. Sunt regele gagiilor. Cel mai cel. N-ai chef de regulat cu mine, Ripley? (Ea ridică spre el o față inexpresivă.) Fii pe pace, domniță. Cu echipa mea de bătăuși o să te protejăm. Cu certificat de garanție. (Bătu cu palma servotunul montat în geamul protector de deasupra capului său, având grijă să nu atingă comanda tirului.) Tun cu particule, își caută singur ținta. Nu-i mișto? Uap! Am putea prăji o jumătate de oraș cu asta. Mai avem și rachete cribloare tactice, puști cu impulsuri de plasmă fazată, apărători sonice electronice, mine nucleare, cuțite, bâte…

Hicks întinse brațul pentru a-l apuca pe Hudson de ținuta de luptă și pentru a-l obliga să se așeze. I se adresă cu glas scăzut dar autoritar.

— Gura.

— De acord, Hicks. Hudson se conformă, cuminți ndu-se brusc.

Ripley îi mulțumi caporalului cu un semn din cap. O față de adolescent și ochi de bătrân, se gândi ea studiindu-l. A văzut prea multe, mai multe chiar decât își dorise. Tăcerea instaurată după

discursul lui Hudson îi făcu bine. Și-așa tensiunea nervoasă era prea mare.

Caporalul șef se apropie de ea.

— Nu-l lua în seamă. Hudson și ceilalți sunt așa dar, la o adică, nimeni nu-i întrece.

— Dacă Hudson știe să folosească pușca la fel de bine ca și gura, m-aș mai liniști.

— Nici o problemă. Hudson este un comteh, dar poate fi la fel de eficace ca și ceilalți în luptă.

— Și dumneata?

Se așeză: mulțumit, calm, pregătit.

— Sunt aici pentru că n-aveam nici o chemare pentru patiserie.

Motoarele bubuiră și naveta sări în lături coborând în puțul sasului.

— Hei, mormăi Frost. I-o fi trecut cuiva prin cap să verifice amarajul la coșciugul ăsta ambulant? Dacă roțile nu sunt blocate ca lumea, ne pomenim în afara navetei.

— Relaxează-te, drăguță, zise Dietrich. Am verificat. Nu pățim nimic. N-o să mișcăm până atingem solul.

Frost se liniști.

Propulsoarele navetei bubuiră și celor dinăuntru li se mută stomacul când lăsară în urmă câmpul de gravitație artificială al lui *Sulaco.* Se despărțeau încet de nava cea mare. Aparatul în care se aflau va ajunge curând destul de departe pentru ca motoarele să funcționeze la putere maximă. Hamurile îi țineau pe banchete în imponderabilitate, doar brațele și picioarele pluteau în aer. După aceea propulsoarele mugiră, făcând să tremure pereții și podeaua blindată. Reveni gravitația, parcă vrând să recupereze timpul pierdut.

Burke se credea la bordul unui day-cruiser plecat la pescuit pe mare, în largul Jamaicăi. Surâdea, vizibil nerăbdător ca adevărata aventură să înceapă.

— Am luat-o!

Ripley închise ochii pentru a-i deschide numaidecât. Era mai bine așa. Pleoapele erau ca două mici ecrane video străbătute de steluțe și pete verzi, prin care se materializau niște forme neliniștitoare. Se simți mai bine văzând fețele neînfricate și încrezătoare ale lui Frost, Crowe, Apone și Hicks.

Sus, în postul de pilotaj, Spunkmeyer și Ferro studiau cadranele și efectuau reglajele. Pe măsură ce naveta accelera, gravitația creștea în interiorul VTT-ului. Niște buze mai tremurau, dar nimeni nu scotea o vorbă pe când cădeau ca un bolovan spre atmosferă. Sub ei, dâre cenușii. Învelișul sumbru de nori al *Acheronului,* se metamorfoză brusc într-un văl sidefiu. Atmosfera, densă și agitată, se învolbura deasupra întinderilor deșertice; numai materialul de detecție perfecționat putea să vadă peisajul.

Naveta vibra și se legăna, lovindu-se de straturile superioare ale atmosferei. Interfonul le transmitea vocea clară a lui Ferro care ghida aparatul în plină furtună.

— Comutație pe apropiere în DES. Vizibilitate nulă. Un adevărat teren de picnic. Ce loc împuțit.

— Doi patru zero, făcu Spunkmeyer, prea ocupat ca să mai blesteme. Curba nominală. Observ o ușoară ionizare a cocii.

Ferro aruncă o privire spre terminal.

— Gravă?

— Se poate filtra. Vânturi peste două sute. (Între ei se aprinse un ecran cu o reprezentare topografică a terenului pe care-l survolau.) Ne apropiem de suprafață. Dar la ce te-așteptai, Ferro? Plaje tropicale? (Împinse în față trei întrerupătoare.) Atingem curenți termici. Izbucniri de vânt imprevizibile. O grămadă de vârtejuri.

Ferro apăsă pe un buton.

— Aha! Nici o surpriză. Colo jos, un singur lucru e sigur că nu se schimbă. Vremea asta împuțită. (Ea se uită la un cadran.) Turbulențe, drept în față.

Apoi ea le vorbi celor din blindat.

— Aici Ferro. Puteți admira cu toții această bilă prăfoasă. Nu-i de bine. Fiți gata de zgâlțâială.

Ripley se uită la însoțitorii ei, strânși unii într-alții în interiorul micului vehicul. Hicks se prăbușise și dormea, susținut de hamuri. Tresăririle nu-l deranjau câtuși de puțin. Ceilalți infanteriști stăteau calmi, privind drept în față, îngânduranți. Hudson monologa tăcut, Ripley nici nu încercă să citească de pe buzele lui în continuă mișcare. Burke examina interiorul VTT-ului cu un interes pur profesional, așezat înaintea lui Gorman, care stătea cu ochii închiși. Era palid și-și freca încheieturile de la picioare. Pentru a combate crampele… sau a le șterge de sudoare, se gândi ea. Poate că o discuție l-ar destinde.

— La câte sărituri ai ajuns, locotenente?

Pleoapele se întredeschiseră și clipiră.

— Treizeci și opt… simulate.

— Și câte de luptă? se interesă Vasquez.

Gorman voia să pară indiferent.

— Păi… două. Trei cu asta.

Vasquez și Drake schimbară priviri cu înțeles. Comentariile erau inutile. Expresiile lor erau destul de elocvente.

Ripley îi adresă lui Burke o uitătură acuzatoare, acesta răspunse printr-o ridicare de sprâncene, ce putea însemna: Eu sunt civil. Nu eu numesc ofițerii pentru misiunile militare. Ceea ce era un argument jalnic în apărarea lui. La ce bun să mai discute? Se apropiau de *Acheron* și se găseau foarte departe de meandrele birocrației pământene. Ripley își mușcă buza inferioară și încercă să se gândească la altceva. Gorman părea totuși competent. De altfel, Apone și Hicks vor lua comanda în caz de înfruntări. Interfonul le transmitea mereu vocile lui Ferro și Spunkmeyer care pilotau naveta de debarcare, blestemau și se văitau.

— Trecem în faza de apropiere finală, spunea ea. Ajungem la șapte zero nouă. Caut un reper mai de doamne ajută.

— Eram sigur că-ți căutai un pervers care ajută doamne, făcu Spunkmeyer.

Era o glumă mult prea răsuflată și Ferro nu o luă în seamă.

— Uită-te pe ecranul tău. Nu pot să pilotez chestia asta și terenul în același timp. Să ne ferim de munți. (O pauză, apoi:) Dar unde dracu' e baliza aia?

— Nimic pe releu. O fi încetat să funcționeze odată cu celelalte.

— Vorbești aiurea. Balizele sunt automate și au alimentare automată.

— De acord. Hai s-o găsim, atuncea!

Se lăsă tăcerea, dar nici unul dintre infanteriști nu păru să-și facă probleme. Ferro și Spunkmeyer se mai așezaseră ca o pană pe soluri cu climaturi mai teribile decât cel al *Acheronului.*

— Vânturile slăbesc. O vreme bună să ieși cu zmeul. O să stăm un pic pe loc ca să se mai distreze și puștii din spate.

Venise clipa debarcării. Gorman ieși din hamuri și urcă pe culoarul central în direcția postului de operații tactice al blindatului. Burke și Ripley îl urmară, lăsându-i pe infanteriști să-și încheie pregătirile. Se regrupară tustrei în post. Gorman se puse îndărătul consolei și Burke se așeză înapoi pentru a se uita peste umărul lui.

Ripley constată cu bucurie că Gorman părea să se priceapă la treburile acestea. Își venise în fire după lunga perioadă de inactivitate. Degetele-i alergau pe butoane pentru a lumina cadranele și ecranele, aidoma celor ale organistului care găsea notele muzicale trăgând de registre și apăsând pe clape.

Vocea lui Ferro răzbătu din postul de pilotaj, triumfătoare:

— Am reperat până la urmă baliza dracu'. Semnalul e slab, dar perceptibil. Norii s-au retras destul ca să vedem solul. *Hadley* e vizibil.

Gorman pivotă spre un microfon.

— Cum arată?

— Ca în broșuri. Locul mult visat pentru vacanță. Clădiri mari și murdare. Câteva lumini, semn că au găsit energie pe undeva. Imposibil de spus dacă sunt branșate la circuitul general sau pe grupe de salvare, de la distanța asta. Nu prea multe. Dar poate că e ora siestei pe aici. Propun un schimb cu două săptămâni în Antarctica.

— Ce crezi, Spunkmeyer?

— Un vânt infernal. N-au fost bombardamente. De-aici totul pare intact, dar vizibilitatea e proastă. Păcat că n-avem timp să folosim detectoarele.

— Vom explora locurile, personal.

Gorman se uită pe numeroasele ecrane. Cu cât se apropia de clipa aterizării, părea și mai încrezător. Simplă maladie datorată altitudinii? se întrebă Ripley. Poate că era singura lui slăbiciune. Dacă se va adeveri, putea fi liniștită. În afară de ecranele tactice, ea mai descoperi două mai mici pentru fiecare soldat. Toate aveau un nume. Cel de sus, prezenta imaginea transmisă de camerele video încastrate în partea frontală a fiecărei căști. Pe cel de jos apăreau biogramele individuale: electrocardiogramă, electro-encefalogramă, respirație, tensiune, acuitate vizuală, etc. Informații suficiente pentru stabilirea cât ai clipi a unui profil fiziologic complet al fiecărui infanterist. Deasupra celor două grupe de ecrane mici, niște monitoare e mai importante ofereau o vizionare la 360° a lumii exterioare.

Gorman împinse comenzile. Niște difuzoare invizibile emiseră o serie de bipuri.

— Totul este perfect, spuse pentru el cât și pentru observatorii civili. În formație!

Ripley era surprinsă de stabilitatea tensiunii și ritmului cardiac ale soldaților care nu depășea în nici un caz șaptezeci și cinci de

pulsații pe minut. Pe unul din ecranele mici, niște paraziți înlocuiră imaginea interiorului transportorului de trupe.

— Drake, verifică-ți camera, ordonă Gorman. Nu mai primesc nimic. Frost, arată-mi-l pe Drake. Poate că este o defecțiune externă.

Pe ecranul vecin, o mișcare panoramică se termină printr-un cadraj al căștii operatorului de criblor. Drake se folosi de o baterie pentru a se lovi în cap și imaginea reveni imediat pe ecran.

— E mai bine. Mai dă-i câteva.

Drake se conformă.

— Am învățat asta la tehno, explică el persoanelor care se aflau în postul de operații. Dar trebuie să dai numai în stânga, altfel nu-i a bună.

— Ce se întâmplă dacă greșești? se interesă Ripley.

— Controlul de presiune internă se supraîncarcă, chestia care ține casca pe cap. Ochii implodează și creierul explodează.

Drake fixă camera lui Frost pentru a le adresa un zâmbet larg.

— Da' tu ai creier, bă? întrebă Vasquez adulmecând.

Drake se aplecă și se prefăcu că-i dă cu bateria în partea dreaptă a căștii. Apone îi chemă la ordine. Nu-și făcea griji cu defecțiunile căștii lui Drake fiindcă știa că operatorul de criblor o să scape de ea cu prima ocazie. Ca și Vasquez, de altfel. Drake va apărea cu șapca și Vasquez cu fularul roșu. Ținute de luptă neregulamentare. Amândoi afirmau că aceste căști le jenau mișcările teleochitoarelor. Sergentul șef era gata să-i autorizeze să se radă în cap și să se bată cu capul gol când or ști să tragă repede și bine.

— Bun. Unitate A, verificarea sistemelor secundare și a alimentărilor individuale. Dacă se strică după împrăștiere, riscați să vă lăsați oasele pe-acolo. Și dacă un omuleț verde nu vă ucide înainte, o să mă ocup personal de asta. Executarea. Două minute. (Privi în stânga.) Și cineva să-l trezească pe Hicks.

Se auziră câteva râsete, iar Ripley nu-și împiedică un zâmbet care-i lumină fața când dădu cu ochii de biograma caporalului șef,

specifică unui om doborât de plictiseală. Secundul Apone dormea profund și visa fără îndoială locuri cu un climat mai blând. Ei îi părea rău că nu putea să se destindă ca el, dar se gândi că poate va fi în stare după această misiune.

Compartimentul pasagerilor cunoscu o intensificare a activității. Infanteriștii își luau rucsacurile și armele. Vasquez și Drake se ajutau să-și prindă hamurile cribloarelor. Pe ecranul din față apărea aceeași imagine ca și în cabina de pilotaj. Conul regulat al unui vulcan de metal se ridica în nori aruncând gaze arzătoare. Microfoanele transmitea vuietul de tunet, al epuratorului de atmosferă.

Ripley îi spuse lui Burke:

— Câte sunt pe *Acheron?*

— Vreo treizeci. N-aș putea să-ți dau toate coordonatele. Sunt împrăștiate pe întreaga planetă. Nu oriunde, totuși. Am ales zonele de implantare în funcție de o difuzie optimală în atmosferă. Fiecare este în întregime automatizat și supravegheat de la centrul de control de exploatare din *Hadley.* Debitul lor va fi redus pe măsură ce aerul va atinge norma pământeană. Și se vor opri. Dar până atunci vor funcționa douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru încă vreo douăzeci și trei de ani. Acesta stații sunt costisitoare dar fiabile. De fapt, Compania le fabrică.

Aparatul lor trecu pe lângă enormul turn bubuitor și Ripley era impresionată. Ca toate persoanele care lucrau în spațiu, auzise și ea de aceste mari uzine de terraformare, dar nu se gândise că va vedea vreodată una.

Gorman făcu să pivoteze camera externă principală și cadră pe acoperișurile coloniei.

— Mențineți direcția la patruzeci, ordonă lui Ferro prin microfonul consolei. Efectuează o survolare circulară a lui *Hadley.* Nu cred că vom vedea ceva de la această înălțime, dar ăsta-i regulamentul.

— Înțeles, răspunse femeia. Țineți-vă bine, colo în spate. O să ne scuture oleacă. Ăsta nu-i avion, e o amărâtă de navetă de îmbarcare care nu-i făcută pentru manevre atmosferice.

— Execută ordinele, caporal.

— Bine, domnule locotenent. Ferro mai zise un cuvânt, prea slab ca să fie transmis.

Ripley se îndoia că ar fi fost măgulitor. Efectuară cercuri deasupra coloniei. Nimic nu se deplasa printre imobile, iar puținele lumini pe care le reperaseră de departe străluceau mereu. Epuratorul de atmosferă vuia în plan îndepărtat.

— Totul pare intact, comentă Burke. Poate au pierit într-o epidemie năprasnică.

— Posibil. Pentru Gorman, colonia aducea cu o epavă din cele care se găseau pe fundul oceanului. I se adresă lui Apone:

— Bun, la treabă.

În compartimentul pasagerilor, sergentul șef se ridică de pe scaun și-și privi oamenii; fu nevoit să se agațe de un mâner deoarece vânturile neîncetate ale *Acheronului* zgâlțâiau aparatul.

— Bun! L-ați auzit pe locotenent. Vreau și eu o desfășurare ca la carte, o dată măcar. Și priviți înainte. Infanteriștii care se vor împiedica de tălpile celor care merg înainte, se vor întoarce la aparat cu șuturi în cur.

— Promiți? făcu Growe, cu glas inocent.

— Băi, Growe, ți-e dor de mă-ta? întrebă Wierzbowski zâmbind.

— Dacă ar fi aici, ar șterge cu tine podeaua. Și apoi, n-am nevoie de maică-mea că am avut-o pe a ta.

Wierzbowski înălță arătătorul. Se duseră să se regrupeze în jurul tambuchiului dinapoi, trecând prin fața, postului de operații.

Vasquez o împunse pe Ripley cu cotul.

— Rămâi aici?

— Sigur.

— Normal.

Operatoarea de criblor întoarse spatele și se uită în ceafa lui Drake.

— Aterizare la șaizeci de metri de stâlpul telemetrie principal. (Gorman făcu să pivoteze camera externă. Nici cel mai mic semn de viață dedesubt.) Fiți gata pentru o redecolare imediată la ordinul meu, și găsiți-vă un nor confortabil pentru a ne aștepta.

— Înțeles, răspunse Ferro de formă.

Apone se uită la cronometrul prins în mâneca ținutei.

— Zece secunde, băieți. Fiți gata!

Când naveta ajunse la o sută cincizeci de metri de zona de aterizare a coloniei, proiectoarele se aprinseră automat și puternicele lor fascicole sfâșiară penumbra. Solul era umed și plin de gunoaie duse de vânt dar nu era nimic atât de mare pentru a o constrânge pe Ferro să modifice manevra minunată cu precizie. Picioarele hidraulice ale aparatului reușiră să absoarbă o parte a impactului, când tonele de metal intrară în contact cu solul. După câteva secunde, blindatul ieșea tunând din buncăr și se îndepărta de mica navă. Abia rulă la suprafața *Acheronului,* că propulsoarele navetei mârâiră și aparatul urcă lent în cerul crepuscular. Nu se materializă nimic din umbră pentru a sfida sau ataca VTT-ul care se îndrepta spre clădirile coloniei tăcute, provocând jerbe de apă și nămol. Apoi aparatul se răsuci brusc la stânga pentru a se orienta cu fața spre intrarea principală.

Ușa nu era deschisă decât pe jumătate când Hudson sări și o luă la fugă. Camarazii îl urmară și se împrăștiară rapid, astfel încât să acopere cât mai mult teren fără a se pierde din vedere. Atenția lui Apone era concentrată pe ecranul amplificatorului de imagine din vizieră și studia clădirile care îi înconjurau. Ordinatorul scanerului putea mări lumina disponibilă și restabilea pe cât putea claritatea. Rezulta o imagine strălucitoare dar contrastată. Era suficient.

Arhitectura coloanei era înainte de toate funcțională. Înfrumusețarea mediului putea să mai aștepte, până când orice efort

în acest sens nu va fi zădărnicit de vânturi. Rafalele biciuiau sfărâmăturile de rocă care erau prea mari pentru a putea fi vânturate. O bucată de metal se legăna lovind neîncetat un perete din apropiere. Câteva tuburi de neon pâlpâiau și difuzau o lumină nesigură.

Vocea lui Gorman răsună sec în receptoarele căștilor.

— Prima grupă, în linie. Hicks, oamenii tăi să formeze un cordon între intrarea în colonie și blindat. Supravegheați spatele.

— Eu ți-aș supraveghea ție spatele, zise Hudson lui Dietrich.

Meditehul nici nu se obosi să-i dea replica:

— Când o să mai ai nevoie de un sedativ, ce-ai zice de o injecție de cortizon în zonă?

Apone îi făcu să tacă.

— Gura! Vasquez, ia-o înainte. Pornim.

Un rând de soldați înaintă spre sasul de intrare principal. Nimeni nu spera să găsească un comitet de primire, sau să intre fără probleme, dar nimeni nu prevăzuse că în fața porții se vor găsi două tractoare garate bară-n bară, blocând astfel accesul. Ar fi o dovadă a faptului că oamenii din colonie căutau să se izoleze de o amenințare care venea din exterior.

Vasquez ajunse prima la mașinile tăcute și se opri să arunce un ochi în cabina cea mai apropiată. Comenzile erau distruse, împrăștiate pe podea. Impasibilă, se strecură printre tractoare și-și făcu raportul pe un ton flegmatic:

— Se pare că a fost forțat cu o rangă.

Ajunse la ușa principală și făcu un semn cu capul spre Drake, care o însoțea. Apone sosi, studie obstacolul, apoi se apropie de comenzile externe ale ușii, încercă toate combinațiile posibile. Nu se aprinse nici un semnalizator.

— Arse? întrebă Drake.

— Blocate. E-o diferență. Hudson, vino și tu. Trebuie să stabilim o derivație.

Comtehul nu mai glumea, își puse jos pușca înainte de a se apleca pentru a studia panoul de comandă.

— Material standard, zise el după mai puțin de un minut. (Cu o unealtă scoasă din centură desfăcu apărătoarea și examină cablajele). Într-un minut e gata, sergent.

Porni să repare circuitele. Apone și ceilalți așteptau, observând degetele agile care se mișcau repede și precis în ciuda vântului și a frigului.

— Prima echipă, ordonă sec sergentul în microfonul individual. Veniți în sasul principal.

Un panou indicator pârâi și gemu pe deasupra capetelor lor. Vântul urla și le șfichiuia și nervii ca și corpul, Hudson efectuă o matisare și două semnalizatoare porniră să clipească neregulat. Gemând datorită efortului cerut de degajarea nisipului strâns pe șina de ghidaj inferior, ușa cea mare lunecă smucindu-se, în ritmul semnalizatoarelor. La jumătatea parcursului se blocă. Dar trecerea era mai mult decât suficientă pentru a putea intra.

Apone făcu un semn spre Vasquez. Femeia se apropie precedată de gura criblorului. Colegii ei o urmară, iar vocea lui Gorman cârâi în receptoare.

— A doua echipă, înainte! Luați poziție pe flancuri, aproape. Ce zici sergent?

Apone parcurse cu privirea interiorul clădirii tăcute.

— Totul e degajat deocamdată, locotenente. Nu-i nimeni acasă.

— Bine. A doua echipă, continuați supravegherea spatelui. (Locotenentul își făcu timp să se uite în urmă.) Merge, Ripley?

Ea realiză dintr-o dată că respira foarte repede ca și cum ar fi alergat la maraton. Răspunse dând din cap, iritată de propria reacție și de solicitudinea lui Gorman. Acesta se uita deja la consolă.

Vasquez și Apone se strecurară în culoarul pustiu. Câteva lumini albăstrui luceau deasupra, dar iluminarea auxiliară deja slăbise. Nimeni nu putea spune de cât timp erau folosite bateriile. Vântul îi

mai însoți o bucată de drum, suflând printre panourile metalice. Pe jos, apa se adunase în bălțoace, iar mai departe, ploaia pătrundea picurând prin tavanul ciuruit.

Apone dădu capul pe spate pentru a permite camerei de pe cască să transmită urmele luptei pentru persoanele rămase în blindat.

— Vibratoare, murmură. S-a tras în prostie.

La postul de operații, Ripley se uită la Bucke.

— Victimele unei epidemii năprasnice nu se ridică să ciuruie cu vibrante pereții casei lor. Oamenii lipsiți de mijloace de comunicare nu se plimbă trăgând rafale de arme automate în toate părțile. Dacă așa au reacționat, au avut un motiv serios.

Burke dădu din umeri, apoi se întoarse la ecrane. Apone se strâmbă observând stricăciunile.

— Ce porcărie!

În pofida aparențelor, el nu emitea o părere asupra stărilor locului. Comentariul său era pur profesional. Sergentul șef nu putea tolera lucrul prost făcut. Apoi își aminti că avea de-a face cu coloni: ingineri, arhitecți, muncitori. Civili într-un cuvânt, nu soldați. Poate și unul-doi polițai. Prezența militarilor ar fi fost inutilă… înainte. Dar, acum, de ce aveau nevoie ei? Vântul își râdea de el. Examină culoarul care se căsca înaintea lor, căutând răspunsuri și negăsind decât întuneric.

— Înainte!

Vasquez reluă progresia cu mișcări mai mecanice decât cele ale unui robot. Țeava criblorului se balansa ritmic, măturând toată lărgimea culoarului în câteva secunde. Femeia coborî ochii, urmărind monitorul detectorului armei. Zgomotele pașilor răsunau în jurul ei, dar înainte, mai departe, domnea liniștea.

Gorman bătea cu degetele pe consolă, lângă un buton roșu.

— Desfășurarea și explorarea locurilor în grupuri de doi. A doua echipă, intrați. Hicks ia nivelul superior. Utilizați detectoarele de mișcare. Cum vedeți ceva mișcător… cunoașteți melodia.

Cineva intonă numaidecât două strofe din celebra chemare a furtunii de către Thor de la sfârșitul *Aurului Rinului.* Glasul părea să-i aparțină lui Hudson, dar Ripley nu era sigură și nimeni nu i se alătură cântărețului. Încercă să privească toate monitoarele camerelor individuale în același timp. Fiecare ungher întunecat al clădirii părea să fie o ușă spre infern, fiecare umbră părea să ascundă amenințare mortală. Trebuia să se calmeze pentru a reuși să respire regulat.

Hicks conducea echipa în sus pe o scară care ducea spre ultimul nivel al orașului. Culoarul pe care-l găsi era copia celui de la parter, poate nu chiar atât de larg, dar tot pustiu, prezenta însă un avantaj: aici erau apărați de vânt.

În mijlocul oamenilor lui, caporalul șef luă o cutiuță metalică prevăzută cu un cadran. Conținutul era fragil, dar, ca majoritatea materialului utilizat de infanteriști carcasa era deosebit de rezistentă. O îndreptă în josul culoarului și efectuă niște reglaje. Două diode se aprinseră, dar indicatoarele nu reacționară. Îl deplasă încet de la dreapta la stânga.

— Nimic. Nici o mișcare, nici un semn de viață.

— Înaintați, ordonă Gorman, dezamăgit.

Hicks utiliza detectorul în timp ce oamenii lui îl acopereau. Trecuseră pe lângă niște încăperi și birouri cu uși întredeschise sau închise. Nimic nu-i aștepta în interior. Cu cât înaintau, cu atât le apărea mai clară importanța înfruntărilor care avuseseră loc aici. Mobilierul era răsturnat și foi de plastohârtie erau răspândite pe jos. Discuri magnetice de ordinator fuseseră călcate în picioare. Bunuri personale, transportate cu cheltuială mare pe distanțe interstelare incredibile, erau distruse. Cărți din hârtie adevărată, de o valoare inestimabilă, pluteau în bălțoace de apă datorate unor scurgeri din conductele înghețate și unor găuri din plafon.

— Parcă ar fi camera mea de la colegiu.

Dacă Burke voise să fie amuzant, n-o nimerise. Multe dintre încăperile pe lângă care trecea echipa lui Hicks nu fuseseră devastate, ci incendiate. Dâre negre se întindeau pe pereții din metal și materiale compozite. În mai multe birouri, ferestrele cu geam triplu de siguranță erau sparte, iar ploaia și vântul năvăleau prin aceste găuri largi. Hicks intră într-un birou pentru a lua o gogoașă începută pusă pe o masă, lângă o ceașcă plină ochi cu apă de ploaie. Zaț de cafea prin băltoace.

Oamenii lui Apone răscoleau sistematic nivelul inferior, câte doi, dar reacționând ca unul. Nu era mare lucru de văzut. Hudson, care mergea alături de Vasquez, își ridică privirea de pe detector pentru a cerceta o pată, pe un perete. Nu avea nevoie de un analizator electronic pentru a-și da seama că era vorba de sânge uscat. Toate persoanele rămase în blindat o văzură dar nu spuseră nimic.

Detectorul lui Hudson emise un bip care păru asurzitor pe culoarul pustiu. Vasquez se răsuci gata de tir. Caporalul și operatoarea de criblor schimbară o privire scurtă. Hudson dădu din cap și se îndreptă încet spre o ușă întredeschisă și ieșită parțial din țâțâni. Era ciuruită de vibratoare, ca și pereții. Comtehul se depărtă și Vasquez se apropie de ușa distrusă. O izbi cu piciorul, pregătită de tragere.

Atârnată de capătul unui corset flexibil, o cutie de derivație se legănă ca o pendulă, împinsă de vântul care intra printr-o fereastră spartă. Cutia grea metalică lovea un pătuț de copil la fiecare balans. Vasquez articulă cu glas spart:

— Detectoare de mișcare, ce căcănărie!

Reveniră în culoar. Ripley privea atentă imaginea de pe monitorul lui Hicks. Brusc se aplecă în față.

— Un moment! Spune-i să…

Dându-și seama că numai Burke și Gorman puteau să o audă, se grăbi să branșeze jackul la circuitul de comunicații și vorbi în microfonul individual.

— Hicks, aici Ripley. Am văzut ceva pe ecranul tău. Dă-te mai în spate. (Caporalul se conformă și imaginea se strâmtă.) E perfect. Acum, spre stânga. Așa!

Cei doi bărbați prezenți alături de ea în postul de operații priveau monitorul lui Hicks. Camera lui se stabiliză și cadră o parte din peretele ciuruit și străbătut de dâre bizare. Ripley fu străbătută de un fior de gheață. Știa care era cauza acestor stricăciuni.

Hicks își trecu mănușa peste metal.

— Ați văzut? Panoul s-a topit.

— Nu topit, îl corectă Ripley. A fost ros.

Burke o privi cu o sprânceană ridicată.

— Hmmm. Acid în chip de sânge.

— Rezultă din toate astea că un colon a izbutit să rănească pe unul din amicii lui Ripley. Hicks era mai puțin impresionat decât reprezentantul Companiei.

Hudson, care încheiase inspecția uneia din încăperile de la parter, făcu semn colegilor să vină la el.

— Hei, dacă vă interesează chestiile astea, iată ceva care o să vă pasioneze.

Ripley și însoțitorii ei își îndreptară atenția pe imaginea pe care camera rangului doi, volubil, o transmitea la VTT. Hudson își aplecă ochii spre picioarele lui care se aflau de-o parte și de cealaltă a unei găuri, apoi se lăsă mai jos. Văzură într-o secundă deschiderea de dedesubt și, slab luminată de lampa căștii sale, o secțiune a nivelului inferior. Țevi, conducte, cabluri… totul ros de acid.

Apone studie deschizătura, apoi se întoarse.

— Echipa a doua, răspundeți. Unde sunteți?

— Am încheiat inspecția, se auzi vocea lui Hicks. N-am găsit pe nimeni.

Sergentul șef dădu din cap, apoi se adresă celor din transportorul de trupe.

— Locul este pustiu, locotenente. Totul e calm pe frontul *Hadley.* Am ajuns prea târziu pentru cine știe ce-o fi fost aici.

Drake dădu cu piciorul într-o bucată de metal corodat.

— Iar am ratat balul. De căcat.

Gorman își lăsă capul pe spate, meditând.

— Bun. Zona este sigură. Acum haideți să vedem ce aflăm de la ordinatorul lor. Prima echipă, obiectiv: centrul de exploatare… Știi unde se găsește, sergent?

Apone împinse într-un întrerupător de pe mânecă și o hartă miniaturală a coloniei îi apăru în interiorul vizierei.

— E clădirea mare pe care am văzut-o când am venit. Nu e departe, locotenente. Mergem.

— Perfect. Hudson, odată ajunși acolo, încercați să repuneți în funcțiune ordinatorul. Fără râvnă inutilă. Nu-i dăm să prelucreze date, vrem doar să avem acces la memoria lui. Hicks, ne întâlnim. Mă găsești la sasul sud, lângă turnul telecomunicațiilor. Aici Gorman, terminat.

— Terminat, mda, mormăi Hudson. Vine. Parcă sunt deja mai liniștit.

Vasquez se asigură că microfonul ei era întrerupt înainte de a aproba:

— Căcăciosul!

Transportorul blindat rula încet pe artera principală al coloniei, iar proiectoarele lui luminau zidurile pătate și erodate ale imobilelor. Trecu pe lângă două aparate de dimensiuni mai modeste și garate într-o zonă protejată. Roțile mari ale transportorului de trupe ridicau jerbe de apă murdară hurducându-se, dar amortizoarele absorbiră șocul. Ploaia împinsă de vânt plesnea proiectoarele.

Bishop și Wierzbowski ghidau aparatele din cabina conductorului. Omul și sinteticul lucrau în perfectă armonie și-și purtau un respect mutual. Wierzbowski privea prin lucarna strâmtă a conductorului și întinse degetul.

— Acolo, cred.

Bishop studia harta în culori vii care apăru pe ecranul dintre ei.

— Probabil nu sunt alte intrări pe aici.

Se aplecă deasupra comenzilor și aparatul greoi se răsuci în direcția unei uși imense.

— Aha, uite-l pe Hicks.

Secundul Apone ieși din sasul coloniei în clipa în care transportorul de trupe frână. Privea cum tambuchiul VTT-ului glisa lateral. Gorman, care purta acum echipament de teren, coborî primul rampa, urmat de Burke, Bishop și Wierzbowski. Burke se uită în urmă, căutându-l pe ultimul ocupant al blindatului. Dar Ripley șovăia pe pragul aparatului și nu-i privea. Ochii ei rămaseră fixați pe caverna întunecată care se înfunda adânc în colonie.

— Ripley? (Ea-și coborî privirea spre el, apoi scutură cu putere din cap.) Această zonă este sub control, declară Burke pe un ton care voia să pară încrezător. L-ai auzit pe Apone.

Ea făcu un nou gest de refuz. Vocea lui Hudson răsună în receptoare.

— Locotenente, ordinatorul coloniei funcționează.

— Bună treabă, Hudson, făcu locotenentul. Cei care se găsesc la centrul de exploatare să ne aștepte. Venim.

Le făcu semn cu capul însoțitorilor lui.

— Să mergem.

Când intrară, Hicks se uită la silueta singuratică din pragul blindatului. Nu spuse nimic și o observă până când se închise tambuchiul. Apoi făcu stânga împrejur pentru a-i urma pe Gorman și ceilalți. Ripley rămase singură.

CAPITOLUL 6

Ea reveni la postul de operații: bunul simț era în conflict cu sentimentele. Nu-l avea nici pe Jones pentru alinare. Motanul era în siguranță, la ani-lumină de *Acheron.* Ecrane, cadrane și semnalizatoare umpleau cu lumini multicolore cabina în care se găsea. Avea impresia că era așezată într-un pom de Crăciun de o frumusețe glacială și angoasantă. Microfoanele externe aduceau în blindat zgomotele *Acheronului:* vaietul vântului și ciocănitul fragmentelor de rocă aruncată în panourile metalice ale clădirilor. Își încrucișă brațele la piept, înfiorată. VTT-ul era solid. Pe lângă *Sulaco* și naveta de debarcare, el reprezenta cel mai sigur adăpost. Era o mașină de război, modernă, multifuncțională, incredibil de rezistentă: un concentrat al tuturor progreselor realizate în materie de armament. Dar blindajul rezista la un acid molecular necunoscut?

Luă o hotărâre penibilă și se duse la ușa aparatului. Tambuchiul parcă avea nevoie de o oră pentru a se deschide. Apoi văzu ușile mari ale sasului de intrare în colonie închizându-se în fața ei.

— Burke!

Strigătul ei fu dus de vânt, de acel vânt rece și umed al *Acheronului* care o făcu să lăcrimeze în timp ce alerga către panoul de comandă al ușii. Neștiind combinația folosită, apăsă la întâmplare un buton, apoi altul. Fără efect. Poate că acum nu se putea deschide decât din interior? Ripley încercă alt cod. Oftă ușurată când auzi motoarele gemând înăuntru și văzu ușa clătinându-se. Femeia se mai uită o dată la VTT. Și urlă când descoperi o umbră, exact în spatele ei.

Sări înapoi, se lovi tare de zidul în care era încastrat panoul de comandă și constată că figura, deși surprinzătoare și foarte urâtă, nu avea nimic terifiant. Wierzbewski era vinovatul.

— Te-am speriat?

Ea se străduia să-și recapete suflul.

— Doamne, Wierzbowski! Dacă vrei să mă omori, fă-o cu o pușcă.

— Regret. (Infanteristul arătă cu capul spre coridorul întunecat de dincolo de ușa deschisă.) Hicks m-a desemnat să te supraveghez.

Ea se îndreptă și-și frecă umărul lovit.

— Foarte frumos. Dar pe viitor, anunță când mai ieși ca un drăcușor din cutie. De acord?

— Sigur. N-o să se mai întâmple. (Wierzbowski indică direcția.) Ar fi preferabil să-i prindem din urmă.

— Așa-i.

Ea porni înainte prin culoar, mărind pasul pe urmele grupului lui Gorman. Locotenentul se uită la ea, apoi la culoarul pe care-l străbăteau. Devastarea era mai impresionantă decât pe ecranele VTT-ului.

— Mi-e teamă că ar trebui să-și ia Compania dumitale gândul de la beneficii din colonia asta, îi spuse lui Burke.

— Clădirile sunt aproape intacte, iar asigurarea va rambursa restul.

— A, da? Și pe coloni? interveni Ripley.

— Nu știm până acum ce s-a întâmplat cu ei, răspunse el iritat.

Clădirea era glacială. Sistemul de climatizare nu mai funcționa de la oprirea centralei electrice și nu ar fi putut înfrunta frigul provocat de toate ferestrele sparte și găurile din pereți. Ripley se pomeni că era totuși asudată. Era la fel de vigilentă ca și militarii. Examină fiecare perforare a pereților și a planșeului și se uită prin ungherele cele mai întunecate. Revenise acolo unde începuse totul. Aici l-au descoperit. Extraterestrul, monstrul, străinul.

Ea știa ce se întâmplase. O creatură asemănătoare celei care a provocat distrugerea lui *Nostromo* și moartea tuturor colegilor ei intrase în această colonie. Hicks observă nervozitatea femeii care se uita neîncetat la culoarul devastat, la birourile și antrepozitele

distruse de foc. Făcu un semn lui Wierzbowski care veni să se plaseze în dreapta lui Ripley.

Hicks încetini pasul pentru a se plasa în stânga ei. Ea remarcă escorta ce se formase și se uită la caporal. Acesta îi făcu cu ochiul, sau cel puțin așa crezu ea. Poate îi intrase ceva în ochi. Chiar și în acest culoar, vântul sufla destul de tare pentru a duce cu el praf și cenușă.

Frost ieși dintr-un culoar lateral, exact înaintea lor. După ce salută cu mâna pe cei de curând sosiți, i se adresă lui Gorman, cu ochii pe Hicks.

— Locotenente, ar trebui să vezi ceva.

— Ce este, Frost?

Gorman se grăbea să efectueze joncțiunea cu grupul lui Apone, dar soldatul insistă.

— E mai ușor de arătat decât de explicat, locotenente.

— De acord. Pe acolo? Gorman arătă culoarul lateral. Frost dădu din cap și reintră în întuneric. Ceilalți îl urmară.

El îi călăuzi spre o aripă a clădirii total lipsită de electricitate. Lămpile căștilor le dezvăluiau scene de distrugere mai înfricoșătoare decât tot ce văzuseră până acum. Ripley se pomeni tremurând. Se gândea numai la VTT-ul ermetic, solid, bine înarmat și care era destul de aproape. Dacă-și lua picioarele la spinare ajungea la el în câteva minute. Ca să fie din nou singură?… Cu toată siguranța oferită de blindat, știa că risca mai puțin în acest loc, în mijlocul infanteriștilor. Încercă să țină bine minte acest lucru și o luă cu ceilalți din loc.

— Drept înainte, locotenente.

Trecerea era blocată de o baricadă improvizată, compusă din plăci de oțel și țevi asamblate prin suduri, panouri de uși, dale din plafon și planșeu confecționate din materiale compozite. Obstacolul ridicat în grabă era străbătut de găuri și dâre săpate de acid. Metalul fusese îndoit și smuls cu o forță terifiantă.

În dreapta lui Frost, bariera fusese deschisă ca o cutie de conservă. Se strecurară unul câte unul prin pasajul îngust. Fascicolele lămpilor măturau o nouă scenă a devastării.

— Ar putea cineva să spună unde ne aflăm? întrebă Corman.

Burke examină o hartă.

— În secția medicală. Suntem în interiorul aripii drepte, iar configurația locurilor corespunde.

Se desfășurară. Lămpile luminau mese și dulapuri răsturnate, scaune rupte și materialul chirurgical împrăștiat. Podeaua era acoperită cu mici instrumente medicale, ca niște confetii de oțel. Și aici, mese și mobile fuseseră îngrămădite, înșurubate și sudate de cealaltă parte a baricadei, care o vreme izolase această parte a construcției de restul coloniei. Pereții erau mânjiți de dârele negre lăsate de flăcări și impactul vibratoarelor și de acid. Deși era lipsită de lumină, această aripă a coloniei era încă alimentată cu energie. Câteva aparate izolate și console de control luceau slab, branșate, desigur, pe grupuri auxiliare.

Wierzbowski își trecu o mână înmănușată peste o gaură cu un diametru comparabil cu cel al unei mingi de baschet.

— Ultimul careu. Au ridicat baricada asta și s-au retras acolo.

— O hotărâre înțeleaptă, comentă Goman, dând cu piciorul într-o sticlă de plastic. Secțiunea medicală avea generatoare auxiliare și rezerve de alimente importante. Aici m-aș fi refugiat și eu. Cadavre?

Fascicolul lămpii lui Frost mătură celălalt capăt al sălii.

— Când am ajuns aici nu erau, locotenente, și nici acum nu văd. S-au luptat, nu glumă.

— Nu văd nici monștrii dumitale, Ripley, făcu Wierzbowski privind în jurul lui. Hei, Ripley? Dar unde-i Ripley?

Arătătorul mângâie trăgaciul vibratorului.

— Aici, zise ea. Glasul îi ghidă spre o altă încăpere.

Burke examină locul, înainte de a declara:

— Laboratorul medical. Nimic spart. Nu cred că aici au fost lupte. Colonii trebuie să fi pierdut partida în prima sală.

Wierzbowski studia cele dezvăluite de luminatul auxiliar, apoi observă ce anume îi atrăsese atenția lui Ripley. Mormăi ceva și se duse la ea. La fel făcură și ceilalți. La capătul laboratorului, un halou violet îmbrăca șapte cilindrii transparenți. Combinația luminii acesteia și a fluidului conținut în tuburi servea la păstrarea substanțelor organice care se găseau în interior. Cei șapte cilindrii erau în activitate.

— Nu mișcă nimeni înăuntru. Or fi mahmuri, zise Gorman.

Nu râse nimeni. Burke se apropie de cilindri.

— Tuburi de stază. Material standard pentru un laborator medical de această importanță.

Șapte tuburi. Fiecare conținând un specimen. Lucrurile acestea aflate în suspensie semănau cu niște mâini tăiate, cu prea multe degete. Acestea creșteau dintr-un corp turtit, a cărui epidermă fără culoare aducea cu pielea tăbăcită, fină, translucidă. Niște pseudobranhii pluteau leneș în fluidul de stază. Nu erau vizibile organe de văz sau de auz. O coadă prelungea partea de jos a acestor dihănii și se legăna molatec în lichid. Apendicele caudal era, la două dintre aceste creaturi, strâns în jurul corpului.

Burke vorbi cu Ripley, fără să-și ia ochii de la specimene.

— Aparțin aceleiași specii ca monstrul descris în raport?

Ea dădu din cap, incapabilă de a mai scoate vreun sunet. Fascinat, reprezentantul Companiei se apropie de unul din cilindri și se aplecă; fața-i aproape că atingea sticla.

— Atenție, Burke! strigă Ripley.

Abia își lansase chemarea că vietatea captivă sări și se lovi de peretele tubului de stază. Surprins, Burke sări înapoi. Un apendice subțire și cărnos țâșnise din partea ventrală a corpului turtit în formă de mână, evocând un fragment de intestin cu capătul ascuțit, care aluneca precum o limbă de sticlă. După un timp se retractă și

dispăru în buzunarul ventral situat în mijlocul a ceea ce părea să fie niște branhii. Picioarele și coada se repliară în poziția de repaos.

Hicks se uită la Burke pentru a declara impasibil:

— Te iubește.

Fără să-și mai dea osteneala de a răspunde, reprezentantul Companiei continuă studierea șirului de tuburi. Trecând prin fața fiecărui cilindru, punea și mâna. Unul singur din celelalte șase specimene reacționă la prezența lui. Celelalte pluteau în continuare fără rost în fluidul în care degetele și cozile atârnau lenețe.

— Cinci sunt morți, declară el după studierea ultimului tub. Numai doi au supraviețuit. Sau, poate, ceilalți se află la un stadiu de evoluție diferit, dar nu cred. Priviți. Cei care sunt morți, au o culoare spălăcită.

Pe fiecare cilindru era pus un clasor. Ripley reuși să întindă o mână pentru a lua unul pus pe tuburile care conțineau creaturi vii. După ce se retrase iute, deschise dosarul și începu să-l citească. În afară de listinguri, găsi în supracopertă niște grafice, sonografii și două imagini obținute prin rezonanță magnetică, cam prea șterse pentru a permite descoperirea structurii interne a creaturii. Marginile listingurilor interminabile erau acoperite cu adnotări. Un scris de medic, estimă ea, aproape ilizibil.

— Ceva interesant? întrebă Burke. Se învârtea în jurul cilindrului de stază al cărui dosar îl consulta Ripley, studiind creatura sub toate unghiurile.

— Probabil, dar prea tehnic pentru mine. Raportul medicului care a făcut examenul. Un anume doctor Ling.

— Chester Ling, precizează Burke, ciocănind în tub cu o unghie, fără a provoca nici cea mai mică reacție a creaturii din interior. Erau trei medici la *Hadley*, Ling era chirurg, cred. Și ce zice el despre această fermecătoare creatură?

— Că a fost extrasă chirurgical, înainte de sfârșitul procesului de implantație a embrionului, după abandonarea metodelor de

intervenție clasice.

— Oare de ce? Gorman era interesat de specimen ca și ceilalți, dar inspecta în continuare sala.

— Fluidele sale vitale dizolvau instrumentele la cel mai mic contact. A trebuit să utilizeze bisturie-laser pentru a scoate și cauteriza specimenul. Era fixat pe fața unui anume John L. Marachuk.

Ea-și ridică ochii spre Burke, care scutură din cap.

— Numele nu-mi spune nimic. Nu era vorba de vreun administrator, sau alt știab. Vreun conducător de aparat sau docher.

Ripley reluă lectura dosarului.

— A murit în timpul intervenției, când au scos chestia asta.

— Nenorocitul! Hicks se apropie pentru a arunca un ochi pe raport peste umărul femeii, dar nu apucă să citească nici un cuvânt. Detectorul lui de mișcări emise un bip neașteptat.

Cei patru infanteriști pivotară pentru a observa intrarea în laborator, apoi ungherele întunecate. Hicks orientă detectorul către baricadă.

— Acolo.

Indică tocmai culoarul pe care veniseră.

— Unul de-ai noștri?

Instinctiv, Ripley se apropie de caporal.

— Imposibil de aflat. Chestia asta nu este un aparat de precizie. I se cere rezistență la trânteală, nu să-și dea cu părerea.

Gorman vorbi în microfonul său.

— Apone, ne aflăm în secția medicală și am reperat ceva. Unde sunt oamenii tăi? (Aruncă o privire pe harta vizibilă, dincolo de vizieră.) Nimeni, în blocul D?

— Negativ. Suntem regrupați în centrul de exploatare, conform ordinelor. Aveți nevoie de întăriri?

— Nu încă, vă ținem la curent.

Își depărtă microfonul de la gură.

— Hai, Vasquez.

Femeia făcu un gest scurt din cap și puse criblorul în poziție de tragere. Arma se prinse în suport clămpănind. Însoțită de Hicks, Vasquez se îndreptă spre punctul de origine al semnalului. Frost și Wierzbowski mergeau în urma lor. Caporalul ajunse în culoarul principal și o luă la dreapta prin labirintul de oțel.

— Semnalul se amplifică. Origine organică. (Cu o mână ținea detectorul, iar cu cealaltă își legăna pușca.) Mișcări neregulate. Dar unde dracu' suntem?

Burke examină împrejurimile.

— Bucătăria. Vom traversa zona rezervată pregătirii hranei, dacă mergem tot în direcția asta.

Ripley încetinise pasul și rămase în spatele lui Wierzbowski și Frost. Dându-și brusc seama că în urma ei nu erau decât tenebrele, se grăbi să-și ajungă din urmă colegii.

Declarația lui Burke fu confirmată când fascicolele lămpilor se reflectară pe suprafețele lucioase ale unor mașini mari, congelatoare, cuptoare, decongelatoare și sterilizatoare. Hicks nu le acordă nici o atenție. Nu vedea decât controlul detectorului său.

— Se deplasează iar.

Cu privirea-i rece Vasquez scruta penumbra. Ascunzătorile era numeroase aici. Degetele mângâiau trăgaciul armei.

— În ce parte?

Hicks ezită o clipă, apoi arătă din cap rândurile de mașini care folosesc la hidratarea cărnii și legumelor liofilizate. Infanteriștii înaintau cu pas ferm, când Wierzbowski se împiedică de o cutie de metal pe care o dădu la o parte cu un șut, făcând-o să se rostogolească cu mare tămbălău în penumbră. Infanteria își păstră echilibrul și siguranța de sine, dar Ripley crezu că sare în tavan.

Detectorul caporalului emitea acum bipuri regulate, aproape neîntrerupte. Zumzetul devenise un vaiet ascuțit, când o grămadă de cratițe se prăbuși în dreapta lor; avură timp să zărească o siluetă

neclară, dincolo de mesele de preparare. Vasquez se răsuci cu suplețe și degetul apăsă pe trăgaci. Atunci, Hicks se folosi de pușca lui, pentru a devia țeava armei grele a cărei rafală atinse tavanul. Sub o ploaie de stropi de metal topit, Vasquez se întoarse înjurând.

Fără să-i pese, Hicks înaintă în linia de tragere și îndreptă lampa sub un șir de dulapuri metalice. Rămase așa parcă timp de-o veșnicie, apoi îi făcu semn lui Ripley să vină la el. Picioarele femeii refuzau să-i dea ascultare și tălpile parcă erau lipite de podea într-un sloi de gheață. Hicks repetă gestul, mult mai presant, iar ea izbuti să se miște.

Bărbatul se înclină pentru a face ca raza de lumină să pătrundă sub un dulap de stocaj. Ripley se ghemui lângă el. Și văzu o mică siluetă speriată, paralizată de lumină, ca un fluture prins în ac. Fetița cu ochii bulbucați dădu înapoi pentru a scăpa. Ținea într-o mână o pungă de plastic cu mâncare și în cealaltă capul unei păpuși, restul fiind pierdut. Copilul, slab și murdar, părea mult mai fragil decât jucăria stricată. Părul blond era slinos și încâlcit: o claie de câlți încadrându-i fața.

Ripley își aplecă urechea dar n-o auzi respirând. Lumina o făcu să clipească, iar această mișcare a pleoapelor o determină pe Ripley să acționeze. Îi surâse copilului și întinse mâna, ușor, spre ea.

— Apropie-te, zise ea cu blândețe. S-a terminat. N-ai de ce să te mai temi.

Ea se întindea sub dulap. Fetița se retrăgea tremurând. Privirea ei era ca a unui iepure paralizat de lumina farurilor unui automobil. Degetele lui Ripley erau pe punctul de a o atinge și femeia desfăcu mâna pentru a o mângâia ușor pe hainele zdrențuite.

Copilul o zbughi în dreapta, alergând în patru labe pe sub dulapuri, cu o agilitate incredibilă. Ripley se aruncă înainte și se târî pe coate și genunchi pentru a nu o pierde din vedere. Hicks se deplasă lateral căutând frenetic. Găsi o trecere îngustă între două

dulapuri de stocaj și întinse mâna. Degetele se strânseră pe o gleznă micuță. Imediat îi dădu drumul.

— Ah! drace! Atenție, mușcă!

Ripley încercă să prindă celălalt picior, dar îl scăpă. După o secundă, fetița era la o conductă de aerisire al cărei grilaj fusese scos. Până ca Hicks sau Ripley să mai încerce s-o prindă iar, ea se și strecurase înăuntru ca o zvârlugă. Lui Hicks nici nu-i trecu prin cap să o urmărească. N-ar fi putut să intre nici dacă ar fi fost gol pușcă, ceea ce nu era cazul.

Fără să stea pe gânduri, Ripley se aruncă în tunel, cu brațele întinse înainte, împingându-se cu coapsele și brațele. Șoldurile se frecau de metal. Respirația fetiței care înainta mereu se repercuta în tub. Apoi Ripley o văzu închizând o vană de metal în urma ei: se aruncă pentru a ajunge la obstacol și pentru a-l împinge înainte ca fetița să-l zăvorască. Înjură când se lovi cu fruntea de metal. Apoi uită de durere. Copilul era rezemat de cealaltă parte a unei mici camere sferice: una din sferele de decompresiune a sistemului de aerisire a coloniei. Era înconjurată de o învălmășeală de cuverturi și perne, ca și de o colecție heteroclită de jucării, animale împăiate, păpuși, bijuterii fanteziste, reviste ilustrate și pungi de mâncare goale. Se găsea și un player cu baterii. Era prada ei strânsă în cursul expedițiilor în colonia devastată. Își adusese în vizuină toate acestea pentru a mobila după gustul ei ascunzătoarea. Pentru Ripley era mai mult un cuib decât o cameră.

Copilul reușise să supraviețuiască și să se adapteze la distrugerile mediului, spre deosebire de adulți. În timp ce femeia încerca să înțeleagă pe deplin ceea ce vedea, fetița se deplasă de-a lungul peretelui opus, în direcția altei vane. Iar dacă diametrul acestei conducte nu era mai mare decât cel al plăcii care o închidea, îi va scăpa. Ripley știa că nu va putea pătrunde acolo.

Copilul se răsuci și plonjă. Ripley făcu la fel și izbuti s-o prindă în brațe, imobilizând-o. Prinsă în capcană, fetița se zbătea frenetic.

Lovea cu picioarele și pumnii, încerca să muște, dar nu scotea o vorbă. În timp ce se zvârcolea pentru a scăpa din strânsoarea lui Ripley, unicul sunet care se auzea în spațiul strâmt era cel al respirației ei gâfâite. Și chiar și acest zgomot era în mod misterios înfundat.

În viața ei, Ripley mai încercase o dată să stăpânească o ființă mai mică decât ea și care poseda o ferocitate cel puțin egală: în ziua în care se hotărâse să-l ducă pe Jones la un veterinar.

Vorbea cu fetița, tot eschivând loviturile de picioare, de coate și evitând mușcăturile.

— Totul e bine, e bine. S-a terminat, nu mai ai de ce să te temi. Ești salvată.

Fetița osteni și mișcările ei încetiniră precum cele ale unei jucării mecanice cu arcul slăbit. Se înmuie în brațele lui Ripley, aproape catatonică și se lăsă legănată. Femeia nu reușea să privească cu indiferență această copilă cu buze palide și tremurătoare.

Fetița își afundă capul în pieptul adultei, fugind de o oribilă lume de coșmar pe care numai ei îi era dat să o vadă. Ripley continua s-o legene și să-i murmure vorbe de alint cu glas duios și împăciuitor, inspectând refugiul sferic. Observă un obiect pus în vârful grămezii de comori recuperate. Era, fără nici un dubiu, un *solido* înrămat al fetiței, chiar dacă fetița din imagine era bine îmbrăcată și surâzătoare, cu părul curat și pieptănat, cu o panglică viu colorată în șuvițele blonde, haine imaculate și o piele roz. Sub *solido*, era scris cu litere aurii: *First Grade Citizenship Award Rebecca Jorden*.

Vocea lui Hicks răsună în conducta de aerisire:

— Ripley. Ripley?… E-n ordine acolo?

— Da. (Conștientă că poate nu o auzise, adăugă mai tare:) E-n ordine. Amândouă suntem bine. Ne întoarcem.

Fetița nu se împotrivi când Ripley făcu drumul îndărăt, trăgând-o de glezne.

CAPITOLUL 7

Ghemuită pe un scaun, copila își ținea genunchii strânși la piept și privea în gol; nu-i vedea pe adulții care o observau curioși. Un manșon de biomonitor, al cărui diametru fusese redus de Dietrich, îi încingea brațul stâng.

Gorman se așeză lângă fetiță, în timp ce meditehniciana studia informațiile furnizate de aparat.

— Cum ziceai că o cheamă?

Dietrich notă ceva pe un caiet electronic.

— Ce?

— Cum o cheamă. Știm, nu?

Mediteha dădu din cap. Absentă.

— Rebecca, cred.

— Exact, făcu locotenentul care arboră cel mai frumos zâmbet al său și se aplecă spre copilă, cu mâinile pe genunchi. Gândește-te, Rebecca. Concentrează-te. Trebuie să faci un efort și să ne ajuți ca să te ajutăm și noi pe tine. De-asta suntem noi aici: să te ajutăm. Nu te grăbi, spune-ne tot ce-ți amintești. Absolut tot. Începe cu începutul.

Fetița nu se mișcă, expresia feței rămase neschimbată. Era amorfă, fără să fie catatonică, tăcută, fără să fie mută. Dezamăgit, Gorman se îndreptă și se uită la stânga, prilej cu care o văzu pe Ripley intrând cu o ceașcă aburindă.

— Unde sunt părinții tăi? Trebuie să încerci să…

— Gorman! Fă o pauză, ce zici?

Locotenentul vru să-i răspundă, dar se răzgândi și dădu din cap resemnat. Se ridică.

— Blocaj mental complet. Am încercat totul, cu excepția metodei dure. Și nu e cazul. Riscăm să o facem să se cufunde în demență. Dacă n-o fi deja prea târziu.

— Nu, interveni Dietrich, oprind aparatele portative de diagnostic pentru fetiță și scoțând cu blândețe manșonul de pe brațul inert. E-ntreagă la trup, deși la limita malnutriției. Cred totuși că este ceva provizoriu. Ceea ce mă surprinde mai mult este că am mai găsit-o în viață după ce n-a absorbit decât hrană crudă și liofilizată. (O privi pe Ripley.) Ai văzut punguțe cu vitamine în refugiu?

— Nu m-am gândit să verific, iar ea nu m-a invitat să vizitez locurile.

— E corect. În sfârșit, trebuie să se priceapă la dietetică fiindcă n-am găsit nici un simptom de carență gravă. Puștoaica asta este nemaipomenită.

— Și pe plan mental?

Ripley își bea cacao cu înghițituri mici, fără să o scape pe copilă din ochi. Pielea acesteia era ca pergamentul, dosul palmelor era plin de riduri.

— E prea devreme ca să mă pronunț, dar reflexele sunt bune. Ar fi prematur să diagnosticăm un blocaj mental. Este încă traumatizată de încercările prin care a trecut.

— Contează prea puțin, cum o cheamă, zise Gorman, mergând spre ușă. Ne pierdem timpul încercând s-o facem să vorbească.

Se găseau într-o încăpere lipită de centrul de exploatare. Locotenentul ieși pentru a-i întâlni pe Burke și Bishop, pe când Dietrich se îndepărta în sens opus. Prin ușa rămasă deschisă, Ripley îi văzu pe cei trei bărbați strânși în jurul ordinatorului central al coloniei, pe care Hudson îl reactivase, apoi îngenunche lângă fetiță. Îi dădu la o parte o meșă încâlcită care-i cădea pe ochi. Femeia ar fi putut să coafeze o statuie, judecând după reacțiile ei.

Zâmbind mereu, îi întinse ceașca aburindă.

— Ține, gustă. Dacă nu ți-e foame, măcar sete ți-o fi. Și pun pariu că nu ți-a fost prea cald în balonul ăla din circuitul de aerisire, de când nu mai funcționează sistemul de încălzire. (Îi ținea ceașca sub

nas pentru a o face să adulmece mirosul, cald și aromat al conținutului.) Este cacao. Nu-ți place?

Fetița nu se mișcă, iar Ripley strânse mânuțele în jurul cești, apoi le ridică spre gură. Dietrich avea dreptate în privința reflexelor motorii. Bău mecanic și fără să privească. Îi curse o parte din cacao pe bărbie, dar cea mai mare parte se duse pe gât.

Temându-se să nu forțeze un stomac atrofiat, Ripley luă ceașca pe jumătate plină.

— Ei, a fost bună? O să mai bei peste un minut. Nu știu ce ai mâncat și ce ai băut până acum și nu vreau să te îmbolnăvesc cu mâncare prea bogată (Îi mai descâlci părul blond.) Sărăcuța. Nu prea ești vorbăreață, așa-i? Dar dacă nu vrei să vorbești, n-ai decât. Și eu sunt cam tot așa. Am observat că majoritatea oamenilor vorbesc fără să spună nimic. Le place să pronunțe cuvinte, dar nu asculta răspunsurile. Mi se pare o prostie. Dacă ești mic, nu înseamnă că n-ai nimic important de exprimat. (Puse ceașca de-o parte și luă o cârpă pentru a șterge urmele de cacao de pe bărbia fetiței. Simți osul mandibulei sub pielea întinsă.) Oho, zise ea surâzând. Acum că bărbița e curată, nu mai are aceeași culoare cu restul și va trebui să continui. Altfel nu se asortează.

Scoase puțină apă sterilizată dintr-un săculeț deja desfăcut și udă cârpa, cu care șterse praful, jegul și ultimele picături de cacao de pe fața fetiței. Deși rămăsese cuminte pe scaun, ochii ei albaștri se fixară pe Ripley de parcă acum o vedea pentru prima oară. Femeia fu cuprinsă de o bucurie nestăpânită.

— Nu-mi vine să cred că aici se găsește o fetiță, declară înainte de a examina cârpa. Stratul de praf este atât de gros că am putea săpa șanțuri în el. (Se apropie pentru a studia fața emaciată.) Ba da, este chiar o fetiță. Și este frumoasă.

Ripley se întoarse pentru a fi sigură că nimeni nu era pe punctul de a se năpusti înăuntru. Sosirea unui nepoftit ar fi stricat tot ce realizaseră un pic de cacao cald și apă chioară.

Nu avea nici un motiv de îngrijorare. Toate persoanele prezente în centrul de exploatare stăteau în jurul terminalului pentru a-l privi pe Hudson apăsând pe tastele consolei. Pe monitorul principal se forma o reprezentare tridimensională a coloniei. Niște linii geometrice se deplasau alene de la stânga la dreapta. Comtehul inseră noi instrucțiuni care începură să defileze de jos în sus. Hudson nu se distra defel și nu căuta să-și demonstreze talentele: urmărea ceva anume. Lăsase de-o parte glumele deocheate și lucra concentrat. Înjura și-acum, desigur, dar numai în gând. Ordinatorul știa toate răspunsurile, dar găsirea întrebărilor potrivite era o operație obositoare pentru nervi.

Burke, care studiase restul materialului, își schimbă poziția pentru a vedea mai bine și murmură pentru Gorman:

— Ce caută?

— EBP-urile. Emițătoarele biologice personale. Fiecare colon are implantat, chirurgical, un astfel de aparat, la sosirea aici sau la naștere.

— Știu ce e EBP-ul, replică Burke. Că doar Compania le fabrică. Dar nu văd de ce le caută. Dacă ar mai fi supraviețuitori i-am fi găsit până acum. Sau ar fi venit ei în întâmpinarea noastră.

— Nu neapărat. Gorman răspunse politicos.

În mod oficial, Burke însoțea expediția ca simplu observator însărcinat cu apărarea intereselor financiare ale Companiei și era remunerat și de patronii lui și de Administrația colonială, dar nici un înscris nu preciza extinderea puterilor sale. Putea da sfaturi dar nu și ordine. Era vorba de o misiune militară, sub comanda lui Gorman. Teoretic Burke îi era egal, dar practic altfel stăteau lucrurile.

— Pot exista supraviețuitori incapabili de a se deplasa, fiind răniți sau blocați în interiorul vreunei clădiri. Astfel de căutări nu prea au sorți de izbândă, dar acesta-i regulamentul. Trebuie să efectuăm

această verificare. (Se răsuci spre comteh.) Totul funcționează normal, Hudson?

— Dacă se află un singur supraviețuitor pe o rază de doi kilometri, vom ști. Deocamdată n-am captat nimic în afară de semnalul puștoaicei.

— EBP-urile nu mai emit deci după moartea purtătorilor? întrebă Wierzbovski, care se afla de cealaltă parte a sălii.

— Noile modele, nu, îi răspunse Dietrich, care-și tria instrumentele. Ele sunt alimentate în parte de câmpul electric al corpului, iar dacă purtătorul lor moare, moare și semnalul. Capacitatea electrică a unei mortăciuni e nulă. Ăsta-i singurul inconvenient al corpului omenesc: nu se mai încarcă, așa ca o baterie.

— Hai, nu mă-nebuni? făcu Hudson aruncând o privire către meditehă. Și cum știu dacă un tip e pe alternativ sau continuu?

— La fel de simplu cum afli dacă e cu pânze sau cu aburi. În cazul tău, de exemplu, sare-n ochi.

Era mai bine să fi luat altă cârpă decât să încerce să o spele pe prima. Ripley curăța acum mânuțele fetiței înlăturând jegul acumulat între degete și sub unghii. Astfel apărea pielea roz, iar ea nu înceta să-i vorbească.

— Nu știu cum ai reușit să rămâi în viață când toți ceilalți mureau, dar tu ești o fetiță cu adevărat curajoasă, Rebecca.

Un sunet ajunse la urechile lui Ripley, abia sesizabil.

— N… Newt.

Femeia încremeni și-și întoarse apoi privirea pentru a-și ascunde emoția. Își continuă operația de curățire și se aplecă.

— Îmi pare rău, micuțo, n-am auzit prea bine. Câteodată sunt cam tare de urechi. Ce-ai spus?

— Newt. Eu mă… mă numesc Newt. Așa mi se spune. Nimeni nu-mi spune Rebecca.

Ripley termină și cu a doua mână. Știa că dacă nu răspundea, fetița putea să cadă din nou în mutism, dar trebuia să aibă grijă să nu spună ceva care ar putea-o tulbura. Să pălăvrăgească de una de alta. Fără să pună întrebări.

— De acord, tu ești Newt. Eu sunt Ripley… și toată lumea-mi spune Ripley. Dar poți să-mi dai alt nume dacă vrei. (Cum fetița nu comentă, îi ridică mânuța pe care tocmai o terminase de curățit și o strânse). Încântată de cunoștință, Newt. (Arătă spre capul de păpușă.) Și ea cine e? I-ai dat un nume? Da, ce proastă sunt. Toate păpușile au un nume. La vârsta ta și eu aveam multe și toate aveau câte un nume. Altminteri, cine le-ar putea recunoaște?

Newt se uită la bila de plastic cu ochii sticloși.

— Casey. Este singura mea prietenă.

— Păi, și eu?

Fetița îi adresă o privire atât de penetrantă, încât rămase interzisă. În ochii ei nu citea nimic copilăresc. Și Newt îi răspunse cu glas tern:

— Nu vreau să-mi fii prietenă.

— Și de ce? întrebă Ripley încercând să-și disimuleze surprinderea.

— Pentru că vei muri în curând, ca și ceilalți. Ca toată lumea. (Se uită la capul de păpușă.) Cu Casey e altceva. Ea va rămâne cu mine. Dar tu o să mori și o să mă lași singură de tot.

În glasul ei nu era nici furie, nici reproș. Ea exprimase un fapt simplu, cu detașare și siguranță, ca și cum evenimentul anunțat aparținea deja trecutului. Sângele îi îngheță și se simți mai terorizată de aceste cuvinte decât de toate câte se întâmplaseră de când naveta părăsise portul liniștit al lui *Sulaco.*

— Oh, Newt. Așa s-au dus tata și mama, nu-i așa? Nu vrei să-mi povestești? (Fetița își coborî ochii și rămase cu privirea fixată pe genunchi. Degetele îi albiseră de cât strângeau capul păpușii.) Ar fi aici, dacă ar putea. Sunt convinsă.

— Au murit. De-aia n-au venit să mă vadă. Au murit ca toți ceilalți. O spusese cu o convingere terifiantă.

— Bine, dar nu poți fi sigură.

Newt își ridică privirea spre Ripley. Nu în acest fel se uita o fetiță de șase ani la un adult, dar Newt nu mai era un copil decât prin mărime.

— Știu. Au murit toți. Au murit și o să mori și tu curând și eu o să rămân singură cu Casey.

Ripley suportă privirea copilei și nu încercă să surâdă, știind că n-o va păcăli.

— Newt. Uită-te la mine. Nu voi pleca. Nu te voi abandona și n-am să mor. Îți promit. Nu voi pleca. Am să stau cu tine cât vei dori tu.

Fetița nu se uita la ea. Femeia știa ce luptă se dădea în capul său: Newt ar fi vrut să o creadă, încerca să o creadă. În sfârșit, copila își înălță capul.

— Juri?

— Pe ce-am mai sfânt. Ripley își făcu cruce.

— Și dacă mori, iadul să te-nghită?

De data asta zâmbetul femeii fu foarte aproape de grimasă.

— Și dacă mor, iadul să mă-nghită.

Se priviră. În ochii lui Newt apărură lacrimile și buza inferioară începu să-i tremure. Încet, toată tensiunea acumulată în trupușorul ei se eliberă și masca de indiferență căzu, înlocuită fiind de o expresie mai firească: aceea a unei fetițe înfricoșate. Își împreună brațele în jurul gâtului lui Ripley și porni să plângă în hohote. Femeia simțea cum curgeau lacrimile pe gâtul ei. O legănă în brațe murmurându-i cuvinte de alinare. Apoi închise ochii pentru a strivi propriile-i lacrimi, temeri și prezența morții care bântuia centrul de exploatare din *Hadley*, nădăjduind că va putea să-și țină legământul.

Lovitura de teatru care avusese loc își avu corespondentul în sala vecină. Hudson strigă triumfător.

— Ha! Gata, am reușit! Le-am reperat. Dați-mi o mașină ca lumea și vă găsesc portofelul pe care l-ați pierdut sau chiar și pe verișorul Jed pe care l-ați pierdut din vedere de-atâta vreme, făcu el dând o palmă afectuoasă consolei. Bijuteria asta e cam turtită, dar e a naibii de eficace.

Gorman se aplecă peste umărul comtehului.

— Care e starea lor?

— Nu știu. EBP-urile sunt rezistente, dar nu intră în amănunte. Se pare totuși că sunt toți acolo.

— Unde?

— Colo sus, în stația de epurare a atmosferei, răspunse Hudson studiind planul. Nivel C, sub partea de sud a clădirii. (Bătu în ecran.) Mașina asta este de-a dreptul adorabilă când e vorba de localizare.

Se adunaseră cu toții în jurul comtehului pentru a privi ecranul. Hudson stopă programul de cercetare și mări imaginea unei zone a coloniei. În centrul planului stației de epurare, numeroase puncte albastre luminoase clipeau ca niște pești abisali.

Hicks mârâi.

— Se pare că toată populația s-a strâns acolo.

— Mă-ntreb de ce s-or fi refugiat acolo, zise Dietrich. După toate aparențele, ultima luptă s-a dat aici.

— Or fi reușit să iasă și s-au dus să se adăpostească într-un loc mai sigur, declară Gorman. Nu uitați că stația de epurare este mereu alimentată cu energie, iar acesta este un avantaj inestimabil. Hai să vedem la fața locului.

— La ordinele dumitale, locotenente. Înainte marș, băieți. (Apone își luă rucsacul și centrul de exploatare deveni un stup zumzăitor.) Dar cum nu suntem plătiți cu ora, mă întreb cum am putea ajunge acolo.

I se adresase lui Hudson care reduse imaginea de pe ecran pentru a obține o vedere de ansamblu a coloniei.

— Există un pasaj îngust pentru vehiculele de întreținere. Ar fi ceva de mers, sergent.

Apone îl privea pe Gorman, așteptând ordinele.

— Nu știu ce crezi, sergent, dar mie pasajele lungi și înguste nu-mi inspiră încredere; aș prefera să văd toată lumea în plină formă la sosire. Și aș vrea să beneficiez și de sprijinul puterii de foc al VTT-ului când vom intra.

— Exact așa mă gândeam și eu, locotenente.

Apone păru că răsuflă ușurat. Era gata să facă aceeași propunere și era fericit că nu fusese nevoit să-și impună punctul de vedere. Alți doi infanteriști dădură din cap, și ei vizibil satisfăcuți. Gorman era lipsit de experiență, dar nu și de bun simț.

Hicks se întoarse spre mica încăpere alăturată pentru a striga.

— Hei, Ripley, mergem să facem o mică plimbare. Vii cu noi?

—Venim acum. (Fură toți uimiți să o vadă pe fetiță ieșind din cealaltă încăpere.) V-o prezint pe Newt. Newt, ei sunt prietenii mei. Sunt și ai tăi.

Copila se mulțumi să le adreseze un mic semn cu capul, refuzând deocamdată să-și extindă prietenia la alte persoane în afară de Ripley. Doi infanteriști îi întoarseră salutul în timp ce se echipau. Gorman era deconcertat. Newt își înălță ochii spre noua ei prietenă. Ea strângea în continuare capul de păpușă în mâna dreaptă.

— Unde mergem?

— Într-un loc sigur. Ajungem curând.

Newt aproape că zâmbi.

În blindat, infanteriștii erau mult mai calmi decât atunci când ieșeau din naveta de debarcare. Devastarea, clădirile pustii și deteriorate, dovezi de netăgăduit al unor înfruntări necruțătoare care s-au desfășurat în colonie, totul le înghețase entuziasmul. Era

evident că oamenii din colonie au încetat să emită pentru că au fost constrânși de ceva. Întreruperea comunicațiilor nu se datora unei defecțiuni a satelitului releu sau a emițătoarelor bazei ci unuia dintre monștrii lui Ripley. Dacă ar fi să aibă dreptate, creatura în chestiune ar mai bântui prin zonă. Fetița reprezintă, fără îndoială, o mină de informații asupra subiectului dar nimeni nu-i punea întrebări. Acestea erau ordinele lui Dietrich. Restabilirea copilei era precară și nu doreau să rişte o recidivă punându-i întrebări traumatizante. Nu le rămânea decât să încerce să acopere lacunele raportului înregistrat de Ripley, apelând la imaginație. Și toți aveau.

Wierzbowski conducea transportorul de trupe pe o șosea care lega colonia propriu-zisă de stația de epurare a atmosferei, situată la un kilometru depărtare, printr-un pasaj crepuscular. Vântul se înverșunase împotriva blindatului, dar fără să-l zgâlțâie. Acest VTT era conceput să reziste la vânturi de până la trei sute de kilometri pe oră și nu se sinchisea de o furtună acheroniană. În urmă, naveta așezată în zona de aterizare, va aștepta întoarcerea acestuia.

Înainte, turnul conic al enormului epurator iradia o lucire spectrală și continua să terraformeze atmosfera inospitalieră a acestei lumi. Ripley și Newt stăteau alături îndărătul cabinei conductorului. Wierzbowski era preocupat de pilotare. Siguranța relativă oferită de blindat o făcea pe fetiță mai vorbăreață. Gândindu-se la duzina de întrebări pe care ar fi vrut să i le pună, Ripley se mulțumea să o asculte. Uneori, însă, Newt răspundea la câte o întrebare neformulată.

— Eram cea mai tare la acest joc. Cunosc tot labirintul.

Legăna capul de păpușă privind paravanul din față.

— Labirintul? repetă Ripley, înainte de a-și aminti unde o găsise pe fetiță. Adică sistemul de aerisire?

— Aha, și nu numai conductele de aer. Mai trec și prin niște tunele pline de cabluri și alte chestii. Trec prin pereți, pe sub podea. Pot să mă duc oriunde. Eram campioană. Nu era nimeni mai tare ca

mine. A, ziceau că trișez fiindcă eram cea mai mică, dar nu-i adevărat. Eram cea mai isteață, asta e. Și am o memorie bună. Țin minte fiecare pasaj prin care n-am fost decât o dată.

— Apoi, să știi că ești campioană.

Fetița se arătă încântată de compliment. Ripley privi înainte. Stația de epurare creștea dincolo de parbriz. Era o construcție foarte urâtă, cu linii pur funcționale. În cursul ultimelor decenii, numeroasele țevi, rezervoare și canalizări fuseseră zgâriate și ciupite de pietre și nisipul ridicat de vânt, dar instalația rămânea la fel de eficace și dizgrațioasă. Ajutată în misiunea ei de replicile ei răspândite pe toată suprafața planetei, ea muncea neîncetat vreme de ani de zile pentru a încheia procesul de descompunere a elementelor invizibile din atmosferă, pentru a o purifica și a-i aduce elementele complementare care vor da naștere unei biosfere agreabile și unui climat blând. Urâțenia va da naștere frumuseții.

Muntele de metal monolitic domina vehiculul blindat. Wierzbowski frână în fața intrării principale. Conduși de Hicks și Apone, infanteriștii se desfășurară în fața marii porți. Vuietul enormelor mașini se putea auzi, în pofida șuieratului necontenit al vântului. Ele își continuau lucrarea chiar și în absența stăpânilor umani.

Hudson ajunse primul la poartă și-și plimbă repede degetele peste comenzile de deschidere.

— O surpriză plăcută. Funcționează.

Apăsă pe un buton și panoul cel greu lunecă lateral pentru a le dezvălui interiorul stației. Departe, în dreapta, o rampă de beton cobora în străfundurile construcției.

— În ce parte, locotenente? întrebă Apone.

— Luați-o pe rampă, ordonă Gorman din VTT. Puțin mai jos dați de o alta. Coborâți până la nivelul C.

— Înțeles, răspunse sergentul înainte de a face un semn trupelor sale. Drake, mergi înainte. Ceilalți, în urmă, câte doi. La drum!

Hudson stătea în fața panoului de comandă. Ezită.

— Și poarta?

— Aici nu-i nimeni. Las-o deschisă.

Porniră pe planul înclinat, pentru a pătrunde în măruntaiele stației. Raze de lumină oblice coborau până la ei printre platforme și pasarele cu grilaj, răsucindu-se peste canalizările aliniate ca niște tuburi de orgă. Aprinseră totuși lămpile de la căști. Vibrația regulată a mașinilor îi învăluia, zumzăitoare. Imaginile transmise de camerele lor dansau pe monitoare pe parcursul coborârii, făcând dificilă pentru cei rămași în VTT orice observație. Pasajul deveni orizontal, dar imaginile se stabilizară. Se vedea un sol acoperit cu cilindri mari și canalizări, de stive de recipiente de plastic și de butelii înalte de metal.

— Nivel B, anunță Gorman de la postul de operații. Semnalele provin de la etajul inferior. Progresați mai încet. E greu să vedem ceva când mergeți repede pe o rampă.

Dietrich se întoarce spre Frost.

— O fi vrând să zburăm? Așa o să aibă imaginea mai stabilă.

— Și dacă te-aș lua în brațe? îi strigă Hudson.

— Și dacă te-aș împinge peste balustradă? Claritatea ar fi asigurată, până te spargi.

— Gura, mârâi Apone.

Ajunseră la o cotitură a rampei. Hudson și ceilalți se conformară. În postul de operații, Ripley se uită peste umărul drept al lui Gorman. Burke o imită, de cealaltă parte, iar Newt încercă să se fofileze printre adulți. Cu toată magia tehnicii, locotenentul nu reușea să obțină o singură imagine cu claritate satisfăcătoare.

— Interferențele sunt numeroase acolo. Cu cât coboară mai mult, cu atât mai multe sunt obstacolele pe care le are de trecut semnalul ca să ajungă la noi, iar emițătoarele lor nu sunt prea puternice. Ce materiale se găsesc într-o stație de epurare a atmosferei?

— Materialele compozite de fibră de carbon și siliciu în partea de sus, pentru a obține în același timp soliditate și lejeritate. Multă sticlă și metal în separații. În privința fundațiilor și al nivelelor subterane, nu e greu de ghicit. Beton și platforme de oțel întărit cu aliaj de titan.

Gorman izbuti să-și stăpânească furia și modifică inutil alte reglaje.

— Dacă alimentarea auxiliară și epuratoarele ar fi oprite, recepția ar fi mult mai bună, dar oamenii mei n-ar mai avea decât lămpile pentru a-și lumina drumul. Alegerea e dificilă.

Scutură din cap studiind imaginile neclare, apoi se apropie de microfon.

— Nu vedem mare lucru. Ce-i în fața noastră?

Paraziții bruiară și răspunsul lui Hudson.

— Aștept să mi se spună. Nu sunt decât un simplu comteh.

Locotenentul se uită la Burke.

— Muncitorii voștri au făcut asta?

Reprezentantul Companiei se apropie de ecrane pentru a studia imaginile indistincte care ajungeau la ei din măruntaiele stației de epurare a atmosferei.

— Dumnezeule, nu.

— Deci nu știi despre ce e vorba?

— Eu n-am mai văzut așa ceva.

— Ar putea fi o construcție datorată coloniștilor?

Burke privea în continuare. În cele din urmă, scutură din cap.

— Dacă au făcut-o ei, au improvizat. Planurile unei asemenea chestii nu figurează în niciunul din manualele noastre.

Noile structuri fuseseră adăugate la învălmășeala de țevi și de canalizări care se încrucișau la nivelul inferior al stației. Era indubitabil o construcție realizată cu un scop precis și nu rezultatul unui accident industrial. Pe alocuri umed și strălucitor, materialul folosit pentru construirea acestui adaos semăna cu rășina epoxidă sau cu cleiul solidificat. În anumite puncte, lumina pătrundea în

această substanța câțiva centimetri, dezvăluind o structură internă extrem de complicată. În alte părți, această materie poseda o opacitate totală. Culorile erau blânde: verde pal și gri, pe alocuri cu straturi mai sumbre. Niște cavități stranii, ale căror diametru varia între cincizeci centimetri și peste zece metri, erau legate prin fire de păianjen care păreau fragile, dar în fapt se dovedeau mai rezistente decât cablurile de oțel. În acest labirint intrau tunele adânci, iar în podea erau săpate puțuri. Materialele adăugate se contopeau atât de precis în structurile anterioare încât era greu de stabilit unde anume se termina lucrarea omenească și unde începea materia aceasta total diferită.

Din loc în loc, elementele noi imitau aproape perfect elementele stației, dar nimeni nu putea spune dacă fusese dinadins. Acest ansamblu strălucitor se întindea în interiorul nivelului C, cât duceau camerele infanteriștilor. Substanța rășinoasă umplea cel mai neînsemnat spațiu liber, dar nu împiedica funcționarea stației care continua să mormăie și să modifice atmosfera *Acheronului*, indiferentă la compartimentarea heteromorfă a unei mari părți a nivelului ei inferior. Numai Ripley avea o vagă idee despre natura a ceea ce descoperiseră infanteriștii, dar era năucită ca să nu mai poată furniza și explicații. Era cufundată în amintire.

Gorman îi observă expresia feței.

— Ce este?

— Nu știu.

— Dumneata știi ceva, noi n-avem de unde. Hai, Ripley. Vorbește. Îți ofer și o sută de credite pentru o sugestie valabilă.

— Nu am certitudini. Cred că am mai văzut așa ceva, dar nu sunt sigură. Asta e puțin altfel. Mai elaborată și…

— Îmi vei spune când îți va porni iar creierul să funcționeze. (Locotenentul, dezamăgit, se apropie de microfon.) Reia înaintarea, sergent.

Infanteriștii o luară din loc. Fasciculele lămpilor individuale se reflectau pe pereții sticloși. Cu cât se afundau în labirint cu atât acesta părea să aibă o origină organică. De parcă ar fi fost interiorul unui os sau al unui organ gigantic, care nu ar fi putut aparține unui specimen al unei specii cunoscute. Oricare ar fi fost scopul urmărit, căldura eliberată de pila nucleară care alimenta stația se acumula în aceste locuri. Vaporii de apă șuierau și, condensându-se, formau bălți. Aceasta era respirația uzinei.

— Pasajul se lărgește. Hicks efectuă o panoramare cu camera sa.

Militarii pătrunseră în interiorul unui vast dom cu pereții făcuți dintr-un material diferit. Faptul că toți infanteriștii își păstrau calmul se datora antrenamentului.

— Oh, Dumnezeule, murmură Ripley.

Burke trase o înjurătură. Camerele și lămpile le ofereau imaginea sălii. În locul pereților netezi și ondulați de mai înainte, erau acum alții, grosolani și neuniformi. Se vedea în plus un basorelief compus din obiecte diverse provenind din colonie; mobile, cabluri, componente solide și lichide, mașini sfărâmate, efecte personale, zdrențe de haine, oase și cranii umane, totul asamblat de acea rășină epoxidă omniprezentă și translucidă.

Hudson se aplecă pentru a-și trece repede mâna înmănușată peste un perete, mângâind în treacăt niște coaste care aparținuseră unor ființe umane. Râcâi materia rășinoasă, fără s-o cresteze.

— Ai mai văzut o chestie ca asta?

— Eu, nu, făcu Hicks. Nu sunt chimist.

Așteptau părerea lui Dietrich. Ea o prezentă:

— Parcă ar fi o secreție. Monștrii ăia scuipă treaba asta, Ripley?

— Nu… nu știu de unde vine, dar am mai văzut… la o scară mai mică.

Gorman țuguie buzele. Spiritul său analitic trecuse peste șocul inițial.

— Se pare că au dat iama prin colonie după materiale de construcție, zise el arătând imaginea de pe ecranul lui Hicks. Au prins acolo și un stoc întreg de discuri de ordinator.

— Și baterii reșarjabile, completă Burke arătând spre alt ecran. Material scump. Totul distrus.

— Și coloni, adăugă Ripley. După ce-au terminat cu ei. (Își coborî ochii asupra fetiței care se ținea de ea, gravă.) Newt, mai bine du-te să stai în față. Hai.

Copila dădu din cap și se îndreptă, docilă, spre cabina comandantului de transportor.

Aburul se făcea mai dens, pe măsură ce înaintau, iar fenomenul era însoțit de o creștere corespunzătoare a temperaturii.

— E mai cald ca-n iad, bombănea Frost.

— Parc-am fi ajuns, aprobă Hudson. Numai că acolo nu e așa umed.

Privirile lui Burke și Gorman erau fixate pe ecrane. Ripley puse ochii pe un mic monitor, unde apărea planul stației.

— Sunt exact sub niște schimbătoare ale circuitului de răcire primară…

Burke îi răspunse, fără să-și ridice ochii de pe imaginile transmise de camera lui Apone.

— Aha, poate că gângăniilor le place căldura și de-asta și-au construit…

— Nu asta voiam să spun. Gorman, dacă oamenii tăi folosesc armele acolo, vor secționa canalizările sistemului de răcire.

Burke înțelese brusc unde voia să ajungă Ripley.

— Are dreptate.

— Și-apoi? întrebă locotenentul.

— Apoi? Rezultă o scurgere de freon, de apă… pe scurt, fluid de răcire.

— Cu atât mai bine. Îi va răcori.

— Ce mai este?

— Asta nu-i tot.

— Miezul sectorului nu va mai fi răcit.

— Și-apoi, și-apoi? De ce nu spunea ce avea de spus? Femeia asta nu pricepea că n-aveau timp de ghicitori?

— Mă tem de o explozie termonucleară.

— Ei, drăcie. (Gorman se așează și medită asupra opțiunilor. Hotărârea lui fu simplificată de faptul că nu există decât o posibilitate.) Apone, recuperează încărcătoarele de la toată lumea. Nu se poate trage acolo.

Sergentul nu era singurul care auzise ordinul. Infanteriștii se priveau increduli și consternați.

— E țicnit, sau ce are? făcu Wierzbowski strângându-și pușca lângă el, ca pentru a-l sfida pe Gorman să vină să i-o ia.

— Și atunci ce folosim? mormăi Hudson. Insulte? Hei, locotenente, încercăm cu judo? Dar trebuie să aibă și ei brațe.

— Au, afirmă sec Ripley.

— Nu sunteți neajutorați ca bebelușii, Hudson, răspunse Gorman. Aveți alte arme.

— N-ar putea fi o idee rea, murmură Dietrich.

— Ce? Folosim celelalte mijloace de apărare? clănțăni și Wierzbowski.

— Nu. Hudson, în pielea goală ca un bebeluș nou-născut. Nici o creatură n-o să-i reziste.

— 'Te-n cur, Dietrich, strigă comtehul.

— Nici o problemă.

Oftând, meditehnica scoase încărcătorul din armă.

— Doar aruncătoarele de flăcări, precizează Gorman. Toate armele în bandulieră.

Sergentul era deja în mijlocul oamenilor lui pentru a recupera încărcătoarele.

— L-ați auzit pe locotenent. Descărcați.

Toate puștile deveniră inutilizabile. Vasquez îi dădu fără tragere de inimă bateriile criblorului. Cei trei infanteriști care mai aveau și aruncătoare de flăcări pe lângă armele reglementare le luară, le preîncălziră și le verificară. Vasquez, pe furiș, scoase o baterie de schimb dintr-un buzunar și o băgă în armă. De îndată ce ochii sergentului și ai camerelor se întoarseră de la ei, Drake o imită. Cei doi operatori își făcură cu ochiul.

Hicks nu avea cui să-i facă cu ochiul și nici criblor pe care să-l încarce pe ascuns, dar avea în schimb un toc cilindric fixat pe cartușiera ținutei de luptă. Îl desfăcu și scoase o flintă de calibrul 12. În timp ce Hudson îl privea cu interes, caporalul își închidea la loc platoșa, prinse patul relicvei bine întreținute și o încărcă.

— Unde-ai găsit-o, Hicks? Când am văzut umflătura aia am crezut că ai luat o sticlă cu tine, deși nu obișnuiești. Ai julit-o dintr-un muzeu?

— Se transmite din tată în fiu de mult timp. Frumoasă, nu?

— Mai vorbești? Mai e bună de ceva?

Hicks îi arătă un cartuș.

— Nu este ca muniția noastră regulamentară, performantă și ultrarapidă, dar te asigur că nu mi-ar plăcea să primesc una din astea în mutră. (Vorbi mai încet.) O port mereu cu mine. Pentru lupta de aproape. Rămâne între noi: nu cred că poate face mari pagube la distanță.

— Oricum, e drăguță, confirmă Hudson aruncând o ultimă privire admirativă. Ești al naibii de tradiționalist, Hicks.

Caporalul schiță un zâmbet.

— Sunt un nostalgic.

Se auzi glasul lui Apone.

— Înainte. Hicks, că tot îți place să rămâi în urmă, asiguri spatele.

— Cu plăcere, sergent.

Caporalul propti patul flintei de umărul drept, balansând-o lesne în brațe, cu degetul pe trăgaci. Hudson zâmbi, făcu un semn lui

Hicks și-și ocupă poziția care-i fusese indicată, în capul coloanei.

Aerul era dens, saturat cu aburul volburos care aureola fascicolele lămpilor. Hudson avea impresia că înainta printr-o junglă de oțel și plastic. Glasul lui Gorman răsună în receptoare.

— Mișcări?

Întrebarea părea să vină de departe.

Comtehul știa totuși că locotenentul se găsea doar la două nivele mai sus, exact lângă intrarea în stația de epurare. Nu-și lua ochii de la detector.

— Aici Hudson, locotenente. Tot nimic. Aici numai aerul se mișcă.

Trecu de un cot al pasajului și ridică ochii de pe cadranul miniatural. Ceea ce văzu îi făcu să uite de aparat, de pușcă, de toate celelalte. Un nou perete încrustat ca un basorelief se înălța dinainte-i. Era acoperit cu protuberante și ondulații, sculptat de o mână neumană: o versiune monstruoasă a Porților infernului de Rodin.

I-au găsit pe colonii dispăruți: inserțiuni vii în rășină epoxidă deja utilizată la construirea structurii spre care se deschideau tunelele, grotele și puțurile care metamorfozau nivelul inferior al stației de epurare într-un coșmar xenopsihotic. Corpurile erau montate în panou, în pozițiile cele mai inconfortabile. Brațele și picioarele erau strâmbe și rupte, ca pentru a corespunde dorințelor extratereștrilor. Capetele erau înclinate în unghiuri neverosimile. Din mulți nu mai rămăseseră decât scheletele pe care carnea putrezise, sau doar câteva oase. Adică aceia, mai norocoși, care cunoscuseră eliberarea morții.

Toți aveau un punct comun. Indiferent de starea de descompunere, cutia toracică era desfăcută, ca și cum sternul explodase.

Infanteriștii înaintau încet în sala cu embrioni, cu fețe sinistre și amuțiți de oroare. Moartea era pentru ei o veche cunoștință, dar ceea ce li se arăta era mai îngrozitor decât moartea. Era obscen.

Dietrich se apropie de silueta unei femei. Trupul, de un alb spectral, părea golit de sânge, dar pleoapele fremătară și se

desfăcură, simțind o mișcare, o prezență. Această femeie cu ochii cuprinși de nebunie, glăsui răgușit: un murmur de disperare. Dietrich se aplecă pentru a auzi:

— Milă… Doamne, omoară-mă.

Cu ochii ieșiți din orbite, Dietrich se dădu înapoi.

În siguranță, la bordul VTT-ului, Ripley asistă la scenă mușcându-și încheietura mâinii stângi. Ea bănuia urmarea, cunoștea motivele rugii femeii și știa că nimeni n-ar fi putut să nu se înduplece să-i îndeplinească ruga. Sughițul de greață se auzi și în difuzoarele postului de operații. Nimeni nu glumi.

Femeia captivă în ganga rășinoasă fu cuprinsă de convulsii și izbuti să găsească energia necesară pentru a urla, un strigăt sfâșietor de suferință.

Ripley făcu un pas spre microfonul cel mai apropiat, vrând să-i avertizeze pe infanteriști de ceea ce urma să se producă, dar nu era în stare să articuleze un sunet. Nici nu era nevoie. Studiaseră cu toții dischetele pe care le înregistrase pentru ei.

— Aruncătoarele de flăcări, strigă Apone. Repede!

Frost îi înmână aparatul sergentului și se dădu în lături. Apone intră în posesia armei în momentul în care pieptul femeii explodă într-o jerbă de sânge. Dinăuntru țâșni un cap mic, cu colți redutabili, șuierând înfuriat.

Degetul lui Apone se strânse pe trăgaci. Ceilalți doi soldați înarmați cu aruncătoare de flăcări făcură la fel. Căldura și lumina care umplură sala calcinară peretele odată cu dihania. Coconii și conținutul lor se topiră ca o melasă translucidă. Se întețea un sunet ascuțit, asurzitor, în timp ce incendiau această parte a sălii. Ceea ce nu era carbonizat se lichefia datorită căldurii intense. Peretele se scurgea, adunându-se în băltoace în jurul bocancilor lor, aidoma plasticului topit. Dar duhoarea nu era cea a plasticului, ci era de origine organică. Toate privirile erau ațintite spre acest perete și pe

aruncătoarele de flăcări. De aceea nimeni nu sesiză mișcarea de pe celălalt perete.

CAPITOLUL 8

Creatura ieși încet din cavitatea în care stătuse până atunci în amorțire. Fumul coconilor și al celorlalte materii organice încă devorate de flăcări formau vârtejuri care reduceau vizibilitatea aproape la zero. Dezmeticindu-se, Hudson aruncă o privire rapidă pe detector. Ochii i se măriră și se răsuci strigând:

— O mișcare! Am detectat o mișcare.

— Poziția? făcu sec Apone.

— Imposibil de localizat sursa. E prea aproape. Suntem prea mulți aici.

— Lasă, Hudson. Răspunde-mi. Unde?

Specialistul în comunicații se străduia să obțină precizări de la aparatul său. Ăsta era cusurul detectoarelor portative: or fi ele foarte solide, dar le lipsea precizia.

— Hm… parcă-i și-n față și-n spate.

În interiorul postului de operații al VTT-ului, Gorman regla cu frenezie potențiometrele monitoarelor individuale.

— Nu vedem nimic de aici. Ce se întâmplă, Apone?

Ripley știa și era sigură de ceea ce urma să se întâmple. Simțea, deși nu vedea nimic. Aidoma unui val care urcă pe nisipul plajei, nevăzut dar perceptibil în miezul nopții. Femeia își regăsi și glasul și microfonul.

— Adună-ți oamenii, Gorman! Ordonă-le să iasă de acolo, imediat!

Locotenentul îi aruncă o privire iritată.

— Eu nu primesc ordine de la dumneata, doamnă. Eu știu ce am de făcut.

— Tot ce se poate, dar nu știi ce se va întâmpla.

La nivelul C, pereții sălii supranaturale se însuflețiră. Gheare, în stare să sfâșie metal, ieșiră din degete biomecanice. Fălci, lubrifiate de o umoare vâscoasă, începură să se miște fără zgomot, cu mișcări de piston. Oamenii nu întrevedeau decât forme neclare, dincolo de perdeaua de fum și aburi.

Apone se pomeni că se retrăgea.

— Folosiți infraroșiile. Căscați ochii, băieți!

Infanteriștii coborâră vizierele, în interiorul cărora se materializau deja imagini – siluetele creaturilor de coșmar care se deplasau prin perdelele de abur într-o tăcere supranaturală.

Pe Dietrich o lăsară nervii și se întoarse pentru a fugi. Dar nu apucă să-și sfârșească mișcarea. Ceva imens și puternic apăru din vălurile opace și-o cuprinse în brațele-i enorme. Meditehniciana urlă și apăsă instinctiv pe trăgaciul aruncătorului de flăcări. Un jet de foc îl înghiți pe Frost, schimbându-l într-o torță umană.

Transmis prin emițătorul său, urletul îi asurzi pe toți colegii lui. Apone se răsuci. Nu putea să vadă nimic din cauza densității atmosferei și a penumbrei, dar auzise. Căldura schimbătoarelor de răcire de la nivelul superior deforma imaginile infraroșii.

La bordul VTT-ului, Gorman încremeni văzând ecranul stins al lui Frost. În același timp traseele vizibile pe biomonitorul lui se neteziră: dealurile și văile vieții au fost înlocuite cu câmpiile morții. Pe celelalte ecrane dansau forme neclare, obiectivele efectuau mișcări panoramice dezordonate. Lumina jeturilor de napalm ale aruncătoarelor de flăcări saturau celulele fotoelectrice ale camerelor, făcând imaginile orbitoare.

Vasquez și Drake se întâlniră în mijlocul acestui haos. Scorpia tehniciană dădu din cap, cu înțeles, către omul de Neanderthal modern, armându-și criblorul.

— Intrăm în horă, făcu ea.

Punându-se spate în spate deschiseră simultan focul și două arcuri de foc țâșniră din cribloare. Păreau doi sudori care asamblau

coca unei nave spațiale. În această sală închisă, rafalele erau asurzitoare. Pentru cei doi operatori de criblor, acest vuiet era comparabil cu o fugă de Bach. Vocea lui Gorman răsuna în receptoarele lor, abia sesizabilă din cauza tumultului.

— Cine trage? Am interzis folosirea armelor grele, ce dracu'!

Vasquez ridică mâna pentru a-și smulge casca fără a pierde din vedere ecranul de ochire al armei. Mâinile, ochii și corpul întreg deveniră niște extensii ale criblorului, iar ființa rezultantă a acestei fuziuni între femeie și mașină porni să danseze și să se învârtă nebunește. Tunete, fulgere, fum, urlet, umpleau sala, un preludiu al Apocalipsei la nivelul C.

Vasquez fu deodată cuprinsă de o fericire intensă. Nici raiul n-ar putea fi mai plăcut.

Un alt urlet se transmise prin difuzoare în postul de operații și Ripley tresări. Camera lui Wierzbowski își încetă emisia, iar traseurile vizibile pe biomonitorul lui se neteziră. Femeia strânse pumnii și unghiile-i intrară în carne. Pe bărbatul acesta îl simpatizase. Și ce făcea ea aici, la urma urmei? De ce nu se afla ea pe Pământ, fără bani și fără grad, dar în siguranță în micul ei apartament, înconjurată de oameni normali și de Jones. De ce acceptase să meargă în întâmpinarea coșmarurilor sale? Din altruism? Pentru că bănuia de la început care era motivul întreruperii comunicațiilor între *Acheron* și Pământ? Sau pentru că dorea să recupereze un nenorocit de brevet de ofițer secund?

În străfundurile stației de epurare, glasuri frenetice, disperate, se suprapuneau frecvenței unice a emițătoarelor-receptoare personale. Acestea se străduiau să filtreze sunetele și să dea un sens haosului. Ea remarcase glasul lui Hudson, al cărui pragmatism se manifesta din nou, mai puternic, decât disciplina.

— Hai, o ștergem!

Apoi îl auzi pe Hicks strigând:

— Nu prin tunelul ăsta, prin celălalt!

Vocea caporalului concentra parcă mai multă furie decât panică.

— Sigur?

Crowe eschivă un adversar invizibil și imaginea transmisă de cameră lui se învârti amețitor. Ceea ce apărea pe ecranul lui era un amestec neclar și mișcător de fum, aburi și de siluete biomecanice.

— În spatele tău. Dar fugi, odată, ce dracu'!

Mâinile lui Gorman se depărtară de consolă. Nu mai avea nici un rost să apese pe butoane ci să ia o hotărâre, iar Ripley înțelese după tenul alb ca varul că nu era în stare.

— Scoate-i de-acolo! urlă ea. Imediat!

— Gura! Inspira pe gură ca peștele, tot urmărind ecranele. (Planul lui de luptă se prăbușise prea repede ca să mai aibă timp să se gândească la niște soluții de rezervă). Gura, ei drăcie!

Monitorul lui Crowe se stinse și microfonul lui transmise un scârțâit metalic. Gorman bălmăjea, încercând să se controleze pe el însuși măcar, fiindcă situația nu o mai putea controla.

— Ăă, Apone, efectuați un tir de baraj cu aruncătoarele de flăcări și veniți la VTT în grupuri mici. Terminat.

Răspunsul sergentului fu bruiat de paraziți, de răcnetul napalmului și bubuitul cribloarelor.

— Ce-ai zis după aruncătoarele de flăcări?

— Am… Repetă instrucțiunile. Avea prea puțină importanță dacă îl auzeau ceilalți. Bărbații și femeile, blocați în sala coconilor, nu aveau timp să asculte, ci decât să reacționeze. Numai Apone mai acorda atenție receptorului său și încerca să găsească o noimă în ordinele încâlcite ale lui Gorman, al cărui glas era distorsionat la limita inteligibilului. Aparatele de emisie-recepție erau concepute să funcționeze în orice împrejurări, inclusiv sub apă, dar ceea ce se petrecea în acest loc nu fusese prevăzut de tehnicieni. Pentru simplul motiv că nu exista nici un precedent.

Cineva urlă înapoia sergentului. Gorman putea să se ducă dracului. Reglă emițătorul pe frecvența comunicațiilor directe.

— Dietrich? Crowe. Răspundeți! Wierzbowski, unde dracu' ești!?

O mișcare în stânga. Se întoarse și era să-l decapiteze pe Hudson. Ochii comtehului ieșiseră din orbite. Era în pragul nebuniei și abia-l recunoscu pe sergent. Nu-i mai ardea de glume. Făcuse el pe fanfaronul, dar îi trecuse. Era înnebunit de spaimă și nici nu se mai învrednicea s-o ascundă.

— Suntem pierduți! O să crăpăm cu toții aici!

Apone îi întinse încărcătorul, pe care îl inseră în pușcă încercând să privească în toate părțile de-odată.

— Ți-e mai bine? îl întrebă Apone.

— Aha. Sigur, sigur! (Cu mare ușurare, comtehul își armă vibratorul.) Și cu atât mai rău pentru schimbătoare.

Sesiză o mișcare, se răsuci și trase. Ușorul recul al armei urcând de-a lungul brațului îi dădu o oarecare încredere.

Departe, în dreapta lor, Vasquez ridica în jurul ei o barieră de foc continuu și distrugea tot ce se găsea în apropiere, fie viu sau mort, sau inventariat ca material al stației. Nu se mai controla, dar Apone știa că nu era decât o impresie. Altfel, toți infanteriștii și-ar fi pierdut deja viața.

Hicks alergă la femeia care se răsuci agilă și trase o rafală. Silueta de coșmar care-l urmărea fu aruncată înapoi de focul intens al lui Vasquez. Degetele biomecanice se aflaseră doar la câțiva centimetri de gâtul caporalului.

În interiorul blindajului, imaginea de pe monitorul lui Apone se învârti nebunește până dispăru. Gorman se holba la monitor de parcă trăgea nădejde că aceasta va apărea din nou doar prin puterea voinței sale odată cu omul pe care-l reprezenta.

— Dar le-am spus să se replieze, îngăimă, depășit de evenimente. N-au auzit ordinele mele.

Ripley se proțăpi în fața lui. Fața ei aproape că o atingea pe a lui, când observă expresia buimacă a acestuia.

— Nu pot să bată în retragere acolo înăuntru! Trebuie să intervenim! (El își ridică încet ochii la ea, dând abia perceptibil din cap. Buzele i se mișcau, dar bolborosea fără noimă.) Pe dracu'!

Nu mai avea ce să-i ceară acestui om. Nu se mai putea conta pe el. Burke se îndesase în panoul opus, crezând că se apăra astfel de luptele care făceau ravagii în măruntaiele stației de epurare, depărtându-se de ecranele care transmiteau imaginile acestora. Supraviețuitorii nu vor putea ieși decât dacă primeau imediat întăriri. Dar Gorman nu le va sări în ajutor, iar Burke era incapabil. Nu mai rămânea decât ființa umană favorită a domnului Jones. Dacă motanul ar fi fost acolo și în stare să execute o asemenea manevră, ar fi întors blindatul și l-ar fi pilotat, călcându-l tare, până în zona de asolizare și în buncărul navetei, înainte de a urca până la *Sulaco* să se arunce în hipersomn și să se întoarcă acasă.

De această dată responsabilul Administrației Coloniale nu va mai putea pune la îndoială buna credință a lui Ripley. Un Gorman traumatizat și un Burke pe jumătate comatos le vor confirma spusele ei. Plus imaginile transmise de camerele individuale ale infanteriștilor înregistrate automat de ordinatorul de bord al VTT-ului. Aceste dovezi pe care le-ar putea arunca în fața reprezentanților Companiei, siguri pe ei și îngâmfați, existau.

Pleacă, du-te acasă, cară-te, fetițo, îi urla o voce interioară. Ai dovezile pe care le căutai. Colonia este terminată: un singur supraviețuitor, Newt. Ceilalți au murit sau îi așteaptă o soartă mai grea decât moartea. Înapoiază-te pe Pământ și strânge o armată întreagă pentru viitoarea expediție și nu doar un pluton. Cu aparate atmosferice pentru atac aerian. Artilerie grea. Cere-le să radă locul ăsta, dacă trebuie, dar pe tine să te scutească!

Acest raționament nu avea decât un neajuns. A pleca acum însemna să-i abandonezi pe Vasquez, Hudson, Hicks și pe ceilalți în infernul de la nivelul C și să-i lase în seama extratereștrilor. Dacă vor avea noroc, vor muri. Dacă nu, se vor trezi închistați în peretele cu

coconi pentru a-i înlocui pe colonii pe care cu milostivenie i-au carbonizat. Știa că nu putea să acționeze în acest fel și să trăiască apoi cu conștiința încărcată. Fețele și urletele lor o vor bântui de câte ori își va așeza capul pe o pernă.

Dacă fugea, coșmarul de acum va fi înlocuit de alte, sute, ce vor veni. Proastă socoteală. Chiar dacă o îngrozea ceea ce-și propunea să facă, furia determinată de ineficacitatea lui Gorman și stupiditatea responsabilului Companiei care o trimisese pe această lume cu un ofițer neexperimentat și cu o mână de soldați (pentru economie, fără nici o îndoială) îi dădea energia necesară pentru a trece prin fața locotenentului paralizat și a se duce la cabina conductorului. Unica supraviețuitoare a coloniei *Hadley* o aștepta cu o mutriță serioasă.

— Newt, du-te în spate și pune-ți chingile de siguranță.

— Tu vrei să te duci să-i salvezi pe ceilalți, așa-i? întrebă fetița în vreme ce Ripley se fixa în scaunul conductorului.

— Trebuie, draga mea. Sunt câțiva supraviețuitori acolo și au nevoie de ajutor. Poți să înțelegi, nu?

Copila dădu din cap. Înțelegea. Ripley își închidea cataramele, timp în care fetița ajunse în spatele mașinii. Lumina caldă a tabloului de bord o salută pe Ripley când se întoarse către comenzi. Dacă Gorman și Burke nu erau în stare să acționeze, VTT-ul în schimb nu era inhibat de chestiuni psihologice. Trase de niște întrerupătoare și apăsă câteva butoane, fericită pentru prima oară că-și consacrase anul precedent ghidării tot felul de încărcătoare și mașini diverse în docurile din Portside. Enormul motor turbo începu să toarcă și vehiculul transportor de trupe, nerăbdător, fremăta, luând-o din loc.

Vibrațiile îl readuseră pe Gorman în universul realității și strigă la femeie.

— Ripley, ce dracu, faci?

Ea nu-l băgă în seamă, concentrându-se asupra comenzilor. Trecu într-a-ntâia și cele șase roți motoare patinară pe solul umed.

Transportorul blindat zvâcni în direcția porții deschise a stației. Din clădire ieșea fum. Mașina derapă pe drumul alunecos.

Ripley viră brusc și acceleră spre baza rampei descendente. Pasajul era destul de larg. Fusese conceput pentru a permite elevatoarelor mari și vehiculelor de serviciu să circule în această zonă. Arhitectura colonială era caracterizată printr-o anumită lipsă a măsurii. Drumul se lăsa totuși sub greutatea blindatului. Din fericire, nici o crăpătură nu rupsese suprafața rampei în urma lui.

Mâinile lui Ripley loveau comenzile roților motrice independente: slobozea o parte din furie asupra plasticului. Aburul și fumul începoșau imaginile transmise de camerele exterioare și ea trecu pe pilotaj automat, lăsând ordinatorului de bord grija evitării coliziunii cu pereții, în funcție de informațiile pe care i le transmiteau de douăzeci de ori pe secundă telemetrele laser. Nu încetini, știind că mașina va ocoli toate obstacolele.

Gorman încetă urmărirea ecranului din postul de operații pe care defilau o succesiune neclară de pereți, își desfăcu chingile și merse spre cabina conductorului clătinându-se, lovindu-se de-o parte și de cealaltă atunci când blindajul hotăra rapid să ia viraje în unghi drept.

— Ce faci?

— Se vede, nu?

Ea nu-și dezlipi ochii de pe comenzi.

Locotenentul îi puse mâna pe umeri.

— Întoarce! Îți ordon!

— Mie nu-mi dai ordine. Gorman. Sunt civilă, dacă ai uitat cumva.

— Efectuăm o misiune militară. Și în calitate de comandant al acestei expediții, îți ordon să întorci!

Ea strânse din dinți, concentrată asupra ecranelor.

— Du-te dracu' Gorman. Sunt ocupată.

El se aplecă și încercă să o tragă de pe scaun. Burke, care venise între timp, îl apucă pe locotenent de mijloc și-l îndepărtă. Ripley îi fu

recunoscătoare. Dar nu avea timp să-i mulțumească. Ajunseră la nivelul C și roțile enorme scrâșniră când stopară vehiculul, întrerupând în același timp deschiderea tambuchiului blindat.

Pe urmele lui Hicks și Hudson, cei doi operatori de criblor se iviră din ceața groasă. Se repliară încet și metodic, unul lângă altul, neîncetând să tragă pentru a-și acoperi retragerea. Apoi criblorul lui Drake amuți și el își desfăcu harnașamentul pentru a se debarasa de armă – inutilă, acum.

Aceasta nici nu atinse solul, că și apucase aruncătorul de flăcări agățat în spinare și se și folosea de el. Șuierul napalmului se amesteca cu pârâitul criblorului lui Vasquez.

Hicks ajunse la VTT, lăsă arma și-l împinse pe Hudson în deschizătură. Apoi aruncă vibratorul înăuntru și eliberă tambuchiul din doi pași. Vasquez trăgea mereu când caporalul o luă de subțiori și o târî după el. Ea văzu o mare siluetă întunecată aruncându-se asupra lui Drake și-și modifică unghiul de tragere chiar în clipa în care Hicks îi dădu drumul pe planșeul blindatului.

Un fulger lumină un rictus inert și inuman, în timp ce rafalele criblorului sfârtecau toracele monstrului. Un fluid corporal galben viu împroșcă în toate părțile și atinse și fața și pieptul lui Drake. Omul se clătină, din corp ieșindu-i dâre de fum. Acidul rodea repede carnea și oasele. Avu un spasm muscular și degetul lui apăsă pe trăgaciul aruncătorului său în momentul în care se prăbușea înainte. Vasquez și Hicks se aruncară pentru a eschiva limba de foc care trecea de tambuchi arzând elementele inflamabile din interiorul VTT-ului. Corpul lui Drake nu atinsese încă solul și Hicks sărise la ușă și comandă închiderea.

În patru labe, Vasquez se repezi la deschizătură, iar caporalul fu nevoit să lase comenzile pentru a o prinde și a o împiedica să iasă.

— Drake! urla ea, nestăpânită. E atins!

Hicks se căznea să o oblige să se întoarcă spre el.

— E mort! Nu mai poți face nimic pentru el, Vasquez. E mort.

Ea-și ridică figura dementă și mânjită de funingine.

— Nu. Nu, el trăiește! El…

Hicks se uită la ceilalți ocupanți ai criblorului.

— Lăsați-o. Trebuie să închid ușa asta afurisită.

Hudson dădu din cap. Ajutat de Burke, el o trase pe Vasquez departe de tambuchiul de intrare. Caporalul se uită spre postul de pilotaj și strigă cu vocea care-i mai rămăsese.

— S-o ștergem! E liber în spate.

— Am plecat!

Ripley lovi comenzile și strivi acceleratorul. Vehiculul blindat mugi și vibră dând înapoi iute pe rampă… Se prăbuși o ladă și Hudson fu acoperit de un maldăr de materiale. Comtehul înjură și dădea din mâini să se elibereze, fără să-i pese dacă erau rații de hrană sau explozibili.

Hicks era preocupat de ușă, manipulându-i comenzile. Panoul era aproape închis când doi clești înarmați cu gheare lungi se iviră brusc și se loviră de metal ca niște ciocane pneumatice. Newt, din scaunul ei, scoase un țipăt de groază. Tigrul cu dinți-sabie, ursul uriaș, vârcolacul era la intrarea în grotă, iar de data aceasta ea nu avea la dispoziție nici o conductă de aerisire pe unde să fugă pentru a se ascunde.

Vasquez se ridică și se duse să-i ajute pe Hicks și pe Burke să împingă în ușă. Cu toate eforturile lor unite, panoul se deschidea încet spre exterior. Metalele și balamalele scrâșnete de protest. Hicks găsi destul suflu pentru a striga la Gorman:

— Vino să ne ajuți să închidem ușa asta!

Locotenentul ieși din buimăceală și reacționă. Se dădu înapoi scuturând din cap, cu ochii bulbucați. Hicks înjură și împinse cu umărul pe pârghia de zăvorâre. Cu mâna rămasă liberă, își scoase calibrul său 12. Capul creaturii de coșmar se strecura prin deschizătură, iar fălcile anterioare se căscau lăsând să se vadă un sistem maxilar asemenea unui piston și înarmat cu colți tăioși! Când

dinții șiroind de umoare vâscoasă înaintară spre el, Hicks băgă țeava flintei în botul monstrului și apăsă pe trăgaci. Detonația vechii arme de foc răsună în interiorul blindatului și capul spart căzu pe spate într-o jerbă de sânge-acid care ataca instantaneu ușa și planșeul vehiculului. Hicks și Vasquez se aruncară, dar câteva picături atinseră brațul lui Hudson… Fumul se ridică numaidecât din carnea care se dizolva sfârâind.

Hicks și Burke închiseră tambuchiul și-l zăvorâră. Aidoma unei comete rătăcitoare, VTT-ul urcă pe rampă bubuind și lovind mai multe canalizări. Ripley își făcea de lucru la comenzi pentru a reda aderența la roți și a degaja transportorul. Ploua cu scântei. În spate urlau cu toții. Desprinseră extinctoarele și le goliră peste începutul de incendiu.

Newt stătea cuminte și-i privea pe adulții speriați care alergau prin fața ei. Respirația-i sacadată era însă regulată. Observa scena. Nimic din ceea ce vedea nu era nou pentru ea. Ea le trăise pe toate.

Ceva căzu pe acoperiș cu zgomot surd și metalic. Gorman se retrăsese într-un colț și se uita cu ochii inexpresivi la colegii lui cuprinși de panică. Nu văzu mișcându-se micul tambuchi de tir de care se rezemase. Se răsuci când panoul fu smuls din țâțâni, dar era prea târziu și fu aspirat în exterior. Un fel de ghimpe ascuțit prelungea extremitatea cozii monstrului care se încolăci în jurul piciorului locotenentului cu o rapiditate fulgerătoare. Acul se înfipse în umărul lui și el urlă.

Hicks se aruncă pe locul tunarului și preluă comenzile de tir cu o mână, cu cealaltă tot apăsând pe butoane. Motoarele scaunului bâzâiră și-l învârtiră. Consola se aureolă cu luminile aprinse ale indicatoarelor, un motiv insuficient de bucurie, dar îi smulse caporalului un zâmbet. Servomotoarele mugiră cu obedință și o mică turelă prinse a se învârti pe acoperișul blindatului. Creatura care-l ținea pe Gorman se întoarse brusc spre locul de unde venea acest sunet, în clipa în care tunurile duble trăgeau în direcția ei.

Impactul proiectilelor o aruncă în partea de jos a mașinii înainte de a mai fi avut timp să-și împrăștie acidul corporal.

Gorman era inconștient. Burke îl trase înăuntru în timp ce Vasquez căuta ceva pentru astuparea deschizăturii. VTT-ul urca pe rampă, urmat de o dâră de foc și de fum. Ripley era aplecată peste comenzi, iar transportorul se răsuci și se năpusti printr-o sală de control. Niște pupitre și secțiuni ale pereților explodară adăugând plastic și fibre compozite în siajul mașinii. Se apropiau de ieșire și vor fi în afara stației de epurare în mai puțin de două minute, dacă blindatul rezista. Vor fi curând…

Un braț monstruos se prăvăli în fața lui Ripley și sparse parbrizul garantat incasabil. Niște fălci lucind de o umoare vâscoasă năvăliră în cameră și femeia ridică instinctiv brațele pentru a-și apăra fața. I se mai întâmplase să fie în această situație primejdioasă: la bordul capsulei de salvare a lui *Nostromo,* așezată la un alt post de pilotaj, fiind momeală pentru o altă creatură de acest fel, nădăjduind că o va expulza prin sas. Dar transportorul ăsta nu putea fi represurizat și ea nu beneficia nici de protecția iluzorie a unui scafandru spațial. Nu avea ce vicleșug să încerce și nici vreme să găsească vreunul.

Călcă pedala frânei. Roțile mari se blocară, iar scrâșnetul lor acoperi zarva exterioară. Se simți aruncată în față și capul îi fu împins înspre gura căscată. Dar centura de siguranță o ținea legată de scaun.

Extraterestrul nu avea un astfel de echipament. Încovoiat deasupra parbrizului, avea o priză precară pe marginea acoperișului, și astfel fu aruncat în pofida forței sale inumane. Când atinse solul, Ripley băgă în viteză. Mașina tresăltă ușor când trecu peste corpul scheletic, zdrobindu-l sub greutatea ei. Acidul răbufni peste roțile blindate, dar ele trecură atât de repede peste monstru, încât substanța corozivă nu avu timp să roadă decât câteva alveole inofensive.

Înaintea lor – tenebrele. Tenebre pustii, neprimitoare. Obscuritatea unei lumi slab luminate: suprafața lui *Acheron*, încadrată de zidurile stației. Într-o clipă, VTT-ul era afară și rula pe drumul ce ducea la terenul de aterizare. Un vacarm asemănător zdrăngănelii unor buloane într-un mixer se auzea din spatele blindatului. Câteodată, scrâșnetele erau asurzitoare. Aceste zgomote indicau niște stricăciuni, poate ireparabile; lubrefianții nu mai puteau face față.

Ea mânuia comenzile dar, exact ca în coșmarurile ei cronice, zăngănitul continua obsedant. Hicks veni lângă ea și-i luă mâna de pe accelerator cu blândețe dar și fermitate. Fața lui Ripley era tot atât de albă ca și încheieturile degetelor. Clipi și se uită la bărbatul de lângă ea.

— E bine, zise el. Am ieșit. Au rămas în urmă toți. Nu cred că-și doresc să se bată în teren deschis. Relaxează-te. N-o să ajungem prea departe cu fierotania asta.

Zăngănitul se amplifică atunci când mașina încetini.

— Nu-mi cere un diagnostic. Sunt conductoare, nu mecanic.

Hicks ciuli urechile pentru a decela originea acestor zgomote metalice.

— Parcă ar fi o osie. Două, poate. Dumneata, efectiv, fabrici pilitură. Drept să spun, mă mir că planșeul ăsta n-a rămas în nivelul B. E solidă.

— Nu destul, declară Burke, care li se adresa din compartimentul din spate.

— Nimeni nu s-a gândit că o să aibă de-a face cu asemenea creaturi.

Hicks, încovoiat asupra consolei comandă pivotarea unei camere exterioare. VTT-ul era într-o stare jalnică: o carcasă fumegândă, roasă de acid. Blindajul considerat invulnerabil nu mai era decât o grămadă de fiare.

Ripley se învârti cu scaunul și se uită în culoarul central.

— Newt. Unde-i Newt?

Cineva o trăgea de pantaloni; erau mișcări ușoare, așa că nu tresări. Copila era ghemuită în spațiul îngust dintre scaunul conductorului și blindajul mașinii. Tremura, îngrozită, dar cu toate simțurile la pândă. Ripley consideră acum că era aproape normal: fetița asistase la scene și mai înspăimântătoare, atunci când creaturile invadaseră colonia. Privea oare ecranele postului de operații când soldații pătrunseseră în sala cu coconi?

Văzuse fața femeii care o implorase pe Dietrich să o omoare? Poate că nefericita era… Nu, imposibil! Dacă ar fi fost vorba de mama ei, copila s-ar fi cufundat în psihoză și ar fi fost închisă între zidurile nebuniei.

— Ți-e bine? Trebuia să-i vorbească banalități. De altfel, simțea dorința nevoia de a-i auzi glasul.

Newt se mulțumi să ridice degetul gros. Ea folosea tăcerea ca un mijloc de apărare. Ripley nu insistă. Aceasta îi salvase viața în timp ce întreaga populație a coloniei era masacrată.

— Trebuie să mă duc să-i văd pe ceilalți, adăugă Ripley. De acord?

De astă dată – doar o înclinare a capului. Surâsul sfios o făcu pe Ripley să înghită, încercând să-și ascundă emoția: nu era nici momentul și nici locul potrivit pentru o criză de nervi. Va trebui să aștepte să ajungă în siguranță la bordul lui *Sulaco.*

— Perfect. Mă-ntorc îndată. Dacă te-ai săturat de stat acolo vino cu noi, vrei?

Surâsul i se lărgi și fu urmat de o înclinare mai vioaie a capului, dar copila rămase mută. Ea conta mai mult pe instinctul ei decât pe adulți pentru a supraviețui. Ripley nu insistă. Își desfăcu chingile de siguranță și se duse în spatele blindajului.

Hudson stătea deoparte și-și examina brațul. Se putea considera fericit că nu-l pierduse: fusese atins de foarte puțin acid organic. Bărbatul își rememora ultimele douăzeci de minute pe care le trăise

nevenindu-i să creadă că tot ceea ce văzuse era real. Ea îl auzea îngăimând:

— Doamne, Doamne… de necrezut. Am visat. Asta nu s-a întâmplat, bătrâne.

Burke vru să examineze brațul comtehului, mai mult din curiozitate decât din compasiune, dar Hudson îl dădu la o parte cu un gest.

— Gata, lăsați-mă, dracu' în pace!

Celălalt se strâmbă.

— Ar fi mai bine să ne arăți. Nu știu care ar putea fi efectele secundare. Substanța asta poate fi toxică.

— A, da? Și dacă-i așa, te pomenești că te duci să cauți un antidot în dulapul cu doctorii, așa-i? Dietrich e meditehnica. (Își înghiți saliva și furia-i trecu.) Era Dietrich. Gângâniile dracu'!

Hicks era plecat deasupra lui Gorman și-i lua pulsul bărbatului neclintit. Ripley se apropie.

— Cum e?

— Ritm cardiac încetinit, dar regulat. La fel și respirația și celelalte funcții vitale. Totul este foarte lent, dar uniform. Trăiește. Ai putea chiar zice că doarme, deși nu-i cazul. Cred că e paralizat.

Vasquez îi dădu în lături și-l apucă de guler pe ofițerul inconștient. Era prea furioasă ca să plângă.

— E mort de frică, ce mai! (Îl ridică pe Gorman cu o mână și strânse pumnul pentru a-i urla în față:) Trezește-te, speriatule! Trezește-te, dracu'! Te belesc, mișelule!

Hicks se strecură între Vasquez și locotenentul inert și vorbi femeii cu glas căzut dar autoritar. Privirea-i era dură.

— Oprește-te. Lasă-l… imediat.

Se priviră.

Vasquez îl mai ținea pe Gorman când ceva fundamental îi străpunse furia. Infanteriștii aparțineau corpului infanteriștilor, iar infanteriștii se supuneau unor reguli speciale fundamentale. Cea

care se aplica în contextul actual era de o extremă simplitate: Apone era mort, Hicks comanda.

— Ce păcat, mârâi ea în cele din urmă. Nemernicul ăsta nu merită osteneala.

Vasquez îl lăsă pe locotenent care dădu cu capul de planșeu. După care se întoarse cu spatele înjurând întruna. Ripley bănuia că, fără intervenția caporalului, operatoarea de criblor ar fi făcut terci capul lui Gorman.

Acum că Vasquez plecase, Ripley se aplecă deasupra ofițerului paralizat și-i deschise tunica. Un semn roșu era vizibil pe umărul deja cicatrizat.

— Se pare că creatura l-a înțepat. Interesant. Habar n-aveam că aveau un ac.

— Hei! Strigătul provenea din postul de operații și ea se întoarse odată cu Hicks. Hudson, care până atunci studiase morocănos biomonitoarele și ecranele video, observase ceva.

Făcu semn colegilor să vină la el.

— Priviți, Crowe și Dietrich nu sunt morți, zise arătând biomonitoarele lor și înghițind cu dificultate. Trebuie să fie în aceeași stare ca Gorman. Semnalele lor sunt foarte slabe, dar trăiesc încă. Glasul îi pieri odată cu entuziasmul. Dacă trăiau încă și erau ca Gorman, asta însemna… Comtehul fu cuprins de un tremur pricinuit de un amestec de ură și mâhnire. Rămas într-un echilibru precar pe marginea prăpastiei groazei. Toți erau la fel. Nebunia se agăța de fiecare dintre ei ca o lipitoare… Sănătatea lor mentală se clătina. Demența le dădea târcoale, amenințătoare.

Ripley cunoștea semnificația semnalelor de pe biomonitoare. Vru să le explice dar nu suporta privirea lui Hudson.

— Nu se mai poate face nimic pentru ei.

— Dar dacă mai sunt vii?

— Nici o speranță. Acum sunt inserați în pereții sălii unde i-ați găsit pe coloni. Nu mai puteți face nimic pentru ei. Sunt pierduți.

Asta e. Fiți fericiți că nu ați pățit la fel. Dacă Dietrich ar fi cu noi, v-ar spune că nu se mai poate încerca nimic.

Comtehul părea că se prăbușește.

— O, Dumnezeule, Doamne, nu se poate.

Ripley se întoarse. În treacăt, întâlni privirea lui Vasquez. I-ar fi fost ușor să-i spună: Te-am prevenit. Oricum era inutil. Tot ce aveau să-și spună era conținut în această privire.

Și, de această dată, cea care-și coborî privirea fu Vasquez.

CAPITOLUL 9

Bishop era aplecat peste un microscop în laboratorul secțiunii medicale. Sub obiectiv se găsea o lamelă fină adăpostind o prelevare din cadavrul unuia dintre paraziți, specimenul, din tubul de stază cel mai apropiat. Deși moartă, creatura disecată păstra un aspect amenințător, astfel așezată pe spate, lângă el. Picioarele păreau gata să se arunce pe fața oricui s-ar apropia prea mult și coada primitivă puternică părea să mai fie în stare să o proiecteze în celălalt capăt al sălii. Interiorul corpului ei era la fel de fascinant ca și aspectul exterior, iar Bishop stătea lipit de vizorul microscopului. Puterea de mărire a aparatului și limita de rezoluție a ochilor artificiali îi permiteau să vadă lucruri care scăpaseră, poate, colonilor. Printre toate întrebările pe care și le punea, era una care-l intriga în mod deosebit și căreia și-ar fi dorit să-i dea un răspuns: acești paraziți extratereștri ar încerca să se fixeze pe o ființă sintetică? Corpul lui nu avea nimic în comun cu cel al organismelor pur biologice. Aceste creaturi erau capabile să facă deosebirea înainte de a sări? Și, în caz contrar, dacă un parazit ca acesta ar alege un sintet ca purtător al embrionului, care ar fi rodul acestei uniuni? Va abandona ea prada și va pleca în căutarea altui droid, sau își va insera sămânța în android? Și în acest caz, embrionul va putea crește sau se va pomeni într-o situație neplăcută atunci când va încerca să se dezvolte în interiorul unui corp total lipsit de carne și sânge? Un robot, putea să aibă paraziți?

Bishop auzi un zgomot de ușă și-și ridică ochii: Spunkmeyer împingea un cărucior încărcat cu materiale.

— Unde le pun?

— Acolo, făcu Bishop indicând cu degetul. În capătul mesei, va fi perfect.

Spunkmeyer purcese la descărcare.

— Altceva?

Bishop făcu un gest fără semnificație precisă.

— Bun, atunci mă duc în navetă. Dacă mai e nevoie de ceva, oricând.

O nouă mișcare a mâinii. Spunkmeyer dădu din umeri și făcu stânga-mprejur. Bishop, ce om ciudat, își zise omul care pleca spre terenul de aterizare, împingând căruciorul prin culoarele pustii. Ce robot ciudat, se corectă el zâmbind. Începu să fluiere și-și ridică gulerul. Vântul era moderat dar îi simțea mușcătura. Faptul că se concentra asupra melodiei îi ajută să nu se gândească la rezultatul dezastruos al expediției.

Crowe, Dietrich, bătrânul Apone… morți. Nu-i venea să conceapă așa ceva, era incredibil și dezolant. Ajunsese să-i cunoască pe parcursul atâtor expediții pe care le efectuaseră împreună, deși n-ar fi putut să pretindă că-i cunoaște foarte bine. De altfel, era încă un motiv să-i pară rău, mai ales de Dietrich.

Dădu din umeri, nimeni nu era acolo să-i vadă gestul. Infanteriștii treceau adesea pe lângă moarte: această veche cunoștință pe care se așteptau s-o întâlnească înainte de pensionare. Întâlnirea cu Crowe și Dietrich avusese loc, pur și simplu. Nu se mai putea schimba nimic.

Dar Hicks și ceilalți scăpaseră. Își vor termina cercetările și vor pleca până a doua zi. Acesta era planul: studierea rapidă a acestor creaturi, efectuarea unor ultime înregistrări și plecarea în viteza a patra. Spunkmeyer nu era singurul care aștepta cu nerăbdare clipa decolării navetei pentru întâlnirea cu bătrânul *Sulaco.* Gândurile îi zburară la Bishop. Or fi ameliorat noile modele de sinteți, sau n-o fi de vină decât personalitatea programată a androidului, dar Spunkmeyer îl găsea simpatic. Toată lumea zicea că specialiștii în inteligența artificială lucrau ani de zile pentru ameliorarea programelor de personalitate, adăugând chiar și factori aleatori la fiecare nou model care ieșea de pe banda de asamblare. Asta era,

desigur… Bishop avea toate caracteristicile unui individ. Se putea diferenția de ceilalți sinteți dacă-i vorbeai: și nu era neplăcut să ai într-un grup de fanfaroni un coleg și curtenitor.

Ajunsese pe rampa de încărcare a navetei, împingând căruciorul, și atunci alunecă. Își recăpătă echilibrul și se aplecă să examineze pata umedă de pe sol. Dat fiind că nu exista nici cea mai mică scobitură în care s-ar fi putut strânge apă de ploaie, crezu că spărsese vreun recipient cu prețiosul fluid de conservare de-al lui Bishop. Dar nu simți miros de aldehidă formică. Substanța lucitoare care adera de planul înclinat aducea mai mult cu un strat gros de nămol sau de gelatină.

Dădu din umeri și se îndepărtă. Nu-și amintea să fi spart vreo sticlă și, atâta timp cât nimeni nu-i cerea socoteală, nu avea de ce să-și facă probleme. Și nu avea timp de pierdut. Rămâneau atâtea de făcut înaintea plecării. Vântul răbufni. Un climat într-adevăr infect, chiar dacă fusese încă și mai puțin blând înainte de punerea în funcțiune a stațiilor de epurare a atmosferei. Irespirabilă, i se spusese la ultimul briefing înainte de plecare.

Trăgând căruciorul după el, împinse tasta care comanda retragerea rampei și închiderea sasului.

Vasquez era în VTT și se plimba de colo-colo. Să stea degeaba, când avea de combătut niște adversari, era ceva nou pentru ea. Fierbea de nerăbdare să aibă o armă în mână și niște ținte în care să tragă. Știa că era nevoie de o studiere chibzuită a situației, dar ei îi lipsea spiritul analitic și se simțea frustrată de activitate. Metodele ei erau mai directe și expeditive. Era însă destul de inteligentă să înțeleagă că această operație era diferită de celelalte. Toate metodele clasice de luptă riscau să se dovedească ineficiente împotriva unor asemenea dușmani. Știa toate acestea; era agasant, și simțea o nevoie năprasnică să ucidă. Câteodată, își îndoia degetele ca și cum ar fi ținut încă în mâini criblorul.

Nervozitatea ei ar fi contaminat-o și pe Ripley dacă nervii acesteia n-ar fi fost deja întinși ca arcul unui vechi ceas cu mecanismul întors la maxim.

În cele din urmă, tensiunea nervoasă o făcu pe Vasquez să rupă tăcerea.

— De acord. Nu putem folosi armele împotriva creaturilor alea afurisite. Nu putem trimite acolo o echipă și nici să coborâm cu blindatul pentru că l-ar deschide ca pe o cutie de sardele. Dar dacă am rostogoli câteva bidoane de CN-20 la baza rampei de acces și să le umplem cuibul cu gaz neurotoxic? Avem în navetă cât să depopulăm întreaga colonie.

Hudson le privi pe rând pe cele două femei cu un aer implorator.

— Ce-ar fi s-o luăm din loc, ce ziceți? Sunt de acord cu Ripley. Să le lăsăm să facă din colonia asta blestemată o creșă, dacă asta-și doresc ele cel mai mult, dar s-o ștergem cât mai repede ca să ne-ntoarcem cu un crucișător greu.

Vasquez îl cercetă cu ochii mijiți.

— Ai făcut pe tine. Hudson?

— Ei, am făcut, pe dracu'! (Se ridică hotărât să primească sfidarea.) N-avem ce face. Nu ne-a spus nimeni că o să avem de-a face cu chestii de-astea. Aș fi primul voluntar pentru a mă-ntoarce acolo, dar numai cu arme ca lumea. Nu avem niște nemulțumiți de împrăștiat, Vasquez. Le dai un șut în cur și te pomenești într-un singur picior.

Ripley se uită la operatoarea de criblor.

— Oricum nu știu care ar fi efectul gazelor neurotoxice, dacă nu le cunoaștem metabolismul. Poate că o să le placă și-o să înceapă să-l prizeze. Eu am expulzat o creatură din astea în spațiu cu o grapină de salvare înfiptă în burtă și nu părea deloc incomodată. A trebuit s-o prăjesc cu propulsoarele capsulei. (Se rezemă de perete.) Consider că singurul mijloc de a termina o dată pentru totdeauna, este să ne

ducem pe *Sulaco* și să lansăm niște bombe nucleare pe platoul cu nava în care au ajuns aici.

— Un moment, interveni Burke, care tăcuse până acum. Nu sunt abilitat să iau o astfel de hotărâre. Este soluția cea mai radicală cu putință.

Tot trăgând de bandajul care-i acoperea brațul mâncat de acid, comtehul îl fulgeră pe Burke.

— Nu crezi că situația necesită o soluție radicală?

— Ba da, desigur.

— Atunci de ce-mi respingi propunerea? insistă Ripley. Compania va pierde o colonie și o stație de epurare, dar nouăzeci și cinci la sută din instalațiile de terraformare vor rămâne intacte de restul planetei. Atunci de ce ezitările astea?

Burke sesiză tonul sfidător și optă pentru împăcare.

— Știu că trăim niște momente chinuitoare și sunt și eu tulburat, dar asta nu poate justifica niște hotărâri nechibzuite. Trebuie să acționăm cu circumspecție și să ne gândim bine înainte de a arunca apa din covată cu copil cu tot.

— Copilul e mort, dacă nu știai.

— Consider că trebuie să studiem situația în ansamblu. Vă dați seama? Își încrucișă mâinile.

— Nu, Burke, ce vrei să spui?

El se gândi repede.

— Mai întâi aceste instalații reprezintă o sumă enormă. Te gândești la distrugerea ansamblului infrastructurii acestei colonii fără să ții cont de costul reconstruirii; numai transportul este ruinător. Și în plus, procesul de terraformare a *Acheronului* abia începe să dea roade. E adevărat că stațiile celelalte de epurare a atmosferei sunt independente, dar trebuie supravegheate și întreținute. Și în lipsa unor clădiri care să adăpostească o echipă, va trebui să plasăm pe orbită mai multe nave numai pentru găzduirea personalului. Vă dați seama cât ar costa o asemenea operație?!

— N-au decât să mi-o treacă în nota de plată, făcu ea fără să zâmbească. Alte argumente?

— Pe de altă parte, este evident că suntem în prezența unei specii evoluate. Nu putem extermina arbitrar ființele care au ajuns până pe această lume. Pentru știință, pierderea ar fi incalculabilă. S-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată cu niciuna din creaturile astea.

— Oh, ce păcat! Dar se pare că uiți ceva, Burke. Nu spuneai că, dacă găsim organisme ostile pe această lume, le exterminăm și că oamenii de știință se puteau duce dracului? Nu mi-a plăcut niciodată să am de-a face cu administratori. Au memorie selectivă.

— Vreau doar să vezi că mai sunt și alte soluții, protestă el.

— Aiureli!

— Aia e, aiureli, aprobă Vasquez. Aici am ajuns.

— Poate că n-ai văzut ultimele episoade bătrâne, întări Hudson. Dar infanteriștii au luat-o pe coajă.

— Ascultă, Burke, declară Ripley, foarte iritată. Ajunsesem la un acord. Cred că am dovedit exactitatea raportului meu, sau că am câștigat, cum vrei să spui. Am venit aici pentru a obține confirmarea declarațiilor mele și a descoperi motivele întreruperii comunicațiilor între *Acheron* și Pământ. Acum aveți și confirmarea și explicația: am fost reabilitată și nu ne mai rămâne decât s-o luăm din loc.

— Știu, știu. (O luă pe femeie de umeri având grijă ca gestul să nu pară prea familiar, apoi își întoarse privirea pentru a adăuga încet:) Situația evoluează necontenit. Trebuie să facem abstracție de reacțiile instinctive, de emoțiile naturale și să încercăm să profităm de împrejurări. Acum să ne gândim la viitorul nostru.

— Unde vrei să ajungi, Burke?

Poate că el nu remarcă privirea glacială a femeii, sau nu vru să-i acorde atenție.

— Ce încerc eu să te fac să înțelegi este că toate astea sunt extrem de importante, Ripley. Extrem de importante. E pentru prima oară când specia umană întâlnește creaturi asemănătoare, iar prilejul nu

se va mai ivi niciodată. Forța și rezistența lor sunt nemaipomenite. N-o să le anihilăm pur și simplu. Sunt de acord că este preferabil să ne retragem și să așteptăm până aflăm cum facem cu ele, dar nu le veți distruge.

— Pui pariu?

— Gândurile dumitale sunt raționale. O, știu ce simți, crede-mă. Dar lasă asta și privește situația în ansamblu. Ce-a fost, a fost. Nu mai putem face nimic pentru coloni, Crowe, Apone și ceilalți, în schimb, ne putem gândi la noi. Omenirea va învăța să cunoască aceste ființe, să le folosească, să le supună.

— Nu putem supune niște monștri. Trebuie s-o luăm din loc și dacă avem ocazia, ne debarasăm de ei pentru totdeauna. Nu-mi vorbi de viitorul nostru.

El trase adânc aer în piept.

— Hai, Ripley. Creaturile astea ne pun probleme pentru simplul motiv că nu le înțelegem. Unicitatea este o calitate cu care cosmosul este foarte zgârcit. Trebuie să studiem cu grijă și în bune condiții, pentru a ne lărgi cunoștințele. Dacă aici lucrurile n-au mers prea bine, asta pentru că ei, colonii, au încercat să afle mai multe singuri, în lipsa materialului necesar. Nu știau despre ce era vorba. Noi știam.

— Chiar așa? Uite ce s-a întâmplat cu Apone și cu ceilalți!

— Nici ei nu cunoștea natura adversarilor și au păcătuit prin exces de încredere în ei înșiși. Iată de ce… Au murit. Este o greșeală pe care noi n-o vom face.

— De-asta poți fi sigur.

— Ceea ce s-a întâmplat este o tragedie, evident, dar aparține trecutului. Când vom reveni, vom fi echipați în consecință. Acidul lor organic nu va mai putea mânca toate materialele. Vom face cumva să ducem un eșantion și când va fi analizat în laboratoarele Companiei, cercetătorii vor pune la punct un mijloc de protecție, un scut. Și vom găsi o metodă de a stăpâni aceste ființe pentru a le

utiliza. Acești extratereștri sunt tari dar nu atotputernici. Sunt rezistenți, dar nu invulnerabili. Pot fi uciși cu arme simple ca vibratoarele și aruncătoarele de flăcări, am demonstrat-o. Voi ați dovedit-o. (O adăugase pe un ton admirativ, dar ea nu se lăsa păcălită.) Îți zic, Ripley, este o ocazie unică și nu trebuie s-o pierdem luând la repezeală o hotărâre, dictată de emoții. N-aș fi crezut că vei renunța la șansa vieții dumitale pentru un motiv atât de ridicol ca luarea revanșei.

— Nu mă gândesc la răzbunare, ci la supraviețuire. Supraviețuirea noastră.

— Nu m-ai ascultat. Ca singură supraviețuitoare a echipajului care a descoperit această specie, vei avea dreptul la un procent important din profiturile derivate din studiul ei și realizările consecutive. Acuzația care ți-a adus-o Compania, ca și faptul că hotărârea dată de comisia de anchetă a fost casată, nu mai intră în discuție. Ai niște drepturi și vei fi mai bogată decât ai visat vreodată că ai fii, Ripley.

Ea îl privi îndelung fără o vorbă, ca și cum studia o ființă aparținătoare unei noi rase de extratereștri. O specie deosebit de respingătoare.

— Ești un nemernic.

El dădu înapoi, cu o expresie înăsprită. Masca de bunăvoință căzuse.

— Îmi pare rău că reacționezi astfel, Ripley. Mă obligi să mă folosesc de autoritatea pe care mi-o conferă rangul.

— Ce rang? Este o chestiune care a mai fost abordată. (Din cap, ea arătă pe aleea centrală.) Mi se pare că acela care comandă aici este caporalul Hicks.

Burke schiță un rânjet înainte de a observa că ea era serioasă.

— Glumești? Caporalul Hicks? De când un simplu caporal poate să ia niște hotărâri atât de importante?

— Această misiune ține de autoritatea militară, îi aminti ea cu fermitate. Astea-s ordinele transmise lui *Sulaco.* Poate că nu ți-ai dat osteneala să le citești, eu da. Aceștia sunt termenii folosiți de Administrația colonială. Statutul tău este același cu al meu, Burke, de simplu observator. Apone a murit. Gorman nu e mai breaz. Conducerea expediției revine militarului de grad imediat inferior. (Ea se uită dincolo de reprezentantul Companiei, uluit.) Așa-i, Hicks?

— Absolut, răspunse caporalul cu dezinvoltură.

Calmul profesional al lui Burke începea să se evaporeze.

— Ascultă. Costul acestei operații se ridică la mai multe milioane de credite. Hicks nu poate în nici un caz să ia o astfel de hotărâre. Caporalii nu sunt abilitați să utilizeze arme nucleare. Nu sunt decât subalterni. (Își dădu seama de caracterul ofensator al vorbelor lui o privire adresată militarului îl incită să adauge:) N-am spus-o ca să te jignesc.

— N-ai de ce, făcu sec Hicks, care vorbi în microfonul individual. Ferro, erai pe recepție?

— Evident, se auzi vocea pilotului în difuzoare. Sunt pregătită pentru decolare.

— Evacuare imediată.

— Bănuiam, după ce mi-a fost dat să aud.

— Și nu știi tot, mai spuse Hicks înainte de a se adresa lui Burke. Dar ai dreptate într-o privință. Este o hotărâre pe care n-o putem lua așa repede.

Reprezentantul Companiei păru să se destindă.

— Așa, da. Deci ce ai de gând?

— Să-ți urmez sfatul și să mă gândesc. (Caporalul închise ochii preț de câteva secunde.) Gata, asta e: După o chibzuială matură, am hotărât să ne ducem pe *Sulaco* și să radem zona asta. Numai așa putem fi liniștiți.

Făcu cu ochiul.

Burke se albi la față și făcu un pas în direcția militarului. Până să-și dea seama că nu avea sorți de izbândă să realizeze ce-și pusese în gând, se mulțumi să-și exprime verbal indignarea.

— Este absurd! Doar n-ai de gând să arunci o bombă nucleară peste colonie!

— Una mică de tot, fii liniștit. Dar destul de puternică pentru a distruge tot, firește. (Împreună mâinile, zâmbi, dezlipi palmele.) Bum!

— Îți repet că nu ești abilitat să…

Tirada îi fu întreruptă de un clămpănit: al vibratorului armat. Vasquez ținea arma sub brațul drept, și n-o îndreptă spre Burke, dar nici în altă direcție. Bărbatul se făcu alb de tot. Știa că femeia aceasta nu va șovăi să-i tragă un cartuș vibrator în piept. Discuția se sfârșise. Se prăbuși într-unul din scaunele aliniate de-a lungul peretelui.

— Sunteți cu toții nebuni, să știți, băigui.

— E musai să fii ca să te înrolezi în corpul infanteriei coloniale, îi zise duios Vasquez, înainte de a-i vorbi caporalului. Ia zi-mi o chestie, Hicks: crezi că aș putea-o da pe nebunie dacă termin cu *mierda* asta? Și ar fi cazul să scăpăm și de locotenent. Ar fi păcat să pierdem ocazia.

— Nimeni nu va ucide pe nimeni, răspunse Hicks cu fermitate. Plecăm.

Ripley îi întâlni privirea, dădu din cap și se așeză. O luă pe Newt de umeri și fetița i se cuibări la piept.

— Ne-ntoarcem acasă, draga mea.

Decizia fu luată. Hicks își oferi răgazul de a cerceta interiorul blindatului. Cu stricăciunile provocate de începutul de incendiu și perforațiile datorate acidului, mașina era o epavă.

— Să adunăm ce mai putem lua. Hudson, ajută-mă să-l ridicăm pe locotenent.

Comtehul aruncă un ochi scârbit spre locotenentul paralizat.

— Să-l instalăm în scaunul postului de operații? O să se simtă în elementul lui.

— Propunere respinsă. Mai trăiește și trebuie să-l luăm cu noi.

— Mda, știu, știu. Nu-i nevoie să-mi aduci aminte. Ripley, ocupă-te de copil. S-a lipit de tine și nu-ți mai dă drumul.

— E reciproc. O strânse pe Newt la piept.

— Vasquez. Poți să ne acoperi până la așezarea navetei?

Femeia îi zâmbi, dezvelind o dantură perfectă.

— Ce întrebare?! Mângâie patul vibratorului.

Caporalul se adresă și ultimului membru al grupului.

— Vii cu noi?

— Nu încerca să fii haios, mormăi Burke.

— Nici n-aveam de gând. În nici un caz aici. Locul ăsta nu are nimic haios. (Branșă microfonul individual.) Bishop, ai găsit ceva?

O voce sintetică umplu compartimentul.

— Aproape nimic. Ca în majoritatea coloniilor, materialul de cercetare este rudimentar. Am efectuat tot ce era posibil de realizat cu echipamentul disponibil.

— N-are importanță. Plecăm. Fă-ți bagajele și vino să ne întâlnim afară. Te descurci singur? Nu vreau să mai ieșim din VTT până când naveta va ajunge în apropiere finală.

— Nici o problemă. Totul este calm aici.

— Înțeles. Și nu luați nimic greu de transportat. Executarea!

Naveta se ridică de pe pista de beton. Se imobiliză în aer, se răsuci, se luptă cu vântul și purcese la survolarea coloniei în direcția blindatului înțepenit.

— Vă captez vizual. Vântul se ridică puțin. Mă voi așeza cât mai aproape, îi informă Ferro.

— Recepționat, răspunse Hicks până să se întoarcă spre colegii lui. Gata? (Toți dădură din cap, cu excepția lui Burke.) Atunci, să-i

dăm drumul.

Comandă deschiderea ușii.

Vântul și ploaia pătrunseră în interiorul vehiculului al cărei rampă de acces se desfăcea. Ieșiră repede din aparat. Naveta era deja vizibilă și se apropia treptat. Proiectoarele laterale și de pe burta ei se aprinseră pentru a dezvălui o siluetă solitară care traversa cu pași mari perdelele zdrențuite de ceață, venind spre ei.

— Bishop! făcu Vasquez dând din mână. A ținut mult.

— Lucrurile nu s-au petrecut prea bine, am impresia.

— Cam așa ceva. (Ea scuipă.) O să-ți povestim.

— Mai târziu. După hipersomn. Când om fi departe de lumea asta.

Vasquez dădu din cap. Ea era singura care nu se uita la navetă. Ochii ei întunecați străpungeau împrejurimile fără încetare. Lângă ea, Ripley o ținea pe Newt de mână. Hudson și Hicks duceau trupul lui Gorman.

— Opriți-vă, le ordonă Ferro. Lăsați-mi un pic de loc. Doar n-o să mă pun pe capul vostru. (Branșă microfonul individual). Ți-aș cere prea mult dacă te-aș ruga să vii să-mi dai o mână de ajutor, Spunkmeyer? Mișcă-te! Ușa compartimentului glisă îndărătul ei! Ea se uită peste umăr, fără să-și dea osteneala de a-și ascunde iritarea. Era și timpul. Unde dra…

Ochii i se bulbucară și nu mai termină ce avea de spus. Nu era Spunkmeyer. Creatura abia se strecura prin deschidere. Fălcile anterioare se căscară dezvelind colții. Ferro sesiză niște mișcări indistincte și auzi un whoosh organic. Nici nu avu timp să urle și se pomeni izbită de consola de pilotaj.

La sol, viitorii naufragiați văzură uluiți cum naveta viră brusc spre babord. Propulsoarele principale mugiră și aparatul acceleră pierzând altitudine. Ripley o luă pe Newt și alergă spre clădirea cea mai apropiată.

— Fugi!

Naveta trecu razant pe lângă o formațiune pietroasă de pe marginea șoselei, viră stânga și se lovi de o creastă de bazalt. Se răsturnă ca o libelulă muribundă, se izbi de sol înainte de a exploda.

Câteva secțiuni și compartimente se desprinseră din armătura principală. Unele ardeau deja. Aparatul tresăltă; țâșniră flăcări din motoare și suprastructură. Un fragment dintr-un modul de propulsie căzu pe VTT și-i distruse armamentul. Apoi munițiile și carburantul explodară și transportorul se făcu țăndări aidoma unui soare pirotehnic. Rămășițele navei brăzdară cerul, apoi ajunseră rostogolindu-se la baza stației de epurare a atmosferei. O sferă de foc nemăsurată și efemeră aprinse văzduhul amurgit al lui *Acheron.*

Buimaci, cei rămași întregi, increduli, ieșiră din ascunzători și priviră resturile; nu le venea să creadă că puterea lor de foc superioară și speranțele de a părăsi această lume se preschimbă deodată în scrum.

— Asta ne mai lipsea! exclamă Hudson, în pragul isteriei. Asta ne mai lipsea. Și gata, bătrâne! Și ce facem acum?! Suntem în căcat până-n gât!

— Te-ai terminat? (Hicks îl fulgeră pe comteh, apoi își coborî ochii la Newt.) Putea să nu fi făcut acest efort. Era imposibil să ascunzi ceva acestui copil.

Newt era calmă. Dacă respirația ei era sacadată, era din cauza alergării disperate către un adăpost și nu a fricii. Ea dădu din umeri ca un adult.

— Acuma, nu mai plecăm, așa-i?

Ripley își mușcă buzele.

— Îmi pare rău, Newt.

— N-ai de ce, Ripley. Nu e din vina ta, răspunse copila, care privea flăcările ce mistuiau epava navetei.

Hudson dădea la o parte cu piciorul pietre și bucăți metal, tot ce era mai mic decât bocancii lui.

— Tare-aș vrea să știu ce-o să facem acum. Ce mare rahat.

— Am putea să aprindem un foc de tabără și să cântăm niscai cântece, sugeră Burke.

Hudson făcu un pas în direcția reprezentantului Companiei și Hicks fu nevoit să intervină.

— Ar trebui să ne adăpostim, se auzi un glăscior. (Se întoarseră cu toții spre Newt care se uita la navetă, parcă fascinată de flăcări). Ar trebui să intrăm fiindcă se face noapte. De obicei, ei ies noaptea.

— Înțeles, zise Hicks arătând cu capul spre epava VTT-ului. Incendiul e pe sfârșite. Hai să vedem ce se poate recupera.

— Niște fiare, sugeră Burke.

— Poate altceva. Vii?

Reprezentantul Companiei se ridică.

— N-am nici un chef să rămân aici.

— Cum dorești, zise caporalul și se uită la sintet. Bishop, du-te să vezi dacă ne putem instala în centrul de exploatare. Adică, să te asiguri că nu este… periculos.

Androidul îi zâmbi.

— Să plec în cercetare? Înțeleg foarte bine. Pot fi, desigur, sacrificat.

— Nicidecum. Existența fiecăruia dintre noi este prețioasă la drum.

Se îndepărtă în direcția epavei fumegânde a blindatului. Pe *Acheron*, ziua era crepusculară iar noaptea mai neagră decât străfundurile cosmosului. Motivul era simplu: nici o stea nu scânteia prin atmosferă pentru a-i nimba solul cu lumina ei slabă. Vântul bătea în construcțiile metalice dărâmate din *Hadley*, șuiera prin culoare și trântea ușile. Nisipul plesnea geamurile sparte ale ferestrelor, într-o răpăială neîntreruptă și angoasantă.

În interior, toți așteptau începutul coșmarului. Iluminarea de rezervă funcționa încă în centrul de experimentare și în împrejurimi; supraviețuitorii istoviți și deznădăjduiți se regrupaseră pentru a studia posibilitățile care li se ofereau. Vasquez și Hudson tocmai

efectuaseră o ultimă incursiune în epava transportorului de trupe și-și etalau prada: o cutie mare zgâriată și îndoită, asemănătoare cu cele strivite într-un colț.

Hicks îi privi și încercă să-și ascundă dezamăgirea. Cunoștea deja răspunsul la întrebarea lui, dar tot o puse. Poate se înșela.

— Muniții?

Vasquez scutură din cap și se prăbuși într-un fotoliu.

— Erau stocate în pereții VTT-ului. A sărit totul în aer când a luat foc. (Își scoase fularul pătat de sudoare și-și șterse fruntea cu antebrațul.) Dumnezeule, aș da orice pentru o bucățică de săpun și un duș.

Hicks se uită la masa pe care era pus arsenalul lor.

— Aici e tot ce am putut recupera. Patru vibratoare și două sute de muniții. Nu-i grozav. Vreo cincisprezece grenade M-40 și două aruncătoare de flăcăii cu rezervoarele pe jumătate… dintre care, unul stricat. Și, în sfârșit, patru roboți-santinele cu detectoarele lor și sistemele video intacte.

Se apropie de stiva de cutii, o deschise pe cea mai la îndemână. Se duse și Ripley pentru a inventaria conținutul. Ea descoperi o armă automată masivă fixată în alveole de polistiren, precum și accesoriile, o cameră și un detector de mișcări.

— Mașinăria asta pare redutabilă, zise ea.

— Și este, afirmă Hicks, închizând cutia. Fără armele astea, am câștiga timp, tăindu-ne venele imediat. Cu ele, ei bine, șansele noastre de supraviețuire urcă ușor peste zero. Numai că ne-ar trebui vreo sută, cu muniție de zece ori mai multă. Dar nu mă plâng. (Bătu în cutia de plastic.) Dacă erau în alt ambalaj, ar fi sărit în aer odată cu blindatul.

— Ce te face să crezi că mai avem o șansă? întrebă Hudson.

Fără să răspundă, Ripley se adresă caporalului:

— În cât timp putem spera că vom primi întăriri, după ce suntem dați oficial dispăruți?

Hicks se întunecă. Nu se gândise decât la supraviețuirea lor imediată, nu și la posibilitatea de a primi un ajutor extern.

— Ar fi trebuit să trimitem un raport de ieri. Să zicem șaptesprezece zile, începând din noaptea asta.

Comtehul se întoarse și porni călcând apăsat, gesticulând.

— Doamne, n-o să rezistăm nici șaptesprezece ore. Nemernicele alea o să apară iar, fir-ar să fie. O să vină și o să ne omoare până la unul, până să vină ăia care huzuresc pe Pământ să ne caute rămășițele. Și or să le găsească goale și uscate ca ale nepăstuiților pe care i-am incinerat la nivelul C. Ca Dietrich și Crowe, fir-ar să fie!

Începu să plângă.

Ripley o arătă pe Newt care-l observa pe bărbat, tăcută.

— Ea a izbutit să supraviețuiască mult mai mult și fără arme și fără antrenament. Colonii habar n-aveau cine erau adversarii, dar noi știm și dispunem de arme mai eficace decât manivele și ciocane. În plus, n-avem nevoie să-i exterminăm ci să supraviețuim. Trebuie doar să-i ținem la distanță și să rămânem în viață.

Hudson râse amarnic.

— Aha, simplu ca bună ziua. Să rămânem în viață. Dietrich și Crowe sunt și ei încă în viață.

— Ne aflăm în punctul cel mai ușor de apărat, avem ceva arme și știm ce pericol ne amenință. Așa că ai face bine să reacționezi, Hudson. Pentru că avem nevoie de tine și începe să mi se facă lehamite de tâmpeniile pe care le tot îndrugi. (El rămase cu gura căscată. Dar Ripley nu terminase.) Pune în funcțiune terminalul ordinatorului central și găsește un plan al coloniei, schemele destinate echipajelor de întreținere, orice, dar vreau să cunosc configurația locurilor. Vreau să văd conductele de aerisire, tunelele prin care se întind cablurile electrice, fundațiile, canalizările de distribuție a apei: toate pasajele care există în această parte a coloniei. Vreau să descopăr măruntaiele acestei construcții, Hudson. Blocând toate căile de acces, vom împiedica aceste creaturi să ajungă

la noi. Dacă n-au distrus pereții ăștia, înseamnă că nu sunt în stare. Ne aflăm în centrul de exploatare și e, probabil, edificiul cel mai solid de pe planetă, cu excepția stațiilor de epurare a atmosferei. În plus, suntem pe loc înalt și până la proba contrarie, chestiile astea nu par a fi în stare să se cațere pe un zid vertical.

Hudson ezită și se îndreptă, ușurat că avea, în sfârșit, ceva de făcut. Hicks o privi pe Ripley și dădu aprobator din cap.

— Afirmativ, aprobă comtehul care-și regăsise stăpânirea de sine. Pornesc de-ndată. Dacă vrei să vezi toate găurile din strecurătoarea asta, o să ți le arăt…

Ajunse la consola ordinatorului și Hicks se duse la sintet.

— Vrei să-ți dau de lucru, sau te-ai gândit deja la ceva de făcut?

Bishop părea că ezită. Asta se datora de fapt programului său de comportament social. Un android habar n-avea ce-i aia nesiguranță.

— Dacă ai nevoie de mine… (Hicks clătină din cap), eu voi fi în secțiunea medicală. Aș dori să-mi continui cercetările. Voi găsi, poate, ceva care ne-ar putea fi util.

— Perfect, îi răspunse Ripley care-l studia cu atenție. Du-te.

Bishop poate că observase interesul pe care i-l purta ea, dar nu lăsă să se vadă. Plecă spre laborator.

CAPITOLUL 10

Când Hudson primea o sarcină, nu mai stătea pe gânduri. Ripley și Burke se regrupară în jurul comtehului pentru a privi planul de ansamblu al coloniei care apărea pe monitor. Newt sărea de pe un picior pe celălalt, încercând să vadă și ea ceva printre cei doi adulți.

Ripley bătu cu degetul pe ecran.

— Trebuie s-o ia prin tunelul ăsta de întreținere ca să se replaseze.

Hudson studie planul.

— Mda. Probabil. Leagă stația de epurare de subsolul acestei clădiri. (Cu arătătorul merse pe traiectul pasajului.) Așa a putut să intre și să atace colonii prin surprindere. Oricum, pe-aici aș fi luat-o și eu, dacă eram în locul lor.

— Bun. De partea noastră este închis cu o ușă anti-incendiu. Mai întâi de toate, trebuie să instalăm un robot-santinelă în interior și blocăm ușa asta.

— N-o să le stea în cale, fu de părere Hicks care continua să studieze planul. Dacă-i blocăm în acest tunel, vor găsi un alt pasaj. Trebuie să ne așteptăm să dea năvală cumva.

— Exact, și de asta vom ridica baricade la intersecțiile astea, zise Ripley, indicând niște puncte pe plan. Nu vor putea veni spre noi decât prin culoarele astea două, unde-i vom instala pe ceilalți roboți-santinelă. (Ciocănea cu unghia în ecran.) Firește, oricând pot să-și facă drum prin acoperiș, dar le ia prea mult timp. Până una alta, vor veni întăriturile și vom fi departe.

— Ar fi preferabil. Bun, nu ne mai rămâne decât să blocăm ușa anti-incendiu de la tunel, să blocăm culoarele, apoi să dăm peste niște cărți ca să facem una mică să ne mai treacă timpul, declară Hicks, înainte de a-și muta privirea pe colegii săi. Să nu mai pierdem vremea, avem de lucru.

Hudson luă poziția de drepți.

— La ordin, caporale!

Newt îi imită gestul și intonația:

— La ordin, caporale!

Comtehul se uită în jos la ea și-i zâmbi, dar își reveni numaidecât. Constată cu ușurare că nimeni nu-i observase zâmbetul. Nu voia să-și strice reputația de cinic fără inimă.

Hudson instală bombănind cel de-al doilea robot-santinelă pe afetul antirecul. Arma era scurtă și urâtă, lipsită de dispozitiv de ochire și de trăgaci. Vasquez o fixă, apoi o branșă legând-o de detectorul de mișcări. După ce se asigură că însoțitorul ei, comtehul, nu se mai găsea pe linia de tir, activă un întrerupător și un indicator verde se aprinse. Pe un mic ecran încastrat pe o latură a armei începu să clipească galben cuvântul READY, apoi trecu în roșu.

Cei doi infanteriști se dădură în lături. Vasquez luă de pe jos un coș de hârtii stricat care se rostogolise în culoar și strigă:

— Testare!

Apoi aruncă obiectul metalic în mijlocul pasajului.

Cele două arme pivotară și traseră până să ajungă coșul jos, reducându-l într-o grămăjoară nu mai mare decât o monedă. Hudson scoase un strigăt triumfător.

— Iată ce vă așteaptă, nemernicilor! (Apoi, spre Vasquez, cu vocea redusă:) O, dar dă-mi o patrie unde bubuie tunurile, unde cerbii și antilopele ajung la cârnățăraie.

— Am bănuit eu că ești un romantic, îi zise ea.

— Știu. Mi se citește pe față. (Întoarse spatele și-și lipi umărul de ușa blindată.) Ajută-mă.

Vasquez îi dădu o mână de ajutor și urniră panoul greu de oțel, închizându-l, apoi scoase aparatul de sudură portabil și-l aprinse. Țâșni o flacără albăstruie. Învârti robinetul de pe mânerul aparatului pentru a regla jetul de acetilenă.

— Ferește, bătrâne, să nu-ți sudez piciorul de cizmă.

Hudson se dădu înapoi ca să observe. Începu să umble de acolo-colo, scrutând pasajul pustiu, cu urechile ciulite. Atinse nervos comenzile microfonului.

— Aici Hudson.

Hicks îi răspunse numaidecât.

— Unde sunteți? Noi ne ocupăm de conducta cea mare de aerisire pe care ai reperat-o pe planuri.

— Sentinele A și B instalate și operaționale. Totul pare în regulă. În tunelul ăsta nu va putea veni nimic fără a fi detectat. (Aparatul lui Vasquez șuiera în apropiere.) Blocăm ușa de incendiu.

— Recepționat. Veniți după ce terminați.

— Hei. Dar crezi că am chef să putrezesc aici?

Hicks zâmbi. Hudson își revenise. Depărtă microfonul de la gură și astupă deschiderea conductei cu panoul metalic pe care-l adusese. Ripley dădu din cap și împinse placa la locul ei, apoi bărbatul luă un aparat ca al lui Vasquez și porni să sondeze metalul la sol. Îndărătul lor, Burke și Newt stivuiau containere de medicamente și de hrană într-un colț al încăperii.

Extratereștrii nu se atinseseră de rezervele alimentare ale coloniei. Și, fapt de mai mare importanță, distilatoarele de apă erau încă utilizabile. Circuitul de distribuire funcționa datorită presiunii atmosferice, electricitatea nu era deci necesară pentru a trage apa din robinete. Nu riscau așadar să moară de foame sau de sete. După ce sudă două treimi din placă, Hicks puse jos aparatul de sudură și scoase dintr-un buzunar al centurii o mică brățară. Apăsă comutatorul miniatural prins în metal și se aprinse o diodă minusculă. Îi întinse lui Ripley obiectul.

— Ce-i asta?

— Un emițător individual. Versiunea militară a EBP-urilor colonilor. Au o rază de acțiune mai mică și se poartă la încheietură și nu sunt implantate chirurgical în interiorul corpului, dar principiul

este același. Aparatul ăsta îmi va spune unde ești, prin asta: (Bătu în focalizatorul miniatural prins în ținuta de luptă.)

Ea studie obiectul, curioasă.

— Nu văd la ce-ar putea folosi.

— Simplă precauție.

Ea se uită nedumerită la bărbat, apoi dădu din umeri și-și puse brățara la mână.

— Mulțumesc, tu n-ai?

El zâmbi, și-și luă ochii de la ea.

— N-am decât una. Dar în general eu știu pe unde mă aflu. Bun, ce facem acum?

Ea uită de brățară pentru a studia planurile furnizate de imprimanta ordinatorului. Ceva ciudat se întâmpla în vreme ce ei lucrau. Erau prea ocupați ca să-și dea seama, dar Newt le atrase atenția. Vântul nu mai bătea. Deloc. O liniște stranie pentru această planetă se instaurase în exterior. Colonia se adâncea în tălăzuirea de ceață.

Pentru Ripley era a doua ședere pe această lume, dar pentru prima oară nu mai auzea tânguiala fără sfârșit. Tăcerea era apăsătoare. Absența vântului reducea și mai mult vizibilitatea exterioară. Ceața se aduna peste centrul de exploatare dându-le impresia că tot ce era dincolo de ferestrele cu geam triplu fusese înghițit de valuri.

Înăuntrul tunelului care lega între ele clădirile coloniei și stația de epurare a atmosferei, cei doi roboți-santinelă stăteau de pază, nemișcați și vigilenți. Liniștea nu era tulburată decât de bâzâitul ușor al detectoarelor de mișcare. C-ul scruta culoarul pustiu, iar lumina-martor de funcționare pâlpâia necurmat.

Ceața pătrunse printr-o gaură din plafon, umplând, învolburată, pasajul. În contact cu pereții metalici, ceața se condensa în picuri care cădeau pe sol. Arma nu trăgea în această ploaie neașteptată; era prea inteligentă și selectivă. Ordinatorul ei putea să stabilească o

distincție între un fenomen natural inofensiv și o mișcare amenințătoare. Apa nu părea să aibă intenții belicoase, așa că mitraliera stătea cuminte, așteptând intruziunea unui obiect care merita să fie distrus.

Newt cărase cutii până la epuizare. Ripley o duse în brațe până la secția medicală, capul fetiței fiind așezat pe umărul ei. Din când în când Newt îi spunea ceva și femeia îi răspundea, prefăcându-se că înțelegea ce-i spunea. Căută un loc în care copila putea să se odihnească în liniște, beneficiind de o siguranță relativă.

Blocul operator se găsea la extremitatea secțiunii medicale. Marea parte a echipamentului era încastrat în pereți; restul atârna din tavan, la capătul unor brațe extensibile. O sferă mare care conținea proiectoare și instrumente chirurgicale, domina ansamblul. Dulapurile și celelalte materiale erau îngrămădite într-un colț pentru a face loc mai multor paturi metalice. Acolo vor veni să doarmă și să se refugieze, dacă creaturile izbuteau să pătrundă prin defensiva exterioară. Era reduta lor. Donjonul.

Blocul operator avea pereți mai groși decât toate celelalte săli ale coloniei. Aducea cu un seif ultramodern, și enorm. Dacă va trebui să se sinucidă pentru a nu cădea de vii în mâinile extratereștrilor, atunci aici le vor găsi infanteriștii trimiși în ajutor cadavrele lor. Dar, deocamdată, acest loc era o oază de pace, sigură și confortabilă.

Ripley o întinse cu grijă pe fetiță pe patul cel mai apropiat, și-i zâmbi.

— Acuma, tu stai aici și dormi un pic. Eu trebuie să mă duc să-i ajut pe ceilalți, dar o să vin să te văd. Trebuie să te odihnești. Ești frântă de oboseală.

Newt ridică ochii spre ea.

— Nu mi-e somn.

— Trebuie să dormi, Newt. Toți avem nevoie. O să te simți mai bine. Ai să vezi.

— Visez urât.

Era ceva obișnuit pentru Ripley, dar încercă să n-o ia în seamă.

— Toți visăm așa, Newt.

Fetița se ghemui în pat.

— Da' nu ca mine.

„Nu fii atât de sigură", se gândi femeia înainte de a răspunde.

— Casey, pun pariu că ea nu are coșmaruri, (Ripley luă capul păpușii din mâinile copilei și se uită înăuntru.) Așa cum mă gândeam – totul e liniștit aici înăuntru. Ar trebui să faci și tu cum face Casey. Spune-ți că nu mai e nimic în căpșor.

Bătu ușor fruntea copilei care-i întoarse un zâmbet.

— Vrei să spui să-mi golesc mintea?

— Da. Ca și Casey, aprobă Ripley mângâind fețișoara și dând în lături o meșă de păr căzută pe frunte. Dacă m-asculți, eu sunt sigură că n-o să mai visezi urât.

Închise pleoapele păpușii și o înapoie proprietarei: Newt o luă, ridică ochii la cer, ca pentru a spune: „Nu țin poveștile astea stupide. Uiți că eu am șase ani?!"

— Ripley, ea nu are coșmaruri pentru că e din plastic.

— A, îmi pare rău, Newt. Mă rog, uite, ai putea să te prefaci că ești din plastic, ca ea.

Copila avu un vag surâs.

— O să încerc.

— Ce fetiță cuminte. S-ar putea să fac și eu ca tine.

Newt și-o apropie pe Casey de gât, gânditoare.

— Mămica îmi zicea mereu că nu există monștri. Adică, de adevăratelea. Dar există.

— Da, există, recunoscu Ripley.

Dădea la o parte în continuare meșe blonde de pe fruntea copilei.

— Sunt adevărați ca și noi. Nu sunt imaginari și nu ies dintr-o carte. Nu sunt falși ca la televizor. De ce se spun lucruri din astea copiilor, toate minciunile astea?

Ripley sesiză o intonație ciudată în glasul ei: reproșul. Și pricepu că ar fi fost inutil să o mintă. De altfel, nici nu avusese de gând. Newt văzuse prea multe ca să mai fie amăgită. Instinctul îi spunea femeii că va pierde pentru totdeauna încrederea ei dacă nu era sinceră cu ea.

— Ei bine, unii copiii nu sunt în stare să accepte adevărul așa cum faci tu. Le e frică, sau părinții se tem să nu-i sperie. Cei mari, în general, cam subestimează curajul copiilor lor. Așa că ei încearcă să-i liniștească inventând povești.

— Povești cu monștri. Oare una din ființele alea a crescut în corpul mamei mele?

Ripley îi aranjă patul.

— Nu știu, Newt, nimeni nu știe. Ăsta-i adevărul. Și nimeni nu va ști vreodată.

Fetița se gândea.

— Nu așa se nasc bebelușii, nu? Adică, bebelușii normali. Cresc în burta mamelor?

Femeia simți un fior rece pe șira spinării.

— Nu, nu e deloc așa, nu. La oameni este altfel. Începe altfel, iar nașterea este diferită. Un bebeluș se naște pentru că așa vor tata și mama, pe când în cazul ființelor de aici…

— Înțeleg, o întrerupse Newt. Tu ai un bebe?

— Da. (Îi ridică pătura până sub bărbie.) Unul singur. O fetiță.

— Unde e? Pe Pământ?

— Nu. Nu mai este acolo.

— Vrei să spui că a murit.

Nu era o întrebare, iar Ripley dădu încet din cap. Începea să-și aducă aminte de o fetiță care semăna cu Newt: o frumusețe cu un căpșor drăgălaș și cu bucle brune. Încerca în zadar să facă o legătură între această amintire și hologramă bătrânei, a necunoscutei în care se metamorfozase fiica ei în vreme ce era adâncită în staza hipersomnului. Amintirea tatălui ei, era încă și mai îndepărtată. O

felie de viață totuși atât de importantă, pierdută și uitată. O iubire din tinerețe, victimă a lipsei de maturitate, o scurtă explozie de fericire înăbușită de asprele realități cotidiene. Hipersomnul. Timpul.

Se răsuci și se aplecă pentru a lua un calorifer portabil. Nu era frig în interiorul blocului operator, dar, oricum, va fi mai plăcut cu puțină încălzire. Aparatul aducea cu o placă de plastic, dar când apăsă întrerupătorul emise un zumzăit și un vag halou, degajând căldură, care răspândindu-se în sală, o făcu să pară mai puțin sterilă și impersonală.

Newt clipi, pleoapele fiindu-i îngreunate de somn.

— Ripley, m-am gândit la ceva. Aș putea s-o înlocuiesc. Adică pe fata ta. De probă, sigur. Așa, o vreme. Și dacă nu-ți place, nu-i nimic. Ce zici?

Femeia făcu apel la toate rezervele de stăpânire de sine pentru a nu plânge de față cu copila. O strânse în brațe; știa că una dintre ele nu va mai vedea, poate, zorile; știa că va fi poate constrânsă să-și întoarcă fața de la Newt și să-i lipească de tâmplă țeava unui vibrator.

— Nu-i rea ideea. Vorbim mai târziu. De acord?

— De-acord.

Fetița zâmbi șovăitor și plină de speranțe. Ripley stinse lumina și vru să se ridice. O mânuță îi prinse cu putere brațul.

— Nu pleca. Te rog!

Cu părere de rău, Ripley își retrase ușor mâna.

— Totul va fi bine. Voi fi alături. Nu mă duc departe. Și nu uita ce e acolo. (Arătă camera video miniaturală prinsă deasupra ușii.) Știi ce e acolo, nu?

— Da. O securicam.

— Exact. Uite becul verde este aprins. Domnul Hicks și domnul Hudson au verificat securicamele din secția asta și funcționează

toate. Asta te supraveghează, iar eu o să mă uit mereu la ecranul ei în cealaltă cameră. O să te văd ca și cum ai fi lângă mine.

Newt nu era convinsă și Ripley scoase brățara emițătoare pe care i-o dăduse Hicks. Îi reduse circumferința și o închise pe încheietura copilei.

— Ține. E un talisman. O să mă ajute să te supraveghez. Dormi, acum… și să nu visezi, de acord?

— Să-ncerc.

Ripley auzi foșnetul așternutului când trupșorul își căută locul în culcuș. O văzu răsucindu-se pe o parte, în lumina slabă a aparatelor. Fetița strângea capul păpușii la piept și observa printre pleoapele pe jumătate închise lucirea martorului de observare a brățării, legănată de mormăitul liniștitor al caloriferului.

Femeia ieși din cameră.

Îndărătul altor pleoape întredeschise, alți ochi se mișcau intermitent: unicul indiciu, demonstrând că locotenentul Gorman era încă în viață. Se puteau considera aceste semne ca o ameliorare a stării sale, un prim pas ezitant al ieșirii din paralizie totală.

Ripley se aplecă deasupra mesei pe care stătea întins ofițerul. Îl studie, întrebându-se dacă putea s-o recunoască.

— Cum mai merge? Constat că a deschis ochii.

— Tare mi-e teamă că este un efort suficient pentru a-l epuiza.

Era vocea lui Bishop. Sintetul era așezat la o masă din apropiere, înconjurat de aparate și instrumente medicale. Lumina unei lămpi îi accentua trăsăturile, dând feței sale un aspect macabru.

— Suferă?

— După biomonitoare, nu, dar nu se poate ști. Sunt sigur că ne va spune când va fi din nou în stare să-și utilizeze laringele. De altfel, am izolat otrava. O substanță interesantă. Este vorba de o neurotoxină musculară care nu acționează decât asupra părților nevitale ale sistemului, fără să împiedice funcțiile respiratorii și

circulatorii. Mă întreb dacă aceste creaturi reglează instinctiv dozajul în funcție de metabolismul victimelor lor.

— O voi întreba negreșit pe prima care-mi iese în cale. (Ea-l privi pe locotenent, când o pleoapă a acestuia se deschise și se închise apoi.) Nu știu dacă e o contracție involuntară, dar mi-a făcut cu ochiul. Merge mai bine?

Bishop dădu din cap.

— Toxina pare să se metabolizeze. Este puternică, dar corpul se dovedește capabil de a o descompune. Începe să apară în urină. Un mecanism surprinzător, corpul uman! O putere de adaptare remarcabilă! Dacă va continua să elimine otrava în acest ritm, Gorman se va trezi curând.

— Aș dori să clarific un lucru. Creaturile i-au paralizat pe coloni și nu i-au ucis, înainte de a-i transporta în stația de epurare și de a-i plasa în coconii aceia, unde servesc drept incubatoare pentru larvele lor. (Arătă spre camera de alături, unde specimenele supraviețuitoare pluteau încă în tuburi de stază.) Asta înseamnă că există un mare număr de paraziți, nu-i așa? Unu pentru fiecare colon. Peste o sută, dacă socotim că o treime din oameni au pierit în timpul luptelor.

— Da, este probabil, aprobă Bishop.

— Dar în primul stadiu al evoluției lor, chestiile astea ies dintr-un ou. De unde provin astea? Când omul care a descoperit nava extraterestră și-a făcut raportul, la prima aterizare pe această lume, vorbea de un mare număr de ouă, dar fără să intre în detalii. După aceea, nimeni nu s-a dus acolo să le numere. Poate că nu erau toate viabile. Eu cred că aici colonii au fost zdrobiți numericește; și nu cred că primii extratereștrii care s-au infiltrat în colonie au avut timp să se ducă să caute restul ouălor din nava străină. De aici reiese că ei au venit din altă parte.

— Aceasta este chestiunea de la ordinea zilei, declară Bishop pivotând cu scaunul spre ea. Mă gândesc la ea de când adevărata

natură a acestei tragedii a devenit evidentă.

— Vreo idee, genială ori ba?

— Fără a avea nici o probă, nu este decât o simplă presupunere.

— Hai, presupune.

— Am putea emite ipoteza că ar fi vorba de o specie înrudită cu insectele pe care le calificăm drept „sociale". Ca o colonie de termite sau de furnici, care este guvernată de o singură femelă, o regină care depune toate ouăle.

Ripley se încruntă. Între navigația interstelară și entomologie îi apăru o prăpastie pe care nu se aștepta că va trebui s-o depășească într-o zi.

— Reginele astea, nu ies și ele dintr-un ou?

Sintetul dădu din cap.

— Absolut.

— N-avem nici o dovadă a existenței vreunui ou regină la bordul navei care a adus chestiile astea până aici.

— Într-o societate de insecte, ceea ce numești dumneata un „ou de regină" nu există. Lucrătoarele hotărăsc să creeze unul. La furnici, ori la albine, ori la termite, metoda este aceeași. Lucrătoarele aleg un ou normal, îi dau larvei care iese, o hrană specială, foarte bogată în anumite elemente nutritive. La albine, ea conține produse chimice care modifică evoluția nimfei, care devine o regină și nu o simplă lucrătoare. Teoretic, o regină ar putea să iasă din orice ou. Nu știu încă pe ce criterii își bazează insectele alegerea lor.

— Vrei să spui că toate aceste ouă au fost poate ouate de o singură creatură de acest fel?

— Desigur nu în cadrul societăților de insecte pe carele cunoaștem noi. Dar dacă analogia este valabilă, trebuie să existe și alte similitudini. Ca o regină furnică, sau termită, regina acestor extratereștri ar trebui să fie din punct de vedere fizic mult mai mare decât toate creaturile pe care le-am întâlnit până acum. Abdomenul unei regine este atât de umflat de ouăle pe care le conține încât nu se

poate mișca. Ea este hrănită și îngrijită de către lucrătoare, fecundată de către masculi și ocrotită de garda ei personală. Absența mobilității o face total inofensivă, deși, la albine, de exemplu, ea poate fi mai periculoasă decât lucrătoarele ei, prin simplul fapt că ea poate să înțepe de mai multe ori. Ea se află în centrul vieții lor, ea este, efectiv, mama societății lor. Ne putem considera fericiți că această comparație se oprește aici. Furnicile și albinele trec direct din stadiul de ou în cel de larve, nimfe, apoi adulți. În timp ce fiecare dintre embrioanele extraterestre are nevoie să se găsească în interiorul unei gazde pentru a se putea dezvolta. Dacă n-ar fi așa, le-am vedea mișunând pe toată suprafața lui *Acheron.*

— Bizar, dar chestia asta nu mă liniștește deloc. Astea-s mai mari decât furnicile sau termitele. Sunt inteligente? Este posibil ca ipotetica lor regină să fie inteligentă? Nivelul lor de evoluție: iată un punct asupra căruia nu ne-am putut pronunța la bordul lui *Nostromo,* Adevărul e că ne gândeam mai întâi de toate cum să rămânem în viață. N-am avut vreme de teorii.

— Greu de spus, răspunse Bishop, îngândurat. Și totuși un amănunt mă intrigă.

— Care?

— Poate că trebuie să atribuim aceasta numai instinctului, atracției exercitate de căldură, sau ceva de genul ăsta, dar regina lor, dacă există, a ales pentru depunerea ouălor singurul loc din colonie în care nu o putem distruge, fără să ne distrugem și pe noi totodată. Sub schimbătoarele de căldură ale reactorului nuclear al stației de epurare. Dacă această alegere se datorează instinctului, ființele acestea nu sunt superioare termitelor. Dar dacă este atribuită inteligenței lor, ei bine, putem spune că am feștelit-o. Numai dacă bineînțeles, aceste supoziții sunt fondate. În ciuda distanței de parcurs, primele creaturi care au apărut au putut să se ducă după celelalte ouă în nava de care vorbești dumneata. Această regină, această societate extraterestră complexă, toate acestea poate nu

există decât în închipuirea mea. Dar fie că se datorează sau nu inteligenței sau instinctului, este de netăgăduit faptul că aceste ființe cooperează. Asupra acestui punct nu mai există nici o îndoială. Le-am văzut la treabă.

Ripley medită la implicațiile analizei lui Bishop, și rezultatul nu era deloc încurajator. De fapt nici nu se așteptase la altceva. Arătă cu capul la tuburile de stază.

— Vreau ca aceste specimene să fie distruse după ce termini cu observarea lor. Ai înțeles?

Androidul se uită la cele două creaturi care palpitau încă în interiorul închisorilor cilindrice.

— Domnul Burke mi-a ordonat să le mențin în stază pentru a le putea expedia spre laboratoarele Companiei. A fost categoric.

Cel mai surprinzător a fost că Ripley s-a dus la interfon și nu la rastelul de arme cel mai apropiat.

— Burke!

Paraziții aproape că acoperiră răspunsul.

— Da? Dumneata ești, Ripley?

— Ai câștigat! Unde ești?

— Recuperez, cât mai e timp. M-am gândit să mai învăț ceva că tot încurc lumea pe aici, pare-mi-se.

— Vino în laborator.

— Acum? Dar am…

— Imediat. (Tăie legătura și-l fulgeră pe Bishop.) Vino cu mine.

El se ridică pentru a o urma docil, iar femeia se consideră satisfăcută. Voia doar să vadă dacă o asculta. Sintetul nu era deci în totalitate sub stăpânirea lui Burke, în pofida statutului de mașină aparținătoare Companiei.

— N-are importanță, lasă.

— Voi fi fericit să te însoțesc, dacă așa dorești.

— Nu, nu-i nevoie. Am eu grijă. Continuă-ți cercetările. Este mai important.

Vizibil încurcat, androidul dădu din cap și se așeză la loc.

Îl găsi pe Burke în pragul laboratorului.

— Sper că este important. Cred că am găsit ceva nou și tare mie teamă că nu prea mai am mult timp.

— Ai dreptate, probabil. (El vru să protesteze, dar ea-i făcu semn să tacă.) Intră acolo. Adică acolo unde se aflau tuburile de stază, arătă ea.

Încăperea era insonorizată și va putea să-i spună tot ce avea pe suflet fără să atragă atenția celorlalți. Burke ar fi trebuit să-i fie recunoscător pentru aceste griji. Dacă Vasquez ar afla de planurile sale, ea n-ar mai pierde timpul cu discuții inutile, și i-ar băga pe loc un glonte în inimă.

— Bishop mi-a împărtășit intenția dumitale de a duce paraziții pe Pământ. E adevărat?

El nu încercă să nege.

— Sunt inofensivi în stază.

— Bebelușii ăștia nu sunt inofensivi decât morți. Tot n-ai înțeles? Cer să fie omorâți de îndată ce Bishop își va fi terminat studiul.

— Fii rezonabilă, Ripley, răspunse el arborând o copie palidă a surâsului său profesional. Aceste specimene au o valoare inestimabilă pentru ramura Companiei care efectuează cercetări asupra armelor biologice. De acord, radem colonia cu o bombă nucleară, că majoritatea e împotriva mea. Dar cu specimenele e altceva. Nu sunt decât două, Ripley. Ce pericol ar reprezenta ele în tuburile de stază? Iar dacă te temi că vor scăpa când vor ajunge la laboratoarele pământene, fii liniștită. Cercetătorii noștri sunt specialiști, obișnuiți cu astfel de lucruri.

— Nimeni nu este obișnuit cu „astfel de lucruri”! Noi suntem primii care le înfruntăm. Vă temeți și-acum că ar mai putea scăpa vreun virus din laboratoarele voastre de cercetări asupra armelor biologice? Încearcă să-ți imaginezi ce-ar fi dacă un singur parazit ar

fugi într-un mare oraș cu mii de kilometri de canale și țevi și pasaje pe unde s-ar putea ascunde.

— N-or să fugă. Nimic nu poate ieși dintr-un câmp de stază.

— Poți să știi, Burke? Știm atât de puține lucruri despre monștri ăștia. E prea riscant.

— Dar eu te credeam mai inteligentă. Dacă o scoatem la capăt vom fi niște eroi. Viitorul ne va fi asigurat.

— Deci, așa te consideri dumneata? Carter Burke, îmblânzitorul de extratereștri? Ceea ce s-a întâmplat la nivelul C nu ți-a mai redus din entuziasm?

— Infanteriștii nu știau ce-i așteaptă și au păcătuit prin exces de încredere! S-au pomenit blocați într-o sală unde nu-și puteau folosi nici armele și nici experiența de luptă. Dacă și-ar fi păstrat sângele rece și ar fi putut să utilizeze vibratoarele, am fi fost cu toții la bordul lui *Sulaco,* pe drumul de întoarcere, și n-am fi prinși aici ca niște iepuri speriați. Gorman a luat hotărârea de a-i trimite să se arunce în gura lupului, nu eu. Și de altfel, au înfruntat niște creaturi adulte, nu niște simple larve.

— Nu ai avut obiecțiuni când Gorman a luat această hotărâre.

— Cine ar fi ținut seamă de părerea mea? Ai uitat ce spunea Hicks? Și ce spuneai dumneata? Gorman ar fi rămas de nestrămutat, insistă el și adăugă pe un ton sarcastic: Este vorba de o expediție militară.

— Renunță, Burke. N-ai putea să duci planul la îndeplinire, fie chiar și cu acordul meu. Este interzisă trecerea unui organism periculos peste bariera CEI-ului: articolul 22350 din Codul comercial.

— Ți-ai învățat lecția. Așa prevede codul, e-adevărat. Dar nu uita că nu sunt decât niște cuvinte pe hârtie, iar reglementările stupide n-au stat niciodată în calea persoanelor hotărâte. Dacă reușesc să rămân cinci minute singur cu inspectorul de la vamă, când trecem prin stația *Gateway,* treaba-i gata. Mergi pe mâna mea. Responsabilii de la CEI nu au cum să se prindă de o chestie de care n-au habar.

— O vor descoperi, Burke.

— Și cum anume? Vor dori mai întâi să stea de vorbă cu noi, apoi ne vor trece printr-un tunel de detecție. Bună treabă. Până vine să ne scotocească prin bagaje, eu îi ating pe membrii echipajului și tuburile de stază vor fi ascunse lângă propulsoare sau reciclоarele de deșeuri. Vor fi prea ocupați să ne pună întrebări, ca să mai viziteze tot aparatul. De altfel vor ști cu toții că am descoperit o colonie devastată și că noi am șters-o fără să mai cerem restul. Nimeni nu se va aștepta că vom aduce în contrabandă ceva. Știu că pot să contez pe sprijinul Companiei, mai ales când conducătorii Companiei vor ști ce le aducem. Și nu vei fi uitată, Ripley, dacă asta te frământă.

— O, sunt convinsă că te vor susține. Nu m-am îndoit niciodată. Niște persoane care, după ce au luat cunoștință de raportul meu, au trimis un detașament așa de redus sub comanda unui imbecil fără experiență ca Gorman, sunt capabil de orice, nu mă îndoiesc.

— Îți faci prea multe probleme.

— Îmi pare rău, îmi place viața și nu vreau să mă trezesc într-o bună dimineață că-mi iese un extraterestru din torace.

— Nu va fi așa.

— Poți fi sigur. Pentru că dacă vei lua monștrii ăștia mici și oribili, voi spune la toată lumea. Și de data asta îmi vor da crezare. Și fii atent că nici nu trebuie să ajung aici. Dacă află Vasquez, Hicks sau Hudson ce ai în cap, n-o să mai aștepte procesul dumitale și n-o să se mulțumească doar să spună ce cred despre dumneata. Ai face mai bine să renunți, Burke. (Făcu semn spre cilindri.) N-o să-i iei din laboratorul ăsta, darămite de pe lumea asta.

— Și dacă reușesc să-i conving pe ceilalți?

— Imposibil. Dar chiar și așa, cum vor reacționa ei când vor afla că ești răspunzător de moartea celor o sută cincizeci și șapte de coloni care trăiau aici?

Combativitatea lui Burke se evaporă și el păli.

— Ia stai. Despre ce dracu' vorbești?

— Ai auzit foarte bine. Colonii. Toți acești năpăstuiți care nu bănuiau nimic. Ca familia lui Newt. Ziceai că mi-am învățat bine lecția, așa-i? Dumneata i-ai trimis să viziteze epava navei extraterestre. Am verificat în jurnalele coloniei. Este intact, ca și planurile găsite de Hudson. Sunt convinsă că niște judecători îl vor găsi foarte instructiv. „Directive ale Companiei șase doisprezece nouă, din data de cinci treisprezece șaptezeci și nouă. Ordin de explorare a unei zone de emisie de unde magnetice cu coordonatele…" Dar nu afli o noutate, pentru că acest mesaj este semnat „Burke, Carter J."

Ripley tremura de furie. Din cauza incompetenței și lăcomiei unora se afla din nou pe această lume de coșmar.

— I-ai trimis acolo fără să-i atenționezi, Burke. Ai asistat la înfățișarea mea în fața comisiei de anchetă. Ai ascultat povestea mea. Voiai să efectuezi o verificare a coordonatelor pe care le indicasem. Te gândeai că era ceva acolo, altfel nu avea rost să mai trimiți pe cineva să viziteze epava. Și dacă nu erai cu adevărat convins, tot ai bănuit ceva, îți puneai niște întrebări. Totul ar fi fost normal dacă ai fi format o echipă de oameni în cunoștință de cauză. Dar a fost autorizat un prospector independent să se ducă până la navă. De ce n-ai spus nimic, Burke?

— Ce să spun? protestă el.

Îi preluase vorbele, nu și indignarea. Și asta explica multe. Ripley avea impresia că-l cunoștea mai bine pe Carter J. Burke.

— Nu puteam fi sigur că aceste lucruri existau într-adevăr, recunoaște. Poate că de fapt nu era nimic. Nu dispuneam decât de raportul dumitale, și mi-era greu să-i dau crezare.

— Zău? Cineva a șters câteva pasaje din jurnalul de bord al capsulei de salvare, Burke. Așa am declarat în fața comisiei de anchetă, îți amintești? Și încep să mă întreb dacă nu cumva știi ce sa întâmplat…

— După dumneata, ce crezi că ar fi fost dacă aș fi cerut măsuri de securitate excepționale?

— N-am idee. Luminează-mă.

— Administrația colonială s-ar fi amestecat în afacerea asta și o puzderie de funcționari ar fi venit să se uite peste umărul nostru și ne-ar fi dat teancuri de formulare de completat, privându-ne de libertatea de acțiune. Peste tot ar fi fost numai inspectori, căutând cea mai mică scuză pentru a ne scurtcircuita și de a prelua totul în numele interesului public sacrosant. Faptul că povestea dumitale s-a dovedit exactă m-a surprins la fel de tare ca și pe ceilalți, făcu el ridicând din umeri. Să zicem că am făcut o eroare de calcul, atâta doar.

În mintea lui Ripley se produse un declic. Fu surprinsă ea însăși când se pomeni că-l luă pe bărbat de guler și îl dădu de perete.

— O eroare de calcul? Oamenii ăștia au murit, Burke! O sută cincizeci și șapte de coloni, minus un copil, au fost masacrați pentru că ai făcut o „eroare de calcul". Fără să-i mai socotesc pe Apone și ceilalți; care au fost sfâșiați sau sunt paralizați acum în miezul acestui iad. (Îi răsuci capul bărbatului spre stația de epurare.) Când te vor răstigni, o să fiu acolo ca să le dau cuiele. Presupunând că după „eroarea de calcul", cineva va mai putea pleca de pe planeta asta blestemată, desigur. Ține minte ce-ți spun.

Se dădu la o parte tremurând de furie.

— Cel puțin motivațiile extratereștrilor erau de înțeles.

Burke se îndreptă și-și întinse cămașa șifonată, înainte de a declara pe un ton compătimitor.

— Dumneata nu vrei să vezi situația în ansamblu. Viziunea despre lume îți este limitată la locul în care te afli și în momentul prezent. Nu te interesează viitorul dumitale.

— Dacă te afli în el, nu.

— Mă dezamăgești, Ripley. Te-aș fi crezut mai inteligentă. Speram că pot să contez pe dumneata când venea vremea să luăm o hotărâre.

— Altă eroare de calcul, Burke. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Ea se răsuci pe călcâie și părăsi sala. Ușa se închise după ea. Burke încercă să facă o triere a posibilităților care i se buluceau în cap. Ripley o luase pe drumul spre centrul de exploatare, când răsună un semnal de alarmă. Uitând pe loc de cearta cu Burke, ea o luă la fugă.

CAPITOLUL 11

Hudson instalase consola tactică portabilă lângă terminalul ordinatorului central. Cele două aparate erau conectate prin două cabluri, o încâlceală de branșamente care ofereau posibilitatea celui așezat dincolo de pupitrul tactic să aibă acces la tot ceea ce mai funcționa încă în colonie. Când intră Ripley, Hicks își înălță privirea spre ea și apăsă pe un întrerupător pentru a face să tacă sirena. Veniră și Vasquez și Hudson.

— Se apropie, anunță calm caporalul. M-am gândit că v-ar face plăcere să fiți ținuți la curent. Sunt deja în tunel.

Ripley își umezi buzele și privi consolele.

— Suntem pregătiți să-i primim?

Hicks dădu din umeri și reglă un potențiometru.

— Cu mijloacele noastre și dacă funcționează, cum să nu! Garanția constructorului n-o să ne folosească la nimic dacă se strică oarece când vom deschide focul. Unul din roboții-santinelă, de pildă. Sunt, practic, singurele noastre mijloace de apărare.

— Fii fără grijă, bătrâne, își vor face datoria.

Hudson nu mai păruse atât de încrezător de când cu dezastrul din subsolul stației de epurare.

— Am instalat sute de bijuterii din astea. Din clipa în care li se aprinde beculețul, poți să stai liniștit. Mă întreb numai: vor fi îndeajuns pentru a respinge adversarii noștri?

— N-are rost să mai pomenim de astea; vom folosi ce avem la îndemână. Să sperăm că roboții-santinelă vor reuși să-i oprească. Totul depinde de numărul acestor creaturi.

Hicks dădu un bobârnac la două întrerupătoare și obținu confirmarea că totul era operațional. Se uită la cadranele detectoarelor de mișcare ale armelor A și B. Semnalele luminoase

pâlpâiau tot mai des până când rămaseră aprinse în permanență. În același moment, două puternice detunături făcură să vibreze solul.

— Roboții A și B urmăresc și distrug mai multe ținte, zise ridicându-și privirea spre Hudson. Ne-ai pus la dispoziție o putere de foc valabilă.

Comtehul studia nenumăratele informații care le parveneau.

— Dacă am avea măcar vreo duzină de aparate de-astea… mormăi. Ar fi de-ajuns. Ah, dacă am avea vreo duzină…

Bubuitul regulat al armelor automate se repercuta în interiorul clădirii. Pe consolă, numerele care apăreau pe contoarele munițiilor se derulau inexorabil.

— Cincizeci de cartușe pe armă. Cum dracu' să-i oprim cu așa de puține muniții? murmură Hicks.

— Trebuie să fie strânși ca sardelele, colo jos, le atrase atenția arătând spre cadranele din fața lor. Priviți contoarele: e ca un stand de tir.

— Și acidul? întrebă Ripley. Știu că armele astea sunt blindate, dar ați văzut cât de coroziv este fluidul lor vital.

— Dacă roboții mai trag, înseamnă că sunt neatinși, îi răspunse Hicks. Proiectilele RS-urilor au o forță de impact grozavă, iar dacă împing mereu îndărăt, acidul n-o să-i atingă. Se împrăștie pe pereți și pe jos, dar nu pe arme.

Așa trebuia să fie; roboții-santinelă își continuau tirul de baraj. Trecură două minute, trei. Controlul armei B ajunse la zero și bubuitul care venea de la subsol se înjumătăți. Detectoarele de mișcare mai pâlpâiau pe consola tactică: arma descărcată urmărea niște ținte în care nu putea să mai tragă. Tăcerea grea care se abătu asupra centrului de exploatare se sfârși odată cu izbucnirea zarvei de la subsol. Sunetele ajungeau la intervale regulate, și cu toții erau conștienți de semnificația lor.

— Au ajuns la ușa izolatoare, murmură Ripley.

Vacarmul era tot mai puternic și mai aproape. Auzeau acum și un sunet care le punea la grea încercare nervii: scrâșnetul ghearelor de oțel.

— Credeți că ar putea să vină până aici? (Ripley era uimită de calmul lui Hicks. Era încredere… sau resemnare)? Cel care a încercat să-l tragă pe Gorman din VTT a reușit să smulgă un tambuchi, ții minte? îi aminti ea.

— Colo jos nu e un tambuchi, ci un izolator ignifug categoria AA, declară Vasquez. Trei straturi de compozit de fibră de carbon prinse ca un sandvici între niște plăci de oțel. Ușa o să reziste. Sudurile mele mă îngrijorează. N-aveam prea mult timp la dispoziție, și aș fi preferat să am două bare de cromită și un laser, nu un aparat de sudură cu gaz.

— Și de încă o oră, adăugă Hudson. Cum de nu regreți că nu ai două rachete antipersonale Katiușa șase? O chestie de-asta îți curăță tot tunelul.

Bâzâitul interfonului îi surprinse. Hicks stabili imediat legătura.

— Aici Bishop. Am auzit detunăturile. Care este situația?

— Cât puteam spera de bună. Santinelele A și B au rămas fără muniții, dar trebuie să-i fi rărit destul.

— Cu atât mai bine, fiindcă eu mă tem că am a vă da niște vești proaste.

Hudson se strâmbă și se rezemă de un dulap.

— Ei, asta-i ceva nou.

— Ce vești proaste? întrebă Hicks.

— Va fi mai ușor să vă explic acolo. Vin acum.

— Nu plecăm de aici, făcu Hicks până să întrerupă legătura. E îmbucurător.

— Hei, nici o chestie, făcu comtehul. Că mai rău n-are cum să fie.

Androidul sosi de îndată și ajunse la unica fereastră care domina o mare parte a coloniei. Vântul se întețise din nou și alunga vălul de ceață. Vizibilitatea, departe de a fi perfectă, le îngăduia să întrevadă

în depărtare stația de epurare. Erau cu toții alături de Bishop, când de la baza stației se ridică o coloană de flăcări care urcă la cer. Într-o clipită strălucirea ei fu mai luminoasă decât a haloului care aureola partea superioară a turnului conic.

— Ce-n fost asta, Dumnezeule?! făcu Hudson lipindu-și fața de geam.

— Degazaj prin supapele de securitate, răspunse Bishop.

— Construcția va rezista la supraîncălzire? se interesă Ripley.

— Imposibil. Dacă datele pe care le-am obținut sunt fie și pe jumătate exacte, și nu am nici un motiv să cred să sunt fanteziste.

Hicks se dusese la consolă.

— Ce s-a întâmplat? Creaturile astea să fi făcut asta? Apăsând aiurea pe butoanele din stație?

— Imposibil de răspuns. Poate. Dar mai degrabă eu cred că a fost atins un element important prin tirul unui criblor sau vibrator în cursul înfruntării desfășurate la nivelul C. Dacă nu cumva naveta care s-a prăbușit la baza clădirii a provocat unele stricăciuni. Cauza nu este importantă. Contează rezultatul, care nu este prea plăcut.

Ripley era pe punctul de a ciocăni cu degetele în geam: își reveni și-și trase mâna. Acolo, afară, poate dușmanii îi ascultau. Se uită încă la stația de epurare, când o nouă răbufnire de gaze supraîncălzite țâșni de la baza acestuia.

— Cât timp mai avem până va sări totul în aer?

— Imposibil de spus. Aș putea extrapola plecând de la datele disponibile, dar sunt prea numeroase variabilele pentru ca rezultatul să fie într-adevăr precis. În plus, calculele sunt destul de complicate.

— Cât? repetă Hicks, răbdător.

Androidul se întoarse spre el.

— Dacă mă bazez pe informațiile de care dispun, instalația ar trebui să explodeze în ceva mai puțin de patru ore. Raza de suflu ar fi de aproximativ treizeci de kilometri. Totul va fi ras. Fără căderi atomice, evident. Vreo douăsprezece megatone.

— M-am liniștit, declară Hudson scurt.

Hicks trase adânc aer în piept.

— Avem o problemă.

Comtehul își desfăcu mâinile încrucișate și se întoarse.

— Nu-mi vine să cred. Vouă vă vine? RS-urile fac praf o hoardă de bestii, ușa izolatoare rezistă încă, și acum ne pomenim că a fost degeaba.

— E prea târziu să stopăm reacția în lanț? întrebă Ripley pe android. Admițând că sistemele respective mai funcționează, bineînțeles. Să nu crezi că mi-ar fi drag să dau o raită pe la stație, dar, dacă-i singura posibilitate de supraviețuire, sunt gata să-mi încerc norocul.

Sintetul zâmbi amar.

— Nu te obosi. Mi-e teamă că ar putea fi prea târziu. Impactul navetei, tirul, și mai știu eu ce, au produs prea multe stricăciuni. În acest stadiu, explozia reactorului este inevitabilă.

— Este perfect. Și ce e de făcut în acest caz?

Vasquez îi surâse:

— Ne punem pe vine, băgăm capul între picioare și să sperăm c-o să fie rapid.

Hudson se plimba în cerc, ca un urs în cușcă.

— O, Doamne! Și eram așa de aproape! Mai aveam de tras patru săptămâni și salutare! Din care trei în hipersomn. Pensionare anticipată. Zece ani de infanterie și după care viața ca lumea și venituri confortabile, cică. Niște căcănari, recrutorii ăștia. Pensionarea o s-o fac pe bolovanul ăsta afurisit. Nu e drept, bătrâne!

— Ne scutești, cinci minute? făcu Vasquez, iritată.

El o privi.

— A, păi îți vine ușor. Armata e viața ta. Ție-ți place să te plimbi pe biloaiele astea prăfuite împușcând tot ce mișcă. Eu însă m-am angajat cu gândul la pensie. Zece ani de tras, iau bișțarii, apoi

cumpăr un băruleț pe undeva și angajez o chelneriță ca să stau la taclale cu clienții în timp ce banii curg gârlă în cont.

Femeia se uită la fereastră. Un alt jet de gaz lumină peisajul învăluit în cețuri. Fața-i era ca de piatră.

— Mă faci să plâng. Caută-ți niște cabluri de lipit. Poate-ți trece.

Ripley îl privi pe Hicks.

— Problema e simplă. Dacă murim stând aici, trebuie neapărat să plecăm. Și nu există decât un singur mod de a părăsi această lume: să luăm naveta cealaltă, cea care se găsește în *Sulaco.* Trebuie să existe un mod de a o face să coboare până la noi.

— Există. Sau poate crezi că nu m-am gândit la chestia asta de când Ferro a prăpădit prima navetă, declară Hudson care se opri din marșul său nervos. E de ajuns un emițător cu fascicol de emisie îngust acordat pe frecvența comenzilor navetei.

— Știam, făcu ea enervată. M-am gândit și eu. Dar n-avem un aparat ca ăsta.

— Într-adevăr. Emițătorul se găsea în VTT și a fost distrus o dată cu blindatul.

— Trebuie să mai fie o metodă de pilotare de la distanță. Nu știu care. Caută o soluție. Ești comtehnicianul. Găsește ceva.

— Ce să găsesc? Suntem pierduți.

— Mă dezamăgești, Hudson. Uiți de emițătorul coloniei. Turnul ăla de transmisiuni, de la capătul celălalt al orașului. Am putea regla emițătorul său pe frecvența comenzilor navetei. De ce să nu-l folosim? Turnul părea intact.

— M-am gândit deja la acest lucru. (Se întoarseră cu toți spre Bishop.) Am verificat. Cablurile de legătură între centrul de exploatare și acest turn au fost tăiate în timpul luptelor dintre extratereștri și coloni. Este unul dintre motivele pentru care aceștia din urmă nu au putut trimite mesaje, nici măcar pentru a-i avertiza pe cei care ar fi venit în ajutorul lor.

Ripley se gândea cu repeziciune. Lua în considerare, rând pe rând, toate posibilitățile, le studia și apoi le respingea. În final, mai rămase una singură.

— Crezi că emițătorul ar trebui să funcționeze, dar că e imposibil să-l utilizăm din centrul de exploatare, așa-i?

Androidul păru a fi meditativ, apoi dădu din cap.

— Cu condiția ca el să fie încă alimentat de grupurile auxiliare firește, el ar trebui, logic să poată emite semnale. În plus, nu ar fi indispensabil să posede o putere mare, dat fiind că e de ajuns să funcționeze un singur canal.

— În acest caz, soluția asta e, zise ea, observând expresiile colegilor săi. Ajunge ca unul dintre noi să meargă acolo cu o consolă portabilă și să o branșeze pe emițător.

— O, perfect, absolut perfect! făcu Hudson cu un entuziasm prefăcut. Uiți însă un lucru: chestiile alea care bântuie pe-acolo. E important.

Bishop făcu un pas înainte.

— Mă duc eu. Era calm, destins, ca și cum nu avea de ales.

— Ce? Ripley rămase cu gura căscată.

El zâmbi, parcă scuzându-se.

— Eu sunt singura persoană calificată pentru a ghida de la distanță o navetă, iar climatul inospitalier al acestei lumi mă afectează mai puțin decât pe voi. În plus mintea mea se lasă… mai greu distrasă decât cea a oamenilor. Mă voi putea concentra mai mult asupra activității mele.

— Dacă nu te acostează vreun trecător, îl atenționă Ripley.

— Da, totul ar trebui să se desfășoare bine dacă nimeni nu mă va deranja. (Zâmbetul se lărgi.) Crede-mă, țin la pielea mea, deși este sintetică. Nu sunt chiar așa de stupid. Dar cum alternativa este incinerarea nucleară, vreau să încerc.

— E clar. Să nu pierdem timpul. Ce-ți trebuie?

— O consolă emițătoare portabilă, desigur. Și va trebui să ne asigurăm că turnul este încă alimentat cu electricitate. Dar fiind că este vorba de o misiune extra-atmosferică pe un fascicul îngust, antena va trebui să fie orientată cu precizie. Îmi va mai trebui…

— Ascultați! îl întrerupse Vasquez cu un strigăt.

— Ce? Nu aud nimic, făcu Hudson care se răsuci încet.

— Tocmai. A încetat.

Operatoarea criblorului avea dreptate. Bubuiturile și scrâșnetul care veneau de la subsol încetaseră brusc. Apoi liniștea fu spartă de vibrația acută a unui detector de mișcare.

Hicks se uită pe consola tactică.

— Au reușit să intre.

Nu le luă prea mult timp pentru a strânge materialul de care avea nevoie Bishop, în schimb găsirea unei ieșiri le punea mai multe probleme. Discutară îndelung și amestecară informațiile furnizate de ordinatorul central și sugestiile consolei tactice: totul presărat cu ceva opinii personale. Ajunseră la un consens în privința drumului: cel pe care-l apreciară ca fiind cel mai bun, dintre cele deloc încurajatoare care li se prezentau.

Îi cerură părerea lui Bishop. Android sau nu, el avea ultimul cuvânt. Cu o multitudine de sentimente umane, instinctul de conservare era inclus în programarea noilor sinteți. Bishop declară, de altfel, în focul discuțiilor, că ar fi preferat să se afle la Philadelphia. Dar nu avea prea multe de spus. Toți recunoscură că pasajul ales era singurul care le oferea oarecari șanse de a părăsi centrul de exploatare fără să atragă atenția creaturilor, după care în încăpere se instală o tăcere jenantă și Bishop se pregăti să plece.

Una din perforațiile datorate acidului, dovadă a luptelor dintre coloni și asediatorii lor, forma o mare deschizătură în pardoseala laboratorului medical. Gaura dădea spre labirinturile de pasaje și canale, din subsol. Anumite țevi dintre acestea fuseseră adăugate

după construirea coloniei, și tocmai într-una din aceste țevi se pregătea să intre Bishop.

Androidul se strecură prin deschidere contorsionându-se.

— Cum se prezintă? îl întrebă Hicks.

Bishop privi în jos, printre picioare, apoi se uită la consolă.

— Întunecat, pustiu, strâmt. Dar cred că o să reușesc.

„Ar fi preferabil" gândi Ripley.

— Îți dau consola?

Spre ea se ridicară două mâini, parcă implorând.

— Hai.

Ea-i întinse aparatul cel greu. Bishop se răsuci cu dificultate și cuprinse consola. Coborî în pasaj. Învelișul de plastic reducea zgomotele de frecare. Androidul mai ridică odată mâinile și zise:

— Dă-mi și restul.

Ripley îi înmână un săculeț conținând unelte, cabluri de racordare, circuite integrate de schimb, un pistol și un mic aparat de sudură cu rezervă de gaz. Aceasta reprezenta greutate și volum suplimentar, dar era indispensabil. Mai bine să piardă timp până ajungea la turn decât să fie acolo mai devreme, dar fără obiectele necesare.

— Cunoști drumul? îl întrebă Ripley.

— Da. Dacă planurile coloniei au fost actualizate. Acest canal merge aproape până la turn. O sută optzeci de metri. Să zicem trei sferturi de oră de târâre. Sarcina mea ar fi mult mai ușoară dacă aveam roți, dar cei care m-au conceput erau niște sentimentali și mi-au dat picioare. (Nimeni nu râse). După ce ajung acolo, mai am nevoie de o oră pentru a mă racorda la emițător și a-mi orienta antena. Dacă izbutesc să stabilesc imediat un contact, naveta, va fi gata peste, încă o jumătate de oră, și ea se va așeza pe *Acheron* după aproximativ cincizeci de minute de zbor.

— Nu-i cam mult? se interesă Hicks.

— Cu un pilot la postul de comandă, i-ar trebui de două ori mai puțin. Dar dirijarea de la distanță de pe o consolă portabilă este mai dificilă. O coborâre prea rapidă ar putea să mă facă să pierd contactul, sau controlul aparatului. Nu, mai bine să fim precauți: naveta aceasta nu trebuie să aibă soarta celorlalte.

Ripley se uită la ceas.

— Timpul ne presează. Hai!

— Înțeles. Pe curând. Salutul lui era plin de o veselie contrafăcută. Special pentru ei.

Ripley nu avea nici un motiv să se simtă emoționată. Era doar o ființă sintetică, o mașină. Ea se întoarse când Vasquez acoperi deschizătura cu o placă de metal pe care se apucă numaidecât s-o sudeze. Bishop nu avea dreptul să greșească. Dacă nu reușea, nu mai trebuia să-și facă probleme cu respingerea creaturilor. Focul de artificii care se amplifica înlăuntrul stației de epurare îi va termina pe toți.

Culcat pe spate, Bishop privea lucirea aparatului de sudură mânuit de Vasquez care desena un cerc deasupra capului său. Era frumos, iar el știa să aprecieze frumusețea. Însă nu avea timp de pierdut. Se rostogoli pe burtă și porni să se târască împingând sacoșa cu materialele și consola. Împins-târât, împins-târât: înaintarea era foarte lentă. Umerii abia încăpeau în tubul îngust. Din fericire nu suferea de claustrofobie, așa cum nu știa ce era amețeala și alte stări mentale care bănuiau specia umană. Ar fi atâtea de spus despre avantajele inteligenței artificiale.

Înainte, tunelul se strângea la infinit. Cam așa trebuie să simtă un glonte în țeava unei arme, se gândi. Dar proiectilele nu aveau sentimente, ca el. Totuși, acestea nu erau decât rezultatele unui program. Întunericul și singurătatea favorizau meditația. Târârea nu cerea deloc concentrare mentală, așa că se gândea la condiția sa. Sentimente și programare. Stare proastă organică sau informatică.

Exista cu adevărat o mare diferență între el și Ripley, sau oricare altă ființă umană? Cu excepția pacifismului său înnăscut, majoritatea oamenilor având un temperament fundamental belicos, prin natura lor. Ce se afla la originea sentimentelor oamenilor? O programare lentă. Un copilaș se năștea cu programul de bază al instinctului, dar putea fi reprogramat în mod radical de mediul înconjurător, de anturaj, de educație și de un mare număr de alți factori. Bishop știa că programarea lui nu putea fi modificată de mediu. Dar ce se întâmplase cu înaintașul său: sintetul care-și pierduse mințile, provocându-i lui Ripley o ură atât de mare față de semenii lui? Comportamentul său ciudat să se fi datorat unui program care lăsa de dorit… sau intervenției răuvoitoare a unei ființe umane rămase în umbră? Dar de ce să fi acționat astfel o ființă umană?

El știa că, în pofida programului său complet și a tot ceea ce putea să învețe pe durata de viață care i-a fost repartizată, specia care îl crease va rămâne pentru totdeauna un mister. În comparație cu colegii lui, extratereștrii nu aveau nimic enigmatic. Era posibil de prevăzut reacțiile lor în orice situație. În plus, în împrejurări identice, zece creaturi din specia sa, ar reacționa la fel, pe când zece oameni ar face lucruri diferite fără nici o legătură între ele, dintre care cel puțin jumătate ar fi complet ilogice. Dar oamenii nu aparțineau unei specii ca aceea a albinelor. Sau cel puțin așa credeau ei.

Bishop nu prea le împărtășea acest punct de vedere. La o privire mai atentă existau similitudini între oameni, extratereștri și androizi. Toți aparțineau unor societăți structurate. Diferența venea de la faptul că la oameni haosul era o regulă datorită acestui lucru singular pe care ei îl numeau individualism. Și fiindcă și acest lucru fusese inclus în programarea sa, însemna că beneficia de un statut de ființă umană de onoare. În anumite privințe, era superior, în altele, inferior. Nu era plăcere mai mare decât aceea de a fi considerat unul de ai lor, cum părea să se întâmple uneori.

Se uită la ceas. Trebuia să se târască mai repede dacă voia să ajungă la timp.

Roboții-santinelă, de gardă la intrarea în centrul de exploatare, deschiseră focul și răsună prin coridoare zăngănit de arme. Ripley își luă aruncătorul de flăcări și merse la consola ordinatorului central. Vasquez termină de sudat placa izolând pasajul pe care plecase Bishop, lăsă aparatul de sudură și își urmă colega.

Hicks studia consola tactică, fascinat de imaginile transmise de camerele armelor automate. Nu-și ridică privirea decât să le facă semn celor două femei să se apropie.

— Ia priviți, le spuse liniștit.

Ripley se încumetă să se uite pe ecrane, zicându-și că la urma urmei nu sunt decât imagini. Limbile de foc țâșneau din gura roboților-santinelă saturând cu alb ecranele, dar puteau să vadă clar hoarda de extratereștri care înaintau pe culoar. Ori de câte ori un proiectil atingea o creatură, corpul său chitinos exploda proiectând în toate părțile fluidul său vital coroziv. Podeaua și pereții erau găuriți și brăzdați. Numai ceilalți monștri erau imunizați împotriva acidului. Gloanțele trasoare luminau vârtejurile de ceață care pătrundeau în pasaj prin brețele deschise în pereți; invadatorii erau secerați de tirul armelor automate.

— Douăzeci de metri și se apropie. (Contoarele de muniții îi atraseră atenția lui Hicks.) Cincisprezece metri. Și încărcătoarele roboților C și D sunt practic pe jumătate goale.

Ripley verifică deblocarea aruncătorului de flăcări. Printre salve auzeau înspăimântătoare urlete ascuțite.

— Numărul lor? întrebă Ripley.

— Imposibil de spus. Foarte important. Greu de știut câți mai trăiesc și câți au murit. Își pierd membrele dar continuă atâta timp cât rafalele nu le-au tăiat în două. (Privirea lui Hudson se așează pe

un alt contor.) Încă douăzeci de muniții pentru robotul D. Zece… Zero.

Brusc, cealaltă armă își încetă tirul și se instaură tăcerea. Un val de fum și unul de ceață se contopeau pe cele două ecrane. O lumină albă indica locurile în care trasoarele aprinseseră niște materiale inflamabile. Podelele erau presărate cu cadavre calcinate și răsucite în poziții grotești: un osuar biomecanic. Mai multe corpuri se prăbușiră și dispărură: acidul scurs din rănile lor săpase o gaură mare în sol. Nimic nu țâșni din lințoliul de fum pentru a smulge armele de pe afeturile lor. Detectorul de mișcare rămase mut.

— Ce dracu' se-ntâmplă? (Hudson modifică reglajele aparatelor lui, descumpănit.) Dar ce se-ntâmplă, unde sunt?

— De necrezut, făcu Ripley răsuflând. Au renunțat. Au bătut în retragere. Santinelele i-au oprit. Înseamnă că sunt destul de inteligente pentru a stabili relații de cauză-efect. S-au hotărât să se replieze.

— Mda, ia privește. Hicks bătu cu degetul pe plasticul dintre două contoare. Cel al robotului-santinelă D era la zero. C-ul era la zece: echivalentul a câtorva secunde de tir suplimentare, la această cadență.

— Data viitoare, vor putea să ajungă să bată la ușă. Dacă nu ar fi explodat VTT-ul ăla afurisit!

— Dacă blindatul ar fi intact n-am mai fi aici, să vorbim despre el. Am fi departe, replică sec Vasquez.

Numai Ripley nu era abătută.

— Dar ei nu știu câte muniții mai sunt și le-am produs pierderi grele. Foarte grele. S-au dus probabil să se adune undeva, sau să ia niște decizii colective. Studiază alte modalități de intrare. O să le ia ceva timp, iar când vor hotărî un nou asalt, vor fi mai prudenți. Se tem, poate, acum că vor vedea peste tot roboți-santinelă.

Încrederea ei îl contamină pe Hudson, care își mai reveni.

— Poate că i-au demoralizat. Aveai dreptate, Ripley. Monștri ăștia nu sunt invulnerabili.

Hicks își ridică ochii de pe consolă pentru a se adresa lui Vasquez și comtehului.

— Vreau să inspectați zona. De la centrul de exploatare până la secția medicală. Atât putem acoperi. Știu că sunteți stresați, dar încercați să fiți lucizi și vigilenți. Dacă Ripley are dreptate, ei vor încerca să testeze soliditatea pereților. Va trebui să-i împiedicăm să intre înainte ca situația să ne scape din mâini. Doborâți-i unul câte unul, pe măsură ce vor încerca să se infiltreze până la noi.

Cei doi infanteriști dădură din cap. Hudson se ridică de la consolă, își luă pușca și se luă după Vasquez care pornise deja spre culoarul principal.

Ripley remarcă o ceașcă de cafea pe jumătate plină, o luă și o bău pe nerăsuflate. Licoarea era călduță și infectă, dar îi umezi gâtul. Caporalul o privea, așteptând să termine.

— De când n-ai mai dormit? Douăzeci și patru de ore?

Ea ridică din umeri, nesurprinsă de întrebare. Tensiunea constantă o epuizase. Numai dacă jumătate din oboseală răzbătea din aspectul ei, atunci expresia îngrijorată a lui Hicks era de înțeles. Oboseala o va doborî mai devreme decât creaturile. Când răspunse, vocea-i era depărtată și indiferentă.

— Ce mai contează? Tot ce facem e inutil.

— Parcă spuneai altceva.

Cu capul, ea arătă culoarul în care dispăruseră Hudson și Vasquez.

— Voiam să-i liniștesc. Și poate și pe mine totodată. Ei n-o să ne imite, dacă noi hotărâm să ne odihnim. Ei își vor continua strădaniile până când vor obține ce vor. Și pe noi ne vor ei. Și ne vor avea până la urmă.

— E posibil. Avu un simulacru de zâmbet.

Ea încercă să-l imite dar nu avea de unde să știe dacă reușise. Ar fi dat salariul pe un an pentru o ceașcă de cafea caldă, dar nu avea cu cine să facă acest troc și-i era lene să se ducă la distribuitor. Puse aruncătorul de flăcări în bandulieră.

— Hicks, eu nu vreau să sfârșesc ca ei. Mă gândesc la coloni, la Dietrich și Crowe. Pot să contez pe tine dacă ajungem acolo?

— Dacă e să ajungem acolo, am eu grijă. Dar dacă vom fi tot aici când va sări în aer stația de epurare, nu va mai fi nevoie. Va avea ea grijă de toată lumea: noi și ei. Să facem în așa fel, ca asta să rămână doar o simplă posibilitate.

De data asta era sigură că reușise să zâmbească.

— Nu reușesc să te-nțeleg, Hicks. Militarii nu prea sunt optimiști.

— Știu. Nu ești singura care mi-a spus-o. Eu sunt excepția care confirmă regula. (Se răsuci pentru a lua un obiect pus în spatele consolei tactice.) Aș vrea să te prezint unui bun prieten. (Cu îndemânare și ușurință datorate unei lungi practici, scoase încărcătorul din pușcă și i-l întinse.) Vibrator M 41 A de 10 milimetri, completat cu un aruncător de grenade. O bijuterie. Cea mai bună consolare a infanteriștilor, în afara femeilor. Nu se blochează în apă și în vid. Cere doar să fie curățit și să nu fie prea zgâlțâit; în schimb, ne ține în viață.

Ripley cântări arma masivă și puțin maleabilă, umflată cu fibră compresibilă destinată amortizării recului generat de forța deosebită a cartușelor pe care le lansa. Această pușcă era mai impresionantă decât aruncătorul ei de flăcări. Ea îndreptă țeava spre zidul din față.

— Ce părere ai? o întrebă Hicks. Te crezi în stare s-o folosești?

Ea îl privi pe militar, pentru a-i răspunde cu glas monoton.

— Ce-am de făcut?

Hicks dădu din cap și-i întinse încărcătorul.

În ciuda tuturor precauțiilor, Bishop făcea zgomot de fiecare dată când consola portabilă și sacoșa cu materiale se freca de fundul conductei. Nici o ființă umană nu ar fi înaintat atât de rapid de la centrul de exploatare dar aceasta nu însemna că va putea menține acest ritm la nesfârșit. Chiar și rezistența sinteților era limitată. Vederea lui era mai pătrunzătoare decât cea a oamenilor și vedea tunelul prelungindu-se înainte, departe, în întuneric. Un om ar fi fost complet orb în acest pasaj cilindric. Cel puțin nu-i era teamă că se va pierde. Tunelul lega aproape în linie dreaptă centrul de exploatare de turn.

O geană slabă de lumină pătrundea în pasaj printr-o gaură pe partea dreaptă. Curiozitatea era inclusă în programul său emoțional. Se opri pentru a privi printr-o deschizătură produsă de acid. Ar fi dorit să se orienteze singur decât să se bazeze exclusiv pe planurile furnizate de ordinatorul central. Niște fălci îmbăloșate se năpustiră spre fața lui și se loviră de metal scrâșnind. Bishop se rezemă de cealaltă parte a tunelului; zgomotul impactului se repercută. Curba metalului se inversase ușor, acolo unde îl izbiseră fălcile.

Androidul își reluă rapid respirația, surprins că nu era atacat din nou și că nu auzea zgomotul unei urmări. Creatura sesizase pur și simplu o mișcare și lovise din instinct. Cum reușeau aceste ființe să detecteze incubatoarele propice? Bishop efectua mișcări respiratorii dar nu respira, el neavând nici sânge și nici căldura animală. Orice extraterestru ar fi trebuit să considere un android o simplă mașină. Având grijă să nu manifeste nici o intenție ostilă la adresa lor, ar fi putut să se deplaseze liber, dat fiind faptul că reacțiile și motivațiile adversarilor lui rămâneau imprevizibile, dar obținuse o informație utilă.

Cu condiția ca presupunerea să fie exactă, desigur. Lăsă în seama altora grija de a studia pe acești monștri. Nu căuta confirmarea ipotezei tale. Ar fi fost nevoie de un sintet mai temerar decât el pentru acest lucru. El dorea să părăsească *Acheronul* cât mai repede,

atât pentru a-și salva pielea sintetică proprie cât și pe cea, mai naturală, a colegilor săi. Se uită la ceas, al cărui cadran era ușor luminat. Întârzia. Palid și obosit, încercă să înainteze mai repede.

Ripley își sprijinise patul armei de obraz și se străduia să asimileze instrucțiunile caporalului. Își dădea seama că nu aveau răgaz și că trebuia să folosească această pușcă, dar nu va putea să-i ceară explicații complementare. Și Hicks nu ar fi putut fi mai răbdător: rezumă în două minute un curs complet de mânuire a armelor. Infanteristul stătea lângă ea și-i modifica poziția brațelor, explicându-i în același timp cum să ochească. Le venea greu să ignore caracterul intim al posturii lor. Căldura umană nu prea era prezentă prin colonia devastată și era primul contact fizic. Hicks detalia folosirea vibratorului cu glas potolit, flegmatic, iar Ripley nu ar fi crezut că atingerea corpului lui ar fi tulburat-o atât.

— Și ține bine, îi zise el. Reculul e considerabil cu toată frânarea. Așa-i când utilizezi cartușe care perforează tot. (Arătă contorul încastrat în pat.) Când ajunge la zero, apasă aici. (Împinse cu degetul mare un buton și încărcătorul căzu cu zgomot pe jos.) De obicei, noi trebuie să recuperăm încărcătoarele goale. Din cauza prețului lor. Dar în aceste condiții nu se va aplica regulamentul.

— Am priceput.

— Lasă-l unde a căzut și ia altul imediat. (Îi întinse un al doilea încărcător și ea se contorsionă pentru a menține arma într-o mână și a o încărca în același timp, cu cealaltă.) Bag-o tare, îi place duritatea. (Ea îl ascultă și auzi pocnetul încărcătorului care intrase în locaș.) Acum, armează!

Ea apăsă pe un alt întrerupător. Un semnal roșu se aprinse pe o latură a mecanismului de armare. Hicks se dădu înapoi pentru a studia poziția de tir și păru mulțumit.

— E bine. Mai facem o dată. Reluăm de la zero.

Ripley repetă procesul: expulzarea încărcătorului, controlul, reîncărcarea, armarea. Mânuirea vibratorului era obositoare și mâinile-i tremurau din cauza greutății acestuia; cu toate acestea arma îi dădea încredere. O lăsă în jos și arătă tubul metalic care aducea cu o țeava dublă.

— La ce folosește?

— Este aruncătorul de grenade. Nu-i nevoie să te învăț să-l folosești. Ai atâtea lucruri de ținut minte până acum, așa că dacă vrei să-l folosești, trebuie s-o faci fără să stai pe gânduri.

— Ascultă, n-a fost ideea mea. Explică-mi tot. Sunt în stare să mă descurc.

— Am observat.

Îi explică așadar cum să vizeze, să încarce o grenadă și să tragă: un curs complet în cincisprezece minute. Hicks îi arătă și cum să curețe arma, avu grijă să nu omită nimic, apoi se cufundă din nou în contemplarea ecranelor și cadranelor consolei tactice.

Femeia îl părăsi pentru a fi alături de Newt în secția medicală. Agățată în bandulieră, noua sa prietenă de metal și plastic se legăna ușor pe umăr. Încetini mersul când auzi pași în față, apoi se destinse. Un extraterestru ar fi făcut mai mult zgomot decât locotenentul Gorman, care apăru în pragul laboratorului, slăbit, dar refăcut.

Burke, aflat în spatele militarului, abia îi aruncă o privire. Asta era foarte bine. De câte ori deschidea gura reprezentantul Companiei, îi venea să-l strângă de gât. Dar avea nevoie de el. Ar putea să le dea o mână de ajutor, chiar dacă ale lui erau mânjite de sânge. Burke făcea încă parte din grupul lor, avea statutul unei ființe umane. Deși acesta putea fi contestat, se gândi ea.

— Cum te mai simți? îl întrebă pe Gorman.

Locotenentul se rezemă de un perete și-și trecu o mână peste frunte.

— Bine, cred. Cam amețit. O mahmureală în toată regula. Ascultă, Ripley, eu…

— Las-o baltă.

Nu avea timp să asculte tentativele lui de justificare, inutile. De altfel omul acesta nici nu era cu totul răspunzător de dezastrul produs în stația de epurare a atmosferei. Vina era a celor care fuseseră proști sau atât de incompetenți încât să-i dea comandamentul acestei expediții. Și chiar dacă trecea peste această lipsă de experiență, infanteriștii nu aveau cum să fie pregătiți să înfrunte astfel de creaturi. Cum puteau să lupte cu un inamic atât de periculos, atât rănit de moarte cât și în deplinătatea facultăților sale?

Trecu prin fața ofițerului și intră în laborator. Gorman o urmă din priviri înainte de a porni pe culoar. În drum se întâlni cu Vasquez care-i aruncă o privire criminală mijindu-și ochii. Fularul ei, înmuiat de sudoare, se lipise de piele și de părul negru.

— Tot mai vrei să mă omori? o întrebă cu calm locotenentul.

Răspunsul lui Vasquez fu amestecat de dispreț și resemnare.

— Nu mai are rost.

Ea-și văzu de drum, continuându-și rondul.

După plecarea lui Gorman și Burke, secția medicală rămase pustie. Ripley ajunse la blocul operator, acolo unde o lăsase pe Newt. Lumina era slabă, dar tot putea să vadă patul gol. O cuprinse teama și începu să se uite disperată prin sală. Apoi își dădu seama și se aplecă pentru a se uita sub pat. Se liniști: fetița era ghemuită lângă perete. Se strecurase cât mai departe acolo jos și dormea, ținând-o strâns în mânuța ei pe Casey.

Ușurarea lui Ripley fu și mai mare la vederea expresiei angelice a fetiței, inocentă și destinsă în ciuda demonilor care o bântuiau în perioadele de veghe, cât și în cele de somn. Și femeia se gândi: fericiți copiii, care pot să doarmă în pace, în orice împrejurări.

Cu băgare de seamă puse pușca pe pat, îngenunche și se vârî sub pat. Fără s-o trezească pe Newt, o luă în brațe. Fetița tresări și se cuibări la pieptul ei, căutând din instinct căldura reconfortabilă a adultului. Un gest primitiv.

Ripley se răsuci pe o parte și suspină. Newt se strâmbă, dovadă că universul ei oniric era tulburat. Scăpă un țipăt, un fel de implorare deformată de vis. Ripley o legăna cu duioșie.

— Gata, gata. Sșșșt. Acum e bine. E bine.

Rețeaua de canalizare, legată de enormul con al stației de epurare a atmosferei, conținând fluidul de răcire comprimat, ajunsese la incandescență. Arcuri electrice, într-o coroană pe armătura superioară a turnului, luminau suprafața *Acheronului* și clădirile dărăpănate ale coloniei *Hadley* prin fulgere sporadice și orbitoare. Era evident că stația funcționa anormal. Moderatoarele încă mai încercau cu încăpățânare să oprească o reacție în lanț incontrolabilă. Îndoiala nu fusese inclusă în programarea lor.

Dincolo de zona de aterizare, se ridica în nori un turn metalic. Antenele parabolice regrupate în vârf aduceau cu niște păsări care au poposit pe un copac amorțit în iarnă.

La poalele acestui turn se zărea o siluetă stingheră aplecată sub un panou deschis, cu spatele în bătaia vântului. Bishop blocase capacul în poziție ridicată și izbutise să branșeze consola portabilă la emițătorul turnului. Se considera satisfăcut, deși lucrurile începuseră destul de prost. Ajunsese târziu la turn, deoarece subestimase timpul necesar pentru parcurgerea conductei pe brânci. Însă pentru controale și testele preliminare îi luă mai puțin, astfel, că recuperase timpul pierdut. Nu era totuși sigur că va termina la vreme.

Își întinsese haina pe consolă și pe monitor pentru a le proteja de nisip și praful spulberat de vânt. Componentele electronice ale acestor aparate erau într-adevăr mai fragile decât ale propriului său corp. Degetele îi fluturaseră cu frenezie pe tastatură, abia vizibile. Un om bine antrenat ar fi făcut același lucru într-un timp de zece ori mai mare. Și un om s-ar fi rugat probabil. Poate, își zise. Ființele sintetice au micile lor secrete. Se mai uită pentru ultima dată la tastatură și murmură:

— Acum, dacă nu comit erori și dacă nimic nu se strică…
Apăsă pe tasta de funcționare.

Mult deasupra lui, *Sulaco* deriva răbdător și tăcut în neant. Prin culoarele lui nu era nici o suflare. Nici o mașină nu bâzâia în marele compartiment de debarcare. Unele instrumente clipeau fără zgomot, menținând nava în orbita geostaționară, la verticala coloniei. O sirenă mugi, cu toate că nu era nimeni să o audă. În compartimentul de îmbarcare se aprinseră girofarurile, unde nimeni nu putea să le admire jocurile de lumini multicolore: roșii, albastre și verzi. Pistoane hidraulice gemură. Elevatoare mârâiră pe șinele lor, timp în care cea de a doua navetă era împinsă pe dispozitivul de amarare superior. Niște roți se blocară. Scripete și leviere purceseră la coborârea navetei în tubul de lansare.

Când aparatul ajunse în poziție de lansare, din pereți și din podea se iviră brațele și decuplatoarele automate pentru a se branșa. Alimentarea cu carburant și controlul final porniră imediat. Erau sarcini banale, de rutină, care nu necesitau supervizarea unor oameni. De fapt, nava efectua aceste operații mai eficient de una singură. Oamenii erau niște încurcă-lume și încetineau procesul.

Sasurile se deschiseră și se închiseră la loc. Ordinatorul lui *Sulaco* și cel din navetă schimbară câteva date. Un avertisment înregistrat răsună în vastul buncăr. Așa cerea regulamentul, deși n-avea cine să-l audă.

— Atenție, atenție. Începutul operațiilor de alimentare cu carburant. Vă rugăm stingeți țigările.

Bishop nu a fost martorul acestei activități febrile, n-a văzut girofarurile învârtindu-se, n-a auzit avertismentele. Dar era mulțumit. Informațiile care apăreau pe consola de ghidaj portabilă erau la fel de elocvente ca o strofă de Shakespeare. Știa că naveta era

pregătită și că alimentarea cu carburant era automată. Nu se mulțumise doar să stabilească un contact cu *Sulaco:* comunica cu el.

Prezența lui la fața locului era superfluă. Consola portativă era supleantul său electronic. Îl informa despre tot ceea ce era nevoie să știe, iar ceea ce afla îl satisfăcea pe deplin.

CAPITOLUL 12

Ea nu avea de gând să doarmă, doar să se odihnească lângă copil, la căldură. Dar trupul își cunoștea nevoile și, de cum slăbi controlul asupra ființei sale și-i oferi prilejul, el luă hotărâri în locul ei, numaidecât.

Ripley se trezi tresărind și era cât pe-aci să se dea cu capul de somiera metalică. Lumina venind de la laborator ajungea sleită până la blocul operator. Ripley se uită la ceas și constată cu stupefacție că se scursese o oră. Destul timp pentru ca moartea să le fi vizitat deja, dar situația părea neschimbată. Nu era surprinsă că nu venise nimeni să o trezească. Ceilalți aveau alte griji. Și, într-un fel, era semn bun. Dacă s-ar fi dat asaltul final, Hicks sau altcineva ar fi venit negreșit să o cheme.

Se depărtă ușor de Newt care dormea încă, fără habar de obsesiile adulților. Ripley se întoarse pentru a părăsi adăpostul, târându-se. Atunci ochii îi căzură pe laboratorul medical… și sângele îi îngheță în vine. Doi dintre cilindrii aliniați lângă ușă erau întunecați, fapt ce indica oprirea câmpului lor de stază. Capacele săriseră, tuburile erau goale.

Abia îndrăznind să respire, Ripley scrută toate ungherele întunecate, se uită sub fiecare pupitru. Paralizată de frică, încerca frenetic să analizeze situația mișcând-o în același timp cu blândețe pe fetița care dormea îndărătul ei.

— Newt, murmură ea.

Creaturile simțeau oare undele sonore? Nu păreau să aibă urechi sau vreun organ aparent de auz, dar cine ar putea spune în ce mod sesizau ele mediul înconjurător?

— Newt, trezește-te.

— Ce? (Copila se răsuci și-și frecă ochii somnoroși.) Ripley. Unde sunt?

Femeia puse un deget pe buze.

— Sst! Nu mișca. Avem necazuri.

Copilul deschise ochii. Dădu din cap numai, trează și la fel de vigilentă ca și adultul. Ripley nu trebuia să-i spună să tacă. În timpul coșmarurilor pe care le trăise în adâncul sistemului de aerisire și a tunelurilor de întreținere care străbăteau subsolurile coloniei, descoperise valoarea tăcerii ca mijloc de supraviețuire.

Ripley întinse un deget pentru a indica tuburile de stază. Newt le văzu și dădu iar din cap, fără să geamă măcar. Stăteau lipite una de alta ciulind urechile și scrutând tenebrele. Pândeau foșnete, mici forme redutabile care poate că alergau spre ele pe podea. Nu auzeau decât bâzâitul caloriferului.

Ripley trase aer în piept, înghiți, se îndreptă de spate pentru a prinde lamele somierei metalice și începu să o depărteze de perete. Picioarele patului scrijeliră solul, iar scrâșnetul metalic îi păru asurzitor în liniștea profundă. Când spațiul dintre somieră și perete fu suficient, ea se ridică grijulie, cu spatele lipit de perete, și întinse mâna dreaptă spre vibratorul pe care-l pusese pe saltea. Degetele căutară pe cearșaf și cuvertură. Arma dispăruse.

Femeia se ridică și se uită. Ea totuși lăsase pușca pe pat! O mișcare abia perceptibilă îi reținu atenția și capul se răsuci spre stânga. Nu se terminase mișcarea și ceva oribil cu multe picioare și ghemuită lângă pat sări asupră-i. Femeia scoase un țipăt de groază și se aruncă în adăpost. Niște gheare se strânseră în părul ei când creatura scârboasă se lovi cu putere de perete, în locul în care se găsea capul lui Ripley o secundă mai devreme. Aceea alunecă, căutând să se agațe de ceva și să găsească fața vulnerabilă care dispăruse.

Cu un gest dement, Ripley își vârî degetele între lamele somierei și împinse patul. Monstrul fu prins doar la câțiva centimetri de fața ei. Picioarele creaturii se zbăteau furioase în timp ce coada sa

musculoasă se lovea de arcuri și perete ca un piton exasperat. Ființa scoase un sunet ascuțit și asurzitor, aducând și cu un urlet și cu un șuierat.

Ripley o împinse în față pe Newt și se aruncă sub somieră, contorsionându-se. Când putu să se ridice, femeia apucă patul și îl împinse cu putere peste ființa captivă. Calculându-și cu grijă mișcările, răsturnă patul în așa fel încât s-o blocheze sub una din bare.

Dădu înapoi strângând-o cu putere la piept pe Newt. Privirea i se muta întruna de la umbre la dulapuri, scruta cele mai mărunte unghere. Primejdia se putea ascunde oriunde. Băteau în retragere, când monstrul, dând dovadă de o forță incredibilă, ținând cont de dimensiunile lui reduse împinse patul care-l imobiliza și alergă să se refugieze sub un șir de dulapuri. Numeroasele sale picioare nici nu se vedeau limpede din pricina iuțelii deplasării.

Ripley se retrase spre ușă mergând de-a-ndărătelea, ferindu-se de pereți. De cum se lovi cu spatele de ușă, își trecu repede mâna peste comanda murală. Panoul, care trebuia să se dea numaidecât în lături, nu se clinti. Mânui iarăși întrerupătorul, apoi îl lovi cu pumnul fără să-i pese de zgomot. Nimic. Comanda era debranșată, sau în pană. Vru să facă lumină. La fel. Femeia și copilul erau captive în penumbră.

Fără să-și ia ochii de la sol, izbi cu pumnul în panoul ușii. Dar izolarea acustică înăbușea loviturile. Era normal ca un bloc operator să fie insonorizat. Nu era de dorit ca niște urlete neașteptate să neliniștească vreun colon impresionabil, în trecere pe acolo.

Cu Newt alături se îndepărtă de ușă și se plasă în spatele geamului de observare care dădea în culoarul principal. Încumetându-se să-și ridice privirea de la sol, se întoarse și strigă:

— Hei!… hei! Izbea cu disperare în geam, dar nu apărea nimeni dincolo de sticla triplă.

Să răsuci la loc la auzul unui foșnet. Newt începu să geamă contaminată de spaima adultului. Deznădăjduită, Ripley înaintă în câmpul unui securicam și agită brațele.

— Hicks! Hicks!

Nimic.

Camera nu se mișca pentru a o cadra și difuzorul ei rămase tăcut. Femeia apucă furioasă un scaun metalic și-l izbi de geamul de observare. Scaunul sări înapoi fără măcar să zgârie materialul transparent. O luă de la început. Își irosea energia. Panoul nu se va sparge, iar nimeni nu era martor al eforturilor ei frenetice.

Lăsă scaunul și-și plimbă ochii prin încăpere, controlându-și cu mare dificultate respirația. Aprinse o mică veioză aflată în apropiere și plimbă fascicolul îngust de lumină pe pereți. Cercul de lumină mătură tuburile de stază, instalațiile chirurgicale și anestezice containerele, dulapurile și instrumentele de cercetare. Newt se agăță de piciorul ei, și ea simți cum tremură.

— Mamă… Mamă…

Disperarea ei o incită pe Ripley să-și vină în fire. Copila depindea de ea, iar strigătul ei o făcea să intre în panică. Îndreptă lampa spre tavan, întoarse fascicolul și-i veni o idee. Scoțând din buzunar o brichetă, cocoloși niște hârtii găsite pe o etajeră. Apoi o urcă pe Newt pe masa de operație care ocupa spațiul central, înainte de a urca și ea.

— Mi-e frică, mamă… Ripley.

— Știu, draga mea. Și mie.

După ce improviză o torță cu hârtia, o aprinse cu ajutorul brichetei. Se înălță numaidecât o flacără, urcând spre tavan. Femeia întinse brațul și ținu torța aproape de unul dintre detectoarele de incendiu ale secției medicale. Pe lumile îndepărtate, toate sistemele de securitate erau alimentate de baterii independente: ceea ce împiedica ușa și iluminarea să funcționeze, nu le putea afecta pe acestea.

Focul consumă rapid hârtia, amenințându-i mâna. Strânse din dinți și rămase cu torța în mână. Aceasta lumina slab încăperea și se reflecta pe suprafața lucioasă a sferei chirurgicale atârnate deasupra mesei de operație.

— Hai, hai!

Temperatura flăcării ajunse în sfârșit destul de însemnată pentru a declanșa detectorul, al cărui semnal roșu începu să pâlpâie. Imediat plecă semnalul la toate difuzoarele încastrate în tavan și un potop artificial se abătu peste dulapuri și sol. Simultan, o sirenă prinse a urla.

În centrul de exploatare, Hicks tresări auzind alarma. Privirea i se desprinse de consolă zburând spre ecranul ordinatorului central. O mică zonă a planului acestui etaj pâlpâia. Caporalul se ridică și se repezi spre ușă strigând totodată în microfonul individual:

— Vasquez, Hudson, veniți la secția medicală. A izbucnit un incendiu.

Cei doi infanteriști își întrerupseră rondul.

Saturate de apă, hainele se lipeau de corpul lui Ripley. Difuzoarele continuau să stropească sala și tot ce se găsea acolo. Sirena urla întruna. Vaietele ei regulate și plesnetul apei pe mobilele metalice și sol acopereau toate celelalte zgomote. Femeia încercă să distingă ceva prin perdeaua groasă de ploaie artificială; pentru aceasta trebuia să-și dea la o parte părul din ochi.

Lovi cu cotul sfera chirurgicală cu cablurile, proiectoarele și instrumentele ei, imprimându-i o mișcare de balans. Aruncă o privire scurtă către cupolă și apoi studie sala. Remarcase ceva. Atunci acel ceva îi sări pe față. Tumultul potopului și al sirenei acoperi urletul femeii care se împiedică și căzu de pe masă; se prăbuși zbătându-se sălbatic. Newt strigă și se dădu la o parte când Ripley zvârli cât colo pe atacator. Creatura se izbi de perete de care

se prinse, ca un respingător păianjen, înainte de a sări din nou asupra victimei sale. Părea împinsă de un resort puternic.

Ripley se dădea înapoi secerând totul în preajmă. Căută să ridice o baricadă înaintea acestei grozăvii, dar aceasta ocolea, se urca și se strecura pe sub cel mai mic obstacol întâlnit în cale. Picioarele articulate se mișcau cu o iuțeală nebună. Niște gheare se prinseră de gheata lui Ripley și porniră în sus pe picior. Femeia înlătură încă o dată monstrul: contactul cu pielea vâscoasă o îngrețoșă. Creatura era dotată cu o forță ieșită din comun. Atunci când sărise pe ea, de pe sfera chirurgicală, Ripley izbutise s-o azvârle departe până să-și asigure priza. Acum, se ținea strâns de femeia care încerca să o prindă pentru a o împiedica să înainteze spre față. Căci acesta era țelul înaintării sale.

Newt urlă și se dădu înapoi până se pomeni cu spatele la un pupitru, într-un colț al sălii. Cu energia disperării, Ripley reuși să-și ridice mâinile pentru a-și acoperi fața. Monstrul era aproape. Ea-l împinse cu toate puterile. În timpul luptei, se împiedică, răsturnă materialele și instrumentele chirurgicale. Picioarele îi alunecau pe podeaua udă. Ploaia deluviană care cădea mereu din tavan inunda încăperea și o orbea.

Chiar dacă potopul nu-i pria creaturii, picioarele și corpul i se făcuseră prea vâscoase ca Ripley s-o poată prinde. Newt urla întruna, neputând să-și ia ochii de la această scenă. Ea nu văzu picioarele de artropod care apărură în vârful pupitrului de care se rezemase. Dar capacitatea ei de a percepte mișcările devenise aproape la fel de acută ca și cea a detectoarelor roboților-santinelă. Se răsuci și, cu forțele dezlănțuite de teroare, trânti mobila de perete. Înțepenită, creatura se contorsiona nebunește. Își folosea picioarele și coada pentru a se degaja, timp în care fetița împingea cu toată greutatea ei pupitrul, gemând:

— Ripley!

Mobila zvâcnea și se ridica datorită sforțărilor monstrului care-și degaja picioarele unul câte unul.

— Ripley!

Dincolo de geamul de observare își făcu apariția o umbră, indistinctă din cauza aburirii. O mână deschise o lucarnă și se ivi figura lui Hicks. Bărbatul căscă ochii descoperind spectacolul din interiorul blocului operator. Îi era cu neputință să separe mecanismul ușii suficient de repede; se dădu înapoi, ridică țeava vibratorului. La impactul proiectilelor, geamul cu trei straturi se făcu țăndări, desenând o stea prin care caporalul se aruncă înăuntru.

Bărbatul pătrunse în sală într-o explozie de cioburi: cometă umană cu coadă de cristal. Se rostogoli pe jos până la femeia care se sufoca. Monstrul reușise să-și înfășoare coada puternică în jurul gâtului ei și se apropia de față. Degetele lui Hicks se încleștară pe picioarele acestuia și trase. Eforturile lui, laolaltă cu cele ale lui Ripley, obligară creatura să se desprindă.

Hudson sosi și el și îi ochi pe Ripley și pe caporal și apoi o zări pe Newt încovoiată pe pupitru. O dădu la o parte pe fetița care se rostogoli pe sol. Simultan, ridică arma și trase în cel de-al doilea parazit. Acesta nu avusese timp să se degajeze de masa care-l strivea. Corpul artropodului explodă într-o jerbă de acid care atacă numaidecât pupitrul, podeaua.

Gorman se aplecă peste Ripley și prinse capătul cozii monstrului. Asemenea unui herpetolog în fața unui boa constructor încolăcit în jurul crengii lui favorite, el îndepărtă apendicele caudal de pe gâtul femeii. Ripley horcăi înghițind aer și apă, dar nu eliberă creatura pe care o țineau între ei.

Hicks scutură capul pentru a scăpa de apa care-i curgea în ochii și-l înclină spre dreapta.

— În colț! Deodată! Atenție să nu se agațe. (Îl privi pe Hudson peste umăr.) Gata?

Comtehul ridică arma.

— Hai!

Aruncară ființa într-un colț al încăperii. Creatura se retrase instantaneu și sări iar spre ei, într-o tresărire de energie uluitoare. Glontele tras de Hudson o atinse în zbor și o făcu să explodeze. Ploaia deluviană care cădea din difuzoarele de apă limită jetul de acid și diluă lichidul gălbui care rodea podeaua.

Sufocată, Ripley se prăbuși. Gâtul îi era străbătut de zgârieturi roșietice. Se ridică anevoie alături de Hicks și Hudson. Potopul încetă și sirena tăcu. Apa care șiroia pe dulapuri și instalații dispărea în găurile produse de acid. Hicks se uită țintă la cilindrii de stază.

— Cum dracu' au făcut să iasă din cutiile alea? Nu se poate întrerupe un câmp de stază dinăuntru. Ei, drăcie, eram cu nasul în ecrane: ar fi trebuit să văd ce s-a întâmplat aici.

Privea acum camerele de supraveghere.

— Burke. Burke a făcut-o.

O tăcere apăsătoare domnea în centrul de exploatare. Toți reflectau dar nu se pronunțau. Niciunul din gândurile lor nu era agreabil. În sfârșit, Hudson îl arătă pe cel care era în centrul preocupărilor sale și declară cu rezerva obișnuită:

— Propun să-i facem felul nemernicului ăstuia.

Lui Burke nu-i era ușor să ignore gura amenințătoare a armei comtehului. O apărare ușoară a degetului infanteristului pe trăgaci și țeasta îi va exploda ca un pepene prea copt. Izbuti să-și păstreze un calm aparent, nervozitatea nefiindu-i trădată decât de broboanele de sudoare care i se rostogoleau pe frunte. În ultimele cinci minute, alcătuise și respinsese vreo cinci discursuri, considerând de fiecare dată că era mai bine să tacă. Hicks poate va accepta argumentele, dar un singur cuvânt nelalocul lui, poate o simplă mișcare, ar pune gaz pe foc. În privința asta, nu se înșela. Caporalul mergea de colo-colo prin fața scaunului pe care era așezat reprezentantul Companiei. Uneori îl privea și scutura din cap. Nu putea înțelege.

— Sunt depășit. N-are nici un sens.

Cu mâinile încrucișate, Ripley îl studia pe Burke. Ea nu-l mai considera o ființă umană.

— Ba are, și-ncă cum! Voia să aducă pe Pământ una din creaturile astea dar nu știa cum anume să procedeze pentru ca s-o treacă de controalele sanitare. Și eu care-l avertizasem că voi informa autoritățile cu privire la proiectul lui dacă nu renunță… Am făcut o prostie.

Hicks era consternat.

— Dumnezeule mare, dar de ce să facă una ca asta?

— Compania efectuează cercetări asupra armelor biologice. Când dau de ceva unic și nou vor cu tot dinadinsul să scoată niscai profit din asta. La început, am crezut că e altfel. Când mi-am dat seama că greșisem, am mai făcut o greșeală prin subestimarea reacțiilor lui. Mă rog, poate că mă judec prea aspru. Îl credeam în toate mințile.

— Eu tot nu pricep, declară Vasquez. Ce-ar fi câștigat dacă chestia aia te-ar fi omorât? Cu ce s-ar fi ales?

— Nu avea de gând să le lase să ne omoare… nu imediat, cel puțin. Nu înainte de a-și aduce jucăriile astea pe Pământ. Și-a cronometrat bine acțiunea. Bishop va aduce curând naveta, iar dacă voi n-ați fi intervenit, Newt și cu mine am fi fost acum leșinate și nimeni n-ar fi știut de ce. La sosirea navetei ne-ați fi transportat la bordul ei. Și dacă am fi fost fecundate, parazitate, ziceți-i cum vreți, apoi plasate în chesoanele criogenice până să ne venim în fire, efectele hipersomnului ar fi încetinit metabolismul embrionului străin odată cu al nostru. Chestia asta n-ar fi ajuns la maturitate pe parcursul călătoriei de întoarcere. Nimeni n-ar fi știut ceea ce incuba în corpurile noastre și, la sosirea în stația *Gateway*, am fi fost imediat transportate la un spital pământean. Acolo ar fi intrat în scenă Burke și complicii de la Companie. Ar fi pretextat responsabilitatea lor, sau ar fi mituit un funcționar pentru a ne transporta la ei. Ajunși pe mâinile lor, nimic nu i-ar fi împiedicat să ne trezească fără martori.

Ea își mută privirea pe silueta plăpândă a copilei, așezată pe aproape. Newt își strângea genunchii la piept și urmărea scena. Părea minusculă, cum era așa ghemuită în haina mare de adult pe care i-o dăduse cineva. Părul încă ud, era lipit de frunte și de obraji.

Hicks se opri din mers pentru a se uita la Ripley.

— O clipă. Ai uitat de noi. Ei, n-am fi fost siguri, dar sigur am fi cerut să fiți supuse unui examen medical, acolo pe stație. Ne-am fi împotrivit trimiterii tale pe Pământ până nu știam ce ți s-a întâmplat.

Ripley cântări această obiecție și dădu din cap.

— Ca totul să se petreacă așa cum dorea el, era suficient să vă saboteze chesoanele criogenice pe timpul călătoriei de întoarcere. Dat fiind că Dietrich a fost victima acestor creaturi, fiecare dintre noi va trebui să se pună singur în hipersomn. Lui Burke nu i-ar fi rămas decât să-și regleze cronometrarea pentru a se trezi după câteva zile, să iasă din chesonul lui, să debranșeze sistemele voastre de supraviețuire, debarasându-se de cadavre în spațiu. Și ce poate fi mai simplu să născocească o poveste a dispariției voastre, cu marea parte a echipei decimate de extratereștri și cu imaginile luptei desfășurate la nivelul C transmise de camerele voastre și înregistrate în memoria lui *Sulaco?* Ar fi putut la fel de bine să pună moartea voastră în seama creaturilor acestora.

— Nemernicul! Jigodia trebuie să crape! exclamă Hudson, care-l țintui cu privirea pe reprezentantul Companiei. Ai auzit? Fă-ți rugăciunea, jigodie!

— Asta-i curată paranoia, declară Burke înțelegând că nu era bine să mai tacă. Ați văzut și voi ce puternice sunt ființele astea. N-aveau nevoie de mine ca să scape.

— Ce prostie! declară neabătut Hicks. Nimic nu poate ieși cu de la sine putere dintr-un tub de stază.

— Și după ce au ieșit din cilindru, au închis blocul operator dinafară, au întrerupt alimentarea electrică de rezervă, au julit pușca, au mișculat pe la securicamuri așadar, supralicită Ripley, epuizată.

Știi, Burke, îmi vine să cred că aceste ființe sunt mai bune decât tine. Nu cred că ar fi în stare de asemenea mizerii pentru bani.

— Omul e mânjit. Asta-i! (Expresia lui Hicks era de nedefinit când își coborî privirea asupra reprezentantului Companiei.) N-am vrut neapărat să te jignesc.

Ripley își scutură capul. Furia inițială slăbea în fața unui sentiment de vid infinit.

— Găsiți un loc în care să-l închidem până la plecare.

— La ce bun, Dumnezeule?

Hudson tremura de mânie, cu arătătorul lipit pe trăgaci. Ripley se uită la comteh.

— Aș vrea să-l duc pe Pământ, ca să fie judecat. E nevoie ca toți să știe ce s-a-ntâmplat cu această colonie și de ce. Vreau să…

Se făcu întuneric.

Hicks se răsuci imediat spre consola tactică. Ecranul era încă luminat de o baterie autonomă, dar fără imagine fiindcă ordinatorul central nu mai funcționa. După o verificare rapidă, constată că nu mai mergea nimic: uși automate, ecrane, camere, și toate celelalte.

— Au întrerupt curentul, făcu Ripley, neclintită în beznă.

— Ce vrei să spui? se răsti Hudson care mergea de colo-colo. Cum să facă una ca asta? Nu sunt nici măcar animale?!

Ea își recuperă vibratorul și trase siguranța.

— Cine știe ce sunt cu adevărat? Nu știu prea multe despre ființele astea ca să am vreo certitudine. Se poate ca ele să acționeze fără discernământ pe plan individual, dar posedă pe de altă parte un soi de inteligență colectivă. Ca furnicile, ori termitele. Bishop mi-a vorbit despre asta până să plece. Termitele construiesc mușuroaie de trei metri înălțime și putem spune că furnicile secerătoare practică agricultura. Să fie vorba numai de instinct? Dar știu oare ce este inteligența? (Se uită în stânga.) Stai lângă mine, Newt. Ceilalți, utilizați aparatele de detecție. Hai, la drum. Gorman, fii cu ochii pe Burke.

Hudson și Vasquez puseră în funcțiune detectoarele de mișcare. Haloul aparatelor era reconfortant în beznă. Roadele tehnologiei moderne încă nu-i trădaseră așadar. Porniră către coridor; cei doi infanteriști mergeau în față. Centrul de exploatare neavând electricitate, Vasquez fu nevoită să împingă ușa.

Ripley îi vorbi:

— E ceva?

— Nimic.

Vasquez nu era decât o umbră pe perete. Puteau auzi cu toții bipurile detectorului lui Hudson. Toate privirile se ațintiră asupră-i.

— E ceva aici. (Baleia culoarul cu aparatul său care emise un semnal și mai puternic.) Se deplasează și e în interiorul construcției.

Detectorul lui Vasquez era tăcut.

— Tot nimic. Cred că pe mine mă captezi.

Vocea lui Hudson parcă se frânse.

— Nu, nu! Nu ești tu, au intrat. În refugiul nostru. Ei sunt aici!

— Calm, Hudson, făcu Ripley care încerca să străpungă tenebrele culoarului. Vasquez, ar trebui să confirmi.

Operatoarea criblorului desenă un arc de cerc cu detectorul și cu arma. Mișcarea se sfârși exact în spatele ei și aparatul emise un bip strident.

— Mi-e că Hudson are dreptate.

Ripley și Hicks se priviră. Măcar nu mai aveau de așteptat. Evenimentele se vor precipita.

— Începe sezonul de vânătoare, zise caporalul.

— Voi doi, veniți înapoi, strigă Ripley la infanteriști. Replierea imediat în centrul de exploatare.

Hudson și Vasquez făcură cale întoarsă. Comtehul arunca priviri neliniștite în tunelul obscur pe care-l abandonau. Detectorul afirma ceva, ochii lui – altceva. Nu era normal.

— Semnalul ăsta este fantezist. Poate că e vreo interferență, sau altceva. Poate un arc electric intermitent, pe undeva. Detectez

mișcări de peste tot, dar nu văd absolut nimic.

— Înapoi! Ripley simțea sudoarea ivindu-i-se pe frunte și la subțiori.

Hudson se răsuci și alergă. Ajunse la ușă cu puțin înaintea lui Vasquez și își împreună forțele cu ale ei pentru a închide panoul și a-l zăvorî. Odată strânși în sală, începură să-și împartă ceea ce mai rămăsese din arsenal. Aruncătoare de flăcări, grenade și, la urmă, o distribuire echitabilă de încărcătoare de vibratoare. Detectorul lui Hudson continua să emită regulat semnale, un sunet care creștea mereu.

— Mișcări! (Privi în jur și nu văzu decât siluetele colegilor lui.) Nu e nici o eroare, adăugă luând aparatul pentru a baleia încăperea. Indică un număr mare de prezențe la vreo douăzeci de metri.

— Sudați ușa, îi murmură Ripley lui Vasquez.

— Păi atunci, cum mai ieșim?

— Facem ca Bishop. Sau poate că vreți să forțați ieșirea?

— Șaptesprezece metri, murmură Hudson.

Vasquez își luă aparatul de sudură și porni spre ușă. Hicks intră în posesia unui aruncător de flăcări și-l armă, îl înmână pe celălalt lui Ripley.

— Să le aprindem.

O clipă mai târziu, din gura armei ieși șuierând o flăcăruie albastră, ca o brichetă uriașă. Cea a lui Ripley aruncă o limbă de foc luminoasă în clipa în care răsuci robinetul încastrat în mâner. În jurul lui Vasquez care suda ușa de sol, tavan și de pereți se revărsa o ploaie de scântei. Detectorul lui Hudson se ambalase, dar nu atât cât inima lui Ripley.

— Au învățat lecția, făcu ea, simțind nevoia de a rupe tăcerea. O fi instinct, inteligență sau rodul unei analize colective, dar ăsta-i rezultatul. Au întrerupt curentul, au evitat roboții-santinelă și au găsit un nou mijloc de acces în clădire: un pasaj pe care noi nu l-am descoperit.

— Și totuși ne-am gândit la toate, mormăi Hicks.

Hudson se dădu mai departe de ușă.

— Cincisprezece metri.

— Habar n-am cum de-au reușit. O gaură de acid într-o conductă. Un pasaj subteran declarat blocat din greșeală. O trecere pe care colonii au adăugat-o sau pe care au modificat-o fără să se mai sinchisească să o treacă pe planuri. Nu știu mare lucru, dar ce știu e că au găsit o cale.

Ea luă detectorul lui Vasquez și-l orientă pe aceeași direcție cu cea a lui Hudson.

— Doisprezece metri, declară comtehul. Doamne, ce semnal! Zece metri!

Ripley se uită la ușă.

— Dau năvală. Vasquez, mai ai mult?

Femeia nu-i răspunse. Picuri de metal topit îi ardeau pielea și plouau pe haine. Strângea din dinți și-și încuraja aparatul de sudură cu înjurături bizare.

— Nouă metri, opt metri!

Hudson anunțase această ultimă cifră cu o voce ascuțită. Se uita în jur, vizibil înspăimântat.

— Nu se poate, insistă Ripley, deși propriul detector îi furniza aceeași informație. Ar trebui să fie aici, înăuntru.

— Exact, așa e! Privește!

El înclină aparatul pentru a-i arăta ecranul mic și cadranele. Ripley încercă să regleze sensibilitatea propriului detector, timp în care Hicks ajunse la Hudson.

— Tu n-ai ochii cu tine.

— Ba, pe dracu', se avântă comtehul, aproape isteric. Știu cum să umblu cu chestiile astea, și nu mă înșeală niciodată, bătrâne. Sunt prea simple ca să se strice… (Se holba la defilarea cifrelor.) Șase metri. Cinci. Cum…

Privirea lui se întâlni cu cea a lui Ripley, iar atunci pricepură amândoi. Își dădură capul pe spate și-și ridicară detectoarele în aceeași direcție. Cele două aparate scoaseră un bâzâit asurzitor.

Hicks se cățără pe o etajeră. După ce-și puse pe umăr pușca luă aruncătorul de flăcări într-o mână, iar cu cealaltă ridică o dală din plafonul suspendat. Raza lămpii îi dezvălui o scenă pe care nimeni nu și-ar fi putut-o închipui: nici Dante în ultimul cerc al infernului, nici Poe în delirurile sale de opiu.

CAPITOLUL 13

În spațiul dintre dalele plafonului suspendat și acoperișul metalic mișunau creaturile acelea. Erau atât de multe încât lui Hicks îi era cu neputință să le numere. Agățate cu capul în jos de conducte și bârne, aidoma unor lilieci, se deplasau spre el, iar fascicolul lămpii lui se reflecta pe corpurile lor, dându-le o strălucire metalică.

Caporalul vedea atâtea cât putea duce raza de lumină. Nu avu nevoie de un detector de mișcare pentru a simți o prezență în spate și se răsuci brusc. Lampa îi relevă un extraterestru la vreun metru înapoi. Creatura se năpusti asupra figurii sale și el se aplecă. Niște gheare capabile să rupă metalul râcâiră apărătoarea trunchiului. Se lăsă jos în centrul de exploatare; monștrii își dădură drumul. Curând plafonul păru să explodeze, iar o ploaie de forme de coșmar și bucăți de dale căzură în sală.

Newt urlă, Hudson deschise focul, iar Vasquez îl acoperi pe Hicks folosind aruncătorul de flăcări. Ripley o luă pe Newt și se dădu înapoi împleticindu-se. Gorman apăru imediat lângă ea și folosi și el propria pușcă. Nimeni nu avu timp să remarce că Burke se grăbea spre singurul culoar încă deschis: pasajul dintre centrul de exploatare și circa medicală.

Jeturile de napalm luminau haosul și incinerau atacanții pe rând. Câteodată, creaturile în flăcări se poticneau urlând înnebunite, fapt ce amplifica confuzia și violența incendiului. Dar strigătele lor exprimau mai multă furie decât suferință. Acidul șiroia din corpurile calcinate și deschidea cavități mari în podea, ceea ce mărea pericolul.

— Secțiunea medicală! strigă Ripley, bătând ușor în retragere împreună cu Newt. Retragerea în secțiunea medicală!

Se răsuci și se năpusti în culoarul care lega cele două părți ale clădirii. Spectacolul ce se desfășura împrejur era neclar dar,

deasupra ei, tavanul era intact. Reuși să-și concentreze atenția asupra culoarului dinainte-i: îl văzu pe Burke trecând pragul celeilalte încăperi și închizând după el ușa grea de separare. Ripley se aruncă peste panou când zăvorul intern zăngăni de cealaltă parte.

— Burke! Deschide ușa! Dumnezeule, Burke, deschide!

Newt ajunsese și ea și o trăgea de pantaloni tot arătând cu degetul spre capătul celălalt al culoarului.

— Uite!

În pasajul strâmt, înainta o creatură. Venea spre ei și era enormă. Ripley, tremurând, ridică arma și încercă să-și amintească toate indicațiile lui Hicks. Ținti pieptul scheletic și apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic. Din grozăvia ce se apropia de ele venea un fel de șuierat. Fălcile anterioare se deschiseră și un jet de bale vâscoase împroșcă podeaua.

„Calm, calm, nu te pierde cu firea", își zise Ripley. Verifică arma. Siguranța. Era deblocată. Încărcătorul? Constată dintr-o privire că era plin. Newt se agăța cu disperare de piciorul ei și începuse să geamă. Mâinile femeii tremurau așa de tare că era să scape arma. Creatura era foarte aproape și ea își aminti că trebuia să armeze manual pentru primul cartuș. Așa făcu și apăsă pe trăgaci.

Glontele vibrant atinse creatura în față și o proiectă înapoi. Ripley se răsuci și puse mâinile la față și ochi: un gest de protecție devenit instinctiv. Dar impactul glontelui tras de aproape împinsese monstrul atât de puternic încât jetul de acid nu le atinse. Deși amortizat, reculul o trânti pe Ripley de ușa zăvorâtă. La început, orbită de deflagrație, clipi în nădejdea recuperării vederii. Timpanele încă îi mai vibrau din cauza detunăturii.

În centrul de exploatare, Hicks își ridică ochii la timp pentru a vedea una dintre creaturi sărind asupră-i. Trase și forța de impact a glontelui vibrant îl zvârli pe asediator într-un dulap cuprins de flăcări. Apoi căldura vâlvătăii declanșă sistemul de detecție a incendiilor și difuzoarele de apă deversară un potop. Apa îi udă

până la piele pe caporal și pe colegii săi, pătrunse în ordinatorul central al coloanei și îl dereglă pentru totdeauna. Dar, cel puțin nivelul ei nu le trecu peste glezne. Acidul perforase destul podeaua pentru a facilita drenarea ei.

O sirenă mugea fără încetare, împiedicându-i să vorbească și de a stabili un plan de acțiune. Apoi Hudson urlă cât îl ținură plămânii, iar vocea-i ascuțită se auzi în pofida vaierului sirenei.

— S-o ștergem!

— Secțiunea medicală! strigă Hicks. Vino, ce dracu'! Îi făcea gesturi frenetice, bătând în retragere înspre culoar.

Comtehul se învârti înspre acesta și solul intră în erupție. Niște gheare îl înșfăcară, niște degete puternice se încleștară pe ghete și-l traseră în jos. O altă creatură uriașă îi căzu deasupra și el dispăru în câteva secunde în pasajul inferior.

Hicks trase o rafală în direcția cavității, sperând că-i va atinge atât pe comteh cât și pe răpitori, după care porni în fugă, cu Vasquez și Gorman pe urmele lui Ripley. Operatoarea de criblor ridică o barieră de foc ucigător înapoi pentru a le acoperi retragerea.

Ripley era încă ocupată cu mânerul ușii de la secțiunea medicală când, deodată, Newt îi atrase atenția din nou. În tăcere, fetița îi indica creatura care încerca să se ridice. Strângând din dinți, gândindu-se că va fi din nou orbită și asurzită, Ripley trase a doua oară. Recul sări țeava vibratorului și Newt își acoperi urechile cu palmele. De astă dată, făptura de coșmar nu se mai clinti.

Din spatele ei se auzi o voce:

— Nu trage!

Hicks și ceilalți se materializaseră din perdeaua de ceață și praf. Erau cu toții murdari de funingine și uzi leoarcă. Ripley făcu un pas în lături și arătă spre ușă.

— Încuiată. Nu era nevoie să intre în detalii.

Hicks dădu din cap, atât.

— La o parte!

Caporalul scoase aparatul de sudură de la centură: o versiune miniaturală a celui pe care Vasquez l-a folosit pentru a fixa ușa izolatoare, apoi pe cea din centrul de exploatare.

Îndreptă flacăra spre sistemul de închidere. Din celălalt capăt al coridorului își făcură apariția niște forme inumane, iar Ripley se întreba cum de reușeau aceste ființe să-și depisteze atât de ușor prada. Nu păreau să aibă nici ochi, nici urechi, nici nări. Posedau, oare, vreun simț de care oamenii erau lipsiți? Într-o zi, poate că un cercetător va avea ocazia să disece una dintre aceste monstruozități și să dea un răspuns la această întrebare. Într-o zi, mai târziu. Ea nu avea nici un chef să asiste la autopsie.

Vasquez îi înmână lui Gorman aruncătorul său de flăcări și-și luă pușca. Apoi scoase dintr-o sacoșă niște obiecte mici ovoide pe care le strecură în țeava inferioară de la M-4IA. Gorman căscă ochii văzând cum încarcă grenadele.

— Hei, e interzisă utilizarea lor în…

Se dădu înapoi.

— Exact. Calc regulamentele aplicabile la luptele de aproape, paragrafele 95 până la 98. N-ai decât să raportezi. Eu… (Îndreptă arma către hoarda care se apropia.) trag în plin.

Armă lansatorul de grenade și apăsă pe trăgaci întorcând ușor capul. Suflul deflagrației o zgâlțâi pe Ripley, iar Vasquez era să fie aruncată la pământ. Ripley avu certitudinea că o văzuse pe operatoarea arzătorului zâmbind atunci când explozia îi lumină fața.

Hicks se clătină și flacăra albăstruie a aparatului său de sudură dansă pentru scurt timp. Apoi bărbatul se redresă și-și continuă treaba. Încuietoarea se detașă în sfârșit din panou și căzu cu zgomot în interiorul secției medicale. Hicks își puse la loc aparatul, se ridică și dădu cu piciorul în ușă. Picuri de metal topit zburară în toate părțile, dar nu le băgară în seamă. Nu era nimic mai rău ca acidul creaturilor.

Hicks se întoarse spre Vasquez pentru a-i striga:

— Mulțumesc! Acum sunt surd de tot.

Ea, cu o expresie de surprindere artificială, își făcu o mână pâlnie la ureche.

— Ce zici?

Pătrunseră în laboratorul medical devastat. Vasquez fiind ultima, împinse ușa, după ce mai proiectă trei grenade prin întredeschidere. Cu o clipă înaintea exploziei, trânti ușa și intră alergând. Vacarmul îi asurzi, iar ușa grea de metal se bombă.

Ripley, ajunsă deja la cea de a doua ușă, nu se miră să o găsească zăvorâtă. Se apucă să manevreze încuietoarea în timp ce Hicks își folosea iarăși aparatul de sudură pentru a fixa ușa de pragul peste care trecuseră.

În laboratorul principal, Burke dădea înapoi. Știa că de astă dată nu vor mai avea loc discuții: nu i se va mai oferi prilejul de a-și expune punctul de vedere. Va fi împușcat imediat. Hicks, poate se va stăpâni, la fel și Gorman, dar nu putea spera nici cea mai mică îndurare din partea lui Hudson și a scorpiei de Vasquez.

Gâfâind, ajunse la ușa care ducea la secția principală. Dacă vechii lui colegi ar atrage mai mult timp atenția acestor creaturi, poate că ar mai avea o șansă. Ar trebui astfel să traverseze întreaga colonie propriu-zisă, să se depărteze de sectorul luptelor și să facă un ocol până la zona de aterizare. Bishop era deschis discuțiilor și sensibil raționării, așa cum îi stătea bine unui sintet. Poate că-l va convinge că toți ceilalți muriseră. Dacă ar reuși acest tur de forță semantic și sabotarea emițătorului-receptor al androidului astfel ca aceștia să nu poată să-i dezmintă afirmațiile, Bishop nu ar avea de ales decât să decoleze de îndată. Dacă ordinul era dat pe un ton destul de categoric, iar nimeni nu-l contesta, sintetul trebuia să asculte.

Întinse mâna spre ușă, dar degetele încremeniră înainte de a atinge metalul. Mânerul se învârtea deja. Paralizat de frică, Burke se retrase, împleticindu-se. Ușa se deschise.

Cei care se găseau în prima sală nu auziră șuieratul caracteristic al unui spin năprasnic. Grenadele lui Vasquez degajaseră coridorul destulă vreme pentru ca Hicks să poată suda ușa, dar nu dispuneau decât de un răgaz de câteva minute. Această acalmie era mai curând simbolică.

Caporalul își ridică arma, gata de a întâmpina asaltul final. Ușa se bombă în centru, izbită de ceva din culoar. La un al doilea impact, metalul scrâșni și ușa începu să se desprindă din cadrul ei.

Newt scutura cu insistență mâna lui Ripley, care cu greu își lua ochii de la ușa care ceda.

— Vino! Pe aici! Copilul o trăgea spre peretele opus.

— N-o să meargă, Newt. Abia am intrat în ascunzătoarea ta, și n-aveam harnașamentul celorlalți. Și-apoi, unii sunt mult mai corpolenți decât mine. N-au cum să te urmeze.

— Nu e același pasaj, explică fetița, nerăbdătoare. Mai e unul.

O gură de aerisire desena un dreptunghi sumbru pe perete. Newt descuie grila de protecție și o deschise. Ea se apleca deja pentru a plonja în conductă când Ripley o reținu. Copilul îi aruncă o privire iritată.

— Știu ce fac.

— Sunt convinsă, Newt. Dar acuma n-o să mai fii prima.

— Am fost mereu prima.

— Fiindcă nu eram eu cu tine și că toți monștrii de pe *Acheron* nu erau pe urmele tale.

Se duse la Gorman și schimbă vibratorul ei cu aruncătorul de flăcări al ofițerului până să apuce acesta să se împotrivească. O ciufuli pe fetiță și îngenunche la gura conductei. Va trebui să înfrunte tenebrele. Dar le va considera niște vechi prietene fiindcă nu o speriau atât de mult ca creaturile acelea. Se uită la Newt peste umăr.

— Cheamă-i pe ceilalți și rămâi în spatele meu.

Copila dădu din cap cu putere și dispăru. După câteva secunde ea plonjă în tunel, pe urmele femeii care începuse să se târască. Newt era urmată de Hicks și Gorman. Vasquez încheia plutonul.

Cu corsajul și vibratoarele lor mari, infanteriștii întâmpinau ceva dificultăți în deplasare, dar degajară cu toții intrarea; Vasquez puse la loc grila în urma lor. Dacă tunelul se îngusta sau se scinda în conducte mai strâmte vor fi prinși ca într-o capcană. Dar Ripley nu-și făcea probleme, avea încredere în Newt. Și în cel mai rău caz or avea măcar timp să-și ia rămas bun înainte de a trage la sorți cine va da lovitura de grație. Dintr-o privire, se asigură că fetița era în spatele ei. Newt se ținea după ea și se apropie tot mai mult. Obișnuită să se deplaseze rapid prin labirinturile tunelelor, fetița lovea deseori picioarele femeii.

— Mai repede, o grăbea ea. Mergi mai repede.

— Fac ce pot, cât sunt eu de mare. Noi toți suntem mai mari decât tine și nu suntem obișnuiți să ne târâm. Ești sigură că știi unde ne găsim?

— Bineînțeles. În glasul ei era dispreț, ca și cum Ripley pusese o întrebare tâmpită.

— Și știi cum să ajungem în zona de aterizare?

— Da, avansează. Puțin mai încolo, tunelul ăsta se lărgește, după aia, o luăm la stânga.

— Se lărgește? repetă Hicks, a cărui voce se repercută în conducta metalică. Când om fi acasă, fetițo, o să-ți cumpăr cea mai mare păpușă, sau ce-oi vrea tu.

— Un pat bun ajunge, domnule Hicks.

După câteva minute de târâre, ajunseră la conducta de aerisire principală a coloniei. Newt nu minți se; pasajul era destul de spațios pentru a le îngădui să se mai îndrepte puțin, spre binele coatelor și genunchilor lui Ripley. Progresia micului grup se făcu mai rapidă. Femeia se lovea mereu de partea superioară a cilindrului, dar se simțea atât de ușurată încât nici nu-i păsa.

Iuțiră pasul; Newt se ținea de ei fără dificultate. Acolo unde adulții trebuiau să se aplece, ea rămânea dreaptă și alerga. Infanteriștii se izbeau cu zgomot de marginile tunelului, dar acum se gândeau mai mult la rapiditate decât la discreție. După câte își dădeau seama, adversarii lor erau dotați cu un auz mediocru și că își localizau prada probabil datorită mirosului. Când ajunseră la punctul de intersecție a două conducte principale, Ripley se opri pentru a împroșca în ambele părți napalm, din simplă precauție.

— Încotro?

— Pe-acolo, răspunse Newt, sigură pe ea.

Femeia se răsuci și o luă din loc prin tunelul din dreapta. Acest nou pasaj era ceva mai spațios decât cel pe care o luaseră pentru a fugi din secțiunea medicală.

Hicks vorbi în microfonul individual.

— Bishop, aici Hicks. Mă recepționezi? Mă recepționezi, Bishop?

Îi răspunse doar tăcerea. Repetă întrebarea și tenacitatea îi fu recompensată în cele din urmă. Îi ascultă vocea cu recunoștință, în ciuda paraziților.

— Da, te recepționez. Cam slab, însă.

— Și eu, răspunse Hicks. Va fi mai bine când vom fi mai aproape. Ne îndreptăm spre tine prin pasajele subterane ale coloniei. De-asta legătura lasă de dorit. Cum e acolo?

— Bine și rău. Vântul se întețește, dar naveta a pornit. *Sulaco* tocmai mi-a confirmat lansarea. Aterizarea este prevăzută peste șaisprezece minute. Nu este ușor să o pilotez de la distanță cu rafalele astea.

Sfârșitul frazei fu acoperit de un muget electronic.

— Ce-a fost? Repetă, Bishop. Vântul?

— Nu. Stația de epurare a atmosferei. Sistemul de degazare de urgență este pe punctul de a exploda. Nu va mai dura mult, caporale. Nu vă opriți pentru pauza de cafea.

Întunericul ascunse zâmbetul lui Hicks. Simțul umorului nu era inclus în programul tuturor sinteților și, printre cei astfel dotați, puțini erau cei care știau să-l folosească așa cum trebuie. Bishop era cu totul special.

— Nu-ți face griji. Niciunul dintre noi nu are chef să întârzie. Vom ajunge la timp. Așteaptă-ne acolo. Terminat.

Ocupat cu conversația, Hicks o îmbrânci pe Newt. Uitându-se în față, observă că Ripley se oprise.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu prea știu, răspunse femeia cu o voce cu sonoritate spectrală din pricina tenebrelor. Dar aș jura că am văzut… acolo!

La limita fascicolului îngust al lanternei sale, Hicks zări o formă mișcătoare și grotescă. Aidoma unui dihor, extraterestrul izbutise să-și turtească trupul pentru a se strecura înăuntru, în conductă. Bărbatul observă și alte mișcări îndărătul intrusului.

— Înapoi, înapoi! urlă Ripley.

Încercară toți să-i dea ascultare, se îmbrânciră în tunelul strâmt. Din spatele lor se auzea un zgomot metalic: o grilă de aerisire fusese smulsă. Căzu cu zgomot și o umbră amenințătoare se vârî în deschizătură. Vasquez își luă arma și inundă pasajul cu un potop de foc. Toți erau conștienți că ea nu le acordase decât un scurt răgaz și că erau prinși în capcană.

Vasquez dădu capul pe spate și privi în sus.

— Suntem sub un puț vertical. Dar e neted, fără nici o asperitate, imposibil de escaladat.

— Căcat!

Hicks luă aparatul de sudură, îl aprinse și începu să taie o gaură în conductă. Metalul topit picura pe el, iar pasajul strâmt se umplu de scântei care aruncau o lumină albicioasă. Aruncătorul de flăcări al lui Vasquez mugi iar și scuipă foc.

— O să rămânem pe uscat.

Creaturile se apropiau întruna, cu toate că înaintarea lor era încetinită de îngustimea locului. Hicks tăiase trei părți ale unei ieșiri dreptunghiulare și, înjurând, se rezemă de peretele opus și dădu cu putere cu piciorul în metal. Placa se îndoi. Reluă operația și aceasta cedă. Fără să-i pese ce era dincolo, își luă pușca și se aruncă. Se pomeni într-un mic culoar cu multe canale. Fără să-i pese nici de marginea fierbinte, se aplecă pentru a o prinde pe Newt și a o trage într-un loc sigur.

Ripley îi urmă și se răsuci pentru a-l ajuta pe Gorman; el ezită văzând aruncătorul de flăcări al lui Vasquez în pană de napalm. Operatoarea de criblor aruncă aparatul inutilizabil și-și scoase pistolul. Percepu o mișcare deasupra: o formă grotescă se lăsa în puțul vertical superior. În clipa în care creatura cădea prin tunel, ea, se aruncă în lături și apăsă pe trăgaciul pistolului automat. Ființa sări spre ea; proiectilele ciuruiră capul și corpul scheletic.

Vasquez apucase să-și încline capul într-o parte pentru a evita acul monstrului care se înfipse în peretele metalic, la doar două degete de obrazul ei. Goli încărcătorul armei în forma care se zbătea și o dădu gata cu lovituri de picior. Un jet de acid îi străpunse pantalonii și arse piciorul smulgându-i un geamăt de durere.

Gorman era în tunel; se opri și o privi pe Ripley.

— Sunt chiar în spatele meu. Pleacă.

Se priviră o clipă, apoi femeia o porni în fugă prin culoar, trăgând-o pe Newt după ea. Hicks le urma fără convingere. Se uita mereu la deschizătura pe care o practicase în conducta de aerisire, conștient că speranțele lor erau deșarte.

Gorman se târa spre operatoarea de criblor. Când o ajunse, văzu fumul ce se ridica din picior și simți mirosul de carne arsă. O apucă de ținuta de luptă și începu să o tragă spre deschizătură. Prea târziu. Unul dintre monștri ajunsese deja la deschizătura realizată de Hicks și trecuse de ea. Gorman o lăsă și se aplecă pentru a-i examina

piciorul. Osul palid se arătă în locul în care pantalonul și carnea fuseseră roase de acid.

Ea își ridică spre el ochii sticloși. Glasul nu-i mai era decât un murmur răgușit:

— Aveam dreptate când spuneam că erai un imbecil, Gorman.

Degetele lui Vasquez se încleștară pe cele ale bărbatului: un contact special și rar. Apoi locotenentul îi întinse două grenade și desfăcu două și pentru el. El zâmbi și ridică unul dintre obiectele distrugătoare, bâzâind. Vasquez abia reuși să-l imite.

— Sănătate, murmură ea.

El nu putea fi sigur dacă ea-i zâmbea, fiindcă ținea ochii închiși, dar așa crezu. Ceva tare și ascuțit se izbi în spatele său. Nu se osteni să se întoarcă pentru a vedea ce anume era.

— Hai sictir, murmură el când grenadele se ciocniră.

La acest toast final culoarul se lumină, ca de strălucirea unui soare. Ripley și Newt și Hicks alergau cât îi țineau puterile. Erau deja departe de deschizătura pe care caporalul o decupase în conductă, dar unda de șoc a exploziei celor patru grenade zdruncină această secțiune a coloniei. Newt își păstra mai ușor echilibrul decât adulții și le-o luă înainte.

— Pe-aici, pe-aici! striga. Veniți, am ajuns!

— Așteaptă, Newt!

Ripley grăbi pasul pentru a o ajunge din urmă pe fetiță. Bătăile inimii îi răpăiau în timpane și plămânii scoteau un șuierat chinuitor. Pereții deveneau neclari. Percepea vag prezența lui Hicks care alerga în urma ei suflând ca o mașină cu aburi. În pofida handicapului reprezentat de harnașament, bărbatul ar fi putut să o întreacă. Dar nu încerca. Prefera să le acopere spatele.

În fața lor apăru o bifurcație. În extremitatea pasajului din stânga, se ridica un puț strâmt de aerisire la un unghi de aproximativ patruzeci și cinci de grade. Newt stătea la baza lui și le făcea semne cu disperare.

— Aici! Pe-aici trebuie să urcăm.

Profitând de acest răgaz nesperat, Ripley studie pasajul. Ascensiunea va fi dură, dar rapidă. Extremitatea superioară a puțului era marcată cu un cerc de lumină slabă. Auzea vuietul vântului: niște sunete ca acelea produse prin suflarea în gura unei sticle. În pereții netezi ai conductei erau adâncite niște trepte strâmte.

Coborî privirea. Puțul se înfunda la picioarele ei și se pierdea în beznă. Nu se mișca nimic. Nici o creatură nu se cățăra spre ei. Era salvarea lor. Puse piciorul pe prima treaptă și începu ascensiunea. Newt o imită în clipa în care Hicks ieșea din pasajul principal. Fetița îi făcu un gest cu mâna.

— Ieșirea, domnule Hicks. Puțul ăsta nu e chiar așa de lung. De multe ori l-am…

Ruginită de apele de infiltrație și erodată de elementele corozive conținute de atmosfera neprimitoare a *Acheronului,* treapta cedă sub greutatea ei. Copila alunecă dar izbuti să se agațe de o asperitate. Lipindu-și corpul de suprafața netedă a conductei, Ripley reuși să se aplece spre Newt. Lanterna îi căzu și se rostogoli în puțul inferior. Lumina ei liniștitoare dispăru.

Femeia întinse brațele și le tot întinse până când avu senzația că i se vor desprinde din umăr. Degetele-i căutau pe cele ale lui Newt. Degeaba se aplecase, mâinile lor erau separate de câțiva centimetri buni.

— Ripley…

Newt își dădu drumul. Aluneca în jos când Hicks se aruncă lângă puț. Degetele înhățară gulerul hainei largi pe care o purta fetița și se încleștară. Numai îmbrăcămintea îi rămase în mâini. Urletul copilei se repercută în pasajul înclinat. Dispăru în beznă.

Hicks aruncă haina și se uită la Ripley. Se fixară astfel câteva secunde, apoi femeia își dădu drumul și alunecă la rândul ei în puț, încetinindu-și coborârea frânând cu picioarele. La punctul de

intersecție cu nivelul inferior, țeava forma o furcă la fel ca pasajul pe care merseseră adineauri. Văzând haloul lămpii sale în josul puțului din dreapta, ea-și deplasă greutatea corpului pentru a se îndrepta într-acolo.

— Newt! Newt!

Auzi un geamăt îndepărtat.

— Mamă… unde ești?

Strigătul abia se auzea. Newt căzuse oare în cealaltă conductă? Puțul se termina într-o fundătură verticală. Lanterna se afla pe jos, întreagă, dar copilul, nicăieri.

Ripley se aplecă pentru a-și recupera lanterna când auzi un alt strigăt, ricoșând de pereții pasajului strâmt.

— Mamăăă!

Ripley porni din nou prin tunel. N-avea decât să spere că se-ndrepta în direcția cea bună. Din cauza rapidității coborârii își pierduse simțul orientării. Încă o chemare sfâșietoare a lui Newt străpunse aerul. Mai slab? Nu-și dădea seama. Se întoarse. Panica se amplifica. Fascicolul lanternei lumina doar câteva pete de arsuri și umiditate. Vedea în fiecare protuberanță falii întredeschise șiroind de umori vâscoase. Cea mai neînsemnată cavitate era o gură căscată și amenințătoare. Își aminti un amănunt: caporalul îi dăduse un obiect pe care ea i-l dăruise fetiței.

— Hicks, coboară la mine. Am nevoie de localizatorul brățării pe care mi-ai dat-o. (Apoi își făcu mâinile pâlnie la gură și strigă:) Newt! Stai pe loc. Venim la tine!

Copilul căzuse într-o gaură din cea de-a doua ramură a puțului. Peste tot locul, împânzit de canale și tuburi, de plastic, numai apă, care-i ajungea fetiței până la brâu. Era luminată doar de câteva raze care pătrundeau printr-un grilaj greu, prins sus în tavan. Și glasul lui Ripley cobora tot din tavan, gândi ea. Porni să escaladeze tuburile.

O masă luminoasă se strecura de-a lungul pereților și căzu în tunelul în care se afla Ripley. Chiar dacă lui Hicks nu i-ar fi plăcut deloc această descriere, puțin măgulitoare, femeia se mai liniști când îl văzu. Simpla prezență a unei ființe umane era suficientă pentru a-i alunga spaima. În clipa în care atinse solul cu picioarele, desprinse de pe ținuta de luptă un mic aparat.

— Ție îți dădusem brățara, declară el pe un ton de reproș, apăsând întrerupătorul detectorului.

— Și eu i-am dat-o lui Newt. M-am gândit că ea are mai multă nevoie și din nefericire nu m-am înșelat. Dacă aș fi păstrat brățara asta, n-am fi avut mari șanse de a o găsi. O să mă certi mai târziu. Încotro?

El privi cadranul aparatului, se răsuci și se îndepărtă prin tunel. Ajunseră la o secțiune încă alimentată cu electricitate de grupuri de siguranță. Tavanele și pereții erau luminați și nu mai aveau nevoie de lanterne. Pe aproape se auzea un clipocit slab. Tot uitându-se pe ecranul localizatorului, caporalul porni spre stânga.

— Pe aici, ne apropiem.

Aparatul îi îndrumă spre un mare grilaj încastrat în podea. De acolo se auzi:

— Ripley?

— Noi suntem, Newt.

— Aici, sunt aici jos!

Femeia îngenunche, strânse degetele pe bara centrală și trase. Nu se clinti nimic. După o examinare rapidă constată că grila era sudată la sol. Scrutând tenebrele, izbuti să distingă fața mânjită de lacrimi a fetiței care întindea mâinile spre ea. Degețelele ei se strecurară printre bare și femeia o mângâie împăciuitor.

— Dă-te jos, draga mea. Vom tăia grilajul ăsta și te vom scoate de aici repejor.

Ascultătoare, Newt se reîntoarse în adâncul temniței sale.

Hicks aprindea deja aparatul de sudură. Ripley văzu aparatul și-și coborî vocea pentru a întreba:

— Și gazul? Ea-și amintea că aruncătorul de flăcări al lui Vasquez se stinsese într-un moment critic.

— Merge, făcu omul, întorcându-și privirea.

Apoi se aplecă și începu să taie prima bară.

Peste Newt cădea o ploaie de scântei orbitoare. Acolo jos era foarte frig și apa-i ajungea iar până la brâu. Își mușcă buzele și își stăpâni lacrimile. Nu văzu apariția vâscoasă care ieșea tăcută din apă, chiar în spatele ei. Oricum, nu avea unde să se refugieze, nu era pe acolo nici o conductă de aerisire în care să se arunce. La un moment dat, creatura o domină pe fetiță, care părea minusculă în comparație cu ea.

Numai atunci când se mișcă din nou, Newt îi simți prezența și se răsuci. Abia avu timp să urle și umbra o și înghiți. Auzind strigătul și clipoceala, Ripley își pierdu capul. Grilajul era secționat pe jumătate. Ajutată de Hicks, o smulse cu lovituri de picior, îndoind astfel barele. O bucată de metal se scufundă în apa neagră. Fără să-i pese de metalul încins, Ripley intră în deschizătură. Raza lanternei trecu peste mulțimea de canale.

— Newt! Newt!

Lumina se reflectă pe oglinda întunecată care înghițise grilajul. Nici urmă de copil. Singura mărturie a trecerii fetiței pe acolo era Casey. Sub ochii lui Ripley, capul de păpușă se afundă în negura uleioasă. Hicks fu nevoit să o cuprindă pe femeie pentru a o ridica.

— Nu, nu! striga ea zbătându-se.

— Newt a murit. Nu mai poți face nimic pentru ea. Să plecăm!

I se păru că ceva se mișcare la extremitatea culoarului pe care veniseră. Dar poate că ochii îl înșelau. Oboseala oculară putea avea unele consecințe fatale pe această lume. Ripley era cuprinsă de isterie. Urla, plângea și se contorsiona. Hicks o ridică, temându-se să

nu o vadă căzând prin deschizătură. O asemenea cădere ar fi fost cel mai sigur mod de sinucidere, radical și rapid.

— Nu! Nu! Mai trăiește, trebuie să…

— De-acord, urlă Hicks, trăiește, dar trebuie să plecăm imediat de-aici! N-ai cum s-o salvezi dacă rămâi în groapa asta. Ea nu mai e aici, așa-i, dar ei… sunt! Uite! (Întinse mâna și Ripley nu se mai zbătu. La capătul tunelului era un ascensor.) Luminarea acestei secții este asigurată de un grup auxiliar, deci e posibil ca aparatul ăsta să funcționeze. Nu mai rămânem aici. Când ajungem afară, ne gândim noi cum s-o salvăm pe Newt fără să riscăm să fim atacați pe neașteptate.

Mai fu însă nevoie să tragă de ea până la capătul culoarului și să o împingă în cabină. Mișcarea pe care o simțise la cealaltă extremitate a tunelului se dovedi a fi cea a unei forme amenințătoare. Hicks avu impresia că zdrobise butonul de plastic. Ușile ascensorului se închiseră… dar prea încet.

Creatura întinse o labă enormă printre acestea și în fața oamenilor îngroziți, sistemul de securitate bâzâi și comandă deschiderea lor. Mașina nu făcea deosebire între brațul unei ființe umane și laba unui extraterestru.

Grozăvenia pe care se prelingea o umoare vâscoasă se năpusti și Hicks declanșă vibratorul de aproape, provocând explozia. Prea aproape. Acidul țâșni printre ușile care se închideau în fine și atinse platoșa infanteristului care se postase în fața lui Ripley ca un scut. Substanța corozivă cruță cablurile cabinei care porniră ascensiunea acesteia spre suprafață.

Hicks trase de clapele ținutei de luptă. Lichidul distrugător îi rodea deja fibrele compozite. Primejdia care-l pândea o făcu pe Ripley să uite de panică și să încerce să-l ajute așa cum putea. Acidul atinse pieptul și brațul bărbatului care urlă continuând să se despoaie de veșmintele de protecție, ca de niște piei năpârlite. Plăcile fumegânde căzură pe podeaua pe care acidul începu numaidecât să-

l erodeze. Cabina se umplu cu un miros înțepător, arzând ochii și plămânii.

După ceea ce lor li se păru o veșnicie, cabina ascensorului se imobiliză. Acidul perforase podeaua și picura deja pe cablurile și roțile de ghidare. Ușile se depărtară și ei se bulucirăîn afară. Era rândul lui Ripley să-l susțină pe Hicks. Din piept i se mai înălța un firicel de fum, iar infanteristul era cocoșat de durere.

— Hai, că poți. Nu te-am crezut niciodată slab.

Ea trase aer în piept, tuși, inspiră din nou. Hicks se sufocă, strânse din dinți și încercă să zâmbească. În comparație cu putoarea tunelelor și conductelor, atmosfera nu prea agreabilă a *Acheronului* i se părea îmbălsămată.

— Încă puțin.

În fața lor, forma zveltă a celei de a doua navete cobora legănându-se spre zona de aterizare, aidoma unui înger negru. Rafalele puternice de vânt provocau tangajul aparatului ghidat de Bishop care stătea cu spatele, preocupat cu consola de ghidaj portabilă. Contactul cu solul, brutal, făcu naveta să alunece lateral și să se oprească nu departe de centrul zonei de aterizare. Manevra nu era elegantă, dar nu provocă alte stricăciuni în afară de strâmbarea unui lonjeron.

Ripley strigă și sintetul se răsuci și-i văzu ieșind împleticindu-se din clădirea din spatele său. Lăsă consola, alergă în întâmpinarea lor și trecu brațul pe sub cel al lui Hicks pentru a-l susține. Alergau spre aparat, când Ripley strigă la android:

— Mai avem timp la dispoziție?

Vâjâitul îi acoperi în parte răspunsul:

— Mult! Douăzeci și șase de minute. Bishop părea mulțumit de el însuși. Și avea de ce.

— Nu plecăm, îi declară în timp ce urcau, împiedicându-se pe rampa de acces, și regăseau căldura și siguranța aparatului.

Bishop rămase cu gura căscată.

— Ce? De ce?

Ea-l studie cu atenție, căutând în zadar în expresia lui o urmă de falsitate. Întrebarea lui Bishop era naturală ținând cont de împrejurări. Ea se destinse.

— Îți spun eu imediat. După ce-l îngrijim pe Hicks și închidem ușa de la chestia asta.

CAPITOLUL 14

În vârful stației de epurare a atmosferei scăpărau mereu fulgere, iar valvele de securitate eliberau jeturi de aburi. Coloanele de gaz incandescent care se ridicau la sute de metri pe cer dădeau dovada incapacității regulatoarelor de a reduce presiunile și temperaturile ajunse incontrolabile.

Bishop ghida naveta spre o platformă de aterizare situată pe înălțimile turnului conic, având grijă să rămână la o anumită distanță de clădire. Survolară și epava VTT-ului. Era numai o carcasă sfârtecată și imobilizată în fața intrării în curte.

Ripley examină în trecere blindatul ars. Reprezenta pentru ea monumentul ridicat excesului de încredere în sine și a neputinței tehnologiei moderne în fața anumitor fenomene. Vehiculul de transport de trupe, cu reputația invulnerabilității, va fi în curând dezintegrat odată cu stația și restul coloniei.

Platforma strâmtă de aterizare bătută de vânt ieșea din conul gigantic, cam la o treime din înălțime. Fusese concepută pentru primirea barjelor și a altor aparate atmosferice mici, dar nu a celor de mărimea unei navete spațiale. Bishop izbuti totuși să se așeze pe ea.

Platforma gemu și o bârnă de susținere se îndoi periculos, dar nu se prăbuși. Cu ajutorul unei bande adezive, Ripley termină asamblarea obiectului masiv care-i ocupa mâinile și mintea de câtva timp. Aruncă ruloul golit pe jumătate și studie lucrarea. Lăsa de dorit, iar arma pe care o concepuse încălca probabil peste douăzeci de reglementări de securitate militară; dar nu la asta se gândea ea acum. Nu se pregătea pentru o inspecție și nu avea cine să-i spună că planul ei era periculos și irealizabil.

Profitând de răgazul oferit de pilotarea navetei de către Bishop până la stație, ea asamblase vibratorul lui Hicks și un aruncător de

flăcări. Rezultatul era o armă hibridă, masivă și dizgrațioasă, dar cu o putere de tir redutabilă. Poate că-i va permite să se întoarcă teafără la navetă… măcar de-ar reuși să o care.

Se duse din nou în armurerie și începu să-și umple sacoșa și buzunarele cu grenade, încărcătoare de gloanțe vibrante sau cu fragmentare, cu toate lucrurile ucigătoare care-i erau la îndemână.

După ce programă naveta pentru o decolare automată în caz că platforma de aterizare se prăbușea sub greutatea ei, Bishop părăsi postul de pilotaj și, reveni la pupa. Trebuia să-l ajute pe Hicks să-și oblojească arsurile.

Caporalul era întins pe niște scaune; conținutul unei truse de prim ajutor era împrăștiat în jurul lui. Niște medicamente ajutau carnea dizolvată să se reconstituie. Durerea rămânea de nesuportat și fusese nevoie de mai multe injecții antalgice. Aceste produse îl mai ușurau, dar îi încețoșau privirea și-i încetineau reflexele. Singurul sprijin pe care-l putea oferi lui Ripley ar putea fi numai de ordin moral.

Bishop o văzu și încercă să o facă să se răzgândească.

— Renunță, Ripley, chiar dacă înțeleg ce simți.

— Zău? replică ea scurt fără să-și ridice ochii.

— Da. De fapt, aceasta este inclusă în programarea mea. Este absurd să-ți sacrifici inutil viața.

— Newt trăiește. Au adus-o aici, așa cum au făcut și cu ceilalți. Știi bine! Descoperind un buzunar gol, îndesă în el câteva grenade.

— Este logic. Nu văd de ce ființele acestea să-și fi schimbat obiceiurile. Dar nu aceasta este problema. Important este faptul că ea, chiar dacă se află aici, șansele de a o descoperi, de a o elibera și de a reveni la timp sunt aproape nule. Peste șaisprezece minute, tot ce se găsește în această zonă va fi dezintegrat și se va preschimba într-un nor de vapori mare cât Nebraska.

Neluând în seamă vorbele acestea, femeia închise sacoșa.

— Hicks, contez pe tine pentru a o împiedica să plece.

Caporalul clipi, schimonosit de durere, cu ochii înlăcrimați.

— Nu plecăm nicăieri fără tine, afirmă el și arătă spre arma hibridă. O să poți să cari chestia aia?

Ea cântări mașinăria.

— Atât cât va fi necesar.

Apoi își puse sacoșa pe umăr și merse la sas. Apăsă pe un buton și așteptă cu nerăbdare deschiderea ușii. Vântul și uruitul epuratorului de atmosferă pe punctul de a exploda se năpustiră înăuntru. Femeia ieși pe rampa de debarcare și se opri pentru a arunca o ultimă privire în urmă.

— Pe curând, Hicks.

Bărbatul vru să se ridice în mâini, nu putu și fu nevoit să cadă pe o parte.

— Dwayne. Așa-mi zice.

Ea veni să-i prindă mâna.

— Ellen.

Hicks dădu din cap și se întinse din nou satisfăcut. Glasul său era umbra celui cu care se obișnuise Ripley.

— Vino repede, Ellen.

Ea înghiți și ieși privind drept înainte. Ușa se închise. Vântul o împingea, amenințând să o doboare de pe platformă. Poate că ar fi reușit dacă n-ar fi fost atât de îngreunată de echipament. În peretele turnului, exact în fața navetei, se aflau ușile a două lifturi de marfă. Comenzile se conformară de cum le atinse. Aici nu lipsea energia. Era chiar prea abundentă.

Înăuntru nu o aștepta nici o creatură. Ripley intră și apăsă pe tasta corespunzătoare nivelului cel mai de jos al clădirii. Coborârea era lentă. Aparatul era conceput pentru transportul mărfurilor voluminoase și fragile, așa că nu se grăbea. Pe măsură ce platforma se afunda în măruntaiele stației, căldura creștea. Aburul șuiera din toate părțile. Abia putea să respire.

Încetineala coborârii îi lăsă timp să-și scoată vestonul și să-și ia peste maiou o ținută de luptă găsită în navetă. Sudoarea îi lipise

părul de ceafă și de frunte pe când își inventaria pentru ultima oară arsenalul. Peste piept i se înșirau grenadele, ca o ghirlandă. Amorsă aruncătorul de flăcări și se asigură că rezervorul era plin, la fel și încărcătorul vibratorului. De data asta, nu uită să-l armeze. Degetele-i mângâiară nervoase umflăturile formate în buzunarele pantalonilor de cartușele luminoase. Examină apoi o grenadă. Obiectul ovoid îi alunecă și căzu. Sălta pe podea inofensiv atâta timp cât nu i se trăgea cârligul. Tremurând toată, Ripley recuperă grenada și o puse într-unul dintre buzunare. Deși urmase cursul de formare accelerată ținut de Hicks, era perfect conștientă că nu cunoștea mare lucru în materie de grenade, artificii eclerante și alte gadgeturi militare. Cel mai greu era că se afla singură pentru prima dată de la aterizarea lui *Acheron.* Complet singură.

Nu avu timp suficient să mediteze: motoarele liftului de mărfuri încetineau. Platforma se imobiliză brusc și cușca de siguranță se retractă. Ripley ridică țevile alăturate ale puștii și lansatorului de flăcări când ușile se căscară. Un culoar pustiu se deschidea în fața ei. La strălucirea sistemului de iluminare se adăuga roșeața incandescentă a marilor protuberante din pereții metalici. Din canalele sparte scăpau șuierând jeturi de aburi. Prin circuitele electrice deteriorate săreau jerbe de scântei. Mașinile scrâșneau și gemeau supuse eforturilor impuse. Undeva, departe, auzea un piston enorm care făcea karank-ka-rank.

Se uită în stânga, apoi în dreapta. Încheieturile mâinilor se albiră de cât strângeau arma hibridă. Îi părea rău că nu avea o vizieră de luptă dar, cu atâta căldură, captoarele infraroșii nu i-ar fi fost de nici un folos.

Înaintă pentru a descoperi viziunea apocaliptică imaginată de Piranesi și Dante la un loc. Avu în fața ochilor dovezile prezenței creaturilor de cum trecu de prima curbă a pasajului. Materia aceasta ciudată care te ducea cu gândul la rășina epoxid acoperea țevile de

canalizare și năpădea pasarelele superioare; și acest amalgam de mașini și secreții formau o unică alveolă.

Cu ajutorul unei benzi adezive, Ripley fixase și localizatorul lui Hicks pe aruncătorul de flăcări și privea cadranul ori de câte ori îndrăznea să-și coboare privirea. Aparatul funcționa mereu și o ghida spre emițătorul reglat pe frecvența sa. O voce echilibrată și artificială răsună în culoar, făcând-o să tresară.

— Atențiune! Alarmă roșie. Evacuare imediată. Personalul dispune de paisprezece minute pentru a ajunge în perimetrul de securitate.

Diodele localizatorului îi indicau în continuare o direcție și o distanță. Ripley reluă înaintarea. Clipea mereu din pricina sudorii care îi curgea pe frunte, iar vârtejurile de abur îi reduceau considerabil câmpul vizual. Niște semnale luminoase luminau un pasaj lateral.

O mișcare.

Se răsuci și aruncătorul de flăcări scuipă napalm spre un demon imaginar. Nimic. Monștrii observaseră oare limba de foc a armei? N-avea vreme de astfel de griji. Porni iar, căznindu-se să nu tremure. Încerca să nu se gândească decât la informațiile furnizate de către localizator. După aceea ajunse la cercul inferior al infernului. Trebuia acum să se aventureze în alveolele interne și vedea înăuntrul pereților forme scheletice: trupurile năpăstuiților coloni care fuseseră duși în aceste locuri pentru a servi drept incubatoare pentru embrionii extratereștri. Așa cum erau prinși în rășină, păreau niște insecte fixate în blocuri de ambră.

Semnalul aparatului se amplifică și o îndrumă spre stânga. La fiecare cotitură și la fiecare intersecție, avea grijă să aprindă un cartuș luminos cu întârziere și să-l pună pe podea. Știa că se va pierde în acest labirint fără aceste repere care o vor ajuta să-și regăsească drumul la întoarcere. Un pasaj era atât de strâmt încât fu nevoită să se strecoare pe o parte.

Prin fața ei se înșirau expresii chinuite, coloni zidiți, cu trăsături fixate într-un rictus organic. Simți cum ceva o înhață din mers. Genunchii i se înmuiară și i se tăie respirația și nu mai apucă să urle. Dar mâna era omenească și aparținea unui corp captiv cu chip familiar. Figura lui Carter Burke. Geamătul pe care-l auzi nu mai avea nimic omenesc:

— Ripley. Ajută-mă. Simt ceva în mine. Doamne, mișcă. O, Dumnezeule…

Se holbă la el. Depășise stadiul ororii. Nimeni nu merita o asemenea pedeapsă.

— Ține.

Degetele bărbatului se chirciră pe grenadă. Apoi Ripley îi scoase siguranța și se îndepărtă în grabă.

Vocea artificială a stației se făcu din nou auzită. Acum avea o nuanță de intonație mecanică.

— Personalul dispune de unsprezece minute pentru a ajunge în perimetrul de securitate.

Se afla în preajma sursei semnalului ei atunci când grenada explodă în urma ei. Unda de șoc fu gata să o doboare. O a doua deflagrație, încă și mai puternică, se produse în adâncurile stației. O sirenă porni să geamă și ansamblul instalațiilor se cutremură.

Ripley trecu de o altă cotitură, pregătită să suporte un șoc, fiindcă telemetrul localizatorului ajunsese la zero. Brățara emițătoare a lui Newt era pe jos, spartă. Ochiul său verde lucea în continuare. Ripley se rezemă de un perete. Se sfârșise totul. Nu mai era nici o speranță pentru găsirea lui Newt.

Ochii fetiței se deschiseră pe jumătate și ea descoperi temnița. Era închisă într-o structură în formă de stâlp, alături de o mulțime de lucruri ovoide. Știu de îndată despre ce era vorba. Înainte de a fi capturați sau uciși, câțiva coloni reușiseră să ia cu ei niște ouă de

acest fel. Dar cele pe care le aduseseră cu ei erau goale, deschise în vârf. Acestea erau intacte.

Ceea ce se găsea în oul cel mai apropiat trebuie să fi văzut că ea-și revenise, deoarece cochilia fremătă și se deschise aidoma unei flori hidoase. O mică creatură umedă se mișca în interior. Paralizată de spaimă, Newt nu putea să-și ia ochii de la picioarele de artropod care apărură în afara oului. Se iveau unul câte unul. Știind prea bine ceea ce urma să se întâmple cât de curând, fetița urlă.

Ripley auzi strigătul și se lansă spre punctul său de origine. Fascinată și în același timp îngrozită, Newt privea monstrul ieșind din ou. Făcu un scurt popas în vârf, cât să-și recupereze forțele și de a se orienta, apoi se răsuci spre copil. Urma să sară pe ea când Ripley dădu buzna în sală și apăsă pe trăgaciul vibratorului. Glontele făcu țăndări creatura strânsă înaintea saltului.

Fulgerul deflagrației lumină silueta unui adult din apropiere. Ființa o atacă pe intrusă și fu catapultată îndărăt de două descărcări ale puștii. Ripley avansă continuând să tragă, cu fața schimonosită de o furie ucigătoare. Lucrul acela se clătina spasmodic și femeia îl termină cu aruncătorul de flăcări.

Focul nimicea cadavrul și Ripley alergă la Newt. Substanța rășinoasă a coconului ce o învăluia pe fetiță nu se întărise încă și ea putu să se elibereze. Ripley se ghemui cu spatele la Newt.

— Vino, urcă la bord.

Newt își puse picioarele în jurul taliei adultului și brațele în jurul gâtului.

— Știam că o să vii, afirmă ea cu o voce abia perceptibilă.

— Cât voi trăi, nu te voi abandona. Dar trebuie să plecăm de aici. Ține-te, Newt. Agață-te bine! N-am cum să te ajut pentru că va trebui să folosesc armele.

Nu văzu înclinarea capului copilei, dar simți mișcarea în spinarea ei.

— Înțeleg. Nu-ți fie frică. N-o să-ți dau drumul.

Ripley văzu ceva mișcător, departe, în dreapta. Arse ouăle cu aruncătorul de flăcări înainte de a-și îndrepta arma spre creaturile care se apropiau. Deși preschimbată într-o torță vie, una dintre ele continua să înainteze și femeia trebui să utilizeze vibratorul pentru a o arunca în aer. Apoi Ripley trebui să bată în retragere. Când se lăsă în jos pentru a trece pe sub o masă cilindrică, lucioasă, un sunet strident o asurzi – vaietul unor sirene și strigătele creaturilor care dădeau năvală.

Ar fi văzut-o mai devreme dacă și-ar fi ridicat privirea intrând în sală. Viziunea era insuportabilă și simți deznădejdea. O formă gigantică printr-un nor de aburi roșietici: era regina extratereștrilor, așezată pe ouăle sale, aidoma unei enorme insecte-Buda vâscoase. Țeasta era înarmată cu colți nemăsurați. Poseda două picioare și patru membre anterioare cu gheare, strânse pe un abdomen încordat. Corpul gigantic era format dintr-un buzunar tubular membranos suspendat între numeroasele țevi de canalizare.

Ripley își dădu seama că trecuse pe sub acest buzunar scârbos cu câteva secunde mai devreme. Ouă fără număr se rostogoleau înăuntrul acestui sac abdominal, în direcția unui tub ovipozitor palpitând: era o înspăimântătoare bandă de asamblare organică. Ajunse la capătul traseului, ieșeau la aer liber, lucind din cauza umorii vâscoase și erau strânse de lucrători. Aceste versiuni miniaturale ale soldaților alergau de colo-colo fără să-i bage în seamă pe cei doi oameni prezenți printre ei; nu se gândeau decât la sarcina lor, care consta în ducerea la loc sigur a ouălor depuse de regina lor.

Ripley își aminti gesturile lui Vasquez. Acționă pompa aruncătorului de grenade și trase de patru ori. Proiectilele pătrunseră în buzunarul abdominal și explodară, sfârtecând membrana delicată. Ouăle și tone de substanță gelatinoasă se revărsară pe jos.

Regina chirăia turbată; Ripley mergea cu spatele folosind aruncătorul de flăcări pentru a calcina totul în preajmă. Ouăle se scofâlceau iar soldații și lucrătorii dispăreau în acest infern. Regina se înălța deasupra măcelului și se zbătea în vâlvătaie. De Ripley se apropiară doi soldați. Un clămpănit o anunță că încărcătorul e gol. Îl ejectă rapid, plasă unul nou și apăsă pe trăgaci. Asediatorii fură seceraţi de gloanțele vibratoare. Nu-i păsa dacă aceste ținte erau deja moarte. Alergând spre liftul de mărfuri, ea trăgea în tot ce avea aspect organic. Aburul și sudoare o orbeau, dar cartușele pe care le instalase pentru a însemna drumul erau ca niște nestemate sclipitoare în inima haosului. Sirenele urlau și întreaga stație era scuturată de convulsii violente.

Trecu în fugă pe lângă unul dintre semnele luminoase, se opri alunecând, se răsuci și porni din nou împleticindu-se, ca într-un vis. Din cauza epuizării i se părea că zboară la câțiva metri deasupra podelei metalice. În urmă, regina trăgea de sacul abdominal sfârtecat, de care apoi se debarasă. Înălțată pe picioare, aidoma unei coloane de templu, înainta greoaie, strivind mașinile, coconii, lucrătorii, tot ce se găsea în calea ei.

Ripley se folosea de aruncătorul de flăcări pentru a degaja culoarul pe care mergea. Când ajunse în dreptul liftului de mărfuri, rezervorul aparatului era gol. Platforma pe care venise era distrusă de căderile de fragmente desprinse din construcție. Apăsă pe celălalt buton de apel și auzi geamătul motorului. Celălalt lift se desprindea de nivelele superioare, pornind lunga coborâre când, deodată, un urlet înspăimântător o făcu să se întoarcă.

Departe, o creatură lucioasă venea spre ea, făcându-și loc cu frenezie prin labirintul de țevi de canalizare. Ripley verifică vibratorul. Încărcătorul era gol. Nu avea de rezervă și nu-i mai rămăseseră nici grenade. Aruncă arma hibridă, inutilă, aproape mulțumită că nu mai trebuia să care această povară.

Coborârea liftului era prea lentă. Observă o scară lângă două tuburi de ascensor și urcă pe primele bare. În spate, Newt era ușoară ca un fulg. Un enorm braț negru zvâcni ca un piston și niște gheare tăioase ca briciul izbiră în podea și pătrunseră în metal, la câțiva centimetri de picioarele ei. Și acum încotro? Nu-i mai era frică. Nu avea timp să cedeze panicii. Era prea preocupată ca să fie îngrozită. Acolo: o scară spre nivele superioare ale stației. Treptele se ondulau și vibrau. Instalațiile începeau să se prăbușească.

În urma ei, o matahală se izbi de peretele metalic și podeaua se afundă. Prin plăcile groase de aliaj trecură colții și ghearele.

— Personalul dispune de două minute pentru a ajunge în perimetrul de securitate, anunță vocea tristă a stației pe cei care mai erau în stare să o asculte.

Ripley alunecă și se lovi cu genunchiul de metal. Durerea o sili să mai zăbovească. Pe când își mai trăgea sufletul, zgomotul motorului o făcu să se uite în jos. Liftul de marfă își începuse ascensiunea și cablurile se tânguiau. Ea o luă din loc imediat.

Cutia cu grilaj urca și nu era decât o explicație!

Ajunse la o ușă care dădea pe platforma de aterizare a nivelului superior. Cu Newt încă agățată în spinare, Ripley împinse panoul și fu năpădită de vârtejuri de vânt și fum. Naveta dispăruse.

— Bishop! Strigătul îi fu luat de o rafală de vânt, în timp ce ea scruta neliniștită cerul.

— Bishop!

Newt suspina la gâtul ei. Un vaiet îi atrase atenția: cușca liftului de marfă apăru încet. Ea dădu îndărăt până la balustrada din jurul platformei. Femeia și copilul se aflau la al zecelea nivel deasupra solului, iar peretele stației de epurare a atmosferei era neted ca sticla. Nu puteau nici să urce, nici să coboare; nu aveau nici măcar o conductă de aerisire în care să se adăpostească.

Platforma se zgudui din pricina unei explozii care sfărâmă pântecele stației. Niște bârne metalice se îndoiră și Ripley era să-și

piardă echilibrul. Într-un tumult asurzitor, un turn de răcire se prăbuși ca un copac tăiat. Sistemele de securitate nu reușeau să zăgăzuiască reacția în lanț și exploziile se succedau. Dincolo de ușă, liftul se opri și ușa-grilaj începu să se deschidă.

— Închide ochii, draga mea, îi murmură lui Newt.

Fetița dădu din cap cu gravitate. Pricepuse ce avea de gând Ripley care încălecase deja balustrada. Se vor prăbuși: moartea era sigură și rapidă. Când femeia era gata să se arunce în gol, văzu naveta, aproape deasupra lor. Propulsoarele răgeau, dar urletul vântului acoperise zgomotul apropierii ei. Catargul de încărcare era desfăcut: un lung pilon metalic întins spre ele, precum degetul Domnului. Ripley nu avea habar cum de reușea Bishop să se mențină la punct fix, pe furtuna asta, dar puțin îi păsa. Auzi în spate vocea stației.

— Personalul dispune de treizeci de secunde pentru a ajunge…

Sări pe catargul de încărcare și se agăță. Brațul metalic începu deja să se retracteze în buncărul de îmbarcare al navetei.

O clipă mai apoi, suflul giganticei explozii care distruse stația îmbrânci aparatul, al cărui tren de aterizare se izbi de o încâlceală de fragmente de panouri, platforme și țevi. Metalul scrâșni pe metal. Sarcina suplimentară amenință pe moment cu prăbușirea navetei.

Când ajunseră în buncăr, Ripley se repezi la un scaun pe care se legă împreună cu Newt. Se uită la postul de pilotaj: Bishop încerca să păstreze controlul aparatului. Zgomotul produs de trenul de aterizare care se retracta străbătu întreaga navă. Când încheie harnașamentele de securitate, o luă pe Newt în brațe și strigă:

— Pornește, Bishop!

Ansamblul nivelului inferior al stației dispăru într-o sferă infernală în expansiune, iar solul începu să erupă. Pământ și metal laolaltă se dezintegrară. Propulsoarele navetei furnizară forța de împingere maximală, iar accelerația rezultată le strivi pe Ripley și Newt în scaunul lor. În aceste condiții nu mai era vorba de o plasare

normală pe orbită. Bishop menținea întreaga putere a motoarelor pentru a permite navetei să se ridice în pofida uraganului.

Ripley simți cum întregul corp protesta, dar îl implora în gând pe Bishop să accelereze. Părăsiră cerul palid al *Acheronului* pentru a intra în negreala cosmosului și norii de sub ei se aprinseră într-o străluminare. O bulă de gaz supraîncălzită plesni în troposferă. Unda de șoc a exploziei nucleare zgâlțâi aparatul, dar nu-i provocă nici o avarie.

Ripley și Newt se uitară pe hublou și văzură strălucirea orbitoare pierind în urma lor. Apoi Newt căzu pe umărul femeii și începu să plângă încetișor. Ripley o legăna mângâind-o de păr.

— E bine acum, draga mea. Am reușit. S-a terminat.

În fața lor, masa dizgrațioasă a lui *Sulaco* adăsta pe orbită geostațională. Pilotată de Bishop, naveta urcă până când cleștii de amarare o prinseră și o traseră în buncăr. Ușile exterioare ale sasului se închiseră, luminile automate se aprinseră în cala umbroasă și pustie și o sirenă își curmă urletul. Căldura propulsoarelor fu evacuată în timp ce caverna de oțel se umplea de aer.

În interiorul navetei, Ripley îngenunche lângă Hicks. Bărbatul era inconștient, și se uită întrebătoare la android.

— Am fost nevoit să-i mai fac o injecție cu antalgice. Spunea mereu că nu are nevoie, dar nu s-a împotrivit atunci când i-am făcut-o. Ciudat lucru, durerea. Și încă și mai ciudată atunci când anumite persoane se prefac că nu o simt. Mi se întâmplă câteodată să fiu fericit de natura mea sintetică.

— Trebuie să-l ducem imediat la infirmeria lui *Sulaco*, răspunse ea, ridicându-se. Ia-l de brațe, eu îl iau de picioare.

Bishop zâmbi.

— Deocamdată se odihnește și ar fi de preferat să fie cât mai puțin deplasat. Și apoi, ești epuizată. Și eu, de altfel. Nu ar fi mai simplu să căutăm o targă?

Ea ezită, se uită la Hicks și aprobă.

— Ai dreptate.

Cu Newt în brațe, ea mergea înaintea androidului prin culoarul ce ducea la sas. Se vor întoarce la Hicks cu o targă automotrice peste câteva minute. Bishop părea să fi devenit dintr-o data vorbăreț.

— Sunt dezolat că te-am speriat atunci când ați ieșit pe platformă și nu ai mai văzut naveta. Dar locul devenise prea instabil. Mi-era teamă să nu pierd aparatul: era mai simplu și mai sigur să plec pentru a rămâne la punct fix în aer, ceva mai departe. Mai aproape de sol, vânturile erau mai puțin violente. Orientasem o cameră pe ușa clădirii pentru a vedea când ieșiți.

— Aș fi preferat să știu și eu…

— Desigur, dar trebuia să mă învârt pe sus, cu speranța că situația îmi va permite să vă recuperez. În lipsa unui om care să îmi dea ordine, trebuia să iau singur niște hotărâri, în funcție de programarea mea. Sunt sincer dezolat că nu am acționat mai bine.

Erau în mijlocul rampei de îmbarcare când ea se opri, puse mâna pe umărul sintetului și privi adânc în ochii artificiali.

— Ai acționat foarte bine, Bishop.

— Hm… mulțumesc, eu…

Nu termină ceea ce avea de spus și își concentră atenția spre ceea ce zărise la limita câmpului său vizual. Nu era nimic. O simplă picătură de lichid căzută pe planul înclinat, lângă bocanc. Condensare, sudoarea navetei. Dar picătura începu să sfârâie și să roadă rampa metalică. Era acid.

Un obiect tăios și lucitor țâșni din pieptul său, împroșcând-o pe Ripley cu fluidul intern, lăptos al androidului. Ghimpele uneia dintre aceste creaturi, care fiind atât de gros nu putea aparține decât reginei lor, se înfipsese în spatele său străpungându-l.

Bishop se zvârcolea emițând niște sunete mecanice fără sens și se agăță de acul imens care-l ridica încet. Regina se ascunsese într-unul din lăcașurile trenului de aterizare. Plăcile care închideau de obicei

acest compartiment fuseseră îndoite sau smulse. Ea rămăsese nevăzută până când ieșise din ascunzătoare.

Apucând-l pe Bishop în doi dintre clești, regina îl rupse în două și aruncă jumătățile. Fascicolele rotitoare ale girofarurilor se oglindeau în luciul membrelor ei negre; cobora încet pe punte. Se mai ridica încă fum din arsurile provocate de aruncătorul de flăcări al lui Ripley. Acidul picura din rănile mai puțin însemnate, care se cicatrizau deja. Cele șase membre erau desfăcute, după o geometrie monstruoasă.

Ripley rămasa ca țintuită; reacționă în sfârșit și o puse pe Newt pe punte cu ochii pe făptura de coșmar care cobora spre ea.

— Fugi!

Newt o zbughi spre o stivă de cutii și materiale. Regina căzu pe punte și se răsuci în direcția mișcării pe care o sesizase.

Ripley dădu înapoi. Flutura mâinile, striga, se strâmba, sărea în sus… pentru a atrage asupra ei atenția monstrului. Acțiunea ei își atinse scopul. Creatura pivotă. Cu o rapiditate incredibilă, ținând cont de mărimea ei, porni spre Ripley care alerga deja în direcția marii uși interne de la celălalt capăt al buncărului. În spatele ei, podeaua vibra sub labele monstrului.

Femeia trecu peste prag și lovi cu mâna întrerupătorul de închidere. Ușa bâzâi și-i execută ordinul imediat. Zgomotul impactului se repercută până în cală când creatura, dusă de avânt, se zdrobi de obstacol. Fără a pierde timpul pentru a vedea dacă panoul rezistă, Ripley se strecură rapid printre niște forme masive și întunecate în căutarea aceleia care o interesa.

În buncărul de îmbarcare, atenția reginei îi fu deturnată de la acel obstacol de o mișcare! Podeaua era străbătută de o rețea de canale, ca niște tranșee, protejate de grilaje de metal. Era destul loc pentru Newt, care se și strecurase acolo și, după ce pătrunse printr-o trapă, copilul începu să se târască cu toată viteza spre cealaltă extremitate a calei. Creatura urmărea mișcările lui Newt și ghearele ei se năpustiră

și smulseră o parte din grilaj exact în dreptul călcâielor ei. Fetița încercă să se deplaseze și mai repede, contorsionându-se frenetic în timp ce o altă grilă dispărea la câțiva centimetri în urma ei.

Regina urma să smulgă placa sub care se refugiase copilul, dar se imobiliză: auzise deschizându-se ușa grea, scârțâind. În prag se înălța o siluetă masivă cu membre prevăzute cu numeroase articulații. La comenzile acestui monstru de oțel de două tone, Ripley înaintă. Mâinile îi erau vârâte în mănușile brațelor telemanipulatoare ale mașinii de încărcat, iar picioarele ei deplasau niște comenzi similare. Îmbrăcată în această mașină vie ca într-o armură cibernetică, mergea drept spre regină. Picioarele încărcătoarei bubuiau pe punte și fața lui Ripley se metamorfoză într-o mască a furiei materne de pe care dispăruse frica.

— N-o atinge, scârboaso!

Regina produse un scrâșnet înspăimântător și se năpusti asupra adversarului mecanic. Ripley comandă o mișcare a brațului cu care încărcătoarele și celelalte mașini de acest fel nu erau obișnuite, dar aparatul se supuse docil. Un enorm membru hidraulic se abătu asupra țestei reginei și o aruncă peste un panou. Creatura reacționă instantaneu și șarjă din nou, pentru a fi întâmpinată de un rever de cel puțin o tonă. Căzu răsturnându-se într-o stivă de mărfuri.

— Apropie-te! urla Ripley rânjind. Apropie-te, gânganie!

Bălăbănind coada, regina, turbată, atacă mașina pentru a treia oară. Brațele ei biomecanice se abătură peste cele pur mecanice ale încărcătoarei. Acul ei gros izbea în flancurile și pântecele mașinii fără să o distrugă. Ripley para loviturile și riposta prin croșeuri. Dădea înapoi încărcătoarea și pornea mersul înainte astfel încât brațele mașinii sale să fie plasate între ea și regină. În timpul confruntării, ele striveau lăzi, aparate și alte mașini mai mici: tot ceea ce se nimerea în calea lor. Buncărul era zdruncinat de tumultul luptei necruțătoare dintre cei doi dragoni. Închizând mâinile ei mecanice puternice pe două dintre cele patru membre anterioare ale creaturii,

Ripley strânse și degetele ei cât putu de tare înăuntrul mănușilor telemanipulatoare, zdrobind brațele reginei care se contorsiona de furie. Ghearele celorlalte două mâini ajunseră la câțiva centimetri de postul de conducere a încărcătoarei, amenințând-o cu sfâșierea pe minuscula făptură omenească.

Ripley înălță brațele și-și ridică adversara. Motorul mașinii gemu: considera această sarcină excesivă. Labele posterioare ale creaturii zgâriară mașina, deformând cabina de securitate care o adăpostea pe conductoare. După aceea, țeasta oribilă se înclină către Ripley și deschise botul. Fălcile interne țâșniră spre femeie. Aceasta se lăsă în jos iar colții se izbiră de spătarul scaunului într-o explozie de bale vâscoase. Acidul gălbejit se înspuma pe brațele hidraulice ale mașinăriei și începea să se scurgă spre cabina de securitate.

Regina smulse niște țevi sub presiune și un lichid sângeriu izbucni din toate părțile. Fluidul vital al mașinii și cel al creaturii se amestecară. Lipsită de presiunea hidraulică pe o latură, încărcătoarea se prăbuși. Regina se plasă deasupra, ferindu-se de brațele de metal. Căuta să deschidă cușca de securitate.

Ripley lovi unul dintre întrerupătoarele tabloului de bord ale mașinăriei și flama albăstruie a unui aparat de sudură izbucni în fața monstrului care urlă și se dădu înapoi, luând cu el în cădere și încărcătoarea.

Când cei doi titani se prăbușiră, întregul buncăr se învârti în ochii disperați ai lui Ripley, dar rămase lipită de scaun datorită chingilor de siguranță. Mașina, biomecanoidul și vietatea umană se rostogoliră în puțul rectangular al sasului. Încărcătoarea căzu peste extraterestru, strivind o parte din torsul său și imobilizându-l sub greutatea ei. Acidul se scurgea din corpul creaturii rănite.

Ripley manipula cu disperare comenzile aparatului. Acidul șiroind ajungea la ușile sasului: fumul se ridica deja, indicând faptul că deja își croia drum prin aliaj. Dincolo de sasul exterior era neantul. Ici și colo apărură câteva găuri și femeia se zbătea încă

pentru a scăpa de chingile scaunului. Aerul începea să iasă din *Sulaco,* aspirat fiind de vidul nesătul al spațiului cosmic. Un suflu de aer pătrunse în buncăr și Ripley izbuti în sfârșit să iasă din mașină. Sări peste o baltă de acid fumegând și apucă barele inferioare ale scării încastrate în perete. Cu o mână lovi comanda de siguranță a ușii interne a sasului; panourile porniră imediat să se închidă uruind, aidoma unor fălci de oțel, exact deasupra ei.

Ripley își reluă cu repeziciune urcușul. Sub ea, acidul își continua lucrarea și găurile se lărgiră, se împreunară. Suflul de aer scăpând în spațiu se făcea și mai violent și-i încetinea ascensiunea.

Newt plecase din rețeaua de canalizare din podea și se ascunsese în pădurea de rezervoare de gaz; atunci când încărcătoarea, Ripley și monstrul se rostogoleau prin puțul sasului, ea scosese căpșorul pentru a vedea mai bine.

Deodată, vântul îi aspiră picioarele și parcurse toată puntea într-o lunecare lungă, în direcția sasului.

Bishop, sau mai bine zis ceea ce-i mai rămăsese din trunchi o văzu apropiindu-se pe fetița care se zvârcolea urlând. Se prinse bine cu o mână și o întinse pe cealaltă. Grație preciziei cibernetice a gestului său, reuși să-și strângă degetele pe cordonul fetiței care trecea pe lângă el. Vântul fu nevoit să renunțe la pradă și se mulțumi s-o șfichiuie sălbatic.

Capul lui Ripley ieși din puțul sasului. Urma să urce pe punte, când ceva se frecă de glezna stângă. Și se agăță de ea. Zdruncinătura era să o facă să-i smulgă brațele. Se prinse cu disperare de ultima bară a scării, care se afla la vreo treizeci de centimetri deasupra punții. Ușile interne ale sasului continuau să se apropie uruind și dacă nu reușea să-și elibereze repede glezna, va sfârși ca Bishop.

Să se lase să cadă pentru a scăpa?

Sub ea, ușile externe ale sasului gemură. O parte din învelișul lor ros de acid se surpă. Încă încâlcite într-un oribil amalgam,

încărcătoare și regină se îmbrânciră. Ripley era trasă în jos: brațele nu mai rezistau, dar gheata îi alunecă. Piciorul se eliberă brusc.

Cu prețul unui efort de care nu s-ar fi crezut capabilă, se cocoță în sfârșit pe punte; o clipă mai apoi ușile interne ale sasului clămpăniră. În puț regina scoase un șuierat furios și-și folosi și ea ultimele resurse de energie. Încărcătoarea scrâșni, scârțâi, împinsă de creatură. Ființa se degajase în parte, când ușile externe mâncate de acid cedară în totalitate. Bucăți de metal, bule de acid, regina și încărcătoarea, fură proiectate în spațiu.

Ripley se ridică și se îndreptă spre hubloul cel mai apropiat cu mers împleticit. Regina fu proiectată în afara câmpului gravitațional artificial al lui *Sulaco.* Urlând și înverșunată încă pe încărcătoare, creatura se îndepărtă, învârtindu-se, spre lumea inospitalieră de care încercase să fugă. Ripley se uită la ea până când ajunse o pată, un punct pe care-l înghițiră norii lui *Acheron.*

În buncăr, aerul formă câteva vârtejuri, apoi se potoli. Sistemele de reciclare de pe *Sulaco* lucrau la înlocuirea oxigenului pierdut în spațiu în ultimele momente ale luptei.

Bishop nu-i dăduse drumul lui Newt. Din trunchiul secționat atârnau niște organe interne artificiale și niște cabluri sfârâitoare. Pleoapele se deschiseră și se închiseră și capul tresări pe neașteptate, lovind puntea. Regulatoarele sale interne putuseră să întrerupă hemoragia fluidului vital și luptau pentru reducerea consecințelor rănilor sale grave. Pe marginea sfâșiată, niște încrustații albicioase erau parcurse de scântei. Androidul reuși să schițeze un zâmbet când o văzu pe Ripley apropiindu-se.

— N-a fost rău, pentru un om. Reuși să-și controleze pleoapele cât să-i facă apoi cu ochiul.

Cu mers nesigur, Ripley ajunse la Newt, uluită.

— Mamă… mamă?

— Sunt aici, draga mea, sunt aici.

O luă pe fetiță în brațe și o strânse la piept înainte de a o duce în compartimentele echipajului. În jurul ei, mașinile imensei nave zumzăiau liniștitor. Ajunse la secția medicală și se întoarse în buncăr cu o targă. Bishop îi afirmă că el putea să aștepte și, asistată de targa automotrice, îl întinse deasupra pe Hicks. Bărbatul dormea încă, și-l transportă până la infirmerie. Expresia infanteristului era liniștită, era destinsă. Nu asistase la deznodământ, bucurându-se de efectele binefăcătoare ale injecției practicate de către Bishop. Sintetul zăcea pe punte, cu mâinile încrucișate pe piept și cu ochii închiși. Ripley n-ar fi putut spune dacă era mort sau dormea. Alte persoane mai calificate vor stabili acest lucru când vor ajunge pe Pământ. Somnul ștergea de pe fața lui Hicks duritatea obișnuită. Pentru prima dată, Ripley îl vedea ca pe oricare altă ființă umană, seducătoare, deși epuizată. Dacă nu era el, ea și-ar fi pierdut viața. Numai *Sulaco* ar fi supraviețuit: cocă goală așteptând în zadar întoarcerea oamenilor. Ea se gândi să-l trezească, dar renunță. După ce se va asigura că funcțiile lui vitale se vor stabiliza și cicatrizarea rănii produse de acid se afla pe calea cea bună, se va instala într-unul din chesoanele criogenice.

Studie sala de hipersomn. Avea de pregătit trei chesoane. Chiar dacă mai trăia, Bishop nu avea oricum nevoie.

Ripley merse prin culoar însoțită de Newt. Copila o trase de mână pentru a o întreba:

— Acum o să dormim?

— Așa-i Newt. O să dormim.

— Și n-o să visăm urât?

Ripley se aplecă spre fața luminoasă ridicată spre ea și zâmbi.

— Nu, draga mea. Cred că vom avea amândouă niște vise foarte frumoase.

SFÂRȘIT

ALIEN 3

A NOVEL BY

ALAN DEAN FOSTER

BASED ON A SCREENPLAY BY
DAVID GILER, WALTER HILL AND LARRY FERGUSON
STORY BY VINCENT WARD

Alan Dean Foster

ALIEN 3

Planeta Condamnaților

Cartea a treia

1

Coșmarurile.

Un detaliu curios în privința lor — sunt recurente ca anumite maladii. Este o malarie a spiritului. Când ai crezut că au dispărut, revin la atac... de îndată ce victima lor nu se mai așteaptă, de îndată ce-și închipuie că a scăpat de ele și nu se mai ferește. Și nu ai cum să te opui, nu ai cum să le înfrunți. Nu ai cum. Nu ai pilule, leacuri sau injecții cu efect retroactiv. Singurul remediu ar fi odihna adusă de un somn profund, dar tocmai din acesta se hrănește infecția.

Prelungirea stării de veghe ar părea ceva logic. Dar este imposibilă, la bordul unei nave cosmice. În afara chesonului criogenic, mori de plictiseală. Mai rău chiar, riști să supraviețuiești acestui sacrificiu zece, douăzeci sau treizeci de ani petrecuți în conștientă inutilă și să te afunzi într-o senilitate precoce. Din pricina unei vieți irosite privind cadranele și căutând iluminarea în sclipirea invariabilă a indicatoarelor monotone. Poți să citești, să te uiți în gol, să faci gimnastică și să regreți că ai renunțat la opțiunea hipersomnului. Trebuie să existe puține profesii în care a dormi în timpul serviciului este o obligație. Nu-i prea rău, la o adică. Plata

este bună și poți urmări progresele sociale și tehnologice ale umanității sub o perspectivă unică. A-ți amâna cât mai mult data morții, aceasta nu înseamnă nemurire, dar ești aproape.

Ar fi aproape perfect dacă nu ar fi coșmarurile. Nu poți scăpa de ele atunci când faci parte din echipajul unei nave spațiale. Ar fi de ajuns să te trezești pentru a te sustrage, dar nu e cu putință. Mașinile nu-ți permit. Ele au sarcina de a păstra pe cei ce dorm în hipersomn, de a le întârzia întoarcerea la starea conștientă. Iar inginerii nu au găsit încă un mijloc de a suprima visele și rudele sale blestemate — coșmarurile. Odată cu ritmul respirator și circulator și activitățile cerebrale sunt încetinite. Un vis poate dura un an sau doi chiar. Un vis sau un coșmar.

În anumite împrejurări, ar fi mai bine, poate, să mori de plictiseală. Dar dacă te afli în hibernare n-ai de ales. Aerul glacial și acele care înțeapă carnea și o sondează, conform instrucțiunilor furnizate de programele medicale, nu determină viața ci funcțiile vitale. În hipersomn, mașinile au toată puterea. Li se acordă încredere, se contează pe ele. Și de ce nu, la urma urmelor? N-au demonstrat ele, decenii la rând, că sunt mai fiabile decât oamenii care le-au conceput? Ele nu știu ce sunt ranchiuna și vrajba. Hotărârile lor se bazează pe observație și analiză. Ele nu au ca sarcină cuantificarea emoțiilor, care nu au nici o influență asupra comportamentului lor.

Sulaco era o mașină care-și urmarea parcursul programat. Cei patru adormiți prezenți la bord treceau prin faze de vis și repaos, alintați de capodopere ale tehnologiei umane. Nava îi menținea în viață, regulariza funcțiile vitale, remedia eventualele anomalii. Ripley, Hicks, Newt și Bishop. Conservarea rămășițelor acestuia din urmă era ușoară deoarece era suficientă debranșarea lui. Din cei patru pasageri, numai el era scutit de coșmaruri. Lui îi părea rău. Pentru el, a dormi fără vise reprezenta o pierdere de timp. Dar nu era decât un android și creatorii seriei sale au considerat că mașinile

nu aveau nevoie să viseze. Așadar nu se aplecaseră niciodată asupra acestei chestiuni. Fără să ceară părerea celor în cauză.

După Bishop, care nu avea un statut de membru al echipajului ci de simplu element al navei, Hicks era în starea cea mai proastă. Coșmarurile lui nu erau mai înfricoșătoare decât ale celorlalți oameni, dar era grav rănit. Nu putea fi îngrijit decât într-un spital ultraperfecționat și îl despărțeau doi ani de voiaj de cel mai apropiat stabiliment de acest fel.

Ripley făcuse tot ce era posibil pentru el, înainte de a-l lăsa pe autodocul lui Sulaco să stabilească un diagnostic și să prescrie un tratament. Toți medicii de la bord pieriseră în cursul înfruntărilor de pe Acheron, iar cei doi ani de hipersomn nu-i vor grăbi vindecarea. De fapt, femeia se mulțumise să-l vadă afundându-se în coconul protector al inconștienței.

Și în timp ce Sulaco îi purta de grijă, și corpul său trudea la repararea daunelor suferite. Încetinirea funcțiilor vitale reducea propagarea infecțiilor potențiale dar hibernarea și medicamentele nu aveau nici un efect asupra rănilor interne. Hicks supraviețuise mulțumită forței sale de caracter, dar numai o intervenție chirurgicală rapidă va putea să-l ajute.

Ceea ce se apropia de secțiunea de criogenie execută un program întocmai ca și mașinile care-i înconjurau, dar nu constituia un element al lui Sulaco. O îndemna o nevoie stringentă, o incita să se deplaseze. Nu căuta hrana, deoarece nu cunoștea foamea. Nu dorea nici să-și potolească un impuls sexual, fiindcă era asexuată. N-avea decât o singură și unică motivație: procrearea. Deși organică, această creatură avea numeroase puncte comune cu ordinatoarele acestei nave, chiar dacă poseda o dârzenie fioroasă pe care nu o puteau avea niște simple microprocesoare.

Pe plan fizic și pentru a o compara cu un animal pământean, ea semăna vag cu un limulus cu rostru flexibil. Traversă sala de criogenie alergând pe picioarele articulate chitinoase cu un conținut

foarte ridicat de carbon. Sistemul său fiziologic de o extremă simplitate era conceput pentru a-i permite să îndeplinească unica funcție biologică pe care o avea, cu o incredibilă eficacitate. Nici o mașină nu ar fi putut să fie mai performantă ca ea în acest domeniu.

Ghidată de simțurile ei deopotrivă de rudimentare și perfect adaptate la nevoile sale, împinsă de un instinct hiperdezvoltat, se îndreptă spre un scop de la care nimic nu o putea da la o parte. Urcarea pe un panou neted al unui cheson criogenic nu punea nici un fel de probleme unei astfel de creaturi. Sub capacul de vitrometal transparent al sarcofagului dormea o mică făptură organică blondă a cărei dezvoltare nu se terminase, care era bântuită de vise la fel de înspăimântătoare, dacă nu și mai și decât cele ale adormiților adulți. Cu ochii închiși, fără să știe că un monstru testa soliditatea protecției culcușului, ea își continua somnul.

Acesta nu era un vis, acest coșmar avea drept cadru realitatea. Copilul nu știa, din fericire pentru ea.

Aceea începu o examinare febrilă a chesonului și parcurse cu meticulozitate capacul ermetic. Tripla sa izolație oferea o protecție mai completă decât cea oferită de coca lui Sulaco. Creatura nu se arătă iritată. Frustrarea îi era străină. Perspectiva putinței de a-și îndeplini cât de curând funcțiile biologice avea ca efect doar insuflarea unui surplus de energie. Utiliză tubul extensibil care se năștea din secțiunea ventrală pentru a testa rezistența domului transparent. Acest obstacol o împiedica să ajungă la corpul întins pe saltea și devenea frenetică, aflîndu-se atât de aproape de pradă.

Creatura aceea se lăsă să alunece până la separația soclului de capac. Vârî una dintre ghearele sale minuscule în fisura aproape invizibilă și-și propti coada de instrumentele din capătul cilindrului în chip de pârghie. Împinse cu putere. Corpul tremura. Încheieturile începeau să cedeze. Forța ei era inimaginabilă, irezistibilă.

Vitrometalul crăpă și se fisură de-a lungul încheieturii. Un ciob din acest material transparent, tăios ca un scalpel se înfipse în

creatură. Un suflu de aer rece scăpă din sarcofag până ce sistemul de colmatare internă să restabilească etanșeitatea.

Întinsă pe patul pe care visa urât, Newt scânci. Capul căzu într-o parte și ochii se deplasau sub pleoapele închise, dar ea nu se trezi. Spărtura fu obturată la timp pentru a-i asigura supraviețuirea.

Târâtorul care scotea țipete terifiante sări de pe cheson lovind spasmodic cu picioarele și coada în țeapa de vitrometal care-l străpunsese. Își termină zborul pe sarcofagul lui Hicks de care se agăță convulsiv. Scuturat de frisoane, se opinti, iar din rană i se scurgeau fluidele vitale corozive. Rodeau sticla, soclul metalic, podeaua. Fumul se ridică pe puntea inferioară.

Împrejurul sălii și peste tot în navă, cadranele se însuflețiră, semnale de alarmă clipiră și sirenele mugiră. Nu era nimeni treaz pentru a le vedea sau a le auzi, dar aceasta nu-l împiedica pe Sulaco să ia măsurile care se cuveneau. Reacționa conform programării sale. Pe chesonul lui Hicks, creatura se cambră și adoptă o postură obscenă.

Hemoragia ei distrugătoare continua, când o voce feminină, cu calmul și seninătatea sintezei, se adresă pasagerilor adormiți.

— Atenționare. Acumulare de vapori explozivi în secția criogenică. Acumulare de vapori explozivi în secția criogenică.

Ventilatoarele din tavan bâzâiră pentru a aspira vârtejurile de gaz. Fluidul vital de acid picura încă din corpul monstrului lipsit de viață.

La nivelul inferior se produse o explozie. Un fulger actinic orbitor țâșni din deschizătură, urmat de o limbă de foc galben. Un fum opac se împreună cu gazele. Lumina pâlpâi.

Sistemul de ventilație se blocă.

— Incendiu în secția criogenică, declară vocea feminină cu aceeași indiferență. Incendiu în secția criogenică.

O țeavă de stropit ieși din tavan și pivotă încet în jurul axei, aidoma unui tun miniatural. Se imobiliză când fu orientat spre

flăcările care se ridicau din gaura pe care o rosese acidul în podea. Apărură mai întâi niște bășici, apoi țâșni lichidul.

La baza suportului trosniră niște scântei și jetul se reduse la câteva picături.

— Sistem de stingere inoperant. Sistem de stingere inoperant. Ventilatoare inoperante. Incendiu și acumulare de vapori explozivi în secția criogenică.

Niște motoare gemură. Pistoane hidraulice ridicară cele patru chesoane ocupate care se îndreptară apoi spre extremitatea opusă a sălii printr-o perdea de fum și flăcări din ce în ce mai groasă. Cadavrul târâtorului străpuns de ciobul de vitrometal lunecă și căzu pe jos.

— Îmbarcare imediată a întregului personal la bordul CDS-urilor, ordonă vocea sintetică. Evacuarea într-un minut.

Pe rând, cilindrii criogenici pătrunseră într-un tunel de transport și se cufundară rapid în măruntaiele navei. Ieșiră din acest pasaj în secția sasurilor tribord, unde niște mecanisme automate îi încărcară la bordul unei capsule de salvare. Sub capacul transparent al chesonului ei, Newt se mișcă, dar nu se trezi.

Peste tot, fulgere orbitoare bâzâiau și vocea sintetică pe care nimeni nu o putea auzi:

— Lansarea CDS-urilor în zece secunde, nouă...

Sasurile interne se închiseră, cele externe se deschiseră. Numărătoarea inversă continuă.

La ZERO, se produseră două lucruri simultan: zece CDS-uri, din care nouă neocupate, fură ejectate din navă și flăcările care ieșeau din gaura produsă de acid în podeaua secției criogenice aprinseră gazele care se acumulaseră. Toată partea babord-față a lui Sulaco deveni o palidă imitație a stelelor depărtate.

Unda de șoc izbi jumătate din CDS-urile care se îndepărtau. Două dintre aceste aparate se răsturnară, scăpând de sub control. Un altul își schimbă direcția și făcu cale întoarsă pe o traiectorie curbă. Fără

să încetinească la apropierea de nava mamă, o lovi în plin. O a doua explozie, mai violentă decât cea dinainte, îl zgudui pe Sulaco.

La bordul capsulei de salvare conținând cele patru chesoane criogenice, instrumentele înnebuniseră și scăpărări luminoase străbăteau circuitele electrice. Ordinatoarele CDS-ului, mai puțin importante și perfecționate decât cele de pe Sulaco, se străduiau să izoleze, să reducă și să controleze daunele provocate de cea de a doua deflagrație. Unda de șoc nu perforase coca, dar cauzase numeroase stricăciuni interne.

Sistemele informatice cereau navei mamă o evaluare a avariilor. Cum nu primeau nici un răspuns, optară pentru un sondaj al împrejurimilor. Abia începu această examinare că unele aparate se detracară, dar altele le luară locul. Sulaco fusese trimis în misiune departe de căile fotonice frecventate și de frontierele sectoarelor colonizate de om. Pornise pe drumul de întoarcere când s-a produs catastrofa. Deși prezentă în această zonă a spațiului, omenirea era împrăștiată în enclave nu prea numeroase și foarte îndepărtate unele de altele.

Ordinatorul de navigare găsi un obiectiv. Nu era cea mai bună alegere, dar nu avea încotro. Evaluarea stricăciunilor suferite nu-i permitea să determine perioada de timp în care mai putea fi operațional și, deoarece instrucțiunile îi dictau să-i conducă pe pasagerii săi într-un loc sigur, calculă traiectoria și încărcă în memoriile sale toți parametrii acestui nou drum. Cu câteva rateuri, propulsorul său o luă din loc.

Lumea Fiorinei nu era nici impresionantă și nici prea primitoare, dar acolo se găsea unica baliză în activitate din tot sectorul Nereidelor. Memoriile CDS-ului se canalizară pe semnalul ei, pe care sistemele de navigație deteriorate o pierdură în două rânduri. Dar păstrară direcția. Informațiile disponibile despre această planetă erau puține și vechi, fapt deloc uimitor, ținând cont de izolarea ei și de statutul ei special.

Cuvintele Fiorina "Furia" 361 apărură pe ecran Mină-rafinărie din Vălul Exterior. Centru penitenciar de mare siguranță.

Informații pe care ordinatorul de bord nu știu să le interpreteze. Semnificația lor ar fi fost mai mare pentru pasageri, dacă ar fi putut să le ia la cunoștință.

Informații complementare? începu să clipească pe monitor.

În lipsa unui răspuns afirmativ, înscrisul dispăru.

Câteva zile mai târziu CDS-ul plonja în atmosfera cenușie și nepotolită a obiectivului său. Norii întunecați care umbreau atmosfera acestei lumi nu erau deloc primitori. Printre ei nu apărea nici o pată albastră sau verde, nici un semn de viață. Dar era menționată o implantare umană pe registrul planetelor locuite și baliza emitea în neant semnale cu o regularitate liniștitoare.

Circuitele CDS-ului cedau unul câte unul dar ordinatorul păstră controlul aparatului stabilind derivații spre modulele de ajutor care preluau sarcina până ardeau și ele. Norii de funingine defilau dincolo de hublouri și trăsnetul lumină atmosfera ca pentru a-i intimida pe ocupanții sarcofagelor ermetice înghețate.

Sistemele informatice prelucrau cuminți toate datele necesare coborârii. Pentru ele nu era nici o urgență. Ar fi funcționat la fel chiar dacă cerul ar fi fost degajat, vânturile moderate și circuitele în perfectă stare.

Patinele trenului de aterizare refuzau să iasă și nu era timp și nici carburant pentru a mai încerca altă apropiere. În preajma ariei de recepție din jurul balizei terenul era accidentat și ordinatorul preferă o plajă de nisip, mai neaccidentată.

Când să crească puterea propulsoarelor, se adeveri că rezervele de energie nu-i vor permite. Căută soluții, fiindcă acesta era rolul său. Dar CDS-ul nu putu ajunge până la țărm și plonjă în valuri într-un unghi care lăsa de dorit.

În interior, rețeaua de susținere amortiză impactul. Materialele compozite pe bază de metal și carbon gemură, supuse unor

constrângeri pentru care nu fuseseră prevăzute. Armătura se frânse și se îndoi, pereții se turtiră. Microprocesoarele își concentrară eforturile asupra protecției celor patru cilindrii care le-au fost încredințate Nu le mai rămânea timp pentru alte sarcini. Propria lor soartă le era indiferentă. Nu aveau nici un pic de instinct de conservare.

Solul Fiorinei era la fel de respingător ca și cerul său: o îngrămădire de roci cenușii și negre bătute de vânturi urlătoare și câteva excrescențe vegetale noduroase cu forme chinuite care rezistau asaltului elementelor în adăpostul precar al câtorva cavități. O ploaie deasă pișca suprafața bălților de apă înghețată.

Siluetele statice ale unor mașini grele punctau acest peisaj mohorât. Încărcătoare, transportoare, escavatoare și elevatoare zăceau ici și colo, pe unde fuseseră abandonate, prea mătăhăloase și costisitoare pentru a fi evacuate din această zonă de prospectare, ale cărei trecute bogății le justificase prezența. Trei foreze imense se înălțau împotriva vântului asemenea unor viermi carnivori gigantici, cu botul escavator în repaos și cabina de conducere întunecată și goală. Alte mașinării și vehicule de mai mici dimensiuni erau adunate împrejur, aidoma unor paraziți înfometați care așteptau trezirea scrâșnitoare a acestor leviatani pentru a se duce să ciugulească cu nesaț fărâmiturile lăsate de aceștia în urma lor.

Mai jos de zona de exploatare, tăvălugul valurilor se spărgea pe o plajă neagră sclipitoare, ca și cum asaltul unui liman lipsit de viață putea să justifice o asemenea risipă de energie. Nici un fel de artropod cu forme elegante nu alerga pe țărmul acestui golf adumbrit, nici un fel de pasăre nu se avânta spre crestele înspumate, cu speranța unei prăzi îndestulătoare.

Existau totuși pești în unda acestor ape, ciudate creaturi alungite, cu ochi bulbucați și cu dinți mici și tăioși. Oamenii care trăiau pe

Fiorina încercau uneori să determine locul pe care l-ar putea ocupa aceștia în sânul creației, dar nu erau dispuși să se arunce în nesfârșite discuții despre căile paralele pe care putea să meargă evoluția și se mulțumeau să știe că locuitorii acestui ocean erau comestibili, fără să-și bată capul cu taxinomia. Alimentele proaspete nu erau abundente, oricare ar fi originea lor. Și era mai bine să nu se gândească la ceea ce le ajungea în castron, atâta timp cât era bun la gust.

Omul care mergea agale pe plajă era îngândurat dar expresia feței rămânea neutră. Salopeta ușoară îi proteja de vânt și ploaie capul ras. Când și când, iritat, mai dădea cu piciorul în insectele care mișunau împrejur și căutau să treacă de obstacolul de plastic. Deoarece, dacă oamenii de pe Fiorina nu ezitau să mănânce pe locuitorii valurilor agitate, formele autohtone de viață vedeau în ei niște prăzi din care tare ar fi vrut să se înfrupte.

Trecu pe lângă derrickurile abandonate și macaralele fosilizate, rătăcit în meditație. Nici un surâs nu-i îndoia buzele. Resemnarea-i aparentă era de fapt indiferență, iar ceea ce putea să i se întâmple nu-l interesa. Introspecția îi aducea satisfacții mai intense. Ceea ce-l înconjura era mult prea familiar pentru a-i mai trezi interesul.

Un sunet îl făcu să ridice capul. Clipi și-și șterse pelicula de lapoviță care-i acoperea viziera protectoare până să scruteze cerul. De acolo de unde venea tumultul, un nor mai coborât stârni o strălucire de metal care coborî spre suprafața acestei lumi devenind aproape luminoasă.

Omul îl urmări până când dispăru în ocean. După un moment de așteptare plecă.

Ajuns în mijlocul plajei, se uită la ceas, apoi porni înapoi. Se uita câteodată înspre mare. Fără să vadă nimic deosebit, firește. Și tresări când zări dinainte-i silueta inertă care zăcea pe nisip. Iuți pasul și merse pentru a se apleca deasupra corpului, cu picioarele linse de limbile valurilor. Pentru prima oară de multă vreme, simți

accelerarea pulsului. Avea în fața ochilor o femeie, pe care o răsturnă pe spate.

Și văzu fața cu striațiile de sare a lui Ripley, fără cunoștință, dar vie.

Se uită în toate părțile. Era singur cu această necunoscută a cărei prezență era atât de surprinzătoare. Să o lase aici pentru a merge în căutarea ajutorului ar însemna întârzierea acordării primului ajutor, primelor îngrijiri de care poate depindea viața ei... și ar constitui o pradă ideală pentru micii prădători lacomi ai Fiorinei.

Își trecu mâinile pe la subțiorii femeii, o ridică și apoi o purtă încet spre sasul atmosferic de unde ieșise mai devreme.

În interior făcu o pauză pentru a-și trage sufletul, apoi se îndreptă spre dușul insectifug. Trei deținuți care lucraseră în exteriorul instalațiilor erau ocupați cu debarasarea de vermină, goi sub jeturile de apă caldă și dezinfectantă. În calitate de responsabil medical, Clemens deținea o anumită autoritate și hotărî să o folosească.

— Hei, voi!

Bărbații se întoarseră, surprinși. Clemens nu prea-i băga în seamă pe deținuți, decât pe plan profesional. Indiferența lor inițială se evaporă când văzură corpul care zăcea pe umerii lui.

— Un CDS a căzut în mare.

Se priviră.

— Nu mai stați pironiți! ordonă el cu duritate pentru a le deturna atenția de la povara lui. Mergeți pe plajă. Poate că mai sunt supraviețuitori. Și avertizați-l pe Andrews.

Ezitară, apoi percutară. Ieșiră de sub duș și-și recuperară hainele fără să-și dezlipească ochii de la femeia pe care Clemens nu cuteza s-o așeze pe podea.

2

Lui Andrews nu-i plăcea să utilizeze comunicatorul. În spațiul interstelar, cel mai mic apel costa o avere și avea ordin să nu folosească acest emițător decât în caz de necesitate absolută. Se temea de fiecare dată că aprecierea personală a situației să nu fie diferită de cea a unui imbecil care-i va debita comunicația pe cumulul său de salarii sau va prinde ocazia pentru a-i respinge promovarea. Și nu va putea să argumenteze nicicum în apărărea lui, fiindcă în ziua în care va părăsi această lume pierdută și va reveni pe Pământ, cretinul în chestiune va fi mort sau va fi demult pensionat.

Dar nu avea de ce să-i dea importanță, ce naiba! La întoarcerea lui, nu va mai găsi în viață pe niciuna dintre cunoștințele sale. Dar era nerăbdător să efectueze această călătorie la care se gândea adeseori.

Se mulțumea să-și execute cât mai bine munca lui ingrată nădăjduind că superiorii lui ingrați îl vor recompensa în cele din urmă pentru conștiința sa profesională și capacitățile sale. Va beneficia mai devreme sau mai târziu de o pensionare anticipată, dacă acest CDS blestemat nu s-ar fi prăbușit pe Fiorina pentru a-i complica existența! Neprevăzutul îi inspira o profundă suspiciune. Unul dintre rarele avantaje ale funcțiilor sale era că într-un asemenea loc totul era previzibil.

Sau fusese până în această zi. Se resemnă utilizând comutatorul și bătu pe taste cu putere:

FURIA 361 — CENTRU DE DETENȚIE DE TIP C.
IRIS 12037154 SEMNALĂM CRASH CDS 2650.
OCUPANȚI: ANDROID MODEL BISHOP, HS.
HICKS, CPL — INFANTERIST — L55321 — MORT LA SOSIRE.
RIPLEY, LT — SVC COMP — B515617 — ÎN VIAȚĂ.
COPIL SEX FEMININ NEIDENTIFICAT — MORT LA SOSIRE.
CEREM EVAC URGENTĂ.
AȘTEPTAM RĂSPUNS.

DIR. ANDEWS M51021.
(Trans 1844 — Fiorina)

Clemens se grăbise să o aducă pe femeie imediat după ce o descoperise pe plajă, mai preocupat de sănătatea ei decât de sexul ei. Andrews știa că mai târziu vor veni și celelalte, cu toate complicațiile aferente.

Se servise de boii mutanți pentru a scoate CDS-ul pe plajă. Oricare vehicul de mină ar fi permis executarea acestei operațiuni mai rapid și mai facil, dar mașinile rămase afară nu mai erau demult utilizabile iar cele din hangare erau prea valoroase pentru a le expune agresiunii elementelor. Utilizarea animalelor era mult mai înțeleaptă. Boii se dovediseră foarte eficienți, chiar dacă unul dintre ei a căzut mort, doborât fără îndoială de efort.

Odată ajuns în raza de acțiune a unicei macarale exterioare utilizabile, CDS-ul fusese coborât în interiorul instalațiilor fără probleme. Andrews îi văzuse pe oamenii intrând și ieșind repede din aparat pentru a anunța că femeia nu era singură, că mai erau pasageri.

Alte griji, complicații, piedici într-o rutină zilnică pașnică, și hotărâri de luat. Îi era groază de așa ceva, căci riscurile de a comite o eroare erau mari.

Caporalul infanterist murise, ca și nefericitul copil. Cât despre android, nu conta. Andrews se felicita fiindcă nu va trebui așadar să se ocupe decât de femeie... care și așa îi va crea destule probleme.

Îi veni informația conform căreia un mesaj fusese înregistrat în memoriile comunicatorului. Directorul lăsă în grija deținuților terminarea inventarului CDS-ului și se întoarse în birou. Acest bărbat de patruzeci de ani, corpolent și rezistent, era dotat cu o dârzenie ieșită din comun. Era nevoie de așa ceva pentru a fi repartizat pe Florina.

Răspunsul era și mai concis decât mesajul său:

DESTINATAR: FURIA 361 — CENTRU DE DETENȚIE TIP C 12037154. EXPEDITOR: REȚETA CONCOM 01500 — WEYLAND-YUTANI.
MESAJ RECEȚIONAT.

Mare scofală, se gândi Andrews pândind ecranul. Nu mai apăru nimic. Nici sugestii, nici cerere de informații complementare, nici explicații alambicate, nici reproșuri sau felicitări. Sperase mai mult.

Ar fi putut cere instrucțiuni, dar se putea ca superiorii săi să considere acest nou apel superflu și să-i rețină din salariu costul acestuia. Nu-i răspunseră ei acuma, chiar dacă era vorba de o confirmare a recepției? Nu-i mai rămânea decât să evite să comită erori și... să aibă răbdare.

Un alt vis. Timpul nu este prezent în vise. Universul oniric este lipsit de dimensiunea temporală. Se văd tot felul de lucruri reale și ireale totodată, dar rareori ceasornicul face parte din decor...

Strângea la șold aruncătorul greu de flăcări cu țeavă dublă și se apropia cu băgare de seamă de chesoanele criogenice. O verificare rapidă îi confirmă că ocupanții lor nu dispăruseră. Rămășițele lui Bishop. Newt, diafană frumusețe nevinovată a copilăriei, stranie în acest moment și în acest loc în care se găsea fără voia ei. Hicks, cu înfățișarea senină. Ea înaintă spre propriul sarcofag și se văzu sub cupola transparentă, adormită, cu ochii închiși.

Auzi un sunet și se răsuci, dădu un bobârnac unui întrerupător de pe o parte a armei și apăsă pe trăgaci. Se auzi un clinchet, dar numai atât. Mai încercă odată, frenetic. La capătul unei țevi apărură câteva flăcări șovăitoare care pieriră curând.

Cuprinsă de panică, Ripley își inspectă arma: indicatoarele de combustibil, mecanismul trăgaciului, celelalte elemente vizibile.

Totul părea normal. Aruncătorul ăsta de flăcări ar fi trebuit să funcționeze, ar trebui...

Detectă o prezență în apropiere. Tot în vis, se văzu retrăgându-se spre adăpostul oferit de un panou continuând să caute cauzele panei. Creatura trebuia să fie pe aproape. Ripley îi cunoștea prea bine semenii pentru a se îndoi. Se chinuia mereu cu aparatul recalcitrant, când, deodată, descoperi de ce se blocase. Un minut era de ajuns.

Să reîncarce și să se pregătească să tragă. Treizeci de secunde. Își coborî privirea fără vreun motiv anume.

Și văzu coada extraterestrului între picioare.

Urlă și se întoarse drept în brațele monstrului. Vru să ridice aruncătorul de flăcări dar o mână cu degete oribile alungite se puse pe armă, o strâse și o făcu țăndări. Un braț o imobiliză. Ea lovi cu pumnii în toracele lucitor. O acțiune zadarnică precum tot ceea ce ar mai putea să încerce.

Arătarea o răsuci pentru a o arunca peste chesonul criogenic cel mai apropiat. Strivită de greutatea abominației, cu fața lipită de curba înghețată, transparentă, ea îl avea în fața ochilor pe Hicks care clipi și îi zâmbi...

Ea urlă.

Această infirmerie de dimensiuni modeste era lipsită de o instalație medicală mult mai vastă, prevăzută pentru a întâmpina zilnic zeci de bolnavi. Dar minerii, pacienții în putere, plecaseră demult. Cu mulți ani înainte, după extragerea minereului din solul Fiorinei, se duseseră cu lingourile de platină spre lumea lor natală. Aici nu se mai găsea decât un mic număr de deținuți, care nu mai aveau nevoie de un centru de îngrijiri atât de important.

Secția principală fusese golită de tot materialul recuperabil și mica unitate chirurgicală devenise dispensarul închisorii. Era mai

economic. Cu cât volumul de încălzit era mai redus, cu atât mai mic era consumul de energie. Ar fi fost absurd să se intre la cheltuieli pentru niște pușcăriași.

Nu erau însă lipsiți de toate cele necesare. Aveau destule provizii și echipament. Compania își putea permite atâta larghețe, dat fiind că nu era mai rentabilă repatrierea lor de pe o lume așa de îndepărtată. Era mai bine să lase pe loc ceea ce nu avea nici o valoare și să-și amelioreze astfel imaginea. Bunul renume valora mai mult decât materialul care nu mai valora mare lucru.

Acest loc era domeniul lui Clemens care, ca și o parte din echipament, era prea valoros ca să rămână pe Fiorina... chiar dacă ar fi fost imposibil să convingi de acest lucru pe cineva care-i cunoștea antecedentele. Alungarea lui nu stârnise nici un protest, dar pușcăriașii aveau noroc că-l aveau printre ei și erau conștienți de acest lucru. Cei mai mulți nu erau proști. Le lipsea doar simțul moral și al compasiunii. Aceste trăsături de caracter proprii marilor industriași și politicienilor influenți îi duseseră la eșec și decădere. Atunci când acestea nu afectau propria existență, cel în cauză era îngrijit într-un loc precum Pământul.

Când aceste tendințe se exteriorizau și făceau alte victime, erau duși mai departe. Pe Fiorina, de exemplu. Clemens nu era singurul care a înțeles prea târziu că drumul pe care și-l trasase se bifurca din cel urmat de restul omenirii și ducea pe această lume.

Femeia voia să vorbească. Încerca să deschidă gura și să se ridice, deși nu era cu putință de spus dacă avea de gând să se apropie sau să fugă de ceva. El se apropie de buzele ei. Din străfundul ființei se ridicară niște bolboroseli.

Se îndreptă și înclină într-o parte corpul pacientei, cu blândețe dar fermitate. Ea sughiță, se sufocă și vomă apă, inconștientă, dar împăcată și destinsă. Îi lăsă capul pe pernă și observă cu gravitate fața asemănătoare unei măști. Trăsăturile erau delicate și aproape

juvenile în ciuda vârstei. Totul în aparența ei lăsa să se vadă că tocmai petrecuse o vreme în infern.

Dar abandonarea unei nave spațiale la bordul unui CDS, apoi trezirea din hipersomn printr-o aterizare forțată, ar fi pus la grea încercare pe oricine, își zise el.

Ușa infirmeriei se deschise șuierând în fața lui Andrews și Aaron. Clemens nu-i prea avea la inimă pe director și asistentul său. Și știa că era ceva reciproc. Postul lui de tehnician medical al penitenciarului îi acorda unele privilegii, dar cei doi nu-i vor permite niciodată să uite că avea acest statut special. Ceea ce, oricum, ar fi fost imposibil pe Fiorina.

Se opriră lângă pat și o priviră pe ocupantă. Andrews mârâi fără vreun motiv anume.

— Cum se mai simte pacienta dumitale, domnule Clemens?

Tehmedul se retrase imperceptibil pe scaun și apoi ridică ochi spre omul care era practic domnul și stăpânul acestei lumi.

— Trăiește.

Directorul îi zâmbi ironic.

— Îți mulțumesc, domnule Clemens, asta e foarte bine. Ar trebui să mă felicit și să nu văd decât partea bună lucrurilor, dar nu pot să nu mă gândesc la problemele care vor apărea.

— N-ai de ce să-ți faci probleme, domnule. Ea nu se află în pericol. Nu am diagnosticat nici hemoragie internă, nici fractură, nimic important. Cred că în curând va fi pe picioare.

— Asta mă îngrijorează, domnule Clemens.

Se uită chiorâș la femeie, înainte de a adăuga:

— Aș fi vrut să fi picat la mama dracu', nu aici, printre noi.

— N-aș vrea să par lipsit de respect, domnule director, dar am ferma impresie că ar împărtăși punctul dumneavoastră de vedere. După câte am aflat despre sosirea ei și starea CDS-ului, ea n-a avut de ales. Știți de unde venea? De pe care navă?

— Nu, mormăi Andrews. Am informat pe Weyland-Y.

— Vreun răspuns?

Clemens o ținea pe Ripley de încheietura mâinii, sub pretextul că-i lua pulsul.

— Oarecum. O simplă confirmare de recepționare a mesajului meu. Atât. Nu sunt prea vorbăreți.

— E de înțeles. Dacă doresc să recupereze aparatul naufragiaților, trebuie să fie acum ocupați cu interpretarea raportului dumitale.

Își imagină pe mahării de la Companie în mare tulburare, ceea ce-i procură o intensă satisfacție.

— Dacă se-ntâmplă ceva, să mă anunți imediat.

— Dacă-i vine ideea strălucită de a deceda, de pildă?

Expresia lui Andrews deveni amenințătoare.

— Scutește-mă de sarcasmele dumitale, Clemens. Folosește-ți materia cenușie. Să nu te gândești să-mi complici existența și să nu faci ceva care să mă ducă să te asociez cauzelor problemelor mele. Află că nu are rost umorul negru și, chiar riscând să te surprind, că sper sincer că va scăpa cu viață. Ea va fi aceea care va regreta, fără îndoială, că a supraviețuit, dacă își vine în fire. Vino.

Se adresase asistentului său, cu care ieși fără să mai scoată un cuvînt.

Pacienta lui gemu și-și scutură capul. O reacție fizică, sau efectul secundar al medicamentelor pe care i le dăduse? se întrebă el. Rămase așezat pentru a o supraveghea, fericit de a sta lângă ea și de a putea să o admire după poftă, să-i adulmece mirosul. Uitase ceeea ce simțea un bărbat în prezența unei femei. Amintiri vechi răzbăteau la suprafața minții. Era frumoasă, în pofida echimozelor și tensiunii care-i crispau figura, mai mult decât ar fi putut să nădăjduiască.

Ea mai gemu o dată. El înțelese că nu era tratamentul de vină, nu mai mult decât rănile. Ea visa, ceea ce nu era neliniștitor în sine. La urma urmei, visele nu aveau nici o realitate.

În sala de adunare slab luminată, deținuții rezemați cu coatele pe balustrada celei de a doua galerii discutau cu glas scăzut sau fumau un amestec de plante și produse chimice. Cele două nivele superioare erau pustii. Ca pretutindeni în această mină, locurile erau foarte întinse și-ar fi putut primi mult peste cele două duzini de indivizi adunați acum în adâncurile cavernoase.

Directorul îi convocase. Douăzeci și cinci de bărbați cu capetele rase, corpolenți sau slabi, în floarea vârstei sau destul de vârstnici ca tinerețea lor să nu mai fie decât o amintire îndepărtată. Andrews era așezat în fața lor, cu adjunctul alături. Clemens stătea departe și de deținuți și de temnicierii lor, cum îi șade bine unui personaj cu un statut atât de ambiguu.

Doi gardieni la un asemenea număr de pușcăriași! Aceștia din urmă i-ar fi putut ataca și înfrânge având superioritate numerică. Dar la ce bun? O răzmeriță le-ar permite doar să pună stăpânire pe o instalație care oricum era a lor. Nu ar avea acces la un cadru de trai mai plăcut, fiindcă altul nu exista pe toată Fiorina. Și la sosirea următoarei nave cu provizii, căpitanul va refuza să le furnizeze marfa și va redacta un raport asupra situației, după care vor debarca trupe pentru restabilirea ordinii, iar răzvrătiților rămași în viață li se va prelungi pedeapsa.

Satisfacția procurată de o asemenea provocare lansată autorităților nu putea justifica o lună suplimentară petrecută pe această lume, darmite un an sau doi. Chiar și capetele mai încinse își dădeau seama. Niciunul nu se revolta și nu contesta hotărârile lui Andrews. Pentru a supraviețui — și mai ales — a putea spera în părăsirea acestei planete într-o zi, era nevoie să te arăți docil. Puteai să fii nemulțumit de soartă, dar nu să dai frâu liber violenței.

Aaron parcurse cu privirea rândurile bărbaților care murmurau și li se adresă cu grabă.

— Ascultați-mă, toți. Sunteți de acord să-ncepem? Perfect. Domnule Dillon, te rog.

Dillon făcu un pas în față. Dacă deținea statutul de șef printre deținuți, faptul se datora mărimii și forței. Ochelarii săi cu montură metalică erau mai mult un simbol, un tribut plătit tradiției, decât necesitate. Îi prefera lentilelor de contact, fără a preciza că, firește, Compania nu ar fi irosit timp și bani pentru a furniza transplanturi unui condamnat. Nu se plângea. Acest obiect era o veritabilă antichitate, o moștenire miraculos transmisă intactă din generație în generație și îi folosea cum nu se putea mai bine.

Unica meșă care-i atârna pe țeastă se legăna încet în ritmul pașilor săi. Împiedicarea paraziților acestei lumi să se instaleze în podoaba capilară necesita îngrijiri nenumărate, dar el accepta fără să crâcnească aceste constrângeri, atâta vreme cât acestea îi permiteau să se singularizeze.

Își drese glasul.

— O, Doamne, dă-ne puterea de a îndura greutățile. Suntem conștienți că suntem doar niște mizerabili păcătoși pedepsei juste a unui Dumnezeu supărat. Dar cercul nu trebuie să fie rupt... până în ziua Judecării de Apoi. Amin.

Rugăciunea era scurtă și, la terminarea ei, ridicară cu toții pumnul drept, apoi îl coborâră, fără nici un cuvânt. Nu era un gest provocator ci, dimpotrivă, un gest de acceptare și de resemnare. Pe Fiorina, autorii provocărilor făceau obiectul ostracismului din partea tuturor semenilor, dacă nu survenea o moarte prematură.

Pentru că era suficient să te îndepărtezi de linia de conduită trasată de Andrews pentru a fi izgonit din centru. Acest bărbat avea asupra lor o putere aproape absolută. Nimeni nu putea să protesteze, să exercite presiuni, să-și dea cu părerea asupra justeții părerilor sale. Nu se reunea nici o comisie de anchetă, independentă pentru a face lumină asupra decesului vreunui deținut. Directorul le impunea voința sa. O asemenea situație ar fi devenit numaidecât explozivă dacă directorul nu ar fi fost drept și inflexibil totodată. Se puteau considera fericiți. Ar putut să le fie și mai rău.

Andrews parcurse adunarea cu privirea. Cunoștea fiecare dintre acești oameni, mai mult chiar decât și-ar fi dorit. Forțele și slăbiciunile lor, aversiunile și păcatele, toate antecedentele lor. Se aflau aici cele mai rele rebuturi ale omenirii și simpli asociali, cu un larg sortiment de indivizi între aceste extreme. Își drese glasul.

— Mulțumesc, domnilor. Ceea ce s-a întâmplat dis-de-dimineață a făcut obiectul a numeroase comentarii, iar cum majoritatea acestor zvonuri sunt nefondate am hotărât să vă chem aici pentru a proceda la câteva puneri la punct. Iată faptele, cum știu deja mulți dintre voi; un CDS model 337 s-a prăbușit la ora șase pe lumea noastră. Avea la bord un supraviețuitor, două cadavre și un droid ireparabil.

Făcu o scurtă pauză, pentru a le lăsa răgazul de a asimila cele spuse de el.

— Supraviețuitorul în chestiune este o femeie.

Murmurele se auziră din nou. Andrews ciuli urechile, observîndu-i cu atenție pe deținuți pentru a încerca să le analizeze reacțiile. Nimic neliniștitor... deocamdată.

Unul dintre pușcăriași se aplecă peste balustradă. Morse nu avea treizeci de ani dar părea mult mai în vârstă. Acesta era rezultatul unui sejur prelungit pe Fiorina. Bărbatul arătă o mulțime de dinți aurii, consecințele comportamentului său asocial. Alegerea aurului era pur estetică. Părea încordat, ca de obicei.

— Aș dori să vă amintesc că la sosirea mea aici am jurat că mă voi abține. Fără femei. Fără sex, zise el înainte de se uita în jur. Cu toții am făcut acest legământ și iată de ce găsec inadmisibil ca să fim supuși de către Companie la această ispită autorizând o necunoscută să umble brambura printre noi...

În timp ce-și debita discursul, Aaron murmură superiorului său ierarhic:

— Tâlharul ăsta e tare neobrăzat, nu crezi?

Apoi Dillon trecu în fața camarazilor pentru a le declara cu glas duios, dar sigur:

— Ce vrea să spună fratele nostru e că prezența unui străin printre noi — mai ales dacă este vorba de o femeie — constituie o amenințare pentru armonia care domnește aici, un risc potențial de distrugere a unității spirituale care ne permit să îndurăm această încercare fără a ne pierde mințile. M-ai ascultat, domnule director? Ai înțeles ce vreau să spun?

Andrews îl privi drept în ochi, fără să clipească.

— Credeți-mă că înțelegem ce simțiți. Fiți siguri că vom ține cont de acest lucru și că vom face tot ce ne stă în putere pentru a rezolva această problemă cât mai repede. Spre binele tuturor.

Alte murmure.

— Veți răsufla ușurați să aflați că am cerut deja evacuarea acestei femei. Compania va veni să o ia în cel mult o săptămână.

O voce repetă:

— O săptămână, domnule director? Nici o navă nu poate ajunge pe Fiorina așa de repede. Oricare ar fi punctul de plecare.

Andrews îl măsură pe omul care vorbise.

— Cea despre care vorbeam să-ndreaptă spre Motinea. A plecat de mai multe luni. Situația este gravă și chiar Compania trebuie să respecte regulamentele. Dacă n-a făcut-o până acum, va contacta în curând nava și va scoate din hipersomn cel puțin un pilot pentru a efectua un ocol până aici și pentru a o lua pe supraviețuitoare la bord. Ceea ce va pune capăt incidentului.

Nu erau decât simple presupuneri, dar el le considera fondate căci această decizie îi părea cea mai logică. Iar dacă aparatul de destinația Motinea nu era deturnat, va avea destul timp să se aplece asupra acestei chestiuni. Toate la vremea lor, își zise.

Se întoarse către Clemens.

— Ai procedat la un examen complet al pacientei dumitale?

Tehmedul își încrucișă brațele la piept și răspunse ezitând:

— Oarecum. Pe măsura mijloacelor de care dispun.

— Fără recriminări. Care este diagnosticul dumitale?

Clemens devenise ținta tuturor privirilor. Fără să le ia în seamă, își concentră atenția asupra lui Andrews,

— Cazul nu este alarmant. Suferă de contuzii diverse și este posibil ca să aibă și o coastă ruptă, dar mi-e teamă mai ales de o trezire prea brutală.

Își acordă un timp pentru a-și ordona gândurile.

— Nu sunt decât un generalist și ea va trebui să beneficieze de părerea unui specialist. Când cineva iese din hibernare înainte de data programată pentru trezire și fără să primească o condiționare biofizică adecvată, problemele sunt frecvente. Efecte secundare, complicații respiratorii și circulatorii, rupturi celulare ale căror simptome apar peste câteva zile sau săptămâni. Atâtea lucruri pe care nu le-aș putea diagnostica la timp, și nici să le tratez cum se cuvine. Sper pentru ea că nava la bordul căreia va pleca este dotată cu instalații medicale demne de acest nume.

— Se află în pericol?

Scutură din cap neputând răspunde. Directorul avea tendința de a asculta doar ceea ce voia să audă.

— Dacă nu apare nici o complicație, ar trebui să-și revină. Dar nu mai spuneți la nimeni. Mai ales unui membru al consiliului de ordine.

— De ce ți-e frică? auzi întrebarea sarcastică. De a fi acuzat de practica ilegală a medicinii?

Din grup se auziră râsete.

Andrews se grăbi să intervină pentru a pune capăt incidentului.

— Suntem cu toții conștienți că această femeie nu trebuie să iasă din infirmerie înainte de sosirea ajutoarelor. În nici un caz fără escortă. Ochii care nu se văd, se uită, nu-i așa?

Nici un comentariu.

— De aceea vă propun să vă duceți la treburile voastre și să nu vă mai gândiți la ea. De acord? Vă mulțumesc, domnilor.

Se ridică. Nu se clinti nimeni. Dillon zise domol.

— De acord.

Numai după aceasta deținuții acceptară să se împrăștie și să se ducă într-ale lor. Andrews nu era iritat. Putea să tolereze astfel de manifestări de independență. Erau lipsite de urmări și disipau în parte tensiunile.

Nu s-ar fi putut aștepta la ceva mai bun. Considera că a înfruntat situația așa cum trebuia. Pusese capăt zvonurilor și speculațiilor înainte ca acestea să devină incontrolabile. Cu Aaron alături, reveni în birou.

Regreta doar că nu primise directive de la superiori.

Clemens era pe punctul de a ieși, când Dillon îi bară trecerea.

— Dorești ceva?

Colosul era vizibil preocupat.

— Să nu comiți imprudențe cu femeia aceea, doctore.

— Nu este în stare să creeze probleme. Nu trebuie să acordăm o șansă tuturor copiilor Domnului?

— Ea, fata cui o fi, nu știu.

Cei doi bărbați se fixară un moment, apoi Dillon se dădu la o parte pentru a-i face lor tehmedului, pe care-l urmări din priviri până când trecu de pragul culoarului D.

Femeia zăcea pe pat, nemișcată, dar nu mai gemea acum, nu mai visa. Clemens se uită la punguța de perfuzie de pe brațul pacientei sale. Fiind incapabil să-i stabilească un diagnostic precis, se mulțumea să o trateze pentru o slăbire generalizată. Adăugase totuși la glucoză și la zaharoză un asortiment de antibiotice, de modificatoare de somn și antalgice. Placa ID a femeii devenise ilizibilă în timpul accidentului și el trebuia să bâjbâie. Căutase cu atenție indiciile efectelor secundare și fusese ușurat că nu remarcase nimic. Cel puțin pacienta lui nu era alergică la produsele pe care i le administra.

Fu fericit, de asemenea, să constate că punguța era aproape goală. Însemna că trupul se folosea cum trebuia de serul fortifiant. Indicatoarele controlului de VS rămaseră verzi atunci când trecu aparatul peste piept și cap. Încurajat, inseră o capsulă în injector și imprimă o mișcare de rotație brațului femeii pentru a dezveli o parte mai mare din triceps.

Ea deschise brusc ochii, ca și cum se prefăcuse că dormea. Surprins de rapiditatea reacției, Clemens șovăi. Ea arătă obiectul pe care el îl ținea în mână.

— Ce e?

— Un pistol hipodermic cu difuzie globală.

— Asta știam și eu. Știi despre ce vorbesc.

El îi adresă un simulacru de surâs.

— Un cocteil de-al casei. Ca să o iei din loc. Adrenalină, endorfină selecționată și proteine. Pentru a pune totul în mișcare. Corpul dumitale ar trebui să-l asimileze. După cinci minute de la dispersia în organismul dumilale, te vei simți în plină formă.

Ea-l observă cu neîncredere.

— Ești medic?

El dădu din umeri și se uită în altă parte, de parcă jenat de această întrebare.

— Tehmed generalist. Clasificare C3 numai. Dar altceva mai bun nu găsești pe aici.

Se aplecă spre părul femeii și miji ochii.

— Regret sincer că trebuie să-mi folosesc aparatul de ras pe dumneata. Trebuia s-o fi făcut de cum ai venit, dar am avut de rezolvat lucruri mult mai presante.

Ripley se ridică pe pat, ridicându-și cearșaful până la bărbie, ca pe un scut.

— Liniștește-te, nu sunt un ucigaș, chiar dacă din ăștia sunt mulți pe-aici.

— De ce?

— Paraziți microscopici. Artropode carnivore. Mișună pe Fiorina. Carnea omenească nu e pe gustul lor, și avem de ce să fim fericiți, dar sunt morți după keratina din părul nostru. Nu știu de ce, dar unghiile noastre nu le stimulează apetitul. Din cauza consistenței lor, fără îndoială. Voi termina precizând că noi le zicem simplu păduchi, nu ne preocupă numele lor științific.

— Nu aveți aerosoli, șampoane dezinfectante, sau alte produse de felul ăsta? se interesă ea, cu ochii numai la aparatul de ras.

— O, Compania a încercat de toate la deschiderea minei, dar nemernicele-s foarte rezistente, ceea ce este indispensabil pentru a prolifera în această lume. S-a dovedit că toate produsele îndeajuns de puternice pentru a le stârpi aveau un efect catastrofal asupra pielii. Și o piele cu păr acoperită cu bășici nu e prea estetică. Mai mult nu-ți mai spun. Să te razi e mai simplu, mai economic și mai eficace. Unii mai păstrează câteva fire, chiar dacă pentru asta trebuie să ducă o luptă crâncenă cu paraziții. Își păstrează sprâncenele spre exemplu. Nu-mi dau seama de ce se acordă atâta importanță sistemului pilos! Dar o coamă ca a dumitale, nu poate intra în discuție. Dacă te gândești că vei putea suporta păduchii, află că mâncărimile te vor înnebuni când vor alerga pe capul dumitale să-ți rontăie părul până la rădăcină...

— De acord, n-are rost să insiști. Îmi dau seama.

— O să-ți pun la dispoziție un aparat electric pentru nivelul inferior. De asta te poți ocupa singură, când te vei simți mai bine. Infirmeria este locul cel mai bine protejat și gângăniile astea te vor lăsa în pace o vreme, dar n-o să le scapi. Sunt prea mici ca să le oprească filtrele. Și-apoi, e de ajuns să te razi, ca să fii liniștită.

Ea ezită, gânditoare, apoi dădu din cap.

— Mă numesc Clemens și sunt responsabilul medical de pe Furia 361.

Perplexitatea încreți fruntea femeii.

— Nu este un nume de planetă minieră.

— Și-a schimbat statutul. Ultimul filon valabil a fost exploatat, mineralul rafinat și expediat departe. Weyland-Yutani s-a pomenit cu instalația abandonată și pentru a limita pierderile a convertit-o în centru de detenție de mare siguranță. Societatea a putut să se debaraseze de indezirabilii cei mai indezirabili și Compania a beneficiat de serviciile de paznici. Au câștigat cu toții, cu excepția celor care au avut ghinionul de a fi trimiși.

Agită injectorul.

— Pot? Nu e decât un stabilizator.

Ea era de-acum destul de liniștită pentru a-l lăsa să se apropie de ea și să se gândească la altceva.

— Cum am ajuns aici?

— La bordul unui CDS care s-a prăbușit pe lumea noastră. Nu știu ce s-a-ntâmplat pe nava voastră și de ce a trebuit s-o abandonați. Nu știu dacă Harry Andrews — directorul nostru — a fost cumva informat, dar n-a spus nimic. Oricare ar fi fost catastrofa care a dus la evacuarea voastră, trebuie să fi avariat sistemele de aterizare ale CDS-ului fiindcă ați căzut în golf. V-ați prăbușit. Am tras aparatul până aici. N-am urcat la bord, dar judecând după stricăciunile suferite de cocă, ai avut noroc că mai ești în viața., și mai ales întreagă.

Ea înghiți înfricoșată.

— Și colegii mei?

— Asta mă-ntreb și eu. Unde sunt ceilalți membri echipajului? Au putut să fugă și ei?

— Nu erau "alți membri ai echipajului", făcu ea cu duritate. Dar e o poveste lungă, dar n-am curaj să ți-o povestesc. Mă refeream la ocupanții capsulei mele. Câți sunt?

— Doi. Trei... cu androidul. Dar mi-e teamă că nu au fost favorizați de destin ca dumneata.

— Ce? făcu ea nedumerită.

— N-au supraviețuit.

Ea rămase un timp îngândurată, după care scutură din cap.

— Vreau să merg până la aparat. Trebuie să văd ce s-a întâmplat.

Vru să se ridice. El o împiedică punându-i mâna pe umăr.

— Hei, un moment. Eu sunt medicul dumitale și crede-mă când îți spun că nu ești în stare să te deplasezi.

— Nu ești chiar un doctor, ai recunoscut singur.

Ea lunecă în partea cealaltă a patului și se ridică, complet goală.

— Îmi dai ceva să îmbrac, sau ies în ținuta asta?

Clemens își acordă un moment de gândire pentru profita mai mult de acest spectacol.

— Datorită originilor populației locale, purtarea unor veșminte este foarte recomandabilă.

El se ridică și se duse la celălalt capăt al infirmeriei pentru a deschide un dulap și a tria conținutul acestuia.

— În timp ce vei vizita micul nostru paradis, să nu uiți nici o clipă că toți deținuții sunt posesori a doi cromozomi Y și că n-au mai văzut o femeie de ani de zile. Ca și mine, de altfel.

Ea-l măsură cu privirea, stând cu mâinile-n șold.

— Mda, dar cu dumneata sunt în siguranță dat fiind că ești aproape medic.

El nu se putu abține și zâmbi.

3

Clemens observă că ea se uita peste tot, în timp ce o ghida prin culoare. Ca un copil intimidat... sau un prădător. Nimic nu-i scăpa. Cel mai mic sunet îi atrăgea imediat atenția. Mergeau aproape fără zgomot pe podeaua de metal uzat. Ținuta pe care i-o găsise era ponosită, dar ei nu-i păsa.

— Nu știu cât timp ai stat în hipersomn, dar trezirea în asemenea împrejurări cred că a avut urmări asupra sistemului nervos. Așa că nu te speria dacă te voi observa în continuare. Trebuie să pândesc niște simptome a unor eventuale efecte secundare care se pot manifesta cu întârziere. Trebuie să te destinzi, Ripley.

Privirea ei pătrunzătoare îl cercetă.

— De unde știi cum mă cheamă?

— Scria pe o etichetă în chiloțeii dumitale.

Însoți lămurirea cu un zâmbet de scuză.

— Am găsit placa de identitate, dar era într-o stare atât de proastă că ordinatorul n-a putut s-o citească și cele mai multe informații medicale au rămas indescifrabile. Așa că a trebuit să bâjbâi.

Ripley mișcă umerii, de probă. Întoarse capul într-o parte și în cealaltă.

— Cred c-ai făcut treabă bună. Mulțumesc.

Se miră că era jenat de compliment.

— O, și ultimul imbecil ar fi putut să-ți pună pe braț un săculeț cu ser.

Ea râse.

— Nu sunt de aceeași părere. Numai un imbecil calificat.

Oamenii deplasau coca CDS-ului cu precauție. Trebuia să fie pus într-o cală și vechea macara gemea din cauza efortului. Nu mai fusese folosită de la închiderea minei și repunerea ei în funcțiune pentru a depozita capsula de salvare constituise o operație delicată. Dar mașina funcționa normal și cablurile cântau coborând încet aparatul spațial.

Acesta nu mai suscită curiozitatea generală odată cu apariția lui Ripley alături de Clemens. Și chiar dacă ea reuși să nu arate că observase această schimbare, pușcăriașii nu putură să nu o soarbă din ochi.

— La ce serveau aceste instalații pe vremuri? își întrebă ea ghidul.

Urcaseră pe rampa care ducea la epava capsulei.

— Ne aflăm într-o mină în care se găsea în principal platină și alte metale din același grup. Mineralul era tratat pe loc pentru a reduce costul transportului. Cred că urcase brusc cursul platinei atunci când a fost localizat acest zăcământ. Altfel n-ar fi fost rentabilă implantarea unei uzine de asemenea importanță atât de departe de lumile locuite. Era un filon foarte bogat, foarte concentrat.

— Și acum?

Ea se oprise în fața CDS-ului pentru a inspecta coca avariată.

— Totul aparține lui Weyland-Yutani. Nu sunt un specialist în negoțul cu materii prime interstelare și mă-ndoiesc că pe această lume există cineva care să se intereseze de creșterea și scăderea cursurilor lor, dar am auzit că nevoile de platină s-au diminuat foarte mult și că prețul acestui metal a pățit același lucru.

Aproape tot materialul a fost lăsat pe loc. Valoarea lui este inferioară costului transportului său. Filonul nu este epuizat, și dacă prețurile vor urca într-o zi, sunt sigur că mina va fi redeschisă și Compania ne va transfera în altă parte. Ca bandiții cei răi să nu aibă o influență nefastă asupra minerilor cei buni. Și să știi că n-o să crâcnească nimeni. Cu toții vor fi încântați să părăsească bolovanul ăsta, fiindcă mai rău nu se poate.

Rolul lor este de paznici: douăzeci și cinci de gardieni care veghează cu permanență asupra instalațiilor în cazul în care cererea de platină ar crește... și prețul ei va avea aceeași soartă. Este o afacere excelentă, atât pentru guvern cât și pentru Companie.

— Mă îndoiesc că se poate rămâne cu mintea întreagă după un an de stat pe o lume ca asta.

Clemens izbucni în râs.

— Și noi credeam că nu se poate, înainte de a fi trimiși aici. Dar nu am luat-o razna. Nu toți, în orice caz. Singurătatea este mai suportabilă pentru cei care pot să se asimileze unor asceți contemplativi decât unor nelegiuiți care-și ispășesc pedeapsa.

— Femei sunt aici?

— Sunt dezolat, locotenent Ripley. Aceasta este un penitenciar rezervat pentru cromo dublu Y. Clientelă exclusiv masculină.

Ea dădu din cap, apoi se întoarse și se îndoi pentru a se târî în ceea ce mai rămăsese din sas. Clemens o lăsă să se strecoare printre dărâmături și o urmă.

Interiorul aparatului era într-o stare și mai proastă decât exteriorul: pereți dărâmați și strâmbați, console și instrumente sfărâmate, echipament împrăștiat pe punte. Totul era impregnat cu un miros puternic de apă sărată. Ea încremeni, uluită de faptul că scăpase teafără dintr-o asemenea catastrofă.

— Unde sunt corpurile?

Și Clemens era impresionat de amploarea stricăciunilor și surprins că Ripley scăpase cu viață.

— Avem o morgă. Este indispensabil, într-o mină. Acolo i-am dus pe prietenii dumitale până vin anchetatorii, adică peste aproximativ o săptămână.

— Și androidul...

Clemens se strâmbă.

— Deconectat și deteriorat. Am găsit bucățile lui prin toate colțurile. Rămășițele au fost aruncate la gunoi. Caporalul a fost străpuns în piept de o bârnă. Chiar dacă ar fi fost conștient nu și-ar fi dat seama de nimic. Și mă-ndoiesc că ar fi ieșit din hipersomn.

— Și fetița?

Clemens constată că ea se străduia să-și controleze emoțiile.

— Înecată în cheson. Nici ea nu s-a trezit. Este o consolare jalnică, dar a avut o moarte mai ușoară decât militarul.

Ripley digeră veștile primite. Apoi umerii începură să-i tremure și ochii îi luciră de lacrimi. Atât. Nu strigăte, nu urlete, nu revoltă împotriva unui univers nedrept și indiferent. Micuța Newt. Newt al cărei destin îi fusese potrivnic de la început. Dar cel puțin patimile ei se sfârșiseră. Ripley își șterse ochii, apoi se uită la rămășițele che-

sonului criogenic al copilului. Capacul era spart, ceea ce nu era surprinzător.

Brusc, se încruntă. Sub panoul transparent, metalul prezenta o decolorare bizară. Se aplecă și șterse cu degetul pata, sub privirile intrigate ale lui Clemens.

— Ce este?

Ripley se ridică. Mâhnirea fusese alungată de altă emoție. Când răspunse, tandrețea și compasiunea îi dispăruseră din glas.

— Ea unde e?

— Ți-am spus, la morgă. Ai uitat?

O privea preocupat. Îi era teamă de o reacție alergică la unul dintre produsele pe care le adăugase la ser.

— Readaptarea dumitale la realitate este încă precară. Jumătate din sistem se crede încă în hipersomn.

Ea se întoarse la el atât de rapid încât el tresări.

— Vreau să-i examinez rămășițele.

— Ce vrei să spui? Corpul fetiței este intact.

— Ești sigur? Vreau să-l văd. Trebuie să fiu sigură.

El se strâmbă, dar n-o mai întrebă... din cauza expresiei ei. Un lucru era evident, nu va putea să-i interzică accesul la morgă. Și nu avea nici un motiv să-i respingă cererea. Această bruscă dorință de a examina cadavrul nu părea motivată de nostalgie. N-o cunoștea de prea mult timp ca să o judece categoric, dar ea nu părea să fie genul de om care să se complacă în incertitudine și morbiditate. Scara circulară era îngustă și lunecoasă, dar îi scutea de un ocol de la hangarul în care era depus CDS-ul până la morgă. Ei coborau, când Clemens nu-și mai putu stăpâni curiozitatea:

— De ce-ai insistat atâta?

— Trebuie să obțin o informație despre cauzele decesului, răspunse ea cumpănit. Să verific dacă mai există și altele.

— Altele?

În alte împrejurări, Clemens s-ar fi simțit ofensat.

— Nu-mi place să intru în detalii când subiectul este atât de delicat dar, deoarece în cilindru s-a produs o breșă, este de presupus că ea s-a înecat. Era fiica dumitale?

— Nu, fiica mea a murit de foarte mult timp.

Ea îi ocolea privirea. Dar era încă slăbită și trebuia să-și concentreze toată atenția asupra treptelor înguste dispuse în elice.

— Atunci de ce ții atâta s-o vezi?

În loc să răspundă, ea declară:

— Poți să te simți foarte apropiat de cineva chiar dacă nu există nici o legătură de rudenie. Crezi că am chef s-o văd așa? Aș prefera să păstrez alte amintiri despre ea. Nu ți-aș fi cerut asta dacă nu ar fi fost foarte important.

Era gata să-i ceară explicații dar se răzgândi. O cunoștea destul de bine ca să știe că nu va scoate nici un răspuns de la ea. Nu-i va comunica informații decât atunci când va crede ea de cuviință.

Descuie ușa și intră primul. Utiliză codul confidențial pentru deschiderea unui sertar inferior care lunecă fără zgomot. Ripley se plasă lângă el și se aplecară amândoi asupra trupșorului nemișcat.

— Lasă-mă un moment, te rog.

Clemens dădu din cap și se duse să consulte un cadran. Se întorcea din când în când pentru a se uita la femeie. În ciuda emoțiilor care o sfâșiau, ea examina cadavrul cu eficiență și meticulozitate. Când consideră că o lăsase destul singură, el reveni lângă ea și întrebă:

— Ești mulțumită?

El aștepta un gest de confirmare, poate un oftat, dar nu ceea ce auzi de la ea.

— Nu. Trebuie făcută o autopsie.

— Glumești? exclamă el și rămase cu gura căscată.

— Deloc. Crezi că pot găsi ceva de râs în situația asta? Trebuie să știu cu certitudine de ce a murit.

Ochii ei aveau duritatea oțelului.

— Dar ți-am spus că s-a înecat.

El vru să împingă sertarul, dar ea îl împiedică.

— Eu nu sunt convinsă.

Trase aer în piept.

— Cer efectuarea unei autopsii.

— Ascultă-mă. Ești dezorientată. O jumătate din corpul dumitale este încă în somn criogenic.

— Dumneata să mă asculți, replică ea cu gravitate Am motive foarte serioase să-ți cer asta.

— Ai putea să mi le expui?

Era foarte calm în aparență.

Ea ezită.

— E neapărată nevoie?

— Da. "Autopsie la cererea unei prietene a defunctei" nu este o justificare satisfăcătoare pentru inspectorii Companiei. Trebuie ceva mai bun,

Așteptă nerăbdător.

— Înțeles. Riscuri de contaminare.

— Ce fel de "contaminare"?

O vedea cum căuta un răspuns.

— Dumneata ești medicul, nu eu.

El scutură din cap și zise:

— Fă un efort.

— Holeră.

Ea se uită drept în ochii lui și el fu frapat de dârzenia ei.

— Nu vorbești serios. Nu s-au mai semnalat cazuri de două secole. Hai, mai încearcă. Pe aici rareori avem ocazia să râdem. Variolă, poate?

— Ți-am spus. Holeră. Noi făceam parte dintr-un detașament care a ras instalațiile de pe Acheron cu o explozie termonucleară. Ei experimentau diverse soiuri bacteriene și virale mutate în ceea ce se credea a fi un mediu închis, fără pericol. Trebuie să fii la curent cu

activitățile Companiei. Infecția n-a putut fi izolată și... s-a răspândit. Era foarte virulentă și nu exista nici un antidot eficace. N-au putut opri propagarea ei, cu toată strădania lor.

— Și Compania a decis să sterilizeze totul cu bombe nucleare? Ăsta da, tratament radical. Este adevărat că nu suntem ținuți la curent cu tot ceea ce se întâmplă, dor cred că ar fi trebuit să auzim și noi.

— Zău? Atunci înseamnă că nu lucrați pentru aceeași Companie ca mine, sau că nu vi s-a comunicat această informație. După câte am constatat eu, directorul vostru nu este prea vorbăreț. A considerat că nu e nevoie să aflați această știre.

— Posibil.

Trebuia să mărturisească faptul că nu mai era sigur pe el. Și că-i ațâțase curiozitatea. Să le fi ascuns Andrews acest lucru? Nu era obligat să le povestească tot ce știa.

Dar povestea asta cu holera era ridicolă. Mutație au ba, pretextul îi părea firav. Firește, dacă vorbea adevărat și cadavrul caporalului era contaminat de ceva cu care nu puteau să lupte...

Și poate că era vorba de o jumătate de adevăr. Dacă ea nu era autorizată să dezvăluie adevărata natură a infecției; era poate prima explicație care-i venise în minte. Părea în orice caz convinsă de temeinicia unei astfel de măsuri. În calitate de militar, poate că ea nu putea să-i spună tot unui civil.

Ea rămase în picioare, fără să mai scoată o vorbă. Se mulțumi să-l observe și să aștepte.

Și-apoi, la naiba! își zise el.

— Dacă ții neapărat.

Uzina pietrificată în delăsare era la fel de veselă ca o primăvăratică pajiște alpestră, în comparație cu morga aceasta. Dulapuri de oțel inoxidabil ocupau un perete, cu coduri cu bare

lipite pe mai multe uși. Dalele luminate ale podelei erau fisurate și găurite. Ar fi fost ușor să se facă ordine, dar nu dispuneau nici de material și nici de cunoștințele necesare și nimeni nu-i acorda nici un fel de importanță.

Masa de un alb incert instalată în centrul sălii era luminată de o baterie de proiectoare. Protejat de o mască și o bluză, Clemens se aplecă asupra cadavrului fetiței și efectuă prima incizie cu scalpelul laser. Făcu o pauză pentru a-și șterge sudoarea de pe sprâncene. Demult nu mai practicase o autopsie și nu numai că-i lipsea antrenamentul, dar se întreba dacă nu comitea o gravă eroare.

Bisturiul despică fără zgomot micuța cutie toracică.

— Nu te-ai răzgândit?

Fără să ia în seamă întrebarea, ea continuă să-l observe în liniște, cu inima înghețată, cu toate emoțiile dale la o parte, de unde nu mai puteau să-i influențeze hotărârea. Clemens ridică din umeri și-și văzu de treabă.

Strecură mâinile înmănușate în deschizătura pe care o practicase, inspiră adânc și desfăcu coastele pentru a dezveli cavitatea toracică. Își începu examinarea. Se apleca uneori pentru a studia îndeaproape sub un unghi diferit. În final, se îndreptă și-și dezmorți degetele.

— Nu descopăr nici o anomalie. Toate sunt la locul lor. Nu lipsește nimic. Nici o urmă de maladie, nici o decolorație suspectă, nimic alarmant. M-am uitat foarte atent la plămâni. Cel mai uimitor lucru, e că sunt atât de sănătoși. Plini de lichid, așa cum m-am așteptat. Fără nici o îndoială, analiza va confirma că este vorba de apă de mare. Și asta e ceva bizar pentru o persoană atinsă de holeră, nu crezi?

Practică o tăietură laterală, se uită în interior apoi își ridică ochii.

— Nimic. Mulțumită?

Ea-și întoarse spatele.

— Acuma, și fiindcă nu-s așa de prost cum par, ai putea să-mi spui ce anume credeai că vom descoperi?

Nu mai trebuia să răspundă fiindcă ușa se deschisese brusc, iar cele două siluete care intrară lăsară ușa să se lovească de perete.

Andrews era și mai puțin amabil ca de obicei.

— Domnule Clemens.

— Domnule director.

Tehmedul răspunse cu politețe, dar nu ca o deferență excesivă. Ea-i observă pe cei doi cu atenție.

— Nu cred că ați fost prezentat locotenentului Ripley.

Ea se gândi că Andrews se uită la ea mai mult decât avusese de gând. El își mută privirea spre masa de autopsie, apoi la tehmed.

— Ce se întâmplă, domnule Clemens?

— Chiar așa, interveni Aaron, dublul verbal cât și fizic al superiorului său. Ce se întâmplă, domnule Clemens?

— Permiteți-mi mai întâi de toate să vă precizez că locotenentul Ripley se simte foarte bine, cum puteți să constatați.

Andrews nu mușcă momeala. Vizibil dezamăgit, Clemens adăugă:

— În al doilea rând, am autopsiat copilul decedat, din motive de securitate și sănătate publică.

— Fără a solicita autorizația mea în prealabil, mormăi directorul.

Tehmedul nu se lăsă intimidat.

— Eram presați de timp.

Andrews ridică imperceptibil din sprâncene.

— Găsește altă scuză, Clemens. Nu de timp ducem noi lipsă aici.

— Este nevoie să precizez să locotenentul s-a temut ca nu cumva cadavrul să fie contaminat cu organisme mutante iniecțioase.

Directorul se întoarse spre Ripley care rămase mută.

— Așa este?

Ea înclină capul fără să dea explicații.

— Examenul a relevat că totul era normal, interveni Clemens. Corpul este sănătos și nu am relevat nici o urmă de contaminare.

Știam că mi-ai fi spus să mă asigur cât mai rapid și iată de ce mi-am îngăduit să autopsiez imediat cadavrul.

Ripley avea impresia că vedea cum fierb gândurile în creierul lui Andrews. Fermentând.

— Înțeles, zise în sfârșit. Dar ar fi preferabil ca în viitor locotenentul să nu se mai ducă să-și exhibeze farmecele în fața deținuților cum s-a întâmplat acum o oră, dacă e adevărat ce mi s-a spus. În pofida legămintelor lor semi-monastice. Nu-i nimic personal, Ripley. Fac această propunere atât pentru protecția dumitale cât și pentru liniștea mea sufletească.

— Înțeleg întrutotul, murmură ea, adresându-i ceva ca un surâs.

— Sunt convins.

Se întoarse către tehmed.

— Ar fi de asemenea util ca dumneata să mă ții la curent cu evoluția pacientei dumitale. Trebuie să menționez acest gen de lucruri în registrele oficiale. Îți cer cumva prea mult?

Ripley făcu un pas înainte.

— Trebuie să incinerăm corpurile.

Andrews o privi și se încruntă.

— Ridicol. Le vom conserva în gheață până la sosirea anchetatorilor. Ar trebui să cerem niște autorizații. Nu sunt abilitat să iau asemenea decizii.

— Incinerare... asta-i bună, rânji Aaron pentru a-i face plăcere superiorului său.

— Am motivele mele, replica Ripley. Precizez că nu au nici o legătură cu sentimentele personale. Este în joc sănătatea populației acestei lumi.

Ea-l fixă pe Clemens, în expectativă.

Ce anume ar putea s-o tulbure într-atât? se întrebă el.

— Locotenentul Ripley se teme că nu au fost înlăturate toate riscurile de contaminare, zise cu voce tare.

Andrews închise ochii pe jumătate, cu un aer de neîncredere.

— N-ai declarat că nu era nici un simptom de maladie?

— Am spus că am găsit acest corp perfect sănătos, fără urme suspecte. Dar aici nu dispun decât de mijloace rudimentare și eu nu mă bucur de o excelentă reputație în mediile medicale interplanetare.

Andrews mormăi, semn că înțelegea fondul problemei.

— Nu sunt infailibil. După părerea mea, acest copil s-a înecat pur și simplu, dar pentru a fi absolut siguri ar trebui să procedăm la niște teste mai precise. În pofida rezultatelor examenului meu, nu pot să risc și să las un virus mutant să se propage pe Florina. În plus mi-e teamă de reacția membrilor echipei de salvare. S-ar putea ca ei să păstreze distanța, în timp ce noi așteptăm cu nerăbdare vizita lor. Și dacă nu faceți tot ceea ce se cuvine pentru stoparea unei epidemii care a fost atât de gravă că infanteriștii au fost nevoiți să utilizeze energia atomică pentru a scăpa de ea pe Acheron, aceasta ar aduce un prejudiciu carierei dumitale, domnule director. Admițând că vei fi cruțat de această maladie, bine-nțeles.

Andrews nu se obosi să-și ascundă nemulțumirea.

— Congelarea ar arebui să anihileze orice virus.

— Nu neapărat, replică Ripley.

— De unde știi?

— E vorba aici de mutații complexe obținute prin inginerie genetică. Dumneata poți să afirmi contrariul?

Directorul înjură cu jumătate de gură și iritatea lui se accentuă.

— În momentul acesta numărăm douăzeci și cinci de pușcăriași în această instalație. S-au preschimbat în "paznici", dar sunt cu toții dublu cromo Y... criminali, tâlhari, violatori, asasini, incendiatori, traficanți de droguri... drojdia societății.

Făcu o pauză pentru a le oferi răgazul de a-și asimila litania.

— Între timp au descoperit credința. Poate că se căiesc, dar mă-ndoiesc — e părerea mea — că nu sunt la fel de periculoși. Apreciem oricum efectul pozitiv al convertirii lor și mă feresc, pe cât este

posibil, să iau niște hotărâri care să contravină convingerilor lor religioase. Sunt mulțumiți de toleranța mea, și-și manifestă recunoștința acordându-mi o liniște sufletească mai deplină decât aș fi putut să nădăjduiesc în asemenea împrejurări. Grija mea principală se referă la menținerea ordinii stabilite și mă străduiesc prin urmare să elimin eventuale surse de necazuri. Nu voi lăsa o femeie să le trezească poftele aducându-le aminte niște lucruri care țin numai de trecutul lor.

— Da, aprobă Ripley, este indispensabil pentru siguranța mea. În plus, și orice-ai crede dumneata, sunt conștientă de problemele potențiale pe care vi le pune șederea mea printre voi.

— Asta-i foarte bne.

Andrews era vizibil încântat să constate că ea accepta cooperarea. Sau, cu alte cuvinte, să nu-i complice prea mult viața. Se adresă tehmedului.

— Las în grija dumilale reglarea detaliilor incinerării, domnule Clemens.

Se răsuci spre ieșire.

— Încă un lucru, domnule director.

— Da?

— După ce termin trebuie să fac un raport amănunțit? Pentru registrele oficiale bine-nțeles.

Andrews își țuguie buzele, meditativ.

— Nu va fi necesar, domnule Clemens. Va fi suficent dacă m-ai informa prin com. Mă voi ocupa eu de celelalte.

— Dorințele dumitale sunt ordine, domnule director, răspunse Clemens cu un mic surâs.

4

Carne. Mai familiară și mai puțin familiară. Carne roșie ternă, striată de mucegai. Carcase mici agățate de cârlige ruginite. Halci cu umflături, cioturi conturate, grăsime.

Alături — păsări și vite nepăsătoare. O oaie solitară. Tot carne, dar vie.

Cea mai mare parte a abatorului era dezafectată. Instalația fusese construită pentru satisfacerea nevoilor cotidiene a sute de tehnicieni, mineri și siderurgiști. Cele ale deținuților erau mult mai modeste și ar fi fost posibil să se lase mai mult spațiu între animalele în viața și cele moarte, dar imensa sală în care mai răsuna gâlgâitul sângelui și plesnetul pistoalelor de abataj și a cuțitelor era un loc pe care majoritatea oamenilor preferau să-l evite.

Era bântuit de prea multe duhuri în căutarea unui corp pentru a-l poseda, prin moleculele învârtejite de aer viciat. Cei doi bărbați se chinuiau cu căruciorul recalcitrant pe care zăcea o carcasă voluminoasă de bou. Frank îl ghida, în timp ce Murphy îl împingea pentru a mai înlesni sarcina motorului electric care pârâia și scotea scântei. Când se va arde, se vor mulțumi să ia alt cărucior. Nu exista nici un tehnician capabil să asigure întreținerea în acest penitenciar.

Frank avea aerul unui condamnat pe viață. Colegul său, mult mai tânăr, avea un aspect mai acătării. Doar uitătura furișă indica o viață petrecută în ilegalitate de la vârsta adolescenței. Era alergic la muncă și prefera să ia ceea ce alții câștigaseră cu sudoarea frunții, cât mai discret cu putință... dar nu totdeauna. De aceea a și fost prins.

Ultima arestare îi fusese fatală și trebuia să-și ispășească păcatele pe această lume atât de exotică și radioasă!

Murphy coborî întrerupătorul și platanul căruciorului basculă pentru a se debarasa de carcasa greoaie. Căzu. Frank pregătise niște lanțuri cu care înfășură picioarele posterioare ale animalului înainte de a-l ridica. Boul se înălță încet, prin zmuceli care-l făceau să se bălăngăne. Zalele fragile în aparență, dar de fapt foarte solide, se loveau cu zgomot sub masa de carne.

— Ei da' anul ăsta n-o să așteptăm mult Crăciunu', declară Frank, cu respirația tăiată.

— Cum adică?

— Numai-boii morți sunt niște boi buni.

— Că bine zici, bă! Scârboșenii împuțite colcăitoare. Mai bine le halesc decât să le curăț.

Frank se uită spre staule.

— Mai sunt doar trei, după aia stăm cu burta-n sus. Doamne, mi-e groază să le stropesc cu tulumba. Nu-ș' cum fac da' mă pomenesc mereu cu căcat pe cizme.

Murphy își mușca buza, cu gândul aiurea.

— Că veni vorba de tulumbă, Frank...

— Mda?

Niște amintiri îi modulau vocea, îi bântuiau fața.

— Ia zii, dacă ai ocazia — să zicem așa —, cum o vrăjești?

Colegul său păru nedumerit.

— Ocazie? Ce ocazie?

— Știi tu. Un prilej.

Murphy gâfâia.

— Dacă ne-am întâlni, așa din întâmplare?

— Mda. Dacă o trece pe lângă tine, singurică, fără Andrews sau Clemens după ea. Cum o iei? Mă-nțelegi, dacă dai de ea în cantină sau în altă parte.

Ochii celuilalt sclipiră.

— Nici o problemă. Eu am știut să le iau pe femei. I-oi zice "Bună, scumpo, cum e? Ce să fac pentru tine?" După aia m-oi uita la ea de sus în jos, știi, și numai de i-oi face cu ochiul și i-oi zâmbi și se prinde ea.

— Și să facă mișto.

— Și eu s-o fac mișto.

— Mda, mormăi Murphy, care se-ntunecă. Totul e să le iei tare ca să le pui cu botu' pe labe, nu?

Cel bătrân dădu din cap, ca fiind evident.

— Ia-le pe regine ca pe curve și pe curve ca pe regine. Asta-i regula.

Terminară cu agățarea carcasei și atunci Frank blocă palanul și se dădură înapoi, animalul legănându-se la capătul lanțului.

Cei doi râmaseră îngânduraţi până ce Fank înjură.

— Frank!

— Mda?

— Tu de ce crezi că a crăpat Bebe?

Cu capul, arătă spre bou.

Amicul dădu din umeri.

— Ce știu eu! A căzut lemn. Criză cardiacă, poate.

— Improbabil. Nu era prea bătrân, nu?

— Avea vreo unșpe ani. În floarea vârstei. Noi am avut baftă, nu el. Directorul nu autorizează sacrificarea unui animal decât la marile ocazii. O fi o primă pentru munca pe care am făcut-o. Făcut bucăți, Bebe o să îmbunătățească meniul. Cu carnea lui, haleala deshidratată o să fie la fel de bună ca cea adevărată.

— Mda!

Lui Murphy îi ploua în gură. Și vedea steakuri servite pe niște pite scoase din cuptor.

Apoi remarcă pe cărucior ceva. Forma creaturii era la prima vedere uimitoare, dar fusese strivită de carcasa boului. Vedea un mic corp circular dotat cu un apendice cărnos flexibil și numeroase picioare turtite și zdrobite. Cu e expresie de dezgust, o luă de coadă.

— Șmecheria asta ce-o mai fi?

Frank se apropie pentru a vedea mai bine și dădu din umeri pentru a-și exprima indiferența.

— Ce știu eu? Nu-s specialist. O fi meduză aruncată pe plajă.

Celălalt o mirosi. Nici un miros deosebit.

— Just.

O azvârli cât colo, fără să-i mai acorde nici o importanță.

Sticlăria era o anticameră a infernului, domeniul focului și al undelor de căldură clătinate. Aici, totul ondula și era lipsit de contururi precise. Ca aproape tot restul complexului siderurgic, această secție nu fusese golită de echipamente înainte de a fi abandonată. Deținuții găseau aici de lucru, deoarece lucrarea sticlei reclama mai puțină competență decât extragerea platinei sau întreținerea mașinilor. Andrews îi încuraja să utilizeze aceste instalații nu numai pentru a combate plictiseala, dar mai ales pentru asigurarea celor câte se spărgeau.

Deocamdată, trefiloarele automate prelevau din cuptor sticla topită pe care o întindeau în tuburi destinate înlocuirii celor din părțile cele mai vechi ale sistemului de purificare a apei.

Pușcăriașii care asistau la acest proces găseau automatismele fascinante și plicticoase totodată. Tuturor le plăcea să vină aici, deoarece sticlăria le oferea un prilej de distracții și o temperatură mult mai ridicată decât oriunde în altă parte.

— Ai de gând să te duci?

Cel care vorbise aruncă o privire la cadranele pupitrului de supraveghere. Ca întotdeauna, marja de securitate era suficientă.

Colegul său se încruntă.

— Nu m-am hotărât încă. Nu ne privește.

— E ceva deosebit.

— Nu știu.

Un al treilea deținut se îndepărtă de cuptor și-și ridică pe frunte ochelarii de protecție.

— Dillon se duce?

Chiar când punea această întrebare, acesta aparu pe pasarelă și veni cu pași mari spre ei.

— Opriți totul, le ordonă el simplu când ajunse la ei. Fără să discute, primul pușcăriaș coborî un întrerupător și sticla începu de

îndată să se răcească.

— Ei, unde am ajuns? întrebă cel cu ochelari care clipea pentru a alunga praful din ochi.

— Mda, zise deținutul care stătea în centrul micului grup. Am discutat, dar n-am hotărât nimic.

— S-a hotărât, declară Dillon care-i fixă pe fiecare în parte. Mergem cu toți. Nu cunoaștem victimele, dar trebuie să le aducem omagiul nostru. Vor să le ardă trupurile și n-avem de ce a ne opune din moment ce nu e vorba de unul dintre noi.

Își terminase explicațiile și plecă.

Cei trei porniră pe urmele lui. Cel cu ochelari protectori își trecu brațele în jurul gâtului celuilalt.

— Demult n-am mai fost la niște funeralii.

— Îmi convine, declară sumbru colegul său. Chiar că mi-ar fi părut rău să ratez ceremonia. Pentru mine este aproape ca un rit al trecerii, știi? O plecare departe de aici.

— Amin, frate, zise primul.

Mări pasul pentru a nu rămâne departe de Dillon.

Vechiul cuptor de topire trosni și gemu atunci când fu repus în funcțiune. Sala vastă săpată prin explozii în rocă fusese dublată cu un blindaj izolant peste tot unde o asemenea măsură se dovedea necesară. Pe fiecare galerie se înșirau monitoare și pupitre de comandă. Macarale și mașini grele cu șenile așteptau încă acolo unde le garaseră minerii înainte de evacuarea acestei lumi. În umbrele aruncate de o iluminare redusă, ele te duceau cu gândul la niște fosile din mezozoic scăpate dintr-un depărtat muzeu do istorie naturală.

Flăcările care pâlpâiau împrejurul cuvei scoteau în evidență siluetele a doi pușcăriași cocoțați pe o macara deasupra prăpăstiei. Țineau între ei un sac de nailon în care atârna conținutul macabru.

Ripley își ridică ochii spre acești oameni și povara lor, iar mâinile se crispară pe balustrada care-i separa de infernul artificial de dedesubt. Clemens era lângă ea. El ar fi vrut să spună ceva, dar nu mai avea cuvinte de consolare. Își epuizase rezervele de compasiune de mulți ani și descoperea că nu mai avea deloc, nici rămășiță, pentru a-i acorda acestei femei îndurerate.

Aaron era acolo, cu Dillon și majoritatea deținuților. Defunctul fusese într-o oarecare măsură un reprezentant al forțelor de ordine, dar niciunul nu și-ar fi permis să zâmbească sau să facă remarci sarcastice. Moartea era prea familiară, prea prezentă în viața lor de zi cu zi, pentru a cuteza să nu o respecte.

Andrews tuși și deschise o cărticică.

— Îți dăm această copilă și acest bărbat în grija ta, o, Doamne! Trupurile lor au plecat din umbra nopților noastre. Ele au fost eliberate de întuneric și suferință. Nu le lăsa sufletele să rătăcească și îndrumă-le spre cele care au părăsit lumea aceasta înaintea lor.

În centrul de control situat mai jos, un deținut pe nume Troy urmărea derularea ceremoniei prin comul său. Când Andrews ajunse la un anumit pasaj al elogiului, efectuă reglajele. Indicatoarele trecură de la galben la verde. Din spatele său se ridică un geamăt până la notele acute, până se întrerupse. Niște lumini clipiră pentru a-l informa că totul era pregătit.

Niște flăcări albe umplură cuptorul de topire, sub pasarele. Mugetul și strălucirea lor erau impresionante în semiumbră. Nici o șarjă de miner nu va fi deversată în această vâlvătaie, nici un tehnician nu se pregătea să transforme tonele de minereu în platină. Limbile de foc lingeau pereții cuvei și nimic altceva.

Lacrimi se prelingeau pe obrajii lui Ripley care se uita fix spre acest infern ținut sub control. Durerea și amintirile o amuțiseră. Nu mai era decât plânsul. Clemens îi adresă o privire compătimitoare. Ar fi vrut să o ia de braț și să o strângă lângă el și s-o îmbărbăteze. Dar erau martori, printre care și Andrews. Nu făcu nimic.

— Această copilă și acest bărbat au părăsit această lume, psalmodia directorul. Învelișul lor carnal poate fi distrus, dar nu și sufletul lor care este veșnic și niciodată nu va dispărea.

Andrews închise cartea și atenția tuturor se mută spre Dillon care prelua cuvântul.

— Noi care suntem îndurerați, te întrebăm: De ce? De ce nevinovații nu sunt cruțați? De ce aceste jertfe?! De ce această suferință? Nu poate fi făcută nici o promisiune. Nu există nici o certitudine. Știm doar că unii vor fi aleși, că alții vor fi salvați.

Căldura care urca din cuptor deveni insuportabilă pentru oamenii cocoțați pe macara. Balansară între ei povara, apoi o lăsară să cadă în flăcări înainte de a bate în retragere spre o atmosferă mai respirabilă. Sacul căzu rostogolindu-se și apoi dispăru în văpaie. Limbi de foc mai înainte se ridicară din furnal când sacul fu calcinat împreună cu conținutul său.

Ripley simți că leșină și se sprijini de brațul lui Clemens. Deși surprins, tehmedul o susținu fără să se clintească. Membrii asistenței îi priviră, dar pe fețele lor nu apărea nici o urmă de concupiscență, doar simpatie. Dillon nu observă. El rezista în continuare.

— Dar cei care ne-au părăsit nu vor mai cunoaște niciodată lipsurile, mâhnirea și suferința care-i așteaptă pe cei care rămân. Iată de ce noi le dăm trupurile neantului cu inima veselă. Căci fiecare grăunte conține în el o floare și fiecare mort, o nouă viață. Veșnică reîncepere.

Se produse ceva în interiorul abatorului, vânzoleală printre carcasele agățate și duhurile dănțuitoare de aer înghețat. Boul săltă apoi tresări frenetic în lanțuri.

Nu era nimeni să vadă măruntaiele lui intrând în expansiune. Se dilatară până când pielea se întinse ca învelișul unui dirijabil prea umflat. Nici un martor nu văzu cum, datorită presiunii, pântecele

plesni și împrăștie peste tot fărâme de carne și grăsime. Organele, ficatul și stomacul, serpentine de intestine se revărsară pe jos. Și mai era ceva.

Se ivi un cap, cu o mișcare spasmodică, dictată de instinct. Creatura de coșmar se răsuci încet pentru a-și cerceta mediul. Pentru vânătoare. Mai întâi cu stângăcie dar, câștigând rapid siguranță, se deplasă, căutând ceva. Găsi o conductă de ventilație, o inspectă repede și dispăru înăuntru.

Trecuse mai puțin de un minut de când ieșise din pântecele boului.

Dillon își termină discursul și-și lăsă capul în piept. Colegii îl imitară. Ripley se uită la acești oameni, apoi din nou la flăcările pe care niște sisteme electronice începuseră să le înăbușe. Ridică mâna și se scărpină în cap, la ureche. Și iar. De această dată își examină mâinile.

Erau acoperite de un fel de bobițe de praf mișcătoare.

Scârbită își șterse cu frenezie mâinile pe salopeta de împrumut, apoi ridică ochii spre Clemens care observă cu subînțeles:

— Te-am avertizat.

— De acord, m-am lămurit. Și ce să fac?

— Te scarpini, sau...

El își mângâie capul ras și zâmbi.

Ea se strâmbă.

— E singura soluție?

El confirmă dând din cap.

— Dacă ar mai fi alta, am fi adoptat-o demult. Este adevărat că nimeni nu și-a dat osteneala să se aplece asupra acestei probleme. Cochetăria este una din primele victime ale exilării pe Florina. Îți va fi mai bine. Părul îți va crește la loc după plecare, iar dacă nu faci nimic, până atunci paraziții ăștia ți-l vor rontăi până la rădăcină.

Sunt minusculi dar lacomi și mănâncă tare urât. Crede-mă, vei avea mai mult de pierdut dacă nu te razi și vei avea mereu mâncărimi.

Era învinsă.

— De acord. Unde găsesc un coafor pe aici?

— Îl ai în fața dumitale, veni răspunsul tehmedului pe un ton de scuză.

Cabinele de duș erau aliniate în sala goală, sterilă și albă în lumina crudă a plafonierelor. O singură boxă era ocupată. Lăsând apa caldă adiționată cu produse chimice să-i șiroiască pe corp, Ripley se studia în oglinda care ocupa un perete întreg.

Se găsea străină așa, lipsită de păr. Și totuși era un element nesemnificativ și efemer. Singurul care putea fi schimbat ușor și după voie. Dar se simțea din punct de vedere fizic dominată, ca o regină brusc despuiată de coroană. Știa totuși că-i va crește la loc. Așa-i spusese Clernens. Deținuții se rădeau în mod regulat. Nici paraziții, nici aerul ambiant nu făceau permanentă o asemenea condiție.

Ripley își săpuni capul ras. Senzația era bizară și i se făcu pielea de găină deși jetul era fierbinte. Multe lucruri erau raționate în acest complex de exploatare și de tratare a minereului. Dar nu apa. Uzina de desalinizare din golf fusese prevăzută pentru a asigura nevoile totalității instalației și personalului. Chiar și funcționând mai încet, ea furniza mai multă apă potabilă decât ar putea să utilizeze deținuții.

Închise ochii și se retrase de sub presiunea jetului de apă. Pentru ea, omenirea nu a făcut decât trei invenții importante în cele două milenii de civilizație: limbajul, scrierea și instalația sanitară.

Dincolo de această cabină de duș o așteptau moartea și numeroase alte probleme, chiar dacă păreau nesemnificative în comparație cu pericolele prin care trecuse. Clemens, Andrews și ceilalți nu înțelegeau. Nu ar fi avut cum. Ripley nu considera că era cazul să intre în amănunte.

După câte îndurase, să petreacă în compania unor criminali două săptămâni nu o angoasau mai mult decât o plimbare prin parc.

Pușcăriașii mâncau în ceea ce fusese odinioară sala de mese a cadrelor pe când această mină mai era în activitate. Era prea mult pentru nevoile lor modeste. Dar dacă acest cadru era impresionant, chiar fără decorul luxos de pe vremuri, hrana lăsa de dorit. Și cu toate astea plângerile erau rare și niciodată vehemente. Mâncărurile nu ar fi putut satisface niște pretenții deosebite, dar erau oricum copioase. Compania nu dorea nici să-i cocolobșească pe paznici, dar nici să-i lase să moară de inaniție.

Erau liberi să vină să ia masa când doreau, cu condiția de a respecta firește anumite orare. Locurile erau destul de vaste pentru ca ei să se poată strânge în mici grupuri. Unii preferau să stea singuri și colegii lor le respectau nevoia de solitudine. Când trăiești în spațiu închis, este deseori periculos să vrei să-ți impui voința.

Dillon își luă platoul și parcurse sala cu privirea. Deținuții sporovăiau, mâncau, se făceau că duc o existență normală. Ca de obicei, directorul și asistentul său luau masa cu ei, dar mai de-o parte. Fără o vorbă, se îndreptă spre o masă ocupată de trei bărbați. Păreau îngânduraţi. Nu, nu îngânduraţi, se corectă el. Preocupați.

Nu erau singurii, dar asta-i trezi curiozitatea.

Golic își ridică ochii și remarcă umbra noului venit, apoi întoarse capul degrabă. Privirea-i se încrucișă cu cea a lui Boggs și a lui Rains care se interesau de conținutul farfuriilor lor pe când Dillon se așeza lângă ei. Nu obiectară, dar nici nu-l salutară.

Mâncau în tăcere și Dillon îi observa cu atenție. Ei își dădeau seama, dar preferau să tacă.

În cele din urmă, colosul se sătură. Lingura se opri la jumătatea drumului până la gură și se întoarse spre Boggs.

— Ei, frații mei, este ceasul halelii și conversației, nu suntem la seminar de meditație transcedentală. Am auzit că sunt neînțelegeri în grupul vostru. Ar putea unul dintre voi să-mi expună problema?

Boggs se uită în altă parte. Golic se concentră asupra piureului său. Dillon rămase calm, cu prețul unui efort considerabil.

— Spuneți-mi tot. Mă cunoașteți bine, că nu renunț cu una cu două. Este clar că aveți necazuri și eu doresc să vă ajut.

Își puse pumnul masiv lângă farfurie.

— Ușurați-vă sufletul de această povară. Explicați-mi ce anume vă neliniștește.

Rains șovăi, lăsă furculița și împinse platoul spre centrul mesei.

— De acord. Vrei să știi ce scârțâie? Ei bine, o să-ți zic eu. M-am resemnat. N-aș fi crezut că se poate, dar, poftim, s-a întâmplat. Nu-mi pasă de întuneric, de gângănii, de izolarea noastră și de poveștile cu duhurile care bântuie mașinile. Dar nu mai pot să-l sufăr pe Golic.

Îl arătă pe individul în chestiune care continua să înfulece nepăsător.

Dillon îi vorbi lui Boggs.

— Tu simți la fel?

Nervos, acesta trase mâncarea pe marginea farfuriei apoi ridică ochii.

— Eu îmi văd de treaba mea. Vreau doar să-mi ispășesc pedeapsa fără probleme, ca toată lumea de-aici.

Colosul se aplecă în față și masa trosni sub greutate lui.

— Te-am întrebat dacă ești de aceeași părere cu Rains.

— De acord. Mda. Mda. Hei, tipul nu e normal. Mi se rupe de ce poate să zică Clemens de statutul lui "oficial". Nu e în regulă. O fi fost el întreg la minte când a venit, dar acum a luat-o razna. Planeta asta, condițiile de trai, ori amândouă la un loc, l-au adus în halul ăsta. E aiurit și pute. Nu mai vreau să stau cu el. Nici să mă duc pe plajă sau să explorez galeriile. Și n-are cine să mă oblige, încheie el, pe un ton agresiv. Îmi cunosc drepturile.

Dillon se strâmbă.

— Drepturile? Aha, sigur. Drepturile.

Se uită în stânga.

— Ce ai de spus în apărarea ta?

Golic își ridică atunci capul. Buzele lui presărate cu firimituri erau îndoite într-un surâs tâmp. Ridică din umeri indicând că nu avea nici o legătură cu cele discutate, apoi se uită în farfurie.

Dillon îi fixă cu privirea pe ceilalați doi.

— Golic n-o fi el vorbăreț, dar asta nu-nseamnă că e nebun, doar mai posac. Hai, fie vorba între noi, eu cred că arată și el ce simte la fel ca oricare. Nu prea avem mari oratori pe-aici.

— Spune ce-ai de spus, mormăi Boggs.

— Ce-am eu de spus e că veți rămâne împreună. Golic e membru al echipei voastre și va rămâne câtă vreme n-aveți ceva mai grav să-i reproșați. Credeți-mă, nici n-o să-l mai băgați în seamă. Nu e decât un amărât fără noroc ca voi și ca mine și nu-i mai țicnit ca ceilalați pensionari din ocna asta.

— Dar pute, protestă Rains.

— Și s-a-ngrășat, insistă Boggs.

Dillon se ridică în scaun.

— Reacția voastră exagerată, băieți. Nu e ceva nou. Se întâmplă des chiar, când n-ai de lucru. Începi să faci gât din pricina halelii, apoi gongile, și după aia te iei de colegi. Golic e diferit, asta-i tot. Nici mai bun, nici mai rău decât noi.

— Pute, repetă Rains.

Din priviri, Dillon îl puse în gardă.

— Nici voi nu mirosiți a roze, credeți-mă. Lăsați prostiile. Aveți o treabă de făcut. Tustrei. Și sunt corvezi și mai nasoale.

— N-am cerut nimic de la nimeni, mormăi Boggs.

— Asta-i regula aici. Facem ce ni se cere să facem, și cât mai bine. Asta-i baza supraviețuirii. Pentru fiecare. Nu suntem într-o pușcărie de pe Pământ. Dacă vă răsculați, n-o să vină ziariștii să vă întrebe de revendicări. O să fie și mai rău pentru voi. Dacă nu vă căsăpesc în timpul represiunii.

Boggs își mută picioarele, încurcat.

— Ascultați-mă. Sunt aici o grămadă de tipi care ar fi încântați să plece în expediție de recuperare în locul vostru. Dar, poate că n-ați observat, Andrews nu-i în toane bune și în locul vostru eu nu m-aș grăbi să-i cer să schimb repartizarea sau echipa.

Zâmbi, pentru a-i încuraja.

— Măi, băieți; o să trageți cum vă vine vouă, fără director și lingăul ăla de adjunct pe capul vostru. Și poate o să găsiți niște chestii pe care le puteți ține pentru voi.

— Nu cine știe ce, replică Rains.

Era tot oțărât, dar ceva mai puțin de când Dillon îi amintise avantajele acestei munci.

— Ia faceți un efort, concentrați-vă pe treaba voastră și o să ajungeți să nu-l mai băgați în seamă pe Golic. Voi sunteți recuperatori. Știți ce-nseamnă asta: să căutați toate proviziile și materialul lăsat în urma lor de cei dinainte. Celelalte expediții au demonstrat că Weyland — Yutani era odată generoasă. Minerii aveau obiceiul să pună mâna pe tot ce puteau și să le strângă în gropi săpate prin stânci, sperând că o să ia cu ei prada asta ca s-o vândă pe piața liberă. N-au avut posibilitatea asta, așa că ce găsim noi ne poate îmbunătăți traiul. Așa că nu mai vreau să mai faceți necazuri. Sunt corverzi mai nasoale. Trebuie să vă faceți treaba ca să-i ajutați pe colegii voștri, și să arătați că putem conta pe voi. N-o să mai îngădui, nici un reproș referitor la sărmanul Golic.

— Păi da, dar... începu Rains.

Nu apucă să sfârșească. Boggs își înălță capul. Și Golic. Dillon se uită înapoi.

Ripley se afla în pragul cantinei pe care o parcurse din priviri. La intrarea ei, tăcură cu toții. Se duse să se chiorească scârbită la platourile de la distribuitor. Deținutul însărcinat cu servirea se holbă la ea, cu gura căscată. Ea luă o bucată de turtă de porumb într-un coș mare de plastic și se întoarse încă o dată pentru a studia sala și pentru a-l vedea pe Dillon.

Scena aceasta îl fascină atât pe Andrews cât și pe asistentul său și pe pușcăriași. Îngândurat, directorul îl văzu pe locotenent ducându-se la masa colosului și oprindu-se lângă el. Cu resemnare își mută privirea spre farfuria lui.

— Știam domnule Aaron, știam eu.

Adjunctul se încruntă, fără să-și ia ochii de la Ripley care se găsea în celălalt capăt al cantinei.

— Într-adevăr, ai prezis, domnule. Și acum?

Andrews oftă.

— Nimic, mănâncă.

Înfipse furculița într-o masă brună aburindă din mijlocul platoului.

Ripley stătea în fața lui Dillon, în spatele lui Boggs. Cei patru bărbați mâncau din vârful buzelor și încercau să n-o ia în seamă.

— Îți mulțumesc pentru cele spuse la ceremonie. Vorbele dumitale mi-au mers la inimă. Nu credeam că niște simple cuvinte ar putea să aibă un asemenea impact asupra mea, dar mă înșelam. Voiam neapărat să ți-o spun.

Colosul nu-și ridică ochii din farfurie și continua să înghită mâncarea, cu îndârjire. Fiindcă Ripley rămase lângă el, își ridică în cele din urmă capul.

— N-ar trebui să fii aici. Nu vorbesc de Fiorina, că n-aveai de ales, ci de sala asta. Cu noi. Locul dumitale e la infirmerie. Separată.

Ea mușcă din turta pe care apoi o mestecă gânditoare. Pentru un produs deshidratat, era acceptabil.

— Eram hămesită.

— Clemens ar fi putut să-ți aducă un platou.

— Și mă plictiseam.

Iritat, lăsă furculița și o fulgeră din priviri.

— Mă-ntreb ce anume cauți. Nu de plictiseală trebuie să te ferești aici. De ce-ai venit să vorbești cu mine? N-ai ce câștiga dacă mă cunoști, locotenente. Eu sunt un asasin și un siluitor. De femei.

Ea ridică din sprâncenele rase pe de-antregul.

— Chiar așa? Atunci, presupun că te cam întărât.

Furculița lui Boggs nu-i ajunse la gură, Rains se încruntă și Golic continuă să mănânce fără să le acorde nici o atenție. Dillon șovăi, apoi un zâmbet îi despică încet fața. Dădu din cap și Ripley se așeză în ultimul scaun neocupat.

— Crezi, soră?

— În ce?

Mușcă din turta de porumb.

— Orice.

— Deloc, răspunse ea fără să mai stea pe gânduri.

Cu un gest larg al mâinii desemnă cantina și pe ocupanții ei.

— Aici, suntem cu toții credincioși. Este practic singurul lucru pe care-l mai avem, credința. Compania și guvernul n-au cum să ne-o ia și noi o întreținem cum putem mai bine. Nu numai că este utilă, dar și indispensabilă, într-un loc ca ăsta. Fără această credință a noastră, am fi pradă ușoară deznădejdii... care aduce cu ea pierzania sufletului. Autoritățile au posibilitatea să ne ia libertatea, dar nu și viața spirituală.

Într-un penitenciar pământean, situația ar fi alta. Dar nu suntem pe Pământ, nici măcar în sistemul lui Sol. Aici toți reacționează altfel. Gardieni și pușcăriași. Suntem captivi, dar ne ducem traiul. Ceea ce ne sprijină este credința. Avem și de dat, locotenente. Chiar și dumitale.

— Aș fi crezut că femeile n-au loc în sânul congregației voastre.

— De ce? Pentru că aici nu suntem decât bărbați? Nu confunda compoziția populației și filozofia. Dacă ar fi trimise pe Fiorina reprezentante de sex opus, ele ar fi bine venite. Noi nu practicăm discriminarea sexuală. Nu se află printre noi femei datorită faptului că judecătorii n-au trimis niciuna pe această lume. Dar noi nu practicăm excluziunea. Ar fi contrară principiilor noastre

respingerea celor care au fost deja alungați din societate. Noi suportăm chiar și ce este insuportabil.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Mulțumesc, replică ea sec.

El remarcă tonul vocii ei.

— Hei, n-a fost decât o simplă declarație de principii. N-a fost ceva personal. Lumea asta e ideală pentru așteptare. Nu eram până acum supuși tentației.

Ea se lăsă pe spătar.

— Cine a trăit aici un an fără să înnebunească ar trebui să reziste la orice.

Dillon mânca din nou.

— Fiorina este o sală de așteptare ca oricare alta. Nimic neprevăzut. Libertăți relative. Andrews ne lasă în pace fiindcă nu se teme de evadări. N-ai unde să te duci, în exterior. Viața e grea. Hrană nu prea e, vremea-i mizerabilă și izolarea, absolută. Noi toți am fost condamnați la pedepse lungi, dar nu toți cei de aici sunt pe viață. Ne cunoaștem colegii și firea lor. Știm pe cine să contăm și cine are nevoie de sprijin pentru a rezista.

Mestecă și înghiți.

— Există locuri de detenție mult mai rele. N-am fost acolo niciodată, dar știu din auzite. M-am gândit bine. Fiorina îmi convine. Fără tentații, aici.

Ea-l privi oblic.

— Și ce anume vrei să spui cu asta?

— Vină Domnul, să ne mântuiască pe noi, robii lui, răspunse colosul.

Ea se încruntă.

— Păi cred că mai aveți de așteptat mult și bine.

5

Mai târziu, Clemens îi arătă sala de adunare și puse accent pe detalii fără importanță pe care ea ar putea să le găsească interesante. Apoi se așezară în această vastă încăpere cu tavanul situat la o înălțime de patru nivele. Pușcăriașul Martin mătura podeaua, în apropiere, fără să facă zgomot.

— Ce știi despre povestea Fiorinei?

— Ce mi-ai explicat. Declarațiile lui Andrews. Puțin de la câțiva pușcăriași.

— Aha, te-am văzut la masa lui Dillon.

El scoase din buzunar o butelie plată de metal și luă o gură de whisky.

— E interesant din punct de vedere psihologic. Dillon și ceilalți au descoperit, ca să zic așa, credința, în urmă cu cinci ani.

— Care-i religia lor?

Clemens mai luă un gât de alcool.

— Nu știu. E greu de definit. Un fel de amestec de fundamentalism creștin și de milenarism apocaliptic.

— Hmmm!

— Că bine zici. Important e faptul că, atunci când Compania a hotărât să închidă instalațiile astea, Dillon și ceilalți convertiți au vrut să rămână. Weyland-Yutani nu prea are obiceiul de a lăsa să-i scape asemenea ocazii și i-a autorizat să stea aici ca paznici, cu doi supraveghetori și un tehmed.

Îi arătă sala.

— Și iată-ne. Dar nu trebuie să ne plângem. Nu dăm la nimeni socoteală, nu se sâcâie nimeni. Ni se furnizează ritmic produse de primă necesitate. Compania ne lasă tot ce reușim să recuperăm și varsă un peculiu celor care-și ispășesc aici pedeapsa, sume mai substanțiale decât cele la care ar putea spera să câștige muncind într-o pușcărie de pe Pământ.

Acești oameni dispun de microprocesoare de video-lectură și de credința lor ca să mai uite. Apa este potabilă și mesele sunt copioase, chiar dacă nu sunt diversificate. E de-ajuns să ne radem regulat ca să scăpăm de păduchi iar celelalte specii dăunătoare autohtone nu pot pătrunde în centru. Dacă climatul n-ar fi atât de infect, viața pe Fiorina ar fi chiar plăcută.

Bău și ea îngândurată.

— Și dumneata cum te-ai ales cu o repartizare în acest mic paradis?

El ridică păhărelul și-l suci între degete.

— Poate că n-o să-ți vină să crezi, dar prefer pe departe acest post față de cel dinainte. E liniștit. Mi-e groază să fiu luat în seamă. Fiorina e o lume ideală pentru un trai fără griji. Se mai îmbolnăvește câte unul, sau se rănește, dar se-ntâmplă foarte rar. Am mult timp liber. Îl petrec citind, vizionând diverse casete, explorând împrejurimile sau mergând în atelierul părăsit pentru a mă defula urlând.

Îi adresă un zâmbet larg.

— E mai bine așa decât să fii hărțuit fără încetare de un gardian sadic sau un pușcăriaș văicăreț.

Arătă spre capul ras al interlocutoarei lui.

— Cum găsești noua frizură?

Ea-și mângâie bila.

— Senzația e bizară. Am impresia că mai am păr și că dispare când vreau să-l ating.

El dădu din cap.

— Ca și cel care are un picior amputat și crede că-l mai simte încă. Corpul nostru este plin de mistere, dar nu cât sufletul.

Își goli paharul și o privi drept în ochi.

— Acum că mi l-am pus în cap pe Andrews fiindcă am susținut cererea dumitale de incinerare a cadavrelor — când și-așa raporturile noastre erau cam furtunoase — și că ți-am făcut un

rezumat al istoriei Furiei 361, ai putea să-mi spui ce trebuie să dovedească autopsia fetiței. Și de ce-ai insistat atâta ca trupurile să fie arse?

Ea era gata să deschidă gura. El ridică o mână, cu palma spre ea.

— Dar, te rog, să nu mai aud de microbi răi. Andrews avea dreptate, era suficient să-i băgăm într-un frigorifer pentru a-i anihila. Dar pentru dumneata nu era de-ajuns și vreau să știu de ce.

Ea dădu din cap, puse jos păhărelul și se întoarse spre el.

— Mai întâi vreau să te-ntreb ceva.

El dădu din umeri.

— Dă-i drumul.

— Nu te "impresionez" deloc?

El închise ochii pe jumătate. Căuta un răspuns, când se auzi vorbind, de parcă gura lui era automată și funcționa independent de creier.

— În ce domeniu?

— Cel la care te gândești.

Universul, deci, mai tăinuia minuni, chiar dacă erau bine ascunse de învelișul noros constant al Fiorinei.

— Ești directă. Parcă ți-am spus că sunt un tip solitar și mărturisesc că m-ai luat pe neașteptate...

— Îmi pare rău. Asta e. Am fost mult timp singură.

— Mda, murmură el. Și eu.

— N-am timp de pierdut cu insinuările. Aș putea chiar spune că trebuie să mă limitez la esențial. Viața a avut grijă să mă-nvețe chestia asta.

El turnă whisky în cele două păhărele, îl luă pe al său și-i roti conținutul observând vârtejul pe care-l iscase.

Palele ventilatorului erau de două ori mai mari decât un stat de om. Ceea ce era indispensabil pentru aspirarea aerului de la

suprafață și atragerea lui în condensatoarele însărcinate cu filtrarea și purificarea lui înainte de a fi difuzat în interiorul instalației subterane. În ciuda dimensiunilor impunătoare aceste mecanisme nu erau eficiente. Praful satura atmosfera acestei lumi.

Erau zece ventilatoare, unul pentru fiecare conductă. Opt erau în repaos. Celelalte două vuiau la jumătate din viteză pentru a împrospăta aerul din sectorul vest.

Murphy lălăia în masca de pe nas și gură care reținea particulele în suspensie. Pe pereții conductei se acumulase un strat de carbon. Calcină o depunere cu laserul și se uită cum cenușa zbura spre filtre, aspirată de mașinărie. Nu era nici cea mai bună repartizare, nici cea mai proastă. Nu se grăbea și lucra cât mai bine, nu din conștiință profesională sau din frica vreunei inspecții, ci pentru că știa că i se vor da alte însărcinări după ce va termina aici. Avea tot interesul să realizeze aceste operații de curățire cu cât mai mare meticulozitate, măcar pentru a-și mai omorî timpul.

Cânta fals dar cu avânt, dar, deodată, tăcu. Remarcase o depunere importantă într-o adâncitură din stânga. Aceeași poveste, mizeriile care trec de filtrele de la suprafață se acumulează în toate găurile. Îngenunche și cu coada măturii vru să scoată chestia aia. Coada alunecă fără să întâmpine rezistență, cum ar fi trebuit dacă era o depunere de carbon.

Era ceva plat și destul de moale, iar el se gândi mai întâi că erau niște haine vechi dar, după ce trase acel lucru în conducta principală, înțelese că avea de-a face cu pielea unui animal. Închisă la culoare și lucioasă, aducea mai mult cu un metal decât cu ceva organic. Bizar.

O întinse pe jos și constată că în ea puteau intra doi oameni sau o vită. Ce dracu...

Apoi găsi o explicație. Pe Fiorina fuseseră zărite niște jivine autohtone mărișoare, făpturi râmătoare cu un sistem nervos puțin dezvoltat. Era clar că una din acestea căzuse în puțul de aerisire și, nefiind în stare să iasă la suprafață, murise de foame și sete. Nu

putuse să se cațere pe una dintre scări, iar palele ventilatorului reprezentau un obstacol de netrecut, O împinse ușor. Acest înveliș era tot ce mai rămăsese din acel oaspete. Era cu neputință de spus câte zile agonizase în această gaură, fără ca nimeni să știe nimic.

Carnea avusese tot timpul să putrezească, dar pielea ar fi trebuit să se usuce. Se gândi la paraziți. Gângăniile alea haliseră la repezeală toată carnea. Interesant. Interesant! Habar n-avusese că le plăceau și oasele. Dacă creatura asta avea oase, desigur. Poate că era vorba de un... cum îi zicea, domnule? Un nevertebrat, aha. O chestie de-aia fără oase, moale. Dar găsiseră ei de-astea pe Fiorina? Va consulta microprocesoarele de date, sau și mai bine, îl va întreba pe Clemens. Medul trebuia să știe. Îi va duce pielea asta la infirmerie. Poate că făcuse o descoperire importantă, resturile unui animal neînregistrat. Ce bine i-ar pica în dosarul lui!

Dar mai avea de lucru.

Începu iar să cânte și se întoarse pentru a calcina două depuneri pe curba inferioară dreaptă a conductei. Atunci auzi zgomotul. Cu sprâncenele strânse, încordat, opri laserul și puse siguranța înainte de a se uita în urmă. Când să tragă concluzia că imaginația îi jucase o festă, auzi iar zgomotul, un fel de clipocit.

La câțiva metri mai încolo, se deschidea o gaură mai mare, o veche nișă cu scule. Goală, desigur. Înainte de a părăsi lumea asta, tehii de la întreținere își recuperaseră tot. Dar gâlgâielile se întețeau pe măsură ce se apropia.

Fu nevoit să se aplece pentru a privi înăuntru. Regretând că nu are cu el o lanternă, se chiorî în penumbra boxei. Lumina slabă dinspre conductă îl lămuri că înăuntru se mișca ceva, nu știa ce. Creatura cu pielea aia năpârlită pe care o găsise el? Dacă ipoteza era corectă și dacă punea mâna pe ea, o să aibă dreptul la felicitări din partea Companiei, sigur. Contribuția sa involuntară la progresele științelor naturale fioriene poate că-i va aduce și o reducere cu două luni a condamnării.

Ochii începură să se obișnuiască în întuneric. Vedea mai bine acum, distingea capul și gâtul. Creatura îi simți prezența și se răsuci. Încremeni, ca paralizat. Ochii se bulbucară.

Un fluid corporal țâșni din gura monstrului și-l lovi în față. Sub efectul lichidului coroziv carnea începu să se topească. Murphy dădu înapoi împleticindu-se. Urla și-și zgâria fața, care se desfăcea în fâșii.

Dintre degete ieșeau aburi în vreme ce el se îndepărta de boxă, lovindu-se de pereți. Nu mai știa unde se ducea, unde se afla. Nu mai avea gânduri. Le alungase suferința care îl făcuse să uite de ventilator.

Căzu între palele enorme care-l sfârtecară zvârlind sângele și bucățile de carne prin conductă. Și poate că ar fi rămas acolo mult și bine dacă nu i se înțepenea craniul între o pală și margine; fapt ce va indica sursa țesuturilor însângerate. Sistemele de securitate constatară că aerul era viciat și întrerupseră alimentarea. Motorul se opri și turbina se opri scrâșnind. În partea de jos a pasajului principal, un ventilator, până atunci în repaos, preluă ștafeta.

După care liniștea se reinstaură în conducta laterală, excepție făcând un sunet îndepărtat abia sesizabil care venea dinspre vechea boxă de stocaj: un mieunat șuierător pe care nimeni nu-l putea auzi.

Locuința lui Clemens era luxoasă în comparație cu celelalte. În calitate de tehmed, beneficia de mai mult spațiu și confort decât deținuții. Dar acest confort era relativ și nu ar fi satisfăcut criterii de comoditate ale celor mai izolate avanposturi ale Pământului.

Era însă conștient de privilegiile sale și, păstrând proporțiile, era împăcat cu soarta. Condițiile de trai se îmbunătățiseră mereu, de la o vreme.

Ripley se mișcă sub cuvertură. Se întinse și clipi privind tavanul. Clemens era în picioare, în celălalt capăt al camerei, cu o narcoțigară

fumegând între buze. Avea în mână o carafă și turna o băutură aurie într-un pahar. Îl vedea pentru prima dată cu capișonul ținutei coborât. Astfel putu să citească un număr matricol deasupra cefei.

El se-ntoarse și constată că ea-l observa. Agită carafa.

— Îmi pare rău că nu pot să-ți ofer, dar ești în tratament.

Ea-l privi chiorâș.

— Acum ce mai e?

— O să te mire.

Ea zâmbi.

— Nu mă-ndoiesc. M-ai surprins deja.

— Mulțumesc.

El ridică, paharul la lumină.

— Materialul pe care mi l-a lăsat Compania nu e prea perfecționat dar ne satisface. Ținând cont de izolarea noastră, ar trebui să-mi permită să prepar o sumedenie de medicamente. N-a fost nevoie să aduc modificări importante programelor de sinteză a alcoolului pentru a distila o băutură mai plăcută.

Sorbi, vizibil mândru de rezultat.

— Doar un hobby care-mi procură satisfacții deosebite.

— Andrews știe?

— Nu cred. Evident, nu i-am spus nimic. Se va opune susținând că dacă ar afla ceilalți ar fi prost pentru moral... și periculos. Și ar avea dreptate. Dar câtă vreme nu va ști, voi continua să reordonez moleculele de etil pentru a-mi satisface nevoile.

Își mai turnă un pahar.

— Fii liniștită. O să-ți dau totuși să guști puțin.

— Ce amabil!

— Pentru puțin. În chimie, recombinarea prin sinteză era una din materiile mele preferate.

El șovăi un moment înainte de a adăuga:

— Apropo de amabilitate, o apreciez în mod deosebit pe-a ta, dar îmi dau seama că așa ai trecut peste întrebarea mea, Nu mă plâng, să

nu-ți închipui că ar fi altminteri, dar povestea asta mă obsedează și nu reușesc să mi-o scot din cap.

Ea se uită în sus la el, ținând cu delicatețe paharul.

— Strici o clipă minunată.

— N-am vrut. Eu rămân un tehmed care trebuie să-și facă meseria. Și, fie vorba între noi, cu cât te eschivezi, cu atât devin mai curios. Ce credeai că vei găsi în corpul fetiței? De ce-ai insistat atâta să incinerăm cadavrele?

— Înțeleg. Acum că sunt în patul tău, consideri că-ți sunt datoare cu niște explicații.

— Să nu crezi că dacă-ncerci să mă înfurii, o să uit tema acestei conversații, replică el răbdător. Nu, trebuie să-mi spui tot, nu pentru că ne-am culcat împreună, ci pentru că eu sunt tehmed și că m-am "expus" ca să obții câștig de cauză.

El zâmbi.

— Mi-e teamă că faptul că nu prea ești grăbită să colaborezi va dăuna vieții noastre de cuplu.

Ea slobozi un oftat de resemnare și se așează pe o parte.

— N-are importanță, crede-mă. N-ai vrea s-o lăsăm așa? Când eram în hipersomn, am avut un vis înfiorător.

Închise ochii pentru a alunga niște amintiri dureroase.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Voiam numai să fiu sigură de cauzele decesului ei.

Ridică ochii spre medic,

— N-ai de unde să știi prin ce-am trecut în ultima vreme. Cele mai urâte coșmaruri ale tale sunt niște vise de bebeluș. N-o să pot uita niciodată. Niciodată! Dar eu tot încerc. Și dacă uneori ți se pare că am o purtare irațională sau nechibzuită, fii înțelegător. Crede-mă, am mare nevoie de înțelegere. Trebuie să știi că am și eu o dată lângă mine pe cineva care are grijă de mine. Cât despre Newt... ei bine, m-am înșelat în privința ei.

— Cu degetul gros, Clemens mângâie păhărelul. Dădu încet din cap.

— Da, probabil.

Ea îl privea fix în continuare.

— Și mi-e că am făcut o greșeală.

— Care?

— Fraternizarea cu un deținut. Raporturi sexuale. Este împotriva regulamentului, nu?

— Absolut. Cine este fericitul ales?

— Tu, prostule.

El o măsură nedumerit.

— Eu nu sunt pușcăriaș.

— Atunci ce-i cu matricola tatuată pe ceafă?

El duse instinctiv mâna la locul cu pricina.

— Îți sunt dator cu niște explicații, dar nu e momentul cel mai potrivit. Regret. Avem amândoi darul de a strica tot, așa-i?

Interfonul bâzâi. Clemens zâmbi jenat și se duse la aparat.

— Trebuie să răspund. Nu am secretară care să spună că sunt în ședință.

Apăsă pe un buton și auzi o voce subțire, deformată de un sistem de amplificare care lăsa de dorit.

— Clemens?

Tehmedul se uită la Ripley cu resemnare.

— Da, domnule Aaron.

— Andrews te cheamă în puțul de ventilație numărul șaptesprezece din sectorul al doilea. Imediat. S-a produs un accident.

Brusc interesat, se apropie de microfon pentru a fi sigur că întrebarea va fi inteligibilă.

— Grav?

— Păi, cam. Unul dintre oamenii de la întreținere e tocat mărunt.

Un pocnet puse capăt comunicației.

— Drace!

Clemens goli paharul și-l puse pe consolă înainte de a-i acorda atenție musafirei.

— Regret. Trebuie să mă duc. Mă cheamă datoria.

Ripley se întinse și bătu în pahar.

— Tocmai când începea să-mi placă discuția noastră. Spre deosebire de alte lucruri.

— Eu cum crezi că mă simt? mormăi el.

— Vrei să vin cu tine?

Deschise un dulap și scoase niște haine.

— Nici vorbă. E firesc să mă interesez de pacienta mea, dar dacă suntem văzuți împreună, acum că ți-ai revenit, o să-nceapă cu întrebările, cu bârfele. Iar când trăiești alături de oameni de teapa lor, e mai bine să nu fii prea vizibil.

— Înțeleg. Nu-mi place, dar înțeleg.

El își lua pantalonii,

— Sunt cele două principii fundamentale ale supraviețuirii pe Fiorina. În plus, nu cred că directorul ar fi încântat să te vadă. Așteaptă-mă aici și odihnește-te până mă întorc..

Îi zâmbi.

Ea nu făcu nici un comentariu

Nu prea avea ce să examineze. Dumnezeule, n-a rămas mai nimic de îngropat, se gândi el privind scena de măcel din interiorul conductei de aerisire. Cauza morții nu era motiv de controverse. Câte pete erau pe ventilatorul oprit, erau și pe pereți.

Era absurd. Oamenii se mai tăiau în muchii metalice, mai cădeau de pe pasarele sau se răneau făcând surfing pe valurile agitate ale golfului, dar cunoșteau cu toții pericolele din mina abandonată, în galerii ei își dublau prudența. Iar un ventilator uriaș reprezenta o amenințare prea mare ca să fie trecută cu vederea sau tratată cu ușurință.

A deduce că victima nu comisese o imprudență ar fi fost prematur. Murphy poate că alergase și alunecase, ori că voise să testeze soliditatea palelor cu coada măturii. Ipoteza căderii accidentale era mai plauzibilă, dacă nu cumva mecanismul i-o fi agățat hainele. Nu vor ști niciodată. Cum nu era întemeiată repartizarea a doi deținuți la curățirea conductelor, el murise așadar fără martor.

Gândurile lui Aaron urmau cu siguranță același fir. Se uita fix la turbină, cu un aer lugubru.

— Era cam puțin la minte. Ar fi trebuit să mă gândesc și să pun pe altcineva să facă treaba asta, sau măcar să-i dau un însoțitor cu capul pe umeri.

În spatele lor, pușcăriașul Jude aduna macabrele rămășițe,

Andrews fierbea de furie, nu din cauza morții lui Murphy, ci din cauza împrejurărilor acestei morți. Acest incident va dăuna carierei sale. Și va trebui să redacteze un raport.

— Nu e cazul să te justifici, domnule Aaron. Nu e vina dumitale. La prima vedere nu e vina nimănui, poate doar a victimei.

Se uită la medic.

— Comentarii, domnule Clemens?

Tehmedul dădu din umeri.

— Mare lucru nu am de spus. Cauza decesului sare în ochi. Nu cred că Murphy a suferit. Moartea trebuie să fi fost instantanee.

— Sigur.

Aaron parcurse scena din ochi fără să-și ascundă dezgustul.

— Caut să reconstitui faptele, declară directorul. Pentru raportul meu, înțelegeți. E greu de crezut că Murpy s-a împiedicat tocmai aici unde pericolul este atât de evident, în acest, sector pe care-l cunoștea bine. Putea fi aspirat?

Clemens își țuguie buzele.

— E posibil. Nu sunt nici fizician, nici mecanic...

— Nici noi, domnule Clemens, îi aminti Andrews. Nu mă așteptam la o părere de expert ci doar să aflu opinia dumitale.

— Un curent brusc de aer ar fi putut să-l dezechilibreze. Ar fi fost de-ajuns o supratensiune pentru a crește debitul, dar...

— Absolut, interveni Aaron. Era să pățesc la fel în alt sector, acum patru ani. Le spun mereu să se ferească de ventilatoare. Dar primejdiile sunt atât de evidente și familiare încât până la urmă nu le mai iau în seamă.

Scutură din cap, întristat.

— Vorbesc degeaba. Nu m-ascultă nimeni.

— Teoria asta este seducătoare, declară Clemens. Dar am consultat fișierele informatice până să vin aici și am aflat că ventilatorul ăsta sufla. O bruscă creștere a forței l-ar fi împins pe Murphy departe de pale, nu l-ar fi atras.

Aaron închise ochii pe jumătate și încetă să mai fie interesat de această chestie. Lăsa găsirea unei soluții în grija directorului și medicului. Asta era treaba lor, nu a lui. Avansase o ipoteză, făcuse ce putuse. Îi părea rău de Murphy dar, ce naiba, nimeni nu era scutit de accidente.

Clemens plecă prin tunel pentru a studia pereții mânjiți de sânge.

Văzu o gaură pe partea stângă a pasajului și îngenunche pentru a se uita înăuntru. Era o boxă de stocaj anexă, goală de multă vreme. Era pe punctul de a se îndepărta când un amănunt îi reținu atenția și îl făcu să ezite. Parcă ar fi fost o pată, dar nu era sânge. Un soi de decolorație chimică, urme de coroziune pe metalul neted în alte părți.

Andrews veni lângă el.

— Ce-i acolo?

Clemens se îndreptă.

— Habar n-am. M-a intrigat. Doar o imperfecțiune a materialului, fără îndoială.

Indiferența lui era prefăcută. Directorul trebuie să fi remarcat acest lucru fiindcă-l fulgeră din priviri pe tehmed care se uită în altă parte.

— Vreau să vii la mine în... să zicem, o jumătate de ceas, spuse calm Andrews. Dacă nu ai alte planuri, domnule Clemens.

Plecă înapoi spre oameni însărcinați cu strângerea rămășițelor lui Murphy.

— Bine. N-am de gând să rămân aici. Să terminăm cât mai repede pentru ca domnul Troy să pună din nou în funcțiune ventilatorul și ca noi să ne reluăm activitățile obișnuite.

Îi îndruma deja pe membrii echipei spre ieșire.

Dar Clemens mai zăbovea. Și când fu sigur că Andrews nu va mai reveni, se interesă din nou de această pată ciudată.

Era liniște mormântală în CDS. Consolele fărâmate atârnau pe pereți ca niște păianjeni de firele lor. Materialul căzut de pe suporturi sau din fișete se afla tot pe jos, împrăștiat. Scaunul de pilotaj, cu axul îndoit, se rotea pe pivot.

Nu era decât o singură sursă de lumină în acest haos. Ripley era ocupată cu un panou distrus în parte, utilizând pe rând un aparat de sudură cu laser și unelte mai discrete. O placă de material compozit cedă. Scoase placa pe care se putea citi:

ÎNREGISTRATOR DE ZBOR
A NU SE DESCHIDE
FĂRĂ AUTORIZAȚIE ISA 445.

Când o desfăcu de tot, dădu la o parte capacul. Înăuntru, într-un compartiment capitonat, se lăfăia o cutie neagră netedă. Cavitatea era uscată și curată. Lipsa vreunui miros sau a vreunei urme de umiditate indica faptul că apa de mare nu pătrunsese în interior.

Inchizătoarea laterală se deschise fără să opună rezistență și un capac lunecând dădu la iveală niște cadrane și butoane încastrate. Ripley apăsă pe unul și se aprinseră niște semnale. Repetă mișcarea și se stinseră.

Scoase obiectul din nișă și îl puse ușor pe punte înainte de a mai privi o dată habitaclul devastat. Încerca să-și amintească, și să uite.

Auzi zgomote în spate, foșnetul a ceva ce se deplasa în habitaclul turtit și zdrobit. Se răsuci, înspăimântată, și simți o mișcare în beznă..

— Ce dracu', exclamă ea lăsându-se moale. Vrei să mă faci să mor de frică?

Clemens se opri în micul vestibul. Un surâs copilăresc, șugubăț, îi flutura pe buze.

— Îmi pare rău, dar soneria e stricată.

Intră în cabină.

— Andrews chiar că o să turbeze dacă află că iar te plimbi fără escortă. Oricare ar fi intențiile tale, n-o să-ți ameliorezi situația dacă ți-l ridici împotriva ta.

— N-are decât să se ducă dracu'! Și accidentul?

Glasul ei exprima dârzenia, iar fața, preocuparea.

— Foarte grav, se pare.

Se aplecă pe sub un cablu, dar se retrase repede văzând că era gata să cadă pe el.

— A murit un deținut.

Ea păru îngrijorată.

— Cum?

— Nu era prea arătos. Chiar să intru în detalii?

— Dacă ți-e că o să leșin în brațele tale, să știi că nu-i cazul.

— Bănuiam. Voiam doar să te avertizez. S-a întâmplat într-un puț de aerisire în funcțiune. Idiotul a dat într-un ventilator de doi metri care se-nvârtea cu mare viteza. Bucățile au fost aruncate în toate părțile. Au râcâit pereții ca să-l adune.

— M-am lămurit. Se mai-ntâmplă.

— Nu aici. Andrews e șucărit. Va trebui să facă un raport.

— Și-l expediază prin com?

— Nu... Cheltuiala n-ar fi justificabilă. Îmi închipui că-l va încredința căpitanului primei nave care va face escală aici.

— Atunci de ce-și face sânge rău? N-o să-l citească nimeni mai devreme de câteva luni.

— Nu-l cunoști pe director. Pentru el este o treabă personală.

— Nu prea-i bine, mai ales pentru cineva cu o astfel de funcție.

Clemens dădu din cap, îngândurat.

— Am remarcat ceva, nu departe de locul în care s-a produs accidentul, un semn pe jos. Un fel de arsură. Metal decolorat, corodat. Asta m-a făcut să mă gândesc la ce-ai descoperit pe chesonul crio al fetiței.

Ea îl privea fără să clipească, fără să se trădeze. Înfățișarea ei era insondabilă.

— Ascultă, sunt aliatul tău, insistă medul constatând că tăcerea se prelungea. Nu știu în ce ești implicată și ce urmărești, dar eu vreu să te ajut. Aș vrea totuși să știu ce se petrece. Altfel, mi-ar fi greu să-ți dau o mână de ajutor. Poate că vei reuși singură și nu pot să te oblig să te destăinui, dar aș putea să te ajut. Eu pot să-mi procur niște materiale. Tu, nu. Eu dispun de informații de care tu n-ai habar. Nu voi fi o piedică pentru tine și nu-ți voi contesta deciziile. Dar pentru asta trebuie să știu care e mișcarea.

Ea medita urmărindu-l cu atenție.

— Abia te cunosc. De ce-aș avea încredere în tine?

Deși rănit în amorul propriu, el știa că întrebarea lui Ripley nu avea nimic personal.

— Uite-așa. Fără mine ți-ar fi mai greu. Și eu abia te cunosc, dar asta nu mă-mpiedică să-ți dau o mână de ajutor.

— De ce? De ce-ai face-o? Recunoști că nu știi ce urmăresc, ce se întâmplă de fapt.

El îi zâmbi.

— Eu nu am ca tine impresia că suntem niște străini unul pentru celălalt.

— Ești nebun.

— E un obstacol ăsta?

Ea zâmbi, fără să vrea.

— Mai degrabă un atu. Am înțeles.

Ea împinse cutia pentru ca el să o vadă mai bine.

— Trebuie să știu ce s-a petrecut la bordul navei noastre, de ce ordul a hotărât evacuarea noastră în timp ca eram în hipersomn. Dacă vrei să-mi fii de vreun ajutor, găsește-mi un ordinator având capacități de interpretare audio și senzoriale care să ne permită să studiem aceste înregistrări.

Clemens se strâmbă.

— N-avem chestii de-astea aici. Compania a recuperat toate programele perfecționate și practic n-a lăsat decât sistemele de exploatare.

Zâmbetul lui căpătă o tentă ironică:

— Presupun că nu dorea să lase niște sisteme neprețuite pe mâna unei bande de răufăcători debili.

— Și Bishop?

— Bishop?

— Droidul sosit odată cu mine.

— A fost aruncat la gunoi. Era ireparabil.

— Asta hotărăsc eu, zise ea și apoi adăugă cu o voce în care se insinua neliniștea: Sper că n-au fost reutilizate sau distruse componentele lui!

— Ți-am spus, aici nu e nimeni atât de priceput ca să facă ceva cu ele și pentru noi n-are rost să ne obosim ca să punem cap la cap niște rămășițe. N-a fost tranșat în atâtea bucăți ca Murhpy, dar mare lucru n-a rămas din el. Să nu-mi spui că vrei să scoți ceva din el.

— Am înțeles. N-o să-ți spun. Unde e?

Clemens păru că se resemnează.

— Am să-ți arăt drumul, dar n-am să te însoțesc. Am o întâlnire importantă. Fii prudentă. De acord?

Ea rămasă imperturbabilă, pentru a-i răspunde:

— Dacă n-aș fi fost din fire prudentă, până acum mi-aș fi pierdut viața de zeci de ori.

6

Confecționarea lumânărilor nu era decât un hobby pentru trecerea timpului. Centralele de fuziune autonome produceau destulă energie pentru a lumina în caz de nevoie totalitatea instalațiilor, dar nu ofereau nici o sursă de lumină portabilă. Lanternele erau rare și tot atât de prețioase. Tehii Companiei, care hotărau ce anume era de recuperat sau de abandonat, se gândiseră că pușcăriașii nu vor dori să se ducă la plimbare pe suprafața Fiorinei după căderea nopții. Înăuntru, reactoarele nucleare furnizau toată lumina de care era nevoie. Și cum nu se stricau niciodată, era inutilă prevederea unor sisteme de înlocuire.

Dar galeriile de unde minerii scoseseră milioane de tone de minereu adăposteau rezerve de material și provizii uitate de tehii însărcinați cu evacuarea. Atâtea cât să facă mai plăcut traiul deținuților și gardienilor. Căutarea lor constituia o muncă de lungă durată, dar timp aveau destul, le mai trebuiau niște mjloace de luminare portative.

Acestea erau lumânările, care, pe lângă lumină mai dădeau deținuților și o ocupație. Ceara nu lipsea. Era unul dintre produsele a căror valoare era inferioară costului transportului. La început fusese utilizată pentru fabricarea pieselor de schimb. Un Cadcam laser ghidat de ordinator reproducea modelul într-un bloc de ceară, după care se umplea forma de plastic sau de compozit de carbon și se obținea dublura elementului de înlocuit. Acest procedeu suprima mașinile și lucrul îndelungat în uzină. După ce era topită, această ceară specială putea fi refolosită de câte ori era necesar.

Deținuții nu aveau nevoie de piese de schimb. Echipamentul util pentru supraviețuirea lor era autonom și fără întreținere. Astfel că foloseau ceara doar pentru a face lumânări.

Flăcările lor pâlpâiau în toate atelierele, vesele și jucăușe, agățate de tavan sau puse în lămpi de fabricație locală. Aici, unele tehnici artizanale vechi de mii de ani erau continuate datorită produselor industriale ale unor civilizații avansate.

Pușcăriașul Gregor îi ajuta pe Golic, Boggs și Rains să încarce cu lumânări speciale rucsacurile. Includerea în ceară a câtorva impurități selecționate le permitea să-și păstreze forma și să se consume încet. Cu ele trebuiau să se descurce fiindcă Andrews nu i-ar fi autorizat să împrumute lanterne pentru astfel de activități.

Lor nici nu le păsa că tehnica aceasta era primitivă din moment ce calitatea luminii era cam aceeași. Lumina era lumină, oricare ar fi sursa ei, iar lumânări avea cu grămada.

Golic băga alternativ lumânări în rucsac și mâncare în gură. Firimiturile se lipeau de buze și-i cădeau în traistă. Rains îl privea fără să-și ascundă scârba ce i-o inspira.

— Bun, zise Gregor cântărind unul din rucsacuri. Ajunge, Golic, nu te mai fâțâi. Și ai putea să-mi spui de ce iei cu tine atâta haleală? Nici măcar nu e ambalată ca lumea.

Golic zâmbi doar, continuând să se îndoape sub privirea disprețuitoare a lui Boggs care întrebă

—- Dar ce știe să facă el ca lumea?

Rains adulmecă.

— Să halească. Poate să-nghită orice.

Dillon apăru în prag, însoțit de Junior.

— Hei, Golic, strigă colosul.

Pușcăriașul interpelat ridică capul și întrebă:

— Mda?

— Aprinde o lumânare pentru Murphy, da?

Golic zâmbi și câteva firimituri se răspândiră pe buze.

— O să aprind o grămadă, promise el, devenit brusc melancolic. Era prietenul meu. El nu m-a certat niciodată, nici măcar o dată. Îl iubeam. Am auzit că i-a explodat capul în milioane de bucăți. Așa e?

Dillon îi ajută să-și ia traistele în spinare și dădu la fiecare câte o palmă pe umăr după ce le verifică pe rând curelele.

— Aveți grijă, acolo jos. Aveți hărți. Folosiți-le. Dacă găsiți niște chestii interesante pe care n-o să puteți să le cărați, notați cu atenție amplasarea lor, ca altă echipă să poată să le găsească. Acum patru ani, un grup a dat peste ascunzătoarea unui miner doldora de cutii de conserve, cu care îmbunătățeau meniul pe câteva luni de zile. Tâmpiții ăia n-au notat corect locul și nu au putut să le mai găsească. Poate că voi aveți noroc.

Boggs emise un sunet șmecheresc și toți își permiseră să râdă mărunt.

— Vorbești de mine. Eu am fost mereu băftos.

— Perfect, zise Dillon dându-se în lături. La drum, și să nu veniți cu deștu'n gură. Luați seama la puțurile verticale.

Îi privi îndepărtându-se prin tunelul de acces, până când curbele trecerii îi ascunseră. Însoțit de Junior, se întoarse spre sala de adunare. Avea și el ceva de făcut.

Apartamentul lui Andrews era spațios dar dotat cu un mobilier auster. Ca responsabil al penitenciarului, i s-a repartizat locuința fostului director al minei. Avea la dispoziție mult spațiu, dar nu și cu ce să-l mobileze. Și cum nu avea imaginație și nu avea vise de grandoare, renunțase la cele mai multe odăi și-și redusese domeniul la toaletă, o cameră și un cabinet de lucru în care-și primea oaspeții.

Aceasta era activitatea lui acum, așezat fiind la un birou modest care-l separa de singurul medic de pe această lume. Clemens le punea o problemă lui Andrews și Aaron, el având un statut inferior față de cei doi, dar superior celui al celorlalți rezidenți. Aici, cu toții erau nevoiți să conteze doar pe el pentru a-i îngriji în caz de nevoie. Directorul și asistentul său, la fel ca și deținuții.

Clemens mai poseda și o inteligență dezvoltată și puțini erau cei care să aibă o conversație interesantă, pe Fiorina. Andrews aprecia această calitate aproape în aceeași măsură ca și cunoștințele medicale ale interlocutorului său. Discuția cu Aaron nu era mai stimulativă decât dictarea rapoartelor zilnice.

Dar se impunea prudența. Nu trebuia să-i îngăduie tehmedului să aibă o părere prea bună despre el. În cursul întrevederilor, cei doi bărbați își cântăreau cu grijă cuvintele. Clemens nu uita niciodată să abordeze problema independenței lui și Andrews se grăbea atunci să respingă acest argument.

Înclină ceainicul deasupra ceștii oaspetelui său.

— Zahăr?

— Te rog, răspunse Clemens.

Directorul îi întinse un recipient din plastic și-l privi cum se servea cu granulele albe.

— Lapte?

— Da, mulțumesc.

Andrews puse cana pe masă și-i declară invitatului său:

— Ascultă cu atenție ce am să-ți spun, Clemens. Dacă mai încerci vreodată să mă tragi pe sfoară, îți rup gâtul.

Medul puse laptele, își ridică apoi ceașca și-și agită calm lichidul. Tăcerea care se lăsă era tulburată doar de clinchetul lingurinței pe ceramică — zgomote asurzitoare și regulate ca niște lovituri de ciocan pe nicovală.

— Nu cred că înțeleg, declară el în cele din urmă.

Andrews se lăsă pe scaun și-l fulgeră din priviri.

— Am primit un răspuns la raportul meu la ora șapte. Precizez că după câte știu eu este prima dată când Compania ne adresează un mesaj de prioritate absolută. Chiar și pe vremea când minele de pe Fiorina erau în curs de exploatare și când se trata minereul, o asemenea onoare n-a fost niciodată acordată acestei lumi. Știi de ce?

Clemens luă o gură de ceai.

— Comunicațiile de acest gen trebuie să treacă prin subspațiu pentru a rezolva problema pusă de întârzierea transmisiei. Costă enorm,

Andrews dădu din cap.

— Atâția bani cât n-o să apucăm noi să vedem vreodată.

— De ce am impresia eu că mă faci răspunzător de treaba asta?

— Din cauza acestei femei. Ei ne însărcinează cu supravegherea ei. Spun clar că o consideră de cea mai mare însemnătate. De fapt, mi se pare că li se rupe dacă noi am crăpa, numai să fie ea bine mersi.

— De ce?

— Contam pe dumneata ca să aflu, zise Andrews care-l observa cu luare aminte.

Tehmedul puse ceașca goală pe masă, trăgând de timp.

— Cred că a venit momentul să fiu sincer cu dumneata, domnule director.

Andrews se aplecă spre el cu nerăbdare.

— Mărturisesc că n-am nici cea mai vagă idee.

Fața celuilalt se întunecă.

— Am impresia că ți se pare amuzant, Clemens. Sunt încântat. Tare aș vrea să pot zice și eu la fel. Știi ce poate ieși din instrucțiunile de acest gen?

— O să-ți faci sânge rău?

— N-o să fiu singurul. La cea mai mică greșeală, dacă femeia asta este rănită sau i se întâmplă ceva, o să plătim cu vârf și îndesat, toți.

— Plata unei datorii ca aceasta față de societate n-ar trebui să-ți pună probleme majore, dat fiind că noi suntem deja într-un penitenciar.

— Păi, da, sigur, fă mișto. Dar nu cred că o să mai ai poftă să te dai șmecher la o adică și când autoritățile se vor hotărî să prelungească pedepsele deținuților.

Clemens se încordă aproape imperceptibil.

— Îi interesează așa de mult persoana ei?

— Ți-aș da cu plăcere să citești mesajul, dar nu e regulamentar. Dar poți să mă crezi pe cuvânt.

— Nu pricep de ce fac atâta caz. Ea a trăit o adevărată tragedie, e-adevărat, dar nu e prima care a trecut prin așa ceva. De ce-i acordă atâta importanță Compania?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Andrews își încrucișă degetele dinainte-i.

— De ce ai autorizat-o să iasă din infirmerie? Pariez că e-n legătură cu decesul lui Murphy.

Lovi biroul cu palmele.

— Accidente de acest fel sunt inevitabile când căcănarii ăștia debili sunt în călduri. Nu puteai s-o împiedici să se ducă să-i excite?

— Nu văd de ce să-i fi interzis să se plimbe. S-a înzdrăvenit. N-aveam nici motive valabile și nici autoritatea necesară pentru a-i limita deplasările.

Clemens începea să-și piardă aplombul pe care totuși și-l întreținea cu grijă.

— Eu sunt medic, nu temnicer.

Directorul se strâmbă.

—- Cu mine nu ține chestia asta. Știu foarte bine cine ești.

Tehmedul se ridică și se îndreptă spre ușă. De această dată pe masă căzu pumnul lui Andrews.

— Jos! N-am terminat.

Rămânând cu spatele și străduindu-se să nu se-nfurie, Clemens răspunse:

— Credeam că m-ai poftit să-ți fac o vizită. Nu știam că e vorba de o convocare oficială. Dar ar fi mai bine, să plec, crede-mă. Nu-mi place deloc turnura luată de discuția noastră și mi-e teamă că voi zice sau face lucruri nepotrivite.

— Ți-e teamă? Ce drăguț! Ia gândește-te, domnule Clemens. Ți-ar plăcea să dezvălui tot ce știu despre dumneata? Mass media de pe Pământ a comentat pe larg faptele dumitale, dar pe Fiorina nu se

cunoaște nimic despre trecutul dumitale. Ti-am acordat acest privilegiu pentru a-ți facilita raporturile cu pușcăriașii pe care trebuie să-i îngrijești, ceea ce ți-a adus un statut de netăgăduit dar precar. Mi-ar fi ușor să te lipsesc de el. Dacă ar trebui să ajungem aici, presupun că existența dumitale ar deveni mai puțin agreabilă.

Făcu o pauză pentru a-i îngădui interlocutorului să asimileze amenințările, apoi adăugă:

— Cum, nici o replică strălucitoare? Nici o vorbă de spirit? Să înțeleg că nu vrei ca isprăvile tale puțin onorabile să alimenteze conversațiile deținuților? Aș putea să-i povestesc și pacientei și prietenei dumitale, locotenent Ripley, trista dumitale poveste. Spre întregirea educației dumisale, e de la sine înțeles. Asta numai pentru a o incita să-și consacre unor ocupații mai constructive cele câteva zile care-i mai rămân de petrecut printre noi. Nu? Atunci stai jos, ce dracu'!

Clemens se supuse, fără să scoată o vorbă. Părea că îmbătrânise brusc, ca un om care tocmai pierduse un lucru prețios odată cu speranța de a-l mai recupera.

Andrews îl cercetă, meditativ.

— Întotdeauna ți-am vorbit fără ocolișuri fiindcă așa cred că e bine, mai ales că trăim în mediul ăsta. Nu vei fi prea îndurerat sau mirat dacă-ți declar că nu te am la inimă.

— Exact, nu sunt surprins, murmură Clemens cu o voce plată.

— Îmi inspiri chiar aversiune. Ești imprevizibil și insolent, poate, chiar periculos. Ești instruit și inteligent, dar asta te face și mai redutabil decât majoritatea deținuților. Ai prostul obicei de a contrazice și a sta de o parte. Este grav. Eu îmi exersez funcțiile de multă vreme și știu despre ce vorbesc, de ce să mă feresc. Oricare pușcăriaș ar putea să se revolte sau să aibă o criză omicidă, dar întotdeauna indivizii taciturni și șmecheri sunt cei care pun problemele cele mai serioase.

Nu mai zise nimic un timp, căzând pe gânduri.

— Dar te afli aici și n-am ce-i face. Află doar că dacă aș putea să mă lipsesc de serviciile unui med aș vrea să te știu la cel puțin un an-lumină de Fiorina.

— Îți sunt plin de recunoștință.

— Altceva nu mai ai în repertoriu, Clemens? Un număr diferit? Scutește-mă măcar acum de sarcasmele dumitale.

Se foi în scaun.

— Îți voi repeta întrebarea. Îți cer să-mi răspunzi ca și cum m-ai considera egalul dumitale din punct de vedere intelectual, un om pe care-l pot respecta chiar dacă nu-l apreciez, responsabilul securității și bunăstării tuturor, al dumitale inclusiv. Ce nu știu eu?

— Despre ce?

Andrews numără în gând până la cinci.

— Despre femeia asta. Nu face pe șmecherul. Cred că mi-am exprimat foarte clar poziția și cu titlu personal și profesional.

— De ce crezi că aș putea ști mai multe lucruri decât dumneata?

— Pentru că ești mereu în preajma ei și pentru că te bănuiesc că nu te-ngrijești doar de sănătatea ei. Îi faci toate poftele cu o grabă care nu-ți stă în fire. Ai spus că nu mai are nevoie de servicile unui med. Mă crezi orb? Crezi că m-ar fi numit în postul ăsta dacă n-aș fi fost capabil să observ astfel de anomalii? Anomalii de anormali, mormăi el.

Clemens oftă.

— Ce vrei să știi?

— Ei, așa mai merge: Ce ți-a spus? Nu despre viața ei personală. Mi se rupe. Confidențele ei, poți să le ții pentru dumneata. Mă refer la cele întâmplate înainte de venirea ei pe Fiorina. De unde vine? Care era misiunea ei? Mai precis, ce dracu' făcea la bordul unui CDS în compania unui droid făcut bucăți și a cadavrelor unei fetițe de șase ani și a unui caporal? Ce s-a ales de restul echipajului? Ce s-o fi petrecut cu nava lor?

— Aparținea unui detașament de infanteriști care a fost decimat. Nu-și mai amintește decât până la intrarea în hipersomn. Caporalul trăia atunci și chesonul crio al copilului funcționa normal. Cunoști punctul meu de vedere. Cred că fetița s-a înecat și că militarul a fost omorât în timpul amerizării catastrofale. Sunt convins, pe de-altă parte, că această misiune era secretă. N-am insistat pentru a afla mai mult. Ea are gradul de locotenent, știi bine.

— Asta-i tot?

Clemens studie fundul cești goale.

— Da.

— Nimic altceva?

— Nu.

— Ești sigur?

Medul își ridică ochii pentru a-i înfrunta privirea.

— Absolut.

Andrews se cufundă în contemplarea mâinilor sale. Era evident că tehmedul îi ascundea informații, dar încercase tot pentru a-l face să vorbească, în afară de violență. Iar constrângerea fizică ar fi fost fără efect asupra unui individ prea încăpățânat pentru a admite că nu mai avea nici o reputație de protejat.

— Ieși!

Fără un cuvânt, Clemens se ridică și plecă a doua oară spre ușă.

— Un ultim lucru...

Medul se opri pentru a-și întoarce capul spre directorul care-l observa cu atenție.

— Consider că viața noastră e liniștită. Și dumneata, fără îndoială. Această monotonie codificată este liniștitoare. Nu voi îngădui distrugerea acestui bun câștigat. Repetiția sistematică a sarcinilor obișnuite este cel mai eficace și cel mai puțin nociv dintre calmante. Voi face tot pentru a evita excitarea animalelor din cuști. Fie că va fi din cauza unei femei, a unor accidente, sau a dumitale.

— Dacă așa spui dumneata.

— Nu te lăsa dus de imaginație. Aici orice acțiune individuală este sortită eșecului. Nu gândi prea mult. Îți va dăuna poziției dumitale în sânul micii noastre comutați, mai ales față de mine, și numai dumneata vei avea de suferit. Te sfătuiesc să nu scapi din vedere niciodată care-ți sunt interesele pe termen lung. Trebuie să fii loial față de șefii tăi, nu față de o necunoscută. Nu te lăsa influențat de amăgirile provocate de plictiseală. Această femeie va pleca curând, dar noi vom rămâne aici. Totul va reveni la normal. Așa că să nu compromiți o situație de invidiat pentru niște abstracțiuni efemere. Mă-nțelegi?

— Da. Punctul dumitale de vedere e clar. Chiar și pentru unul ca mine.

— Nu vreau să am necazuri cu șefii. De nici un fel. Primesc un salariu de la ei pentru a evita complicațiile. Prezența noastră nu... nu prea e bine văzută acolo pe Pământ. Până acum, și de când asigurăm paza aici, singurele morți pe care le-am avut de deplâns au avut numai cauze naturale. Știu că ar fi fost imposibil să prevenim acest accident, dar va avea, cu toate astea, un efect foarte urât în dosarul meu. Și mi-e groază să mă prezint într-o lumină defavorabilă, domnule Clemens. Înțelegi ce vreau să spun?

— Perfect, domnule.

— Ajutoarele și proviziile vor sosi peste puțin timp. Între timp, supraveghează-l pe locotenent și, dacă remarci ceva, orice care ar putea cumva... hmmm... aduce un prejudiciu, sper că mă vei informa fără să mai stai pe gânduri. Pot să contez?

Clemens dădu din cap.

— Da, domnule.

Deși încă iritat, Andrews nu mai găsi nimic de adăugat.

— Ei, atunci e perfect. Constat că ne-am înțeles. Bună seara, domnule Clemens.

— Bună seara, domnule director.

Ieși și închise încet în urma lui.

Vânturile de pe Fiorina erau neregulate, slăbeau uneori până ajungeau simple zefire plângărețe sau se preschimbau în tornade asurzitoare, dar nu mureau niciodată. Suflau constant dinspre golf, aducând mirosul tare al perdelelor de apă smulse de pe valuri spre sectoarele exterioare ale instalației. Când furtunile sau curenții extrăgeau mirosuri mai ciudate din adâncurile mării, ele aveau grijă să le trimită în vârtejul puțului de aerisire și prin epuratoare pentru a le aminti oamenilor că această lume le era străină și că îi va ucide cu prima ocazie.

Ei nu ieșeau decât arareori. Preferau mediul familiar al vastului complex față de imensitatea opresantă a unui atât de mohorât peisaj. Nu aveau ce să vadă, cu excepția valurilor care eșuau pe nisipul negru al plajei, care să le amintească de planeta lor. Și aveau de ce să fie fericiți. Astfel de amintiri ar fi fost și mai dureroase decât cea mai grea dintre corvezi.

În apa glacială mișunau mici creaturi respingătoare ale căror mușcături erau foarte dureroase. Și când oamenii hotărau să meargă la pescuit, ei sperau să găsească o hrană mai mult materială decât spirituală. În interiorul instalației, aerul era mai cald și mai uscat. Aici, vântul nu mai era decât o muzică în depărtare, discordantă, care putea fi ignorată. Câteodată ieșirile erau necesare, dar aceste excursii erau întotdeauna foarte scurte, executate cât mai rapid cu putință.

Dar silueta care mergea prin muntele de reziduuri părea să nu se grăbească. Ripley se uita concentrată pe suprafața escavației umplute cu material de rebut. Își făcea drum printre componente gigantice, cuve de stocaj perforate, lame de foreze mari ca niște camioane și liane în culori vii: vechi mănunchiuri de cabluri electrice și de țevi corodate.

Vântul îi bătu în față și ea își ridică gulerul salopetei pe care i-o dăduse Clemens. Acest peisaj mecanic în ruină părea să se întindă la infinit și frigul începea să-i pătrundă în corp, să-i încetinească mișcările și să-i amorțească simțurile.

Dar văzu totuși filamentele argintii care ieșeau dintr-o grămăjoară de rebuturi recente. Îngenunche și porni să dea la o parte materialul inutilizabil și sacii de gunoi pentru al dezveli...

Pe Bishop.

Sau, mai exact, ceea ce mai rămăsese din el. Componentele androidului erau răspândite și ea fu nevoită să răscolească și să trieze preț de un ceas, până când consideră că recuperase tot ce-i putea fi de folos.

Încercă să-l reconstituie pe loc. Rezultatul o dezamăgi și mai ales o descurajă. Nu mai rămăsese aproape nimic din fața lui și din mandibulă, unele părți din ființa lui fuseseră zdrobite în momentul amerizării catastrofale sau pierdute prin gunoaie. Câteva bucăți de gât, din umărul stâng și din spate erau însă intacte și ea mai găsise niște captoare senzoriale căzute sau smulse din învelișul extern.

Cu o expresie sinistră, aranjă rămășițele lui Bishop într-un sac cu care se dotase.

Deodată un braț se-ndoi în jurul gâtului și niște mâini se puseră pe umerii ei. O altă mână se strecură febrilă între picioare, pentru a o mângâia cu brutalitate. Ceva se materializă dinainte-i. Zâmbea, dar expresia nu evoca veselia.

Ea strigă și scăpă de brațele care o imobilizau. Pușcăriașul căscă doar gura, surprins să vadă pumnul lui Ripley venindu-i în față. În același timp primi și un picior între picioare și se prăbuși în clipa în care Junior apărea și o înlănțui cu brațul pe femeie. O ridică, încurajat de râsul colegilor lui și o aruncă pe o țeavă ruginită. Ceilalți se apropiară și putoarea corpurilor lor alungă mirosul sării. Ochii luceau.

— Destul!

Gregor se-ntoarse și miji ochii la silueta care se înălța în apropiere. Dillon. Reuși să zâmbească,

— Ai sosit la timp, bătrâne. Vrei să treci primul?

— Am zis: "Destul!" repetă colosul pe un ton amenințător.

Junior o mai strivea încă pe Ripley sub greutatea lui și mârâi peste umăr.

— Hei, ce te-a apucat, gagiu'?

— E rău.

— Du-te, bă, dracu'!

Dillon se deplasă cu o rapiditate surprinzătoare. Cei doi bărbați se pomeniră pe jos. Junior se răsuci proiectând pumnul său enorm ca o seceră, dar adversarul său îi înfipse un croșeu în pântece și apucă o bară de metal. Junior se împletici și încercă să eschiveze măciuca improvizată. Nu fu îndeajuns de suplu și fu lovit în tâmplă. A doua lovitură, și mai violentă, îl puse la pământ.

Colegii săi dădeau înapoi, târându-se din fața lui Dillon, care lovi din nou, pentru a nu lăsa treaba făcută pe jumătate, înainte de a se întoarce spre Ripley și de a o întreba cu gravitate:

— Te simți bine?

Ea se ridică gâfâind.

— Mda. Nici o rană. Numai în amorul propriu.

— Pleacă de aici.

El arătă spre ceilalți pușcăriași.

— Trebuie să le țin o lecție de morală. O să discutăm despre elevația spiritului.

Ea dădu din cap, își luă sacul în care era Bishop și se îndreptă către ieșirea din deșarjă. Când trecu pe lângă bărbații trântiți la pământ, Gregor ridică ochii spre ea. Ripley nu scăpă ocazia să-i plaseze o directă care-i sparse buza. Plecă apoi foarte ușurată.

7

Există bezna nopții, ziua amăgitoare a viselor care este doar rodul închipuirii și, dincolo, negura spațiului interstelar punctată de un milion de trilioane de cuptoare nucleare.

Adevăratele tenebre, absența totală a luminii, starea aceea în care un proton rătăcit este o anomalie atomică, nu se află doar în profunzimile solului. "În caverne incomensurabile pentru om", s-a scris. Și în țevile și puțurile pe care oamenii le-au forat pentru a-și însuși bogăția planetelor.

Un sector al Fiorinei mai impresionant prin natura sa decât prin dimensiuni era ciuruit de asemenea excavații. Ele se intersectau aidoma unor elemnte de puzzle imens pe care nu-l puteai vedea în totalitate decât pe hărțile minerilor.

Boggs își înălță torța impregnată cu ceară pentru a privi în jur, în timp ce Rains aprindea o lumânare. Tenebrele nu-i intimidau pe acești oameni, iar temperatura era ridicată aici, aproape opresantă.

Rains puse lumânarea pe sol, lângă perete. În spatele celor trei oameni o ghirlandă de flăcări urma să se piardă în depărtare pentru a marca drumul pe care merseseră și pe care se vor întoarce pentru a reveni în sectoarele locuite de pe Fiorina.

Golic se așeză și se rezemă de o ușă încastrată în piatră. Pe tăblia lovită și uzată de mașini și timp, se găsea un panou care avertiza:

DEPOU DE DEȘEURI TOXICE:
ARIE DE STOCAJ ERMETIC:
ACCES INTERZIS PERSOANELOR STRĂINE DE SERVICIU.

Ceea ce le convenea de minune. Nu aveau nici un chef să se aventureze înăuntru.

Rains se ghemuise pentru a studia galeriile pe harta desfășurată la picioarele lui. Pe acest document nu se găseau trasate decât

pasajele verticale și orizontale și informații referitoare la perioada în care acestea fuseseră forate — dacă fuseseră astupate sau erau încă deschise. Erau reprezentate scurtăturile și tunelurile mici în care intrau doar mașinile, plus miile de conducte de aerisire... atâtea lucruri diferite materializate de culori diferite.

Informațiile culese cu ocazia expedițiilor precedente le permiteau să știe la ce să se aștepte, dar pericolele erau însă înlăturate cu totul. Un octet alterat într-un fișier stocat în banca de date era suficient pentru a deplasa un puț fără fund cu zece metri sau a-l situa în altă galerie. Fiabilitatea hărților rămânea de demonstrat și ei înaintau așadar cu băgare de seamă, având mai multă încredere în instinctul lor decât în aceste indicații, poate perimate.

Boggs se aplecă.

— Cât?

Vorbise cu voce joasă, dar întrebarea fu reverberată de pereții netezi ai tunelului.

Rains compară încă o dată informațiile de pe hârtie cu cele furnizate de înregistratorul de date.

— O sută șaizeci și șase.

Colegul lui mârâi.

— Propun să ne oprim și să o luăm înapoi.

— Imposibil.

Rains indică tunelul parcă fără sfârșit care se căsca în fața lor.

— Trebuie măcar să explorăm pasajul ăsta, dacă nu vrem să ne pocnească și pe noi Dillon.

— N-o să ne certe pentru o chestie de care n-are habar și eu n-am de gând să-i spun că ne-am întors din drum. Și tu, Golic?

Cel de-al treilea membru al trioului căuta ceva în rucsac. Auzindu-și numele, își înălță capul și se încruntă. Un sunet grav, oarecum întrebător îi ieși din gâtlej.

— Așa cum mă așteptam.

Golic se apropie de un vechi distribuitor automat, îi trase un șut, apoi forță ușa și începu să bage în rucsac pachete de narcoțigări, mestecând mereu.

La suprafață, clefăitul nu s-ar fi auzit aproape de loc, dar în acest loc închis și silențios mișcările fălcilor lui erau la fel de exasperante ca și scârțâitul unei mașini prost unse. Boggs mormăi:

— Te-ar deranja dacă ai închide gura când mănânci? Sau mai bine, ce-ar fi să-nghiți pe nemestecate? Încerc să calculez dimensiunile boxei. Să știu că dacă-i un depozit de produse toxice sau rezerva personală a unui miner, și-n balamucul ăsta nu pot să mă concentrez, ce Dumnezeu!

Rains agită harta cu un aer de reproș.

— Chiar dacă suntem singuri, nu putem nesocoti cele sfinte. Nu pronunța în van numele Domnului.

Boggs strânse din buze.

— Îmi pare rău.

Îi aruncă lui Golic o privire înveninată, dar acesta nu se sinchisi. Până la urmă renunță și se ridică să cerceteze tunelul.

— Am cutreierat tot sectorul. Am făcut destul. Câte lumânări mai avem?

Nici un răspuns.

Colegul său nu-l asculta. Se scărpina cu ardoare. O reacție nervoasă, fiindcă nici o insectă nu cuteza să intre în aceste tunele. Era atât de uimitor, atât de neobișnuit pentru acesta, încât până și Golic își întrerupse masa. Boggs se uită în direcția din care veniseră.

Lumânările care arătau drumul de întoarcere spre suprafață se stingeau una câte una.

— Asta ce căcat mai e?

Golic făcu bot și se șterse cu dosul mâinii.

— Nu trebuie să vorbești urât.

— Tacă-ți gura!

Era surprindere, nu frică, pentru că știau că în aceste galerii nu-i pândea nici o primejdie. Apoi Boggs precizează:

— Nu este interzis să zici "căcat". Dumnezeu nu are nimic de a face cu asta.

— De unde știi? bâigui Golic cu o curiozitate copilărească.

— Pentru că l-am întrebat când ne-am văzut ultima dată. Acum, fleanca!

— Dillon o să ne certe dacă ne-ntoarcem cu deștu-n gură, le aminti Golic.

Misterul îl făcea volubil. Lui Boggs aproape că-i părea rău că-i întrerupsese masa.

— Ei și? O să ne certe.

Îl văzu pe Rains aprinzând altă torță. Dezamăgit, Golic își aranjă proviziile și se ridică. Cercetară împreună tunelul. Nu vedeau ce anume le stingea lumânările,

— Trebuie să fie un curent din puțurile de aerisire. De la cel mai apropiat grup de ventilație. Dacă n-o fi furtună la suprafață. Știi ce efecte are. La dracu'! Dacă se sting toate lumânările, cum mai găsim drumul?

— Avem harta.

Cu arătătorul, Raihs lovea foaia.

— Crezi că e de ajuns?

— N-am zis asta. Doar că nu suntem într-o situație disperată. Avem o problemă de rezolvat.

— Ei bine, eu nu țin să stau aici nici un minut în plus.

— Nici eu, declară Rains înainte de a ofta. Știi ce-nseamna asta! Unul dintre noi trebuie să se întoarcă, să le aprindă.

— Dacă nu ne decidem să plecăm imediat, sugeră Boggs, trăgând nădejde.

— Mai întâi trebuie să explorăm pasajul ăsta până la capăt.

— Cum dorești, declară Boggs încrucișându-și brațele pentru a arăta că nu avea de gând să meargă mai departe. Dar e ideea ta, ai

onoarea!

— Presupun că m-ai numit voluntar.

— Dă-i torța, îi ordonă Boggs lui Golic.

Acesta ezită.

— Ne mai rămâne numai una.

— Nici o problemă. Ne rămâne un stoc de lumânări și Rains n-o să întârzie. Nu-i așa, bătrâne?

— Vin repede. N-o să țină mult.

— Atunci, de acord.

Cu părere de rău, Golic îi înmâna torța sa lui Rains care plecă pe lângă șirul de lumânări. Se oprea să le aprindă. Le găsea la locul lor și nu-și explica acest ciudat fenomen.

Un simplu curent de aer, își zise Rains. Era singura explicație. Vocea lui Boggs străbătu pasajul din depărtare.

— Hei Rains, fii atent pe unde mergi!

Trecuseră pe lângă două puțuri verticale, iar în întuneric un accident nu era exclus.

Rains fu emoționat de acest avertisment. Cei care trăiau mult timp într-un spațiu închis cu un număr redus de camarazi învățau să se întrajutoreze. Nu fiindcă Boggs avea motive de îngrijorare. Nu era omul care să comită imprudențe.

Văzu o nouă lumânare cum se stinge în fața lui și rămase perplex. Nu era nici un pic de vânt, nimic care să confirme existența unui curent de aer. Ce explicații să mai găsească? Puține animale se încumetau să pătrundă în galerii. Dacă ar fi fost vorba de o insectă destul de mare pentru a putea să răstoarne o lumânare, n-ar fi putut să răstoarne un șir întreg. Scutură din cap. O astfel de gânganie n-ar fi putut să se deplaseze așa de repede.

Atunci ce?

Flăcăruile lumânărilor pe care le aprinsese din nou îi inspirau încredere. Se ridică. Trebuia să existe o explicație foarte simplă. Înălță torța cât putu mai sus, dar nu văzu nimic.

Îngenuche în fața unei lumânări înainte de a se îndrepta spre următoarea. Lumina torței se reflectă pe peretele de rocă lucioasă.

Și pe o formă colțuroasă și masivă.

Care se mișcă.

Repede, foarte repede. Avea un luciu de cioburi de sticlă cromată, prinse în metal negru diamantin. Creatura emise un bolborosit obscen când sări pe el fără să facă alt zgomot. Nu putu să-l identifice, nu mai văzuse ceva asemănător, poate doar în coșmarurile din copilărie.

Apoi ființa fu asupră-i și el regretă că nu putea să se refugieze în universul oniric al viselor sale cele mai urâte.

La o sută de metri mai departe, țipătul său fu auzit de Golic și Boggs. Ceafa și mâinile acestuia din urmă se îmbrobonară de transpirație. Amănunt oribil, strigătul nu contenea. Slăbi lent ca un șuierat care se îndepărtează fără grabă.

Cuprins de panică, Boggs înhață torța care mai rămăsese și porni în fugă în direcția opusă punctului de origine al strigătului înspăimântător. Golic porni după el.

Nu ar fi crezut că se putea deplasa atât de repede. La un moment dat îl depășise pe celălalt, apoi începu să gâfâie și încetini pasul. Torța arunca umbre dănțuitoare pe perete, tavan și sol. Când Golic îl ajunse din urmă și se lovi de el era epuizat și dezorientat. Și numai întâmplarea făcuse că nu căzuse într-un puț de sondaj sau un tunel de legătură.

Împleticindu-se, apucă brațul colegului său și-l răsuci spre el.

Golic era cu gura căscată. Îngrozit.

— Ai auzit? Era Rains! O, Doamne Sfinte! Era Rains!

— Aha, am auzit, bâigui Boggs încercând să-ți tragă sufletul. S-o fi rănit.

Întinse torța în pasajul pustiu.

— Trebuie să ne ducem să-l ajutăm.

— Să-l ajutăm? Du-te singur, Boggs. Eu vreau numai să ies de aici.

— Calm. Și eu, și eu. Dar mai întâi trebuie să știm unde suntem.

— Alea nu-s lumânările noastre?

Bogg se întoarse și merse câțiva metri, cu băgare de seamă. Da, șirul de flăcări pâlpâitoare se pierdea în depărtare.

— Pe dracu, am luat-o pe o scurtătură. Ne-am întors. Am ajuns de unde-am plecat...

Tăcu și lumină peretele opus. O siluetă zăcea pe sol, țeapănă ca o bucată de carne într-o cameră frigorifică.

Rains.

Nu la ei se uita el ci la neant. Ochii mari erau ficși, expresia oribilă. Iar restul corpului... restul corpului....

Un fluid acid urcă în gâtul lui Boggs, care se rupse în două pentru a-i da drumul. Torța îi căzu dintre degetele înmuiate și Golic îngenunche pentru a o recupera. Se ridică și se uită în sus într-o doară.

Văzu ceva acolo, în înalt. O creatură neagră, voluminoasă, cu o față de monstru din infern. El rămase cu gura căscată și ea se apropie agățată de tavan cu picioarele ei cu gheare, asemenea unui liliac gigantic, și mâinile ei cu degete ca niște cabluri articulate se strânseră pe capul lui Boggs, sufocat din cauza vomei.

Cu o sucire smucită, grozăvia arahneană îl decapită așa cum Golic ar fi deșurubat un șurub ajuns la căpătul filetului. Dar rezultatul era diferit. Sângele țâșni din trunchi și împroșcă creatura, cadavrul lui Rains și pe Golic care nu putea să-și ia ochii de la scenă. Și când își învinse paralizia, ceva se rupse în mintea lui.

Cu indiferență, dihania zvârli capul lui Boggs și apoi se răsuci încet spre ultimul bibed. Colții îl luceau precum lingourile de platină care plecau altădată de pe lumea Fiorinei.

Golic fugi în tunel, urlând ca și cum era urmărit de toate legiunile infernului. Nu se uita unde se duce. Se căznea să uite ce văzuse și —

mai ales — avea grijă să nu se uite înapoi. Nu cuteza.

Știa prea bine ce risca să vadă dacă nu rezista curiozității.

Rămășițele lui Bishop erau dispuse cu grijă pe pupitru, sub lumina crudă a proiectoarelor instalate la verticală. Uneltele se odihneau în suporturile lor gata de lucru. O mulțime de fibre subțiri ca firul de păr formau niște fascicole zigzagate.

Ripley le asamblase cum știuse ea mai bine. Nu avea calificarea necesară pentru cea mai mică intervenție la nivelul microscopic. Pierduse mult timp cu conectarea și inserarea, atașarea și îmbinarea unor elemente care era evident că mergeau împreună, sperând că nimic din ceea ce era vital nu-i va depăși talentele de improvizație limitate.

Își șterse ochii și-și studie lucrarea. Deși încurajator, aspectul era secundar. Teoretic, ar putea reuși. Dar, dacă s-ar ține cont de teorie, n-ar fi trebuit să se găsească într-o asemenea situație.

Doar o încercare i-ar permite să se lămurească. Testă conexiunile principale apoi atinse ușor un întrerupător. Un sfârâit o făcu să tresară. Refăcu un racord și reîncepu. De această dată, nu se produse nici o scânteie.

Inseră cu grijă un fascicol de fibre optice în ceea ce era, nădăjduia ea, o priză al cărei program de triaj încorporat nu fusese șters. Pe un aparat de măsură instalat alături, indicațiile furnizate de un cadran digital roșu trecură imediat de zero la o valoare situată între șapte și opt. Împinse un întrerupător și data fluctuă, apoi se stabiliză. Ochiul încă intact al androidului clipi. Ripley se aplecă pentru a-i spune, surprinsă că murmura:

— Ordin de interacțiune verbală. Secvență de auto diagnostic.

În interiorul craniului stâlcit, un component gemu. Niște indicatoare ale aparatului de măsură clipiră, ca pentru a o încuraja.

Un bolborosit de neînțeles ieși din laringele artificial și buzele de colagen se întredeschiseră.

Nerăbdătoare, femeia vârî degetele în gâtlejul desfăcut al lui Bishop. Sunetele încetară și ochiul unic o fixă.

— Ripley.

Ea trase aer în piept. Restabilise vederea, facultățile cognitive și memoria. Urechile păreau intacte, dar aspectul lor avea mai puțină însemnătate decât starea circuitelor lor interne.

— Salut, Bishop.

Intonația afectivă a vocii ei o surprinse. Nu se adresa totuși unei ființe umane.

—— Cer un autodiagnostic preliminar.

După un moment, androidul își dădu ochiul unic peste cap, ceea ce pentru ea era foarte elocvent.

— Nu este grozav. Fără funcțiuni motrice, perifericele extracraniene nu mai răspund, imposibilitatea de executare a celui mai mic program. Capacități senzoriale minimale. Pronosticul nu este deloc optimist.

— Îmi pare rău, zise ea, sinceră. Speram mai mult.

— Nu cât mine.

— Simți ceva?

— Da. Mă dor picioarele.

— Regret...

— Liniștește-te. Aceste dureri nu sunt de fapt decât niște date printre altele, iar informațiile de care dispun nu mă lasă să presupun că sunt eronate. Exact?

— Așa se pare, răspunse ea, înainte de a-i adresa un surâs trist. Mi-e teamă că picioarele tale și aproape tot restul corpului au cunoscut soarta celor trecătoare.

— Păcat. Regret că de fructul unei munci atât de minuțioase s-a ales praful. Dar aceasta are o importanță secundară, nu-i așa? Eu nu sunt, la urma urmelor, dacât un prăjitor de pâine perfecționat. Și

dumneata, ce mai faci? Noua frizură îți vine foarte bine. Parcă sunt eu, leit, când am ieșit de pe banda de montaj, până să ajung în atelierul de finisare. Chiar dacă craniul dumitale este mai puțin strălucitor decât al meu.

— Constat că simțul umorului ți-a rămas intact.

Un clipit.

— Am precizat că eram încă în posesia facultăților mele mentale de bază, dar ceea ce ai remarcat nu ocupă decât o infimă parte din memoria mea vie.

— Nu sunt de aceeași părere, făcu ea și nu mai zâmbi. Am nevoie de ajutorul tău.

Dintre buzele artificiale se auzi iar un gâlgâit.

— Nu conta prea mult pe mine.

— Nu mă interesează capacitățile tale de analiză ci acelea de sondaj direct. Lumea pe care ne aflăm suferă de o penurie de material adecvat. Eu vreau să știu dacă poți să ajungi la memoriile înregistratorului de zbor al unui CDS.

— Fără probleme. De ce?

— Vei putea găsi mult mai repede decât mine anumite informații și apoi să-mi faci un raport verbal.

Ochiul se învârti în cavitatea oculară.

— Văd cutia neagră. Dar va trebui să stabilim o legătură craniană directă, având în vedere că mi-am pierdut toate apendicele.

— Știu.... totul e pregătit... sper.

— Atunci, hai, branșează-mă.

Ea luă un filament care ieșea din cutia neagră și se aplecă asupra craniului lipsit de corp.

— E prima dată când fac așa ceva. N-o să te doară?

— Dimpotrivă, cred că va fi stimulant.

Ea dădu din cap și inseră ușor firul într-una dintre prizele de la ceafa lui Bishop, răsucindu-l puțin pentru a-l înțepeni.

— Gâdilă.

Ea-și retrase degrabă degetele.

— Glumeam, precizează androidul zâmbind. Acum, rămâi pe recepție, te rog.

El își închise ochiul și ceea ce mai rămăsese din frunte se încreți sub efectul concentrației. Ceea ce vedea ea se datora unui simplu program estetic, dar era fericită să constate că Bishop nu-și păstrase doar funcțiile elementare.

— Cucu! Iată-mă din nou, murmură el în sfârșit. A durat mai mult decât era prevăzut deoarece a trebuit să ocolesc numeroase sectoare avariate.

— Am testat înregistratorul imediat după ce l-am recuperat și mi s-a părut că era în bună stare.

— Este. Nu mă refeream la niște circuite personale. Ce vrei să știi?

— Tot.

— Înregistrator de zbor McNary, model OV-l22, număr de serie EV-2664374, instalat...

— Ți s-au ars cumva microprocesoarele de interpretare a limbajului? Știi ce mă interesează. Informațiile stocate de la începutul alertei. Ce anume s-a întâmplat pe Sulaco. De ce au fost evacuate chesoanele crio.

Un alt glas ieși din laringele androidului, o voce feminină și anemică.

— Acumulare de vapori explozivi în secția criogenică. Incendiu în secția criogenică. Îmbarcare imediată a întregului personal la bordul CDS-urilor.

Își regăsi timbrul obișnuit pentru a preciza:

— După aceea, este cam același lucru, forma variază oarecum. Dorești să auzi tot?

Ripley își frecă bărbia, gândindu-se.

— Nu, ajunge deocamdată. Gaze explozive? De unde proveneau? Ce anume a provocat incendiul?

Neprimind nici un răspuns, ea se îngrijoră.

— Bishop, mă auzi?

Se auzi mai întâi un gâlgâit, apoi vocea blândă de sinteză a androidului.

— Îmi pare rău, este mai dificil decât credeam eu. Circuitele atinse sălbatic. Pierd memoria și capacitățile de reacție. Nu știu cât timp voi mai rezista. Ar fi bine pentru dumneata să-mi pui întrebări concise.

— Nu mă lăsa, Bishop. Te întrebam despre cauzele acestui incendiu.

— Incendiu...

Ea auzi sfârâitul.

— ... da. De origine electrică, sub planșeul secției criogenice. Vaporii au fost produși de către un catalizator în niște module deteriorate. Ventilația era în pană. Fapt ce a constituit o amenințare directă pentru echipaj. Și a dus la decizia de evacuare. O explozie care s-a produs la bord după plecarea CDS-urilor a alterat sistemul de ghidare al CDS-ului nostru. Iată de ce amerizarea a lăsat de dorit. Nu știu ce s-a întâmplat cu Sulaco, dar dispun de informații despre zborul nostru până pe această planetă.

— Fără importanță. Detectoarele au semnalizat mișcări de origine organică la bordul navei, înainte de evacuarea noastră?

Tăcere, apoi:

— Ripley, totul e atât de întuneric aici, în mine. Este prima dată când domnește aici o negură atât de adâncă. În timp ce-ți vorbesc, simt cum mi se ard circuitele. Raționarea îmi reclamă eforturi din ce în ce mai mari și trebuie să mă mulțumesc cu logica pură. Nu-mi place deloc. Lipsește căldura umană. Este prea diferit de ceea ce eram. Eu nu mai sunt același.

— Mai fă încă un mic efort, Bishop.

Ea mări tensiunea de alimentare apoi se grăbi să revină la nivelul normal constatând că ochiul unic se bulbucase.

— Tu știi ce vreau să aflu. Se găsește prin datele înregistratorului de zbor dovada faptului că la bordul lui Sulaco cei patru supraviețuitori de pe Acheron nu erau singuri? Unul dintre monștrii ăia a părăsit lumea aceea odată cu noi? Bishop?

Nimic. Ea ajustă reglajele, împinse niște comenzi. Ochiul se rotea în orbită.

— Oprește-te. Sunt încă aici cu tine. Și știu ce vrei să cunoști. Dar am nevoie de timp pentru a-mi găsi cuvintele. Răspunsul la întrebarea ta este DA.

Ripley inspiră adânc. Avea impresia că atelierul se strângea în jurul ei, că pereții se apropiau. Dar nu s-ar fi simțit mai ocrotită la Infirmerie. Știa că nu există nici un loc inaccesibil pentru aceste ființe.

— A rămas acolo, sau a plecat în CDS?

— S-a ținut mereu după noi.

— Compania știe?

— Ea a fost informată despre tot ceea ce s-a întâmplat la bordul lui Sulaco de la plecarea de pe Pământ. Până în acest moment, dacă nu a fost distrus de explozie, toate datele care ajung la ordinatorul central sunt retransmise simultan prin com.

O cuprinse o senzație angoasantă de déjà-vu.

Avusese deja discuții cu Compania pe această temă și știa că bunul simț și sentimentele omenești ale conducătorilor ei treceau pe planul doi, după a aviditate fără margini. Acolo pe Pământ, responsabilii îmbătrâneau și erau înlocuiți, dar politica lor — fără a mai vorbi de morală — rămânea neschimbată. Și chiar dacă s-ar fi produs o revoluție, Ripley nu-și putea permite să riște.

— Mai este ea interesată de acești extratereștri?

— Nu știu. Nu-i cunosc adevăratele scopuri. Nu cred, dar nu este o certitudine. Mă simt cam confuz.

— Fă-mi un serviciu, Bishop. Încearcă să fii sigur.

Așteptă o vreme, timp în care el își explora memoriile.

— Regret, zise el în sfârșit. Nu am găsit nimic. Dar acest lucru nu înseamnă că n-a fost niciodată ceva în acest sens. Eu nu mai am acces la adresele unde astfel de date ar trebui în mod logic să fie stocate. Aș dori să te-ajut, dar în starea mea actuală nu mai sunt bun de mare lucru.

— Nu vorbi prostii. Programul tău de identificare este intact.

Ea se aplecă pentru a mângâia cu tandrețe baza craniului decapitat.

— Tu ești același, acolo, înăuntru. Voi păstra programele tale. Aici nu lipsesc memoriile disponibile. Dacă voi supraviețui, te voi lua cu mine. Știu că vor putea să te reconstituie.

— Dar cum vei prezenta tu personalitatea mea? Copiind-o după o memorie moartă de tip standard? Îmi dau seama. Fără percepții senzoriale, nimic. Orb, surd, mut și paralizat. Oamenii numesc această stare TRECERE. Știi tu ce nume îi dau androizii? NĂRUIRE. Năruire electronică. Nu, mulțumesc. Îmi doresc să încetez de a exista decât să mă cufund în nebunie.

— Tu nu vei înnebuni, Bishop. Ai un caracter prea puternic.

— Crezi? Rezistența mea este legată direct de corpul meu și de programele mele. Primul a fost distrus și cele secundare se șterg. Prefer să rămân o amintire intactă decât o realitate imperfectă. Este posibil să mă recreeze, să-mi dea un corp nou, dar egoul meu va fi iremediabil alterat și voi suferi poate o pierdere de identitate. Nu voi mai redeveni cel mai bun din seria mea. Nu țin să trăiesc așa ceva. Înțelegi ce reprezintă faptul de a ști că vei fi inferior celui ce-ai fost? Nu, mulțumesc. Prefer non-existența.

Ea ezită.

— Ești sigur?

— Fă-o pentru mine, Ripley. Îmi datorezi asta.

— Nu-ți datorez nimic, Bishop. Nu ești decât o mașină.

— Pe Acheron v-am salvat. Pe tine și pe fetiță. Fă-o... pentru... un prieten.

Ea dădu din cap, fără convingere. Ochiul clipi o ultimă oară, apoi pleoapa se închise ușor. Nu se produse nici reacție, nici o tresărire, atunci când ea debranșă filamentele. Capul încremeni pe platoul pupitrului.

— Regret, Bishop, dar te găsesc prea simpatic ca să renunț la tine. Dacă ești reparabil o să am grijă să te pun eu pe picioare. Dacă nu, odihnește-te în pace pe tărâmul de dincolo al androizilor. Sper că acolo nu se visează. Dacă totul merge bine, mă-ntorc să te iau.

Își ridică privirea și se trezi fixând un holo agățat pe peretele opus. Se vedea acolo o căsuță cu acoperiș de paie cuibărită într-un pâlc de pomi și tufișuri. Un pârâu cristalin curgea prin față, iar cerul era străbătut de câțiva nourași. Privea în continuare scena când peisajul se adumbri și asfințitul înflăcără cerul.

Întinse mâna spre pupitru și bâjbâi până când degetele apucară un extractor de precizie. Aruncată cu toată puterea și cu un surplus de energie datorat strigătului de mânie și de frustrare, unealta făcu să se sfarme în fragmente lucitoare această simulare prea bucolică.

Pe haina lui Golic, sângele începuse să se usuce, devenind o substanță densă și lipicioasă, dar încă destul de fluidă ca să picure pe masa cantinei. Mânca liniștit cu lingura fulgi crocanți de cereale. Făcu o pauză pentru a presăra zahăr, luat dintr-un castron. Stătea cu ochii numai pe mâncare, dar fără să vadă. Ceea ce vedea el era personal, interior.

Bucătarul care asigura permanența în această zi, un anume Eric, intră cu un braț de farfurii, se îndreptă spre prima masă, îl zări pe Golic și încremeni. Din fericire vesela era incasabilă fiindcă era foarte greu de procurat, aici, pe Fiorina.

— Golic!

Omul își vedea de mâncare.

Zarva produsă de vasele care se împrăștiau pe jos atrase niște curioși. Dillon, Andrews, Aaron, Morse și Arthur veniră la bucătar pentru a vedea strigoiul.

Golic remarcă în cele din urmă atenția ce i se acorda, își înălță capul și zâmbi.

Fără să înțeleagă.

Ripley era așezată în fundul infirmeriei, când îl aduseră. Ea se uita fără o vorbă la Dillon, Andrews, Aaron și Clemens care-l îndrumau pe Golic către un pat pe care îl întinseră. Îi puseseră o cămașă de forță acestui om cu capul ras și cu fața însângerată și care se uita în toate părțile pândind gurile de aerisire, tavanul și ușa.

Clemens făcuse totul pentru a-l face cât mai prezentabil cu ajutorul unor șervețele, detergenți și dezinfectanți. Starea pacientului său nu era atât de gravă pe cât lăsa să se înțeleagă aspectul său. Cel puțin pe plan fizic. Andrews, Aaron și Dillon îl legară de pat.

— Așa, să nu m-ascultați! Să nu mă credeți! N-are importanță. Nimic nu mai are importanță. O să crăpați toți, turmă de tâmpiți smeriți! Fiara a ieșit din bârlog pentru a se-ndestula cu carne omenească. Nimeni n-o poate opri. A sunat ceasul Judecății de Apoi.

Nu-i mai băgă în seamă, pentru a privi în gol.

— Am văzut-o. Ea m-a privit. Ea n-avea ochi dar m-a privit.

— Și Boggs și Rains? întrebă calm Dillon. Unde sunt ei? Ce s-a întâmplat cu ei?

Golic clipi și remarcă prezența lor.

— Nu eu. Acolo, în tunel. N-au avut nici o șansă, niciuna. Dragonul i-a omorât. Gâtuiți ca niște porci. Nu eu. De ce sunt eu acuzat? Nimeni n-o va opri.

Începu să râdă și să plângă, simultan.

— N-aveau nici o șansă, nu, nu, niciuna!

Clemens îi îngrijea acum ceafa.

Andrews observa epava tremurătoare a ceea ce fusese ființă umană, chiar dacă nu fusese în posesia tuturor facultăților. Era nemulțumit, dar nu furios. N-avea pe ce să se mânieze.

— Complet nebun. Nu zic că ar fi cineva răspunzător, dar ar fi trebuit pus în lanțuri. La figurat, evident, declară directorul și-i aruncă o privire medului. Pus sub observație și sedative. N-ai remarcat nimic, domnule Clemens?

— Îmi cunoști limitele. Eu nu stabilesc diagnostice. doar prescriu tratamente.

Aproape terminase. Golic era mai prezentabil, dacă nu luai în seamă privirea de dement.

— Da, desigur. Psihologia preventivă nu este specialitatea dumitale, nu-i așa? Dacă ar fi trebuit să vadă cineva semnele prevestitoare ale acestei crize, eu eram ăla.

— Domnule director, nu este din vina dumitale, interveni Aaron.

— Nu asta am vrut să spun. Îmi exprimam regretele cu voce tare. Se întâmplă ca nebunia să se pitească în adâncul ființei, tăcută și invizibilă. Așteaptă doar un stimul ca să izbucnească. Cum sunt semințele plantelor acelea din deșert care nu se împrăștie decât o dată la zece sau unsprezece ani, când ploile sunt abundente.

Suspină.

— Tare-aș vrea să văd o mică aversă, ca pe Pământ!

— Acesta-i cuvântul, domnule director, continuă Aaron. El este nebun ca Pălărierul din Alice.

— Ador anacronismele cu care agrementezi vorbele dumitale, domnule Aaron.

Andrews se uită la pușcăriași.

— S-a calmat puțin. Amplasarea permanentă sub tranchilizante este o soluție costisitoare pe care va trebui să o justificăm. De aceea o să-l izolăm un timp, domnule Dillon. N-aș vrea ca divagațiile lui să producă panică. Clemens, administrează-i sedative cât să nu perecliteze viața lui și a camarazilor săi. Domnule Dillon, contez pe

dumneata să-l supraveghezi când va ieși din infirmerie. Sper că starea lui se va ameliora. Ar fi simplu.

— Foarte bine, domnule director. Dar este exclusă administrarea de altfel de medicamente până nu ne spune ce s-a întâmplat cu colegii lui.

— Nu trebuie să sperăm că vom obține ele la el niște informații coerente, declară Aaron.

— Ar trebui totuși să încercăm.

Dillon se aplecă peste Golic și-l cercetă.

— Vino-ți în fire. Răspunde-mi; unde sunt camarazii noștri? Unde sunt Rains și Boggs?

Omul își umezi buzele. Sângera, cu toate îngrijirile lui Clemens.

— Rains, murmură.

Efortul cerut pentru concentrare îi îndoi sprâncenele.

— Boggs?

Brusc ochii se căscară și capul se ridică de parcă-i vedea pentru prima oară.

— Nu eu! N-am fost eu! A fost...

Începu iar să se smiorcăie și să strige din nou, isteric.

Andrews clătină trist capul.

— Un caz disperat. Domnul Aaron are dreptate. Nu vom obține nimic prea repede de la acest năpăstuit. Poate niciodată. Și noi nu ne putem permite să așteptăm.

Dillon se îndreptă.

— Care-i decizia dumitale, domnule director?

— Va trebui să trimitem o echipă să exploreze tunelele. Niște oameni zdraveni care nu se tem nici de întuneric și nici de semenii lor. Din păcate, s-ar putea ca acest bolnav mental să-și fi asasinat colegii. (Ezită.) Cei care cunosc trecutul său știu că această ipoteză trebuie luată în seamă.

— N-ai de unde să știi, protestă Dillon. El nu m-a mințit niciodată. E puțin nebun și prost, dar a spus întotdeauna adevărul.

— Ești bine intenționat, domnule Dillon, dar poți ajunge să fii mult prea indulgent, declară Andrews, ținând pentru el reflexia sarcastică la care se gândea. Aș putea chiar spune că nu merită încrederea dumitale.

Dillon își strânse buzele.

— Eu nu sunt naiv, domnule. Știu destule lucruri despre Golic ca să fiu cu ochii pe el și să-l ajut.

— Perfect. Nu doresc ca deținuții să fie destabilizați de divagațiile lui.

Ripley se ridică și se apropie de grupul lor. O priveau toți.

— Este foarte probabil ca omul acesta să spună adevărul.

Clemens se holbă la ea, cu gura căscată. Ea nu-l luă în seamă.

— Trebuie să-i cer niște precizări despre acest dragon.

— Îți interzic, locotenente, îi ordonă sec Andrews. Opinia dumitale nu prezintă interes, pentru că nu cunoști faptele.

El arătă spre Golic.

— Acest individ a fost recunoscut vinovat de mai multe omoruri. Toate nejustificabile și îngrozitoare totodată.

— Eu n-am făcut nimic, protestă omul, imobilizat în cămașa de forță.

Andrews se răsuci.

— Nu-i ăsta adevărul adevărat, domnule Dillon?

— Mda, mormăi colosul în silă. Asta nu se poate nega.

— Trebuie să-ți vorbesc, directore, insistă Ripley, este foarte important.

El stătu o clipă pe gânduri.

— Voi fi încântat să-ți acord o întrevedere după ce terminăm aici. Îți convine?

Ea vru să mai spună ceva, dar se răzgândi și dădu din cap.

8

Aaron luă carafa cu apă și umplu paharele. Inutil. De când începu Ripley cu explicațiile uitară de lucruri atât de neînsemnate ca setea.

Ea le povesti tot ce se întâmplase de la descoperirea ouălor în cala navei gigantice de origine necunoscută, eșuată pe Acheron, și moartea tuturor membrilor echipajului lui Nostromo până la înfruntarea recentă de pe Acheron și fuga ei împreună cu colegii, morți între timp.

Capacitatea ei de a-și aminti toate incidentele și amănuntele însemnate puteau surprinde, dar a-și aminti nu era o problemă pentru ea. Toate necazurile ei veneau tocmai din faptul că nu era în stare să uite.

Nu zise niciunul nici un cuvânt, un timp după ce ea terminase. Ripley bău jumătate din paharul ei cu apă purificată, examinându-l pe director.

El își încrucișă mâinile pe burtă.

— Ia să vedem, dacă am înțeles bine, locotenente. Zici așadar că avem de-a face cu o insectă carnivoră mare de doi metri cincizeci care are ca sânge un acid și care ar fi venit pe Fiorina la bordul capsulei voastre de salvare. Așa e?

— Nu știu dacă este o insectă. Este o analogie care-ți vine imediat în minte, dar nu știu clasificarea care le-ar conveni acestor creaturi. E greu să-i studiezi fiindcă fluidele corporale ale monștrilor dizolvă instrumentele chirurgicale utilizate pentru autopsie și fiindcă devoră sau fecundează toate ființele umane pe care le întâlnesc vii. Colonii de pe Acheron s-au consacrat unor asemenea cercetări, dar au plătit scump. Au fost decimați până să apuce să descopere ceva util. În plus, arhivele lor au fost distruse de explozia centralei de fuziune. Știm foarte puține despre acești extratereștri, numai generalități. Tot ce putem spune, fără a risca să ne înșelăm prea tare, este faptul că organizarea lor bio-socială amintește de cea a insectelor sociale de pe

Pământ: furnici, albine, etc. Și asta-i practic tot. Inteligența lor este cu siguranță mai dezvoltată decât cea a artropodelor dar ar fi imposibil de afirmat în acest stadiu dacă sunt dotate cu rațiune... conform accepției pe care o dăm noi acestui termen. Eu bănuiesc că pot să comunice între ele datorită mirosului, dar poate că au și alte simțuri de care noi n-avem habar. Sunt incredibili de rapizi, puternici și rezistenți. Am văzut pe unul supraviețuind în vidul interstelar până în momentul în care l-am ars cu propulsoarele aparatului meu.

— Am putea adăuga că omoară tot ce mișcă și că nu sunt de loc simpatici, conchise Andrews. După spusele dumitale, bineînțeles. Și speri să înghit o poveste atât de abracadabrantă?!

— Ăsta-i cuvântul, domnule, interveni Aaron, o capodoperă a genului, nu mai auzisem asemenea inepții.

— Nu, n-am nici o șansă să vă conving, răspunse calm Ripley. Am mai avut de-a face cu oameni ca voi.

— Prefer să ignor reflexia dumitale răuvoitoare, replică Andrews, fără să se șifoneze. Să zicem că te cred. Ce propui să facem? Să ne scriem testamentele și să așteptăm să fim devorați?

— Unii s-ar putea resemna, dar nu eu. Putem combate chestiile astea. Nu sunt indestructibile. De ce anume dispuneți aici?

Andrews își desfăcu degetele îndurerat.

— Suntem într-o închisoare și, deși nu ne temem de o evadare fiindcă nu există un alt loc mai plăcut, ar fi riscant să dispunem de un arsenal. Unii deținuți s-ar putea hotărî să pună mâna pe el pentru a ocupa naveta de aprovizionare sau pentru cine știe ce alte idei nebunești. Nu poți fi tentat de ceea ce nu există.

— N-aveți mijloace de apărare de nici un fel?

— Îmi pare rău. Aici e un centru de detenție modern, "civilizat". Totul se bazează pe un fel de cod al onoarei. Cu toate că oamenii aceștia sunt foarte periculoși, ei nu fac decât să-și plătească datoria față de societate. Ei asigură niște funcții de pază. Companiei îi era teamă ca existența unui depozit de arme să nu-i perturbe și să nu

dăuneze executării sarcinilor lor. De ce sunt decât doi supraveghetori? Eu și cu Aaron? În alt context, douăzeci de oameni înarmați până-n dinți n-ar putea ține piept acestei adunături de asasini.

Făcu o pauză, gânditor.

— Avem cuțitele mari din abatoare, cele de la cantină și bucătărie. Ar mai fi topoarele de la posturile de incendiu care se găsesc peste tot. Nimic cu adevărat eficace.

Ripley se lăsă în scaun și mormăi:

— Ei, atunci vom dispărea cu toții.

— Greșești, numai dumneata vei dispărea, replică directorul calm. Vei rămâne la infirmerie. În carantină.

— De ce? întrebă ea, uluită.

— Pentru că de când ai venit ești o problemă pe care trebuie s-o rezolv. Cât mai repede. Voi fi mai liniștit știind mereu unde te afli. Oamenii nu mai au stare. Dacă te vei mai plimba pe unde vrei și unde nu trebuie, vei avea asupra lor o influență destabilizatoare.

— Nu poți lua o astfel de măsură. N-am făcut nimic condamnabil.

— Dar n-am pretins contrariul. Te consemnez la domiciliu pentru a te proteja. În calitate de director al acestei închisori, am toată puterea. N-ai decât să depui plângere împotriva mea, când te vei întoarce pe Pământ.

Îi zâmbi părintește.

— Te vei simți bine, locotenente. Și mă-ndoiesc că vei fi deranjată de un mare monstru sângeros. Înțeles? Da, constat că ești o fată de treabă. D-l Aaron te va escorta.

Ripley se ridică.

— Comiți o greșeală.

— D-asta n-o să dorm eu! Aaron, după ce l-ai condus pe locotenent până la noul său domiciliu, formează echipe de cercetare. Fără să pierzi timpul. Deocamdată, nu dispunem decât de divagațiile lui Golic. Boggs și Rains poate că nu sunt decât răniți și așteaptă ajutoare.

— Bine, domnule.

— Te-nșeli, Andrews, insistă Ripley, amarnic. Nu-i veți mai găsi în viață.

— Om vedea, răspunse el, urmărind-o din ochi pe femeia care ieșea împreună cu asistentul lui.

Ea se așeză pe pat, speriată și înfuriată. Clemens stătea lângă ea și o observa. Ea își înălță capul auzind vocea lui Aaron retransmisă prin sistemul lor de comunicație general.

— Toată lumea la raport în cantină. Domnul Andrews cere adunarea. Convocarea la cantină, imediat.

Un bâzâit electronic scurt punctă mesajul subdirectorului.

Ripley se uită la tehmed.

— E într-adevăr imposibil să părăsești Fiorina? Nu există o navetă de salvare? Un mijloc de a fugi de pe lumea asta?

Clemens scutură din cap.

— Ai uitat oare că noi suntem într-o închisoare? Nu există nici o ieșire. Singurul nostru contact cu exteriorul este nava care vine să ne aprovizioneze o dată pe semestru.

— Asta-i tot?

— Fără panică. Compania a trimis o echipă care să te recupereze și să lămurească toată povestea asta. Ar trebui să sosească cât de curând.

— Adevărat? Adică?

— Nu știu.

Clemens era vizibil preocupat de altceva decât moartea nefericitului Murphy.

— Până acum, nimeni nu s-a grăbit să vină să ne vadă. Ar fi mai degrabă invers. Deturnarea unei nave de pe ruta ei normală este și complicată și costisitoare. Poți să-mi spui despre ce ai vorbit cu Andrews?

Ea îi întoarse spatele.

— Nu, nu vreau, m-ai crede nebună și tu.

Ea își concentră atenția spre colțul opus al camerei și asupra lui Golic care privea în gol, în catatonie. Era mai prezentabil de când Clemens îi făcuse toaleta.

— Nu e prea frumos, murmură tehmedul. Cum te simți?

Ea-și umezi buzele.

— Mai calmă. Dar mi-e greață și mă simt murdară și-n toane proaste.

El se îndreptă.

— E șocul. O reacție naturală, după toate prin care ai trecut. Sunt uimit că n-ai ajuns să contempli un perete, ca Golic.

El se apropie pentru a o examina sumar, apoi se îndreptă spre un fișet, îl deschise și căută înăuntru.

— Se pare că ai mare nevoie de cocteilul casei.

Ea îl văzu luând un pistol pentru injecții.

— Nu, nu trebuie să am simțurile moleșite.

Ea pândea instinctiv toate accesele: gurile de aerisire, ușa. Dar vederea i se tulbura, simțurile îi amorțeau. Veni spre ea cu injectorul în mână.

— Ai văzut cum arăți? Poate te crezi în putere. Ești gata să te prăbușești. Corpul, într-adevăr, este o mașină performantă, dar, ca toate mașinile, se strică atunci când îi ceri prea mult.

— Lasă lecțiile. Știu toate chestiile astea. Fă-ți meseria.

Ea își suflecă o mânecă.

În colț, omul imobilizat bodogănea:

— Nu știu de ce mă acuză pe mine de toate câte se întâmplă? Ciudat, nu? Isuse, nu sunt sfânt, nici pe departe, dar de ce vor oamenii să găsească un țap ispășitor?

— Este ceva foarte profund, comentă Clemens. Mulțumesc, Golic.

El umplu injectorul. Verifică doza.

Ripley se uită în direcția lui Golic și fu surprinsă de zâmbetul lui și expresia de beatitudine specifică debililor profunzi. Își întoarse capul dezgustată pentru a se gândi la lucruri mai importante.

— Ești măritată? o întrebă din senin omul în cămașă de forță.

Ea tresări.

— Eu?

— Ar trebui, precizează Golic cu seriozitate, să ai copii... o fetiță drăguță. Știam o sumedenie. Acasă mă iubeau toți. Și dumneata vei muri.

Începu să fluiere.

— Ești? se interesă Clemens.

— Ce?

— Măritată.

— De ce?

— Simplă curiozitate.

— Nu.

Se apropie de ea.

— Și dacă ai fi cinstit cu mine?

— El ezită.

— Ai putea fi mai clară?

— Atunci când eram curioasă să aflu de ce ai fost repartizat aici, ai ocolit întrebarea. Când te-am întrebat despre matricola tatuată pe ceafă, ai schimbat imediat subiectul.

El se uită aiurea.

— E o poveste lungă. Foarte tristă și chiar un pic melodramatică.

— Spune-mi-o, totuși.

Ea își încrucișă brațele și se așeză din nou pe pat.

— Ei bine, toate necazurile mele vin din faptul că eram un subiect foarte promițător. Știam o grămadă de lucruri, știi? Eram strălucitor în societate și credeam că puteam să mă descurc în orice situație. Așa a fost o perioadă. La ieșirea de la facultatea de Medicină, făceam

parte din cei mai buni. În pofida unei obișnuințe benigne, credeam eu, la midafină. Cunoști acest produs farmaceutic?

Ea scutură din cap încet.

— Ei bine, e vorba de un adorabil lanț de peptide și asimilate. Midafina aduce o senzație de invincibilitate, fără să modifice capacitățile de judecată. Dar pentru asta, trebuie s-o ai în sânge constant, în același procent. Eram șmecher și nu-mi eram greu să mi-o procur, oriunde lucram. Toți mă considerau ca un viitor medic de fală. Un individ talentat, energic, cu o perspicacitate și o conștiință profesională ieșite din comun. Nimeni nu bănuia că eram principalul meu pacient. S-a întâmplat în primul an de internat. Cei de la Centru erau încântați să mă aibă printre ei. Munceam cât doi, fără să mă plâng. Diagnosticele mele erau fiabile. Prescripțiile eficace. Asigurasem o permanență de treizeci și șase de ore la urgențe. Mă întorsesem acasă și mă pregăteam să mă abandonez unei agreabile senzații de imponderabilitate, când comul a bâzâit. Sărise un grup sub presiune la stația de alimentare a Centrului. Toți membrii personalului trebuiau să meargă să dea o mână de ajutor. Erau vreo treizeci de răniți grav, dar numai câțiva aveau nevoie de îngrijiri intensive. Era nevoie ca să fie totuși îngrijiți repede și ceilalți... O muncă de pură rutină. Nimic complicat, oricare intern cât de cât competent se putea ocupa de ei. Mă gândeam că-mi voi face treaba și mă voi întoarce acasă până să observe cineva verva și prospețimea surprinzătoare la un tip scos din pat la ora trei dimineața.

Făcu o pauză să-și ordoneze gândurile.

— Din treizeci de pacienți, unsprezece au decedat, ca urmare a unei erori de dozare a antalgicelor. Un lucru atât de banal. Atât de simplu. La îndemâna primului venit, dar nu și a unui tip injectat cu midafină. Și totuși, foarte rar drogul acesta afectează capacitatea de discernământ. Asta nu se întâmplă aproape niciodată.

— Îmi pare rău, făcu ea cu voce stinsă.

— Dacă te referi la mine, n-ai de ce. Nimeni nu s-a îndoiosat de soarta mea atunci. M-au condamnat la șapte ani de recluziune urmați de o libertate condiționată pe viață și mi-au limitat autorizația la categoria 3C, cu numeroase restricții referitoare la activitățile mele profesionale. În pușcărie, m-au dezintoxicat. Prea târziu. Victimele mele aveau rude. N-am putut obține o reducere a pedepsei. Eram rușinea corpului medical și trebuia să fiu dat ca exemplu negativ. Nu e greu de ghicit câte stabilimente voiau să angajeze un doctor care are referințe atât de bune. Și iată-mă aici.

— Îmi pare rău...

— De mine, ori de victimele mele? Dacă de ele, și mie-mi pare rău. Dar am meritat anii de pușcărie și ce-a urmat. A fost drept. Am ucis unsprezece ființe umane, prostește. Am distrus viitorul victimelor mele, am distrus viața famililor lor. Mi-ar fi imposibil să uit toate astea, dar am învățat să le accept. Asta-i lucrul pozitiv într-un loc ca ăsta. Înveți să trăiești cu trecutul, așa cum a fost.

— Aici ți-ai ispășit pedeapsa?

— Da. Și am ajuns să-i cunosc bine pe toți acești oameni. Când au hotărât să rămână, am făcut la fel. Știam că nu voi găsi niciodată de lucru dacă reveneam pe Pământ.

Se pregăti să facă injecția.

— Mai ai încredere în capacitățile mele profesionale?

Se aplecă spre ea când extraterestrul își dădu drumul de pe tavan, se ghemui pe podea în spatele lui, apoi se ridică. Că o astfel de creatură de o asemenea mărime se putea deplasa fără zgomot, era uluitor. Ripley o văzu înălțându-se și dominându-l pe med. Pe incisivii ei lumina avea luciri metalice.

Femeia încercă să-și învingă paralizia corzilor vocale pentru a urla un avertisment lui Clemens, când o parte din ființa sa relevă faptul că acest monstru nu era identic cu cele precedente. Capul său era mai voluminos, corpul mai masiv. Toate aceste diferențe fizice

subtile fură înregistrate în mintea ei în cursul acestei clipe de panică și de oprire a timpului.

Clemens se aplecă spre ea îngrijorat.

— Hei, ce se-ntâmplă? Parcă ai avea tulburări respiratorii. Pot...

Extraterestrul îi smulse capul și-l aruncă într-o parte. Ripley rămase mută. Voia să urle, încerca să strige, dar era imposibil. Diafragma împingea aer, dar din gură nu-i ieșea nici un sunet.

Jeturi de sânge țâșniră din trupul decapitat. Creatura îl dădu la o parte din calea ei și-și coborî ochii asupra lui Ripley. Dacă avea ochi, se gândi ea, și nu organe de vedere pe care nimeni nu le descoperise încă. Chiar și amenințători și injectați de sânge, dar măcar ochii permiteau stabilirea unui contact. Erau ferestrele sufletului, citise ea undeva.

Dar extraterestrul nu avea ochi și desigur nici suflet.

Tremura. Ea deja văzuse și înfruntase asemenea creaturi, dar nu în această infirmerie strâmtă și închisă ca un mormânt, unde nu se găsea nici adăpost, nici arme. Acesta era sfârșitul. O parte din ea se alină. Cel puțin nu va mai avea coșmaruri și nu se va mai trezi urlând. Își va regăsi, în sfârșit, odihna.

— Hei, dumneata, apropie-te! îi strigă deodată Golic. Liberează-mă, Te ajut. Amândoi o să strivim gângania asta!

Grozăvenia care părea că a ieșit dintr-o pânză de Ieronimus Bosch se răsuci încet către pușcăriaș, apoi își mută atenția spre femeia încremenită. Cu un salt de o ciudată suplețe, se ridică în tavan și se prinse cu degetele filiforme de marginea conductei de aerisire pe care venise. Dispăru înăuntru. Zgomot de fugă precipitată răsună în înalt și pieri în depărtare.

Ripley nu mișca. Nu se întâmplase nimic. Monstrul o cruțase. Oamenii nu știau practic nimic despre aceste ființe. Poate că nu atacau decât prăzi sănătoase. Sau poate fusese intimidată de purtarea lui Golic.

Ripley era încă în viață, dar nu știa dacă trebuia sau nu să fie fericită.

9

Andrews observa deținuții strânși în cantină și încerca să le analizeze expresiile: nerăbdare și o vie curiozitate. Dillon termină rugăciunea obișnuită. Așezat alături, Aaron se întreba oare ce avea superiorul său pe suflet.

— Să ne ridicăm și să ne rugăm. Lăudat fie numele Domnului.

Pușcăriașii se supuseră cu reculegere. Dillon recită:

— Dă-ne puterea de a îndura greutățile. Suntem conștienți că reprezentăm doar niște mizerabili păcătoși supuși pedepsei juste a unui Dumnezeu supărat. Dar cercul nu trebuie să fie rupt... până la Ziua Judecății de Apoi, Amin.

Fiecare om ridică pumnul drept, apoi luă loc.

Dillon se uită peste ei și se strâmbă.

— Dar ce căcat se-ntâmplă aici? Ce-aveti, fraților? Se vorbește de omoruri, de tentativă de viol! Unii din camarazii noștri au dat de belea. E inadmisibil. În fața problemelor, trebuie să fim uniți.

Andrews lăsă tăcerea care urmă să se prelungească atâta vreme cât nu avea certitudinea că beneficia de atenția generală. Își drese vocea și zise calm, cum îi era obiceiul:

— Da. Mulțumesc, domnule Dillon. Exact. Doresc din nou să pun capăt zvonurilor. Iată faptele:

La ora patru dimineața, pușcăriașul Murphy a fost găsit în puțul șaptesprezece, mort din imprudență și din prostie. Totul demonstrează că s-a apropiat periculos de ventilator și a fost atras de un curent descendent, sau împins, spre pale. În calitatea de medic

legist al acestui penitenciar, tehmedul Clemens a depus un raport care nu lasă nici o îndoială asupra cauzelor decesului.

Câțiva oameni comentară în șoaptă. Andrews îi fulgeră cu privirea și ei tăcură.

— Puțin timp după aceea, pușcăriașii Boggs, Rains și Golic au plecat să efectueze o misiune de explorare și de recuperare în galerii. Era vorba de o operațiune de rutină. Erau bine echipați și știau ce aveau de făcut.

— Pot să confirm, interveni Dillon.

Andrews îi mulțumi cu o mișcare a capului, apoi își reluă declarația:

— Spre ora șapte, Golic s-a întors. Era singur, într-o stare de confuzie evidentă. Plin de sânge, vorbea aiurea. În prezent se află la infirmerie, unde primește îngrijiri. Pușcăriașii Boggs și Rains lipsesc încă de la apel. Nu este exclus ca ei să fi fost victimele colegului lor.

Făcu o pauză, pentru ca auditoriul să ia aminte.

— Antecedentele acestui deținut par să confirme aceste temeri. Înainte de a fi trimiși pe Fiorina, fiecare dintre voi a efectuat o ședere la Centrul de Reabilitare de pe Pământ. Dar nu toate programele de recondiționare sunt sută la sută eficace, iar efectele lor sunt limitate în timp.

— Așa am auzit și eu, comentă Dillon.

— Acesta-i adevărul. Dar atâta timp cât pușcăriașii Rains și Boggs, sau cadavrele lor nu vor fi găsite, atâta timp cât motivele dispariției lor nu vor fi clarificate, trebuie să avem grijă să nu ne pripim cu concluziile. Poate că nu sunt decât răniți și incapabili de a se deplasa fără ajutor. Poate că așteaptă acest ajutor într-unul din tunelele acelea. Nu este exclus nici ca ei să se fi rătăcit încercând să se reîntoarcă printre noi. Deci este urgentă trimiterea unor echipe în căutarea lor și cer câțiva voluntari, precizând că această dovadă de bunăvoință va fi, desigur, menționată în dosarele lor.

Se opri în fața peretelui de nord, un panou de sticlă transparentă, turnată pe loc.

— În zadar am încerca să negăm producerea unor evenimente care au tulburat existența noastră pașnică de până acum. Dar nu avem nici un motiv să ne lăsăm cuprinși de panică sau de îngrijorare. De fapt, aceste situații sunt inevitabile câteodată. Oricare ar fi concluzia acestui incident regretabil, cred că pot afirma că revenirea la normal nu va întârzia.

Până atunci, trebuie să ne păstrăm cumpătul și să ne ținem tari, până la plecarea locotenentului Ripley. Aș zice chiar că, dacă sosirea ei neașteptată a fost o sursă de neliniște, ea, pe de altă parte, a constrâns Compania să-și deturneze una din navele sale spre Fiorina, fapt ce ne va permite să ne aprovizionăm cu produse de primă necesitate și poate chiar neimportante mult înainte de data prevăzută. Noi așteptăm întotdeauna cu nerăbdare asemenea vizite. Deci avem motive să ne bucurăm.

În dreapta, se trânti o ușă. Ripley dădu buzna în sală. Gâfâind și înspăimântată, nici nu observă că toate capetele se sucirăspre ea.

— E acolo! L-a omorât pe Clemens!

Femeia se uita în toate părțile. Prin toate ungherele umbroase ale sălii și culoare.

Mânia umflă venele de la gâtul lui Andrews.

— Asta-i prea de tot, locotenente! Încetează cu divagațiile! Taci! Creezi panică și nu pot îngădui așa ceva. Mă auzi? Nu voi tolera așa ceva!

Ea-l fulgeră din priviri.

— Vă spun, e aici.

— Și eu îți zic să-ți vii în fire, locotenente!

Se întoarse spre asistent.

— Domnule Aaron, debarasează-mă de nebuna asta. Condu-o din nou la infirmerie!

— Bine, domnule.

Subdirectorul înaintă cu un pas spre Ripley, apoi ezită văzându-i expresia. Îi părea și mai periculoasă decât un deținut.

El tocmai se întreba cum să se poarte, când luminile pâlpâiră. Niște pușcăriași țipară și se îmbrânciră. Se uitau în toate părțile înfricoșați. Andrews clătină cu amărăciune din cap.

— Nu pot accepta ca niște indivizi plasați sub responsabilitatea mea să se poarte în așa hal. M-auziți, voi toți? Nu voi admite.

Un scrâșnet îl făcu să-și ridice capul.

În clipa când acea creatură se aplecă și îl ridică repede așa cum un păianjen capturează o muscă, prădătorul și prada sa dispărură, și numai Ripley și Morse văzură monstrul târând corpul nemișcat al directorului într-o conductă de aerisire.

Ripley se duse să se așeze într-un colț și aprinse o narcoțigară gândindu-se la Clemens. Expresia i se făcu mai dură. Trebuia să-l uite pe acest om. Cum învățase să-și șteargă din memorie amintirea celor care fuseseră victimele acelei hoarde de extratereștri invulnerabili.

Nu, monștrii ăștia nu erau invulnerabili. Eliminarea lor era posibilă. Aceasta părea să-i fie soarta, până la moarte. Ea avea misiunea de a-i extermina, de a-i face să dispară din Univers. Era o ispravă pe care ar fi lăsat-o de bună voie în grija altora.

De ce ea? Își pusese deseori întrebarea. Pe ce temei i se atribuise această funcție? Eroare, își zise. Nimeni nu-i dăduse de îndeplinit această misiune. Existența ei luase o turnură teribilă, dar avusese și noroc. Multă lume îi înfruntase pe acești monștri, pieriseră cu toții. Iar dacă încercările prin care trebuia să treacă nu se terminaseră, aceasta se datora numai faptului că ea reușise să supraviețuiască.

Și era ușor de scăpat de acest destin. La infirmerie se găsea un stoc însemnat de medicamente, de produse etichetate cu grijă. O singură injecție ar putea pune capăt suferinței și angoasei. O soluție simplă și rapidă. Dar avea un instinct de conservare dezvoltat. Supraviețuirea era unica sa datorie. Să rămână în viață. Nu, nu era

blestemată, rezistența ei superioară nu era o pedeapsă ci un fapt cu care trebuia să se obișnuiască.

Extratereștrii făcuseră o nouă victimă. Andrews era antipatic, dar îl regreta totuși deoarece ca ființă umană nu merita să aibă parte de o moarte atât de atroce.

Rămăseseră toți muți în fața atacului de o rapiditate de negândit. Stăteau în picioare cu privirile pierdute, sau fixate pe cel de alături, dacă nu erau pierdute în adâncul ființei lor. Ca întotdeauna, Dillon fu acela care îngenunche și începu o rugăciune.

— Ni s-a arătat un semn, frații mei, viitorul nostru depinde de interpretarea acestuia,

— Amin, psalmodiară câțiva pușcăriași la unison.

Mulți alți pușcăriași făcură niște comentarii neinteligibile.

— Slavă ție, Doamne, ne-ai lovit cu dreapta ta mânie și știu că de acum judecata noastră e aproape. Apocalipsa nu va întârzia. Să ne pregătim pentru această mare zi. Miluește-ne.

În fundul sălii niște deținuți vorbeau încet între ei, fără să-i acorde prea mare atenție.

— Ce mare era! zise David. Enorm și rapid.

— Am văzut-o și eu, tâmpitule!

Kevin studia partea din tavan de unde apăruse extraterestrul.

— Eram aici, crezi că-s orb?

— Nu, dar mare era, băi!

Erau atât de zguduiți de ceea ce se petrecuse, încât uitară de Ripley.

Pușcăriașul William se ridică și-și privi colegii.

— Bun. Și ce facem acum, camarazi?

Doi bărbați se priviră, dar nu răspunse niciunul.

— Acum cine e responsabil? Vreau să spun că ar trebui să ne organizăm, nu?

Aaron înghiți cu greu.

— Cred că locul lui Andrews mi se cuvine.

Morse își ridică ochii la cer.

— Optzeci și cinci ne ia viitorul în mâini. Doamne, spune-mi că visez.

— Nu-mi spune așa, îi aruncă Aaron odată cu o privire fulgerătoare celui care vorbise. Nici acum și niciodată.

Se ridică și înaintă pentru a adăuga:

— Ascultați-mă. Nu mă simt în stare să-l înlocuiesc pe Andrews. Nu mi-ar trece prin cap să pretind contrariul. Voi nu-l agreați și era uneori inflexibil. Dar eu n-am mai întâlnit pe cineva atât de valabil.

Dillon nu fu deloc impresionat de acest discurs.

— Tâmpeniile astea ține-le pentru dumneata.

Își îndreptă privirea spre silueta subțire așezată spre celălalt capăt al sălii.

— Și dumneata? Ești ofițer, Ripley. Este o ocazie nemaipomenită să faci o demonstrație a aptitudinilor dumitale de comandă.

Ea-l fixă un moment, trase din narcoțigară, inhală fumul și se uită aiurea.

William rupse tăcerea care se instalase, arătându-l pe Dillon.

— Fii șeful nostru. Tu și-așa te ocupi de toate pe-aici.

Colosul scutură din cap.

— Nici pomeneală. Eu nu-s cârmuitor de oameni: Eu știu doar să-mi apăr interesele.

— Și ce vrea gângania asta? întrebă William, descurajat. Spurcăciunea asta are de gând să mai facă așa ca să ne ia unul câte unul?

— Întocmai, confirmă Ripley.

— Hai că-i mișto, nu? mârâi Morse, pe un, ton sarcastic. Ce să facem ca s-o împiedicăm?

Ripley zvârli chiștocul și se ridică în fața grupului.

— N-avem arme? Nici pistoale? Pușți, nimic?

Aaron dădu din cap și confirmă cu amărăciune.

— Exact.

Ea rămase pe gânduri.

— N-am mai văzut o creatură ca asta. E mai mare decât celelalte și picioarele sunt diferite. Știu că se tem de foc, sau cel puțin că focul le inspiră respect. Cam asta-i tot.

Își plimbă privirea prin sală.

— Am putea izola acest sector?

— Imposibil, îi răspunse Aaron. Mina se întinde pe douăzeci și cinci de kilometri pătrați. Sunt șase sute de conducte de ventilație. Instalația asta e prea mare.

— Și sistemul video? Ar trebui să ne permită să localizăm creatura. Văd camere peste tot.

Subdirectorul scutură din cap.

— Circuitul de supraveghere internă nu mai funcționează de ani de zile. N-avea rost să se cheltuie bani pentru întreținerea unui astfel de sistem pentru supravegherea a două duzini de deținuți-paznici, care oricum, nu aveau unde să se ducă. Adevărul e că aici nu mai funcționează mare lucru. Avem o grămadă de aparate, dar nu și posibilitatea de a le pune în funcțiune.

— Ce vrea să zică Optzeci și cinci...

— Nu-mi mai spune așa!

Morse nu-l luă în seamă.

— ...e că noi n-avem centru ludic, nici aer condiționat, nici vid, nici supraveghere, nici frig, nici prăjiturele, nici arme, nici prezervative și nici muieri. Numai căcat.

— Gura! îl avertiză din nou Dillon.

— Și eu mă-ntreb de ce mai discutăm cu nenorocita asta, continuă Morse. Ea ne-a adus monstrul ăsta. Să-i crăpăm țeasta.

Ripley dădu din umeri imperceptibil.

— Eu n-am nimic împotrivă.

Dillon se apropie de Morse.

— N-o să mai repet, făcu el încet. Tacă-ți gura!

Morse se gândi, apoi coborî ochii și se dădu înapoi.

Subdirectorul o măsură pe Ripley.

— Bun, ce facem acum?

Ea simțea ațintite asupră-i nu numai privirile celor trei oameni așezați la masă, dar și ale tuturor pușcăriașilor. Ei așteptau.

— Pe Acheron am încercat să ne izolăm și să stabilim în jurul nostru un perimetru de apărare. Tactica s-a dovedit eficace pentru scurt timp. Alea găsesc până la urmă o cale de acces. Prefer să văd locurile decât să mi se facă o descriere.

— Se cacă pe ea, bodogăni Morse cu jumătate de gură.

Aaron dădu din cap.

— Urmează-mă.

Îl privi pe Dillon.

— Regret, dar cunoști regula.

Colosul clipi pentru a confirma primirea mesajului.

— Nu stați prea mult, de acord?

Aaron vru să zâmbească, dar nu reuși.

— Gândiți-vă la un aspect: fără corvezi, astăzi.

Dillon ridică ochii spre nivelele superioare ale bibliotecii.

— Atunci mă-ntreb de ce nu sar în sus de bucurie.

Se îndepărtă prin pasajul principal. Aaron ținea harta, în vreme ce Ripley era atentă când la foaie, când la culoar și pereți. Plafonierele luminau slab pasajul. Morse se înșela. Majoritatea sistemelor importante funcționau încă.

Ea bătu în dreptunghiul de plastic.

— Și asta, ce-i?

— Un culoar pentru serviciile de întreținere. Leagă infirmeria de cantină.

— Am putea oare să vânăm monstrul ăsta?

El rămase lângă ea.

— Haida, de! Sunt kilometri de tunele dedesubt.

Ripley merse cu arătătorul peste niște linii.

— Nu se va îndepărta deloc. Trebuie să-și fi făcut cuib în interiorul acestei zone. Într-unul din pasajele sau conductele de aerisire cele mai strâmte.

Bărbatul se strâmbă.

— Cuib? Ce vrei să spui?

— Ce-am spus. Nu-mi cere amănunte. Dacă reușim să-l omorâm sau să-l anihilăm, îți voi furniza cu plăcere informații cât mai ample. Până atunci e mai bine să nu știi unele lucruri.

El îi suportă privirea un moment, apoi se uită pe hartă.

— De unde știi?

— Este un răpitor, ca leul; rămâne aproape de zebră.

— Aici nu sunt zebre.

Ea se opri și-l privi.

— Aa, bine, bine, făcu el, dar să ne plimbăm pe-acolo jos în întuneric? Glumești. Nu dispunem de nici un sistem de iluminare electric dincolo de acest puț central.

— N-aveți lanterne de buzunar?

— Sigur că avem. Un stoc de șase mii. Cu un mare număr de baterii, dar ne lipsesc becurile. Cineva a uitat de ele. Ți-am spus: toate-s pe dos aici.

— Și torțe? Putem face foc? Majoritatea oamenilor s-au bucurat de acest privilegiu de pe vremea cavernelor.

Scara vechiului puț vertical, care dispărea în sus și în jos în tenebre, era acoperită cu carbon și de o peliculă jegoasă. Aerul umed care se ridica leneș din beznă dansa în nările lui Ripley, care se aplecă pentru a-și împinge torța spre adânc. Fundul rămânea invizibil, dar nici nu se așteptase să-l vadă.

Intrară în tunelul în care murise Murphy și trecură pe lângă palele enorme ale ventilatorului pe care Aaron avusese prudența de a-l opri înainte de a pleca. Ea adulmecă. Aerul nu era doar umed. El

transporta un iz de vegetale în descompunere și miasmele înțepătoare ale diverselor produse chimice.

— Ce-i acolo jos?

Aaron se apropie.

— Sistemele de purificare și de reciclare a aerului și a apei.

— Ceea ce explică duhoarea. Alimentate prin fuziune.

— Aha! Dar reactoarele sunt în alt sector. Sunt în întregime autonome. Când se face aprovizionarea semestrială, doi tehi efectuează un control. Doar nu credeai că întreținerea unei asemenea instalații putea fi încredințată de Companie unei bande de tâlhari și celor doi gardieni.

Ripley nu-i întoarse zâmbetul.

— Pe mine nu m-ar surprinde nici o hotărâre din partea ei.

Ea se ținea de margine și ridică torța a cărei lumină se reflecta pe pereții de metal.

— Și colo sus, ce e?

— Alte mașini, mai puțin delicate. Și magazii... goale în mare parte de când Weyland-Yutani a închis mina. Pasaje pentru oamenii de la întreținere. Conducte de electricitate și de apă. Toate aceste tuneluri și puțuri sunt mai largi decât e necesar. Cu tot materialul de foraj pe care îl aveau la dispoziție, inginerii au văzut totul mare. Au supradimensionat totul.

Făcu o pauză, apoi întrebă.

— Crezi că chestia aia a putut să se refugieze sus?

— Trebuie să-și fi făcut cuibul într-o sală relativ spațioasă și confortabilă. Ființele astea preferă să stea deasupra prăzilor. Le place mai mult să se lase să cadă asupra lor, decât să le atace de jos. În plus, nivelele superioare sunt mai apropiate de sectorul locuit. Acolo cred că așteaptă. Dacă ne surâde norocul îl prindem pe la spate. Dacă soarta ne e potrivnică...

— Da?

— Mai bine să nu ne gândim.

Ea se prinse de scară și porni escaladarea.

Un strat de mizerie acoperind barele și aerul umed al adâncului stimulase creșterea unor alge locale și a altor micro-organisme care le făceau lunecoase. Ripley avea grijă să se țină bine de una din barele verticale atunci când urca.

Puțul intersecta niște culoare orizontale, aproximativ din trei în trei metri. La fiecare nivel ea întindea torța înăuntru pentru a lumina și numai după aceea își relua ascensiunea.

Aaron o observa și uită de el. Îi alunecă piciorul. Dedesubt, Dillon își petrecu brațul în jurul scării și întinse cealaltă mână pentru a prinde glezna subdirectorului și s-o aducă spre bara cea mai apropiată.

— Merge colo sus? murmură el.

— Foarte bine, răspunse Aaron tremurând, dar o să fie și mai bine dacă n-ai mai ține torța sub fundul meu.

— Ce caraghios, făcu omul corpolent, în semiumbră. La asta visez de ani de zile.

— Știi ce? Lasă astea acum.

Aaron se grăbi să o ajungă din urmă pe Ripley înainte de a se distanța prea tare.

— O ultimă chestie, amice, îi zise Dillon.

Subdirectorul se uită în jos.

— Ce mai e?

— Când vrei să schimbăm locurile să m-anunți.

— Nici pomeneală.

Își zâmbiră, în pofida împrejurărilor. Apoi își reluară ascensiunea. Această scurtă complicitate fu înlocuită de disperarea și angoasa inerente situației.

Ripley îi privi și se întrebă despre ce puteau vorbi. Atitudinea lor era încurajatoare. I-ar fi plăcut să ia parte la distracția lor, dar nu se simțea în stare. Inspiră, urcă o treaptă și întinse brațul pentru a lumina tunelul următor. Și fața creaturii.

Dacă teroarea nu i-ar fi crispat degetele, fără îndoială că ar fi căzut. Urlă și lovi cu torța, din reflex. Capătul de lemn atinse craniul negru și lucios..... pe care-l sparse.

— Ce se întâmplă? strigă Aaron.

Fără să se obosească mai răspunde, Ripley se concentră pentru a-și recăpăta echilibrul. Apoi termină de urcat scara și intră în tunel, urmată de Aaron, apoi de Dillon.

Examina învelișul uscat al extraterestrului adult când ceilalți membri ai grupului lor sosiră la rândul lor și se regrupară în jurul lor pentru a vedea mai bine.

— Cam bocciu, nu credeți? comentă Dillon.

Ripley îngenunche pentru a atinge năpârlitura, cu degete tremurătoare. Se stăpâni. Ceea ce avea în față era inofensiv, umbra unei enigme. Nu avea de ce să se teamă. Craniul desfundat de torță era gol. Înainte de a se ridica, Ripley împinse din simplă curiozitate învelișul masiv și alungit care se prăvăli pe o parte.

— Ce-i asta? o întrebă Aaron,

Deplasă lucrul acela cu piciorul.

— Și-a lăsat pielea. A năpârlit.

Se uită în adâncul tunelului.

— Aparține unei subspecii diferite. N-am mai văzut așa ceva. Nu în stadiul ăsta de dezvoltare.

— Ce-nseamnă asta? mormăi Dillon.

— Nu știu. Nu există precedent. Dar avem o certitudine. Că în prezent e și mai mare.

— Cu cât? vru să afle Aaron care veni lângă ea pentru a scruta peisajul obscur.

— Depinde.

— De ce?

— De ce a devenit.

Trecu prin fața lui ținând torța în mâna întinsă.

Ceva în adâncul ei o îndemna să grăbească pasul. Nu se opri decât pentru a lumina țevile laterale care se depărtau de tunelul principal. Descoperirea pielii extraterestrului îi transmitea tot atâta dârzenie cât cea care-i îngăduise să supraviețuiască masacrului de pe Acheron. Era amestecată și cu furie și se pomeni gândindu-se la Jonesy. Că ea și motanul nu pieriseră la bordul lui Nostromo și că nu era de mirare. Avuseseră amândoi o curiozitate și un instinct de conservare foarte dezvoltate.

Jonesy murise de bătrânețe. Pe Pământ, timpul se scursese mai repede pentru el decât pentru ea, din cauza distorsiunilor temporale proprii tuturor călătoriilor în spațiu. Nu mai avea coșmaruri. Numai ea trebuia să înfrunte încă viața, și amintirile.

— Mai încet.

Aaron trebuise să alerge pentru a o prinde din urmă. Ridică harta, apoi întinse mâna înainte.

— Aproape am ajuns.

Ea îl privi.

— Sper că vom găsi ceva care să justifice ascensiunea asta. Pe-aici chiar nu sunt ascensoare?

— Glumești? Au fost blocate la închiderea minei. Ce crezi că ar căuta deținuții în sectorul ăsta?

El o luă din loc, în fruntea grupului.

După o sută de metri, pasajul se lărgea îndeajuns pen-tru a permite circulația vehiculelor. Aaron se opri la peretele opus și ridică torța pentru a lumina un panou de metal sudat.

DEPOZIT DE PRODUSE TOXICE
SALĂ ERMETIC ÎNCHISĂ
ACCES INTERZIS ORICĂREI PERSOANE NEAUTORIZATE.
Numai cu Clasificare B-8 sau superioară.

— Ia te uită, ce-i asta?

Pentru prima oară de câteva zile încoace, Ripley își permise să aibă un fel de speranță.

— Sunt o duzină de depozite din astea, explică Aaron, aplecându-se pentru a studia inscripția vizibilă sub placă. Ăsta-i cel mai aproape de sectorul locuit.

Bătu în perete cu torța și o ploaie de scântei căzu pe jos,

— Trebuiau să se depoziteze deșeuri toxice, pe vremea aia. Subproduse de rafinare, chestii de-astea. Închideau depozitele când erau pline ochi. Era mai economicos, ușor și sigur decât să bage totul în containere pe care după aia trebuiau să le arunce în spațiu.

Se aplecă și dădu din cap.

— Și iată serviciile administrative, cu sala de adunare la capătul acestui culoar.

— Ai asimilat perfect topografia acestor locuri. Și foarte repede, adăugă el pe un ton admirativ.

— Am supraviețuit datorită unui simț de orientare dezvoltat.

Ea bătu în foaie și adăugă:

— Dacă am putea să-l incităm să ne urmeze în pasajele astea, aici și acolo, apoi să le blocăm, ar fi posibil să-l atragem înăuntru.

Se uitară la depozit.

Dillon se uită fix la ea.

— Dă-mi voie să fac un rezumat. Vrei să-l gonești cu focul, să-l forțezi să intre în sala asta și să-i trântești ușa după el?

— Hmmm, făcu ea fără să-și ia ochii de pe hartă.

— Și speri să beneficezi de ajutorul bandei noastre de dublu cromo Y?

— De ce ne-am risca pielea?

Ea-și ridică în sfârșit ochii spre el.

— Pentru că viața voastră atârnă de un fir de păr și pentru că e singura voastră speranță de a o păstra.

10

Însoțit de pușcăriașul David, Aaron îi arătă lui Ripley antrepozitul principal. Când ajunseră la secțiunea unde erau stivuite butoaiele el se opri și le arătă cu degetul.

— Iată-le. Am uitat cum se numește rahatul ăsta.

— Quinitricetilenă, îi suflă David.

— Știam, mormăi subdirectorul uitându-se la carnetul său. Bun. Mă duc la Dillon pentru constituirea echipajelor de badijonare. David, prepară butoaiele, să fie gata de cărat.

Plecă spre culoarul principal.

— Marcat, Optzeci și cinci! îi strigă celălalt.

— Îți interzic să-mi zici așa!

Aaron dispăru în bezna pasajului.

Ripley examină butoaiele. Erau puțin corodate și păreau să nu fi fost manipulate demult, dar niciunul nu părea spart.

— De ce-l porecliți "Optzeci și cinci"?

David puse mâinile înmănușate pe containerul cel mai apropiat.

— Nu-i zic numai eu așa; acum câțiva ani am avut acces la un fișier informatic. Atât are IQ-ul.

Zâmbi și porni să rostogolească butoiul.

Ripley îl privea stând de-o parte.

— Pare convins de eficacitatea acestui produs. Dumneata ce zici?

Bărbatul instală butoiul pentru a fi la îndemână.

— Doamnă, eu nu sunt decât paznic, ca și ceilalți, dar am văzut când a căzut un butoi cu rahat din ăsta într-un buncăr, pe vremuri. N-o să mă crezi dar suflul a trimis o barjă în cala pentru cârpire pe timp de șaptesprezece săptămâni. E o chestie a dracu' de puternică.

Într-un sector diferit al antrepozitului, pușcăriașii Troy și Arthur triau o grămadă de componente electronice aruncate la gunoi. Troy

inseră o perlă de sticlă într-un cilindru, apăsă întrerupătorul apoi scoase sfera transparentă și căută alta.

— Ce căcat! Cred că una din două mii e valabilă.

Colegul său își ridică privirea.

— Hei, nu te plânge, am putea face parte din echipa de măturători.

Strecură un bac în lampa sa, împinse butonul și fu surprins și vesel totodată să vadă că se aprinde.

Cei doi bărbați ocupau toată lărgimea conductei de aerisire pe care o ungeau cu quinitricelină.

— Duhoarea asta e îngrozitoare, mârâi Kevin, pentru a suta oară.

Colegul său făcu totuși un comentariu:

— Ți-am mai spus: n-ai decât să-ți ții respirația.

— De ce?

— Vaporii ăștia împuțiți.

— Cum să respiri altceva în țeava asta jegoasă?

În afara depozitului de deșeuri toxice niște oameni goleau găleți de QTC pe care o întindeau cu măturile sau bocancii.

Dillon aștepta pe culoar în compania lui Ripley. Totul se derula conform planului lor. Chiar dacă mai rămânea de descoperit dacă va da rezultatele scontate.

El o privi și încercă să-i analizeze expresia. El nu era deosebit de sensibil, dar văzuse multe la viața lui

— Ți-e dor de doctor, așa-i?

— Abia l-am cunoscut, bâgui ea în chip de răspuns.

— Vă credeam foarte apropiați.

Ea îl privi în ochi.

— Te-ai uitat pe gaura cheii?

Dillon zâmbi.

— Exact ce gândeam.

Greața nu apăru progresiv. O asaltă atât de brutal încât își pierdu echilibrul. Scuturată de senzația de vomă și de un acces de tuse, Ripley se sprijini de perete. Dillon se apropie pentru a-i ține fruntea, dar ea îl respinse tot încercând să-și recapete suflul. El o privi îngrijorat.

— Te simți bine acum?

Ea inspiră adânc și dădu din cap,

— Dacă spui dumneata. Dar nu prea arăți bine, soro.

Aaron îi supraveghea pe deținuții care-l însoțeau. Unii erau foarte aproape, alții acopereau înălțimile unei pasarele. Aveau toți cartușe luminoase care se aprindeau la un simplu șoc.

— De acord, ascultați.

Se întoarseră cu toții atenți.

— Nu faceți nimic până vă fac semn, adică până ridic eu mâna.

Și făcu și gestul.

— Ați înțeles? O să țineți minte?

Atenția lor era atât de mare încât bărbatul care se afla cel mai aproape de conducta de ventilație verticală scăpă cartușul. Vru să-l prindă, nu reuși, își ținu respirația văzându-l că alunecă spre marginea puțului, lângă picioarele lui.

Colegii lui nu remarcaseră nimic. Îngenunche, se întinse pentru a-l recupera și scoase un suspin de ușurare.

În clipa în care extraterestrul apărea dincolo de grilajul pe care stătea obiectul în echilibru instabil, el urlă, cartușul îi căzu printre degete și căzu pe podeaua nivelului inferior.

Luă foc difuzând o lumină orbitoare.

Aaron deschise ochii mari.

— Ei, drăcie! Așteptați dracu' semnalul! Ce căcat!

Apoi văzu creatura și uită totul.

Focul se întindea tot atât de rapid pe cât speraseră. Flăcările alergau prin pasajele badijonate cu QTC, urcau lingând gurile de aerisire, prăjeau podelele și pasarelele mânjite cu acest produs inflamabil. În culoarul ei, Ripley auzi focul vuind și se aruncă spre o secțiune a solului încă uscată, în timp ce în înălțimi conductele sistemului de ventlație luau și ele foc. Un deținut fu mai puțin rapid decât ea. Urlă când căldura îi aprinse hainele.

Morse se rostogoli din calea flăcărilor și văzu extraterestrul în înălțimi.

— E aici, hei, e aici!

Nici unul nu avu chef sau timp să-i răspundă.

Era imposibil de urmărit derularea evenimentelor. Peste balustrade săreau cei răniți sau își dădeau drumul din înălțimea tavanului. Eric văzu văpaia venind spre el și se aruncă în ultima clipă spre adăpostul unei conducte nebadijonate cu QTC. Când intră, flăcările îi ardeau deja tălpile. Un altul muri când creatura își făcu apariția dintr-o gură de aerisire și se năpusti asupră-i.

Aaron și unul dintre deținuți alergau cu picioarele la spinare în direcția depozitului de deșeuri toxice, urmăriți de vâlvătaie. Subdirectorul reuși să se distanțeze, dar nu și colegul său mai puțin rapid... sau mai puțin norocos. Perdeaua de foc îl ajunse, dar nu-l opri.

Ripley, Dillon și Junior ajunseră la ambranșamentul care ducea la sala stocare. Îl puseră la pământ pe acesta și îi înăbușiră flăcările de pe spinare. Aaron nu avusese timp să-și tragă sufletul, când niște zgomote venind de sus îi atraseră atenția. Cu o prezență de spirit neașteptată luă o mătură îmbibată cu QTC și o băgă în foc, după care vârî această torță improvizată în gura conductei improvizată de deasupra. Sursa zgomotelor se îndepărtă.

Gregor muri în brațele lui Junior, cu gura deschisă, dar mut. Celălalt deținut se ridică imediat pentru a se năpusti în perdeaua de foc urlând:

— Vino-ncoace, gânganie împuțită. Vino-ncoace!

În culoarul accesului principal, un om fu doborât de fumul înecăcios. Ultimul lucru pe care-l mai văzu prăbușindu-se fu extraterestrul înălțat. Îngrozit de această apariție infernală în decorul arzător vru să țipe, dar nu fu în stare. Junior apăru în acel moment. Se opri derapând și creatura se întoarse spre el.

— Fugi, fugi!

Junior trecu aproape de monstru, care se luă după el, fără ezitare.

Cu toții convergeau spre intrarea în depozitul de deșeuri toxice: Ripley și Dillon, Aaron și Morse. Toți supraviețuitorii. Când extraterestrul vru să-i atace, urmară exemplul lui Aaron și dădură foc la mături pe care le aruncară spre el. Junior profită pentru a se apropia de acesta pe la spate.

— Sunt aici, tâmpitule, ia încearcă să mă prinzi!

În prezența mai multor prăzi, extraterestrul demonstră încă odată că nu prefera numărul, ci proximitatea. Porni spre Junior. Se răsturnară amândoi pe spate... în interiorul sălii de stocare.

Trebuind să se apere de căldura intensă, Dillon continuă să înăbușe flăcările de pe hainele colegilor săi. Când termină, se avântă prin perdeaua de foc în direcția peretelui din fund.

Ripley atinse cutia de comandă și căută butonul roșu în vreme ce Aaron băga o altă mătură aprinsă înăuntrul sălii. O clipă mai târziu, Dillon reușea să declanșeze extinctoarele automate.

Junior scoase un ultim țipăt deznădăjduit, abia auzit, apoi ușa grea se închise bubuind în fața lui și izolă ermetic micul antrepozit. În același moment din tavan țâșniră jeturi de apă. Oamenii epuizați, îngroziți și handicapați în diverse grade de fum sau arsuri rămaseră nemișcați sub acest potop.

Auzeau zgomote în spatele ușii, scrâșnete frenetice. Niște apendice care nu erau mâini, sondau obstacolul, niște lucruri care nu erau degete zgâriau tot ce întâlneau în cale. Creatura prizonieră căuta o ieșire. Aceste sunete se împuținară, apoi se întrerupseră.

Doi supraviețuitori se priviră. Erau gata să urle de bucurie când Ripley interveni:

— Nu s-a terminat.

— Prostii, se răsti unul dintre bărbați. Chestia aia e acolo, ușa s-a închis. Am avut-o.

— Despre ce-i vorba, Ripley? întrebă Aaron. L-am prins în capcană pe întuneric, așa cum ai prevăzut.

Nici nu se uită la el. Nu-și mai exprimă temerile cu voce tare, fiindcă tăcerea fu brusc zdruncinată de o zarvă asurzitoare. Niște deținuți tresăriră și doi se întoarseră să o ia la fugă.

Ceilalți se holbau la ușă, cu gura căscată. Apăruse o umflătură. Vuietul mai răsuna încă în pasaje când se auzi un nou bubuit și o a altă cocoașă deformă panoul.

— Ce bazaconie! Asta-i ceramocarbid, ce căcat! bâigui Aaron.

Dillon nu-l asculta. Făcea și el parte din categoria supraviețuitorilor și o observa pe Ripley. Ea nu se clintise. Aștepta reacția ei. Dacă ea o lua la fugă, se ducea după ea, și nimic nu-l va putea opri.

Dar femeia rămase pe loc, iar o a treia protuberanță deformă placa. Urechile-i țiuiau și el se gândi: Regret că n-am întâlnit-o mai demult. O asemenea femeie putea să schimbe un bărbat. Să-i schimbe cursul vieții. Ar fi putut să-l metamorfozeze cu mulți ani mai devreme. Acum era prea târziu. De multă vreme.

Nimic nu-i mai agresa timpanele. Nu mai apărea nici o umflătură, totul era liniștit în interiorul tunelului. Uitară toți de ușa lovită, dar nemișcată, pentru a-și concentra atenția asupra unicei femei prezente printre ei.

Și când ea se așeză încet și se rezemă de perete, închizând ochii, suspinul lor de ușurare colectiv evocă murmurul vântului care pune capăt unei furtuni.

11

Supraviețuitorii se regrupară în sala de adunare. Numărul lor era redus, dar nu și moralul. Ridicat în fața colegilor săi, Dillon așteptă să vină toți pentru a le zice:

— Bucurați-vă, fraților, deoarece chiar și pentru cei care au plecat dintre noi este un moment de bucurie. Deși suntem îndurerați de pierderea lor, noi salutăm curajul lor. Jertfei lor îi datorăm viața noastră. Dar nimeni n-ar putea să spună, dacă aceia care au rămas în viață, sau cei morți au fost avantajați de soartă. Suntem însă siguri de un lucru: frații noștri au fost deja răsplătiți pentru vitejia lor. Că ei se află într-un loc mai plăcut decât acesta, nu încape îndoială. Pentru că nu ar putea exista ceva mai rău decât lumea asta. Ei au obținut nemurirea. Bucurați-vă, fraților. Moartea putrezește carnea, dar nu vatămă sufletul. Iată-i sloboziți din lanțuri și suferințele pricinuite de o societate indiferentă. Ea i-a abandonat, iar ei au abandonat-o la rândul lor. Au plecat. S-au înălțat spre un plan superior. Bucurați-vă și mulțumiți lui Dumnezeu!

Înclinară toți capetele pentru a murmura rugăciuni.

Ripley și Aaron asistau la această scenă de la înălțimea unei galerii. Subdirectorul se uită la femeie. Tocmai sosiseră de la dușuri, iar dacă nu se simțeau în deplinătatea forțelor, cel puțin se simțeau curați. Ripley putuse să aprecieze efectele binefăcătoare ale jetului de apă caldă care o împroșca, acum când nu mai era cazul să pândească mereu fiecare gură de aerisire.

— La ce te gândești?

Ea îi arătă pe oamenii izbăviți, strânși acolo jos.

Ea nu auzise vorbele lui Dillon decât vag, fiind cu gândul în altă parte.

— Nu-i cine știe ce, dar dacă-ți face plăcere...

— Întocmai. Asasinii ăștia sunt pe jumătate nebuni, dar religia îi ține potoliți. Eram de acord cu Andrews. Repeta mereu că trebuia să

fim fericiți că Dillon și oițele lui au râvna asta bisericească. Îi face mai docili.

Ea-l privi chiorâș.

— Dumneata nu prea ești dintre cei evlavioși.

— Eu? Nu văd la ce mi-ar trebui. Am deja o slujbă, adăugă el înainte de a lua un aer meditativ. Ajutoarele ar trebui să ajungă peste patru sau cinci zile, cel mult șase. Tipii ăștia n-au decât să se ducă să deschidă ușa depozitului și să-și descarce încărcătoarele în scârboșenia aia. Nu?

— Ați primit noutăți de la ei? întrebă ea pe un ton neutru.

El părea satisfăcut de turnura evenimentelor și de el însuși, trebuia să fie sigur că toate astea îi vor putea permite să-și amelioreze situația.

— Ne-au adresat o confirmare de recepționare a mesajului nostru. Fără nici o instrucțiune. Mai târziu ni s-a precizat că ești un personaj foarte important, fără alte explicații. Nu-și dau osteneala să ne informeze despre ce se petrece. Aici, suntem a cincea roată la căruță.

— Și dacă n-ar vrea să omoare creatura, ci doar s-o prindă...

— Să o prindă? Glumești? Responsalibii Companiei nu sunt nebuni, știi. Voi da ordinul să-l extermine pe loc.

El o privi încruntându-se, apoi dădu din umeri. Uneori credea că o înțelege, dar descoperea imediat că se-înșelase.

În sfârșit, nu intra în atribuțiile lui să-i înțeleagă profunzimea gândirii, ci doar să o protejeze, conform instrucțiunilor de la Weyland—Yutani. Andrews fiind decedat și extraterestrul anihilat, se gândea la avantajele pe care i le putea aduce această situație. Ca singur responsabil al acestui penitenciar, îi va întâmpina pe reprezentanții Companiei și le va face un raport, ceea ce-i va oferi prilejul de a prezenta rolul pe care-l jucase în aceste evenimente într-o lumină favorabilă. Poate că va obține și o primă sau, și mai bine, o pensionare anticipată. Aceste speranțe nu erau deșarte.

De altfel, meritase din plin o asemenea recompensă pentru anii în care-i linsese cizmele lui Andrews și pentru cel prin care trecuse în ultimele zile.

— Hei, se pare că nu prea-ți pasă. De ce? De ce ți-e frică? Monstrul ăsta blestemat nu poate să ne facă nimic, acolo unde l-am închis.

— Pe mine nu monstrul mă îngrijorează, ci Compania. Eu am avut deja niște frecușuri cu ea, cu privire la creaturile astea. Le jinduiește de la descoperirea lor. Vrea să le studieze și să folosească aceste cunoștințe pentru a crea noi arme biologice. A strâns informații despre monștrii ăștia, dar nu știe cât de periculoși sunt. Mi-e teamă că va dori să-l ia pe ăsta.

El se holba la ea, iar atitudinea aceasta o liniști pe Ripley. Cel puțin, deocamdată era aliatul ei.

— Să-l ia? Vrei să spui, să-l ducă viu? Pe Pământ?

Ea dădu din cap.

— Glumești.

— Uită-te bine la mine, Aaron, și o să vezi că nu mi se pare amuzant.

— Rahat, chiar te temi. E o nebunie, trebuie s-o elimine.

Ea-i zâmbi dureros.

— Dumneata ai spus-o. Să-nțeleg că ești de aceeași părere?

— Fără nici o îndoială, răspunse el, sincer.

O va susține, își zise ea. În starea actuală de lucruri, măcar, deoarece Compania avea metode foarte eficace pentru a-i influența pe angajații ei și a-i incita să-și revizuiască pozițiile. Ca și valorile lor morale.

Totul era pașnic la infirmerie, ca și în restul penitenciarului, cu excepția sufletelor mai multor deținuți. Aaron se temea că în absența lui Clemens pușcăriașii condamnați din cauza — în parte cel puțin

— dependenței față de anumite droguri să nu se ducă să fure aceste produse sau rudele lor chimice. De aceea îl însărcinase pe Morse cu supravegherea dulapului farmaceutic, și, în același timp, a singurului ocupant al unității medicale.

Așezat pe unul dintre paturi, Morse utiliza un aparat de vizionare. Nu era dintre aceia care se plângeau că duceau lipsă de distracții pentru că el nu fusese niciodată amator de așa ceva. Vechi om de acțiune, se complăcea în prezent în reminiscențele trecutului său.

Se cunoșteau de azi de zile și lucraseră deseori împreună, dar Golic nu-și descleștase dinții de când sosise. După ce stătuse o vreme cu fața la perete, se rostogoli în sfârșit pe pat, cu brațele încă imobilizate de cămașa de forță.

— Hei, Morse!

Cel mai vârstnic ridică ochii.

— Credeam că nu mai ai limbă. Nu era nici o chestie, vezi tu, că și așa n-ai avut niciodată de spus mare lucru.

— Fii bun, frate. Scapă-mă din instrumentul ăsta de tortură.

Morse se strâmbă.

— Trebuie să fii legat ca un salam ca să ajungi să mă consideri aproapele tău? Nu mai îndruga prostii.

— Hai prietene, n-o lua așa. Chestia asta afurisită e foarte incomodă. Trebuie să mi-o scoți.

— Nici gând. Am ordine.

— Mă doare peste tot, bătrâne.

— Îmi pare rău.

Morse se uita din nou la video.

— Când Aaron o să-mi zică să te eliberez, o să-ți scot cămașa asta cu mare plăcere. Nu vreau să dau de bucluc tocmai acum când o să vină și o navă a Companiei.

— N-am făcut nimic. O, știu, am luat-o razna. Dar după câte s-au întâmplat, e de-nțeles, ce căcat! Și-acum mă simt bine. Medul mi-a

băgat minţile-n cap. Du-te şi întreabă-l.

— Imposibil. A dat ortul popii. Ai fost de faţă.

— A, aha. Aşa-i. Mi-aduc aminte. Păcat. Era un tip cumsecade, chiar dacă m-a băgat în asta.

— Gura.

— Dar ce-am făcut, Dumnezeule? Aş vrea şi eu să ştiu!

Morse oftă şi lăsă aparatul, pentru a-l privi.

— Habar n-am. Ştiu numai ce-am eu de gând. Adică să fac ce mi s-a ordonat.

Golic pufni disprețuitor.

— Ţi-e frică de puţoiul ăsta de Aaron?

— Deloc, chiar dacă-l înlocuieşte pe director. Dar n-am chef să-mi fac belele cu Dillon. Şi dacă ai avea şi tu minte, deşi nu prea cred, ai face ca mine.

— Dar n-am făcut decât să vorbesc de dragon. Că i-a făcut praf pe Boggs şi Rains. Nimeni nu m-a crezut, dar acum ştiţi că spuneam adevărul. Nu trebuia să vă legaţi de mine. Nu e drept. Ştii că n-am minţit. L-ai văzut şi tu.

Morse n-ar fi putut să uite.

— De văzut, l-am văzut, şi-ncă cum! O chestie enormă şi iute, afurisită. Doamne, ce iute era. Şi nasoală!

Ridică imperceptibil din umeri.

— Sunt atâtea feluri de a muri mai puţin scârboase.

— Asta aşa-i, făcu Golic încercând în zadar să se debaraseze de cămaşa de forţă. Eliberează-mă, băi. Trebuie. Şi dacă vine aici? Nici nu pot să fug. Sunt pierdut.

— Oricum, nu ai avea cum să scapi. Am văzut şi ştiu ce vorbesc. Dar ce mai contează, că sperietoarea aia nu mai are treabă cu noi, adăugă el cu mândrie. Am prins-o în capcană. Eu cu ceilalţi. E închisă şi mă prind pe-orice că spumegă pe furie. Compania o să-i vină de hac târâturii când o veni nava de la ei.

— Aha, și după câte am auzit, n-o să întârzie mult. Și-atunci, ce rost are? De ce mă ții balotat aici? Până când se plasează nava aia pe orbită, mi se atrofiază brațele. O să trebuiască să mă opereze, când e așa ușor să nu ajung acolo. Hai, bătrâne, știi că n-o să mă transfere pe altă planetă ca să facă o intervenție chirurgicală, și riscăm să stăm așa fără med luni de zile. O să fiu martirizat până atunci, din vina ta.

— Nu știi ce vorbești, băi. Nu eu te-am băgat în asta.

— Nu, dar refuzi să-mi alini suferința. Clemens a murit și Aaron nu mai poate el de chestia asta. E prea ocupat să se-mpăuneze în fața femeii alela. Măcar a mai întrebat de mine?

— Ei bine, nu, trebui să recunosacă Morse.

— Vezi?

Expresia lui Golic traducea o speranță patetică.

— N-o să te bag în belea, Morse. O să stau cuminte până vine aparatul ăla. Aaron n-o să știe nimic. Hai, eliberează-mă. Mi-e foame. Ce mare lucru! Nu te-am băga eu întotdeauna în față la distribuirea de narcoțigări?

— Păi... mda.

— Ești prietenul meu. Mi-e drag de tine.

— E reciproc, bătrâne.

Morse ezită, apoi înjură cu jumătate de gură.

— Și ce căcat, la urma urmei? E inuman să lași pe cineva legat așa, ca un animal. Chiar dacă nu e decât un mălăiețtâmpit, debil de felul său. Dar șezi blând, da? Nu te caci pe tine, că-i mare dandana.

— N-ai teamă. Mergi pe mâna mea.

Se întoarse cu spatele la Morse, care începu să-l desfacă.

— Nici o chestie. Ai încredere. Știi c-aș fi făcut la fel cu tine.

— Mda, numai că eu nu-s așa tâmpit să ajung într-un sac. Știe toată lumea că eu am capul pe umeri.

— Nu mai glumi cu chestia asta. Ce, eu par idiot? Sigur că nu. Își bat joc de mine numai că am o mare poftă de mâncare.

— Nu-i vorba de pofta de mâncare ci de cum mănânci la masă, băi.

Morse izbucni în râs desfăcând ultima chingă.

— Gata.

— Vrei să m-ajuți? Mi-au amorțit brațele și nu mai pot să le mișc.

— Alt căcat, acum. Nu mi-ajunge că te păzesc, mai trebuie să mai fac și pe doica?

Întinse brațele și trase cămașa. Golic îl ajută atât cât putea.

— Și unde l-au băgat?

— Chiar alături, în depozitul de produse toxice de la nivelul cinci. Doamne, dar l-am prins bine pe nemernic! N-o să iasă curând. Am reușit ce n-au fost în stare să facă blegii de infanteriști.

Golic își legănă brațele — la piept, apoi în lături, făcând mișcări cât mai ample — pentru a-și pune sângele în mișcare.

— Dar trăiește?

— Mda. Și-mi pare rău. Aș vrea să vezi ce-a făcut cu ușa aia. Și e din ceramocarbid, ce căcat!

Scutură din cap, încă neîncrezător.

— O gânganie teribil de rezistentă. Dar am avut-o.

— Trebuie s-o mai văd.

Matahala fixa un punct, undeva în spatele lui Morse, ceva ce numai el putea să vadă. Nu se citea nimic pe fața lui.

— Trebuie s-o mai văd, repetă. Fiara este prietena mea.

Morse făcu un pas înapoi, încordat.

— Ce căcat tot îndrugi acolo?

Aruncă o privire spre ușa infirmeriei.

Aproape nonșalant, Golic desprinse un mic extinctor din peretele cel mai apropiat. Celălalt deținut căscă ochii și se năpusti spre prag... nu îndeajuns de repede. Extinctorul căzu o dată, de două ori, și el se prăbuși.

Golic îl privi, îngândurat și întristat.

— Îmi pare rău, frate, făcu el pe un ton de scuză. Dar știam că tu nu puteai înțelege. Pentru tine s-a terminat cu țigările, bătrâne.

Fără să mai adauge nimic, trecu peste corpul neînsuflețit și ieși din încăpere.

12

Aaron era ocupat cu comunicatul interstelar. Cunoștea materialul ăsta — era necesar pentru postul pe care-l ocupa — dar nu avusese ocazia să-și pună în practică știința de la venirea pe Fiorina. Andrews se ocupase întotdeauna de toate, în rarele prilejuri când trebuia să stabilească o legătură cvasiintantanee costisitoare cu Pământul. Fu fericit și ușurat când indicatoarele îi arătară că releele erau gata și că puteau trimite mesajul.

Ripley se apropie când el apăsa pe niște taste. Ea nu făcu nici o sugestie, iar el îi fu recunoscător. Transmiterea literelor care apăreau pe ecran cerea o energie considerabilă, dar nu-și făcea griji fiindcă puterea centralei de fuziune era mai mult decât suficientă. Cât despre cost, calculat după alte criterii, prefera să nu se gândească. Se va preocupa atunci când superiorii vor aborda acest subiect. Dacă vor face vreodată.

FURIA 361 — CENTRU DE DETENȚIE DE TIP C.
FIORINA
SEMNALĂM DECES DIRECT. ANDREWS, RESP.
MEDICAL CLEMENS ȘI OPT PUȘCĂRIAȘI ALE CĂROR
NUME URMEAZĂ...

După ce termină cu lista, se uita la femeie.

— Bun, sfârșitul primei părți. Până aici totul a fost făcut după toate regulile și Compania ar trebui să se considere satisfăcută. Și acum?

— Povestește ce s-a întâmplat. Spune-le că monstrul ăsta a venit pe Fiorina la bordul CDS-ului și s-a ascuns în interiorul instalației, că a vânat pe oamenii ăștia unul câte unul până când l-am capturat.

— Perfect.

Se întoarse spre claviatură și ezită.

— Cum să-i zic? "Extraterestru"?

— Compania va înțelege. Știa despre ce vorbim, dar "Xenomorf" ar fi un termen mai potrivit.

— Just, făcu el și ezită din nou. Cum se scrie?

— Lasă-mă pe mine.

Ea îl dădu la o parte cu cotul și se aplecă peste taste.

— Dacă-mi dai voie, desigur.

— Te rog.

El se uită la degetele femeii zburând pe claviatură vizibil impresionat.

CAPTURAT XENOMORF
SOLICITĂM AUTORIZAREA ELIMINĂRII LUI

Ea se dădu înapoi. Aaron înălță capul și se încruntă.

— Am fi putut economisi costul acestui mesaj. Fără arme nu putem ucide chestia aia.

Ripley continua să fixeze ecranul, fără să-l vadă.

— Inutil de precizat.

— Dar de ce mai ceri autorizarea?

El era nedumerit și ea nu se sinchisea să-i satisfacă nicidecum curiozitatea. Ea avea deocamdată alte preocupări.

Așa cum prevăzuse ea, literele se-nșirară curând pe monitor. Zâmbi cu amărăciune. Compania nu întârziase să răspundă.

Desigur, temându-se că vom pune planul în aplicare în lipsa noilor instrucțiuni.

DESTINATA: FURIA 361 CENTRU DE DETENȚIE DE TIP C.
EXPEDITOR: REȚEA COMCON
WEYLAND—YUTANI
MESAJ RECEPȚIONAT

Aaron se lăsă pe spate în scaun și-și frecă fruntea plictisit.

— Vezi? Nu sunt vorbăreți. Pentru ei suntem un rahat. Nu suntem destul de importanți pentru a merita costul unor explicații.

— Așteaptă.

El clipi. Alte cuvinte se afișară pe ecran după confirmarea de recepție.

INSTALARE PE ORBITĂ UNITATE DE ASISTENȚĂ LA ORA 12.00.
EVITAȚI ORICE CONTACT CU XENOMORF PÂNĂ LA SOSIREA ÎNTĂRIRILOR.
AUTORIZAREA DE ELIMINARE REFUZATĂ.
ORDIN IMPERATIV. AUTORIZARE REFUZATĂ.

Mesajul continua la fel. Ripley nu mai avea nevoie să citească.

Întoarse spatele ecranului, mușcându-și buza inferioară!

— Rahat, știam.

Aaron miji ochii, ca pentru a-și împărți atenția între femeie și monitor.

— Ce știai? Asta nu dovedește nimic. N-au cum să ignore că nu avem nici un fel de armă la dispoziție.

— Atunci, de ce acest ordin imperativ? De ce ne interzic să facem ceva pe care nu-l putem duce la bun sfârșit?

El dădu din umeri, fără să înțeleagă.

— Nu vor să riște nimic, asta-i tot.

— Întocmai, nu vor să riște nimic.

— Hei, făcu el, îngrijorat, deodată. Doar nu-ți trece prin cap să încalci instrucțiunile lor, nu?

Ea îi zâmbi.

— Cine, eu? Doamne ferește.

Pasajul era slab luminat dar deținuții de pază în fața depozitului de deșeuri toxice nu-și făceau griji dintr-atât. Singura primejdie care ar fi putut să umble prin puțuri și tunele era încuiată după ușa aceasta și nu mai făcea nici un zgomot demult. Cât despre umflăturile panoului, forma și numărul lor rămăseseră neschimbate.

Un bărbat se sprijinea nonșalant de un perete și-și curăța unghiile cu o aschie subțire de plastic. Așezat inconfortabil pe jos, un individ cu păr blond, grizonat pe la tâmple și cu un nas borcănat care în alte vremuri putea fi declarat un negustor levantin, declară încet:

— Îți zic eu că gângania asta a crăpat până acum.

— De unde știi tu?

— L-ai auzit pe director. Nimic nu poate intra sau ieși de acolo, răspunse el, arătând cu degetul gros spre sala de stocare. Nici măcar gazele.

— Aha, și ce-i cu asta?

Bătu cu arătătorul în cap.

— Gândește-te un pic, nătărăule. Dacă totul este ermetic complet, aerul nu poate să intre. Și de când e acolo, nemernicul ăla a avut timp să respire de două ori tot oxigenul dinăuntru.

Colegul său aruncă o privire la ușa lovită.

— Mda, s-ar putea.

— S-ar putea? Este o certitudine, bătrâne: ditamai șmecheria aia are nevoie de mult aer. Mult mai mult ca noi.

— Ce știm noi? făcu celălalt, sceptic. Nu e ceva omenesc. Cine-ți spune ție că nu poate să-și încetinească metabolismul prin hibernare

sau știu eu...

— Ar trebui să te duci să vezi cum se simte... Hei, tu n-ai auzit nimic?

Se uită brusc în dreapta, în pasajul principal, slab luminat.

— Ce se-ntâmplă? Crezi că e un căpcăun acolo?

— Am auzit ceva. Ce căcat!

Apoi se auziră pași care se apropiau.

— Ei, parascovenie!

Omul cu manichiura se dezlipi de perete pentru a scruta penumbra.

Spre ei se apropia o siluetă cu mâinile împreunate la spate. Se liniștiră. Se auzi un râs jenat.

— Tu ești, Golic? făcu cel mic așezându-se la loc. Trebuia să ne anunți că vii. Să fluieri, de exemplu.

— Cam așa, zise prietenul său, indicând sala de stocare. Nu cred că urâțenia aia ar putea să fluiere.

— Așa o să fac data viitoare, le promise noul sosit.

Avea un aer ciudat și se clătina puțin.

— Hei, cum îți e, bătrâne? Ești cam ciudat, comentă cel care-și curăța unghiile.

— Asta nu-i ceva nou, comentă colegul său.

— Bine, mormăi Golic. Las-o. Trebuie să intru.

Înclină capul spre ușă.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Unealta de manichiură dispăru în buzunar.

— Ce zice ăsta? întrebă teoreticianul.

— E țicnit, declară cu convingere colegul său.

— Ce-nvârți pe-aici, bătrâne, și când ți-au dat drumul de la infirmerie?

— Sunt vindecat, afirmă Golic cu o expresie de reală beatitudine. Și trebuie să mă duc la Fiară.

— Noi trebuie să discutăm o grămadă de lucruri, adăugă el, în chip de explicație. Trebuie să intru. Înțelegeți!

— Nu, nu înțeleg, dar știu un lucru: că nimeni nu va intra acolo, cap pătrat. Dihania te halește una-două, dac-o lași să iasă intrăm toți în căcat. Poți fi atât de tembel, frate?

— Dacă vrei să te sinucizi, aruncă-te mai bine într-un puț de mină, supralicită colegul său, dar ușa asta nu ți-o deschidem. Directorul ne pune pielea pe băț.

Înaintă spre intrus.

— Directorul e mort, le aminti Golic sumbru.

Ridică parul pe care-l ascunsese până atunci la spate pentru a-i sparge capul celui care venea spre el.

— Ei, dar ce căcat!... Prinde-l!

Golic era mult mai rapid și agil decât ar fi crezut ei și ceea ce-l îndemna era mai puternic chiar și decât foamea. Cei doi se prăbușiră cu capetele însângerate. Pentru ei, totul se sfârșise. Golic nu se mai sinchisi să verifice dacă mai trăiau. Nu avea rost. O idee fixă îl obseda și-i stăpânea mintea, emoțiile, întreaga ființă.

Se uită la cele două trupuri care zăceau la picioarele lui.

— Nu voiam să vă fac rău. O să mă duc la mamele voastre și o să le explic că n-a fost vina mea.

Lăsă parul și porni spre ușă. Mângâie panoul din aliaj îndoit, își lipi urechea de suprafața netedă și ascultă cu atenție. Nici un sunet, nici un scrâșnet, nimic. Râzând înfundat, merse la cutia de comandă și o examină gânditor ca un copil care se familiarizează cu o nouă jucărie.

Chicotind, făcu niște încercări. Atinse câteva butoane până când se auzi un pocnet. Mecanismele din miezul ceramicarbidului gemură și metalul scrâșni pe metal. Panoul glisă.

Și înțepeni când una dintre umflături atinse rama.

Golic se încruntă, apoi se vârî în spațiul lăsat de ușă pentru a împinge cu toată puterea. Motoarele bâzâiau. Ușa se deplasă, după

care se blocă definitiv. Se lăsă iar liniștea.

Înțepenit în ușă, Golic se uită în sala cufundată în beznă.

— Nu-ți fie frică, eu sunt. Spune-mi ce-ai vrea tu? Explică-mi ce trebuie să fac, frate.

Zâmbi.

Din întuneric nu răzbătu nici un sunet. Nu mișcă nimic.

— Ascultă-mă, sunt prietenul tău. Fac ce zici tu. Numai să-mi dai instrucțiuni.

Țipătul său ascuțit răsună un moment în atmosfera stătută, dar cei doi oameni fără cunoștință care zăceau într-o baltă de sânge nu aveau cum să-l audă.

Întins pe pat, Dillon era cufundat în cea de a mia sau a zecea mie pasiență. Întoarse o carte și-și răsuci lunga meșă de păr adresându-se femeii care stătea în picioare lângă el.

— Spui că vor să ia monstrul cu ei?

— Să încerce, cel puțin, confirmă Ripley. Nu au de gând să-l elimine.

— De ce? E absurd.

— Sunt întrutotul de acord, dar asta n-are importanță. Am mai trecut prin situația asta. Ei se gândesc să-l studieze pe acest extraterestru pentru elaborarea unor noi produse biochimice, arme, desigur.

Dillon pufni, dar era evident că această perspectivă îi displăcea.

— Doamne, sunt nebuni!

— N-au să asculte de nimeni. Își închipuie că știu tot pentru că sunt atotputernici pe Pământ, se cred invulnerabili, dar monstrul ăsta n-o să fie impresionat și puțin îi pasă de toți politicienii pe care-i au ei în buzunar. Dacă-l duc cu ei acolo, o să le scape până la urmă. Riscul e prea mare. Trebuie să găsim un mijloc de a termina cu el, înainte de venirea lor.

— Dacă-i așa cum zici dumneata, ei n-o să aprecieze treaba asta.

— De-asta nu mai pot eu! Știu mai bine ca oricine și mai ales decât acești așa-ziși specialiști de ce sunt în stare aceste creaturi. E adevărat că pot fi ținute în captivitate! Tocmai am demonstrat-o. Dar ele au o răbdare extraordinară și știu să profite de orice prilej care li se ivește. La primul pas greșit, s-a terminat. Nu e așa de importantă lumea asta, sau o altă colonie mică, izolată, precum Acheron. Dar dacă monștrii ăștia ajung să se înmulțească pe Pământ, bătălia Armaghedonului va fi un simplu fapt divers în comparație cu ce-ar putea să se întâmple.

Colosul își răsuci meșa și trase fumul din sedator.

— Soră, am pierdut mulți enoriași pentru a-l atrage pe nemernicul ăla în capcana dumitale. Niște oameni cu care conviețuisem de ani interminabili și penibili. Nu eram mulți aici, iar ei îmi vor lipsi.

Își înălță capul.

— Așadar, nu conta pe mine sau pe frații mei pentru a intra acolo să-l zvântam în bătaie pe monstru. De altfel, de ce-am interveni exact în momentul în care trimișii Companiei vor lua situația în mână? Să se descurce.

Ea-și stăpâni furia.

— Ți-am mai spus, vor dori să-l ia pe Pământ.

El dădu din umeri pentru a-și arăta nepăsarea.

— Și?...

— Îi va omorî. Nu-i vor rezista. Ți-am mai spus: îi va extermina, până la ultimul.

Dillon se întinse pe spate pentru a se uita în tavan și a inhala fumul sedativ.

— Nu mă privește.

Auziră pași pe culoar. Bărbatul se așeză pe pat și femeia se răsuci.

Morse se opri în prag gâfâind. Se holbă la fiecare în parte, vizibil surprins să o vadă pe Ripley în această cameră.

— Hei, Dillon!

Colosul scoase capătul sedatorului din gură.

— Ne-ai întrerupt discuția, frate.

Morse se uită iar la Ripley, apoi la șeful său spiritual.

— Ce-aveți de discutat mai poate aștepta. Avem o problemă împuțită de rezolvat.

Aaron nu făcuse studii de tehmed, dar nu era greu de stabilit cauza decesului celor doi bărbați. Nu era o tehnică folosită de extraterestru. Fapt confirmat de parul însângerat descoperit în apropiere. Cât despre autorul probabil al acestor omoruri, acesta nu mai trăise mult nici el. Cadavrul lui mutilat zăcea nu departe de acolo.

Subdirectorul se ridică și plecă spre pușcăriașii care priveau tăcuți la depozitul de deșeuri toxice prin deschizătura ușii. Dillon aruncase o torță înăuntru și confirmase că nu mai era nimic acolo. ...

— Iată cum discuția nu mai are rost, mormăi Aaron, furios. Tembelul ăsta i-a dat drumul. Bolnavul ăsta a avut ce-a meritat. Dumnezeule, dar mă-ntreb ce-o să facem cum? Andrews avea dreptate. Ar fi trebuit să-l punem în lanțuri pe debilul ăsta, sau să-l umflăm cu sedative. Experții lui pește în reabilitare!

Tăcu și o privi pe Ripley, brusc îngrijorat.

— Ce ai? Iar efectele secundare?

Ea inspira neregulat, sprijinindu-se cu o mână pe perete și cu cealaltă chircită pe stomac.

— Ducă-se-n durerea ei, mormăi Morse și se uită în toate părțile cuprins de panică. Nemernica aia a scăpat. Am intrat în căcat.

— Așa ziceam și eu, se zborși Aaron, și tâmpitul debil care i-a dat drumul lui Golic ești tu. Ne-ai condamnat pe toți la pieire, așchimodie împuțită!

Avea un fizic banal, dar un pumn zdravăn. Morse se înmuie cu nasul plin de sânge. Când să-i mai plaseze o directă, Morse fu prins pe la spate de Dillon, ridicat și dus de-o parte. Subdirectorul îl fulgeră cu privirea, gâfâind.

— Ajunge, îl avertiză colosul.

— Ai grijă, Dillon, nu uita că eu comand deocamdată aici.

— Nu contest autoritatea dumitale, dar să nu mai faci asta. Te-ai prins? Să nu mai ridici mâna la unul din frații mei. Numai eu am dreptul.

Se înfruntară din priviri un timp, apoi Aaron inspiră adânc și-și coborî ochii asupra lui Morse, care dădea înapoi temător.

— Auzi? Zi-i prăpăditului ăsta să-și țină fleanca, E numai vina lui.

Dillon nu le mai acordă atenție și se adresă lui Ripley.

— Ce zici? L-am păcălit o dată. Crezi că mai avem vreo șansă să-i venim de hac?

Ea se mai ținea de perete, sufocată și strâmbându-se, chinuită de o îngrozitoare migrenă. Când se îndreptă, suferința și greața îi crispau încă fața.

— Trebuie... Trebuie să mă duc până la CDS.

— Mă rog, dacă așa vrei. Dar mai întâi trebuie să luăm o hotărâre cu privire la această creatură.

Ea scutură din cap, cu ochii înlăcrimați.

— Nu. CDS înainte... imediat.

Aaron se uită la ea cu îngrijorare.

— De-acord. Nici o problemă. Cum vrei. Dar de ce?

— Trebuie să-mi fac o neuroscanare. Poate că aveți aparate din astea la infirmerie, dar Clemens a murit și eu știu să umblu numai cu cele de la chesoanele crio ale CDS-ului. Dacă e vreunul întreg.

Tresări și se rupse în două, cu mâna chircită pe pântec.

Dillon se apropie de ea mai repede decât Aaron. De astă dată ea nu-i refuză ajutorul și se sprijini de el.

— Ce ai? N-arăți prea bine.

— Efectele secundare ale tratamentului prescris de Clemens, sugeră subdirectorul înainte de a avea îndoieli. Presupun.

— Mi se rupe în paișpe de muierea asta, exclamă Morse. Ce facem noi acum?

Aaron îl privi înverșunat.

— Vrei să mai faci cunoștință cu podeaua, amărâtule? Tacă-ți gura și nu mai provoca panică.

Morse nu se lăsă intimidat.

— Panica! Ești prea prost să știi ce-nseamnă asta. Nu, nu vorbi de panică. Avem și de ce să ne fie frică! Suntem pierduți!

— Aha! Și din cauza cui?

— Gura, amândoi!, strigă Dillon.

Cei doi se priviră în tăcere, apoi Aaron dădu din umeri.

— Plaja? sugeră Morse, sperând.

— De-acord, eu nu știu ce să mai zic. Ce facem?

— Plaja? sugeră Morse, sperând.

— Genial, comentă Aaron, sarcastic. Soarele se ridică abia peste o săptămână și afară temperatura coboară sub patruzeci de grade pe timpul nopții. Și cum întăririle trebuie să sosească peste vreo zece ore, iată ceea ce eu numesc o propunere plină de bun simț.

— Minunat, mormăi Morse, în vreme ce Ripley se îndepărta. Ne propui să rămânem aici și să hrănim monstrul?

— Ia legătura cu toți care sunt valizi, îi ordonă Dillon. Spune-le să se regrupeze în sala de adunare. Locotenente, poți...

El se uită în toate părțile, nedumerit.

— Dar pe unde naiba s-a băgat?

CDS-ul era depus în marele antrepozit, stingher în penumbră. Zgomotul pașilor răsunau de-a lungul pasaralelor și o pată de lumină dănțuia la picioarele femeii pentru a-i arăta drumul.

Ripley se dezbrăcă și-și aranjă cu grijă efectele. Se așeză goală în fața unei tastaturi și făcu niște încercări înainte de a-l face operațional.

Degetele-i alergau pe taste. Făcu o pauză, reîncepu, apoi studie informațiile care apăruseră pe micul ecran, meditând. Se ridică și se îndreptă spre chesonul crio în care călătorise până la Fiorina.

Nu era ușor să se instaleze în sarcofag, iar când își întinse brațele spre tastatură, descoperi că degetele n-o ajungeau, cu foarte puțin.

— Vrei să te ajut?

Tresări văzându-l pe Aaron.

— Hei, n-aveam de gând să te sperii. Ascultă, n-ar trebui să te plimbi singură.

— Am mai auzit refrenul ăsta. Fă-mi un serviciu. Ocupă-te de tastatură. Nu pot să mă aplec să văd ce fac.

El dădu din cap și se așeză, în timp ce ea se întindea la loc în cheson.

— Ce trebuie să fac?

— Nu-i mare lucru, sper. E foarte simplu. Ești gata? se interesă ea fără să se mai uite la el.

El se uită la monitor, plin de bunăvoință dar intimidat de numeroasele instrucțiuni și opțiuni.

— Să zicem. Și-acum?

— Lasă jargonul tehnic. Trebuie să fie un meniu la baza ecranului.

— Îl văd. Și?

— Trebuie apăsat pe ,,B" sau pe "C". C-ul ce e de fapt?

El citi textul luminos.

— Afișarea funcțiilor bio.

— Perfect.

El apăsă tasta și un nou ecran îl înlocui pe cel dinainte, la fel de complicat.

— Am făcut-o, și-acum am înaintea mea o pagină de îmbârligături.

— Tot așa. Meniul de jos. Ar trebui să fie o opțiune "V", pentru vizual. Mergi pe ea.

El așa făcu și aruncă o privire spre cheson.

În interiorul chesonului claustrofobic, începu să bâzâie un motoraș. Ripley își schimbă poziția și se compară cu o insectă sub microscop. Tot ce o înconjura se apropie brusc și crezu că pereții CDS-ului se vor strânge asupra ei și o vor ține prizonieră pe vecie. Închise ochii și se concentră pentru a-și palma pulsul și respirația. Fu eficace, într-un fel.

În fața lui Aaron, imaginea pâlpâi. Termenii tehnici fără noimă făcură loc unei reprezetări a cutiei craniene a lui Ripley.

— E bine, îi zise el. Am ajuns. Îți văd creierul. Dar mai sunt o grămadă de date pe marginea ecranului și un larg evantai de opțiuni în partea de jos.

— Se folosesc pentru selecționarea vizualizărilor specifice, se auzi ea vorbind. Știi, sistem nervos sau circulator. Chestii de-astea. Dar să nu ne pierdem în detalii. Nu atinge nimic.

— Nici gând.

El privea monitorul, fascinat.

— Ce-ar trebui să caut? Nu știu să interpretez ce văd.

— Uită textul și concentrează-te pe imagini. Ce vezi?

— Scanerul coboară pe gât. Ei, și ce-ar trebui să fie pe-aici?

— Dacă nu e decât rodul imaginației mele, vei afla imediat.

— De-acord, dar deocamdată totul pare normal. Firește, eu nu sunt Clemens.

— Nu-ți face probleme. N-avem nevoie de specialiști.

Ea auzi gemând aparatul care se plimba de-a lungul trupului ei pe liniile din pereții chesonului, printre o mulțime de instrumente științifice. Nu se stabilea nici un contact între Ripley și scaner, dar ea-i percepea prezența și se crispa. Cei care susțineau că nu există nici o legătură între psihic și fizic, trebuie că nu au fost niciodată plasați în hibernare.

— Partea superioară a cutiei toracice, anunță Aaron. Văd cum apar plămânii dumilale. Ne apropiem de inimă.

În ciuda dârzeniei, mușchii antebrațului drept se contractară spasmodic. Vocea bărbatului îi răsuna în urechi și se preschimba într-un bâzâit neclar și angoasant.

— Vedere totală a cutiei toracice. Așa scrie aici, cel puțin. Totul pare normal. Continuă în jos.

Corpul se destinse, respirația redeveni regulată.

— Ești sigur?

— Hei, nu observ nimic ciudat. Ar trebui să-mi spui dumneata după ce să mă uit... poate că mi-a scăpat.

— Nu, răspunse ea, în timp ce mintea ei se ambala. Nu, cu siguranță, nu.

— Cum se ameliorează contrastul?

— Încearcă "B".

Apăsă tasta, fără rezultat.

— Nimic.

Începu iar, mormăind.

— Trebuie s-o văd din alt unghi.

Aparatul bâzâi. Se opri.

— Dumnezeule!...

Cu ochii bulbucați, Aaron se apropie de ecran.

— Ce? Ce e?

— Nu știu cum să-ți spun. Am impresia că ai în burtă una din scârboasele alea.

Fixă monitorul, neputând să creadă. Embrionul semăna cu monstrul care-i masacrase pe deținuți... chiar dacă prezenta unele diferențe ușoare dar clare.

I se părea prea nedrept. Știuse, totul îi alimentase îndoielile de câteva zile. Dar speranța reînviase atunci când Aaron declarase că nu vedea nimic în pieptul ei. Și apoi să aibă această îngrozitoare revelație! Totuși, nu fu un șoc atât de puternic, așa cum se gândise.

Cele mai proaste temeri ale ei fiind confirmate, se simți aproape ușurată. Nu mai existau incertitudini. Va putea să realizeze ceea ce plănuise fiind sigură că urma calea cea bună. Singura cale.

— E oribil, răspunse Aaron.

Era evident că lui îi inspira fascinație și repulsie tot-odată, acel ceva din fața ochilor.

— Ca ailaltă, dar în miniatură. Diferită, poate...

— Poate? Nu ești sigur?

— Nu sunt sigur de nimic. N-am avut răgazul să-i fac poze adultului.

— Tastatura, îi zise ea. Apasă pe "pauză".

— Gata. Imaginea nu se mai mișcă.

— Atunci întoarce monitorul spre mine. Trebuie să mă uit.

Subdirectorul se uită la chesonul crio și la femeia dinăuntru, șovăind.

— N-o să-ți placă.

— M-am hotărât. Hai.

— De-acord. Dacă crezi că ești în stare.

— N-am pretins așa ceva, dar fă ce-ți spun.

El roti ecranul și așteptă în timp ce Ripley îl privea fix, fără să clipească.

— Bun. Ajunge.

Aaron opri imediat scanerul.

— Îmi pare rău, murmură el cu compasiune. Nu știu ce să zic. Dacă aș putea...

— Mda, îl întrerupse ea.

Încercă să iasă din cheson.

— Ajută-mă să ies de-aici.

Ea ridicase brațele și le întinse spre el.

13

Sala de adunare părea încă și mai mare decât de obicei, acum numărul pușcăriașilor fiind mai redus. Oamenii discutau încet, când Dillon dădu cu pumnul în placa de sticlă încastrată în perete, vârî mâna și apucă toporul de incendiu, pe care-l ridică deasupra capului răsucindu-se spre camarazii lui.

— O, Doamne, dă-ne puterea de-a-ndura greutățile! Până-n ziua Judecății de Apoi. Amin.

Pumnii se ridicară. Erau toți îngrijorați dar hotărâți. Dillon parcurse adunarea cu ochii.

— Monstrul e liber. Ne dă târcoale. Sosesc specialiștii, cu arsenalul lor și cellalte, dar deocamdată nu există nici un adăpost. De-asta vă zic vouă: să rămânem aici. În sala asta nu se află nici o gură de aerisire. Pentru a ajunge aici, creatura trebuie să treacă prin ușă. Oricum. Încercați să scăpați. Dar pregătiți-vă de marea plecare, dacă vi se apropie sfârșitul.

— Vorbești prostii, bătrâne, sări pușcăriașul David. Vom fi prinși cu toții ca niște șobolani în cursă.

Dillon îi aruncă o privire crâncenă.

— Cei mai mulți dintre voi au ascuns cuțite. Luați-le.

— Aha, mormăi William. Crezi poate că poți s-o-njunghii pe jigodia aia?

— Nu cred nimic, replică Dillon. Dar cred că ar trebui să fie cu putință rănirea ei. Și ar fi ceva formidabil. Ai o idee mai bună?

William nu avea. Nici ceilalți.

— Ascultați-mă, adăugă Dillon. Vom fi în căcat, până la sosirea întăririlor. Așa că să ne pregătim.

— Refuz să rămân aici, protestă William dând înapoi. Nici să nu vă gândiți.

Dillon își întoarse capul și scuipă pe jos.

— Cum vrei.

Aaron dădu codul apoi puse degetul gros pe lectorul de amprente digitale. Ușa internă a centrului de comunicații lunecă lateral, pe consolă se aprinseră niște semnale și ecranul așteptă cuminte mesajul.

— Bun, ce vrei să spui? o întrebă el pe femeia însoțea.

— Sunteți legați direct cu rețeaua?

El se încruntă pentru a privi semnalele.

— Mda, legătura este stabiliiă. Ce dorești să-i anunți?

— Că tot centrul a fost contaminat de produse toxice. Ar trebui s-o înghită. Rămân destule deșeuri de rafinărie pentru a face povestea asta plauzibilă.

El o fixă cu gura căscată.

— Dumneata nu ești serioasă? Dacă te cred, întăririle vor primi ordin de așteptare. Nu vor coborî până nu vor face o inspecție de la distanță, în orice caz. Se vor întoarce din drum.

— Exact.

— Nu te mai înțeleg. N-avem nici o șansă să scăpăm dacă rămânem singuri. Unica noastră șansă este ca ei să omoare grozăvenia asta până nu ne omoară ea pe toți. Fără să uităm că tipii ăștia vor putea să te ajute și pe dumneata. Te-ai gândit? Ești convinsă că știința noastră este neputincioasă, dar asta nu-i o certitudine. Ar putea să te congeleze, să te debaraseze de acest embrion printr-o intervenție, chirurgicală. Zici că la Companie s-au acumulat informații despre aceste creaturi. Crezi că ar vrea să captureze una fără să fie sigură că poate s-o țină în captivitate? Dar la naiba, noi am făcut-o, și-ncă cu mijloacele de bord. Trebuie să fi prevăzut tot. Pariez că se găsesc pe nava asta toate mijloacele tehnologice necesare...

Ea rămase nestrămutată.

— Unicul lucru pe care nu-l au responsabilii este bunul simț și în schimb au o aviditate fără margini. Eu sunt în măsură să știu. Am avut de-a face cu ei și cu extratereștrii ăștia și încep să mă întreb care sunt mai de temut. Dar orice-ar fi, este exclus să mergem la risc. Singura mea certitudine este că dacă una din grozăveniile astea sângeroase ajunge la Pământ a sunat ceasul omenirii. A ucide este funcția lor. A extermina pentru a procrea. Iată de ce trebuie să-i împiedicăm pe reprezentații Companiei să ajungă aici. Vor face tot posibilul pentru a duce cu ei chestia aia. Singurul considerent fiind profitul.

Ea pufni dezgustată.

— La naiba! exclamă Aaron. Sunt sincer dezolat că deții o soluție atât de simplă, dar eu vreau să plec de-aici. Încrederea mea în superiori este fără îndoială mai mare decât a dumitale. Viziunea dumitale asupra situației nu-mi pare rațională. Poate că ai dumneata motive serioase de a te teme, dar nu sunt de aceeași părere. Puțin îmi pasă ce-o să fie cu netrebnicii ăștia, că omoară chestia aia sau scapă de ea și zbiară cântece cât îi ține gura până cad morți dar eu țin la soția mea și copilul meu. M-am însurat foarte tânăr ca să putem să ne bucurăm împreună de existență la întoarcerea mea pe Pământ cu toate distorsiunile temporale. Eu trebuie să mă întorc la viitorul schimb. Ceea ce s-a întâmplat îmi va permite, poate, să plec la bordul acestei nave. Voi lua suma completă de retragere și poate și o primă. Dacă așa va fi, voi putea spune că xenomorful dumitale mi-a făcut un serviciu.

— Ascultă... Înțeleg foarte bine ezitările dumitale, îi zise ea încercând să-și stăpânească furia. Dar eu trebuie să expediez un mesaj. Visul dumitale de a-ți termina zilele la țară trece pe planul doi. Dacă extraterestrul scapă după ce ajunge pe Pământ, nu numai frumoasele dumitale planuri vor fi zădărnicite...

— Am încredere în Companie.

— La dracu' Aaron, dă-mi codul ăla odată!

Se lăsă pe spătar.

— Regret, doamnă, e top secret. Doar nu crezi că voi încălca regulamentul?

Ea dispunea de timp puțin și îl pierdea deja. Se lovea încă o dată de atitudinea corporatistă a unei lumi închise și restrânse unde principiile de etică și de morală se clasau după interesele financiare.

— Poți să-ți bagi regulamentul ăla unde știu eu, idiotule! Trebuie! Dă-mi codul!

— Renunță, doamnă. Nu vei obține nimic de la mine, chiar dacă recurgi la violență.

Ea se aplecă spre el, apoi inspiră pentru a se destinde. Era epuizată. De ce se avânta așa? Ea nu datora nimic nimănui, în nici un caz Companiei. Dacă plecau cu extraterestrul și erau masacrați pe drum, n-avea nici un motiv să-și facă griji.

— N-am nimic personal, înțelegeți-mă, adăugă Aaron.

El o supraveghea și era gata să se dea la o parte în caz de mișcare bruscă. Nu vedea în această femeie un pericol veritabil, dar o văzuse la treabă și știa că nu trebuia să o subestimeze.

— N-am ce să-ți reproșez.

— Ești prea amabil, făcu ea cu voce plată, stinsă.

— Deci ne-am lămurit. Facem din nou o echipă. Sugestii?

El părea să jubileze.

Ea se răsuci și înțepeni, dar trecu pe lângă el, apoi, spre tejghea, unde se servi cu un pahar cu apă. Setea, constantă de la o vreme, nu se datora tensiunii nervoase. Corpul trebuia să ingereze destule fluide pentru a satisface nevoile a două ființe.

— Soldatul-luptător nu mă va omorî, zise ea oprindu-se lângă el.

El ridică din sprâncene

— A, da? Și de ce?

Ea mai luă o gură de apă.

— Dacă mă va elimina ar dispărea și embrionul acesta. Până la proba contrarie, toate aceste creaturi pot procrea, dar nu să

zămislească mai multe regine. Materialul genetic bun trebuie raționat. Nu știu ce va face monstrul ăsta în viitor, dar până-n prezent m-a cruțat.

— Vrei să mă faci să cred că-i inteligent?

— Să nu vorbim de inteligență. E mai degrabă instinct. Știe că omorând purtătorul, va omorî și regina în gestație. Este logic.

Ea îi înfruntă privirea.

— Ar fi putut să mă elimine în două rânduri, dar n-a făcut-o. Știe ce port în mine.

Ea-și frecă bărbia îngândurată.

— Și mă voi lămuri pe deplin, anunță ea brusc. Îi vor testa IQ-ul.

Aaron rămase cu gura căscată.

— Ai de gând să pleci după el?

— Aha. Cred că știu unde se ascunde. Deasupra noastră, în pod.

— În pod? Aici nu e pod.

— E o metaforă,

Își goli paharul.

— A!

— Vrei să mă însoțești?

El scutură din cap. Ea îi zâmbi, puse paharul pe suportul lui și ieși din încăpere. Subdirectorul o urmări din ochi.

— Baftă, murmură el.

Dar nu se adresa nimănui.

14

Culoarul de acces era pustiu. Ea se opri și potrivi lampa într-o fisură a peretelui pentru a observa aliniamentele vechilor conducte atacate de rugină. Se agăță de cea mai apropiată. Metalul plesni și se-ndoi. Un zvâcnet îl frânse. Satisfăcută, Ripley plecă.

Singură în infirmerie, se uita fără grabă, în jurul ei. Aproape că se aștepta să-l vadă pe Clemens așezat la locul lui de muncă. Atunci și-ar fi ridicat capul pentru a-i surâde, dar ordinatorul era stins, scaunul, liber.

Nu era lucru ușor să se cațere în conducta de aerisire fără să scape țeava sau lanterna, dar ajunse în pasajul strâmt și întunecat. Reglă lărgimea fascicolului lămpii și avu grijă să se uite înapoi pentru a porni.

N-ar fi putut spune cât timp sau pe ce distanță se târâse, atunci când începu să strige. Știa doar că lumina slabă a infirmeriei dispăruse demult. Chemările ei, mai întâi înăbușite, deveniră mai puternice pe măsură ce mânia în-locuia frica.

— Hai! Știu că ești acolo!

Înainta mereu, în patru labe,

— Apropie-te! Că doar nu-i complicat. Lasă-te condus de instinct.

Conducta se curba în stânga. Continua să progreseze, mormăind, apoi urlând:

— Vino, tâmpitule! Unde te-ai băgat, tocmai acum când mor de poftă să te văd?

Își zdrelise genunchii. Se opri să asculte. Un zgomot? Sau imaginația îi juca feste?

— Ce dracu'?

Reluă târâșul, chinuită și istovită, trecu de alt cot.

Pasajul dădea într-o boxă suficient de înaltă pentru a se ridica. Se întinse cu mare ușurare. Această cămăruță adăpostea un purificator de apă, ruginit și într-o stare jalnică, compus dintr-o cuvă de 4 000 litri și o încâlceală de țevi corodate.

Conducta de aerisire continua în partea cealaltă, și Ripley scrută puțul de întuneric parcă fără sfârșit, când o cuprinse din nou greața. Fu nevoită să se sprijine.

Deodată, coada extraterestrului se ridică și căzu peste mână făcând-o să scape lampa electrică.

Lanterna se rostogoli pe dala de beton, fără să se stingă. Ripley se răsucea...

Spre monstrul care o supraveghea de dincolo de rețeaua de canalizare.

— Nemernicule, spuse, adunându-și forțele și curajul.

Îl lovi cu tubul metalic în torace.

Cu un răget asurzitor, creatura sări. Țâșni din adăpost, sfărâmând țevile ca pe niște paie. Cu toate simțurile la pândă, ea rămase ghemuită în fața femeii. Bale groase și gelatinoase îi picurau de pe maxilarul anterior.

Ripley se ridică, fără să dea înapoi nici un pas.

— Hai, jigodie, omoară-mă!

Dihania nu reacționă și ea o lovi din nou cu tubul.

Ființa mugi și doborî arma din mâinile femeii, înainte de a o privi fix. Ripley era asudată, dar nu-și mută privirea. Apoi monstrul se răsuci și sări în întuneric. Ripley se prăbuși, urmărind-o din ochi.

— Ticălosule!

Dillon îl găsi pe locotenent în sala de adunare înecată în penumbră. Ea rămase așezată, cu capul sprijinit în mâini, epuizată și singură. Bărbatul, care mai ținea toporul în mână, se apropie și se opri lângă ea. Ea trebuie să-i fi simțit prezența, dar nimic din atitudinea ei nu confirma acest fapt.

În mod normal, el i-ar fi respectat nevoia de singurătate și ar fi plecat, dar împrejurările erau excepționale.

— Ți-e rău?

Ea nu răspunse. Nici nu-și înălță capul.

— Ce faci aici? Ar trebui să fii în siguranță, cu ceilalți. Ce-o să faci dacă vine chestia aia?

— Nu se va lega de mine, răspunse ea ridicându-se.

— De ce?

— Pentru că unul din embrionii lor este în gestație în corpul meu. Adultul n-ar putea să ia viața unui semen de-al lui.

Dillon o privi.

— Tâmpenii.

— Ascultă, l-am întâlnit acum o oră. Eram față-n față. Ar fi putut să mă facă praf, dar s-a abținut. Mai bine a fugit. Nu poate distruge pe cea de care depinde viitorul speciei sale.

— De unde știi că ai în dumneata o chestie din astea?

— M-am scanat. Este o regină, capabilă să depună mii de ouă din care vor ieși dihănii identice cu cea care dă târcoale prin preajmă.

— Ca la albine?

— Sau furnici. Dar asta-i o simplă analogie. Ființele astea nu sunt insecte, chiar dacă organizarea lor socială este comparabilă. Știm puține despre ele. Ai remarcat desigur că nu e ușor să le studiezi.

— Dar cum știi că-i vorba de o regină?

— Forma craniului e diferită. Și se prelungește cu un guler mare, deja vizibil pe imaginile scanului. În plus, perioada de gestație a soldaților-lucrători este foarte scurtă, câteodată de o zi sau două, numai. Diversele lor stadii de creștere sunt și ele scurte. Ăsta e un atu important pentru supraviețuitorii speciei.

Dacă aș fi avut în mine unul asemenea lor, s-ar fi născut deja. Ar fi țâșnit din corpul meu prin regiunea sternului. Acest embrion este în gestație în cavitatea uterină și nu în piept. Reginele au un organism mult mai complex și probabil au nevoie de mai mult spațiu și de timp pentru a se forma. Altfel, aș fi fost moartă demult.

Știu cum se petrece. Și nu e frumos de văzut. O regină adultă este enormă, mult mai mare decât creatura cu care v-ați luptat. Rolul ei este acela de a oua. Ea depune poate milioane de ouă și nu seamănă cu ființa care dă târcoale pe-aici.

Vocea i se frânse.

— Dar am mai spus că nimeni n-a studiat o regină în stare larvară. Nu știu care este durata gestației, chiar dacă este evident că

este mult mai lungă decât cea a unui simplu lucrător.

Dillon își coborî ochii asupra ei.

— Tot nu pot să cred. Dacă ai în dumneata o chestie de felul ăsta, cum a ajuns acolo?

Ea-și contemplă mâinile.

— Pe când eram în hipersomn, am avut un coșmar oribil. Dar se pare că nu era un simplu vis. Am fost violată. Dacă termenul ăsta se poate aplica la ceea ce mi s-a întâmplat mie. Participarea mea a fost involuntară, dar un viol este un act de luxură; era vorba de fapt de un act de procreație. Pentru agresorul meu, un asemenea concept ar fi, desigur, prea străin...

Ea se gândi la trecutul ei.

— Chestia aia care s-a urcat la bordul primei mele nave, Nostromo, nu și-a precupețit eforturile pentru a se procrea, dar nu era o regină. Anumiți monștri, dacă nu toți, sunt hermafrodiți. Autofecundarea permite unui individ total izolat să perpetueze specia. Un soldat lucrător se ouă și el, dar încet, unul singur o dată, până la apariția unei regine capabile să preia această activitate. Astfel m-am pomenit eu cu scârboșenia asta regală în pântece. Oricum este cea mai bună explicație pe care am găsit-o. Eu nu sunt xenolog.

Ezită.

— Uimitor, nu? Ai în fața dumitale femeia care va zămisli mama Apocalipsei. Și pentru că eu nu am curajul să fac ceea ce se impune, trebuie să mă ajuți. Trebuie să mă omori.

El făcu un pas îndărăt.

— Ce naiba vrei să spui?

— Tot n-ai înțeles? Sunt condamnată. Voi muri în clipa în care se va naște regina, fiindcă nu voi mai fi indispensabilă pentru supraviețuirea ei. Am mai văzut asta. Trăiesc cu ideea asta, dacă pot spune așa. M-am împăcat cu gândul morții, de când am văzut prima chestie din aia.

Dar nu pot să-i las pe imbecilii de la Weyland-Yutani s-o ducă pe-asta pe Pământ. Dacă vor reuși, va fi sfârșitul speței umane. Al oricărei forme de viață, poate. Nu văd ce i-ar împiedica pe monștri să se reproducă în orice mai mare decât, să zicem, o pisică.

Această regină trebuie eliminată, iar pentru asta trebuie să mor. Te simți capabil să iei viața unui semen de-al dumitale?

— Asta nu-i o problemă.

— Hai, fără discursuri.

Ea-i întoarse spatele.

— Ce-aștepți? Ești un asasin. Da, ori ba? Hai, omoară-mă. Hai, Malcom. Fă un efort. Gândește-te la trecut. Te cred în stare, nătărăule.

El îi observa silueta zveltă, gâtul alb și umerii căzuți. O lovitură în vertebrele cervicale ar fi de-ajuns pentru a o ucide rapid și curat. O moarte aproape instantanee. Apoi se va ocupa de ceea ce se afla în pântecele femeii, de organismul monstruos care se dezvolta acolo. Nu-i rămânea decât să care cadavrul până la topitorie și să-l arunce în cuptor cu el cu tot. Totul va fi gata în două minute. Ridică toporul.

Mușchii feței și brațelor se întăriră și fierul spintecă aerul, șuierând. Dillon îl izbi cu toate puterile... și se înfipse în peretele, de lângă capul lui Ripley care tresări, clipi și se întoarse spre el.

— Ce te-a apucat? Nu-mi faci un serviciu.

— Mi-e groază să pierd, oricare-ar fi adversarul. Monstrul ăsta mi-a omorât jumătate din băieți și ăilalți au murit de frică. Atât cât e-n viață, nu jertfa dumitale va asigura salvarea omenirii.

— Ce e cu dumneata? Credeam că ești un asasin!

— Vreau să elimin chestia aia, iar fără dumneata nu va fi posibil. Dacă se codește să te atace, dumneata ai putea să ne ajuți să o combatem. Dacă nu, du-te de-aici. Omoară-te singură.

— Dacă o distrugem, mă ajuți?

— Nici o problemă. Repede și bine, fără suferințe inutile.

El întinse brațul pentru a scoate toporul înfipt în perete.

Supraviețuitorii se regrupaseră în sala principală. Aaron rămase de-o parte cu un păhărel în mână. Ripley și Dillon erau alături, în fața deținuților.

— Aveți de ales, zicea colosul. Stați în cur și așteptați să crăpați sau îl înfruntați pe nemernic. Riscurile sunt mari, dar am putea să-l omorâm. Merită. Ne-a băgat în căcat. Victimele lui trebuie răzbunate. Hei, ce hotărâți?

Morse îl observa, descumpănit.

— Despre ce tot vorbești?

— Să omorâm dihania.

Aaron făcu un pas înainte, neliniștit.

— Un moment. Salvatorii o să vină curând. De ce să nu-i așteptăm?

— Să salveze pe cine?

— Pe noi.

— Prostii, zise Ripley, pe ei îi interesează doar gângania, știi bine.

— Ce-mi pasă, că doar n-or să ne omoare.

— N-aș băga mâna-n foc. Se pare că dumneata nu cunoști Compania așa cum o cunosc eu.

— Haida-de! O să ne evacueze, o să, ne ducă acasă.

— Pe dumneata, poate, dar nu pe NOI, îl atenționă Dillon.

— Nu-i motiv să ne batem cu coșmarul ăsta ambulant gemu Morse. Hai, scutește-mă!

Aaron clătină din cap, încet.

— Doar nu sunteți complet nebuni! Am o soție. Am un copil. Vreau să mă-ntorc acasă.

Expresia lui Dillon era amenințătoare și îl readuse la dura realitate cu glas plin de dispreț.

— Privește lucrurile în față, Optzeci și cinci. Puțin ne pasă de părerea dumitale. Nu ești credincios. Ești numai un reprezentant al

Companiei ăsteia de căcat.

— Exact, răspunse Aaron. Sunt un reprezentant al Companiei și nu un criminal ca dumneata. Mă crezi prost, dar nu-s așa de stupid ca să fi ajuns să-mi sfârșesc zilele pe pietroiul ăsta sau mă duc acum să mă bat cu chestia aia înainte de sosirea întăririlor.

— Bine. De-acord. N-ai decât să stai și să aștepți. Îmi convine.

Morse ridică brusc capul.

— Și dacă aș face și eu la fel?

— Nici o problemă, afirmă Dillon. Uitasem că Domnul ți-a promis viață veșnică. Cât despre ceilalți fricoși, n-au decât să te imite.

O arătă pe Ripley.

— Dar noi o să luptăm. Ea și cu mine.

Morse șovăi. Văzu că toți îl observau și-și umezi buza inferioară.

— Bine. Sunt cu voi. Vreau să-l văd cum crapă, nemernicul! Mi-a omorât amicii. Eu doar mă-ntreb de ce n-așteptăm să avem cu noi tehii și armele Companiei ăsteia păcătoase. De ce să mergem singuri la petrecere?

— Pentru că, dacă, cumva Compania n-o vrea să se debaraseze de toți cei care sunt la curent cu existența acestei creaturi, în mod sigur n-are de gând să-l elimine, explică Ripley.

—- E ridicol, bombăni Aaron. clătinând iar din cap. Tâmpenii. N-are treabă cu noi.

— Ești sigur? se interesă ea rânjind. Când conducătorii ei au fost informați despre descoperirea unuia dintre acești extratereștri, au sacrificat echipajul din care făceam parte. Și când a fost semnalată pentru a doua oară prezența acestor creaturi, au trimis un grup de infanteriști pentru a fi masacrați. Ce vă face să credeți că prețuiesc mai mult viața unor dubli cromo Y exilați la marginea spațiului? Credeți că o să vă lase să le împiedicați cercetările lor militare? N-aveți nici o valoare pentru ei. Și nu le pasă că prietenii voștri au murit.

Terminase. Un timp, nimeni nu vorbi, apoi un bărbat întrebă:

— Ai un plan?

Dillon se uită la camarazii lui, blestemații acestui iad

— Fiorina era rafinărie și mină în același timp, nu? Dihăniile astea se tem de foc. Va fi suficient s-o atragem în furnalul cel mare și să turnăm peste ea metal topit.

El lovi cu piciorul un taburet, care zbură cât colo.

— O să murim toți. Singura necunoscută e: când? Aici e un loc ca oricare din care să purcedem spre ceruri. Singura problemă pe lumea asta e de știut cum o s-o părăsim. Putem muri în picioare sau în genunchi. Am mândria mea. Nu datorez nimic nimănui. Așa că eu zic că trebuie să venim de hac nemernicului. Trebuie să ne batem!

Oamenii se priviră. Niciunul nu voia să ia inițiativa întreruperii tăcerii. Când unul se hotărî să o facă, răspunsurile se ridicară din toate părțile.

— Păi, de acord, merg.

— De ce nu? N-avem ce pierde.

— Mda... bine... de acord...

— Îi tragem niște șuturi în cur, se auzi o voce mai puternică.

Cineva zâmbi.

— Mă ocup eu de asta, tu să-l ții bine.

— Păi, hai, ce căcat, zise în cele din urmă Morse.

Reușiră să lumineze cât de cât aceste culoare. Energia nu lipsea, căci centrala de fuziune furniza din plin, dar terminalele, întrerupătoarele și alte comenzi nu mai erau întreținute de ani de zile și climatul umed al Fiorinei provocase multe stricăciuni. De aceea, unele culoare beneficiau de o iluminare constantă, iar altele erau cufundate în beznă.

Ripley se uită prin atelierul de mulaje în timp ce Dillon și Troy se apropiau de ea. Troy era singurul teh demn de acest calificativ, dintre supraviețuitori. Efectuase o scurtă carieră de inginer, până să-

și descopere soția în același pat cu superiorul său. De felul lui gelos, îi omorâse punând în aplicare toate capacitățile sale profesionale. Un acces de nebunie l-a costat un bilet dus, pe Fiorina.

Le explică la ce serveau comenzile, ce anume era esențial pentru repunerea instalației în funcțiune.

Ripley privea și asculta ezitând.

— Când a fost utilizată ultima oară?

— Trebuie să fie vreo cinci ani, sau șase. Pentru un control de rutină. De-atunci, nimic.

Ea strâmbă din nas.

— Și ești sigur că pistonul nu e gripat?

— Nimic nu e sigur sută-n sută, replică Dillon. Nici dumneata.

— Pot să afirm doar că toate semnalele sunt verzi, declară Troy, dând din umeri.

— Nu uitați că mai întâi trebuie ademenită aici, le aminti Dillon. Când nemernicul ăla o să fie în calea pistonului, o să declanșăm mecanismul ca să-l împingă înăuntru. Aveți în față o presă de matrițare la rece, ultimul model. Ne luăm adio de la căcănarul ăsta și gata.

Ripley îl luă la ochi.

— Și dacă nu merge ceva cum trebuie?

— Atunci am feștelit-o noi, răspunse calm Dillon. N-avem decât o șansă. N-avem voie să greșim. N-o să fie posibil s-o luăm de la capăt. Și nu uitați că după ce lansăm pistonul te vei trezi singură cu jigodia aia, acolo, câteva secunde.

Ea dădu din cap.

— Mă descurc eu. Dacă-mi pasezi, bag eu gol.

El o privi cu atenție.

— Soră, sper că nu greșești când spui că monstrul nu-ți vrea răul. Pentru că altfel vei împărtăși soarta lui.

— Și vei scăpa de o corvoadă, nu?

Troy o privi, intrigat, dar se gândi că nu era momentul să-i pună niște întrebări.

— Unde vei fi dumneata? îl întrebă ea pe colos.

— Prin preajmă.

— Și ceilalți? Ce fac?

— Se roagă.

Supraviețuitorii se împrăștiară pentru a se îndepărta prin culoare și a se cățăra pe pereți înjurând și strigând. Nu le păsa că erau auziți de monstru, acum. De fapt, voiau să-i atragă atenția.

Fascicolele lanternelor se reflectau pe pereți și accentuau trăsăturile crispate de încordare și surescitare ale fețelor. Gregor scoase capul din ascunzătoare și îl văzu pe William, care se ruga.

— Hei, Willie? Tu crezi în toate bisericismele astea?

— Ce știu eu? răspunse prietenul lui, ridicându-și capul.

— Nici eu.

— Căcat. În ce-am mai putea crede? Acum, ce să mai facem, dacă suntem băgați aici?

— Aha, ai zis-o. În sfârșit, ni se rupe-n paișpe, nu?

Ecoul râsetelor umplu culoarul, amplificat și deformat.

Morse le auzi, sunete depărtate, exprimând teroarea, isteria chiar. Acționă întrerupătorul ușii pe care o păzea. Mecanismul gemu... și panoul se deschise, apoi se blocă. Își înghiți saliva și se aplecă în deschizătură.

— Hei, băieți! Așteptați! Așteptați! Chestia asta face pe nebuna. Dacă am modifica planul? Adică, uite: ușa asta păcătoasă nu merge ca lumea. Hei, băieți?

Nu primi nici un răspuns.

Mai, departe, în același pasaj. Gregor se întoarse către colegul său.

— Ce vrea ăsta?

— De unde să știu eu? declară William dând din umeri.

Puștăriașul Kevin ținea în mâna întinsă un cartuș luminos, mergând de-a lungul peretelui tunelului. Știa că era urmat de un om, apoi de un altul și așa mai departe, pe o distanță importantă. Dar nu vedea nici țipenie și avea nervii întinși la maxim.

— Hei, ați auzit? șușoti el pentru cei care ar putea să-l audă. Era Morse. Parcă...

Urletul îl făcu să tacă, rănindu-i timpanele. Dar înainta mereu, ca și cum paralizia care-i amorțise creierul nu se propagase încă până în membrele inferioare.

Nu departe, extraterestrul sfârteca pe unul dintre prietenii lui: un anume Vincent care nu mai putea striga după ajutor de când nu mai avea corzi vocale, Kevin nu ezită decât o fracțiune de secundă.

— Vino-ncoa', împuțiciune!

Monstrul nu așteptă să i se spună de două ori. Lăsă rămășițele lui Vincent și șarjă.

Kevin fusese sportiv odată. Îi veni în minte vremea când făcea atletism. În timp ce alerga pe culoar gândea: cu doi ani în urmă, nimeni nu-l întrecea. Dar acum îi lipsea antrenamentul și dihania câștiga teren. Sprintă, după care fu nevoit să încetinească și să-l lase pe urmăritorul său infernal să se apropie.

Se aruncă pe întrerupător, răsucindu-se și se izbi cu spatele în perete. Pieptul i se umfla ca foalele de forjă, când ușa de oțel se închise și pocni.

O secundă mai târziu, monstrul o lovea și o deforma în centru. Kevin se lăsă să cadă și-și trase sufletul pentru a striga:

— Ușa C9... închisă!

Jude ajungea la cealaltă extremitate a culoarului. De data aceasta, nu se înarmase cu o mătură ci cu un cartuș luminos pe care-l ridică pentru a vedea pasajul.

— Iuhuu! Hei, așchimodie, ia vino la mine. Ia, numai încearcă, să vedem.

Separată de prada precedentă de ușa care nu-i ceda, creatura se suci auzind vocea și se năpusti spre punctul ei de origine. Jude demară imediat, mai încet decât Kevin, dar cu un avans la plecare mult mai însemnat! Extraterestrul se apropia foarte repede. Din nou, îi lipsiră câteva secunde. Ușa se închise și omul nu mai fu accesibil.

Dincolo de panoul de metal. Jude gâfâia:

— Terminat. În aripa est. Ușa B7... zăvorâtă.

O clipă după aceea, una din labele anterioare ale creaturii spărgea un mic hublou de sticlă încastrat în oțel. Urlând Jude se îndepărtă, mergând cu spatele, de-a lungul peretelui pentru a se feri de ghearele care-l căutau înfrigurate.

Singur în culoarul pe care-l avea în grijă, Dillon mormăi:

— Gata, iar începe.

— E-n conducta B, strigă Morse, alergând în pasajul său. Trebuie să se îndrepte spre A!

La o intersecție, William era cât pe ce să se tamponeze cu Gregor.

— Am auzit, mârâi acesta din urmă. Conducta E, căcat!

— Ai zis B?

— Nu, E.

William se încruntă, fără să încetinească pasul.

— Noi ar trebui să rămânem...

— Mișcă-ți curul!

Gregor consideră că nu era ales bine momentul pentru a discuta despre pozițiile lor teoretice respective și acceleră, fără să mai adauge nimic. Celălalt rămase în urmă.

Într-un pasaj lateral, Jude se întâlni cu Kevin și îi aruncă o privire cu înțeles.

— Și tu?

— Aha.

— De acord. Mergem la E. Toată lumea.

Kevin se strâmbă. Își explora amintirile.

— Ce balamuc! Unde e?

Colegul său făcu un gest de nerăbdare.

— Pe-aici. Mișcă-te, ce căcat!

David era singur și nu aprecia deloc acest lucru. Dacă totul s-ar fi petrecut cum era prevăzut, ar fi trebuit să opereze deja joncțiunea cu Vincent. Găsi până la urmă rămășițele acestuia, fapt care îl făcu să încetinească, dar nu să se oprească.

— Kevin, Gregor, Morse? Nemernicul l-a avut pe Vincent!

Fără răspuns. Continuă să alerge. Nimeni și nimic nu-l putea opri.

— Trebuie s-o băgăm în colț, nemernica!

Secțiunea tunelului care se deschidea dinainte era și mai întunecată decât cea din care ieșise, dar măcar părea pustie.

În pasajul principal, Dillon i se adresă lui Troy.

— Du-te să-i ajuți.

Omul dădu din cap și se îndepărtă prin labirint, dotat cu o hartă. Eric rămase cu colosul și Ripley, pe care-i observa pe rând mușcându-și buza inferioară și rozându-și unghiile.

Femeia supraveghea monitoarele consolei. Se vedeau Gregor alergând într-o parte, Morse, de cealaltă. Se strâmbă.

— Unde dracu' se duc? De ce nu fac cum am stabilit?

— Zici că monstrul ăsta te va lăsa-n pace, îi aminti Dillon. Ei n-au parte de imunitatea dumitale.

— Dar ce-i balamucul ăsta?

Dillon căuta din priviri prin extremitatea slab luminoasă a culoarului principal.

— Improvizează.

Ea stătea cu mâna pe comanda pistonului. Eric n-o slăbea din ochi și transpira abudent.

David alerga prin pasajul întunecat. Se poticnea și ținea cartușul luminos în mâna întinsă pentru a alunga tenebrele.

— Pe aici, puișor. Pe aici...

Se întrerupse. Văzuse la capătul celălalt al acestei secțiuni dihania care lovea panoul metalic după care dispăruse Jude.

Îndoi brațul când monstrul se întoarse.

— Aici, pisoiaș. Începe recreația!

Aruncă apoi cartușul luminos. Creatura porni spre el când acesta atinse solul.

Îi arătă spatele și o luă din loc. Ușa următoare era aproape și nu-i va fi greu să ajungă primul acolo. Trecu pragul cu un avans confortabil, lovi butonul de închidere și văzu panoul coborând... apoi blocându-se.

Cu ochii ieșiți din orbite, scoase un vaiet ca un mieunat și se dădu cu un pas îndărăt, apoi cu încă unul.

Ușa se mai deplasă, cu opintiri. El tresări când monstrul se lovi de ea, dus de elan. Metalul se strâmbă, dar își continuă coborârea sacadată.

O labă apăru pe dedesubt și încercă să-i înhațe un picior. Urlând, David sări pe o cornișă. Mâna se balansa de la dreapta la stânga, în căutarea lui, în timp ce mecanismul de închidere funcționa în continuare dar în mod neregulat. Creatura așteptă până în ultimul moment pentru a-și retrage membrul superior.

Deodată nu se mai auzi nici un zgomot.

Omului îi trebui ceva timp pentru a-și recăpăta glasul și atunci când să-și utilizeze din nou corzile vocale, sunetul care ieși fu doar un geamăt de groază patetică:

— Ușa 3, conductă F, închisă... sper...

Morse nu-l auzi. Înainta în culoarul său, orbește.

— Kevin, Gregor? Unde dracu' v-ați băgat? Unde sunteți voi toți? K, L, M, toate închise și zăvorâte.

Privi o placă prinsă pe perete.

— M-am întors în A.

Într-un pasaj lateral, Gregor se interesa și el de niște plăci.

— Conductă V, blocată. Conductă P, în așteptare.

În urma lui, William încerca să nu se lase distanțat.

— Ai zis P sau D? Dumnezeule...

Gregor întoarse capul, alergând în continuare.

— Tacă-ți gura! Și mișcă-te!

Kevin descoperi că făcuse cale-ntoarsă.

— Ce căcănărie! Am revenit în R. Nu risc nimic, sper?!

Jude îl auzi și îi răspunse cu glas puternic:

— Păi, tu uiți un lucru. R dă în F, unde-s eu acuma. Trebuie închis.

Dezorientat, Troy se opri la o intersecție. Mersese prea departe fără să se uite pe hartă, bazându-se doar pe memorie. Studie diversele pasaje, nehotărât.

— Conducta F? Unde dracu'... nu e nici o conductă F.

Se hotărî să o ia drept, plecă, ezită și puse ochii pe culoarul din dreapta.

Un coridor care era deja ocupat.

Dillon și Ripley auziră urletele lui. Ca și cele dinainte, fură de scurtă durată.

— Morse? strigă Dillon, Kevin, Gregor?

Ripley se ridică pe vârful picioarelor pentru a se uita peste umărul lui.

—— Ce se petrece acolo?

Colosul îi aruncă o privire încordată.

— Tot ce au de făcut e să revină pe culoarele astea afurisite.

Își cântări toporul în mână și înaintă.

— Stai aici.

Pasajul lateral prin care ar trebui să apară adversarul lor dacă totul se derula conform planului rămânea pustiu. Nici urmă de extraterestru. Nici de oameni. Numai niște ecouri depărtate, unele deformate de panică.

În spatele lui, Eric își exprimă gândurile cu voce tare:

— Unde-i jigodia aia de căcat?

Dillon nu se obosi să-i răspundă.

David își luă inima-n dinți și se duse să privească pe micul hublou. Nimic.

— Am pierdut-o, strigă el, în caz că va fi auzit de colegii săi. Nu știu unde s-a dus. N-a putut să treacă de ușa asta. S-o fi cocoțat într-o conductă de aerisire.

Se întoarse pentru a privi unica gură de aerisire a tunelului, de deasupra lui. Ipoteza lui era fondată.

Ripley aşteptă până se stinseră ultimele ecouri. Eric înaintase și se citea pe fața lui că nu mai rezistă. Trebuia ca ei să facă ceva pentru a-l împiedica să fie înfrânt de panică și să o ia la sănătoasa. Spre nicăieri, dat fiind că nu exista nici un adăpost. Ea porni către el pentru a încerca să-i transmită ceva din încrederea ei.

Dillon dispăruse în coridorul lateral. Nu după mult timp găsi rămășițele lui Troy, După o examinare sumară a locuitorilor, reveni.

Morse și Jude se întâlniseră, în sfârșit. Alergară împreună... până când Jude se împiedică și căzu. Cu vârful degetelor, atinse substanța caldă și vâscoasă pe care alunecase.

— Dar pentru numele lui... Iah!

Când ridică mâna spre cartușul luminos pentru a vedea mai bine, Morse se dădu îndărăt, cuprins de oroare. Apoi înțelese și el despre ce era vorba și urlară amândoi deodată.

Ripley ascultă încordată și nu mai fu atentă la Eric. Sursa urletelor era aproape. Aceste sunete ajungeau la ea direct și nu sub formă de ecouri. Brusc pușcăriașul se răsuci și se repezi la comanda pistonului. Ea porni după el.

Când extraterestrul își făcea apariția în culoar, ea-i prinse mâna lui Eric tocmai când acesta era gata să declanșeze mecanismul.

— Așteaptă! Nu e încă unde trebuie.

Cu prețul unui efort de voință, ea îl împiedică să dea drumul pistonului.

Fu de ajuns. Învins pe plan mental cât și pe plan fizic, Eric se dădu înapoi, fără vlagă și tremurând.

Kevin înainta. Se apropia de camera pistonului, un loc sigur ca oricare altul, după ce executase toate ordinele. N-avea cine să-i ceară mai mult acum.

Un zgomot îl făcu să-și ridice ochii. Creatura pitită în gura de aerisire care se afla deasupra lui, nu se obosi să se arunce pe el. Se mulțumi să se aplece pentru a-l apuca, la fel cum un copil ar fi capturat o broască. Țâșni sângele.

Dillon sosi la celălalt capăt al culoarului, văzu zbaterea picioarelor lui Kevin și se repezi să-și încolăcească brațele în jurul genuchilor lui. Surprins de această greutate suplimentară, extraterestrul își lăsă prada. Cei doi bărbați căzură.

Ripley îl văzu pe Dillon revenind cu rănitul. Ea-l privi pe Eric, constată că el nu era mai bun de nimic și se duse ea să-l ajute pe colos.

Din gâtul lui Kevin ieșea sânge. Ea-și scoase haina, o puse pe tăietură și apăsă pe bandajul improvizat. Hemoragia fu încetinită, dar nu întreruptă. Dillon îl strângea la piept, murmurând:

— Moartea nu e moartea, numai...

Nu-și terminase rugăciunea fiindcă creatura ieșea din pasajul lateral. Ripley se ridică și merse îndărăt.

— Lasă-l pe Kevin. Trebuie să-l atragem pe monstru în locul prevăzut.

Dillon dădu din cap și veni la ea. Bătură în retragere până la pupitrul de comandă.

Erau observați. Se deplasau încet, într-un sector în care nu exista nici, un adăpost. În corpul care zăcea pe pământ mai pâlpiaia o fărâmă de viață, iar monstrul se năspusti pentru o distruge.

Ripley se uită la Eric și făcu un gest autoritar. Deținutul ieși din ascunzătoare și coborî mânerul.

Pistonul porni împingându-i pe Kevin și pe extraterestru în direcția cuptorului. Culoarul fu inundat de o undă de căldură.

Dar creatura dispăruse.

Asudată, Ripley făcu un pas.

— Unde dracu' s-a dus?

— Na, căcat! S-o fi băgat după pistonul ăsta afurisit, răspunse Dillon.

— După?

— Trebuie să-nchidem toate ieșirile! urlă el. Să n-o lăsăm să scape!

Schimbară o privire, apoi fugiră în direcții opuse.

— Jude! Morse!

Dillon se făcu nevăzut în culoar în căutarea supraviețuitorilor, iar Ripley încerca să-i găsească pe Eric și William. Îi descoperi, grămadă, scăpați de griji. Ea își văzu de drum.

Morse renunțase la alergare. Se târa, dar auzi un zgomot și se opri să scruteze țeava laterală de unde venise sunetul. Nu văzu nimic, oftă ușurat și porni cu spatele, nevăzând încotro...

Dădu de un obstacol suplu și mișcător.

— Ce...

La fel de înfricoșat ca și el, Jude se răsuci ținând în mână niște foarfeci. Ușurat și furios totodată, Morse apucă această armă improvizată și-i întoarse vârful în sus.

— Nu așa. Așa, amărâtule!

Apoi îi dădu una în tâmplă lui Jude care clipi, dădu din cap și plecă în direcția opusă.

Dillon ajunse în culoarul principal.

— Jude! Jude!

Omul îl auzi și ezită.

Creatura era în spatele lui.

Alergă cât îl țineau picioarele spre Dillon care-i urla să iuțească pasul.

— Nu te uita în urmă. Aleargă mai repede!

Jude se apropia. Viața-i depindea de rapiditatea picioarelor, dar el nu era nici Kevin și nici Gregor și monstrul îl ajunse. Sângele lui

împroșcă ușa pe care Dillon o închise degrabă.

În culoarul alăturat, Ripley auzise drama. Bodogăni ceva. Pierdeau timp și pistonul își continua înaintarea inexorabilă, dar fără obiect.

Gregor ceru ajutor, dar nu-l mai auzea nimeni. Alergă prin țeava întunecată, ricoșând din colțurile pasajului ca o minge de biliard până când se lovi de Morse care venea din sens invers. Speriați, după care, atât de ușurați încât erau să izbucnească în râs, cei doi se ridicară și se priviră, beți de fericire.

Până când extraterestrul se repezi spre Gregor pentru a-l sfârteca.

Cu fața și pieptul împroșcat de o ploaie de sânge și fărâme de carne, Morse mergea înapoi în patru labe și implora arătarea să-l cruțe, de parcă dihania ar fi putut să priceapă disperarea lui sau să-i acorde importanță. Torturat de propria-i neputință, privea cum monstrul îi spinteca prietenul.

Continua să dea înapoi în patru labe, înfrigurat.

Îl opri un obstacol și întoarse capul... spre încălțările lui Ripley... picioarele lui Ripley.

Ea își lansă cartușul luminos în direcția extraterestrului care se apleca pentru a intra într-o gură de aerisire.

Magneziul incandescent îl constrânse să abandoneze rămășițele lui Gregor.

Morse se holba la creatură, fascinat. În loc să-l atace pe locotenent, acela rămase pitit la peretele opus. Femeia înainta, fără să ia în seamă atitudinea temătoare sau scuipăturile acestuia.

— Hai! Am ce vrei tu. Urmează-mă. O să-ți arăt ceva... Vino, ei drăcie!

Coada monstrului se ridică și căzu peste ea. Nu atât de violent pentru a o ucide, ci doar pentru a o constrânge să păstreze distanța.

Dillon ajunse în prag și Ripley se întoarse imediat spre el.

— Înapoi! Nu sta în calea lui!

Extraterestrul adoptase o postură de atac pentru a-i face față noului venit. În disperare de cauză, Ripley se plasă în fața lui Dillon care înțelese intențiile ei și situația.

El veni în spatele ei, o prinse și o strânse tare.

Monstrul turbă, dar păstră distanța când Dillon se deplasă înapoi ținând-o pe Ripley în față.

Ființa îi urma în pasajul principal, fără să se apropie de ei.

Aștepta momentul propice.

Colosul se uită spre el și-i strigă:

— Acolo, idiotule!

Dihania ezită apoi sări spre tavan și alergă până la ușă.

— Închide-o! strigă frenetic Ripley. Acum!

Era inutil fiindcă Dillon declanșase deja mecanismul. Panoul clămpăni și-i închise în această secțiune a culoarului principal, în compania adversarului lor.

Morse ajunse înapoia extraterestrului și înțelese numaidecât ce se întâmpla.

— Ieși! Ieși de-acolo, fir-ar să fie!

— Blochează ușa cealaltă! îi urlă Ripley,

Omul ezită. Monstrul se răsuci.

— Imediat!

Morse sări și acționa comutatorul. Panoul căzu între ei. Puțin mai târziu, progresia pistonului îi ascunse, el nu-i mai văzu.

Morse plecă spre locul de unde venise.

În interiorul conductei principale, blocul de oțel izbi animalul și-l răsturnă. Uită de oameni și încercă să-și vâre o labă pe lângă obstacol. Nu găsi nici un spațiu și era în continuare împins inexorabil spre marea formă incendiară.

Dillon și Ripley se găseau deja aici. Era capătul. Nu mai aveau unde să se ducă.

Morse urcă pe scara care ducea la cabina podului rulant întrebându-se dacă mai știa cum mergea. Va trebui să se descurce.

Nu va mai avea timp să consulte manualul de utilizare și nici un expert nu va fi lângă el să-l sfătuiască.

Barja de debarcare se feri de o zonă de aterizare prost întreținută pentru a se pune pe o întindere bolovănoasă. Suflul propulsoarelor ridică praful și pietrele O clipă mai târziu, bărbați și femei înarmați șarjau intrarea principală a Centrului.

Din interiorul sasului, Aaron îi văzu debarcând și zâmbi. Erau dotați cu pușți vibratoare și perforatoare de blindaj, termocăutătoare și pistoale cu tir rapid. Știau cu cine aveau de-a face și se echipaseră în consecință.

Aaron își întinse cutele cele mai vizibile ale uniformei și se pregătea să deschidă ușa.

— Știam că o să vină până la urmă, șopti el înainte de a striga: Hei, voi de-acolo! Pe-aici.

Era gata să declanșeze mecanismul de deschidere. Dar nu mai avu timp. O explozie suflă panoul metalic și șase militari și doi medici dădură buzna înăuntru până ca praful să aibă timp să se aștearnă. Membrii comandoului se desfășurară imediat pentru a acoperi sectorul sasului. Aaron se apropie de șeful lor și fu surprins să vadă copia androidului de la bordul CDS-ului odată cu Ripley.

Salută regulamentar și anunță:

— La ordinele dumitale, domnule căpitan. Gardian Aaron, matricolă 137512.

Dar acesta nu-l băgă în seamă.

— Unde este locotenentul Ripley? Mai trăiește?

Puțin jignit de atâta indiferență față de el dar dornic de a fi folositor, Aaron se grăbi să răspundă:

— Dacă n-a pățit nimic până acum, o veți găsi în sectorul siderurgic. Sunt toți acolo, cu monstrul. E o nebunie, căpitane. N-au vrut să vă aștepte. Eu totuși am încercat să le bag mințile-n cap...

— Ai văzut creatura?

— Da, domnule căpitan. E oribilă. Înspăimântătoare. Și una din chestiile astea e-n gestație în corpul domnișoarei Ripley.

— Știm.

Își clătină capul în direcția oamenilor lui.

— Vom lua situația în mână. Să ne conduci acolo unde ai văzut-o pentru ultima oara pe această femeie.

Aaron se grăbi să-i călăuzească în adâncurile instalațiilor.

Ripley și Dillon bătură în retragere până simțiră în spate peretele de aliaj ceramic. Niște scrâșnete de angrenaje atraseră atenția femeii care se uită în sus și văzu niște mecanisme care se deplasau peste capetele lor, conform instrucțiunilor programate în memoriile lor.

— Urcă, îi spuse ea. E singura dumitale șansă!

— Și dumneata? întrebă Dillon pe când enormul piston împingea extraterestrul în interiorul formei.

— Nu mă va ucide.

— Prostii! Uiți cele zece tone de metal topit care vor fi deversate!

— Și ce-i cu asta? Nu ți-am spus că vreau să mor?

— Ba da, dar eu...

Creatura va fi în curând lângă ei ...

— Acum, ori niciodată. Hai!

El șovăi, apoi o prinse.

— Te iau cu mine!

O împinse în sus.

Ea se opuse, dar el reuși să se urce. Când ea înțelese că el nu va pleca fără ea, cedă și îl precedă. Extraterestrul se feri de piston, îi văzu și îi urmă.

Ripley ajunse sus, se prinse de marginea balustradei, și se aplecă pentru a-l apuca pe Dillon. Monstrul își împinse afară din gură

maxilarul anterior. Colosul îl lovi cu piciorul și spintecă aerul cu toporul.

Ripley își reluă ascensiunea în timp ce bărbatul își ținea la distanță urmăritorul. Alte zgomote atraseră atenția femeii spre podul rulant. În cabină, Morse se lupta cu comenzile și înjura.

Grupul militar al Companiei apăru pe platforma de observare. Conducătorul său înțelese de la prima vedere ce se petrece și strigă niște ordine lui Morse, care le ignoră și-și continuă activitatea cu și mai mare frenezie.

Aliajul topit fierbea, când făcu să se răstoarne cuva.

— Nu face asta! strigă căpitanul. Nu!

Extraterestrul era foarte aproape, dar nu-i ajunsese încă. Metalul lichid se deversă dincolo de Ripley și Dillon, care-și puseseră mâinile la ochi pentru a-i apăra de căldură. Cascada metalică căzu pe creatură și o împinse înapoi. Aceasta căzu urlând în mijlocul unei jerbe de flăcări. Deasupra, Morse se ridică pentru a privi prin geamul cabinei, plin de satisfacție.

— Te-am avut, gânganie blestemată!

Dillon veni lângă Ripley pe marginea fosei. Priviră cazanul cu metal fierbând, continuând să-și ferească fețele de căldură. Apoi femeia remarcă mișcare pe platforma situată de cealaltă parte a șarjei.

— Au venit!

Se agăță de însoțitorul ei, cu disperare.

— Să-ți ții promisiunea!

Dillon o privi cercetător.

— Ții într-adevăr?

— Am în mine una de-astea! Nu mai amâna.

El prinse în mâini gâtul lui Ripley, apoi ezită. Ea îl fixă, furioasă.

— Hai!

Degetele se crispară. Mai trebuia o apăsare ușoară și o răsucire pentru a-i rupe vertebrele cervicale. Nimic mai mult. Un mic efort. El

știa cum să procedeze, mai omorâse deja... cu mult timp în urmă...

— Nu pot! mărturisi el cu glas tânguitor. Nu pot!

Privirea lui era imploratoare.

Apoi fața se preschimbă într-o mască a groazei simțind că era tras brusc înapoi.

Extraterestrul din care ieșeau flăcări și fum îl strângea și îl atrăgea sub suprafața metalului în ebuliție. Ripley asistă la dispariția lor, îngrozită și fascinată totodată de această scenă. O clipă mai târziu reapăru un craniu. Cel al ființei care se cățăra din nou pentru a ieși din cuptor, și pe care șiroia aliajul topit.

Femeia se uită peste tot. Văzu lanțul sistemului de urgență manual, vechi și corodat, cum poate era și mecanismul pe care îl acționa. Dar ea nu avea de ales și o apucă, apoi trase de el cu toată puterea.

Dintr-o deschizătură plasată deasupra furnalului țâșni apă. Ripley se încurcă în lanț și nu mai putu să se elibereze. Potopul se abătu asupră-i și o făcu să se învârtă, dar nu reuși să rupă zalele care o țineau captivă și o duceau în adâncuri.

Jetul îl lovi pe extraterestru și răci metalul supraîncălzit care îl acoperea. Capul explodă, apoi și restul corpului. Atinse cuptorul de metal, care vomă blocuri de oțel și nori de aburi. Podul rulant tremură pe șine și Morse fu aruncat pe podeaua cabinei. Membrii comandoului se aruncară la pământ, din reflex.

În sală cădea o ploaie de apă caldă și de metal în curs de solidificare.

Militarii își reluară înaintarea după terminarea potopului, dar Ripley ajutată de Morse sărise pe platforma unei macarale.

Ea se aplecă peste balustradă pentru a privi văpaia. Îi veni din nou rău. Crizele de greață și suferințele erau din ce în ce mai frecvente.

Îi văzu pe trimișii Companiei urcând treptele în direcția podului rulant. Aaron era în primul rând. Ea zâmbi. Prezența lui printre ei nu

o surprindea defel. Și nu o irita. O prevăzuse.

— Nu vă apropiați, le strigă ea. Rămâneți pe loc.

Aaron se opri.

— Așteaptă. Vrem doar să te ajutăm.

Ea îl privi pe acest om. Îi inspira milă. Sărmanul idiot habar nu avea despre ce era vorba și care-i va fi soarta după ce Compania va obține ceea ce dorea. Dacă își atingea obiectivul.

Greața o cuprinse din nou și se sprijini de balustradă. Se îndreptă când un militar ieși din ultimele rânduri ale comandoului și înaintă spre ea. Ripley tresări nevenindu-i să-și creadă ochilor. Îl cunoștea!

— Bishop? se auzi ea șoptind.

El se imobiliză, și oamenii lui se regrupară în spatele lui, pentru a aștepta ordinele sale. Le făcu semn să ia poziția de repaos, apoi se întoarse spre ea și-i adresă un zâmbet care se dorea liniștitor.

— Eu doresc numai să te ajut. Suntem în aceeași tabără.

— Lasă prostiile! îi aruncă ea.

Dar era prea istovită ca exclamația ei să fie convingătoare.

— Am simțit adineauri cum jigodia asta a mișcat în pântecul meu.

Urmărită de toate privirile, ea ajunse la extremitatea platformei podului rulant. Pieptul îi tresaltă și ea fu cuprinsă de frisoane, dar nu-și luă ochii de la personajul din fața ei.

Era Bishop. Nu, nu Bishop, ci o dublură identică în toate detaliile — porii bărbiei, de exemplu — a lui Bishop, cel dezmembrat și decedat din punct de vedere cibernetic. Bishop II, își zise ea.

— Știi cine sunt eu, declară căpitanul.

— Mda. Un android. Același model cu Bishop. Trimis de Compania asta păcătoasă.

— Eu nu sunt Bishop, ci creatorul acestui android, căruia i-am împrumutat trăsăturile mele. În ceea ce mă privește eu sunt complet uman. Superiorii mi-au încredințat această misiune pentru ca dumneata să nu ai de-a face cu un interlocutor necunoscut și pentru a-ți demonstra câtă importanță îți acordă. Și eu mi-am adus

contribuția la acest proiect încă de la început. Reprezinți mult pentru mine, locotenente. Pentru multe persoane. Vino, te rog. Singura mea dorință este de a te ajuta. Noi am adus tot ceea ce va fi necesar pentru a vă scoate din acest impas.

El o cercetă, vizibil îngrijorat. Ea recunoscu ținuta a doi membri a comandoului. Era vorba de biotehi și ea se gândi la Clemens.

— Duceți-vă dracu'! Cunosc prea mulți "amici" pe care Compania poate să mi-i trimită. Ultimul se numea Burke și era regele nemernicilor.

Zâmbetul bărbatului pieri.

— Faptele au demonstrat că însărcinarea acestui individ cu însoțirea dumitale în această misiune a constituit o gravă eroare. Acorda mai multă importanță propriilor interese decât celor ale superiorilor lui. Iată de ce am fost desemnat eu și nu un puștan neexperimentat ros de ambiții.

— Vrei să mă faci să cred că acționați doar din altruism?

— Nu vrem decât binele dumitale.

— Minți. Nu vă pasă de mine și de ceilalți. Vă interesează doar să duceți cu voi pe Pământ, una din aceste creaturi. Sunt niște monștri, dar chiar dacă urâțenia voastră nu e decât interioară, ea e tot așa de mare. Nu e mare diferență între voi.

Bishop II studie solul un timp până să-și ridice ochii spre silueta înălțată pe platforma podului rulant.

— Ai multe temeri de neîncredere, dar din nefericire și puțin timp înainte. Dorim să te ducem pe Pământ. Acest embrion nu ne interesează. Știm ce ai îndurat și-ți admirăm curajul.

— Prostii.

— Te înșeli. Noi vrem să te salvăm..

— Adică?

— Să te scăpăm de ceea ce se dezvoltă în corpul dumitale.

— Și să-l păstrați ca să-l studiați.

Bishop II scutură din cap.

— Nu. Ca să-l distrugem.

Ea ar fi vrut să creadă. El trebuie să-i fi sesizat ezitările, fiindcă se grăbi să adauge:

— Nu mai reziști, Ripley, ești epuizată. Odihnește-te. Gândește-te. În interesul dumitale. Nava cu care am venit, Patna, este dotată cu o instalație chirurgicală din cele mai complete. Vă debarasăm de acest fetus, de această larvă, orice-ar fi aceasta. Nu am dat încă un nume diferitelor stadii de dezvoltare ale acestor creaturi. Intervenția va reuși, iar dumneata vei putea să te bucuri din plin de viață.

Ea-și coborî privirea asupra acestuia, resemnată acum și senină.

— Viața a fost destul de lungă și-așa, mulțumesc. Și nu v-o datorez, nu vă datorez nimic.

El întinse mâna cu un gest implorator.

— Ideile dumitale sunt confuze, Ripley. Noi recunoaștem că am comis greșeli. Nu știam. Dar vrem să ne răscumpărăm greșeala, să-ți permitem să recuperezi timpul pierdut. Vei avea posibilitatea de a avea copii. Îți vom asigura toate cele necesare. Vei beneficia în sfârșit de tot ceea ce ai meritat din plin. Îți datorăm acest lucru.

Ea ezită.

— Nu veți duce chestia asta pe Pământ?

— Nu. Am înțeles cât de periculoși sunt monștrii aceștia. Știm că ai avut dreptate de la început. Dar timpul ne presează. Ne vom ocupa de tot. Echipa chirurgicală este gata să intervină, la bordul navei noastre.

Biotehul care stătea în spatele lui înainta.

— Intervenția va fi rapidă. Nedureroasă. Două incizii. Nu vei rămâne sub efectul anesteziei decât două ore. Atât. Apoi, vei fi din nou pe picioare, ca înainte și în plină formă.

— Cum pot eu să fiu sigură că veți distruge embrionul după ce l-ați scos din pântecele mele?

Bishop II mai făcu un pas. Era acum prea aproape.

— Ai cuvântul meu.

El întinse mâna în semn de prietenie.

— Ai încredere în mine. Te rog. Noi vrem doar să te ajutăm.

Ea se gândi, fără să se grăbească. Aaron o observa, ca și Morse. Ea se uită la Bishop II.

Și puse capăt negocierilor;

— Nu...

Ea făcu semn din cap lui Morse, care se aplecă pentru a comanda deplasarea podului rulant. Structura metalică, se desprinse de scară uruind și se depărtă spre cuptor. Bishop II se aruncă și o prinse pe Ripley. Ea se degajă și se dădu înapoi, clătinându-se.

Membrii comandoului reacționară imediat. Morse fu împușcat în umăr și se prăbuși după pupitru.

Aaron văzu un fragment de țeava ruptă, pe care îl luă scrâșnind:

— Sintet nemernic!

Lovi cu măciuca sa improvizată în capul lui Bishop II.

Impactul fu spongios. Omul se clătină și tresări, când sângele adevărat îi curgea prin păr și când militarii îl doborau pe subdirector.

— Eu... nu... sunt... un droid, îngăimă căpitanul, prăbușindu-se.

Mâna lui Ripley se chirci pe piept.

— Îl simt cum mișcă!

Membrii comandoului se repeziră spre șeful lor.

Bishop II se răsuci pe o parte, pentru a o privi.

— Ești datoare. Măcar față de propria persoană.

Buzele femeii se strâmbară într-un rictus când exclamă:

— Niciodată!

Platforma macaralei era deasupra vâlvătăii. O mișcare bruscă în pântece o făcu pe Ripley să se clatine. Cu calm, în deplinătatea forțelor sale, înaintă spre margine. Jos clocotea un lac de metal topit a cărui apropiere îi usca pielea care se bășica de căldură. Valurile de temperatură urcau spre ea pentru a o îmbia să sară.

— E prea târziu!

— Nu! o imploră Bishop II.

Sub pieptul femeii uniforma se rupse și se coloră în roșu. Ceea ce ieșea era rapid, dar Ripley era pregătită Ea strânse cu mâinile mica creatură și ridică brațele deasupra vâltorii. Dihania se zbătea și se încâlcea între degetele ei.

— Adio!

— Nuuu! urlă Bishop II.

Ea mai făcu un pas și căzu în creuzetul clocotitor.

Morse se ridică la timp pentru a asista la cădere. Cu o mână pe umărul rănit, murmură:

— Moartea nu e moarte, numai o călătorie. Spre un plan superior.

În absența altor sarcini de efectuat, biotehii se duseră să-l îngrijească.

Fără o vorbă, alți membri ai comandoului avură grijă să oprească apoi cuptorul, rafinăria și restul centrului de detenție Furia 361 al lui Weyland-Yutani.

Acolo în adâncul spațiului, mesajele întârzie. Sunt duhurile comunicațiilor radiofonice plecate într-o rătăcire veșnică, ecourile vorbelor și vieților aparținând trecutului. Uneori sunt detectate, captate, transcrise. Pot avea o noimă pentru cei care le ascultă, dar nu întotdeauna. Ele sunt interminabile sau scurte precum acesta...

— *Aici Ripley, ultimul membru al echipajului de pe Nostromo, sfârșitul transmisiunii*.

Sfârșit

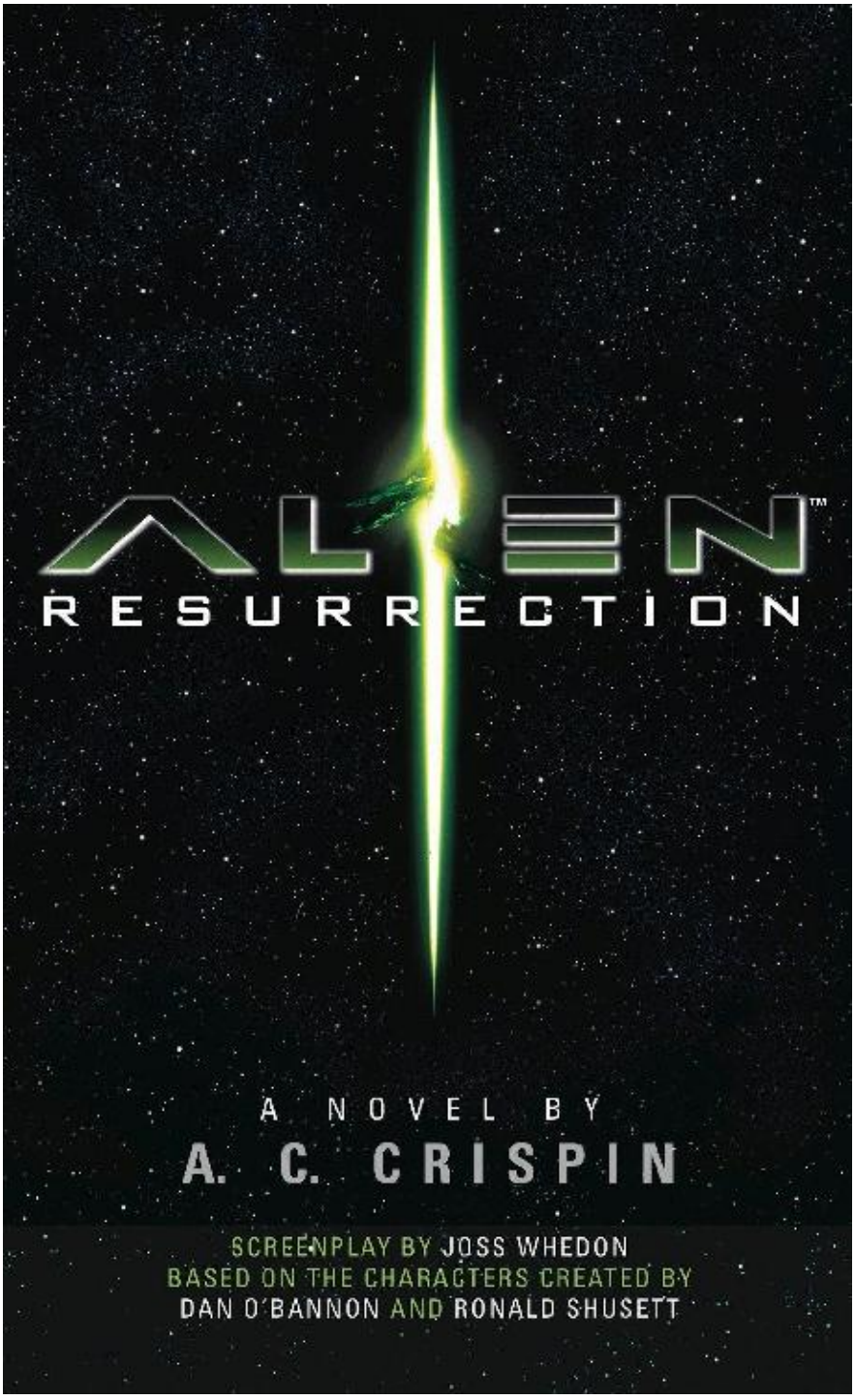
ALIEN™
RESURRECTION
A NOVEL BY
A. C. CRISPIN
SCREENPLAY BY JOSS WHEDON
BASED ON THE CHARACTERS CREATED BY
DAN O'BANNON AND RONALD SHUSETT

A.C. CRISPIN

Alien IV

RENAȘTEREA

Cartea a patra

Această carte este dedicată lui Sigourney Weaver. Îi mulțumim pentru că a creat un personaj de acțiune feminin, care este un exemplu pentru noi toți. La urma urmei, primul "Erou" a fost femeie.

Prolog

Ăsta e un extraterestru!

Vincent Distephano tresări involuntar când își dădu seama. *Cum dracu' ajunsese aici, în capsula de comandă?* Se opri să privească surprins apariția grotescă a intrusului.

Ochii extraterestrului păreau uriași, complet disproporționați față de capul țuguiat și caraghios. Irisul eliptic părea să se curbeze în jurul pupilei, având un aspect nepământean. Clipea și pleoapele lui transparente se mișcau atât de repede încât Vinnie nu-și dădea seama dacă această clipire începuse de sus, de jos sau din lateral. De fapt, pleoapele nu se vedeau deloc când nu se mișcau. Clipi din nou, rapid, de două-trei ori iar apoi întoarse capul.

Oare era conștient de prezența lui?

Ah, fir-ar să fie!

Fălcile arătării se deschiseră amenințător. Îi curgeau balele încet printre dinții ascuțiți, periculoși. Ce mulți dinți are! Buzele se întinseseră într-un rânjet și arătarea făcu un pas înainte.

Vinnie încercă să rămână nemișcat când botul extraterestrului se deschise și se închise încet, lăsând să picure saliva groasă, lipicioasă.

Dacă această arătare a ajuns aici, înseamnă că mai sunt și altele, se gândi el. *Poate e un cuib întreg! De unde au venit? Și cum au ajuns la bordul navei?*

De fapt, nu conta. Acesta era aici, acum, cu el, și nu rezolva nimic dacă își punea atâtea întrebări. Extraterestrul se opri după ce se aruncase rapid înainte. Înainta ca o insectă și își folosea coada ca pe un senzor. Oare îl vedea? Ochii aceia uriași îi foloseau la ceva sau detectau doar hrana ori prada prin intermediul unei surse de lumină sau printr-o senzație insesizabilă de ființele umane? Oare simțul mișcării ori al mirosului erau mai sensibile decât văzul?

Capul grotesc și țuguiat al extraterestrului se rotea ca și când arătarea ar fi încercat să studieze împrejurimile. Probabil că sutele de leduri active și ecrane multicolore ale tabloului de comandă îi distrăgeau atenția. Poate că tabloul de comandă îl va împiedica să-l depisteze pe Vinnie. El cel puțin așa spera. Înghiți în sec.

În momentul acela, unul din ecranele de observație clipi, schimbând imaginile atât de rapid încât extraterestrul se întoarse imediat spre el. Planeta Pluto, care stătea tăcută sub navă, apăru brusc într-un prim plan, când unul din micile ei gheizere erupse, împrăștiind hidrogen lichid în spațiu. Luminozitatea benzilor de gheață ale planetei contrasta șocant cu bezna spațiului din jurul ei. Extraterestrul își bălăbănea capul dintr-o parte într-alta, observând activitatea planetei. Activitatea gheizerului se intensifică, iar tromba de lichid ajunse la zenit. Ecranul se concentrase asupra acestui fenomen, cercetându-l în cele mai mici detalii. Drept răspuns, ciudata creatură se întoarse complet cu spatele la Vinnie și o porni deodată spre ecran, sprintenă ca un păianjen.

Acum! Repede! Cât nu se uită la tine! Mișcă-te! Folosindu-se de reflexele sale agere de soldat instruit, Vinnie întinse mâna.

PLEOSC!

Al meu ești, afurisitule!

Ridică palma și studie rămășițele insectei extraterestre zdrobite, lipite de buricul degetului. *Ce dracu' o fi?* Clătină din cap dezgustat. Generalul Perez o să facă o criză de nervi dacă o să afle că la bordul impecabilei sale nave, *Auriga,* se află o insectă extraterestră. Și când o să audă că se infiltrase chiar în capsula de comandă, o să-și piardă mințile de tot. Oare o fi singura sau or mai fi și altele ? Nu era nevoie decât de două ca să se înmulțească. Și dacă era vorba de insecte extraterestre, era de ajuns și **una singură.**

Fără să-și ia ochii de la insecta zdrobită, tânărul soldat sorbi din paharul de *milkshake,* înghițind ultimele guri. *Generalul ar fi la fel de furios și dacă te-ar vedea mâncând în timpul serviciului, băiete,* se gândi

Vinnie zâmbind. Da, generalul Perez nu ieșea din litera regulamentului, dar Vinnie sărise peste micul dejun și o să sară și peste prânz. Era cel mai plictisitor lucru să stai în capsula de comandă a enormei nave. Și mai rău de atât nu putea fi decât să-ți ghiorăie stomacul.

Zdrobi în mână paharul de plastic și-l băgă în buzunar, scormonind cu paiul rămășițele insectei. Capul țuguiat și dinții mici, ascuțiți erau încă vizibili.

Ah, ce urât ești. Cum te-ai strecurat la bord?? Probabil că faci parte din marfa "neoficială" a generalului, luată din străfundurile coloniei, dincolo de frontieră. Sigur, pe mine unul puțin mă interesează. Nici nu vreau să știu. Când ești soldat și lucrezi la o instalație ultrasecretă care plutește în jurul centrului gravitațional al planetelor Pluto și Charon, *cu alte cuvinte, la dracu-n praznic,* înveți să nu pui întrebări și să nu spui **nimic.**

Singurul lucru pe care-l învățase Vinnie în aparent nesfârșita sa misiune de un an la bordul navei *Auriga,* era că lucrul la o instalație strict-secretă era cea mai **plictisitoare** sarcină care putea să cadă pe capul unui soldat. Aici nu se întâmpla niciodată nimic! Iar generalul Perez avea grijă să fie totul în ordine. Făcea tot timpul inspecții și menținea o rutină deosebit de strictă. Fiecare echipament, fiecare instalație de la bordul navei era de ultimă oră, nou-nouță, lustruită și întreținută impecabil. Nu se produceau nici măcar defecțiuni tehnice care să alunge plictiseala.

Mă rog, peste trei luni o să scape de aici. Și o să-și poată alege misiunile, după ce îndeplinise această sarcină ultrasecretă.

Să sperăm că în următoarea voi avea parte de mai multă acțiune. Poate că o să fiu trimis pe Rigel. Acolo este palpitant. Nu ca în locul ăsta afurisit.

Se uită din nou la insectă, fărâmițând-o cu paiul. Faptul că *Auriga* pierdea războiul cu insectele i se părea amuzant într-un fel. Vinnie nu era obișnuit să întâlnească insecte în spațiu. Sigur, se știa că militarii răspândesc tot felul de creaturi dăunătoare în spațiu, de la

șobolani și purici, prezenți în magaziile de marfă și de alimente ale vechilor corăbii de lemn, până la șarpele maroniu de copac, originar din insulele Pacificului de Sud, infiltrat în mărfurile, mâncarea și lăzile cu arme, care a cauzat dispariția unei întregi specii de păsări în secolul douăzeci. Ca să nu mai vorbim de infestarea cu gândaci infiltrați într-un transport de hrană "sterilizat", trimis pe Marte la începutul erei colonizării spațiale. Dar acum, atmosfera magaziilor de depozitare a mărfurilor elimină aceste neajunsuri, deci, în prezent, consecințele negative au fost mult diminuate.

Cu excepția navei *Auriga.* Țânțarii care scăpaseră ca urmare a unui experiment de laborator și apăreau în tot felul de locuri, păianjenii care-și semnalaseră prezența la scurt timp după livrarea unuia din transporturile neoficiale ale lui Perez și insectele extraterestre întâmplătoare ca aceasta pe care tocmai o strivise, făceau ca uriașa navă să pară un gigantic colector de insecte! Parcă cele mai neînsemnate forme de viață ale galaxiei și-ar fi pus în gând să-i demonstreze generalului Perez că, oricât de strictă era disciplina lui, oricât de secrete erau operațiunile sale la marginea sistemului solar, nu se putea pune cu Mama Natură. Vinnie zâmbi.

Și, în timp ce zgândărea cu paiul rămășițele însângerate ale insectei, se gândea dacă să raporteze sau nu incidentul. Generalul așa voia. Înnebunea dacă avea musafiri nepoftiți la bordul impecabilei sale nave. Ordonase ca insectele să fie prinse, dacă se poate vii, pentru a fi "catalogate" în vederea depistării originii lor. Vinnie se gândi la toată birocrația pe care ar declanșa-o, la toate investigațiile ridicole stârnite de o biată insectă și se uită din nou în capătul paiului.

Mai dă-o încolo!

Îndreptă paiul spre ecranul capsulei de comandă și suflă în capătul lui, lipind-o de el. I se părea amuzant cum stătea acolo.

Acesta a fost cel mai palpitant incident al acestui schimb interminabil!

Se uită la consola de comandă și la ecrane. Totul era liniștit. Calm. Plictisitor ca moartea. Nici măcar gheizerele nu mai erupeau. Soldatul oftă, se scărpină în creștetul proaspăt ras și încercă să nu se uite la ceasul care număra secundele rămase până la terminarea schimbului.

Poate o să apară alt gândac care să-i abată atenția. De-abia aștepta.

Capitolul 1

Doctorul Mason Wren înainta repede pe coridoarele vopsite într-o culoare neutră, către principalul său laborator. Generalul Perez îl chemase la un *briefing* neașteptat, tocmai când își savura micul dejun, și cele douăzeci și trei de minute pe care le pierduse cu acea întâlnire îi dăduseră programul peste cap. Din fericire, se putea baza pe personalul lui. Știa că vor iniția toate programele de dimineață, vor verifica rezultatele schimbului de noapte și vor fi gata să-l informeze în legătură cu starea actuală a experimentului. Se uită din obișnuință la pagerul prins la rever. Nici un mesaj. *Tatăl* — sau mai bine-zis uriașul computer care comanda toate sistemele de menținere a vieții —, îndeplinea funcțiile de cercetare și toate celelalte sisteme esențiale de la bordul giganticei *Auriga* l-ar fi informat imediat dacă primea vreun mesaj.

Liniștea era un semn bun.

Când îl chemase Perez, se așteptase la necazuri, dar nu fusese nimic. Generalul voia să se informeze asupra unor detalii. Trecuseră două săptămâni de când nu mai fusese solicitat la laborator în miez de noapte și Wren era mulțumit de progresul care începuse să se manifeste brusc. Poate trecuseră în sfârșit de ce era greu.

Omul de știință suplu, cu chelie, se apropie de ușile laboratorului, fără să-i bage în seamă pe cei doi soldați înarmați care stăteau de pază. Pentru el erau practic invizibili. Făceau parte din decor, ca mobila sau niturile ușilor pneumatice. Știa că paza se schimba din patru în patru ore, dar lui i se părea că toți semănau între ei: aveau aceleași fălci pătrate, priviri fixe, uniforme măslinii, arme masive și atitudine bătăioasă. Albi, negri, tuciurii, bărbați sau femei — toți erau la fel pentru Wren. Nu-i spuneau nimic deosebit. Erau soldați. Brute. Ființe primitive.

În schimb, el și oamenii lui erau *doctori. Oameni de știință.* Chiar și cel mai neînsemnat din echipa lui servea pentru un scop mai înalt: răspândirea cunoașterii, progresul umanității, îmbunătățirea condiției umane. Pentru Wren, soldații aveau un singur scop: să aibă grijă ca el și oamenii lui să-și poată îndeplini obiectivele. Sigur, toți erau militari — și soldații și oamenii de știință — dar delimitarea valorică era clară în mintea lui Wren.

Când se apropie, ușile se deschiseră silențios, permițându-i să intre în principalul laborator. Când trecu pe lângă cei doi soldați, remarcă amuzat, fără să vrea, că nu numai că arătau la fel, dar mestecau și guma în același ritm. Ca niște roboți. De fapt, roboții avuseseră mai multă personalitate când existaseră.

Ușile se închiseră la fel de silențios cum se deschiseseră în spatele lui și uită de soldați. Așa cum se așteptase, oamenii lui se apucaseră deja de treabă. Laboratorul oferea ambianța necesară studiului științific. Fiecare echipament, program sau persoană era cel mai bun din domeniul lui. Și rezultatele lor le vor dovedi valoarea.

Se apropie de prima stație de lucru, uitându-se la miile de ecrane. Observă structurile de date în rapidă schimbare, înregistrând în mintea lui progresul pe care-l indicau. Apoi îi aruncă o privire lui Carlyn Williamson și femeia îi zâmbi discret.

— Ne încadrăm încă în buget, doctore Wren, îi spuse ea încântată.

— Ai început bine dimineața, Carlyn, îi răspunse el, la fel de zâmbitor.

Se duse apoi la cealaltă stație, salutându-i pe doctorii Matt Kinloch, Yoshi Watanabe, Brian Clauss, Dan Sprague și pe proaspătul lor absolvent, Trish Fontaine. Kinloch ridică degetul mare în sus, semn că testele începute noaptea trecută mergeau bine. Wren îi răspunse la fel și își continuă inspecția. Observă că el și savanții lui erau îmbrăcați la fel — în uniforme și halate de laborator — întrebân-du-se dacă lui Perez îi venea la fel de greu să-i deosebească oamenii, cum îi venea lui să distingă soldații generalului unul de altul.

După ce își termină inspecția, mulțumit că totul mergea perfect — ceea ce i se părea prea frumos să fie adevărat — doctorul Wren se apropie în sfârșit de incubator.

Doctorul Jonathan Gediman, tânărul, brunetul și zelosul său colaborator, îl aștepta nerăbdător. Wren se aștepta să-l vadă din clipă-n clipă sărind într-un picior. Dar protejatul lui avea perfectă dreptate să fie încântat. Din tot ce văzuse până acum, își dăduse seama că făceau progrese remarcabile. Însă, după toate eșecurile îndurate, Wren se abținea să se bucure prea devreme. Puteau să mai apară încă destule probleme.

— M-ai așteptat, îi spuse Wren. Apreciez gestul.

Gediman încuviință din cap.

— Am avut destule de făcut. Vreți s-o vedeți acum?

Nu lipsi mult ca Wren să se încrunte nemulțumit. Nu-i plăcea că Gediman avea tendința să personalizeze specimenul. I se părea o atitudine lipsită de profesionalism. Dar era un bun lucrător, conștiincios, devotat experimentului, așa că încercă să nu bage în seamă acest fapt.

— Sigur, îi răspunse Wren, să ne uităm la specimen.

Gediman apăsă pe niște butoane în ordinea corespunzătoare și se uitară amândoi la fluxul de date de pe micul ecran, fixat în partea

superioară a incubatorului. Cilindrul înalt de metal își reglă temperatura, în timp ce vaporii reci erau eliminați în exterior. Carcasa metalică externă se roti încet și apoi se ridică până atinse tavanul, unde se opri. Apoi se deschise automat, scoțând la iveală un mic tub criogenic de un metru lungime și o jumătate de metru în diametru.

Wren se uită la date. Lungimea și progresul incubației, componentele mediului chimic de creștere, stimularea electrică a celulelor și așa mai departe erau afișate toate pe ecran, într-o structură reactualizată în permanență.

— Uite-o! murmură Gediman blând.

Tonul lui îl făcu pe Wren să-i arunce o privire. Gediman se uita cu ochii mari, emoționat, ca un tată care-și vede pentru prima oară copilul nou născut. Foarte bine. Într-un fel, chiar *era* odrasla lui Gediman. Gediman, Wren, Kinloch, Clauss, Williamson, oricare dintre ei putea fi considerat părintele specimenului, iar Wren le încuraja atașamentul. Acest gen de mândrie posesivă le stimula efortul, gândirea creatoare, devoțiunea față de o cauză, care nu putea fi compensată de nici un salariu. Wren zâmbi fără să vrea.

— Uite ce față are! exclamă Gediman mândru.

Wren se uită la specimenul care plutea în gelul nutritiv opac. La început nu i se păruse decât o masă amorfă. Ghemuit în clasica poziție fetală — chiar și numai acest fapt în sine reprezenta un miracol științific — pluti mai aproape de sticlă și Wren văzu ce observase deja colaboratorul său.

Era fața unui copil, a unei fetițe drăguțe și Wren se trezi cuprins de același entuziasm care-l anima pe Gediman. Trăsăturile se dezvoltaseră destul de mult ca să poată fi recunoscute. Căpătaseră o individualitate proprie, umană. Mici șuvițe maronii de păr pluteau în jurul capului de o formă perfectă, conferind specimenului un aspect fantastic de mică sirenă. Wren clipi, încercând să revină la realitate. Ochiul lui de profesionist examină diversele tuburi, cabluri

și senzori prinse de micuțul specimen. Totul era exact unde trebuia să fie. Echipamentele hrăneau specimenul, îi stimulau creșterea și evoluția mult mai repede decât ar fi putut s-o facă natura.

Dar Wren nu avea răbdare. Era sătul de încetineala naturii, de erorile ei, de surprizele sale neplăcute. Sarcina lui era să anticipeze natura, s-o modeleze după nevoilor lui. Și se pare că era pe cale să reușească. Zâmbi, mângâind laturile incubatorului.

— Este frumoasă, nu-i așa? zise Gediman încet.

Wren deschise gura fără să spună nimic. Se mulțumi doar să încuviințeze din cap. *Se dezvoltă mult mai bine decât am fi avut dreptul să sperăm vreodată.* În timp ce specimenul se depărta de el, i se păru că-i vede ochii mișcându-se sub pleoape. Se întrebă dacă o fi capabil deja să deosebească lumina de întuneric. Și dacă poate să simtă cât de cât ceva.

Lumina apărută brusc o făcu să se crispeze. În lumină erai depistat imediat. Era mai greu să te ascunzi. Trupul ei se făcu covrig. Se simțea în siguranță în umezeala caldă din jurul ei, dar lumina o speria. Imagini haotice de vis îi tulburau conștiința.

Alinarea rece a somnului criogenic.

Dorința de a-și proteja puiul.

Forța și tovărășia propriei sale specii.

Puterea mâniei sale.

Căldura și siguranța gelatinei.

Imaginile erau în același timp lipsite de sens și pline de înțelesuri. Le recunoștea la un nivel situat dincolo de conștiința ei, dincolo de învățare. Făceau parte din ființa ei, din cine și ce fusese. Iar acum făceau parte din ceea ce va deveni.

Plutea în căldura confortabilă, încercând să se ascundă de lumină. Și de sunete. Un murmur îndepărtat care venea din afara ei. Din interiorul ei. Sunetele veneau și plecau. Însemnau totul și nimic.

Auzea din nou sunetele interioare. Unul era mult mai puternic decât celelalte. Era cel pe care-l asculta întotdeauna. Cel pe care încerca din răsputeri să și-l amintească. Îi auzi murmurul.

Mămica spunea întotdeauna că nu există monștri cu adevărat. Dar iată că există.

Ah, dacă ar ști ce însemnau toate acestea. Dar, poate că într-o zi...

Pentru o clipă, Wren își permise să spere, să viseze. Vor apărea lucrări, cărți, publicații. Va ploua cu premii. Acesta era doar începutul.

Fătul plutea, întorcându-se în incubatorul plin cu gel. Wren trebuia să admită că Gediman avea dreptate. Era frumos, un specimen perfect...

Acum era întors cu spatele la el, cu coloana vertebrală lipită de sticlă. Și atunci observă ceva nou.

— Ai remarcat asta? îl întrebă el pe Gediman, încercând să-și păstreze calmul.

— Ce? murmură Gediman, cercetând spatele specimenului.

— Acolo, îi arătă Wren, indicând cele patru ridicături de-o parte și de alta a coloanei vertebrale. Chestiile alea patru. Unde ar trebui să fie capetele vertebrelor dorsale.

Gediman se încruntă când le văzu.

— Credeți că or să apară anomalii?

Wren clătină din cap.

— O să le urmărim. S-ar putea să fie semnul unui defect embrionic.

— Nu se poate! zise Gediman cu un oftat.

— Să nu ne agităm degeaba. S-ar putea să fie reminiscențe de creștere, iar în acest caz ar trebui să dispară.

Gediman părea îngrijorat. Îi pierise bucuria. Wren îl bătu încurajator pe spate.

— Este superior oricum oricărui specimen adus până în acest stadiu de dezvoltare. Eu am speranțe mari. Ar trebui să ai și tu.

Colaboratorul lui zâmbi din nou.

— Am ajuns atât de departe și evoluează așa de bine. Sper să nu vă înșelați, doctore Wren.

Și eu sper, își spuse Wren, privind specimenul. Spera să nu fie altă glumă făcută de natură pe seama lui.

Peste o lună, Wren și Gediman stăteau din nou dinaintea incubatorului. Acesta era mult mai mare decât primul. Avea trei metri lungime și un metru în diametru. Fătul care plutea ca un dop în gelatină crescuse până ajunsese să umple aproape acest nou spațiu.

În laborator domnea o atmosferă febrilă. Wren remarcase cât de des se apropiau colaboratorii săi de incubator, ca să se uite și să se minuneze de realizarea lor.

Atât de mult din atât de puțin. Mostre vechi de sânge. Bucăți de țesut prelevat din măduvă, splină, lichid cefalo-rahidian. Rămășițe de ADN. Celule infectate. Iată ce obținuseră din toate acestea.

Specimenul se întoarse. Părul lui castaniu, ondulat și lung până la umăr plutea în jurul feței, ascunzându-i uneori trăsăturile plăcute, umane. Mâinile i se chirciră, apoi se relaxară. Ochii se mișcau sub pleoapele închise.

*Visează? Oare ce anume? **Ale cui** or fi visele sale?*

Wren se uită la monitoarele incubatorului. Primul ecran arăta electrocardiograma specimenului — bătăile inimii erau constante, ritmice, aritmia sinusoidală normală. Bine. Foarte bine.

Se întoarse spre cel de-al doilea ecran. Dacă primul indica specimenul feminin de mărime adultă — și scria pe el cu litere mari "GAZDĂ" — cel de-al doilea era etichetat drept "SUBIECT" și prezenta altă electrocardiogramă. Bătăile inimii erau mai rapide

decât cele ale gazdei, având o sinusoidă tahicardică. Dar erau la fel de puternice și sănătoase ca ale gazdei.

Wren zâmbi. Se uită din nou la fața specimenului-gazdă. Se încruntase. Dacă ar fi mai romantic, ca Gediman, ar spune că părea nefericit.

Mi-ar plăcea să știu ale cui vise le visezi tu, acum? Pe ale tale sau pe ale celor din care ești alcătuit?

Doctorului Jonathan Gediman nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Doctorul Wren o să-l lase pe *el* să facă această operație. În timp ce stătea în camera răcoroasă, sterilă, în uniforma dezinfectată, proaspăt spălat, își aranjă vizorul chirurgical. Lângă el, doctorul Wren aștepta nerăbdător. Era prezent și doctorul Dan Sprague. Dan îl felicitase când aflase de la Wren și cuvintele lui sincere îi insuflaseră încredere.

Vizorul era prost reglat și apăsă pe niște butoane. Aparatul îi va permite orice abordare, de la vederea binoculară la depărtare, până la cele mai mici detalii microscopice, care îi vor înlesni examinarea țesutului la nivel celular. Inspirând adânc, încercă să-și domolească emoțiile. Tresări când Sprague îi șterse fruntea cu un tifon steril.

— Liniștește-te, îl tachină Dan. Transpiri ca un câine.

Gediman încuviință din cap, spunându-și fără să vrea în gândul lui: *Câinii nu transpiră.* Apoi clipi din ochi, concentrându-se. Ce bine ar fi dacă Wren nu ar sta atât de aproape. Chiar și fără vizor, va sesiza cea mai mică greșeală, ca și Sprague de altfel.

Calmează-te, Gediman, își spuse el. *Doar nu ești la prima operație! Este o procedură simplă. Ai făcut atâtea, de milioane de ori.*

Da, dar nu aici. Nu pe acest specimen.

Nu pe Ripley.

Wren îi spunea **Specimen.** Dar Gediman încetase să-i mai spună așa încă de când era o mică îngrămădire microscopică de opt celule

perfect formate.

Întoarse capul și se uită la ea. De fapt, o *privi* cu adevărat. Dincolo de transparența vâscoasă a spațiului chirurgical închis care o separa de personalul medical, respira normal, încet, în somnul ei indus de anestezic. Părea relaxată acolo, pe masă. Ochii nu i se mișcau, avea maxilarele destinse și buzele ușor întredeschise. În afară de diversele catetere și senzorii care-i decorau corpul sub giulgiul diafan, ca niște văluri chirurgicale, părea la fel de atrăgătoare ca Frumoasa din Pădurea Adormită în așteptarea sărutării prințului. Gediman își umezi buzele.

Pare normală. O tânără femeie înaltă, atrăgătoare. Nici măcar gelul amniotic și nuanța albăstruie a pielii ei nu influențau acest fapt.

Era mândru de ea.

Trecuse prin atâtea. Realizase deja atâtea lucruri. Și aceasta va fi clipa cea mare, dacă nu o rata.

Se duse la panou și își băgă mâinile cu mănuși în brațele artificiale de comandă, care-i ajungeau până la cot. Wren și Sprague îl urmăreau atenți, așezați de-o parte și de alta a lui. În jurul mesei chirurgicale izolate mișunau ceilalți membri ai echipei lor. Fiecare din ei își adusese contribuția la această realizare.

Degetele lui se mulaseră perfect în interiorul celor artificiale și le mișcă ușor ca să se asigure că avea control deplin asupra lor. Apoi apăsă pe câteva butoane, văzând cum prindeau viață diversele brațe robot din jur.

— Sunt gata, zise el, uitându-se la indicațiile senzorilor.

Totul părea în ordine. Activitatea cerebrală. Respirația. Pulsul.

Deplasă ferăstrăul-laser deasupra sternului.

— Nu uita, îi șopti Wren blând la ureche. Ia-o încet, treptat. Sunt lângă tine.

Îi vorbise ca să-i dea încredere, dar cuvintele lui avuseseră exact efectul opus.

Inițiе contactul cu laserul, trasând o linie dreaptă, strălucitoare, astfel încât incizia să aibă un traseu caudal, din mijlocul sternului, până deasupra ombilicului. Se uită la datele afișate pe panou. Nu era nevoie să taie prea adânc și voia să se asigure că Ripley nu simțea nimic.

— Sunt gata, zise Sprague lângă el, tamponându-i din nou fruntea.

Era sarcina lui Dan să urmărească anestezia. Gediman avea încredere în el, dar...

Terminase incizia inițială. Manipulă pensele robotului și le prinse de piele, îndepărtând-o exact cât era nevoie. Apoi folosi din nou laserul, ca să taie mușchii fasciei, exact pe *linia albă.* Pe urmă peritoneul. Termină în câteva clipe. Sângerarea era redusă la maximum, pentru că laserul cauteriza pe măsură ce tăia. Incizia arăta bine.

— Excelent, zise Wren. Bun și acum pregătește echipamentul. Ai grijă...

Dar Gediman i-o luase înainte. Comandase deja apropierea micului incubator plin cu lichid amiotic, care se fixa mecanic lângă trupul întins pe spate al lui Ripley, cuibărindu-se alături de coastele și șoldul ei. Chirurgul simțea cum atmosfera din încăpere devenea din ce în ce mai tensionată pe măsură ce micul dispozitiv se îndrepta încet către destinația sa. Când se opri, ridică încet capacul.

— Bun, zise Wren. Bun. Suntem gata.

Gediman își mușcă buza. Mâna lui dreaptă se îndoi în mănușă.

La comanda sa, o clemă specială se strecură cu grijă prin incizie, dispărând în trupul lui Ripley. Gediman se întoarse spre monitoare, urmărind înaintarea clemei în corpul pacientei sale. Dirijă clema cu multă iscusință.

O dâră de sudoare se prelinse pe frunte, spre vizor, dar Sprague îl șterse imediat, încercând să țină sub control transpirația nervoasă, care-l scălda pe chirurg, deși în încăpere era destul de rece.

Se uită la clemă și la imaginile color din interiorul pacientei sale, furnizate de biosenzori.

— Uite-o, murmură el zâmbind încântat.

Iată premiul cel mare. Scopul muncii lor.

Strânse clema cu grijă, exact când Wren șopti inutil:

— Ușurel! Ușurel!

— Am prins-o, murmură Gediman, extrăgând încet clema din corpul lui Ripley.

Privirile tuturor se concentraseră asupra inciziei în timp ce clemele ieșeau din abdomenul lui Ripley, scoțând la iveală o creatură embrionară minusculă, cu trăsăturile distorsionate de sângele și resturile de țesut ale mamei sale.

— Indicațiile senzorilor sunt bune, îi spuse Wren, în timp ce studia datele biologice ale ființei parazite.

— Și aici la fel, îi confirmă Dan, referindu-se la Ripley.

Gediman simțea că ceilalți membri ai echipei se apropiaseră de sticla despărțitoare, să vadă cu ochii lor. Nu scotea nimeni nici o vorbă. Toți se uitau la micul cocoloș.

— Tai toate legăturile, anunță Gediman.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Wren.

Comandă apropierea altui dispozitiv, care va tăia și va cauteriza fiecare din cele șase structuri subțiri, ombilicale, care legau extraterestrul minuscul de gazda sa. Mișcă clema de tăiere repede, cu îndemânare. Patru, cinci, șase! Gata.

Ființa începu imediat să se zvârcolească, de parcă ar fi simțit că era timpul să ducă o viață independentă, acum când fusese separată de mama ei. Era timpul să respire. Să crească. Să se miște.

Se răsuci în clemă, dând din coadă și, în cele din urmă, deschise gura ei mică, de parc-ar fi vrut să țipe.

— Fir-ar să fie! înjură Sprague, revoltat de protestele minusculei creaturi.

— Ai grijă! zise Wren. Nu-i da drumul. Bag-o în incubator.

Gediman încuviință din cap încordat. Știa că nu avea cum să-i scape, deși se zbătea. O băgă în lichidul amniotic și-i dădu drumul abia când se lăsă capacul. Îi dăduse drumul și extrăsese clema dintr-o singură mișcare, lăsând micuțul extraterestru în siguranță, în incubatorul său.

— Superb lucrat, Gediman, îl lăudă Wren.

Chirurgul oftă adânc când Sprague îi șterse din nou fruntea. Abia acum când se relaxase își dăduse seama ce încordat fusese.

— Mulțumesc, doctore Wren.

Se uitară toți cum micul incubator cu creatura care înota agitată, încercând să scape, dispăru din sala de operație la fel de repede cum fusese adus. Kinloch și Fontaine o să-l conducă în camera de creștere și o să-l monitorizeze până când era în afară de orice pericol.

Gediman ridică privirile și-i văzu pe ceilalți membri ai echipei zâmbindu-i. Kinloch făcuse seninul victoriei. Le zâmbi și el, iar apoi se întoarse din nou spre Ripley.

Își scoase vizorul și-i aruncă o privire lui Wren.

— Și acum..., zise el făcând semn spre Ripley care nu se trezise încă.

— Gazda? întrebă Wren, fără să se uite la ea.

Gediman studie datele senzorilor.

— Electrocardiograma este normală. Îi merge bine.

Dar se opri brusc când își dădu seama că pleda *pentru* ea. Wren își dăduse deja seama că interesul lui față de acest specimen era lipsit de profesionalism. Trebuia să fie atent la ce spunea; Wren nu-i hotărâse încă soarta. Gediman așteptă încordat.

Șeful lui se uită la datele afișate și apoi la Ripley.

— Coase-o, zise el în cele din urmă.

Gediman de-abia se abținu să nu exclame, *Mulțumesc!* Știa că Wren, în calitatea lui de șef al laboratorului, ar fi putut s-o anihileze. Dar Gediman n-ar fi putut accepta acest lucru. I se părea o risipă! Mai ales după atâta muncă.

— Închide-o tu, Dan, îi spuse Wren colaboratorului lor. Cred că lui Gediman îi ajunge pe ziua de azi.

Gediman zâmbi și încuviință din cap.

— Sigur, cu plăcere, zise Sprague.

Gediman se uită din nou la indicațiile senzorilor. Anestezia, respirația, pulsul, toate păreau în ordine. Apoi se lăsă tras de-o parte de Wren.

— Ei, îi spuse el entuziasmat șefului său. Cred că totul a mers așa cum ne-am așteptat.

— Chiar mai bine decât atât, spuse Wren, cu respect. Mult mai bine.

Ceva îi spuse să se trezească, dar nu voia. Dacă s-ar trezi, toate visele ar deveni reale. Dacă s-ar trezi, ar exista din nou și acolo. În această stare își găsise în sfârșit liniștea, i-ar părea rău să se termine totul.

Ceva îi spunea să se trezească, dar se opunea din răsputeri.

Treptat, începu să simtă ceva vag. Ceva din exteriorul ei. Ceva care se întâmpla cu ea. Era luat ceva din ea.

Ceva care voia să-i fie luat?

Nu reușea să-și amintească.

Deși era rece și lumina i se părea prea puternică, deschise ochii.

Vedea tot ce se întâmpla în jurul ei. Vedea perfect. Dar nu înțelegea nimic. Instrumente ciudate din metal și plastic se mișcau repede în jurul ei, deschizând o rană în pieptul ei, în timp ce altele se grăbeau s-o închidă. Înregistră senzația, o durere ușoară, ușor de ignorat. Își roti privirile în jur, culegând mai multe informații.

Apoi își dădu seama. Nu mai era. I-l luaseră. Puiul ei nu mai era. Pe de-o parte se simțea extraordinar de ușurată dar, pe de alta, o cuprindea o furie cumplită. Era invadată de sentimente contradictorii. Nu înțelegea nimic. Trăia doar aceste emoții, în timp ce zăcea nemișcată, urmărind brațele chirurgicale.

Își dădu seama ca două din brațele mecanice erau într-un fel legate fizic de una din ființele care se uitau în oul ciudat, transparent în care era închisă. O înconjuraseră tot felul de ființe. Se uitau la ea și credeau că este neajutorată. Brațele se mișcau și se roteau, îndeplinind tot felul de sarcini pe care nu le solicitase, nu le dorise și nu le înțelegea.

Privea ființa care manipula brațele și era perfect conștientă că și acea ființă o privea intens. Și, în momentul acela apucă brațul ființei aflate dincolo de oul din sticlă. Îl trase din curiozitate, fără să depună prea mult efort, și-l răsuci ca să vadă ce se întâmplă.

Interesant! Ființa încetă imediat să-i mai facă rău. Și, când răsuci brațul mai mult, se auzi un trosnet ciudat în acea parte ființei prinsă în brațul artificial. Și mai interesantă i se părea reacția ființelor din jur. Cea atașată de braț se zbătea sălbatic, bătând în sticlă cu brațul liber, cu gura deschisă, de parcă ar fi vrut s-o înghită. Ce nostim. Se întrebă dacă scotea vreun sunet. Se părea că oul din sticlă în care era închisă împiedica pătrunderea sunetelor, și nu auzea decât propria ei respirație.

Clipi și răsuci din nou brațul. Ființa se zbătu și mai rău, iar celelalte din jurul ei se grăbiră să-i sară în ajutor, agitându-și brațele și deschizând gura. Vai ce distractiv!

Una din ființe le dădu la o parte pe celelalte și o privi fix. Se uita la ea sălbatic, cu ochii ei mici, dilatați la maximum. Începu să tragă de dispozitive, să manipuleze lucruri pe care nu le vedea și își simți deodată pleoapele grele.

Îi părea rău, pentru că nu voia să doarmă. Voia să privească ființele. Să învețe de la ele, dacă putea. Și, mai mult decât atât, voia să scape de aici...

Dar adormi și uită de tot.

În câteva secunde, sala de operații se transformase într-un adevărat haos. Wren auzi trosnetul oribil al oaselor lui Dan Sprague de la zece metri depărtare, din locul unde discuta cu Gediman

despre embrionul extraterestru. Urletele de durere ale lui Dan răsunară în toată stația.

Încăperea sterilă se umpluse cu toți ceilalți membri ai echipei, cu soldați și alți observatori, care intraseră fără să le pese că încălcau regulile care le fuseseră impuse cu atâta strictețe. Dar nici unul din ei nu reuși să-l elibereze pe Sprague din strânsoarea specimenului gazdă.

Era un incident neașteptat, fără precedent, palpitant!

Wren își croi drum spre ei, să vadă gazda și victima ei și să restabilească controlul situației. Toți dădeau ordine contradictorii în dreapta și-n stânga, în timp ce Dan zbiera.

Iar creatura stătea nepăsătoare ca un sfinx, cu incizia parțial închisă, și răsucea mâna doctorului fără să-i pese.

Wren acționă tastele dispozitivului de anestezie și mări brusc doza. Gediman era lângă el, îngrijorat pentru protejata lui.

— N-o omorîți, doctore Wren, **vă rog, n-o omorîți!**

Încetează cu tonul ăsta rugător, Gediman, zise în gând Wren, dezgustat. *Este lipsit de profesionalism.*

Gazda clipi leneș, fără să-i dea drumul doctorului Sprague. Se pare că se uita fix la Wren. Da, îl privea drept în ochi, făcându-l să se înfioare. Apoi închise pleoapele încet și, peste câteva secunde slăbi strânsoarea.

Clauss și Watanabe îl întinseseră repede pe-o targă pe Dan și Watanabe îi examină brațul rupt. Oasele îi ieșiseră prin piele și prin uniforma sterilă în câteva locuri. Brațul fusese atât de mutilat, încât palma era complet întoarsă pe dos. Îi țâșnea sângele, pătând halatul imaculat și prelingându-se pe podea. În încăperea sterilă, unde predomina albul strălucitor și culorile neutre, roșul intens al sângelui era și mai șocant.

Cel puțin era steril, se gândi Wren din punct de vedere medical. *Ar trebui să nu apară nici o infecție, deși toți acești oameni au violat*

sterilitatea camerei. Era încântat să vadă că Watanabe preluase cazul. Se specializase în ortopedie înainte să vină aici.

Tânărul doctor își ridică privirile de la victima sa.

— Doctore Wren, aș vrea să-l duc pe Dan în Sala C și să-l pregătesc imediat pentru operație.

— Du-te imediat, Yoshi, îl aprobă Wren. Să te asiste Brian și Carlyn. Mai ai nevoie de cineva?

— Nu, îmi sunt de ajuns, îl asigură Watanabe, iar apoi le făcu semn soldaților să-l scoată pe Sprague din cameră.

Ieșiră cu toții, în afară de Gediman. Se apropiase de comenzi și începuse să închidă incizia gazdei, în ciuda agitației din jurul lui. Wren îl aprobă din priviri.

Dar Gediman părea șocat. Șeful lui se întreba dacă acest atac violent al gazdei nu-i zguduise prea tare psihicul.

— Te simți bine? îl întrebă Wren.

Se făcuse din nou liniște. Se reinstaurase o atmosferă sterilă, normală. Doar câteva urme de sânge aminteau de incident. Gediman încuviință din cap. Termină sutura și retrase instrumentele. Gazda dormea, în timp ce incinta chirurgicală era transportată automat într-o celulă securizată de recuperare.

— Da, mă simt bine, confirmă Gediman, deși tremurul din glas îi trăda emoția. Și vă sunt recunoscător că nu i-ați aplicat eutanasia. Cred că a fost doar un incident nefericit...

Wren își concentră atenția asupra protejatului său.

— Nu a fost nimic nefericit, Gediman. Dan o să-și revină. Și acum știm ceva în plus despre gazda noastră. Ceva imposibil de anticipat. Am avut de învățat din această experiență.

Îi zâmbi lui Gediman, știind că entuziasmul lui stârnit de această situație neașteptată era evident. Colaboratorul lui își dădea seama abia acum că atitudinea lui Wren față de gazdă se schimbase radical. N-o mai considera ceva de care te puteai dispensa cu ușurință, ci un avantaj. Gediman se împotrivise de la bun început ca specimenul să

fie lichidat, dar Wren era interesat doar de informațiile pe care i le-ar putea furniza cadavrul. Însă acum, Wren devenise aliatul, nu oponentul lui în privința sorții gazdei.

Gediman se relaxă oftând și-i zâmbi.

— O să știm mai multe în următoarele zile și despre gazdă și (despre subiect, zise Wren. Vor fi niște zile *foarte* interesante pentru noi, nu crezi, Gediman?

— Oh, da, doctore, sunt convins.

Capitolul 2

Se ghemui în beznă, făcându-se cât mai mică, și începu să studieze mediul în care se afla. Era în sfârșit destul de trează ca s-o poată face, căci putea să vadă tot ce avea nevoie. Lumina era dată la minimum, dar asta n-o deranja. Spațiul în care era închisă era destul de mare ca să stea în picioare și să se întindă, ba chiar să facă câțiva pași, dar nu făcea nimic din toate acestea. Cel puțin deocamdată, până afla mai multe amănunte. Respira încet, liniștit și rămase ghemuită strâns, în așteptare.

Celula era goală, nu se afla decât ea înăuntru. Nu exista apă, haine, mobilă, nimic care ar putea s-o rănească pe ea sau pe ceilalți. Era acoperită cu o pânză albă, rămasă după operație.

Era un mic vizor în tavanul de deasupra celulei și apăru brusc o umbră care o făcu să se încordeze. Nu se mișca și nu respira. Îl studia cu atenție pe cel căruia îi aparținea umbra. Văzu niște cizme care se opriră deasupra vizorului timp de câteva secunde și apoi se îndepărtară în tăcere. Deci o urmărea. Acest lucru era bine de știut.

Peste câteva minute, după ce fu sigură că picioarele în cizme n-o să revină, începu să se studieze. Mintea ei era încă încețoșată după somnul profund al anesteziei.

Mi s-a făcut o operație? De ce? Am fost bolnavă?

Era mai bine să nu-și pună atâtea întrebări. Mai rău o aiureau. O să aștepte, în speranța că o să se lămurească până la urmă.

O mânca fața. O atinse și se scarpină ușor. Pielea umedă și moale se desprinse în fâșii. Cea de dedesubt era mai tare, mai uscată. Se scărpină cu grijă, cojindu-și pielea în fâșii lungi, alunecoase, pe care le arunca în jur. Senzația era foarte plăcută.

În timp ce se cojea, descoperi din nou cicatricea de pe piept. Degetele ei pipăiră linia perfectă, netedă. Ridică pânza care o acoperea și se uită la rană. O făcea să se agite, deși nu-și dădea seama de ce.

Unghia cu care pipăia cicatricea îi atrase atenția asupra mâinii ei. I se părea ciudată. Studie degetele elegante, suple — numai cinci! — și, în cele din urmă, unghiile. Erau lungi, tari, extrem de ascuțite. Arătau ciudat, dar erau propriile ei unghii. Cu toate acestea, avea senzația că nu le mai văzuse niciodată. Ca și când nu ar fi avut ce căuta acolo unde erau.

Preocupată de motive pe care nu le putea defini, băgă o unghie în gură și începu s-o sugă, încercând s-o scurteze, dar în zadar. Dinții se dovedeau inutili.

Dar, în timp ce își mușca unghia, zări ceva întunecat pe partea interioară a brațului, lângă cot. În momentul acela, uită imediat de unghii și întinse brațul drept ca să-l studieze. Acolo, pe piele, era o urmă. Se încruntă, încercând să-și amintească.

Este un număr. Numărul opt

Atinse urma și apoi își trase mâna. Oare ce-o însemna? Știa instinctiv că nu este numele ei și nici nu era un număr suficient de lung să fie codul ei de identificare.

Numărul opt

În timp ce-l privea și încerca să-l înțeleagă, auzi un bâzâit. Un organism minuscul zbura în jurul capului ei, distrăgându-i atenția. Îl privi fascinată și începu să-l studieze.

Organismul coborî pe brațul ei, chiar lângă tatuaj. Îl privi răbdătoare, curioasă. Ce-o fi? Ce-ar putea să facă?

Ridică brațul prudent, să-l studieze mai bine.

Minuscula creatură avea picioare lungi, delicate, aripi mici, gingașe și un ac lung. Își amintise un nume.

Țânțar!

Amintirea era atât de clară încât o făcu să zâmbească. Aceasta era o insectă. Un țânțar. Îl privea cum dansează pe brațul ei.

Apoi își înfipse acul în carnea ei atât de delicat încât nu simți nimic. Gestul insectei o uimise. O privea cu fascinația morbidă a unui copil. Abdomenul țânțarului începu să se umple.

Cu sângele meu! Îmi suge sângele.

Informații demult uitate despre țânțar începură să se reactualizeze în mintea ei, în timp ce privea insecta cum își făcea plinul.

Apoi, în câteva secunde, corpul insectei începu să sufere transformări drastice. Abdomenul umflat se scofălci, aripioarele transparente se pleoștiră, picioarele delicate de dansator se îndoiră, ca și când s-ar fi topit. Se uscase sub ochii ei în numai câteva clipe.

Clipi, interesată de această transformare, dar numai pentru clipă. Pe urmă suflă ca să îndepărteze țânțarul scofălcit și nu se mai gândi deloc la el. Era atentă la vizor, în așteptarea următoarei apariții a picioarelor în cizme.

Capitolul 3

— Cum te cheamă? îl întrebă casiera, verificând în registrul ei.

— Larry Purvis, îi răspunse omul imediat. Codul meu personal este doisprezece, șapte, patruzeci și nouă.

Zicând acestea, îi dădu microcircuitul lui de computer. Femeia îl introduse imediat în aparatul portabil pe care-l ținea în mână și așteptă să apară informațiile pe ecran, după care îi spuse zâmbitoare:

—Totul e în regulă, domnule Purvis. Bine ați venit la bordul navei noastre.

Bărbatul mic de statură, suplu, îi zâmbi la rândul lui. *Domnul Purvis.* Îi plăcea cum suna. Corporația Xarem se considera o organizație de elită în domeniul zborurilor și, până acum, nu se dezmințise. Casiera îi făcu semn să intre, ca să poată trece la femeia din spatele lui, așa că se îndreptă spre unitățile criogenice, ghidându-se după indicatoare. Nava era mică, folosită doar pentru transport. Chiar și echipajul o să adoarmă după ce ieșeau din sistemul solar.

Oricum, lui Purvis nu-i păsa dacă nu existau distracții la bord. Reclamele îl convinseseră să aleagă această navă, pentru că o să aibă parte de tot ce-i trebuia la rafinăria de nichel de la Xarem. Planeta primise numele companiei. Înainte să fie preluată de această corporație de minerit nu fusese altceva decât un număr. După câteva luni de somn, o să ajungă acolo. O să înceapă o nouă carieră. O s-o ia de la început. Nu era rău pentru un tip între două vârste.

N-o să se gândească la viața pe care o lăsa în urmă aici, pe Lună. Pierduse doi ani încercând în zadar să se înțeleagă cu soția lui. Copiii erau mari, își vedeau de treburile lor. Era timpul să facă și el la fel. Doar nu se înrola în Legiunea Străină Franceză! Se spunea că pe Xarem erau cele mai bune condiții.

Îl cuprinse brusc sentimentul singurătății. Clătină din cap. Trebuia să-și revină, să-și croiască un nou viitor.

Pe Xarem va avea ocazia să facă lucruri imposibil de visat pe Lună. Să vadă altceva. Să trăiască noi experiențe. Poate o să se îndrăgostească din nou. Doar era destul de tânăr. Poate o să-și clădească o nouă familie.

Concentrându-se asupra acestui gând plin de speranță, intră în criotubul cu numele lui. Un steward se mișca printre boxele orizontale de dormit, verificând tuburile, amestecurile de somnifere, computerul. Totul era perfect. Purvis era mulțumit de ce vedea.

Își aranjă valiza în compartimentul din interiorul tubului și se întinse pe pernele confortabile. Se auzea o muzică plăcută, relaxantă

și o voce feminină îi spunea ce-l aștepta în noua lui carieră pe Xarem. Zâmbi, închise ochii și aşteptă să fie învăluit de fiorul rece al somnului criogenic.

Acesta era doar începutul celei mai mari aventuri din viața lui.

Gediman o ascultase cu stetoscopul pe Ripley, care stătea liniștită pe masa de control. De când o scoseseră din celula de recuperare, se dovedise deosebit de calmă și cooperantă. Și, pentru că era un pacient model, Gediman renunțase la prezența soldaților înarmați care vegheau asupra ei, așa că acum putea s-o examinezi de unul singur. Bineînțeles, soldații păzeau afară la ușă, pentru orice eventualitate.

Deși nu manifestase nici urmă de violență, spre deosebire de operația de ieri, Dan Sprague, aflat în convalescență în camera lui, refuzase invitația lui Gediman, care-i propusese s-o cunoască personal. Ceilalți membri ai personalului se dovediseră la fel de reticienți când aflaseră că va fi scoasă din incubator și se făcuseră nevăzuți. De fapt, nu conta. Toți aveau alte îndatoriri, la fel de importante. Iar Gediman nu se temea de ea. Dimpotrivă, era *fascinat* de ea. Dorea să stea cât mai mult cu ea, s-o studieze, să-i descopere deprinderile, capacitățile.

Ești un Frankenstein modern, nu-i așa, Gediman? Iar aceasta este mireasa ta.

Se duse în spatele ei și-i desfăcu halatul la spate, să examineze cele patru cicatrice diagonale, de-o parte și de alta a coloanei vertebrale. Erau incizii reușite, rămășițe ale coarnelor dorsale care-i apăruseră la început. Wren le îndepărtase. Făcuse treabă bună. Din fericire, fuseseră doar niște vestigii complet nefolositoare și îndepărtarea lor nu-i afectase evoluția.

Veni din nou în fața ei, perfect conștient că era urmărit în permanență, chiar și când era în spatele ei. Avea impresia că Ripley

era într-o permanentă alertă, gata pentru ceva. De aceea voia s-o liniștească.

— Ripley, i se adresă el calm, pe același ton profesional pe care-l folosise altădată cu copiii supuși unui experiment, o să-ți iau niște sânge. Înțepătura acului o să te doară puțin, dar n-o să-ți facă nici un rău.

Îl privea fără să reacționeze în nici un fel. Se mișca încet, ca să se asigure că vedea tot, că nu o lua prin surprindere.

Seamănă mai degrabă cu o pisică sălbatică, decât cu un copil. I se mișcă doar ochii. Trupul stă liniștit, încolăcit. Într-un fel, aș fi vrut să aibă coadă, să-mi dau seama în ce toane este.

Îi puse încet garoul și apoi luă seringa specială și eprubeta pentru prelevarea sângelui. Modelul era clasic, dar instrumentele erau confecționate din materiale spațiale ultramoderne. Introduse acul cu grijă și puse eprubeta sub el, fără să-i scape nici un strop de sânge. Tubul transparent se umplu repede cu un lichid grena, spumos. Ea nici măcar nu clipise. Urmărise totul cu același calm imperturbabil pe care-l afișase toată dimineața.

Când îndepărtă eprubeta și apoi acul, auzi glasul lui Wren:

— Ce mai face Numărul Opt azi? întrebă șeful lui, uitându-se la computerul care afișa starea ei de sănătate.

Gediman bănuia că nici un organism nu fusese studiat atât de minuțios.

— Se pare că este sănătoasă, îl asigură Gediman, lipind o etichetă pe eprubetă și așezând-o într-un stativ special.

— Cât de sănătoasă? se interesă Wren.

Gediman zâmbi fără să vrea.

— Este perfectă. Nu s-a abătut cu nimic de la proiectul nostru.

Se uită la Ripley, întrebându-se cum îl receptase pe Wren, dar atitudinea ei părea neschimbată, deși era atentă la șeful lui. Îl privea fără să clipească, cu ochii lipsiți de expresie.

Mișcându-se respectuos, cu prudență, Gediman îi aranjă halatul, dezgolindu-i sânii.

— Uită-te la cicatrice! Vezi ce repede s-a vindecat?

Wren o studie atent. Ca un doctor ce era, nu băgă în seamă sânii ei superbi de femeie, ci doar linia inciziei dintre ei. Părea uluit.

— Este de la...?

— De la operația de ieri, îi spuse Gediman vesel.

— Foarte bine, foarte bine, îl aprobă Wren încântat.

Gediman încuviință din cap ca un copil. Știa prea bine că Wren nu văzuse în viața lui un țesut care să se regenereze atât de ușor. Șeful lui făcu un pas spre femeia nemișcată, în timp ce Gediman îi ridică halatul și i-l legă la gât, restabilindu-i aspectul decent. Wren îi zâmbea lui Ripley, ca și când ar fi încercât sa-i insufle încrederea... Deși, din atitudinea lui, își dăduse seama că nu lucrase niciodată cu pacienți, nici experimental, nici clinic.

— Ei bine, zise Wren pe un ton condescendent, se pare c-ai să ne faci pe toți să fim mândri...

Dar, în momentul acela, Ripley întinse brațul cu viteza unui șarpe și-l apucă de gât pe doctor, amuțindu-l. Și, înainte ca Gediman să-și dea seama ce se întâmplă, se dădu jos de pe masă și-l aruncă, lovindu-l cu putere de perete pe doctor. Wren se înroșise la față. Nu mai putea să respire. Gediman se uita cu gura căscată la femeia care stătuse nemișcată ca un manechin și izbucnise așa, dintr-o dată. Îl apucase de gât pe Wren și-l ridicase cu o singură mână, fără nici cel mai mic efort aparent. Încremenise îngrozit când îl văzuse pe șeful lui învinețindu-se. Dădea din picioare inutil. Acum Ripley îl sugruma cu ambele mâini, deși Wren încerca disperat să se elibereze.

Acum, ochii lui Ripley nu mai erau pasivi. Erau larg deschiși, furioși. Gediman nu reuși să vorbească nici măcar când o auzi scoțând primul cuvânt.

— De ce? îl întrebă ea pe doctorul pe care-l omora.

— Ah, Doamne! gemu Gediman, la fel de îngrozit ca șeful lui muribund.

FĂ CEVA! îl îndemna creierul lui, în timp ce încerca să-și amintească... ***ALARMA DE URGENȚĂ!*** După câteva clipe apăsă pe butonul roșu de pe peretele opus.

Sunetul îl animă pe Wren, care se zbătu cu și mai multă disperare și reuși în sfârșit să se elibereze. Căzu și vru să fugă, dar Ripley se juca cu el ca o pisică cu un șoricel. Îl strânse între picioare și-i lipi umerii de podea. Wren zgârie podea, încercând în zadar să scape. Alarma de urgență declanșase diverse lumini și sunete, dar Ripley nu le băga în seamă. Era prea preocupată să stoarcă viața victimei sale. Semăna cu un animal de pradă.

Ușile pneumatice se deschiseră și soldații năvăliră înăuntru. Unul din ei, pe cascheta căruia scria *Distephano,* se repezi la femeie și își îndreptă arma spre ea.

— **Dă-i drumul!** zbieră Distephano, cu arma pregătită. **Dacă nu-i dai drumul, trag!**

Ar fi nimerit-o în plin! se gândi Gediman îngrozit. *Are arma încărcată. Ar fi de ajuns să doboare un rinocer. O s-o ucidă!*

Se uită când la Ripley, când la fața cianozată a lui Wren. *Trebuie oprită, dar cum?* Wren dădea din ce în ce mai slab din picioare.

— **Ți-am spus să-i dai drumul!** zbieră Distephano hotărât.

Cel de-al doilea soldat care intrase în cameră era la fel de amenințător, gata să-și sprijine camaradul.

Ripley se uită peste umăr la bărbatul înarmat și la partenerul lui. Sclipirea crudă începea treptat să-i dispară din priviri, fiind înlocuită treptat de fixitatea manechinului. Pentru o secundă încremeniră toți, în timp ce degetul lui Distephano se încordase pe trăgaci. Apoi femeia ridică mâinile și se desprinse de Wren, ca și când nu ar mai fi interesat-o pur și simplu. Savantul se prăbuși pe podea, gâfâind.

Gediman se uită la șeful lui. Ar fi vrut să se ducă la el, să-i ofere primul ajutor, să verifice dacă Ripley nu-i zdrobise laringele sau vreo

coastă, dar se temea să se miște. Dacă Ripley se înfuria din nou sau dacă gloanțele soldaților se abăteau asupra lui?

Tenta albăstruie dispăruse de pe fața lui Wren, fiind înlocuită din nou de cea roșiatică. Trăgea aer în piept cu disperare. Distephano înaintă cu îndrăzneală, împingând-o pe Ripley, care se ridicase în picioare, spre mijlocul camerei.

— **Pe podea, cu fața-n jos,** îi ordonă el răstit.

Dar femeia, înaltă cât el, nu se urni din loc. Îl privea sfidătoare drept în ochi.

Soldatul trase fără să mai stea pe gânduri, încărcătura electrică proiectând-o peste echipamente.

— NU! zbieră Gediman isteric.

Oare idiotul acela o ucisese? Amândoi soldații o încercuiseră. Zăcea terminată, cu membrele îndoite. Erau gata să tragă din nou. Înainte ca Gediman să reacționeze în vreun fel, Wren se ridică în genunchi și le făcu semn soldaților.

— Nu, nu, nu sunt rănit! Lăsați-o în pace.

Este prea târziu, se gândi Gediman. Îi venea să plângă. *Prea târziu! Atâta muncă în zadar. Acum e moartă. Moartă sau terminată, oricum...*

Ripley gemu și se întoarse încet pe spate, uitându-se prin cameră, de parcă ar fi văzut-o prima oară. Dădu cu ochii de Gediman și-l privi intens. Nu-i dispăruseră funcțiile vitale. Creierul ei funcționa încă! Nu reușiseră s-o anihileze.

Îl privea fără să clipească pe Gediman și, în cele din urmă murmură:

— De ce?...

Gediman auzi întrebarea ei și-l cuprinse frica. Ce o să se întâmple când o să afle?

Își testă din nou mediul pe furiș. Nu se schimbase, așa că se relaxă. Omul care stătea în fața ei și vorbea nu observase nimic. Nu-și dăduse

niciodată seama ce făcea, deși era atât de aproape. Nici el, nici soldatul înarmat. Indivizii din specia umană erau tare proști. Proști, blânzi și înceți. Dar aveau niște instrumente eficiente care le compensau defectele. Cum era de exemplu dispozitivul care o ținea captivă acum. Era comod și mai puternic decât părea. Nu avea cum să se ridice, să-și miște brațele sau corpul. Când era închisă înăuntrul lui, puteau s-o miște după propria lor voință, s-o ducă oriunde doreau.

Iar ea nu avea încotro. Trebuia să stea. Să stea și să aștepte. Se pricepea foarte bine să aștepte. Mai bine decât acești oameni.

Omul din fața ei vorbea. Vorbea încontinuu. Vorbea de atâta timp încât l-ar fi strâns bucuroasă de gât, numai ca să-l facă să tacă. Acum când știau că poate, încercau s-o facă și pe ea să vorbească, încercau s-o facă să recunoască imagini simple și să le repete numele. Făceau asta de aproape o oră. Se plictisise de moarte.

Omul ridicase un desen simplu, care reprezenta o clădire și-i pronunțase numele pe litere. "C-A-S-Ă". Ea nu-i răspunse, așa că îl rosti din nou, cu o infinită răbdare. Glasul lui era deosebit de blând. "C-A-S-Ă". Îl privea drept în ochi, fără să spună nimic. Voia doar să-l facă să se simtă prost. Bărbatul pronunță din nou cuvântul.

Pe îmbrăcămintea lui albă scria "Kinloch". Iar pe cascheta soldatului, "Vehrenberg". Deasupra mecanismului care deschidea ușa scria, "Dacă vreți să ieșiți, trebuie să chemați soldatul de pază." Această propoziție se repeta în șase limbi, inclusiv în arabă și japoneză, își dăduse seama pentru că putea vorbi în toate aceste limbi. Și nu se mira, așa cum nu se mira nici de faptul că putea să respire, să gândească sau să elimine reziduurile din corpul ei. Toate aceste lucruri i se păreau normale.

Kinloch ridică alt desen. "B-A-R-C-Ă".

Se întreba dacă oasele lui erau la fel de friabile ca acelea ale bărbatului de după sticlă, care încercase s-o opereze cu brațele robot. Aceste gânduri reușiră s-o distragă în timp ce omul îi arătă încă vreo câteva desene. Dar, când scrise același cuvânt a cincea oară, nu mai rezistă și spuse:

— Barcă.

Omul părea atât de încântat, încât ea își regretă imediat hotărârea. Pe urmă îi arătă altă imagine și, de data asta, pronunță cuvântul imediat, ca să scurteze repetiția:

— Câine.

Toate desenele își găseau asociații în mintea ei, dar nici unul nu-i declanșa amintiri deosebite. Erau lucruri care aveau nume, nume ușoare, pe care le cunoștea. Era un exercițiu fără rost. Se uită la teancul de desene din fața lui Kinloch și fu cât pe ce să scoată un geamăt de exasperare. Era un teanc atât de gros!

Generalul Martin Allahandro Carlos Perez stătea bățos în laboratorul experimental, cu brațele încrucișate peste pieptul lat, și se uita la monitorul video care prezenta ședința de testare a femeii. Se uita, dar nu era prea convins că aproba ce vedea. În planul inițial nu se prevăzuse menținerea în viață a gazdei după scoaterea subiectului. Nici măcar nu se gândiseră la așa ceva. Când cei doi oameni de știință, Wren și Gediman, împreună cu soldații Distephano și Calabresc își prezentaseră rapoartele după atacul gazdei asupra lui Wren, Perez îi chemase în biroul lui pe cei doi doctori și le trăsese o săpuneală să-l țină minte. Dar, în ciuda faptului că erau militari, la fel ca el, nu erau soldați adevărați. Rămâneau doctori, mai presus de instruirea pe care o primiseră. Deși știința necesita aceeași disciplină rigidă ca serviciul militar, istoric vorbind, doctorii se dovediseră din totdeauna cei mai neconvenționali soldați. Sfidaseră ordinele, creaseră dezordine. Perez știa prea bine acest lucru pentru că erau loiali în primul rând științei, spre deosebire de soldați care erau credincioși comandantului lor, unității și celor doi zei gemeni, disciplina și ordinea. Știința și ordinea erau adesea incompatibile, iar această gazdă, această femeie, era cea mai bună dovadă.

Trăseseră în ea cu o încărcătură mortală și nu avusese nimic. Ce dracu' o fi? Perez știa un singur lucru. Nu-i surâdea deloc ideea că ființa asta se afla la bordul navei lui.

Cei doi oameni de știință care încercau să se dea bine pe lângă el, după ce fuseseră obligați să-și recunoască greșeala, se învârteau în jurul lui ca niște molii agitate în căutarea unui loc sigur de aterizare. Perez se încruntă, amintindu-și că găsiseră azi niște molii în magazie. N-o să priceapă niciodată cum ajunseseră acolo.

— Este un eveniment fără precedent, zise Wren, în timp ce femeia identifica imaginile prezentate.

— Într-adevăr, îl aprobă Gediman ca un papagal. Se comportă ca un adult!

Apoi, cei doi oameni de știință se priviră reciproc, ca și când ar fi existat o relație telepatică între ei.

Perez se încruntă.

— Și amintirile ei?

Cei doi se uitară din nou unul la altul.

— Există anumite goluri, recunoscu Wren în cele din urmă, fără să vrea. Există de asemenea un anumit grad de disonanță cognitivă.

Perez se întrebă dacă Wren *știa* sau mergea pe ghicite. Nu cumva această *femeie* îl îmbrobodea? Îi luase deja de două ori prin surprindere prin cele două acte neprovocate de violență — *dacă atacul unui animal de pradă putea fi considerat neprovocat!* Oare de ce o mai fi capabilă? Perez răspundea de fiecare om de la bordul acestei nave, inclusiv de acești doi savanți nesăbuiți. Ce justificare avea să păstreze această... *ce dracu' o fi de fapt!* Să îndrăznească s-o țină în viață și să primejduiască *totul,* doar ca să-i lase pe acești doi copii mari să se joace de-a doctorul?

Wren se simțea stânjenit de lipsa de entuziasm al lui Perez. Șterse ecranul video, în timp ce doctorul care lucra cu gazda ridică fotografia unei pisici sălbatice mari, portocalii. Femeia se uită la ea,

ezită și apoi se încruntă, ferindu-și privirile, ca și când s-ar fi gândit profund.

Interesant, își spuse Perez, întrebându-se de ce fusese intrigată de această imagine...

— Este capricioasă! exclamă Gediman.

Wren îl privi dezaprobator. Perez știa că nu aproba acest limbaj subiectiv, lipsit de profesionalism. Într-un fel, generalul era amuzat să descopere latura fragilă a alianței dintre cei doi savanți. *Nici un dram de disciplină. Nici un fel de loialitate. Nici un scop precis. Doar curiozitate. Poate asta a ucis-o și pe pisica din desen.*

Wren vorbi hotărât, referindu-se la femeie.

— Subiectul prezintă unele dificultăți. Un fel de autism emoțional la nivel scăzut. Anumite reacții.

Perez nu mai era atent la ce spunea. Wren îi amintea de un politician. Și chiar dacă vocabularul lui era mai complicat, i se părea la fel de lipsit de miez. Se concentră asupra femeii. Pentru că era de genul feminin, indiferent cărei rase îi aparținea. Semăna cu o femeie, cel puțin din punct de vedere fizic. Nu era de acord cu încercările lui Wren de a nega acest lucru. Indiferent dacă vor hotărî s-o lichideze sau nu, faptul că o etichetau cu denumiri științifice nu va putea să-i elimine individualitatea, voința de a supraviețui.

Omul de știință aflat în aceeași cameră cu Ripley renunță la desenul cu pisica și alese altul. Reprezenta o fetiță cu păr blond.

Femeia se încordă brusc. Îi dispăruse plictiseala. Se schimbase la față. Părea interesată, atentă. Se uita la desen, vădit surprinsă. Apoi ridică din sprâncene și expresia ei se îmblânzi. Pentru o clipă, lăsă impresia că o să izbucnească în plâns. Schimbarea era uluitoare. Femeia i se păru umană pentru o fracțiune de secundă. Chiar și cercetătorul din cameră părea uluit. Amuțise. N-o mai îndemna să

pronunțe nici un cuvânt. Un timp, rămaseră tăcuți cu toții. Pur și simplu nu erau în stare să vorbească.

Imaginea copilului tremură dinaintea ochilor ei și o făcu să tresară în hățurile care o imobilizau. ***Copilul ei! Puiul ei!*** *Nu, nu era al ei...* ***Este al meu! Puiul meu!*** *Desenul însemna în același timp totul și nimic. Tot felul de scene și amintiri haotice și derutante i se perindau prin memorie.*

Căldura aburindă a creșei. Puterea și siguranța speciei ei. Singurătatea individualității. Și dorința imperioasă de a găsi...

Brațe mici, puternice se încolăciră de gâtul ei, picioare mici, puternice se încolăciră de talia ei. Era haos și ea era haosul acela. Războinicii zbierau și mureau. Era foc.

Știam că o să vii.

Durerea sfâșietoare a pierderii îi acapara mintea și trupul. Ochii i se umplură de lichid, până nu mai văzu nimic. Când se goliră, i se limpezi vederea și apoi se umplură din nou. Însemna totul și nimic.

Mămico! Mămico!

Încercă să găsească legătura cu specia ei, să găsească forța și siguranța creșei, dar nu reușea. Și, în locul legăturii nu era decât această durere, această pierdere cumplită. Se simțea golită și va fi așa pentru totdeauna.

Se uită la doctorul care ținea desenul și vru să-i pună aceeași întrebare pe care o pusese și celorlalți. Întrebarea la care știa că nu sunt în stare să-i răspundă.

De ce? De ce?

Dar o să afle răspunsul într-o zi. Dacă nu aici, acum, atunci cât de curând. În timp ce ecourile vocii puiului ei îi răsunau în minte, își spuse că va afla neapărat răspunsul. O să-l afle de la ei. Împotriva voinței lor, a armelor lor, a instrumentelor lor. O să-l afle cu forța.

Perez observă pe ecranul video că femeia clipea repede și se simți impresionat, fără să vrea. *Își amintește de copil, de fetița pe care a salvat-*

o. Oare cum este posibil?

— Își amintește, îi spuse el în șoaptă lui Wren.

Apoi îl privi drept în ochi.

— De ce?

Și Wren era la fel de surprins și nu putea ascunde acest lucru. Se întoarse cu spatele la ecranul video și încercă să găsească o explicație.

— Presupun că este vorba de memoria colectivă, transmisă din generație în generație, la nivel genetic, de extratereștri. Este ca un fel de formă evoluată de instinct. Poate este un mecanism de supraviețuire care face ca specia lor să rămână intactă, indiferent de caracteristicile diferite pe care le pot adopta de la diversele lor gazde.

Zâmbi încordat.

— Un neașteptat beneficiu al mutației genetice.

Oare mă ia de prost? Perez îl privea fără să clipească. Parcă ar fi fost doi lupi încleștați într-o confruntare. Savantul plecă primul ochii.

— Auzi, beneficiu! pufni generalul în bătaie de joc.

Se uită pentru ultima oară la expresia chinuită a femeii. *Îmi ajunge cât am văzut! se* gândi el și se întoarse pe călcâi, ieșind din cameră.

Cei doi doctori se luaseră după ei, încercând să-l câștige de partea lor.

— Sper că nu vă gândiți s-o anihilați? îl întrebă Gediman timorat.

— Auzi la el, dacă nu mă gândesc s-o lichidez! izbucni Perez.

Îi făcea plăcere să vadă expresia chinuită a lui Gediman.

Wren interveni imediat, în calitate de șef al cercetării.

— Nu considerăm că este o problemă. Gazda...

Perez se întoarse busc cu fața spre ei.

— *Ellen Ripley* ***și-a jertfit viața*** încercând să distrugă această specie și *a reușit.*

ÎI lovi cu degetul în piept pe Wren.

— Nu am nici un chef s-o văd revenind la vechile ei obiceiuri.

Mai ales dacă este receptoarea unor "neașteptate beneficii ale mutației genetice!" — completă generalul în gând.

Spre surprinderea lui Perez, Wren nici măcar nu clipi.

— N-o să se întâmple așa ceva, zise el hotărât.

Iar impertinentul de Gediman profită de ocazie să se vâre în discuția dintre doi *bărbați.*

— Dacă ar fi pusă într-o situație limită, zise el, nu sunt sigur de partea cui ar fi!

Perez îl privi încruntat.

— Și ai vrea să mă mulțumesc cu *asta!*

Cercetătorul se dădu doi pași înapoi, spășit. Perez o porni din nou pe hol, tot cu cercetătorii după el. Vorbeau între ei în șoaptă. Parcă ar fi fost doi liceeni gata să dea buzna în dormitorul fetelor. Perez era turbat de furie.

Mai erau atâtea priorități! Oare uitaseră complet de obiectivele lor? De scopul acestei operațiuni?

Dumnezeu să mă ferească de oameni de știință! Nu sunt în stare să ne scape de insectele de pe această navă, dar pierd o groază de timp și bani cu o singură ființă, care ar putea să primejduiască întregul proiect.

În cele din urmă, se opri în fața unei uși blindate. Formă codul din memorie și așteptă până când fu preluat de computer, care întinse apoi spre el un analizor de respirație. Generalul suflă în el. Acest dispozitiv avea un dublu rol. În afară de faptul că se folosea de moleculele specifice respirației sale pentru a-i determina identitatea, interzicea accesul în stare de ebrietate sau sub influența drogurilor, lucru de care analiza retinei nu era capabilă.

Cei doi doctori îl exasperau. Continuau să murmure în spatele său. Și, spre furia lui, avea impresia că erau amuzați, ca și când ar fi știut că o să cedeze, cel puțin pe moment. Clătină din cap când se deschiseră ușile și intrară toți trei în zona de observație interioară.

Era întuneric în cabina cea mică și domnea o liniște anormală. Cei trei amuțiră, ca și când mediul însuși le-ar fi impus tăcerea. Doi

soldați înarmați până-n dinți luară poziție de drepți, gata să intervină în orice clipă, de-o parte și de alta a ecranului uriaș. Generalul nu băgă în seamă soldații și nici nu le dădu comanda "pe loc repaus". Atâta timp cât făceau de gardă aici, trebuiau să fie în alertă.

Perez se opri în fața ecranului și se uită la altă încăpere, și mai întunecată, așteptând să i se acomodeze privirile cu bezna.

— Uitați care-i treaba, le spuse el în cele din urmă celor doi doctori, cum o prind că se uită ciudat la mine, imediat dau ordin să fie anihilată. Din punctul meu de vedere, Numărul Opt este un produs secundar.

Îl enerva că le făcuse chiar și această concesie, știind că ei o vor interpreta drept propria lor victorie. Dar asta pentru că nu-l înțelegeau nici pe el, nici modul lui de gândire. Nu conta de cât timp trăia Ripley la bordul navei lui. Cum depășea limita pe care o stabilise, n-o mai putea salva nimeni. Va face — așa cum făcuse deja — totul pentru a duce la bun sfârșit acest proiect. Și n-o să se împiedice de o femeie!

Perez mijii ochii când văzu ceva în umbra celeilalte camere.

— Fata *de aici* face toți banii, murmură el zâmbind.

Ah, Ripley, dacă ți-ai vedea fetița acum!

Umbrele se schimbară, se mișcară, se întoarseră în direcția lor și se apropiară de sticlă.

— Cât mai are până va putea să se reproducă? se interesă Perez.

— Câteva zile, îi răspunse Wren, în șoaptă, la fel cum i se adresase generalul. Poate chiar mai puțin. Vom avea nevoie de încărcătura aceea, adăugă el.

— Este pe drum, îl repezi generalul.

Se înfuriase că pomenise de acest lucru de față cu soldații de gardă. Oare omul ăsta își pierduse mințile? Oare chiar nu știa ce înseamnă *informații strict secrete?*

Miji din nou ochii, încercând să distingă ce se afla în camera întunecată, să vadă adevărata răsplată a muncii lor. *Acolo, iat-o acolo! Da, iat-o pe fetița* ***mea!***

Ca o umbră de coșmar, *Regina horribilis* — regina extraterestră — apăru câteva secunde în lumină, suficient cât s-o vadă.

* * *

Cercetă din nou, pe furiș, spațiul în care se afla. Era un mediu ciudat, deosebit de neted, cu un perete transparent, care-i permitea să vadă ce se petrecea afară. Dar nu vedea decât alt mediu identic. De partea cealaltă a peretelui transparent erau mereu doi oameni, doi oameni și instrumentele lor care provocau durere. Nu scoteau nici un sunet, nu se întorceau niciodată s-o privească, ci stăteau pur și simplu acolo. La intervale regulate, ușor de măsurat, erau înlocuiți de alții, atât de asemănători încât îi venea greu să-i deosebească. Nu putea să-i miroasă prin peretele transparent, deși îi parveneau unele arome prin sistemul de alimentare cu aer.

Acum erau trei oameni care o priveau. Pe doi dintre ei îi recunoscuse. Fuseseră prezenți la bizara ei naștere. Simțea într-un fel că aveau legătură cu acest eveniment și cu faptul că o imobilizaseră aici.

Examină și testă din nou mediul, dar oamenii care o priveau nu observau niciodată ce face, nu-și dădeau seama de intențiile ei, deși erau atât de aproape. Și nici soldații care stăteau de pază. Indivizii din specia umană erau tare proști. Proști, blânzi și începți. Dar aveau niște instrumente eficiente care le compensau defectele. Cum era de exemplu dispozitivul care o ținea captivă acum. Era comod și mai puternic decât părea. Nu avea cum să se ridice, să-și miște brațele sau corpul. Când era închisă înăuntrul lui, puteau s-o miște după propria lor voință, s-o ducă oriunde doreau.

Iar ea nu avea încotro. Trebuia să stea. Să stea și să aștepte. Se pricepea foarte bine să aștepte. Mai bine decât acești oameni.

Unul din ei vorbea cu ceilalți. Se pare că asta făceau tot timpul. Stăteau, o priveau și discutau unul cu altul. Nu-i înțelegea, dar nici n-avea nevoie. Colonia ei se mai confruntase cu ei. Confruntările se terminaseră și cu victorii și cu înfrângeri. Acum va fi din nou o victorie. Putea să aștepte. Se pricepea foarte bine la acest lucru, chiar dacă în momentul de față se plictisea de moarte.

Pe hainele unuia dintre observatori scria "Perez", iar pe ale celorlalți "Gediman" și "Wren". Deasupra mecanismului care deschidea ușa scria, "Dacă vreți să ieșiți, trebuie să chemați soldatul de pază." Această propoziție se repeta în șase limbi, inclusiv în arabă și japoneză. Își dăduse seama pentru că putea vorbi în toate aceste limbi. Și nu se mira, așa cum nu se mira de faptul că putea să respire, să gândească sau să elimine reziduurile din corpul ei. Toate aceste lucruri i se păreau normale.

Oamenii continuau să discute între ei.

Se întreba dacă oasele lor erau la fel de friabile ca ale celui care o eliberase din gazda ei. Dacă sângele lor era la fel de cald, la fel de dulce ca acela al gazdei sale și dacă țâșnea la fel de repede când erau rupți în bucăți. Gândurile acestea o ajutau să-și alunge plictiseala.

În curând va veni vremea să se reproducă. Acest mediu străin, minuscul, va fi prea neîncăpător pentru minunatul ei ovipozitor, pentru puii ei. Prea neîncăpător, prea rece, prea ostil.

Tânjea după căldura aburindă a creșei. După forța și siguranța speciei sale. O apăsa unicitatea individualității ei speciale. Și dorința acaparatoare de a se reproduce.

În curând vor fi destui războinici ca s-o protejeze și să construiască o creșă perfectă. Iar acești oameni, acești indivizi jalnici și molateci vor servi drept hrană pentru puii ei și drept gazdă pentru următoarea reproducere. Se va întâmpla din nou.

Dar erau amintirile. Despre un haos neașteptat. Războinicii urlau și mureau. Și focul! Unul din oameni stătea ferm pe poziție, cu propriul său pui în brațe. Și semăna moartea și distrugerea în creșă.

Clipi derutată. În mintea ei se îngrămădeau amintiri și instincte pe care nu reușea să le pună cap la cap.

Durerea sfâșietoare a pierderii îi acapara mintea și trupul. Însemna totul și nimic.

Încercă să găsească legătura cu specia ei, să găsească forța și siguranța creșei, dar nu reușea. Și, în locul legăturii nu era decât această durere, această pierdere cumplită. Se simțea golită.

Dar nu va fi mereu așa. Trupul ei știa. Va fi altă creșă. Va fi ***întotdeauna*** *altă creșă. O va construi chiar ea. Ea și copiii ei. O să înfrângă oamenii, în ciuda armelor și constrângerilor la care o supuneau. O să se hrănească cu ei ca să poată da naștere puilor ei.*

Va ocupa locul acesta cu forța. Așa cum făcuse întotdeauna. Așa cum va face întotdeauna.

Perfecțiunea noastră este egalată doar de ostilitatea noastră. Chiar și oamenii ne admiră puritatea. Suntem supraviețuitori. Nu avem mustrări de conștiință, remușcări sau deziluzii.

Suntem un organism perfect...

Capitolul 4

Gediman stătea la masa de la popotă vizavi de Ripley, dar la câteva scaune depărtare. Voia să-i dea senzația de spațiu, deși era doar o iluzie. Popota, care servea în același timp drept complex de odihnă, era tăcută în timp ce mâncau. Două santinele păzeau ușa, dar, la bordul navei *Auriga* ajunseseră să facă parte din decor, așa că Gediman nici nu le mai remarca prezența. Probabil că nici Ripley.

Era încă supusă unor constrângeri stricte, dar, în ultimele zile se bucura de mai multă mobilitate. De când îi arătaseră fotografia cu fetița, devenise ciudat de pasivă și gânditoare. Nu se mai opusese la nimic și nu mai manifestase nici un fel de tendințe violente. Wren era de părere că fotografia copilului îi declanșase suficiente amintiri umane pentru a-i permite să-și asume o parte din vechea ei personalitate. Fusese comandant de navă, spusese Wren. Știa să se supună, să asculte de ordine. Dar Gediman nu era prea convins.

Diminuarea constrângerilor îi permisese să se hrănească singură pentru prima oară. Gediman era încântat de acest fapt. Fusese neplăcut s-o hrănească forțat și nici nu știa dacă reușiseră să-i asigure o nutriție satisfăcătoare. Deși acum, când i se oferea ocazia să mănânce singură, nu părea deosebit de interesată. Gustase ceva, dar mai mult învârtise mâncarea în farfurie. Era hrana tipică servită în navele spațiale, procesată, deshidratată și reprocesată atât cât să semene cât de cât cu produsele naturale, dar se pare că-i pierise apetitul. Gediman se temea să nu facă o criză nervoasă, dar Wren îi alungase grijile.

Cercetătorul aproape terminase de mâncat când observă că Ripley își examina furculița. Părea mai interesată de acest obiect decât de mâncare.

— Furculiță, îi spuse el, dornic s-o ajute.

Își dorea atât de mult să comunice cu ea, să pună bazele unei înțelegeri reciproce. Dacă va reuși acest lucru va afla ce se petrece în mintea ei — singura parte a corpului pe care nu puteau să i-o studieze cu adevărat. Ce își amintea? Ce știa? Gediman ar fi dat orice să afle.

Ripley îl privea pieziș, printre pleoape. Evita întotdeauna contactul vizual direct. Repetă cuvântul, dar incorect.

— *Futculiță.*

Greșeala ei îl făcu să se jeneze și se bucură că nu mai era nimeni s-o audă.

— Furculiță.

Se schimbase la față. Pentru o fracțiune de secundă, lui Gediman i se păru că zărește umbra unui zâmbet.

— Cum m-ați...? zise ea, luându-l prin surprindere.

Părea că-i vine atât de greu să vorbească, încât se grăbi să-i răspundă, anticipându-i întrebarea.

— Cum te-am creat? Greu. Mostre de sânge. Mostre de țesut prelevate de pe Fiorina 161, congelate la infirmeria de acolo.

O explicație atât de simplă pentru o muncă atât de complicată. Un efort fără precedent. Au existat destule mostre și celule, dar ADN-ul fusese un adevărat haos. Fusese o descoperire uluitoare să constate că extraterestrul embrionic care infestase deja corpul lui Ripley când se prelevaseră sângele și țesuturile nu-și oprise invazia la acel nivel. Aidoma unui virus, embrionul invadase practic absolut toate celulele vii ale gazdei, forțându-le să se schimbe, pentru a se acomoda creșterii și dezvoltării sale. Reprezenta un pas înainte în evoluția adaptativă. Un mod de a garanta că orice gazdă, absolut orice gazdă era capabilă să ofere un mediu prielnic unui embrion în dezvoltare, chiar și atunci când corpul gazdei era inadecvat.

Așa reușiseră s-o incubeze pe ea și embrionul ei — prin infuzia de ADN extraterestru în trupul lui Ripley. Dar nu fusese ușor. Trebuiseră să separe ADN-ul până la nivelul ARN-ului, să-l

reconstruiască, să încerce să-l pună în funcțiune. Fusese o muncă grea, anevoioasă, care durase ani de zile.

Dar acum iat-o aici, mâncând, ca orice altă ființă umană.

Pe ea și pe înfiorătorul ei copil...

— Fiorina 161..., zise Ripley încet, ca și când ar fi încercat să vadă cum se pronunță cuvântul. *Fio...*

— Îți spune ceva? insistă Gediman imediat.

Ah, *de-ar vorbi* cu el!

— Ce îți amintești?

În loc să-i răspundă, îi aruncă privirea aceea piezișă, caracteristică.

— Crește...?

Gediman clipi surprins.

— Dacă...

Oare se referă la embrionul pe care l-am scos din ea? Da, mai mult ca sigur!

— Da, crește. Foarte repede.

— Este o matcă, spuse ea hotărâtă, punând furculița jos și împingând farfuria.

Doar fusese anesteziată. De unde...

— De unde știi?

— O să se înmulțească, zise ea pe un ton indiferent.

Îl privi pentru prima oară drept în ochi.

— O să **muriți** cu toții. Toți cei din **afurisita** asta de companie, zise ea uitându-se la furculiță.

— Care companie?

Ce tot vorbea?

— Weyland-Yutani, îi explică Wren.

Acesta intrase în sală și venise în spatele lui Ripley, dar Gediman fusese atât de prins de conversație încât nici nu-l observase.

Wren zâmbea îngăduitor ca de obicei când avea de-a face cu Ripley. Era de mirare, mai ales după urmele pe care i le lăsase pe gât.

Cercetătorul șef se așeză curajos lângă femeie. Nu se gândea să-i lase spațiu. Dimpotrivă, parcă n-ar fi știut cum s-o înghesuie, s-o provoace, să vadă dacă o să-l atace din nou. Gediman nu aproba această atitudine, dar n-avea încotro. Wren nu-l băgă în seamă.

Și, în timp ce Ripley îl privea pieziș, Wren luă mâncare din farfuria ei, așa cum ar face un părinte.

— Weyland-Yutani, îi explică el lui Gediman, a fost compania care a angajat-o pe Ripley. Făceau parte din concernul Terran Growth. Obținuseră niște contracte pe linie de apărare din partea armatei. Tu n-ai de unde să știi. Erai prea mic pe vremea aceea. Compania aceasta nu mai există de zeci de ani. A fost cumpărată de Wal-Mart.

După ce-i dădu aceste explicații, se întoarse spre femeie, zâmbind rece.

— Vei constata că lucrurile s-au schimbat mult față de cum le știai.

Gediman observă zâmbetul trecător de pe fața lui Ripley.

— Mă îndoiesc, spuse ea.

— Știi, acum nu se mai lucrează la întâmplare, zise Wren. Ne-am grupat într-un sistem militar unit, nu mai există corporații lacome.

Ar lucra fără mustrări de conștiință și pentru o "corporație lacomă ", dacă l-ar lăsa să se ocupe de asemenea cercetări, se gândi Gediman, dar își păstră părerea pentru sine.

Ripley se uita în farfurie. Vorbele ei păreau lipsite de viață.

— Nu contează.

Se pare că această discuție îi trezise niște amintiri, pentru că o văzu încruntându-se.

— Tot o să muriți cu toții, adăugă ea.

Wren își împreună mâinile calm, ca un doctor ce era.

— Și ce părere ai despre asta?

— Voi o să muriți, nu eu, îi răspunse femeia ridicând din umeri.

Lui Wren nu-i plăcea acest răspuns. Nerăbdarea lui începea să devină vizibilă. De data aceasta renunță la limbajul pedant pe care-l folosea de obicei în conversația cu ea.

— Aș vrea să înțelegi ce încercăm să facem aici. Beneficiile potențiale ale acestei rase depășesc procesul de pacificare urbană. Înseamnă noi aliaje, noi vaccinuri! N-am mai întâlnit așa ceva în nici una din lumile pe care le-am văzut.

Se opri ca și când și-ar fi dat seama că vorbea în termeni prea personali.

Gediman sesizase frustrarea zugrăvită pa fața șefului său. Dar Ripley nu avea cum să-i înțeleagă, sau să le aprecieze planurile. Doar cercetătorii, oamenii de știință puteau aprecia asemenea vise. Dar Wren avea dreptate. Potențialul era nelimitat. Putea dura zeci de ani până se determinau diversitatea genetică a acestor creaturi și felul în care codul lor genetic unic care fabrica sânge acid și carapace de siliciu se putea adapta la diverse forme de viață. Studierea genetică și chimică a felului în care parazitul își modifică gazda va determina progresul biochimiei și biomecanicii în următorul secol. Ceea ce făcuseră deja până acum pentru a o crea pe Ripley și odrasla ei extraterestră reprezenta un avans de peste un secol al tehnicilor de clonare!

— Ar trebui să fii mândră de tine, zise Wren, revenind la tonul lui didactic.

Ripley scoase un sunet chinuit, urât, care voia să semene cu râsul.

— Sigur, sunt foarte mândră.

Acum Wren încerca să-i insufle încredere.

— Și animalul însuși este **uimitor.** Va avea o valoare neprețuită după ce o să-l îmblânzim.

Ripley întoarse privirile ei tăioase ca un laser spre Wren, care se dădu un pas înapoi.

— Este ca un **cancer.** Nu ține nici un fel de **șmecherie.**

Wren nu găsi nimic de comentat la acest fapt, spre mirarea lui Gediman.

Ripley se juca din nou cu furculița, gânditoare. Gediman ar fi dat orice să știe ce se petrecea în mintea ei. Dar din vorbele ei reieșea că se disocia de animalul care o luase drept gazdă.

Distephano privea mica navă particulară apropiindu-se de *Auriga.* Până acum avusese parte de încă un schimb plictisitor în capsula de comandă. Urmări apropierea navei și apoi îi trimise un mesaj oficial generalului. Era prima oară când vedea o navă particulară aici. Atât de aproape de *Auriga.* E adevărat, nu era nici pe departe ceva la fel de palpitant ca incidentul de săptămâna trecută cu femeia din laborator. Dar cât de des o să aibă parte de asemenea distracții?

Oficial, nu i se spusese nimic în legătură cu acest incident după ce își redactase raportul, dar neoficial auzise că, după încărcătura pe care i-o trăsese în plin, o potolise. De atunci fusese blândă ca un mielușel. De fapt, aflase că ieri o scoseseră din capsula de izolare.

Acum o lăsau chiar să se plimbe nestingherită într-un spațiu limitat. Pe el unul nu-l deranja, deoarece erau mereu două santinele de pază. Și, după ce auziseră ce se întâmplase, vor fi și mai atenți. Cea mai palpitantă misiune era să păzești femeia experimentală. Ca să vezi! Aproape instantaneu primi un răspuns la raportul său.

— Nava care se apropie este autorizată de generalul Perez să oprească lângă noi, zise *Tatăl*, computerul cu voce ciudată, masculină. Codul de acces este șase-nouă-nouă-trei. Sistemele de securitate în alertă maximă.

Foarte interesant, se gândi Distephano. Navele particulare aduceau foarte rar, ba chiar niciodată provizii sau marfa pe *Auriga.* Pentru că nava lor era ultrasecretă. Era nevoie de aprobări speciale chiar și

pentru livrarea mâncării. Dar iată că nava aceasta micuță fusese autorizată.

Vinnie auzi nava care se apropia anunțându-și automat numărul de înregistrare și numele. O chema *Betty.* Notă numerele transmise de vocea feminină a computerului navei și le introduse în consola lui.

— Codul de înregistrare al navei care se apropie nu există, zise *Tatăl.* S-a produs o eroare. Introduceți din nou numărul.

S-a produs pe dracu', se gândi Vinnie enervat și introduse din nou codul, cu și mai multă atenție.

— Nu există asemenea număr de înregistrare în Sistemul Militar Unificat, îi spuse *Tatăl.* Dacă nu s-a produs o eroare de introducere, înseamnă că nava care se apropie nu are număr de înregistrare.

Imposibil, se gândi Vinnie. Îl anunță imediat pe general și apoi luă legătura cu nava, solicitând codul de autorizare înainte să-i permită să se apropie și mai mult. *Și chiar dacă* ***ar fi posibil,*** *n-ar* ***îndrăzni*** *să se apropie de o bază militară!*

Vinnie se aștepta ca autorizarea lui *Betty* să fie anulată, ceea ce ar fi fost un fapt destul de interesant. În acest caz, existau două posibilități: fie se îndepărta cât mai repede, înainte să fie doborâtă, fie emitea codul S.O.S., dacă era avariată sau avea bolnavi la bord. Iar dacă Perez nu lua în seamă semnalul S.O.S....

Dacă nu-l ia în seamă, va trebui să dobor nava! își spuse Distephano. Avea la îndemână suficientă forță distructivă s-o facă praf. O privea cum se apropie tot mai mult.

Dar răspunsul pe care-l primi depășea orice așteptare. Auzi în căști vocea generalului Perez — da, a *comandantului însuși!*

— Am autorizat **personal** andocarea acestei nave, soldat, îi spuse Perez enervat. Care este problema?

Era atât de surprins să audă un glas adevărat în locul robotului, încât amuți pe moment.

— Vă rog să mă scuzați, domnule general, zise el în cele din urmă, dar numerele de înregistrare... Nici o problemă, sir! Nava va fi admisă imediat la bordul nostru.

— Hai, mai repede! îl repezi Perez.

Vinnie se uită la nava care se apropia. *Este o navă* ***pirat,*** *la toți dracii, sută la sută pirat. Nu are numere de înregistrare, nimic oficial și vine la invitația specială a lui Perez. Cine ar fi crezut așa ceva!*

Tânărul își aminti zâmbind de vorbele comandantului său, care-l prevenise când acceptase această misiune. *Când o să ajungi acolo, nu uita că nu trebuie să pui întrebări. Nu discuta* ***nimic*** *cu* ***nimeni.*** *Sper să nu primesc observații la întoarcere că nu te-am instruit bine.* Da, această misiune o să-l propulseze în carieră, cu condiția să nu-l supere din nou pe general.

Dar n-o să se repete. De aici înainte va face exact ce o să i se ceară.

Micul vas se apropia constant. Acum se vedea clar. Nu numai că era, dar și *semăna* a vas pirat. Era vopsit în culori de camuflaj, ca să-și mascheze prezența când zbura la joasă înălțime deasupra unui peisaj acoperit cu vegetație. Era o navă micuță, destinată deplasării în spațiu, dar avea și compartimente laterale, care se puteau transforma cu ușurință în aripi aerodinamice pentru zborul atmosferic. Avea de asemenea o coadă, pentru a fi mai agilă în aer. Dar era un vas vechi, murdar și peticit, atât de prăpădit față de magnifica, impunătoarea *Auriga,* care o domina net.

Vinnie clipi din ochi când observă modelul pictat pe fuzelaj. *Ce dracu'?...*

Izbucni în râs. Fiind un pasionat al celui de-al doilea război mondial, recunoscuse imediat stilul. Sub nume apărea imaginea unei femei cu șolduri planturoase și sâni mari, în haine mulate, călare pe o rachetă.

Da, sigur, Betty. Ei, lucrurile încep să devină din ce în ce mai interesante până la urmă...

La bordul lui *Betty* lucrurile erau întotdeauna interesante. Cel puțin destul de interesante pentru căpitanul ei, Frank Elgyn, un bărbat subțire ca o trestie, în jur de patruzeci și cinci de ani, cu ochii negri și nas acvilin, care-l făceau să semene cu o pasăre de pradă. Se mișcă în scaunul copilotului și își sprijini cizma de consolă. Un soldat novice îi ceruse *codul de autorizare!* Asta chiar că era culmea! Se întoarse zâmbind spre scaunul de lângă el. Pilotul lui, Sabra Hillard, o femeie înaltă și solidă, îi răspunse la fel și clătină din capul ei cu părul tuns scurt.

Cum ar fi putut să existe undeva un *cod de autorizare* pentru *acest* vas, pe *acest* traseu, cu *această* marfă la bord.

Se sprijini de spătarul scaunului. Sabra dăduse drumul la muzica ei preferată, o hărmălaie sonoră care făcea podeaua să vibreze. Dar nu încercă să diminueze sonorul. Pilotul trebuia să se simtă în largul lui. Aceasta era una din regulile instituite pe *Betty.* Se adresă soldatului care-i refuzase accesul.

— Codul meu de autorizare este "du-te dracului", băiete.

Sabra pufni în râs. Elgyn observă că juca un joc video în timp ce pilota vasul. Îl uimea de fiecare dată să constate cât de multe lucruri putea să facă această femeie în același timp. Simțea că se încălzește numai când se gândea. Se priviră amândoi cu subînțeles.

— Și acum deschide ușa aia afurisită, îi spuse el soldatului, dacă nu vrei să te ia de urechi generalul Perez.

Se pare că generalul transmisese deja mesajul, deoarece vocea computerului automat de pe *Auriga* îi transmitea coordonatele necesare lui Hillard.

— Înclinare trei-zero, îi spuse el lui Hillard. Direct pe paralelă.

— Am făcut deja manevra, dragule, îi răspunse ea, fără să-și desprindă privirile de la jocul video.

Elgyn se ridică de pe scaun.

— Nu lăsa scuturile de protecție până la șase sute de metri. Bagă frica în ei.

O mângâie pe obraz înainte să plece și femeia îi făcu cu ochiul. Apoi se uită de jur-împrejur la echipamentele improvizate, amestecate cu jocuri demodate, haine și alte lucruri. Și, în mijlocul acestui haos organizat stătea Christie. Bărbatul solid, brunet, cu trăsături frumoase, făcea ca orice loc în care se afla să pară mic, se gândi Elgyn plin de admirație. Era bine să-l ai prin preajmă, dacă era de partea ta.

Christie era ocupat cu prinderea armăturii sale. Aparatul complicat, cu pârghii microscopice și tot felul de comenzi avea aceeași culoare cu pielea lui maronie, iar sistemul mecanic era propria lui creație. Se prindea de puternicele sale antebrațe, sub coate, și era aproape invizibil, permițându-i să poarte arme fără ca ceilalți să-și dea seama.

Elgyn se apropie de el.

— Am ajuns. E timpul să ne bucurăm puțin de ospitalitatea generalului.

— Grozav, pufni uriașul disprețuitor. Mâncare de armată!

Comandantul îl ajută să-și prindă ultima curea.

— O să stăm până livrăm marfa. Să sperăm că o să fie prietenoși.

— Crezi că o să avem neplăceri? îl întrebă Christie.

Elgyn ezită ceva mai mult decât de obicei.

— Din partea lui Perez? Mă îndoiesc, dar este mai bine să fii în alertă.

Christie nu-i mai puse alte întrebări și nu făcu nici un comentariu. Încuviință din cap, scuturându-și coama leonină, semn că înțelesese.

Camera motoarelor de la bordul navei *Betty* ocupa același spațiu cu compartimentul de mărfuri. Aici Annalee Call și John Vriess

încercau să mențină în funcțiune rabla veche pe care o numeau în glumă *stabilizator.* Call știa că Vriess de-abia aștepta să tragă la bordul navei celei mari. Se aflau într-o situație destul de dificilă. O parte din echipamentul lor era prea vechi ca să mai poată fi reparat. Făcuseră tot ce se putea, dar Elgyn spera că armata o să le dăruiască din piesele lor de rezervă, drept recompensă pentru serviciile lor. Iar Call și Vriess sperau amândoi să fie așa.

Call, o femeie micuță, cu trăsături delicate, stătea lângă blocul pătrățos al mașinăriei. Degetele ei mici, subțiri, încăpeau în cele mai ascunse componente ale năzurosului echipament. Între timp, Vriess, un bărbat solid, în jur de patruzeci de ani, cu păr rar, blond, fălci puternice și nas borcănat, se întinsese pe burtă. În timp ce el ataca motorul de dedesubt, Call coborâse porțiunea superioară a stabilizatorului, folosindu-se parțial de un dispozitiv magnetic. Petrecuseră ore-n șir încercând din nou să regleze creierul mașinăriei. Acum trebuiau să-l asambleze la loc, cu partea mecanică inferioară și să-l facă să funcționeze în ansamblu.

În timp ce asambla echipamentul și demagnetiza macaraua, constată că simțea tot mai mult prezența colegului ei. Îi plăcea să lucreze cu Vriess. Era un tip conștiincios, inventiv, care-și vedea de treabă. Ceea ce nu se putea spune despre ceilalți oameni de pe această navă. Desfăcu lanțurile părții superioare și urmări macaraua care se retrăgea la loc, în tavan.

Vriess începu să fluiere de sub echipament o melodie pe care o auziseră într-un bar, la ultima lor escală. Zâmbi când își aminti de seara aceea. Acesta era alt motiv pentru care îi plăcea să lucreze cu Vriess. Era vesel și comunicativ.

Începu și ea să fluiere în timp ce lucrau amândoi cu râvnă.

La un moment dat. Call simți că intrase cineva. Fluieră mai departe, încercând să nu-și exteriorizeze sentimentele. Dacă nu era prudentă, Vriess o să-i sesizeze încordarea. Și nu voia să-l distragă în

timp ce lucra. Continuă să fluiere, fără să-i dea importanță omului care se plimba pe puntea de vizavi.

Îl chema Johner. Nu-i știa prenumele. Poate nici nu avea. Oricum n-o interesa. Puțin i-ar păsa dacă ar muri. Îl ura. Ura tot ce făcea. Erau zile în care principala ei preocupare la bordul lui *Betty* era să-și ascundă ura față de acest om. Lui Johner i-ar plăcea să-i ofere această satisfacție.

Iar acum se străduia să nu se lase afectată de prezența lui. Ar ironiza-o dacă i-ar scăpa vreun șurub, semn că nu era atentă. Și nici nu voia să-i atragă atenția lui Vriess. Poate dacă-l ignorau amândoi o să plece.

Slabe speranțe, se gândi Call, când bărbatul înalt și solid se opri deasupra lor. Rânji la ea ca de obicei. Ochii lui mici și albaștri semănau cu cei ai unui porc. Era cel mai urât om pe care-l văzuse vreodată, iar cicatricea care-i brăzda fața îl urâțea și mai mult. Dar cel mai hidos era caracterul lui. Call făcea tot posibilul să-l ignore. Zâmbetul lui îi lățea cicatricea și-l făcea să arate ca o caricatură. Acum începuse să fredoneze aceeași melodie ca ei. Dar suna oribil, în concordanță cu înfățișarea lui.

Call îl văzu scoțându-și cuțitul din buzunar, ca să-și curețe o unghie. Dar întoarse capul și fluieră mai tare, în speranța că Vriess n-o să-i sesizeze prezența, așa că nu-l văzu bălăngănind cuțitul în aer, deasupra picioarelor lui Vriess și nici nu prinse momentul când îl scăpă din mână.

În schimb observă când cuțitul se înfipse în pulpa stângă a colegului ei.

Call rămase cu gura căscată, clocotind de furie. Nu știa ce să facă: să-l înjure sau să arunce cu ceva în ticălosul ăsta.

Vriess continua să fluiere sub stabilizator.

— Ce te-a apucat? îi șuieră ea printre dinți lui Johner.

Dar faptul că se oprise din fluierat îl făcu pe Vriess să-și dea seama în sfârșit că se întâmplase ceva. Ieși de sub mașină, se uită

întâi la Johner și apoi la Call, uimit de furia ei.

— Exersam și eu puțin cu cuțitul, zise Johner, fără pic de rușine. Văd că Vriess nu se plânge.

Call aruncă o privire îngrijorată colegului ei și-i făcu semn să se uite la propriul picior.

— Fir-ar să fie! zbieră el.

Când apăsă pe o pârghie, scaunul pe care stătea se ridică, platforma pentru picioare se plie și se transformă din nou în căruciorul cu rotile mecanic construit de Vriess. Paralizat de la talie în jos, talentatul inginer se uita la cuțitul înfipt în pulpa lui moartă.

— Johner, ticălosule! înjură Vriess furios și zvârli cu o cheie în el, cu toată forța brațelor lui puternice.

Dar Johner se feri și mai amuzat.

— Haide, doar n-ai simțit nimic!

I se păruse o glumă foarte bună, pentru că se zguduia de râs. Acum Vriess părea stânjenit, spre furia lui Call. Fără să facă prea mult caz pe această temă, scoase o batistă curată din buzunarul de la spate, smulse cuțitul și bandajă rana. Vriess strânse batista, așteptând să se oprească sângele. Nici unul din ei nu comentă nimic pe această temă, și amândoi își văzură mai departe de treabă.

Call își ridică privirile spre platforma unde era ticălosul pe care nu-l putea numi om.

— Ești un nemernic, zise ea.

Dar lui Johner puțin îi păsa că îl jignea. Își bătuse joc de amândoi și era satisfăcut. Acum întinse mâna chicotind:

— Dă-mi cuțitul.

Call tocmai se pregătea să plieze lama și să i-l arunce, când se răzgândi. Era prea furioasă ca să-i facă pe plac.

Vriess o urmărea din priviri.

— Las-o baltă. Call, îi spuse el, atingându-i cotul. Doar îl cunoști.

Știa că Vriess nu se temea de Johner, în ciuda staturii lui, dar era îngrijorat pentru *ea.* Cu toții mușchii ei, era o fată firavă, iar monstrul

acela nu se dădea în lături să facă rău cuiva. Ba chiar i se părea *amuzant.* Însă lui Call nu-i păsa. Se săturase să-l evite.

Înfipse pe neașteptate lama cuțitului între două părți metalice sudate și o rupse.

Johner se întunecă la față, furios.

— Nu te pune cu mine, micuță Annalee. Doar ești de câtva timp pe această navă și ai văzut cine sunt.

Dar Call nu se clinti din loc. Nu era totul să fii o namilă. Putea să-și poarte singură de grijă și dacă bruta voia să se convingă, n-avea decât.

Se priviră în ochi timp de câteva secunde și, spre uimirea ei, Johner plecă primul ochii. Apoi îi întoarse spatele și ieși bombănind.

Call își dădu la o parte părul negru din ochii de aceeași culoare și încleșta bărbia, enervată. Ticălosul acela destrămase atmosfera plăcută în care lucra cu Vriess.

Dar colegul ei o plesni peste șold în glumă și-i spuse împăciuitor:

— Ar trebui să ne căutăm o companie de mai bună calitate.

Mâinile îndemânatice și aspre ale Sabrei Hillard pilotară micuța *Betty* sub burta uriașă a navei *Auriga.*

— Și acum să scoatem banii pentru impozite.

Dar nu plătea niciodată impozite, își aminti ea amuzată. Deasupra ei se deschiseră ușile masive ale platformei de andocare.

— Inițiați pătrunderea în navă.

— Da, să trăiți, murmură ea, plasând vasul pe poziție.

Electromagneții uriași ai navei intrară imediat în funcțiune când Hillard depuse micuța navă pe platformă. Se prinseră cu un clinchet metalic de carcasa metalică a lui *Betty* și o fixară în loc.

Parcă ar fii un copil într-un scaun cu hamuri, se gândi Hillard. *Oare de ce mă deranjează gândul ăsta?* Pentru că, la urma urmei, acum nu mai erau stăpâni pe nava lor.

— Operațiunea s-a încheiat, o anunță *Tatăl.* Puteți debarca.

Avea senzația că până și computerul dădea ordine. Încercând să-și alunge reținerile, apăsă pe un buton și spuse:

— Cei care aveți chef, puteți coborî. Nu uitați ce a spus generalul — fără arme la bord. Ne întâlnim în sas.

De ce oare avea întotdeauna senzația că era înghițită de vie când pătrundea într-o asemenea navă imensă?

Capitolul 5

Cocoțat pe o punte suspendată, Perez urmărea soldații care se pregăteau pentru debarcarea personalului de la bordul lui *Betty.* Ochiul lui critic studia fiecare soldat în parte, gata să descopere orice semn de încetineală sau neascultare. Trupele păreau în bună stare. Coridorul din afara sasului era impecabil, la fel ca restul navei. Exact așa cum dorea să vadă totul. Și i se părea normal să fie așa. Doar alesese cu mâna lui fiecare soldat de la bordul navei sale. Fiecare din ei spera la chestii mai mărețe, la misiuni mai interesante, mai palpitante. Faptul că se aflaseră sub comanda lui Perez îi va recomanda de la sine când vor termina serviciul pe această navă. Și, până acum, nu-l dezamăgise nici unul dintre ei. Și era convins că n-o s-o facă tocmai acum, mai ales că îi urmărea.

La încheierea ciclului pneumatic din sas, răsună glasul *Tatălui:*

— Ciclu complet. Se deschid ușile.

În timp ce ușile pneumatice se ridicau încet, membrii vasului pirat începură să apară treptat în fața soldaților. Perez se întreba, fără să vrea, ce impresie o să le facă oamenilor lui. Pe *Auriga* domneau ordinea și curățenia, așa cum le impunea el. Fiecare soldat de sub comanda sa era îmbrăcat identic. Nu contau sexul, statura sau apartenența etnică. Formau o unitate, cu un comandat unic.

Nu ca această adunătură în zdrențe. Singura lor caracteristică comună era dezordinea. Se oglindea în hainele, în pieptănătura, și în felul în care stăteau și mergeau. *Sau se rostogoleau,* se gândi Perez amuzat când văzu un tip într-un cărucior cu rotile. Alcătuiau un grup atât de bizar și eclectic, încât nu-și imagina cum reușea Elgyn să-i facă să execute chiar și cele mai elementare ordine. Se întreba cum supraviețuiau în spațiu în nava lor prăpădită, unde ordinea și disciplina erau vitale.

Echipajul lui *Betty* se apropia de soldații lui. Și, pe măsură ce înaintau, Perez începea să-și schimbe primele impresii. Observă ochii lor ageri, șireți, mersul încordat, pielea tăbăcită și își dădu seama că mai aveau o trăsătură comună, pe care nu o remarcase până acum: duritatea. La fel ca soldații lui, nu s-ar da în lături să ucidă la nevoie. *Chiar și fetița din mijloc,* își spuse el. *De unde o fi apărut? Elgyn nu mi-a pomenit nimic despre cooptarea de noi membri.* Generalul încercă să nu se gândească dacă uciseseră deja. Erau pirați din cap până-n picioare și Perez nu se simțea deloc fascinat de acest fapt.

Niște contrabandiști, își spuse el posomorât. *Hai, recunoaște, Martin. Nu sunt decât niște hoți și ucigași. Și tu ești cel care te folosești de serviciile lor. Așa că nu mai strâmba din nas că i-ai invitat. Oricum nu aveai de ales.*

Se opriră când ajunseră în fața soldaților pregătiți să-i percheziționeze. Unii ridicară brațele, serviabili. Negrul uriaș din față înălță brațele, dezgolindu-și pieptul masiv, musculos. Clătină din cap mirat în timp ce soldatul din dreptul lui îl percheziționa cu eficiență. Oamenii de pe *Betty* murmurau între ei diverse comentarii.

La un moment dat se declanșă senzorul luminos de pe mănușa unei femei-soldat.

— Armele de foc sunt interzise la bordul acestei nave, domnule, îi spuse ea cu fermitate tipului înalt, cu o cicatrice oribilă pe față.

Bărbatul se strâmbă și Perez își spuse în sinea lui: *Poartă-te frumos cu ea, amice. Este campioană la luptele corp la corp. Dacă o superi, te*

lichidează imediat, cu oamenii tăi cu tot. Și să știi că n-o să se lase impresionată nici o clipă de mutra ta nesuferită.

Omul cu cicatricea își deschise geaca imediat și-i arătă femeii ce declanșase alarma: un termos mare de argint.

— "Rază de lună", îi explică el. Periculos, nu-i așa?

Echipajul de pe *Betty* izbucni în râs. Dar soldatul nu se arătă deloc impresionat.

— Scuzați-mă, domnule. Sunteți liber să treceți.

Tocmai atunci Elgyn îl observă în sfârșit pe Perez și porni spre el.

— Nu cumva ți-e teamă că eu și cei șase oameni ai mei o să încercăm să-ți furăm nava? îl întrebă el spre amuzamentul piraților lui.

Perez așteptă până se potoliră și apoi îi răspunse:

— Nu, mă tem ca nu cumva neisprăviții tăi să se îmbete și să se apuce să tragă în carcasa navei. Nu uita că ne aflăm în spațiu, Elgyn!

Se aștepta ca soldații lui să izbucnească și ei în râs, dar în zadar. Niște adevărați profesioniști ca ei rămâneau întotdeauna impasibili.

Percheziția se termină și Perez le făcu semn piraților să vină la bordul navei sale. Bărbatul în scaun cu rotile rămăsese ultimul.

— Vrei să percheziționezi scaunul? o întrebă el suav pe femeia care găsise termosul.

Dar soldatul nu trăda nici cea mai mică emoție. Perez știa că era destul de experimentată să-și dea seama că invalidul spera să percheziționeze mai mult decât *scaunul.* Îi ghicise intenția, așa că îi făcu semn cu mâna să înainteze. Omul zâmbi și o porni după camarazii lui.

Perez plecă și el.

Peste un sfert de oră, în timp ce era în apartamentul lui, se declanșă semnalul sonor de la ușa generalului. Știa cine era și-i spuse *Tatălui* să deschidă. Elgyn stătea în prag, sprijinindu-se de cadrul ușii. Intră și se îndreptă spre masa pregătită din vreme de Perez.

Acolo, pe suprafața ei netedă și lustruită, erau mai multe teancuri de bancnote de câte o mie de dolari. Perez prefera să nu se gândească la ele. Bancnotele verzi erau uzate, cu serii disparate și aveau inscripționată figura unui lider de congres din secolul trecut. Generalul se întrebă fără să vrea de ce nu erau roșii, ca sângele, pentru că erau bani murdari.

Elgyn se așeză încet pe scaunul din fața lui Perez. Se citea pe fața lui cât era de *satisfăcut.* Zâmbea în timp ce număra teancurile.

— N-a fost ușor să fac rost de banii ăștia, îi spuse Perez.

Elgyn ridică din sprâncene.

— Nici mie nu mi-a fost ușor să-ți fac rost de marfă. Doar nu vrei să te plângi că ai sărăcit.

Dându-și seama că-l înțelesese greșit, generalul se grăbi să limpezească lucrurile.

— Mă refeream la bancnote. În ziua de azi nu mai are nimeni bani gheață.

Mai ales atât de mulți.

Elgyn se lumină la față. Da, acum pricepuse în sfârșit.

— Doar cei care nu vor să li se consemneze fiecare tranzacție în parte. Cei de la *marginea societății.* Ca tine, de exemplu.

Comparația i se părea mai mult decât jignitoare. *Încearcă să-ți reamintești că o faci pentru binele țării tale, Martin.* Perez luă de pe masă un pachețel dreptunghiular și un pahar.

— Bei? îl întrebă el pe invitatul lui.

Elgyn încuviință din cap, ca un musafir politicos ce era.

Perez rupse pachețelul de plastic și lăsă să cadă în pahar cubul maroniu, gelatinos. Pe urmă îl puse sub fasciculul unui laser manual, îi înmână băutura lichefiată lui Elgyn și pregăti încă una, pentru el. Era un scotch bun, poate chiar cel mai bun.

— Bănuiesc că ce se petrece aici nu are pe deplin girul congresului, zise Elgyn, sorbind din băutură.

Ridicase paharul în semn de toast, după ce-l studiase atent.

Ah, ce mă bucur că-ți place băutura mea, se gândi Martin enervat.

Nu, acest proiect nu era aprobat de congres sau de vreo agenție guvernamentală ori militară *oficială.* Dar lui Perez nu-i lipseau niciodată fondurile și resursele necesare. Și, cu toate acestea, ori de câte ori era nevoit să aibă de-a face cu indivizi ca acest pirat, începea să șovăie. Și asta nu pentru că i-ar fi lipsit justificările. Avea de îndeplinit o misiune și primise mână liberă să facă orice ca s-o ducă la bun sfârșit. Trebuia să creadă că avantajele de perspectivă ale eforturilor sale vor contrabalansa orice sacrificii pe care era obligat să le facă acum.

Perez nu avea răbdare să asculte scenariile fanteziste ale lui Wren despre medicina avansată și miracolele biochimice. Se gândea doar la creaturile dotate cu implanturi electronice pentru a le dirija comportamentul, care vor fi soldații ideali. De fapt, Wren și Gediman îi raportaseră de curând că factorul de inteligență al extratereștrilor era mult mai ridicat decât indicau datele lor istorice sumare. Iar generalul trăsese concluzia că vor fi mai ușor de instruit.

Simțea nevoia să creadă că oamenii n-or să mai fie folosiți efectiv în luptă. Vor interveni doar după stingerea conflictului, îndeplinind activități specific umane, cum ar fi cele de evaluare, interpretare, coordonare.

În cele din urmă, se vor crea artificial tipuri diferite de extratereștri, adaptate condițiilor specifice de luptă, care vor fi instruiți pentru îndeplinirea unor anumite funcții. Vor ajuta militarii să stârpească criminalii din orașe, să pregătească noile planete pentru colonizare, distrugând speciile primejdioase, să pună bazele unei noi ere de pace și productivitate.

Dar se trezi din visare când se uită la Elgyn. Acest pirat n-ar înțelege nimic din toate acestea. Când îl angajase pentru această misiune, nici măcar nu-l întrebase la ce folosea marfa. Îl interesau doar teancurile de bani de pe masă.

Perez și Elgyn erau oameni amândoi, deși dădeau impresia că făceau parte din specii complet diferite. Generalul schimbă subiectul.

— De unde ți-ai pescuit prospătura?

Elgyn chicoti.

— Cine? Call? Era disponibilă. Căuta un post de mecanic de întreținere.

— Face impresie, zise Perez pe un ton sec.

— E bună, nu? îl aprobă Elgyn cu subînțeles. Și este foarte pricepută în meseria ei. Cred că Vriess este încântat.

Luă un teanc de banonote, îl răsfoi și apoi îl apropie de nas, inspirând adânc. Parcă ar fi mirosit un vin de calitate sau un trabuc parfumat.

— Este curioasă să afle în ce constă această mică tranzacție. De fapt, mi se pare normal...

Perez regretă că adusese vorba de ea.

— Este o operație militară.

Dar Elgyn nu ceda așa ușor.

— Majoritatea laboratoarelor armatei nu funcționează în spațiu, nu angajează furnizori particulari și nici nu solicită genul de marfa pe care am adus-o noi.

Pcrez își dădu seama că Elgyn mai avea și alte pretenții.

— Ce mai vrei, Elgyn?

Slăbănogul se rezemă de spătarul scaunului, relaxat.

— Masă, casă, câteva zile de odihnă. Cred că lui Vriess i-ar trebui și niște piese de schimb. Dacă nu vă deranjează.

Perez se întrebă din nou dacă nu cumva făcea vreo greșeală. Când îl implicase pentru prima oară pe Elgyn în acest proiect, se gândise în mod serios să ucidă echipajul și să le distrugă nava după livrare. Dar apoi își dăduse seama că ar putea avea un efect negativ. Ar putea agrava problemele, în loc să le rezolve. Poate că era cazul să-și facă alt plan. Și nu strica să-i țină aici, sub observație, până atunci.

— Sigur că nu mă deranjează. Atâta timp cât nu intrați în zonele interzise și nu stârniți scandaluri, sunteți bine veniți.

Elgyn ridică paharul și dădu băutura peste cap.

— Bineînțeles, am încredere în tine, adăugă Perez. Sper că o să-ți vezi numai de treburile tale.

Omul era numai zâmbete.

— Asta fac de când mă știu.

Da, într-adevăr, se gândi Perez. *De asta te-am și angajat.*

Când se întoarse la bordul lui *Betty,* în compartimentul de mărfuri, Call își puse mănușile și se duse la Christie. Bărbatul cel solid o privi indiferent și apoi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Johner?

— Doar știi cum e, îi răspunse ea ridicând din umeri. Acum chefuiește.

Christie clătină din cap.

— Trebuia să-mi fi imaginat. În cazul acesta, mulțumesc pentru ajutor.

Ea dădu din cap, ca și când ar fi vrut să spună *da, pentru puțin.* Auzi clinchetul ușilor deschise și vocea feminină a computerului navei:

— Se deschid ușile. Se coboară rampa.

Call și Christie deplasară camioanele automate care conțineau primele containere ale "transportului" lor.

De îndată ce ușile mari se deschiseră complet, acționară comenzile camioanelor și mișcară cutiile mari pe rampa care unea acum *Betty* cu *Auriga.* Cutiile metalice și de plastic aveau vreo trei metri înălțime și un metru lungime. Erau douăzeci la bordul lui *Betty.* Marfa specială a generalului.

Și în fiecare criotub dormea câte un bărbat și o femeie adultă. Call nu voia să se gândească la asta. Nu era treaba ei. Trebuia doar să

livreze marfa. Atâta tot. Pentru asta era plătită. Pentru asta semnase contractul la angajare.

Dar, cu toate acestea, îl întrebă pe Christie cu glas scăzut:

— Crezi că Elgyn știe ce face Perez cu "marfa" asta?

Christie o privi mirat, ca și când și-ar fi dat seama abia atunci că era nouă în echipă.

— Te asigur că Elgyn nu s-a gândit nici măcar un minut la planurile generalului. Pe el îl interesează doar *banii* pe care o să-i primească.

Încuviință din cap și dădu să plece, dar Christie o prinse de braț, cu o blândețe surprinzătoare.

— Call, lui Elgyn nu-i pasă de asemenea lucruri. Și ne plătește ca să nu ne pese nici nouă.

Surprinsă de îngrijorarea lui fraternă, Call îl privi zâmbitoare:

— Bine, hai să ne vedem de treabă, zise ea, împingând camionul pe rampă.

Fă livrarea și gata. Nu te mai gândi. Nu te mai gândi la oamenii care dorm...

Se apropie de tăcutul Christie și împinse tuburile printre soldații de pază, până ajunseră dinaintea unei uși mari, pe care scria Zonă Interzisă. Era păzită de și mai mulți soldați. Când îi văzură apropiindu-se pe Call și Christie, unul din soldați bătu la ușă.

Se deschise imediat. Call văzu un bărbat înalt, în halat de laborator, în loc de uniformă militară. Nu prea semăna a soldat. Pe halat scria "Wren".

Cei doi membri ai echipajului de pe *Betty* se apropiară de ușă, dar când se pregăteau să intre, unul din soldați se postă în fața lor. Alți soldați înaintară să ia criotuburile. Christie îi făcu semn cu capul să le dea voie. Pe urmă se întoarseră amândoi pe nava lor. Soldații nu vor pătrunde la bordul lui *Betty*, la fel cum nici ei nu aveau voie în zonele interzise.

Dar, în timp ce se duceau să aducă celelalte criotuburi, Call nu se putu abține. Se uită peste umăr la soldații care transportau criotuburile în zona interzisă.

Unde îi duceau oare? O să-i trezească sau o să-i lase acolo? Câți începeau în acele încăperi cu acces limitat?

Ușile se închiseră în urma soldaților înainte ca fata să afle răspunsul la întrebările ei. Trebuia să-și ducă la bun sfârșit sarcina.

Și anume, să livreze cei douăzeci de bărbați și femei laboratorului militar de cercetare. Da. O sarcină simplă.

Bine că Gediman a amuțit, se gândi Wren.

De fapt, toți cercetătorii adunați în jurul lui amuțiseră. Nici nu aveau ce să spună. Citiseră toți rapoartele dar, până acum, nu exista nici un martor în viață la ce vor urma să vadă. Era un moment deosebit, care merita să fie respectat în liniște, în memoria bărbaților și femeilor care vor face sacrificiul suprem.

Wren se aplecă înainte, în timp ce colaboratorii săi se aliniară în spatele lui și manevrară diversele ecrane de computer. Vor putea să vadă totul, din orice unghi doreau. Sau puteau să se uite la ecranul uriaș care dădea în camera alăturată. Își dădu seama că respirau toți în același timp.

Înghiți în sec și apăsă pe butoane. Pe monitoare apăruse întreaga zonă. Douăzeci de criocamere stăteau pe platforme înclinate, descriind un cerc perfect. Wren le dirijă în așa fel încât să stea drept și apoi le fixă.

Pe urmă, prin intermediul altor comenzi, schimbă amestecul criogenic din tuburi. Încet. Cu multă grijă. Nu-și putea permite să-și distrugă subiecții tocmai acum. Erau mult prea valoroși.

După un timp, când amestecul criogenic atinse concentrația corespunzătoare, Wren comandă computerului deschiderea capacelor transparente ale tuburilor. Începeau să se trezească.

Clipeau din ochi, își mișcau buzele. Semnele vitale erau bune. Toți erau perfect sănătoși. Vor fi niște subiecți de primă mână.

Wren îi aruncă o privire lui Gediman, când simți că se mișcă nervos. Era clar că se simțea stânjenit. Carlyn își freca mâinile ca și când i-ar fi fost frig. Trish își încrucișase brațele și se uita fără să clipească la ecranul cel mare, ca și când ar fi refuzat să se lase afectată de ce se petrecea acolo. Kinloch rămăsese cu gura căscată, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că se afla acolo și era martor la așa ceva. Sprague și Clauss discutau în șoaptă și aruncau câte o privire pe furiș către monitor. Clauss își freca gâtul nervos. Wren întoarse la spatele grupului. Nimic nu trebuia să-i distragă atenția.

Mă rog, era *normal* să fie impresionați. Era un moment de neuitat.

Gata, nu mai avea timp de pierdut. Manevră comenzile, introduse o secvență de test și un dispozitiv mare, tubular, coborî din tavan. În jurul brațului cel mare erau containere individuale și, fiecare container adăpostea un ou extraterestru masiv, cu aspect obscen. Dacă așa ceva se putea numi ou. Era un organism viu, în care viața dinăuntrul lui pulsa umed. Stătea în poziție stabilă pe capătul rotunjit, cel ascuțit fiind orientat în sus și avea patru pliuri care formau un orificiu ciudat în vârf. Vene masive brăzdau suprafața fiecărui ou în parte. El și Gediman se întrebaseră ore întregi ce rol ar putea să aibă. Era evident că asigurau funcțiile vitale ale oului și probabil că, în mediul lor, trăgeau sevă din pământ pentru a menține larvele în viață ani de zile dacă era nevoie.

Wren își întrerupse gândurile când brațul transportor plasă câte un container cu oul respectiv în fața fiecărei camere de hibernare.

Ouăle se fixară în poziția lor după ce brațul transportor nu le mai mișcă. Și, la câteva clipe de când fuseseră așezate în apropierea unui organism viu, ouăle, statice până atunci, începură să dea primele semne de viață. Forme întunecate se mișcau înăuntrul lor. Pereții flexibili începeau să vibreze.

Echipamentul de teletransmisie le permitea nu numai să vadă ce se întâmpla, ci și să audă. Ouăle emiteau anumite *sunete.* Plescăituri sau ceva care imita suptul. Acel gen de sunete care se remarcă într-o sală de operație, când se umblă în cavitatea unui organism viu.

Wren își dădu seama că, în spatele lui, încremeniseră toți. Ridică brațul să-și șteargă o picătură de sudoare cu mâneca halatului, de pe buza superioară.

Unul din cei care dormeau în criotuburi clipi din ochi și apoi îi deschise complet. Bărbatul suplu, cu păr negru prezenta semnele caracteristice hibernării: era amețit, i se uscase gura. Pe criotubul lui scria "Purvis".

Oul din fața lui începu să tremure și apoi se deschise brusc. Cele patru pliuri se căscaseră ca o gură cu aspect neregulat. Wren apăsă imediat pe niște butoane, rotind camerele, ca să vadă ce se petrece în misteriosul interior al oului. Sigur, analizaseră conținutul cu toate dispozitivele de testare disponibile de la distanță. Se apucaseră chiar să denumească unele substanțe, deși mergeau pe ghicite, bineînțeles. Oricum, era cu totul altă poveste când *vedeai* cu propriii tăi ochi.

Celelalte ouă începură să se deschidă pe rând. Nu se treziseră toți cei din criotuburi. Știau că nu se mai aflau acolo unde fuseseră la început, dar nici nu-și dădeau seama unde erau sau de ce. Erau oricum prea amețiți ca să se agite. Nu făceau altceva decât să clipească.

Acum toate ouăle erau deschise.

Wren își ținu respirația și se întrebă dacă toți cei din jurul lui făceau la fel.

În cele din urmă, șase picioare lungi, fusiforme, ieșiră cu încetineală din oul aflat în fața lui Purvis.

Purvis începu să se trezească treptat. Uimitor lucru, hibernarea asta. Dormeai luni de zile și te trezeai la milioane de ani-lumină de

locul de unde plecaseși. Simțea cum se încălzește, pe măsură ce drogurile criogenice își pierdeau efectul.

Era destul de conștient ca să se gândească la viitoarea lui slujbă. Rafinăria Xarem era destul de izolată, așa că ar trebui să-l plătească mai bine decât pe alte planete. Auzise că erau mai bine dotați, tocmai din acest motiv. Oferta lor fusese foarte atrăgătoare. Spera să nu fie dezamăgit. Se săturase de reclamele cu apartamente de lux, care se dovediseră a fi niște văgăune.

Începu să se întindă. Doi ani pe Xarem vor fi mai buni decât cinci în altă parte. O să-și prelungească contractul dacă totul mergea bine. Se uită în jur.

Hmmm. Ce ciudată încăpere de recuperare. Nu era obișnuit să i se deplaseze criotubul. De obicei, recuperarea avea loc la bordul navei. După ce te trezeai, ieșeai, făceai un duș și îți luai lucrurile.

Tuburile erau aranjate altfel decât fuseseră pe navă. Clipi, încercând să-și limpezească privirile, și observă în cele din urmă uriașul obiect ovoid din fața lui.

Ce dracu' o mai fi și asta? Din câte știa, nu exista nici o formă de viață extraterestră ciudată pe Xarem, nici în lumea plantelor, nici în cea a animalelor. Deci ce dracu' o fi? Și chiar dacă provenea de pe planetă, ce căuta acolo?

Monstruozitatea ovoidală scoase un sunet și se mișcă, de parcă ar fi fost vie. Era umedă, lucioasă la suprafață, ca și când ar fi fost acoperită cu o unsoare. Purvis încercă să se dea înapoi, îngrețoșat, dar nu avea unde să se ducă. Partea de sus a criotubului era deschisă, dar nu-i descoperea decât capul și jumătate din piept. Brațele și restul trupului erau în tub. Înghiți în sec, încercând să-și recapete glasul. Voia să cheme un steward, pe cineva care să vadă ce era cu ciudățenia aceea și să-l elibereze din tub.

Dar, înainte să-și revină, ovoidul se deschise.

Purvis simți cum îl cuprinde greața când pliurile scoaseră niște plescăituri oribile.

Ce dracu' se petrece aici? Se uită în jur la celelalte criotuburi și, pe măsură ce i se limpezeau mințile, își dădu seama că în fața fiecăruia se afla câte una din chestiile acestea grotești. *De ce? Pentru ce?*

În momentul acela, fire lungi începură să iasă din partea de sus a oului. Semănau cu niște degete suple și își croiau drum la suprafață. Și apoi apăru creatura de care erau atașate picioarele ca de păianjen. Semăna cu o combinație de coșmar între un scorpion cu corp moale și un crab.

Ce-o fi asta? Un gândac? Purvis ura gândacii, indiferent de mărimea lor. Era unul dintre motivele pentru care lucra în spațiu. Acolo nu existau aproape niciodată gândaci! Iar acesta i se părea mama tuturor gândacilor. Se balansa pe picioarele lui lungi, ca un dansator.

Se săturase deja de ce văzuse. Purvis apăsă agitat pe butoanele din tub, încercând să se elibereze și să fugă cât mai departe de acest gândac monstruos. Dar comenzile nu răspundeau, orice ar fi făcut. Se uită disperat în jur. Ceilalți nu se treziseră complet ca el, nu-și dădeau seama ce se petrece.

Ciudata creatură se clătină pe picioare. Lui Purvis îi ieșiseră ochii din cap și deschise gura să urle. Dar, în timp ce țipa, ființa țâșni exploziv, luându-l prin surprindere. Ceva rece și umed, ca un cauciuc, îl plesni tare peste față și, în același timp, o mână gigantică îi cuprinse capul. Un bici lung, subțire, se înfășură în jurul gâtului, strangulându-l. Apoi își dădu seama ce era. Gândacul monstruos, *creatura* aceea *era* ***pe fața lui.***

Purvis își ieși din fire și încercă să țipe dar nu reuși, pentru că ceva vâscos și fibros îi umpluse gura. Era dezgustător. Simțea că i se întoarce stomacul pe dos, în timp ce încerca să respire. Gândacul acela aluneca pe gâtul lui spre stomac. Zadarnic scutura din cap. Mâinile și brațele erau prinse în criotub, așa că încercă să-și lovească fața de laturi, dar nu reuși. Dădea inutil din picioare. Copleșit de o

groază nemaiîntâlnită, Purvis încetă să se mai zbată și se lăsă în voia monstrului.

Nu vedea nimic, nu auzea nimic, nu simțea nimic decât organismul care-i viola fața. Apoi, avu senzația că răceala cleioasă a creaturii îi pătrunde direct în sânge. Nu mai avea putere să se opună. Începu să plângă. Era pe moarte. Ah, Doamne, era pe moarte! Era ucis lent de un gândac extraterestru oribil. Gemu când răceala îl copleși. I se strecurase în vene, paralizându-l. Ah, măcar de n-ar mai simți nimic.

În cele din urmă, dorința îi fu îndeplinită și răceala îi învălui mintea, aidoma criosomnului. Aproape că nu mai simțea presiunea de pe față și coada înfășurată în jurul gâtului. El și creatura care-l invadase adormiră. Purvis începu să viseze vise oribile, iar Xarem nu apărea în nici unul din ele.

În camera de observare Wren o auzi pe Carlyn vomitând zgomotos. Sprague și Kinloch o susțineau, încercând s-o ajute. Wren își dădu seama că plângea. La un moment dat, Clauss ieșise repede din încăpere.

Gediman stătea lângă el, tăcut și gânditor. Era alb la față ca varul. De partea cealaltă, Trish Fontaine își încrucișase brațele la piept furioasă. Wren o privi surprins.

— Ai spus că n-or să-și dea seama ce se întâmplă cu ei, îi reproșă ea. Că n-or să simtă nimic.

Wren inspiră adânc și își adună gândurile. Avea nevoie de acești oameni. Nu-și putea permite să le piardă încrederea tocmai acum.

— Doar ai văzut ce indicau aparatele. Nu se treziseră decât în proporție de 40%. Aveau încă destul agent criogenic în sânge. Chiar dacă au simțit ceva, a fost ca un vis. După implantare n-or să-și mai amintească nimic. Și probabil că vom putea să-i menținem în stare de semiconștiență în timpul incubării. O să le facem rahianestezie înainte să erupă embrionul. Doar v-am promis că n-or să simtă durere.

Femeia se încruntă. Era evident că nu-l credea. Și apoi îi întoarse spatele și se duse s-o ajute pe Carlyn.

Wren se uită uimit la Gediman, dar asociatul lui privea transfigurat ecranul cel mare. Atunci, savantul se adresă furios întregului grup.

— Vă rog să mă ascultați. Ceea ce vedeți este *știință* adevărată, fără precedent, care se petrece chiar sub ochii voștri.

Se întoarseră toți spre el, vădit îngrețoșați.

— Chiar dacă nu este plăcut ceea ce vedeți, tot *știință* se cheamă. Știați că, în secolul douăzeci, în timpul Proiectului Manhattan, când oamenii de știință se străduiau să fabrice bomba atomică, unii dintre ei credeau că detonarea primei bombe ar putea aprinde hidrogenul din atmosferă? Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, atmosfera *ar fi luat foc* și anihilarea ar fi fost completă. Dar, în ciuda acestor temeri, au detonat prima bombă experimentală. Trebuie să vă asumați riscuri dacă vreți să progresați, să descoperiți vreodată *ceva.*

Oamenii lui îl priviră solemn și apoi îi întoarseră din nou spatele. Wren se uită enervat la Gediman, întrebându-se unde era entuziasmul lui tocmai acum, când avea cea mai mare nevoie de el.

— Nu înțeleg ce i-a apucat. Doar au citit documentația. Știau despre ce este vorba când au semnat contractul.

Dar Gediman nu reușea să-și desprindă ochii de la fereastra imensă. Oamenii nu se mai zbăteau. Zăceau într-o stare asemănătoare cu coma. Cel puțin așa dădeau impresia. Conform datelor afișate, implantarea începuse deja. Douăzeci de embrioni acaparaseră douăzeci de capete umane. Glandele lor de oxigen pompau aer cu generozitate, ca să-și mențină în viață gazdele.

Gediman își regăsi glasul în cele din urmă.

— Una este să citești și cu totul alta să vezi cu ochii tăi, zise el înghițind în sec și pipăindu-și gâtul.

Când Wren se întoarse spre monitoare, se stăpâni cu greu să nu-i imite gestul.

Capitolul 6

Call și Christie se alăturară grupului exact când se pregăteau să intre în zona de odihnă, care servea și drept popotă. Vriess îi zâmbi din scaunul lui.

— Ați terminat?

Call încuviință din cap și Christie îi spuse:

— Gata, am livrat totul. Bănuiesc că bravul nostru comandant este tot la *El General.*

— Cine, Elgyn? zise Hilard indiferentă. Da, probabil. Ai fost la cumpărături? îl întrebă ca pe Vriess.

— Pe stomacul gol? Cred că glumești. Abia după ce o să terminăm cu acest restaurant de patru stele o să vedem ce-ar mai fi de făcut. Am și eu prioritățile mele.

Chicotiră cu toți amuzați când intrară. Era o sală uriașă, mai ales în comparație cu încăperile strâmte de la bordul lui *Betty.* Ar fi încăput absolut toți soldații, chiar dacă ar fi fost să ia masa în același timp. Dar spațiul era aranjat în așa fel încât să poată fi folosit pentru jocurile sportive. Într-un capăt era fixat un coș de baschet lângă un sac de box și un aparat de gimnastică.

Întârziaserâ la cină. În toată sala nu mai era decât o femeie singură, care arunca o minge la coș. Era înaltă, suplă, cu păr ondulat până la umeri. Call bănuia că era fie soldat, fie cercetător în timpul liber.

Și ceilalți camarazi ai ei se uitau de jur-împrejur. Apoi Johner zări femeia și exclamă:

— Ia te uită!

Call se încordă fără să vrea.

— Ai dreptate, Vriess, îi spuse Johner zâmbind, fiecare cu prioritățile lui.

Și zicând acestea, o porni spre femeie, în timp ce ceilalți rămaseră prudenți în urma lui. Voiau să evite necazurile. Call nu credea să existe vreo persoană pe *Auriga* care să fie o țintă ușoară pentru grotescul Johner.

Individul se așeză cu obrăznicie în spatele ei, îi puse mâinile pe umeri și o întrebă pe un ton care se voia seducător:

— Ce-ai zice de o partidă?

Call se îndoia că Johner se culcase vreodată cu vreo femeie fără să plătească. Iar cea de acum nici nu-l băgă în seamă. Își vedea mai departe de antrenamentul ei.

— Ce zici? insistă Johner, băgându-și nasul în părul ei, ca să-i inspire mirosul.

Call auzi clar răspunsul ei.

— Pleacă de lângă mine! îl preveni ea ferm, dar totodată parcă și plictisită.

— De ce? o întrebă Johner obraznic.

— Pentru că o să regreți.

Îi vorbise indiferent, fără patimă. Dar Johner nu se lăsă. Începu să se frece de fundul ei. Apoi îi mângâie gâtul lung, murmurând:

— Ai de gând să mă torturezi? S-ar putea să-mi placă.

Ochii lui mici, incolori, o priveau insistent. Îi zâmbi hidos. De fapt, totul era hidos la el. Femeia întoarse capul și rânji la fel de dezgustător.

Call sesizase că nici unul din camarazii ei nu se așezase la mese. Toți așteptau deznodământul incidentului. Se pare că Johner obișnuia să se dea în spectacol. Call făcu un pas înainte, gata să ajute necunoscuta. Gestul ei nu va fi văzut cu ochi buni de membrii echipajului, dar...

Vriess o trase de bluză. Se uită la el și-l văzu clătinând din cap. *Nu te băga, Call,* spuneau ochii lui. Se întoarse din nou spre femeie și

se întrebă dacă i-ar distrage suficient atenția lui Johner strigându-l să mănânce cu ei. Dar femeia îl luă pe nepregătite când îi trânti un cot în stomac. Apoi se întoarse pe jumătate și-i trase un pumn în față. Și, spre uimirea lui Call, în tot acest timp, nu dăduse drumul mingei din cealaltă mână. Bărbatul pluti în aer pentru o secundă și apoi se prăbuși pe podea.

Echipajul de pe *Betly* încremenise, dar nu pentru că femeia îl lovise pe Johner. Ceea ce-i uimise era forța loviturii ei. Johner se lovise în cădere de niște saci de box care se prăbușiseră peste el.

Înainte să se dezmeticească, Call o văzu apoi pe Hillard scoțând un strigăt de mânie și năpustindu-se asupra ciudatei femei, care se întoarse din nou și o aruncă fără nici cel mai mic efort. Lui Call nu-i venea să creadă, pentru că pilotul lor era o luptătoare dură, cu experiență, iar acum zăcea pe podea, lângă Johner. Și, ca s-o termine complet pe femeia aruncă mingea de baschet și o lovi pe Hillard în stomac, la fel de fulgerător.

Acum intră în luptă uriașul Christie. Luă un sac de box și-l aruncă în capul femeii, cu toată puterea lui. Dar, spre uimirea lui Call, aceasta nici nu clipi când primi lovitura în plină figură. În afară de câteva picături de sânge care i se scurgeau din nas, nu părea deloc afectată.

Christie era la fel de uluit și o lovi din nou, și mai tare — dacă era posibil așa ceva! Dar femeia nu se clinti din loc nici de această dată. Uriașul reluă atacul, dar acum femeia îi smulse practic sacul din mână — din mâna lui *Christie!*

Apoi se năpusti asupra lui ca o fiară. Își înfipse o mână în părul lui și cu cealaltă îl apucă de bărbie. Christie se zbătea, încercând zadarnic să se elibereze. Era o scenă cumplită. Call vru să se ducă să-i dea o mână de ajutor, dar Vriess o opri.

— Nu te băga, o sfătui el.

Fata ezită, dar se supuse.

Între timp, Johner se ridicase în picioare și se repezi la cei doi, lovind-o pe necunoscută cu pumnul în rinichi. Femeia înălță capul furioasă. Nu se vedea nici o urmă de durere pe fața ei. Îi dădu drumul lui Christie, care căzu ca o păpușă neînsufletită, se lăsă în genunchi și-l apucă pe neașteptate pe Johner de turul pantalonilor, strângându-i oușoarele cu aceeași forță cu care zdrobise bărbia lui Christie. Johner scoase un urlet agonizant. Și, când căzu în genunchi, străina îi trase un pumn în stomac, îndoindu-l complet.

Dar exact când nebunia era în toi și gemetele celor doi răsunau în toată sala, se auzi glasul limpede și hotărât al unui bărbat.

— RIPLEY!

Call se întoarse în direcția sunetului și văzu patru soldați, cu armele îndreptate spre ei. Adică nu spre *ei,* ci spre femeie. Între ei erau doi bărbați în halate de laborator, unul în spatele celuilalt. Pe primul îl recunoscu. Era cel care preluase marfa. Pe buzunarul halatului alb scria "Wren". Iar pe cel al tipului din spate, "Gediman". Acesta din urmă părea speriat, dar Wren își păstrase sângele rece. Se vedea de la poștă cine era șeful.

Femeia înălță capul încet când îl auzi pe Wren și se uită indiferentă la cele două victime ale ei, de parcă n-ar fi spălat podeaua cu ei, cei mai tari bărbați de pe *Betty.*

Call se întoarse s-o privească. *Spusese* ***Ripley****?* Clipi uimită. *Ripley?*

Încremeniseră cu toții în loc. Echipajul de pe *Betty* începu să dea înapoi. Christie se ridică în picioare, și duse brațele la spate, semn că nu pățise nimic, deși Call știa care era adevărul. Și Hillard își revenise, dar Ripley nu-i dăduse drumul lui Johner. Îl ținea de cămașă, de parcă n-ar fi avut chef să se despartă de prada ei.

— Haideți să nu ne dăm în spectacol, spuse Wren calm, de parcă ar fi vorbit unor copii.

De parcă nu s-ar fi dat deja în spectacol și încă cum. De parcă cei patru soldați înarmați din sală nu ar fi amenințat cu armele lor o

singură femeie. De parcă nu ar fi avut nici un control asupra ei.

Dar, surprinzător, Ripley îi dădu drumul bărbatului și se retrase câțiva pași.

Apoi făcu semn cu capul spre Johner și spuse:

— Pute.

Iar Wren încuviință din cap, de parcă vorbele ei ar fi fost o explicație plauzibilă pentru cele întâmplate.

Johner reuși în sfârșit să-și găsească glasul.

— Ce fel de ***ființă*** ești? zise el, gemând de durere.

Ripley îl privi disprețuitor și apoi se uită la toți ceilalți. Își șterse sângele de pe buza superioară, fără să scoată nici un cuvânt. Îi păsa la fel de puțin ca de ei toți. De echipajul de pe *Betty*, de soldați, de armele lor, de Wren, de Gediman. Call văzu picăturile de sânge căzând.

Și apoi, cu o figură plictisită, Ripley luă mingea de pe jos și-o aruncă la coș, după care se întoarse și plecă.

Wren le făcu semn soldaților s-o lase să treacă și apoi îi spuse lui Gediman:

— E ca un animal de pradă, nu-i așa?

O admiră, își dădu seama Call.

Gediman nu-și revenise încă. Era la fel de nervos.

— Tipul pute într-adevăr, bombăni el.

Cei doi cercetători și soldații ieșiră din sală, lăsându-i pe cei de pe *Betty* să-și culeagă camarazii. Call îl ajută pe Christie să se așeze pe o bancă, iar Hillard pe Johner. Știa că acum le pierise tuturor pofta de mâncare.

Mânată de un impuls de moment, Call se uită spre ușa pe care ieșise Ripley și la picătura de sânge de pe podea. Un mic fuior de fum se ridica din ea și, dedesubt, podeaua fierbea.

La lăsarea nopții, echipajele celor două nave își găsiră diverse preocupări.

În apartamentul ei, Hillard se întinse goală pe pat. Scotea gemete de plăcere și se lăsa în voia senzațiilor care o copleșiseră. O durea tot corpul după încăierarea de la popotă, dar acum se simțea minunat.

Îi surâse peste umăr bărbatului care-i stârnea asemenea senzații plăcute. Elgyn zâmbi la rândul lui în timp ce masa picioarele obosite ale iubitei sale.

În apartamentul său, generalul Perez își lustruia singur cizmele, conform regulamentului, topind metodic ceara cu un laser manual, ungând-o într-un strat subțire pe piele și apoi lustruind-o ca oglinda. Era o activitate indicată de filozofia zen, pentru că îți ținea mâinile ocupate și te ajuta să te relaxezi. Da, îi lăsa timp să mediteze la viitorul proiectului său.

În magazia navei, Vriess se învârtea pe coridoare în căruciorul său pe rotile și se uita la miile, poate chiar milioanele de piese de schimb. Se simțea în raiul mecanicilor. Și totul era *nou nouț*, perfect, de cea mai bună calitate. Generalul Perez nu accepta produse de mâna a doua. Vriess își umpluse deja brațele de cabluri, plăci cu circuite imprimate, componente. Se opri în fața unei lăzi cu diode și fu cât pe ce să treacă mai departe, dar, în cele din urmă înșfăcă o cutie. După aceea se uită vinovat în jur și mai luă una.

În sufrageria comună a apartamentului lor, Christie, Call și Johner stăteau întinși în fața unui ecran video și își treceau din mână în mână termosul lui Johner plin cu bere de casă. După încăierarea de după-amiază, nici unul din ei nu prea avea chef de vorbă. Call se miră că nici cei doi bărbați, nici Hillard nu-i reproșaseră pasivitatea,

dar o considerau probabil nou venită. Nici Vriess nu se amestecase și doar știa toată lumea că nu era un neajutorat.

Johner, Christie și Hillard, împreună cu Vriess și Elgyn lucrau de mult ca într-o echipă. Lui Vriess nu-i prea plăcea să discute despre asta, dar spusese odată că fuseseră toți mercenari, cu mult timp în urmă, înainte ca el să paralizeze.

Pe ecran apăruse un revolver negru, cromat, cu toate specificațiile necesare. *E atât de sofisticat,* se gândi Call, *încât te-ai putea aștepta să se încarce de la sine.* Poate fi al tău, spunea reclama, contra unei sume de credite cu care ți-ai fi putut cumpăra un model mai vechi de navă spațială.

Johner îi dădu termosul fără să-și desprindă ochii de la ecran. Call îl luă și își turnă puțină tărie.

Fiecare se odihnea cum îi plăcea.

Gediman lucra singur în zona interzisă. Intră în camera mobilă de observație, care-i permitea să studieze în liniște evoluția primilor extratereștri. Încerca să-și alunge din minte imaginea oamenilor din criotuburi și a paraziților prinși de fața lor.

Încerca să uite de strigătele lor când erupseseră embrionii. Oricum nu-l privea. Era cercetător într-o misiune și, în momentul de față, rolul lui era să studieze extratereștrii nou-născuți.

Păcat că nu dețineau mai multe informații. După părerea lui Gediman, faptul că nu se puteau întoarce pe planeta LV-426, unde extratereștrii fuseseră descoperiți inițial de echipajul de pe *Nostromo,* era o adevărată tragedie științifică. De ce bogăție informațională ar fi avut parte! Dar vasul avariat, cu bizara lui încărcătură de mii de ouă, se distrusese când explodase reactorul nuclear al unui procesor atmosferic defect, lăsând în urmă doar reziduuri radioactive și un crater imens de nouăsprezece megahectare. LV-26 devenise o planetă nelocuibilă.

Ripley scăpase împreună cu alți câțiva și ajunsese pe Fiorina 161 când nava ei începuse să prezinte defecțiuni. Un singur războinic extraterestru reușise să se strecoare la bord, în așteptarea mătcii care se inoculase în trupul lui Ripley, fără ca ea să știe. Dar războinicul acela fusese distrus și Ripley se sinucisese, ca să fie sigură că matca dinăuntrul ei nu va ieși niciodată la suprafață.

Acesta ar fi putut fi sfârșitul contactului dintre oameni și extratereștri, pentru că toate încercările întreprinse atât de oamenii de știință militari, cât și de corporațiile private de a descoperi planeta de origine a ființelor extraterestre fuseseră zadarnice, deși se studiaseră sute de lumi existente. Secretul organismelor aproape perfecte murise în holocaustul de pe LV-426, până la descoperirea mostrelor de sânge și țesut ale lui Ripley, prelevate de pe Fiorina 161.

Aceasta se întâmplase cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Mostrele originale furnizaseră puține informații și fuseseră distruse practic de două ori. Dar, cu zece ani în urmă, cercetătorul militar Mason Wren intuise potențialul existent și reușise să convingă persoanele cheie de la Weapons Research de importanța acestui fapt. De atunci fusese în întregime proiectul lui. Dar abia cu doi ani în urmă restul echipajului fusese gata să creadă în viziunea lui Wren. Și atunci se mutaseră la bordul navei *Auriga.* Și primiseră absolut *tot ce aveau nevoie* pentru realizarea proiectului. Din momentul acela au început să supraviețuiască și să crească celulele clonate pe baza mostrelor.

Iar acum erau *aici.* Oricum, mai erau atâtea de *învățat!* Urmări cu răbdare monitoarele, afișajele electronice și specimenele însele.

Gediman remarcase mirarea cercetătorilor față de viteza cu care embrionii țâșniseră din neajutoratele lor gazde, ca să nu mai vorbim de incredibila lor dezvoltare. Wren nu era sigur dacă creșterea se accelerase datorită intervenției lor, sau era o variație naturală. Din datele pe care le dețineau nu reieșea durata exactă și dimensiunile

mostrelor erau prea mici ca să-ți dai seama. Bineînțeles, așteptau încă alți embrioni.

Se duse în camera de observație, oprindu-se când ajunse la o anumită cușcă. Apăsă pe niște butoane și o ridică. Înăuntru erau doi extratereștri aproape adulți, care păreau că hibernează. Stăteau ghemuiți pe podea, complet nemișcați. Își notă câteva observații și se uită la ceas. La un moment apăru un al treilea extraterestru din umbră.

Gediman tresări fără să vrea. Nu-l observase până când nu-și făcuse apariția. Stătea în fața lui întunecat, masiv, dușmănos. Se vedea de la o poștă că era o creatură extraterestră. Capul ciudat, țuguiat, coada uriașă, mâinile cu șase degete, scheletul exterior negru cu chitină de silicon, coarnele dorsale monstruoase. Animalul se oprise acum.

Deci mă studiezi, nu? întrebă în gând cercetătorul. Gediman resimțea o senzație ciudată să fie studiat de un animal de pradă atât de mare, fără ochi.

Dar vezi foarte bine, nu-i așa? În capul ăla tubular al tău ai senzori speciali pentru căldură, vibrații, sunete, mirosuri, mișcare. Trei sute șaizeci de grade de acurateț̦e, superior văzului sau auzului. Uluitoare ființă.

Văzu din nou criotubul în care se afla omul numit Purvis. Văzu clar groaza oglindită pe fața lui când se deschisese oul dinaintea sa. Văzu atacul gânganiei și lupta disperată a lui Purvis.

Clipi, încercând să-și alunge din minte aceste imagini. Se pare că individul avea o funcție tiroidiană scăzută, nu destul de gravă ca să necesite tratament, dar suficient pentru a încetini dezvoltarea embrionului în raport cu ceilalți.

Nu te mai gândi la el. Te-a impresionat pentru că i-ai văzut numele. Uită. Urmărește-ți scopul. Acesta este doar începutul.

Extraterestrul care-l studia se apropie și mai mult de fereastră. Gediman se apropie și el, de cealaltă parte, ca atras de o forță nevăzută. Apoi ciudățenia își trase buzele subțiri și își dezgoli dinții

de culoarea cromului. Cercetătorul văzu cum deschide botul și scoate limba încet, ca și când i-ar fi oferit-o lui drept studiu. Îi curgea mucus din gură.

În clipa aceea, Gediman uită de Purvis și de embrionul care-i acaparase fața, fascinat de o imagine pe care nu o văzuse nimeni decât înaintea morții. Se trezi zâmbind.

— Asta este o limbă externă sau ești doar fericit să mă vezi? murmură el.

Se sprijini cu mâna de fereastră și apoi își lipi nasul și fruntea de plasticul transparent căruia îi spuneau "sticlă", ca un copil curios, care vrea să vadă mai bine.

Și, deodată, extraterestrul întinse limba și o lipi de sticlă, exact în dreptul ochiului său. Gediman se trase brusc înapoi. Îi bătea inima să-i sară din piept și îi asudaseră mâinile. Fără să-și desprindă privirile de la arătare, se apropie de consola centrală.

— E timpul să înveți prima lecție, cățelușule, îi spuse el, apăsând un buton mare roșu.

Jeturi de azot lichid împroșcară extraterestrul aproape instantaneu, ridicând nori de aburi în contact cu aerul. Monstrul urlă disperat și se retrase în mijlocul cuștii, călcând peste ceilalți, pe care-i trezi imediat. Acum toți începură să urle. Gediman luă degetul de pe buton.

Războinicul care fusese tratat în felul acesta întoarse capul obscen spre Gediman, mișcându-și coada uriașă, ca de scorpion. Ceilalți doi se dădură înapoi. Nu știau ce se întâmplă. Extraterestrul care apăruse prima oară se apropie din nou de fereastră, dar Gediman duse din nou mâna la butonul roșu, fără să-l apese.

Monstrul încremeni în loc. Gediman la fel.

Extraterestrul întinse limba amenințător, dar nu mai înaintă spre fereastră.

Gediman dădu din cap mulțumit.

— Bun, deci înveți repede, zise el, notându-și în carnet.

Războinicul cel mare tremura, cuprins de o mânie fără margini, în locul acela ciudat. ***Asta e chiar culmea! Am fost ars de ființa aceea mică și molatecă, pe care trebuia de fapt s-o vânez!*** *Dădu din coadă furios în timp ce-și urmărea prada cum umblă la niște dispozitive necunoscute. Războinicul se uită la butonul roșu, primejdios care era la îndemâna acelei ființe. Citi ce scria lângă el: "Atenție! Jet de nitrogen!" Se uita la creatura neînsemnată pe care scria "Gediman" cum face să apară niște cuvinte pe dispozitivul din mâna lui. Prada radia de satisfacție și mândrie, de parcă și-ar fi îndeplinit adevărata funcție.*

Sigur, războinicului puțin îi păsa. Pentru el, prada avea o singură funcție, aceeași cu cea a oricărei specii. Dădu din coadă și scoase limba să-l avertizeze. Aerul fluieră prin tuburile sale dorsale. Ura acest mediu străin. Tânjea după căldura aburindă a creșei, după forța și siguranța speciei sale. Deși mai avea doi ca el în preajmă, suferea de unicitatea individualității sale Era timpul să construiască o nouă creșă. Să se alăture celorlalți războinici și să apere matca. Acesta era scopul existenței sale.

Urmărea prada, încercând să învețe tot ce avea nevoie să știe despre ea.

Încă nu putea s-o miroasă, dar simțise mirosul altora din specia lui. Intrase pe conductele de ventilație. Aveau sânge cald și respirau oxigen. Culoarea respirației lor era vizibilă chiar și prin bariera transparentă. Vedea sângele lui roșu prin venele palide și putea să-i analizeze compoziția chimică. Putea să-i evalueze greutatea, masa musculară, rezistența. Știa cât de puternic sau slab era. Vedea culoarea emoțiilor, știa dacă îi este cald sau frig, dacă simte durere sau teamă. Observase că se temea de războinic, dar nu suficient. Mai ales acum, după ce constatase că putea să-i facă rău. Acest "Gediman" radia de mândria realizării lui.

O să-mi amintesc această culoare când o să te atac.

Pentru că o să te atac.

Se va folosi de trupul lui Gediman ca material pentru construirea creșei. Abia după ce o să-l distrugă o să hotărască dacă o să-l dea de mâncare

mătcii, dacă era potrivit să-i poarte puii sau dacă o să hrănească puii cu el. Sau poate o să poarte puii și apoi o să-l mănânce chiar el.

Și pentru că mi-ai făcut rău cu atâta satisfacție, voi încerca să-ți prelungesc suferința înainte să te lichidez.

O să-l privească până îi dispăreau mândria și emoțiile, până nu mai rămânea nimic din el decât teamă, o teamă cumplită, cum nu mai simțise niciodată. Teama era o senzație foarte importantă pentru gazdă. Făcea organismul receptiv, îl pregătea pentru pui, le permitea să se înrădăcineze solid, să crească, să schimbe gazda pentru a le satisface nevoile. Teama era esențială. Și când puii ieșeau din pântecele străin, ultima izbucnire de spaimă și durere frăgezea carnea gazdei, pentru a hrăni puii.

Războinicul cel mare dădu din nou din coadă, transmițând tot ce gândea, plănuia și simțea fraților săi și mătcii. Iar matca, mama lui. Îi transmitea dragostea și încuviințarea ei. Se va întâmpla cât de curând. Războinicul va avea grijă de asta. Iar acest om prăpădit, acest Gediman, va fi primul. Prima gazdă. Prima hrană. Și va trăi să le vadă pe toate până la capăt. Da, războinicul va avea grijă de asta.

Matca era întru totul de acord.

În apartamentul unde fuseseră cazați, Call se uita la pumnalul bizar care era afișat acum pe ecran și se gândi că se săturase de imagini video și de alcool. La toți dracii, nopțile de la bordul lui *Betty* i se păreau mult mai interesante. Încercă să se ridice, dar căzu la loc.

Cei doi bărbați chicotiră amuzați.

— Doamne, Johner, se plânse ea, scărpinându-se în cap, ce ai pus în rahatul ăla? Acid de baterie?

Se uită la paharul ei gol, ca și când s-ar fi mirat că ajunsese așa.

— Doar ca să-i dau puțină culoare, spuse Johner spășit și apoi bătu palma cu Christie.

— Mie una îmi ajunge, zise ea hotărâtă și se ridică de pe scaun clătinându-se.

Încercă să fluiere melodia pe care o fredonase mai devreme cu Vness, dar acum suna fals.

Când ieși, dădu colțul. Acum când n-o mai vedea nimeni, se îndreptă de spate. Era perfect lucidă. Se uită în jur, să se asigure că nu o urmărea nimeni și apoi o porni pe hol. Urmând traseul pe care-l alesese, se opri în fața ușii pe care scria "Interzis".

Știa că, de aici înainte, fiecare ușă va fi ca o barieră. Căută în buzunar și scoase un șperaclu complicat, de concepție proprie.

Se uită peste umăr, ciulind urechea și apoi se apucă să violeze încuietoare după încuietoare. Unele din ele necesitau un cod special și o combinație corespunzătoare de chimicale pentru analizorii de respirație. Altele se răsuceau doar, dar nici una nu putea să-i reziste.

În cele din urmă, deschise ultima ușă atât cât să se strecoare. Ezitând pentru câteva secunde, pătrunse înăuntru. Nu se declanșase încă nici o alarmă. Era clar că cel care locuia aici nu mai era supravegheat atât de vigilent ca la început.

Încăperea era mică, întunecată și Call crezu pe moment că intrase într-un compartiment nelocuit. Nu era nimic care să indice prezența unei persoane — nici chiuvetă, nici sursă de apă potabilă, nici toaletă, absolut nimic. Nu vedea decât niște umbre clar conturate, în contrast cu porțiuni luminate, care împărțeau spațiul mic al încăperii în zone separate. Apoi ochii ei se obișnuiră și zări talpa unui pantof de sport la marginea umbrei. Se uită din nou, mai atent. Pantoful era într-un picior care se pierdea în zonele umbroase. Singurul ocupant al camerei era ghemuit acolo, în umbră, invizibil oricui s-ar fi uitat de deasupra.

Având grijă să nu iasă din zona întunecată, Call înaintă în tăcere spre respectiva persoană și apoi se lăsă în jos, strecurându-se cu prudență. Era ghemuită în poziție fetală. Deși stăteau atât de aproape, nu-i distingea forma. Mișcându-se cât mai silențios, Call se târî în spațiul limitat. Noroc că era suplă! Acum bezna o învălui

complet, la fel ca pe celălalt ocupant al încăperii. Și, în momentul acela trecu o umbră pe deasupra.

Era o santinelă care-și făcea rondul. Cizmele sale trecură peste grătarul din tavan. Call își ținea respirația.

Plecase în sfârșit. Call se întoarse spre femeia adormită. Crezuse că o să-i sesizeze prezența, dar dormea mai departe. Respira regulat. Ca o ființă umană. Își ținea brațele încrucișate peste burtă, ca și când ar fi vrut să păzească ce era acolo, sau o durea ceva. Chiar și în somn, trăsăturile ei puternice, atrăgătoare păreau tulburate. Probabil că visa urât...

Ai venit aici cu un scop, se gândi Call. O cuprinsese mila pentru o clipă. *Hai, fă ce ai de făcut și pleacă. Doar n-o să te lași impresionată de faptul că* ***arată*** *ca acea persoană.*

În liniște, ca un asasin de profesie, Call întinse mâna dreaptă, în care ascunsese stiletul. Apăsă pe un buton și apăru lama. Arma argintie avea vreo treizeci de centimetri lungime și un vârf ascuțit. Call considera că armele cu proiectil erau pentru lași. Ei îi plăcea să lucreze în liniște, corp la corp.

Se ghemui și duse mâna în spate. *Nu te mai uita atât la ea. Fă ce trebuie.*

Înghiți în sec. Putea să-i înfigă lama direct în inimă. Ar lichida-o curat. Ripley nici n-ar simți, i-ar face un bine.

Dar femeia începu deodată să se miște în somn. Call încremeni în loc. Își dădu capul pe spate, expunându-și gâtul lung. I se deschisese costumul mulat și i se vedeau sânii și burta. Pielea ei palidă era vizibilă chiar și în beznă.

Call dădu la o parte costumul și în momentul acela văzu cicatricea. O cicatrice? Da, **o cicatrice!**

Nu!

— Ce este? o întrebă femeia cu un glas blând.

Se sperie atât de rău încât scăpă cuțitul.

— Mă ucizi odată sau ce faci? zise ea, plictisită ca de obicei.

Call se încordă.

— N-ar avea nici un rost, nu-i așa?

Zicând acestea, puse stiletul la loc în mânecă.

— L-au scos deja, nu? Isuse, este cumva *aici!* La bordul acestei nave?

Îngheță de spaimă. Venise prea târziu.

Prea târziu!

Ripley zâmbea sumbru.

— Te referi la *copilul* meu?

Call clătină din cap. Nu-i venea să creadă că discuta cu *această* femeie.

— Nu înțeleg, zise ea. Dacă l-au scos, de ce te mai țin în viață?

— Sunt curioși, îi răspunse Ripley ridicând din umeri. Este o noutate pentru ei.

Call clocotea de furie. Nu-și imaginase că o să ajungă prea *târziu.* Dar trebui să se reculeagă. Se uită cu luare aminte la femeia de lângă ea. Apoi scoase stiletul, declanșă lama și i-l arătă.

— Pot să pun capăt imediat acestui coșmar, îi spuse ea, de parcă i-ar fi oferit un dar. Durerea... acest coșmar. Mai mult nu pot face pentru tine.

Deși ar fi meritat.

Ripley se însufleți puțin. Părea atât de tristă încât îi sfâșia inima. Deschise mâna fără să-i răspundă și pipăi lama.

— Și ce te face să crezi că o să te las? murmură ea.

Apoi Ripley apăsă cu mâna vârful pumnalului, până ieși pe partea cealaltă. Call rămase cu gura căscată. Era la fel de uluită ca la popotă.

— Cine ești? o întrebă ea în șoaptă, uitându-se la mâna străpunsă din care curgea sânge.

Femeia nu schițase nici cel mai mic gest de durere.

— Sunt Ripley, Ellen. Locotenent, clasa întâi. Numărul de identificare cinci-unu-cinci-șase-unu-șapte-zero.

Call clătină din cap uluită.

— Ellen Ripley a murit acum *două sute de ani.*

Se pare că această informație reușise s-o șocheze pe femeie, pentru că se arătă mirată. Își scoase cuțitul din mână și se strâmbă puțin, ca și când ar fi fost o durere neînsemnată.

— Ce știi despre asta?

Încercase să pară indiferentă, dar se vedea că o interesa.

— Am citit Morse, îi răspunse Call încordată. Am citit toate istoriile interzise. Ellen Ripley și-a jertfit viața ca să ne protejeze de animalul acela. Tu nu ești *ea.*

Femeia căreia i se spunea Ripley își feri privirile.

— Nu sunt ea? Atunci, cine sunt?

Bună întrebare. Call observă uluită că lama stiletului ei începuse să sfârâie și să se topească. Iată răspunsul potrivit pentru Ripley. Îi arătă oțelul.

— Ești un *lucru.* O ființă construită artificial. O clonă. **Te-au crescut** într-un afurisit de laborator.

— Dar numai Dumnezeu poate face un copac, zise femeia, dând dovadă de același umor negru.

Call simți deodată dorința să discute cu această ciudățenie, această *umbră* a lui Ripley.

— Și acum au scos animalul din tine.

Se întristase din nou. Durerea ei era aproape tangibilă.

— Nu chiar complet.

Call nu înțelegea ce voia să spună.

— Ce?

Ripley se uită drept în ochii ei. Privirea ei o ardea așa cum sângele acid al lui Ripley topise cuțitul.

— Este în capul meu, în orbite, șopti ea.

Era prima oară când părea vulnerabilă, ca orice făptură omenească.

— Atunci *ajută*-mă! Dacă a mai rămas ceva *uman* în tine, ajută-mă să-i opresc înainte ca acest animal feroce să se elibereze.

— Este prea târziu, zise ea cu o tristețe profundă.

Call nu înțelese imediat la ce se referea. O fi *prea târziu pentru mine?* Abia acum își dădea seama că se afla acolo, în beznă, la câțiva centimetri de acest... Nu știa cum să-i spună. De acest animal de pradă care putea probabil s-o ucidă cu o singură mână, înainte ca ea să reacționeze în vreun fel. Cuțitul ar fi fost inutil, oricum...

Când Ripley întinse mâna spre ea, Call tresări. Încremeni în loc pentru o clipă. Ripley o mângâie pe frunte și îi dădu la o parte o șuviță de păr. Era un gest blând, aproape senzual. Așa cum își mângâie o mamă copilul.

— M-am obișnuit cu ideea, murmură Ripley și Call își dădu seama că se referea la monstrul pe care-l zămislise.

La faptul că trăia. Că va declanșa un dezastru.

— Este inevitabil.

Call încercă să-și revină.

— Nu dacă o să fiu și eu prin preajmă.

Încercă să nu se gândească ce caraghios sunau vorbele ei. Regreta pentru a nu știu câta oară că nu arăta ca solidul Christie.

— N-o să ieși vie de aici, îi spuse Ripley cu tristețe, de parcă ar fi vorbit cu un copil neascultător.

— Puțin îmi pasă, insistă Call.

— Serios? zise Ripley ridicând din sprâncene.

Și, fulgerător, o apucă de gât, lăsând-o fără aer. Imediat, Call încercă să lovească cu pumnalul topit. Spațiul restrâns al încăperii o bloca, iar groaza o paralizase.

Ripley îi izbi brațul de podea și se ridică amenințător deasupra ei. Call încercă să-și păstreze cumpătul. Ochii animalului de pradă — pentru că era un animal de pradă — sclipeau.

— N-o să-ți fac nimic, zise Ripley în cele din urmă, cu infinită tristețe.

Call se auzi cum scâncește și își dădu seama că i se întipărise spaima pe față. Ochii ei implorau clemența. Ripley îi dădu drumul la fel de repede cum o apucase. Și apoi se făcu din nou ghem, cu spatele lângă perete, ascunzându-se cât putea de mult în umbre.

Ce faci? De ce simți nevoia să te ascunzi? Ce crezi că vor de la tine? Acum nu se mai mira că încăperea era goală. Dacă i-ar fi dat un pat, s-ar fi ghemuit mai mult ca sigur sub el. *Te simți în siguranță când te ghemuiești în locul acesta mic și întunecat? Este cumva o amintire uitată din copilărie, veche de sute de ani?*

— Pleacă, îi porunci Ripley. Pleacă de aici. Ești căutată.

Call se desprinse de ea. Se temea să nu se răzgândească. Era complet la mâna ei. Depindea de Ripley dacă va ieși sau nu vie de aici. Se târî spre lumină. Acum nu-i mai păsa dacă era reperată de santinelă. Trase aer în piept cu disperare și o zbughi spre ușă.

Uitase complet de misiunea ei. Instinctul de supraviețuire era mai puternic decât orice. O îndemna să scape. Deschise ușa și țâșni din cameră, uitând de toate măsurile de precauție. Dar cum făcu doi pași, ceva rece, metalic îi atinse gâtul și, înainte să se întoarcă și să se apere, simți o arsură și un flux electric îi înfioră nervii.

Scoase un strigăt și apoi văzu negru în fața ochilor și se prăbuși.

Wren se uită satisfăcut la femeia brunetă, mignonă care căzuse la pământ. În timp ce soldații o apucaseră de brațe s-o scoată de acolo, își spuse în sinea lui: *Cine te crezi? Cum îți permiți să-ți bagi nasul într-o misiune de cercetare strict secretă? Chiar îți imaginai că o să reușești?*

Era atât de furios încât se bucura că prezența soldaților îl obliga să-și mențină profesionalismul. Când Call clătină din cap, încercând să-și revină, Wren se grăbi s-o apostrofeze:

— Cred că o să regreți ce-ai făcut.

Apoi îl întrebă pe soldatul de lângă el:

— Unde sunt prietenii ei?

— Din câte știm, în apartamentele lor.

— Sună alarma, îi ordonă Wren. Vreau să fie ridicați imediat!

Ripley se ghemui strâns în umbra ei și se uită în bezna, încercând să nu se lase impresionată de cuvintele fetei. Era obosită, foarte obosită. Dar nu îndrăznea să doarmă.

Nu vreau să dorm,** îi spunea o voce slabă, subțire. **Am vise înspăimântătoare.

Cine spusese asta? Nu-și mai amintea, dar memoria o împungea ca un cuțit.

*Nu putea să doarmă... Avea senzația că puteau s-o atingă în somn. Atunci nu putea să se controleze și mintea ei îi aducea la suprafață. Pe toți monștrii, pe toți monștrii **adevărați.** Se mișcau, respirau, visau, plănuiau, așteptau.*

Se cutremură. Alcătuiau un organism perfect, cu o singură funcție adevărată. Și fata aceea firavă nu putea să înțeleagă.

Perfecțiunea sa structurală este egalată doar de ostilitatea sa.

Ripley nu-și amintea cine îi spusese asta sau când, dar își amintea oricum. Și aceste cuvinte îi provocau o nespusă tristețe. Acea femeie idealistă, înverșunarea ei, o deprimau și mai mult. Pentru că Ripley, adevărata Ripley fusese la fel ca ea. Și iată ce făcuseră soarta și ghinionul din ea.

***Și acum ce a făcut soarta din mine?** se întrebă ea inutil. Nu știa. Era Ellen Ripley, așa cum insista mintea ei haotică, sau o ființă oribilă, de coșmar ca...*

Prefer să fiu considerată o ființă artificială.

Clipi, uitându-se la rana din palmă care se vindeca rapid. Era tot ce mai rămăsese din înțepătura de cuțit.

În momentul acela i se închiseră ochii și adormi. Coșmarul era acolo, o aștepta...

Începu să tânjească din nou după căldura aburindă a creșei, după forța și siguranța speciei sale. Când era singură, suferea de izolarea propriei sale individualități. Doar în somn putea să li se alăture, să se bucure alături de ei. Era timpul să construiască creșa. Să-și unească forțele cu ceilalți războinici și să slujească matca. Acesta era scopul existenței ei.

Războinicul dădu din coadă, transmițând tot ce gândea, plănuia și simțea mătcii ei. Iar matca trimitea iubirea și încuviințarea ei războinicului. O să se întâmple cât de curând. Vor avea grijă de asta, și matca și războinicul. Iar această carapace umană, această Ripley, va fi mama lor, a tuturor. Primul pântece. Primul războinic. Și va trăi să vadă totul, până la sfârșit și să se bucure de glorie, alături de ei. Matca va avea grijă, pentru că Ripley era piatra de temelie a stupului. Sursa de hrană a creșei. Fundamentul Noului Născut.

Ripley se foi neajutorată în somn. Scotea sunete slabe de protest și durere. Matca îi împărtășea visele și o aproba.

Capitolul 7

Christie tocmai se pregătea să-i spună lui Johner că se săturase de băutura și compania lui și să se ducă la culcare, când ușile apartamentului lor se deschiseră brusc. El și Johner săriră imediat în picioare, când văzură patru soldați năpustindu-se înăuntru. Și, înainte să schițeze vreun gest, se treziră nas în nas cu țevile puștilor letale. Cei doi bărbați de pe *Betty* se uitară unul la celălalt. Johner își strânse termosul instinctiv.

— Care-i problema? se interesă Christie, ferindu-se să facă vreun gest brusc.

Își ținea brațele departe de corp. Voia să evite orice neînțelegere.

— Domnilor, trebuie să veniți imediat cu noi, îi spuse unul dintre soldați.

Politețea cuvintelor lui nu se potrivea deloc cu atitudinea.

O să venim, doar n-avem de ales, se gândi Christie, aruncându-i o pjivire lui Johner.

— În momentul acesta, domnilor, insistă soldatul.

Christie observă că pe casca lui scria "Distephano".

— Sigur că venim, doar n-o să opunem rezistență, nu-i așa, Johner?

Christie își uni mâinile la spate, cu mișcări prudente.

— Da, sigur, bombăni camaradul lui.

Îi duseră la popotă. Toate luminile erau aprinse. Peste câteva minute, Elgyn și Hillard fură aduși de alți soldați. Elgyn își aranja hainele. Era evident că se îmbrăcase în grabă. Amândoi se uitară la Christie. Nimeni nu scotea nici o vorbă.

Apoi apăru deodată și Call. Intră amețită, frecându-și gâtul. Doctorul acela, Wren, era cu soldații care o păzeau pe Call și părea furios.

Au tras în ea cu tranchilizante, își dădu seama Christie, încordându-se. *Oare ce-o fi făcut? Și unde dracu' era Vriess?*

Elgyn termină cu îmbrăcatul și se uită la Wren.

— Ce naiba se petrece aici?

— Se pare că am fost trași pe sfoară, șefule, zise Christie, străduindu-se să pronunțe cuvintele cât mai clar.

Elgyn trebuia să remarce că era treaz. El și Johner băuseră ore-n șir, dar țineau bine la băutură. Știa că șeful lor le pretindea să fie pe fază, în orice situație. Christie încercă să nu se lase stresat de absența lui Vriess. Oare îl țineau undeva ostatic?

Wren se uită de jur-împrejur și apoi îl întrebă pe Elgyn fără ocolișuri:

— Unde este celălalt? Cel în scaunul cu rotile?

Dacă nu știe, înseamnă că n-au reușit să pună mâna pe Vriess, își spuse Christie ușurat. Johner, care stătea lângă el, îl repezi pe Distephano.

— Ia-ți labele de pe mine!

Vorbise împleticit. Camaradul lui se întreba dacă mai e în stare să se bată. La nevoie.

— Discută cu mine, doctore, îi spuse Elgyn pe un ton împăciuitor. Ce se întâmplă?

— Dacă nu-mi spui imediat pentru cine lucrezi, îl amenință Wren, o să-ți smulg informațiile cu forța până mâine în zori.

Vorbele lui păreau complet lipsite de sens. *Ce?* se gândi Christie. *Când am ajuns aici, lucram pentru* ***tine,*** *idiotule. Și, în general, lucrăm pentru noi înșine. Nu avem nici un stăpân.*

Negrul îl privi cu subînțeles pe Elgyn. Dar, în momentul acela, Call făcu un pas înainte.

— Ei nu au nici un amestec, Wren.

Deci era vorba de ***Call!*** *Ce rău putea face o fată plăpândă ca ea acestei unități militare atât de sofisticate?*

Hillard se încruntă la fată.

— Cum adică?

Elgyn ridică brațele împăciuitor.

— Vă rog să vă calmați. Putem discuta în liniște. Nu are rost să ne ambalăm.

Christie se încordă când auzi cuvintele codificate ale șefului său. Fără să-și ia mâinile de la spate, își îndoi brațele. Două arme îi alunecară pe mâneci direct în palme.

— Știți care sunt pedepsele pentru activitate teroristă? zise Wren.

— Teroristă? bombăni Johner către Christie.

La dracu', se îngrijoră Christie. *Poate că Johner a băut* ***totuși*** *prea mult. Dacă i s-au încetinit reacțiile, suntem în rahat până la gât.*

Elgyn începu în sfârșit să protesteze.

— Oamenii mei nu sunt teroriști, zise el, revărsându-și furia pe singurul membru al echipajului care părea să știe ce se petrece. Ce înseamnă asta, Call?

Dar Wren n-o lăsă să răspundă:

— Puțin îmi pasă dacă ești sau nu implicat. Din moment ce ai adus o persoană subversivă la bordul acestei nave, o să ai aceeași soartă cu ea. Ai auzit?

Elgyn se îndreptă de spate și-l privi pe Wren drept în ochi.

— Eu unul am înțeles, dar tu, Christie?

Omul nu se clinti din loc, dar știa ce are de făcut.

Într-o fracțiune de secundă, scoase armele de la spate și trase, răsucindu-se ca turela unui tanc pe câmpul de luptă. Rapiditatea mișcărilor și talentul de țintaș îl ajutară să doboare patru soldați. Îi lovise direct în inimă. Nici un glonte nu rănise din greșeală pe vreunul din camarazii lui, deși se aflaseră foarte aproape de soldații prăbușiți. Forța impactului îi proiectase la doi metri de restul echipajului. Le explodase pieptul, împroșcând sânge, carne și așchii osoase pe pereți, mese, scaune și pe ceilalți soldați, care începuseră să tragă, răspunzând imediat la atac. Cel de lângă Christie îl amenința cu arma.

Dar negrul nici nu se obosi să se întoarcă în direcția lui. Îi dădu pistolul la o parte și-l împușcă, înainte să apuce să apese pe trăgaci. Alt soldat de lângă ușă trase o rafală.

Christie se retrase din prima linie, dar gloanțele ricoșau primejdios pe lângă Johner. Camaradul lui era aproape comic. Dansa pe loc, reușind în mod miraculos să scape nevătămat. Dar, la un moment dat, fu lovit exact unde-l durea mai mult și anume în termosul cu prețioasa lui băutură. Glontele străpunsese capacul de metal și aruncase afară pistolul ascuns înăuntru. Culmea era că arma sărise exact în mâna lui. Și, când îl văzu, nu stătu prea mult pe gânduri: trase cu toată puterea.

Soldatul căzu pe spate, pe podea, așa cum i se întâmplase și lui Johner mai devreme, cu singura diferență că el supraviețuise. Elgyn întinse piciorul și blocă înaintarea căștii care i se rostogolise de pe cap, de parcă ar fi fost o minge de fotbal. Dar apoi Christie auzi un clinchet și își dădu seama că cineva se strecurase în spatele lui.

— ÎNCETAȚI! strigă o voce de bărbat aproape de urechea lui.

Christie se uită înapoi și văzu țeava unei impresionante arme sofisticate.

— Lăsați armele jos, le ordonă soldatul lui și lui Johner. Dacă nu, îi zbor creierii.

Toți încremeniseră în loc. Johner se strâmba hidos. Rămășițele termosului fumegau. Probabil că-i arseseră mâna.

Nu prea am cum să las toate armele, băiete, se gândi Christie, ridicând brațele. Își întinsese palmele, să le arate tuturor dispozitivul lui ascuns. Nu putea să-și arunce armele, probabil pentru că nu-i trecuse niciodată prin minte că va ajunge în asemenea situație.

Soldatul care-l amenința nu ar fi putut intui că cele mai puternice arme ale lui Christie erau agățate de mâinile lui. Asudase nervos. Trebuia să fie foarte atent. Toți trebuiau să fie foarte atenți. O mișcare greșită și era mort.

Christie își pironi ochii în tavan. Pe furiș, fără să-l vadă nimeni, îndreptă țeava unuia din revolvere într-un colț și trase.

Glonțul șuieră, ricoșă și se înfipse într-o fracțiune de secundă în casca soldatului, care căzu ca un copac, cu o gaură fumegândă în cap.

Acum nu mai rămăseseră decât un soldat și un doctor: Wren și Distephano. Christie zâmbi, lăsă brațele în jos și își îndreptă armele spre ei.

În camera de observație a extratereștrilor se declanșase alarma de la primul glonte tras. Gediman și asistentul lui, Carlyn Williamson,

se întoarseră să verifice ecranele video. Pe unul din monitoare apăruse popota. În timp ce priveau uluiți, răsună vocea perfect modulată a *Tatălui:*

— Alarmă. Alarmă. Un atac armat asupra personalului navei la popotă.

Computerul repeta mesajul la nesfârșit, iar ei se uitau șocați cum echipajul de pe *Betty* ucidea soldații unul după altul.

Totul se terminase înainte ca Gediman să-și vină în fire. Văzu cu uimire un negru care pusese un revolver la tâmpla lui Wren.

— *La dracu'!* șuieră Gediman, complet neputincios.

Carlyn se prinsese de brațul lui. Dar știau amândoi că nu puteau face absolut nimic, așa că se uitau îngroziți la scena care se desfășura dinaintea lor.

Și acum ce dracu' facem? se întrebă Elgyn când situația se stabiliză. Christie ținea pistolul la tâmpla doctorului. *Cum dracu' o să ieșim întregi de aici? Luându-l ostatic pe Wren? O să ne copleșească soldații din clipă-n clipă.*

Johner, care-și revenise în cele din urmă, îl dezarmă pe soldatul rămas.

— Așa, Distephano, stai cuminte, îi spuse Johner, luându-i arma din mână.

De îndată ce-l dezarmă, Call făcu un pas înainte.

— O să pun imediat capăt acestei situații, zise ea.

Ce dracu' o vrea să spună? se întrebă Elgyn, care nu înțelesese încă ce declanșase acest incident. Dar se pare că fata știa, așa că întinse mâna și o apucă de părul ei negru, scurt, trăgând-o înapoi.

— N-o să te duci nicăieri, Call! îi spuse el furios.

Războinicul urmărea atent emoțiile oamenilor care stăteau cu spatele la el și la frații lui. Alt războinic venise alături de el, în timp ce al treilea, cel

mai mic dintre toți rămăsese în spatele cuștii, singur. Cel de-al doilea războinic se fâțâia nervos, dar primul nu se urnise din loc. Privea și aștepta. Se uita fix la butonul roșu, fără ca oamenii să-și dea seama.

Se pare că oamenii erau supărați, îngrijorați, nervoși. Își schimbau mereu culoarea la față. Se pare că se întâmplase ceva. Se auzeau zgomote ciudate, voci, luminile clipeau. Interesant, dar războinicul nu avea de gând să se lase distras de la scopul lui principal.

Trebuia să existe o cale de a transforma această problemă neașteptată a oamenilor într-un avantaj pentru ei.

Îi veni în gând o amintire. Era de la matcă.

Nu știu care specie este mai rea... Nu-i vezi cum își pun bețe-n roate reciproc?...

Nu era amintirea lui și nici nu prea știa ce însemna. Dar avea un înțeles în mod sigur. Un înțeles care i-ar prinde bine. Se gândi la semnificația ei.

Primul războinic se întoarse spre fratele de lângă el, să-i transmită informații. Și cel de-al doilea războinic absorbi informațiile. Acum nu se mai fâțăia prin cușcă. Se întorseseră amândoi spre cel de-al treilea. Cel mic înțelesese acum obiectivul lor, motivele, întregul plan. Și nu avea nimic împotrivă. Cu toate acestea, și pe el îl apăsa povara propriei sale individualități, așa că se lipi de peretele cuștii, nervos.

Cei doi războinici mai mari se întoarseră spre oameni, cu ochii la butonul roșu. Oamenii uitaseră complet de ei în panica lor. Sunetele, vocile, imaginile de pe aparatele lor le acaparaseră întreaga atenție. Erau o specie agitată, nervoasă, dar adaptabilă. Era una din caracteristicile care-i făcea niște gazde atât de bune.

Trebuiau să acționeze rapid.

Cei doi războinici se întoarseră spre al treilea, care se pierduse pe moment în individualitatea lui, deși le percepuse mesajul. Le arăta colții frații lui, fiindcă îl cuprinsese frica.

Oricum nu conta.

Cei doi atacară la unison. Războinicul mai mic începu să urle în timp ce frații lui îl înșfăcau cu toată puterea. Dădeau din cozile lor uriașe, ca să-și

menținã echilibrul, lovindu-le de pereți și fereastra uriașă. Rănit de moarte, cel mic scoase un strigăt de agonie. Unul din frații lui îi înfipsese colții în craniu, iar mâinile lor puternice îi smulgeau membrele, coada, capul.

Îi țâșni sângele când dinții celui de-al doilea războinic străpunseră în sfârșit scheletul gros. Primul războinic îi smulse un braț, împroșcând sângele peste tot: pe fereastră, ziduri, podea. Materialul celulei lor începuse deja să se topească. Cel muribund scoase un strigăt, oferindu-și viața mătcii, stupului său, chiar dacă nu de bună voie. Și, în cele din urmă, își dădu sfârșitul cu un urlet agonizant.

Cei doi războinici rămași îi desfăcură pieptul, smulgându-i picioarele și excrescențele de pe spate. Erau plini de sângele fratelui lor, dar pe ei nu-i afecta cu nimic. În schimb podeaua cuștii sfârăia și se înmuia tot mai mult. Îl sfâșiară până îl transformară într-o masă gelatinoasă.

Primul războinic simți că matca acceptase cu durere și mândrie sacrificiul fiului ei.

Peste țiuitul alarmelor și amețeala creată de luminile roșii, intermitente, vocea calmă a *Tatălui* își schimbă mesajul de atenționare cu unul nou. Dar abia după ce-l repetă de trei ori reuși să fie perceput de Gediman și asistenta lui.

— S-a produs o defecțiune structurală gravă la cușca animalelor numărul zero, zero, unu. S-a produs o defecțiune structurală gravă la cușca animalelor numărul zero, zero, unu. Avaria este suficient de extinsă pentru a periclita siguranța la cușca numărul zero, zero, unu. S-a produs o defecțiune structurală gravă la...

S-a produs o defecțiune la cușcă ? Gediman uită complet de încăierarea de la popotă și aduse în primul plan imaginea care înfățișa interiorul cuștii. Și, în momentul acela auzi urletele cumplite dinăuntru, deși de-abia distingea umbrele care se mișcau. O coadă uriașă lovi fereastra, făcând-o să tremure. Apoi răsună un plescăit și materialul din care era confecționată începu să se topească.

Doi din monștrii aceia îl sfâșiau pe cel de-al treilea! Ce dracu ?...

— Doctore Gediman! strigă Carlyn, făcând semn spre fereastră. Doctore!

Alergă într-acolo, fără să-i răspundă. După o cumplită agitație, totul se potoli înăuntrul cuștii. Văzu bucăți din ceea ce fusese odată un animal viu. Pe podea se întindea o masă groasă, clocotitoare. Cei doi extratereștri se întoarseră spre el. Avea impresia că *rânjeau* la el.

Mizeria de pe podea începuse să se transforme într-un lichid coroziv.

Gediman căscă ochii îngrozit. Sări la butonul de siguranță și-l apăsă cu toată puterea. Azotul se răspândi în cușcă, dar nici unul din cei doi războinici nu dădea semne de agitație. Nu se auzea nici un urlet. Iar acum, când azotul umpluse cușca, nu mai vedea absolut nimic. Dădu drumul butonului și așteptă să se limpezească imaginea.

— Ah, Doamne, domnule doctor! strigă Carlyn, arătând spre cușcă.

Când azotul se ridică, Gediman nu mai văzu altceva decât o coadă lungă, care dispărea într-o gaură fără fund.

Se trezi din coșmar cu un strigăt.

Trezește-te. Nu face nici un zgomot Avem probleme.

Nu, era doar o amintire.

Se opri, atentă la bezna din jurul ei. ***Simțea ceva.***

Nu, nu era doar o amintire, nu era un vis urât. Se întâmpla ceva. Se întâmpla ceva în realitate.

Gediman se zgâia la ușile deschise al cuștii. Nu-i venea să creadă. *Plecaseră.* ***Dispăruseră!*** În momentul acela, nu-i veni în minte decât un singur lucru: *Wren o să mă omoare. S-a terminat cu bursa, cu studiile mele.*

Înainta în teritoriul interzis, în cușcă, încercând să înțeleagă realitatea goliciunii care se căsca dinaintea lui. Păși prudent, ocolind bălțile clocotitoare de pe podea. Duhoarea plasticului topit îl sufoca.

Tot mijlocul camerei dispăruse, se topise. Era imposibil! Unde s-or fi dus oare? Ce ar putea să facă?

Se aplecă peste gaură, având grijă să nu calce în masa topită. Era prea întuneric. Nu vedea *absolut nimic.* Poate erau acolo, jos, prinși în angrenajele mecanice. Poate va reuși totuși să-i țină prizonieri. Ah, măcar dacă ar vedea ceva!

Îngenunche ca să se uite mai bine.

Carlyn, care venise în spatele lui, îl avertiză speriată:

— Ah, Doamne, doctore Gediman, *fiți atent!*

Era mai rău decât își imaginase. Sângele **străpunsese *două* nivele.**

— Dumnezeule, Carlyn, zise el, ar putea fi oriunde.

Deodată, ceva negru, cu multe picioare apăru de sub podeaua topită. Gediman, care studia plasticul distrus, îl observă cu o fracțiune de secundă prea târziu.

Creierul lui înregistră instantaneu imaginea celor șase degete cu unghii lungi și mâna monstruoasă.

Trase capul, dar nu suficient de repede. Mâna uriașă îi cuprinse fața. Zbieră, dar palma netedă, ca de silicon astupă orice sunet. Era îngrozit. Frica îi paraliza orice mișcare. Nu-i păsa dacă era sau nu auzit. Simțea nevoia să țipe și urlă cât îl ținea gura.

Cu o forță de care-l nu-l crezuse în stare, uriașul războinic extraterestru îl trase în bezna de sub podea, cu o mișcare de-a dreptul grațioasă în felul ei. Extraterestrul îl îmbrățișă, lipindu-și de el coada și trapul masiv, ca un îndrăgostit. Apoi începu să-l studieze curios, în timp ce Gediman zbiera îngrozit.

La un moment dat, monstrul începu să-și arate colții argintii și hidoși, mimând, probabil, un zâmbet. Gediman urlă și mai rău.

Carlyn se uita uluită. Nu-i venea să creadă. Gediman dispăruse brusc sub podea. Era inexplicabil. Adică nu tocmai inexplicabil. Știa exact ce se întâmplase. Ah, Doamne Sfinte, *știa.*

Cu ochii mari de groază, tremurând din tot corpul, se strecură afară din cușcă și apăsă pe un buton să închidă ușa.

Ieșiseră. ***Evadaseră****!*

Tatăl trăncănea mai departe despre defecțiunea structurală care afecta sistemul de securitate, teroriștii puseseră stăpânire pe popotă și totul se transformase într-un adevărat haos.

Fugi îngrozită să găsească pe cineva. Deși știa că aici, în jurul planetei Pluto, existau puține șanse să primească vreun ajutor. Parcă ar fi fost închiși într-o sticlă capcană, cu cele mai cumplite duhuri din univers.

Call nu fusese nicicând atât de enervată. Se uita descumpănită la Elgyn. *Trebuia* să-l facă să priceapă. Observase că șeful ei începuse să șovăie. O credea pe jumătate, ce mai!

— Desfășoară experiențe ilegale, zbieră ea la căpitanul de pe *Betty*. Crește...

Dar Johner, care nu se trezise complet din beție, o întrerupse.

— Este o spioană afurisită! S-o lichidăm!

— Ascultați-mă bine! zbieră ea, arătând spre Wren. Individul crește o specie de extratereștri, deosebit de periculoasă. Dacă scapă, Infestarea cu Viermi de pe Lacerta ni se va părea o joacă de copii!

Era clar că Elgyn era dispus să țină seama de avertismentul ei. Acum se uita când la ea, când la Wren.

La un moment dat, Christie murmură:

— Ascultați!

Și ordinul lui atrase atenția tuturor, chiar și lui Wren și Distephano.

De undeva, din depărtare, răsunau urlete. Urlete cumplite care-i făcură pe toți să le înghețe sângele în vene. Apoi se auziră voci. Încremeniră cu toții când își dădură seama despre ce era vorba. Cineva trăgea cu o armă.

Wren se întoarse încet în direcția zgomotului. Și, în momentul acela, răsună glasul masculin al computerului:

— Alarmă. Habitaclul pentru animale numărul zero, zero unu a suferit grave avarii structurale, care i-au afectat integritatea. Specimenele care se aflau înăuntru au evadat. Întreg personalul trebuie să evacueze imediat nava *Auriga.* Repet întreg personalul trebuie să evacueze imediat nava.

— NU! zbieră Wren.

Alarma îl făcu să tresară pe generalul Martin Perez în apartamentul său. Glasul calm al *Tatălui* indica procedurile care trebuiau urmate pentru evacuarea imediată a navei.

Evacuare! se gândi el amețit. *Este imposibil. Singurul motiv care ar impune evacuarea navei ar fi...*

Dar precizările *Tatălui* oferiră imediat explicația.

— Habitaclul pentru animale a suferit grave avarii structurale. Specimenele care se aflau înăuntru au evadat.

Gemând furios, își înșfăcă chipiul și întinse mâna să-și ia pantalonii. Dacă acea clonă era vinovată de cele întâmplate, o s-o lichideze cu mâna lui și o să extermine toate creaturile, până la ultima celulă.

Cercetătorii săriră în ajutor de îndată ce auziră anunțul *Tatălui.* Nici unuia dintre ei nu îi venea să creadă că specimenele evadaseră cu adevărat. *Oare cum fusese posibil așa ceva?*

Doctorul Brian Clauss fusese cel mai aproape de cușca animalelor când începuse balamucul. Alergă într-acolo fără să gândească,

reacționând la primul impuls stârnit de afluxul de adrenalină. Își scoase halatul din mers, rămânând în uniforma militară, la fel ca soldații.

Când intră, înaintă prudent pe culoarul care ducea spre camera de observație. Încremeni șocat când dădu de cei cinci soldați morți dinaintea lui. Sau poate că nu erau *morți.* Se aplecă cu grijă, atent la cel mai mic zgomot, la cea mai mică mișcare. Stătea lângă o femeie sergent și-i puse mâna la gât. Pulsul se simțea destul de puternic. Atunci ce se întâmplase cu ei? Erau paralizați? Oricum nu conta. Pentru că în starea aceasta nu puteau să-i ajute. Nu puteau să-i spună ce se întâmplase aici.

Se ridică și înaintă mai departe, la fel de prudent. După câțiva pași, luă arma femeii. Pentru orice eventualitate.

Wren vroia probabil să prindă vii acele animale. Îl cunoștea destul de bine pe șeful lor ca să știe cum gândea. Dar arma îi prindea bine, mai ales dacă se uita la cei cinci soldați și la cușca distrusă a animalelor.

Mai dă-l dracului pe Wren, își spuse el. Scopul cercetării era să înveți din greșeli. Se uită la fiecare soldat în parte, spunându-și în gând: *Ah, bine că n-am fost eu. Dacă mă ia prin surprindere vreuna din orătăniile alea, îi arăt eu!* Acum se bucura că era militar și fusese instruit în mânuirea armelor.

Să vedem dacă acestor extratereștri ticăloși o să le placă gloanțele cu care o să-i servesc. Trecu cu grijă printre șirurile de cuști distruse, călcând cu respect peste soldații căzuți. Erau toate goale. Și fuseseră distruse cu o violență greu de imaginat. De parcă aceste animale ar fi fost revoltate că fuseseră ținute în captivitate. Dar asta era o nebunie. Doar era vorba doar de niște *animale,* nu?

Acum stătea dinaintea primei cuști. Probabil că de aici începuse totul. Se uită înăuntru și văzu o gaură uriașă în mijloc, unde fusese podeaua. *Cum se întâmplase oare așa ceva?* Era o lumină slabă, dar i se

păru că zărește ceva mișcându-se jos. Poate vreunul din ei mai era acolo.

Clauss îndreptă arma spre fundul gropii, dar nu prea se vedea bine. Ascultă atent. Nimic. Făcu încă un pas. Era îngrozitor de încordat. Acum intrase complet înăuntru și se uita în gaură.

Se mișca ceva acolo. Semăna cu o coadă!

Brian se uită cu atenție, gata să tragă. Acum gândea ca un soldat, nu ca un cercetător. Ce mult i-ar plăcea să-l ucidă pe unul din ticăloșii aceia, mai ales după ce aflase de la Carlyn ce le facuseră soldaților și doctorului Gediman.

Războinicul ascuns în camera de observație așteptă până când omul intră complet înăuntru, în cușcă. Își pândea prada cu răbdare, știind că unul din frații lui îl momea dând din coadă. Oamenii aceștia erau tare creduli. Îl văzu ridicând arma.

Acum era momentul.

Întinse limba și apăsă butonul roșu.

Jetul de azot împroșcă omul, udându-i hainele, fața, arzându-le cu răceala lui cumplită. Omul își acoperise fața înghețată. Fusese un gest prost inspirat, pentru că i se lipiseră mâinile de pielea amorțită. Prada urlă, până îi înghețară plămânii, incapabili să mai pompeze aer. Începu să se zbată în agonie. Brațul care ținea arma se lovi de perete și se sparse ca un cub de gheață, de la cot. Se roti din nou și izbitura îi sfărâma antebrațul, dar mâna rămase lipită de față. Apoi se prăbuși în sfârșit. Brațele, picioarele, întreg corpul deveniseră atât de friabile încât se sfărâmară în mii de bucăți.

Războinicul se uita atent. Vedea totul perfect prin ceața de azot. Nu dădu drumul butonului decât după ce corpul omului se răspândise în toată celula. O să vină mai târziu să-l ia, când n-o să mai fie atât de rece.

* * *

Zgomotul ajunse în cele din urmă până la celula lui Ripley. Deschise ochii în beznă. Se încordă ca de obicei când se trezea și ascultă atentă.

Apoi ieși încet din umbră și se deplasă spre mijlocul încăperii. Auzea oamenii zbierând, trăgând cu armele în toate părțile. Auzea haosul atât de familiar.

Și auzea războinicii care se eliberau și își strigau victoria asupra prăzii lor care încercase să-i țină în captivitate, asupra oamenilor care vor deveni de acum gazdele lor. Din depărtare, auzea și matca bucuroasă, care le transmitea supușilor dragostea și încurajarea ei.

Asculta oamenii și extratereștrii cu simțurile ascuțite la maximum.

Nu era prima oară când auzea acest vacarm.

Ellen Ripley nu avea ce să facă. Începu să râdă, ghemuită pe podea. Erau un râs amar, isteric.

La un moment dat, ceva uriaș se trânti de ușa celulei ei și o făcu să tresară. Acum îi pierise râsul. Lovitura răsună încă o dată. Și încă o dată. Ușa se clătină puțin. Următoarea lovitură fu și mai puternică.

Erau copiii ei cumpliți. ***Veniseră după ea!***

Capitolul 8

Poate va veni o vreme când Perez va cere socoteală pentru cele întâmplate la bordul navei lui, când va vrea să știe exact *cine* era vinovatul. Dar era un comandant prea experimentat să nu-și dea seama că *acum* nu era momentul potrivit. Dacă *Tatăl* hotăra că pericolul era prea mare și trebuiau să părăsească nava, atunci așa vor face. Oricum, nu era totul pierdut. Puteau dirija *Auriga* din nacelele spațiale și puteau să ducă stația spațială în altă parte, cu animalele acelea oribile prinse în capcană înăuntru. Prinse înăuntru fără prada lor. După aceea vor avea timp să le prindă și să le bage în alte cuști.

Dar acestea erau planuri care vor avea de așteptat. În momentul de față era obligat să-și ducă trupele în siguranță.

Soldații lui bine antrenați, aleși pe sprânceană, răspundeau perfect la comenzi. Prima nacelă spațială era activată și începuse deja să se umple cu soldați. Perez le dădea instrucțiuni eficiente. Nu pierdea nici o clipă. Soldații coborâră unul câte unul pe stâlp în burta nacelei de salvare. Se așezaseră la locurile lor și își prinseseră centurile de siguranță. *Tatăl* ținea evidența personalului, numărând fiecare soldat, pe măsură ce își ocupa poziția. Mai era doar unul de venit.

Apăru și Olsen, târziu, ca de obicei. Dacă n-ar fi un tehnician atât de bun...

— Mișcă-ți fundul mai repede și vino la bord! îi strigă Perez soldatului care alerga.

Olsen își dădu drumul pe stâlp în timp ce nacela începea să se desprindă de nava mamă.

Ceva care mișca la marginea câmpului său vizual îl făcu pe Perez să-și ridice privirile. O umbră neagră, *uriașă,* cu mișcări de păianjen

se strecură atât de repede în nacelă încât nici nu avu timp să reacționeze.

— Domnule general! zbieră soldatul din spatele lui, care acționa comenzile.

Dumnezeule!. Generalul încremeni în loc, uitându-se îngrozit la extraterestrul uriaș care intrase în nacelă.

— Deschide trapa, lasă-i pe toți să iasă!

Soldatul se supuse și apăsă pe niște butoane.

Când se deschise trapa, auziră tot felul de urlete, umane și inumane, din interiorul nacelei.

Oamenii aceștia sunt blocați înăuntru, complet neînarmați!

Perez văzu sânge uman împroșcându-se pe ferestre. Urletele ajunseseră la apogeu.

Generalul se întoarse, luă o grenadă de la un soldat înarmat din spatele lui și trase cuiul.

Chiar în momentul acela, Olsen țâșni din nacelă, cu fața desfigurată de spaimă. Se apucase de stâlp și încerca să se ridice, dar brațe negre, hidoase îl trăgeau în jos, în iadul dinăuntru.

— Închide trapa! ordonă Perez.

— Dar, domnule...! protestă soldatul.

— Fă cum îți spun, insistă generalul.

Soldatul ezită o secundă și apoi execută ordinul. În timp ce trapa se închidea, generalul aruncă grenada rotundă.

— Blochează încuietoarea.

De data acesta ordinul lui nu mai fu pus la îndoială. Grenada explodă și apoi se lăsă liniștea, deși Perez mai auzea și acum zbieretele îngrozite ale oamenilor. Probabil că o să le audă toată viața.

Dând la o parte soldatul din calea lui, Perez acționă câteva comenzi și lansă nacela. Îi simțea tremuratul în timp ce era aruncată în spațiu. Se întoarse spre cea mai apropiată fereastră, ca s-o urmărească.

Peste câteva clipe, nacela se desprinse de *Auriga.* Ferestrele ei se înroșiseră, dar se mai vedeau și acum umbre zbătându-se înăuntru, dincolo de vălul însângerat. Sumbru la față, Perez acționă comanda de la distanță care declanșa grenada și apoi urmări în liniște explozia, împreună cu soldatul de lângă el.

Închise ochii, păstrând un moment de reculegere pentru soldații săi sacrificați și apoi salută solemn resturile navei. Pe urmă se întoarse spre soldat.

Tânărul îl privea cu ochii mari și gura căscată. Dar vocea aspră a generalului îl trezi la realitate:

— Du-te în nacela numărul doi să previi soldații. Stai cu ochii-n patru! Hai, mai repede!

Soldatul îl salută cu respect.

— Da, să trăiți, domnule!

Ascultă imediat ordinul și o luă la fugă, lăsându-l pe Perez singur să privească golul unde fusese odată o nacelă plină cu soldații săi.

Singur cu gândurile și regretele sale, Perez atinse ușor fereastra cu vârful degetelor.

Apoi se înfioră brusc și încremeni în loc. Îl simțise din clipa în care apăruse. Deși nu-și imagina cum, *știa* că nu mai era singur. Pe de-o parte ar fi vrut să nu dea importanță senzației, s-o considere rodul propriei sale imaginații dar, pe de alta, experiența sa militară îi spunea să fie atent. Se uită pe fereastră, nemișcat și apoi văzu oribila creatură oglindită în sticlă, în spatele lui.

Era unul dintre *ei.* Se ridica mai înalt decât cel mai înalt dintre oameni, iute ca glonțul și tăcut ca moartea.

Perez rămase nemișcat, refuzând să-și arate frica, să recunoască înfrângerea. Trebuia să se poarte demn, măcar în memoria soldaților săi morți. Se uită la hidoasa imagine din fereastră, în timp ce războinicul extraterestru își dezgoli dinții într-un rânjet. Îi curgea saliva din botul dizgrațios și ridicase membrele ca de păianjen, gata de atac.

Perez înălță și el mâna, strângând arma.

Apoi văzu limba tare, plină de colți, a monstrului și își dădu seama că i se înfipsese în cap. Lovitura fusese atât de bruscă, de precisă, încât nu apucă să simtă durerea sau să reacționeze.

Mâna de pe armă căzu neputincioasă într-o parte și nu mai simți nici un fel de senzație în partea aceea. Uimit de această bruscă schimbare de situație, pe care nu reușea s-o înțeleagă, își duse cealaltă mână la ceafă și, când o retrase, văzu palma plină de sânge și un țesut albicios. Era propriul lui creier.

Apoi trupul lui reacționă în sfârșit și deconectă toate funcțiile vitale, ca o mașină a cărei sursă de alimentare a fost distrusă prea brusc.

După ce se prăbuși pe podea, ucigașul lui îngenunche ca să-și prepare prada. Nu era nimeni să salute generalul sau măcar să fie martor la sacrificiul său suprem în numele țării sale și al proiectului în care crezuse cu atâta fermitate.

— Nacela de salvare numărul unu a fost distrusă, anunță *Tatăl.*

Glasul lui calm era complet nepotrivit în situația de față.

— Nacela numărul doi, continuă el, a fost scoasă din funcțiune de forțe necunoscute. Este urgență de gradul unu. Întreg personalul trebuie să evacueze imediat nava. Repet. Întreg personalul trebuie să evacueze imediat nava.

— Nu! zbieră Wren revoltat.

Auziseră și simțiseră distrugerea nacelei numărul unu chiar și acolo, la popotă. Ascultaseră împușcăturile, urletele, explozia.

Iar situația se înrăutățea. Cum era posibil așa ceva? Cu cât *Tatăl* dădea mai multe amănunte despre situația de coșmar de la bordul navei, cu atât Wren se înfuria mai mult.

Se întoarse spre Call, femeia care declanșase tot acest balamuc.

— Ce-ai făcut?

— Cine, *eu?* sări ea revoltată.

— Gata, zise Elgyn, uimitor de stăpân pe sine. Ajunge. E timpul s-o ștergem. Ne îmbarcăm pe *Betty.*

Cealaltă femeie, Hillard, îl privi îngrijorată.

— Trebuie să străbatem toată nava, ca să ajungem până la *Betty.* Cine știe peste ce o să dăm?

Distephano, soldatul, făcu un pas înainte ca să i se adreseze lui Wren. Și el părea surprinzător de calm.

— Trebuie să plecăm, domnule.

— *Să plecăm?* își spuse Wren revoltat. *Toată munca mea este aici. Nu plec nicăieri!*

Dar înainte să apuce să mai spună ceva, Distephano îl abordă pe Elgyn.

— Dă-i drumul, nu are rost să ne certăm.

Ce face? Încearcă să cadă la învoială cu acești teroriști? O să cer să fie scos din armată!

Dar Elgyn scutură din cap cu fermitate.

— Nu ți-l dau până nu plecăm de pe nava asta.

Negrul uriaș îl împinse pe Wren înainte. Cercetătorul fu cât pe ce să cadă. Își dădu seama că echipajul de pe *Betty* avea armele îndreptate spre el și spre soldat. Era ridicol! Revoltător! Trebuia neapărat să ajungă la laborator!

Elgyn se aplecă peste trupul unui soldat mort și-i luă arma.

— Cu Vriess ce facem? zise Hillard îngrijorată.

Urâtul căruia îi spuneau Johner bombăni:

— Dă-l dracu' pe Vriess!

Și, în momentul acela, Wren înțelese brusc ce se întâmpla cu el. Înțelese că acestor oameni nu le păsa de munca lui. Normal, dacă nu le păsa nici măcar de unul din camarazii lor! Deci viața lui se afla în mâinile lor.

Se uită la Distephano, dându-și seama că era singurul lui aliat. Trebuia să colaboreze cu el până redevenea stăpân pe situație. O s-o

facă la momentul potrivit.

Ieșiră din sală pe coridor.

John Vriess terminase de împachetat toate părțile componente pe care le alesese și le băgase în sertarele scaunului său, pe care le păstra pentru ocazii speciale, de exemplu, când dădea de vreun bucluc.

Auzi zgomote ciudate, ca niște explozii înăbușite, urmate de strigăte. Pe urmă computerul ordonă evacuarea, în timp ce Vriess încerca să înțeleagă ce dracu' se întâmpla. Așa că o porni în tăcere spre *Betty.* Știa că Elgyn nu ar pleca fără el, dar știa la fel de bine că Johner nu va fi dispus să aștepte. Chiar dacă avea toate piesele de schimb.

O porni pe coridorul înfricoșător de pustiu, atent la orice mișcare. Ce dracu' s-o fi întâmplat la bordul acestei uriașe nave încât să necesite evacuarea? S-o fi fisurat miezul radioactiv?

Ajunsese la jumătatea culoarului, când auzi ceva. Ceva deasupra lui. Ridică ochii spre tavan și văzu gratiile îndoindu-se, semn că susțineau o greutate mare. Apoi simți un foșnet. *Să fie șobolani? La bordul unei nave militare? Imposibil!* Sigur, prinsese un țânțar în magazie, spre mirarea lui, dar...

Auzi din nou fâsâitul. În orice caz, era ceva care se mișca. Spre el! Iar Vriess avea senzația că era un animal *voluminos.* Acum ajunsese deasupra capului său.

Vriess lăsă mâna în jos. Se mișca încet. Fără să-și irosească puterile. Sub brațele scaunului său era ceva care semăna cu o țeavă decorativă și masca o parte dintr-o armă. Cealaltă era pe latura opusă, iar mecanismul de declanșare sub el. Toate acestea fuseseră inteligent camuflate de scaun. Din trei mișcări, asamblă și armă dispozitivul. Iar apoi, mișcându-se la fel de încet, îl îndreptă spre tavan.

Și trase!

Detunătura făcu un zgomot răsunător. Acea ființă din tavan scoase un urlet oribil, ascuțit și inuman. Vriess simți că se îndepărtează, ceea ce însemna că doar o rănise. Încercă să-i urmărească retragerea.

Atent la mișcările acelei ciudățenii, nu văzu picătura de sânge extraterestru suspendată de tavan, exact deasupra piciorului său. Când căzu, îl lovi aproape în același loc ca șișul lui Johner, ieri. Apoi mai căzu o picătură și încă una.

Vriess nu le băgă în seama decât când simți mirosul de carne și haine arse și, când plecă privirile, văzu cum i se topea o parte din picior. Îngrozit, își atinse piciorul. Acum degetele de la mâini îl ardeau ca focul. Dădu din mână și fu cât pe ce s-o bage în gură. Noroc că-și dădu seama la timp ce s-ar fi întâmplat. Încercă din răsputeri să-și înăbușe durerea și să rămână tăcut. Nu voia să atragă creatura aceea din tavan cu urletele lui!

La un moment dat, o picătură acidă îi atinse urechea și durerea fu atât de insuportabilă încât își mușcă buza ca să-și înăbușe țipătul.

Animalul acela ciudat se întorsese. Îl auzea. Sau o fi altul? Acesta i se părea mai agresiv. Nu se mulțumea să se târască în interiorul tavanului. Voia să iasă afară. La un moment dat rupse un colț și scoase capul. Un cap țuguiat, uriaș, de coșmar, fără ochi, urechi, sau păr. Doar țeasta și...

DINȚII!

Milioane de colți gigantici, ca de oțel, într-un bot hidos, care rânjea la ci. Apoi deschise gura larg și apăru ceva ...

ȘI MAI MULȚI DINȚI!

Era prea mult pentru Vriess. Acum cedă nervos și începu să urle isteric. Apăsă cu degetul pe trăgaci.

Creatura dințoasă urlă și explodă în mii de fragmente, care căzură peste Vriess.

Ușa celulei ei începuse să se îndoaie sub loviturile monștrilor. N-o să mai țină mult.

Ripley se uită de jur-împrejur în celulă, încercând să găsească ceva care i-ar putea fi de ajutor. Apoi ridică privirile, dându-și seama că nu mai zărise de mult santinela. Auzea de departe vocea computerului care cerea să se evacueze nava. Bună idee, dar cum s-o pună în practică?

Își aminti ceva.

Încearcă să spargi sticla! Mai repede!

Dar nu era nici o sticlă de spart.

Au tăiat alimentarea cu energie. Dar cum a fost posibil? Doar sunt niște animale!

Se uită de jur-împrejur, găsi cablurile încastrate în metal și le urmări din priviri, până văzu cutia metalică sigilată.

Întrerupe alimentarea cu energie!

Lovi cutia cu pumnul, cât de tare putea, la fel cum bubuiau extratereștrii în ușa ei, încercând s-o elibereze. Lovi din nou cutia și încă o dată, la nesfârșit. Începuse să se îndoaie. Se străduia din răsputeri, în timp ce se uita speriată la ușă.

În cele din urmă, reuși să-și vâre unghiile pe sub o pojghiță metalică și o răsuci până desprinse toate circuitele electrice dinăuntru.

Ușa stătea să cadă.

Se tăiase rău la mână de marginile metalice. Dar asta îi era de folos. Stoarse sângele peste circuite și acestea începură să se topească instantaneu. Apoi izbucniră niște scântei și se dădu înapoi. Celula se cufundă în beznă când se stinseră luminile, dar Ripley putea să vadă foarte bine.

Se auzi un șuierat și se deschise o ușă în peretele celulei ei. Aruncând o ultimă privire în urmă, la ușa distrusă, Ripley ieși în grabă.

***

Christie era în față, iar Elgyn încheia șirul. *Ca pe vremuri,* se gândi căpitanul de pe *Betty,* dar amintirile nu erau deloc plăcute. Mergeau

în șir indian. Soldatul și doctorul erau undeva în mijloc și se deplasau destul de rapid pe coridoarele navei. Pustietatea uriașei nave îl descumpănea pe Elgyn. Unde dracu' erau toți soldații, toți cercetătorii, toți ofițerii? În mod normal, *Auriga* asta semăna cu un afurisit de stup, așa că unde naiba dispăruseră toate albinele?

Vocea computerului care îi îndemna că evacueze nava îl scotea din sărite și, dacă ar fi știut unde sunt, Elgyn ar fi făcut țăndări toate difuzoarele. Iar acest fapt îl făcea să se gândească din nou că ar fi trebuit să ia mai multe arme și muniții de la soldații morți de la popotă. Nu strică niciodată să fii prudent.

Omul dinaintea lui trecu de alt coridor cufundat în semiîntuneric. Când se apropie de el, ceva îi atrase atenția. Se uită din nou.

Pe podea era o armă militară masivă. Ce dracu' înseamnă asta?

Ce l-o fi făcut pe soldat s-o abandoneze aici? Dar lui Elgyn nu-i păsa. Avea ocazia să-și îndrepte greșeala și să adune mai multe arme.

Ce găsesc să fie al meu, vorba proverbului.

Uitându-se prudent în jur, luă arma, dar văzu încă una, la trei metri depărtare. Foarte ciudat. O puse pe umăr pe prima și se pregăti s-o ridice și pe cealaltă.

Dar aceasta se lipise de podea din cauza unei substanțe oribile, ca un cauciuc. Era plină de gelatină.

Ceea ce nu înseamnă că nu funcționează bine. Ce dracu' s-o fi întâmplat cu luminile de aici?

Auzi glasul lui Hillard în spatele lui.

— Elgyn?

— Vin imediat! îi strigă el și vru să se întoarcă.

Dar văzu cea de-a treia armă, la câțiva metri înaintea lui, într-o gaură, unde se pare că se topise podeaua. Cineva aruncase cu vreo grenadă? Ocolind-o prudent, întinse mâna.

Dar ceva îi spuse să se oprească. Își amintise brusc de un incident din copilărie. El și bunicul lui puseseră o capcană pentru veverițe și

presăraseră biscuiți unși cu unt de alune până la ea.

— Elgyn! îl strigă din nou Hillard.

Ai două, ce-ți mai trebuie?

Două mâini negre, uriașe, țâșniră cu o viteză uimitoare din podea și-l prinseră de glezne, trăgându-l cu putere. Podeaua cedă sub el și începu să alunece. Dar întinse brațele și reuși să-și blocheze căderea. Încercă să iasă, dar mâinile acelea îl trăgeau cu aceeași forță inumană. Îi căzură armele, una direct în gaura aflată la vreo jumătate de metru în fața lui.

Elgyn începu să dea din picioare, încercând să se elibereze din strânsoarea nemiloasă a ghearelor. Le simțea înaintând pe glezne, genunchi, coapse. *Acel ceva care-l apucase* începuse să se cațăre pe el. Zbieră, luptându-se din răsputeri să se elibereze.

Creatura îi prinsese toată partea de jos a corpului. Brațe puternice i se încolăciseră în jurul taliei.

Ce-i asta? Ce dracu' este asta?

Ceva incredibil de puternic și ascuțit ca o țepușă uriașă străpunse pieptul lui Elgyn. Căpitanul piraților simți cum înaintează centimetru cu centimetru, prin coaste, plămâni, inimă, până îi ieși prin spate. Sufocat, cu inima sfâșiată, Elgyn se prăbuși leșinat, zbătându-se încă în strânsoarea ucigașului său.

Ce este? Ce dracu' este această ciudățenie care mă ucide? Și de ce o face?

Înainte să-și dea duhul, apucă să vadă ceva negru, uriaș și hidos ieșind din gaura din podea și înșfăcându-i inima roșie în dinții lui argintii.

Capitolul 9

Christie ajunsese la jumătatea holului când își dădu seama că ceilalți nu erau după el. Alergă înapoi și-i găsi pe toți adunați în capătul ultimului coridor de care trecuseră.

— Ce dracu' se întâmplă aici? Credeți că avem timp de pierdut?

Dar nu-i răspunse nimeni. Se uitau toți la culoarul întunecat.

Și Hillard zbiera în gura mare:

— Elgyn! Elgyn!

Christie își croi drum până în față și ajunse exact la timp să-și vadă căpitanul tras prin podea.

— Ei, fir-ar să fie!

O luă la fugă pe culoar. Ceilalți o luară și ei la fugă după el. Din Elgyn nu mai rămăseseră decât umerii. Fața lui era contorsionată de durere.

— Scoateți-l de acolo! zbiera Hillard. Scoateți-l de acolo, fir-ar să fie!

Johner și Distephano îl apucară de brațe. Când îl scoaseră la suprafață. Christie încremeni în loc. Elgyn avea o gaură enormă în mijlocul pieptului. *Era mort. Elgyn era mort?* Da, bineînțeles, gaura din piept vorbea de la sine.

Toți se uitau îngroziți. Până și Wren se albise la față și asudase. Hillard se uita șocată la trupul iubitului ei.

Un trosnet răsunător îi făcu pe toți să se întoarcă. Podeaua dintre ci și coridorul principal explodă scoțând la iveală o făptură a iadului. Un *monstru* imens, înfricoșător. Christie își aminti vag de ce spusese Call despre proiectul științific al lui Wren, despre creșterea artificială a unor specii ciudate...

"Dacă scapă, Infestarea cu Viermi de pe Lacerta ni se va părea o joacă de copii. "

Ah, da, se gândi Christie, *să știi că ai nimerit-o!*

Arătarea căscă fălcile, dezgolindu-și șirul de dinți strălucitori, ascuțiți, ca de inox, scoase limba și începu să șuiere.

Acum toți intraseră în panică. Lăsară trupul căpitanului lor să cadă în gaura din podea și o rupseră la fugă în direcția opusă monstrului.

Dar, când dădură colțul, constatară că o luaseră pe un coridor înfundat.

A plănuit *asta!* se gândi Christie îngrozit. *Animalul acela l-a ademenit pe Elgyn și pe urmă s-a folosit de el ca să ne atragă și pe noi în cursă. La toți dracii!* Inspiră adânc. Trebuia să gândească. Erau ca și morți dacă nu se dovedeau cel puțin la fel de isteți ca acea creatură. Christie se lipi de perete și o porni încet spre colț. Trebuia să afle unde dracu' erau acum.

Îl apucă de mânecă pe Johner și-l trase după el. Camaradul lui se făcuse cenușiu la față, dar cel puțin se trezise. Asta era sigur. Tremura din cap până-n picioare. Era pentru prima oară când îl vedea pe Johner tremurând de frică.

— Te simți bine? șuieră Christie.

Johner clipi și-i răspunse oftând.

— Da, da, sunt cu tine.

Asta voiam să aud, se gândi negrul.

Christie se uită repede după colț. Monstrul ieșise din podea și începuse să înainteze către Elgyn, care zăcea în gaura topită. Christie își șterse sudoarea de pe frunte.

— Vine? îl întrebă Johner.

— Nu știu. Poate vrea doar cadavrul.

Ghemuită după colț, laolaltă cu ceilalți, Hillard scoase un geamăt. Johner își revenise acum. Se aplecă după Christie, să se uite și el.

— Vine? îl întrebă negrul.

— Da, îi răspunse camaradul lui, destul de indiferent.

— Ah, grozav! exclamă Hillard.

— Așa mă gândeam și eu, zise Johner, cu mâna pe armă. Să terminăm odată cu el.

Christie se uită la el și își zâmbiră reciproc. Apoi se strădui să-și păstreze calmul. Își dăduse seama că se aflau toți în pragul isteriei. Se uită din nou după colț. Venea după ei, într-adevăr. Avea vreo trei metri, dar trecu grațios ca un păianjen peste trupul lui Elgyn.

Până când corpul lui Elgyn se mișcă.

Christie se uita uluit, dar vedea clar trupul căpitanului său printre picioarele monstrului. Îi făcu semn lui Johner să se uite și el. Hillard se apropie și ea, temătoare.

Elgyn este mort! Cum dracu...

Mișcarea derutase probabil și monstrul, pentru că-l văzură întorcându-se și aplecându-se peste cadavru. Le făcea impresia că-l mirosea. Cadavrul se mișcă din nou. Christie știa că un trup se mai mișcă după moarte, dar nici chiar așa.

Acum monstrul adulmeca gaura uriașă din pieptul lui Elgyn. Trupul se clătină puțin și, deodată, apăru țeava unei puști. Christie clipi din ochi și apoi se uită la Johner care se zgâia la fel de uluit ca el.

Se pare că și extraterestrul era la fel de nedumerit. Mirosi țeava armei și apoi rânji. Dar țeava îl lovi pe neașteptate în capul uriaș și urmă detunătura unei împușcături.

Impactul îi zbură capul de pe umeri și echipajul de pe *Betty* se trase înapoi exact la timp. Christie se întoarse primul să se uite. Monstrul se prăbușise pe podea și tot ce fusese atins de sângele lui se topea. Christie avea arma la îndemână. Johner era lângă el. Se apropiaseră și ceilalți.

Țeava puștii care ieșise din trupul lui Elgyn dispăru la loc în gaură și apoi trupul se înălță și căzu pe-o parte.

Două mâini suple apărură din corpul mortului și, în curând văzură șocați cine era: femeia care-i bătuse măr pe toți mai-nainte. Cea căreia îi spuneau "Ripley". Se ridică și își prinse arma la umăr, cu gesturi firești.

Christie se uită la Johner. Acum nu mai părea deloc interesant să-i facă felul femeii.

Rămaseră toți nemișcați, mult timp, până când Ripley îngenunche brusc lângă cadavrul lui Elgyn și începu să-l percheziționeze.

În momentul acela, Hillard o porni în goană pe hol, furioasă, de parcă această femeie ar fi fost cauza tuturor problemelor lor.

— Lasă-l în pace! zbieră ea.

Christie tresări. Se întreba câte arătări de acest fel or mișuna pe acolo. Nu cumva erau atrase de glasurile lor?

Dar Ripley nici măcar nu se deranja să se uite la Hillard. Calmă ca întotdeauna, găsi un pumn de muniție în buzunarele lui Elgyn și se grăbi să-l bage în propriul ei buzunar. Apoi se îndreptă de spate, își luă arma și o verifică atentă, ca o profesionistă. Puțin îi păsa de cei din jurul ei. Practic nici nu existau pentru ea.

Call își găsi glasul în cele din urmă.

— Așa, ușurel, zise ea. Ce dracu'...

Acum Ripley se uită la toți timp de câteva clipe. Apoi, fără să scoată nici un cuvânt, se apropie de cadavrul monstrului. Se aplecă peste capul lui și-i băgă mâna în bot. Dintre dinți i se prelingea un lichid lipicios și bestia se zbătea încă în ghearele morții.

Christie auzi un gâfâit lângă el și, spre mirarea lui, constată că venea de la Johner. Tipul era îngrozitor de speriat. *Da, normal. Johner nu suportă gândacii și ăsta seamănă cu tartorul tuturor gândacilor în persoană!*

La un moment dat, Ripley apucă limba monstrului și o trase cu o forță uluitoare, smulgând-o din botul dințos al animalului. Și, în timp ce toți o priveau înmărmuriți, se duse la Call și puse hidoasa limbă băloasă în mâinile ei.

— Poftim, ține, zise Ripley indiferentă. Poți să-ți faci un colier superb din ea.

Și, zicând acestea, se îndepărtă. Call se uită îngrețoșată la "darul" ei și-l lăsă să cadă. Camarazii ei se cutremurară șocați.

În clipa aceea, Christie își dădu seama deodată că Wren încerca să se ascundă de Ripley în spatele grupului, dar se pare că femeia nu-l considera demn de atenția ei.

— Ce facem? îl întrebă Johner pe Christie cu o voce tremurândă.

Negrul ridică din umeri.

— Ce am făcut și până acum. Încearcăm să plecăm dracului de aici.

— Dacă mai sunt și alți monștri? insistă Johner, speriat. N-ar fi mai bine să rămânem aici și să lăsăm armata să-i lichideze? Soldații trebuie să fie pe undeva, nu?

Lui Christie nu-i convenea să-și vadă camaradul atât de zguduit. O să aibă nevoie de el ca să iasă de aici.

— Sunt morți, spuse Call.

Părea foarte sigură și Christie nu avea oricum de gând s-o contrazică. Oricum nu văzuseră nici picior de soldat de când ieșiseră de la popotă.

Johner se întoarse brusc spre Wren, sumbru la față. Se apropie de cercetător cu arma trasă. Soldatul Distephano se puse în calea lui, cu toate că era neînarmat. Dar Johner nu-l băgă în seamă. Toată furia și spaima lui se concentrau asupra lui Wren. Call spusese că el crease monștrii extratereștri și probabil că Johner își amintise acum acest lucru.

— Nu mai avem nevoie de ticălosul ăsta, zise el. Haideți să-l lichidăm.

— La o parte, îi ordonă Distephano inutil.

Johner ridică arma și o îndreptă spre fața soldatului. Distephano nici măcar nu clipi, dar Wren tresări.

— Încetează! exclamă Call, croindu-și drum printre ei.

Johner se întoarse spre ea furios. De-abia se abținea să nu izbucnească.

— Nu ai nici un drept să-mi dai ordine!

Dar femeia micuță de statură nu se dădu bătută.

— Nu trebuie să ucidem pe nimeni, decât ca să ne apărăm, zise ea.

Christie își dădu seama cu regret că era timpul să intervină, așa că i se adresă lui Wren.

— Doctore, monstrul acela este rezultatul proiectului tău științific?

— Da, recunoscu Wren cu jumătate de gură.

— Mai sunt și alții?

Wren încuviință din cap.

— Câți?

Doctorul se uită nervos de jur-împrejur. Era clar că se temea de Ripley, care se ghemuise pe podea, la câțiva metri de ei.

— Douăzeci, murmură el.

Johner își pierdu răbdarea.

— Douăzeci?! Ne-a luat mama dracului, dacă sunt douăzeci!

În momentul acela, toți începură să vorbească deodată, până când fură întrerupți de vocea calmă a lui Ripley.

— Vor fi mai mulți. Mult mai mulți.

Se întoarseră spre ea.

— Vor face ouă, le explică ea. În câteva ore, vor fi de două or mai mulți.

Zicând acestea, se ridică grațioasă și se apropie de ei.

— Deci cu cine trebuie să mă regulez ca să plec de pe nava asta? îi întrebă ea liniștită.

Nu-i răspunse nimeni. Vorbele ei îi șocaseră. Deși îi salvase de monstru, nici unul dintre ei nu se simțea bine în prezența ei.

La un moment dat, Call făcu un pas înainte și întinse mâna spre Ripley.

— O clipă. *Ea* a fost gazda acestor monștri. Wren a clonat-o pentru că purta în pântece pe unul din ei.

— Asta explică multe, îi spuse Christie lui Johner.

— Riscăm prea mult dacă ne încredem în ea. Haideți s-o lăsăm aici.

— Sunt de acord cu Call în privința asta, o aprobă Johner.

Ce *idee tâmpită,* se gândi Christie. *Vom avea nevoie de ea.* Nu știa de ce, dar simțea că așa va fi și era obișnuit să asculte de instinctele sale, mai ales în situații limită. Moartea lui Elgyn îi lăsase fără conducător. Trebuia să preia cineva comanda. Se uitau toți la el. Ah, Doamne, era ultimul lucru pe care și-l dorea!

— Vine cu noi, hotărî Christie, privindu-i încruntat pe toți.

Call se întoarse spre el, revoltată.

— Dar nu este *o ființă umană!* Face parte din experimentul lui Wren! Poate oricând să se transforme în dușmanul nostru.

Christie se uită la Ripley. Era la fel de calmă. Ochii ei semănau cu cei ai unui animal de pradă. Dar pierdeau un timp prețios cu aceste discuții. Nu trebuia să uite că erau *douăzeci* de monștri în libertate!

Se întoarse spre întreg grupul.

— Puțin îmi pasă dacă o suportați sau nu. Dacă vreți să supraviețuim, trebuie să ne înțelegem. După ce o să scăpăm de pe nava asta, fiecare e liber să facă ce vrea.

Zicând acestea, luă pușca lui Elgyn și i-o dădu lui Distephano. Johner îl privi revoltat, dar Christie se făcu că nu-l vede. Soldatul îi mulțumi dând din cap și începu să verifice arma.

Call o studia pe Ripley.

— Nu putem avea încredere în ea, îl preveni fata pe Christie, pentru ultima oară.

— Dacă e s-o luăm așa, nu am încredere în nimeni, zise el.

Hillard, care tăcuse până acum, cu ochii la iubitul ei mort, acoperi fața lui Elgyn cu haina ei. Johner își dădu seama brusc că își părăseau camaradul pe pământ străin, fără să-l înmormânteze și se încruntă plin de regret.

— *Vaya con Dios,* omule.

Hillard atinse pentru ultima oară mâna lui Elgyn și apoi se ridică. Call o luă de umeri, încercând s-o aline, dar Hillard o împinse, pnvind-o neîncrezătoare.

Christie observă că Ripley era dispusă să preia poziția lui Elgyn și să încheie șirul. Îi privea pe toți detașată. Când Call se întoarse spre ea, îi zâmbi rece. Figura ei îl făcu să se cutremure.

— Gata, să pornim, le ordonă Christie.

Și, zicând acestea, își lăsară în urmă căpitanul și prietenul și se îndreptară spre *Betty.*

Aici sunt apartamentele, se gândi Christie. *O mulțime de uși. Nemernicii ăia ar putea să se ascundă în voie aici.* De când lăsaseră în urmă holul unde murise Elgyn, nu văzuseră nici un extraterestru. Totul era pustiu pe unde trecuseră, dar se simțeau pândiți. Poate din cauza lui Ripley, care venea în urma lor. Se așteptau la orice.

Măcar acum acționau ca un adevărat pluton militar, nu ca o ceată de golani. Știa că în spatele lui, Johner, Hillard, Distephano, chiar și Call, deși era neînarmată, verificau fiecare ușă în parte, fiecare spațiu dintre mobile.

Când trecu pe lângă un ascensor, Christie începu să creadă că exista totuși o șansă să reușească. Apoi, la cinci metri de ascensor, răsună un sunet.

Ascensorul! se gândi Christie, încremenind în loc, la fel ca ceilalți.

Își pregăti arma, iar restul plutonului îi urmă exemplul. În timp ce ușile liftului se deschideau încet, se așezară toți pe poziție. Nimeni nu mișca, nimeni nu respira. Înăuntru era beznă, nu se vedea nimic. Deodată izbucniră niște scântei din tavan și-i făcură să tresară. În lumina palidă, Christie văzu ceva în spate. Erau gata să tragă.

Apoi becurile de neon se aprinseră brusc, scăldând totul într-o lumină orbitoare. În ascensor era Vriess, cu o armă în mână, în alertă, la fel ca ei. I se citea spaima în priviri și tremura din cap până-n picioare, asudat.

Rămaseră așa un timp, amenințându-se reciproc. Nu se recunoscuseră de prima dată. Pe urmă însă, când se dezmeticiră în sfârșit, răsuflară ușurați și lăsară armele jos.

— Ah, omule! gemu Johner.

— Vriess! exclamă Call fericită și alergă la el.

— Ei, ce faceți? zâmbi Vriess. Bună, Call.

Christie își șterse sudoarea de pe frunte.

— Credeam că te-au terminat.

— Ați văzut și voi porcăria aia afurisită?

— Da, i-am văzut, îi răspunse Christie sumbru.

— Fir-ar să fie, și eu care credeam că i-am lichidat pe toți!

Christie clătină din cap când văzu urmele de arsură pe piciorul și urechea lui Vriess. Era clar că prietenul lor avusese parte de o experiență la fel de neplăcută ca a lor.

— Putem da de urma monștrilor? îl întrebă Johner pe Wren.

— Nu, zise cercetătorul, clătinând din cap.

Oare spui adevărul, doctore? se întrebă Christie.

Johner se uită la el. Părea foarte îngrijorat.

— E cumplit! Ar putea fi oriunde. Chiar dacă ajungem la bordul lui *Betty*, e posibil să-i găsim *înăuntru!*

Wren se gândi că era timpul să le dea explicații.

— Se pare că toată activitatea lor s-a concentrat la pupa, în sectorul militar. Nu avem nici un motiv să presupunem că s-au mișcat de acolo.

Christic îl privi neîncrezător.

Apoi răsuna glasul lui Ripley.

— Nu s-au mișcat și nici n-or să se miște.

Vorbise pe un ton atât de sigur încât Christie o crezu imediat. Toți se uitau la ea.

Încă nu știau cine sau ce era.

— Acum clocesc puii, le spuse Ripley, nepăsătoare. Au la dispoziție destule trupuri gazdă proaspete. Și, dacă e să trimită pe

cineva, atunci o să vină aici, unde este carnea!

Dacă e să trimită pe cineva, repetă Christie în gând. *De parcă ar fi niște ființe umane capabile să gândească, să planifice. Dar cine știe, poate că sunt capabili!*

— Unde este carnea? repetă Call dezgustată. Isuse!

Christie voia să afle mai multe lucruri. Nu-l impresiona exprimarea ei.

— Cât timp o să dureze clocitul?

Nu-l întrebase pe Wren, pentru că nu i se părea o sursă demnă de încredere.

— Câteva ore, zise Ripley.

— Sau mai puțin, adăugă Wren.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— Procesul s-a accelerat. Din cauza...

Se uită vinovat la Ripley.

—... celulelor clonate.

Femeia părea și mai impasibilă.

Bun, măcar acum știm cum stăm.

— Cu cât scăpăm mai repede de aici, cu atât mai bine, zise Christie în concluzie.

Johner i se adresă direct lui.

— Dacă nu vrei să pierdem vremea, eu zic să renunțăm la infirm, spuse el, tăcând semn spre Vriess. Te rog să nu te simți jignit, se grăbi apoi să adauge, zâmbind cu nerușinare.

— Nu mă simt, îi răspunse Vriess zâmbind amar.

Înainte să apuce să-l repeadă, Christie o văzu pe Hillard făcând un pas înainte. Până acum stătuse posomorâtă, afectată de moartea lui Elgyn și se pare că le învinuia deopotrivă pe Ripley și Call. Negrul se gândea că atitudinea ei n-o să le fie de nici un folos. Dar acum ținea capul sus. Părea cu totul alta.

— Nimeni nu va fi lăsat aici, zise ea hotărâtă. Nici măcar tu, Johner.

Vorbise atât de apăsat încât nimeni nu îndrăzni s-o contrazică.

Christie se întoarse spre Distephano.

— Care este cel mai scurt drum?

Soldatul se gândi un timp și apoi spuse:

— Ascensoarele. Merg de la ultimul etaj al navei până jos, în camera motoarelor. Fără oprire. Dacă intrăm în cabina ascensorului, vom da de un tunel de acces care merge de-a lungul primului etaj. O să ne ducă direct pe puntea de lansare.

Christie încuviință din cap.

— Bine gândit. Și cum ajungem la ascensoare?

Distephano întinse mâna.

— O luăm pe coridorul acesta, pe urmă cotim și o scurtăm prin laboratoare. Vom ieși în fața lifturilor.

— Bine, zise Christie. Să mergem!

Vriess începu imediat să se agite în scaunul lui. Demonta și desprindea diverse părți din el. Adică armele lui. Le asamblă imediat, cu multă îndemânare. Avea un adevărat arsenal, dosit unde nu te așteptai. Christie zâmbi fără să vrea.

— Scaunul nu e controlat *niciodată,* zise invalidul.

Distephano se uita uimit.

— Ține, Call, o strigă Vriess, aruncându-i o armă mică, dar eficientă, exact pe măsura ei.

— Cum, și ea o să fie înarmată? protestă Johner.

Dar Christie nu-l băgă în seamă.

— Dacă sunteți gata, să mergem câte doi.

Exact când se puseră în mișcare, vocea indiferentă a lui Ripley îi opri în loc.

— Ne mișcăm.

— Ce? o întrebă Christie nedumerit.

— Nava se mișcă, repetă ea. O simt.

O simte? Lui Christie nu-i venea să creadă ce auzea.

Wren clătină din cap.

— Această navă este prea masivă. Chiar dacă s-ar deplasa, nu s-ar simți nimic.

Dar se ascunse imediat în spatele soldatului, când Ripley se uită la el.

Call sări și ea s-o susțină.

— Are dreptate.

— Nava se deplasează de când a început atacul, insistă Ripley, fără să-l slăbească din priviri pe Wren.

Acum toți se uitau la el. Cercetătorul era lac de sudoare. În cele din urmă, se văzu obligat să recunoască.

— Cred că aceasta este procedura standard.

Distephano încuviință din cap, preocupat.

— Exact. Dacă nava suferă vreo avarie gravă, se autopilotează înapoi, la baza de pornire.

Call se întoarse furioasă spre Wren.

— Și când aveai de gând să ne anunți?

— Am uitat, se scuză cercetătorul, dându-se înapoi, speriat.

Cine te crede, se gândi Christie dezgustat.

— Și care este baza? se interesă Hillard.

— Pământul, îi răspunse Wren.

Vorbele lui o scoaseră din sărite pe Call.

— Ah, Doamne, ticălosule...

Johner părea sincer deprimat.

— Pământul? Nu vreau să mă întorc pe planeta aia afurisită.

Call devenise isterică. Zbiera la Wren cât o ținea gura.

— Dacă monștrii ăștia ajung pe Pământ, atunci... atunci...

— Acesta va fi *sfârșitul,* zise Ripley în locul ei, la fel de indiferentă ca de obicei.

Call clătină din cap, ca și când ar fi refuzat să accepte.

— Trebuie să aruncăm nava în aer!

— Nu trebuie să facem nimic, îi spuse Christie. Doar să scăpăm de aici.

Se întoarse spre Distephano.

— Cât durează până ajungem pe Pământ?

Soldatul apăsă pe butoanele unei console, afișând niște informații pe ecran.

— Aproape trei ore.

Acum Call se întorsese spre Christie, dându-și seama că trebuia să-l convingă.

— Nu înțelegi? Nava o să aterizeze în plină zonă populată. Nimeni nu o să aibă habar de ce se află la bord. O să pregătim cu bună știință sfârșitul speciei noastre!

Hillard interveni și ea.

— Nu-i problema noastră.

— Call, îi spuse negrul, nu te las să arunci în aer această navă cu noi la bord. După ce plecăm, n-ai decât să faci ce vrei.

Se întoarse spre clonă.

— Ți se spune Ripley, nu-i așa? Te deranjează dacă mergi tu în față?

Femeia se așeză în fruntea lor și o porniră.

Acum Christie încheia șirul. În fața lui, în auzea pe Johner bombănind:

— Doamne, Pământul, ce porcărie!.

Deși, dacă mă gândesc bine, există lucruri și mai rele decât Pământul, își spuse Johner. *De exemplu, să sfârșești ca Elgyn!* Se cutremură, încercând să-și alunge din gând mutra hidoasă a monstrului. Acum, în timp ce mergeau cu Ripley în frunte, trebuia să recunoască fără să vrea că o admira pe femeia cea înaltă. Dăduse dovadă de mult curaj când înfruntase arătarea aceea ascunzându-se într-un cadavru. Sigur, era clonă, dar până și clonele aveau *sentimente,* ce dracu!

Ajunseră la altă intersecție de coridoare și Ripley se opri. Johner se apropie de ea, cu ochii în patru.

— Gata, se poate trece, zise ea, în cele din urmă.

Johner veni mai aproape de ea și o întrebă fără ocolișuri.

— Ai mai înfruntat arătările astea?

— Da, îi răspunse ea.

— Și ce s-a întâmplat? insistă Johner.

— Am murit, îi răspunse femeia sincer.

Apoi o porni înainte și Johner rămase în loc, cu gura căscată.

— Nu asta voiam să aud, îi spuse el lui Distephano.

Soldatul clătină din cap, zâmbi și-l bătu pe umăr. După câțiva metri, dădură de o ușă.

— Pe aici, le spuse soldatul. O tăiem pe aici.

Era unul din laboratoare. Era pentru prima oară când Ripley nu mai părea atât de indiferentă. Se uită la un tub uriaș, pe care scria "Incubator". *Aici a fost crescută probabil,* se gândi Johner.

Dar își reveni repede și-l urmă pe soldat. Apoi dădură un colț și Johner văzu altceva. Imaginea îi luă prin surprindere pe toți. În spatele camerei, unde era întuneric, structura încăperii se schimbase. Se zăreau forme grotești. Podelele, pereții, tavanul, toată camera fusese modificară. Reconstruită. *Monștrii* fuseseră acolo. Reproiectaseră acest spațiu, adaptându-l propriilor lor nevoi. Nu mai semăna deloc cu o încăpere umană. Pereții nu mai erau netezi. Semănau mai degrabă cu interiorul cavității unui corp, cu coste puse la distanțe egale sau oase legate prin membrane întunecate. Iar pe pereți...

Johner încremeni în loc, la fel ca toți ceilalți. Stăteau cu armele în mână, gata să tragă. Ripley semăna cu o statuie. Nu mișca și nici nu respira.

Pe pereți erau trupurile încremenite de moarte ale oamenilor, prinse acolo ca niște muște pe o hârtie lipicioasă. Erau fixate de fâșii membranoase. Johner se zgâia îngrozit la figura de lângă el. Distephano, care era în spatele lui, găsi un întrerupător și-l apăsă făcându-l să tresară. Acum omul care atârna lângă el, se vedea clar.

Pe halatul lui de laborator scria "Kinloch". I se întipărise pe față agonia morții. Halatul alb era îmbibat în propriul sânge. Lăsa impresia că explodase ceva în interiorul lui și-i țâșnise prin piept. *Sau poate își croise drum în afară pe acolo,* se gândi Johner îngrețoșat. I se vedeau plămânii și măruntaiele.

Distephano lumină și celelalte corpuri prinse de perete. Arătau toate la fel ca cercetătorul. Aveau aceeași rană hidoasă. Probabil că erau oamenii care lucraseră în acest laborator. Citi câteva nume pe halate: Williamson, Sprague, Fontaine. *Ar fi fost mai bine să nu fi știut cum îi cheamă,* se gândi Johner.

Camarazii lui gemeau sau scoteau exclamații de oroare. Chiar și el, care crezuse că le văzuse pe toate, fu nevoit să-și ferească privirile. Știa că aceste imagini îi vor rămâne întipărite în minte pe veci, dacă reușea să scape din acest iad.

Ripley se uita indiferentă la cadavre, ca și când ar fi fost ceva atât de obișnuit încât nici nu merita să le bage în seamă.

Apoi Johner zări un criotub cu cineva înăuntru. *Este unul din cei pe care i-am sustras de la destinația lor și i-am adus aici.* Capacul era semi-deschis și-l căscă și mai mult. Criotubul conținea o femeie, cu pieptul smuls și fața desfigurată de durere.

— Probabil că visez! murmură el. Numai că, de data asta, n-o să mă mai trezesc.

Spre mirarea lui, era martorul propriei sale vinovății. *Tu ai adus-o aici și uite pentru ce. Tu ai răpit-o pe ea și pe toți ceilalți, fără să-ți pui întrebări. Te interesa doar să-ți iei banii. Și acum te-ai nenorocit. Uită-te la fața ei și a celorlalți de pe pereți. Așa o să arăți și tu. Dacă până acum te-ai crezut urât, îți dai seama cum o să fii!* Îl apucase brusc o senzație cumplită de vomă. Inspiră adânc și se întoarse, încercând să se abțină.

Christie veni imediat lângă el să-l susțină.

— Să mergem mai departe, îl îndemnă el.

Își continuară drumul prin laboratorul presărat cu dovezile prezenței extratereștrilor. I se lipeau picioarele de podeaua plină de sânge sau aluneca pe resturi de țesuturi umane.

Dădură de altă zonă întunecată și încetiniră pasul. Un neon care clipea intermitent avea efectul unui stroboscop, amplificând imaginea de coșmar a laboratorului. Vriess ridică arma lângă el întinzându-se să oprească lumina, dar o făcu să clipească și mai rău.

Se înghesuiseră atâtea echipamente aici. Încăperea era plină de găuri și totul era învăluit în această alternanță de lumini și umbre care te călca pe nervi.

Ripley era la locul ei, în frunte, în timp ce cercetau împrejurimile, mergând încet, înainte. Johner era cu ochii în patru. Monștrii aceia negri, uriași puteau trece ușor neobservați în harababura asta: țevi, birouri, aparatură, și mai multe țevi. Johner clipi. I se păruse că zărește *o față* ascunzându-se printre echipamente. Ripley reacționă prima. Se întorsese imediat să se uite. Lumina clipi din nou. Da, iat-o acolo. *O față* palidă, îngrozită, cu ochii căscați de spaimă.

Și, în momentul acela, corpul care susținea acea față țâșni din ascunzătoarea lui. Omul ținea ceva lung în mână. O țeavă probabil. Se repezi la cea mai apropiată țintă, adică la Ripley, și o lovi în plin. Femeia se dezechilibră, luată prin surprindere.

Christie veni imediat lângă ea și pară cealaltă lovitură. Johner se întoarse și el, zbierând:

— Lasă arma jos, fir-ai tu să fii!

Era atât de încordat încât de-abia se stăpânea să nu deschidă focul. Adrenalina îi pulsa sălbatic în vene. Christie, care o proteja încă pe Ripley până își revenea, zbieră la ei:

— Potoliți-vă!

Omul se retrase în ascunzătoarea lui, ghemuindu-se din nou. Și, ca printr-un miracol, se aprinseră luminile. Toți încremeniră în loc, cu armele îndreptate spre ciudatul om. Ripley clătină din cap, semn că lovitura n-o afectase prea mult și apoi se ridică.

— Lasă vergeaua, omule, îi strigă ea străinului care tremura din cap până-n picioare.

Omul se zgâi la ei îngrozit.

— Plecați! le porunci el.

Îi tremura și glasul. Era clar că atacul îi răpise ultimul dram de energie pe care-l mai avea. Scăpă bara pe podea, uitându-se când la unul când la altul. În cele din urmă, îi întrebă cu o voce stinsă:

— Ce se întâmplă?

Și ieși încet, temător, din ascunzătoarea lui.

Johner îi citi numele de pe haine: "Purvis". *Fir-ar să fie! Altul pe care l-am răpit!*

Christie făcu un pas înainte, încordat.

— Ce să se întâmple, Purvis, zise el, ne cărăm dracului de pe nava asta fantomă!

Purvis clipi, complet derutat. Asuda abundent. Îi ieșea frica prin toți porii.

— Care navă? întrebă el. Unde sunt? Eram în criotubul meu, în drum spre Xarem. Urma să lucrez la rafinăria de nichel.

Christie și Johner se uitară unul la altul și apoi își feriră privirile. Purvis continuă.

— Nu înțeleg nimic, m-am trezit și apoi am văzut ceva oribil... M-a sufocat!

Părea gata să izbucnească în lacrimi. Call interveni și, de data aceasta, Johner îi fu recunoscător.

— Uite ce este, îi spuse ea lui Purvis, o să vii cu noi. Este prea periculos pentru tine să rămâi aici.

Johner și Christie se uitară unul la altul și ridicară din umeri. În fond îi erau datori măcar cu atât după ce îl răpiseră, deși nici unul din ei nu știa că era destinat să ajungă hrană pentru extratereștri.

În momentul acela, Ripley se apropie de Purvis. Omul se feri, deși nu-i făcuse altceva decât... *să-l miroasă?* Lui Johner nu i se părea că ar avea un parfum deosebit.

— Lăsați-l aici, zise Ripley, indiferentă ca de obicei.

— Du-te dracului! Nu lăsăm pe nimeni! o repezi Call...

— Are un embrion înăuntru. Îl miros, zise clona, calmă.

Purvis începu să se agite. Era cu nervii la pământ.

— Înăuntru? *Ce* am înăuntru?

Lui Johner i se făcu pielea de găină. Purta embrionul monștrilor acelora cu dinți de argint!

— N-am chef să se nască vreo arătare din aceea oribilă în preajma mea, îi spuse el lui Christie.

Vriess venise lângă ei.

— Ne-am asuma un risc prea mare.

Dar Call nici nu voia să audă.

— Doar n-o să-l lăsăm aici!

Ah, Doamne, oare nu renunță niciodată la încăpățânarea ei? se întrebă Johner epuizat.

Vriess încercă să-i bage mințile în cap. *Bună idee,* se gândi Johner. Era singurul care avea vreo șansă.

— Credeam că ai venit aici ca să pui capăt înmulțirii lor.

Cuvintele lui merseseră direct la țintă și o făcură să se întoarcă spre Wren.

— Nu există un proces prin care să fie opriți?

Christie clătină din cap.

— Nu avem timp pentru asta!

Wren refuza să se uite la Purvis.

— Nu pot face nimic aici. Laboratorul a fost distrus.

Christie îi vorbi blând.

— Aș putea să-l lichidez fără durere. Un glonte în cap și gata. Cred că ar fi cel mai bine.

Moale ca întotdeauna, se gândi Johner, uitându-se la negrul cel solid.

Call clătină din cap, întristată.

— Trebuie să existe altă soluție, insistă ea. Ce-ar fi dacă l-am înghețа?

Purvis se uita când la unul când la altul, din ce în ce mai agitat. Apoi se uită la pieptul lui.

— Ce este în mine?

Își îndreptară privirile spre el și Johner își dădu seama că se simțeau vinovați, inclusiv Distephano. *Toți* erau vinovați, fiecare în parte.

— Un parazit, îi răspunse Wren în cele din urmă. Un element străin care...

Ripley făcu un pas înainte. Își pierduse răbdarea.

— În pieptul tău este un monstru, îi spuse ea, fără ocolișuri. Tipii ăștia, îi explică ea făcând semn spre cei de pe *Betty*, ți-au răpit vasul și ți-au vândut criotubul celui de aici.

Zicând acestea, făcu semn spre Wren.

— El a băgat germenul extraterestru în tine. În câteva ore o să-ți rupă coastele, o să iasă și tu o să mori. Mai ai vreo nelămurire?

Ce sânge rece are ticăloasa, se gândi Johner, plin de admirație.

— Ci... cine ești? se bâlbâi Purvis.

— Sunt mama monștrilor, îi răspunse ea fără să clipească.

Apoi se întoarse spre Wren. Cercetătorul era vădit îngrozit. Dar nu-l băgă în seamă. Se îndreptă spre ieșire. Spusese ce avea de spus și în rest n-o mai interesa. Dar Call nu se lăsa. Îl dădu la o parte pe Purvis și le spuse tuturor:

— Vine cu noi. Putem să-l înghețăm la bordul lui *Betty.* Doctorul o să-l trezească după aceea.

Acum toți se uitau la Wren.

— Bine, zise el, încuviințând din cap.

Johner clipi din ochi. Nu-i venea să creadă. Ce tupeu avea mucoasa asta!

— De când primim ordine de la tine? zise el, dominând-o cu statura lui.

— De când te-ai născut fără ouşoare, îi spuse ea îndrăzneaţă.

Vriess interveni înainte ca Johner să-i răspundă:

— Gata, potoliţi-vă.

Christie se apropie de Purvis şi-i făcu semn s-o urmeze pe Ripley.

— Vino cu noi. Dar, dacă mă superi, te împuşc imediat.

Johner ieşi bombănind din laborator împreună cu ceilalţi.

Capitolul 10

Camera de clonare? Ripley citi ce scria pe uşa ultimului laborator pe care trebuiau să-l traverseze, dar nu o interesa. Era mult prea concentrată.

Distephano se îndreptă spre una din console.

— Am trecut de sateliţii lui Jupiter, le spuse el.

Ripley ştia că această veste ar trebui s-o agite, dar instinctul de autoconservare îi domina toate reacţiile. *La fel ca un animal,* se gândi ea cu amărăciune. *La fel ca ei.* Încercă să nu se mai gândească la extratereştri. Se temea să n-o simtă. Oare cât va mai trece până vor veni după ea?

Ajunseră la alt şir nesfârşit de uşi, cu etichete pe ele, care nu însemnau nimic pentru Ripley. Dar la următoarea uşă...

Încremeni în loc.

Era cineva acolo. ***Cineva****.*

În ciuda goliciunii fără margini pe care o resimţea de când se născuse a doua oară, Ripley trăi pentru prima dată fiorul spaimei. Se întoarse spre uşă, încordată la maximum. Pe sticlă era un semn: l-7

Se întoarse încet şi se apropie să se uite mai bine. Apoi îşi dezgoli braţul şi văzu numărul opt, imprimat în carne.

Mergi mai departe, îşi spuse ea. *Mişcă-te.* Închise ochii şi se cutremură. Era ceva cumplit dincolo de uşa aceea şi avea în mod

sigur legătură directă cu ea.

Distephano se îndepărtase de consolă și i-o luase înainte.

— Nu pe aici trebuie s-o luăm, îi spuse el amabil.

Se apropiase și Christie, vădit îngrijorat de comportarea ei ciudată.

— Nu avem timp de pierdut, Ripley.

Nu conta. Puteau să meargă și fără ea. Știa că trebuia neapărat să intre acolo.

Apăruse și Wren. Părea la fel de îngrijorat ca ceilalți adunați în jurul ei.

— Nu... Ripley!

Trebuia să treacă pragul acela. Deschise ușa și se opri pentru clipă, încercând să se pregătească pentru ceea ce știa că o să vadă.

Până acum își făcuse probleme că era lipsită de sentimente *umane.* Iar acum simțea că o copleșesc.

Durere. Groază. Dezgust. Remușcare. Tristețe sfâșietoare.

Ceilalți stăteau în ușă descumpăniți, dar era clar că nu aveau de gând s-o urmeze.

Ripley se trezi uitându-se la o cameră plină de incubatoare. De fapt, acum nu mai erau incubatoare.

Erau unități de conservare. Recipiente de stocare, dotate cu o tehnologie de vârf. Pentru ***surorile*** *mele.*

În prima era un organism de mărimea un făt uman complet dezvoltat. Era totalmente deformat, imposibil de recunoscut și plutea în lichidul de conservare. Avea o etichetă pe care scria *Numărul 1.*

Nu este un " *lucru ”*, își spuse Ripley, ci o *ea.* Atinse recipientul cu respect și trecu mai departe.

Celălalt, etichetat drept *Numărul 2,* conținea o ființă de mărimea unui copil. Era de asemenea deformat, jumătate om, jumătate extraterestru. Avea fața lui Ellen Ripley și capul acela oribil, țuguiat.

În spate erupseseră excrescențe dorsale. Ripley își mișcă umerii. Simțea și acum cicatricele de-a lungul coloanei vertebrale.

Numărul 3 nu avea față, ci doar coadă. Și avea în jur de doi ani.

Numărul 4 avea vreo patru ani, un exoschelet masiv și o limbă tare, plină de colți, ieșind dintr-o față pe jumătate umană, care era incapabilă s-o susțină.

Ripley simțea că-i curge ceva din ochi. Își atinse obrazul. Era umed. *Lacrimi? De la un monstru?* Fu cât pe ce să râdă.

Numărul 5 ajunsese aproape la maturitate. Avea excrescențe dorsale, dar se vedea că erau doar niște reminiscențe. Capul era complet extraterestru, un cap de matcă implantat grotesc pe un trup diform de femeie. Acum îi curgeau lacrimile fără să le poată opri.

Suntem opt. Dar câte sute sau mii de celule nu treceau niciodată de stadiul în care se reuneau opt sau șaisprezece celule? Cred că ne etichetau doar dacă ajungeam la un anumit stadiu, mai avansat, de evoluție.

Se gândi la toți cercetătorii care lucraseră la celulele ei, trudind săptămână de săptămână, lună de lună, an de an. Acum erau toți morți, victimele propriei lor creații. Dar gândul acesta nu-i dădea nici un fel de satisfacție.

Ajunse la *Numărul 6.* Era din nou chipul ei pe un cap țuguiat, bizar, dar aproape adult. Îi semăna atât de mult! Avea mâinile la fel ca ea, cu aceleași unghii lungi, puternice. Ochii erau deschiși. Ochii ei. Vedea...

Ce? Viitorul meu? Încă un monstru în colecție?

Înaintă în lumea ei de coșmar.

Numărul 7 nu se mai afla într-un tub de conservare, ci într-o unitate opacă, spațioasă, pătrată. Ripley remarcă firele electrice care o conectau. Și niște aparate care înregistrau ceva.

Se simțea copleșită.

Nu este un tub, ci o unitate de tratament intensiv cu pat hidraulic și tot echipamentul necesar.

Începu să tremure din cap până-n picioare, cu gura deschisă și ochii măriți de spaimă.

Pe pat era o ființă vie, dacă puteai să numești viu acest organism. Monstrul avea fața lui Ripley pe un cap diform, pe care creșteau doar câteva șuvițe de păr ondulat, castaniu. Membrele inferioare răsucite erau prinse în chingi, iar brațele erau străpunse de mii de tuburi care o hrăneau și o țineau în viață. Ochii inteligenți, umani, o priveau pe Ripley.

O recunoșteau.

Sora mea! se gândi Ripley îngrozită.

Făptura deschise gura și își dezgoli colții arginti. Când îi rânji, semn că o recunoscuse, i se prelinseră balele groase, scârboase.

Apoi o imploră, rostind doar:

— Ucide-mă!

O implora pe singura ființă din univers despre care știa că o să-i împlinească această dorință. Lacrimile curgeau șiroaie pe fața lui Ripley. Monstrul se răsuci, ca și când ar fi încercat s-o convingă.

Ripley se dădu înapoi, îngrețoșată. Scoase un strigăt și începu să suspine. Call veni repede lângă ea. Ținea în mână ceva mare, o armă care i se părea familiară.

— Este un aruncător de flăcări, îi spuse fata, pe un ton blând. L-a găsit Distephano într-o cutie cu armament.

Ripley își șterse lacrimile. Parcă mai văzuse așa ceva, își spuse ea. Se întoarse și aruncă o ultimă privire surorii ei. Monstrul din pat se zbătu din nou, deschizându-și gura obscenă din care curgeau șiroaie de salivă pe bărbie și haine. Ochii spuneau tot ce creierul ei torturat nu era în stare.

Ripley încărcă arma și trase în creatura dințoasă. Încercă să nu ia în seamă urletele cumplite, inumane și trase încă o dată și încă o dată, până topi recipientul, tuburile și distruse tot.

Apoi începu să se dea înapoi, cu arma în mână. Era ușurată. Simțea că făcuse ce trebuie. Trase din nou, doborând fiecare

recipient pe care-l întâlnea în cale. Se declanșă alarma și nava încercă să se apere, dar se pare că sistemul de pulverizare nu avea apă, așa că incendiul provocat de Ripley nu putea fi oprit. Incubatoarele explodau împrăștiind sticlă și oțel în timp ce ea se retrăgea.

Se opri doar când laboratorul se transformase într-o masă topită fumegândă, și arma rămase fără muniție. Pe urmă lăsă aruncătorul de flăcări la ușă și-l închise.

I se uscaseră lacrimile. Fuseseră înlocuite de o hotărâre ucigașă, de nezdruncinat.

Se întoarse spre Wren.

Cercetătorul se dădu înapoi, uitându-se în jur disperat. Dar ceilalți, care zăriseră câte ceva din ororile din laborator, se îndepărtară, dându-i de înțeles că nu avea scăpare. Doar Call interveni când Ripley începu să se apropie de doctor.

— Nu face asta, Ripley, îi spuse ea.

Încremeni în loc și, în momentul acela se simți copleșită de oboseală.

— Ce să nu fac? murmură ea dezolată.

Toți răsufiară ușurați. Wren se luminase la față, ba chiar avu tupeul să se arate triumfător.

Dar, în momentul acela, Call se întoarse spre el și-i trase un pumn în bărbie, cu toată puterea. Cercetătorul se prăbuși la picioarele lui Ripley.

Clona se uită în ochii femeii și se priviră cu subînțeles. Simțea că exista ceva între ele, ceva greu de definit.

— *Asta* să nu faci! zise Call, referindu-se la pumnul care-i îndoise mâna.

Apoi o porni pe hol, fără să se uite la cercetătorul căzut.

Dar Ripley se uită la el. Dusese mâna la falcă și clătină din cap. Christie se aplecă spre el, de parcă s-ar fi temut ca Ripley să nu se răzgândească.

— O meritai, doctore, îi spuse negrul.

Vorbele lui o amuzară. Își luă din nou arma ei și porni după Call. În spatele ei, îl auzi pe Johner spunându-i lui Christie apropo de laboratorul în flăcări:

— Mare brânză. A irosit o grămadă de muniție.

Dar negrul se mulțumi doar să salte din umeri și-l ajută pe Wren să se ridice în picioare.

— Haideți să mergem înainte să apară cineva să vadă ce-i cu atâta zgomot.

— Eu unul nu pricep nimic, bombăni Johner. Trebuie să fie vreo șmecherie muierească.

După ce lăsară în urmă laboratorul, rămaseră în beznă, în timp ce Distephano deschise un chepeng în podea. Christie observă că există o lumină de avarie în cabina ascensorului, dar nu suficientă ca să se vadă bine.

— Trebuie să coborâm, le spuse soldatul, deși era cât se poate de evident.

Christie se întoarse spre infirm.

— Va trebui să renunți la scaun, Vriess.

— Știu, îi răspunse el, obosit, trăgând niște sfoară dintr-un compartiment secret.

Când o porniră din nou, negrul îi spuse lui Vriess:

— Vom face aceleași manevre ca la Kawlang, nu-i așa?

Infirmul râse amar.

— Ca-n vremurile bune.

Christie zâmbi și el. Atunci crezuseră că n-o să mai scape. Era cea mai cumplită experiență pe care o trăiseră vreodată.

Dar acum, în timp ce stătea aici, pe culoarul navei *Auriga*, își dădu seama că peripețiile de la Kawlang erau un picnic în comparație cu ce aveau de înfruntat aici.

Call sări de pe scară și se trezi în interiorul turnului de răcire. Apa îi ajungea până la genunchi și se întreba de ce. Distephano și Johner i-o luaseră înainte și stăteau spate în spate în apă, cu armele pregătite. Acum îi făcură semn să înainteze, în timp ce coborau și ceilalți. O porni spre capătul încăperii, unde stătea Ripley. Femeia se uita la mâinile ei. Îi tremurau după incidentul din laborator. I se citea durerea pe față. Avea ochii roșii. Pe Call o deranja s-o vadă așa. Își tot spunea că Ripley nu era o ființă umană, că nu putea să *simtă* nimic. Și acum trebuia să accepte realitatea. Ripley era la fel de umană ca ea. Avea aceleași trăiri și sentimente.

Se opri lângă ea. Se simțea stânjenită, dar trebuia să spună ceva.

— Nu-mi pot imagina ce ai simțit.

Ripley o privi sumbru.

— Nu, nu poți, într-adevăr.

Call se întoarse și se uită de jur-împrejur. Încăperea întunecată, plină de țevi, era inundată. Nivelul apei se ridica constant. Apa se revărsa din tavan, din țevile de răcire. Se adunaseră cu toții. La semnalul lui Christie, o porniră mai departe, prin apa care le ajungea până la genunchi.

Toți erau cu ochii în patru, iar această alertă îi epuiza. Call observase ce încordați erau Johner, Hillard și Purvis. Christie înainta fără probleme prin apă, deși îl căra pe Vriess. Stăteau spate în spate. Infirmul se legase de negru cu funia ascunsă în scaunul lui. Și Vriess era atent la tavan.

— Apa vine probabil de la rezervoarele de răcire, zise el. Cred că a dat cineva drumul la valvă.

— Urâții n-ar fi fost în stare de așa ceva, zise Johner, dar apoi adăugă ezitând: Sau ar fi fost?

Hillard părea derutată.

— La ce le-ar folosi?

Continuau să înainteze prin apă. Când ajunseră la un perete, se opriră. Dăduseră de un chepeng și o scară care duceau la ultimul

nivel. Chepengul era încă deschis, dar complet inundat.

— Ne aflăm în partea cea mai joasă a navei, le spuse Wren. Această zonă a fost blocată. Va trebui să coborâm pe scara aceea, să străbatem un culoar și să urcăm un puț scurt, de vreo douăzeci și cinci de metri.

Call își dădu seama că se referea la douăzeci și cinci de metri *sub apă*.

Christie se întoarse:

— Ești gata să te uzi, amice?

— Da, sigur, râse Vricss.

Johner se uită în jur.

— Nu-mi place.

— Ești sigur în privința distanței? îl întrebă Hillard pe Wren.

Doctorul încuviință din cap.

Christie nu părea prea încrezător.

— Ar trebui să trimitem pe cineva înainte. Ce zici, Ripley?

Call se încruntă la Christie, dar Ripley se apropie de chepeng.

— Nu-mi place, zise ea.

— N-are ce să-ți placă.

Clona ridică din umeri.

— Bine, zise ea resemnată și apoi trase aer în piept și se scufundă.

Probabil că rezervoarele secaseră, pentru că șuvoiul de apă se oprise. Mai picura doar puțin. Nimeni nu scotea o vorbă. Stăteau toți nemișcați și se uitau la chepengul pe unde dispăruse Ripley. Cât timp o să-i ajungă aerul?

Distephano, care stătea lângă Call, scoase o carcasă de protecție din punga de piele prinsă de curea și o puse pe cilindrul armei sale. Christie îl urmărea atent.

— Ar trebui să-mi urmezi exemplul, îi spuse el negrului și fratelui siamez al acestuia.

Christie îi arătă arma.

— Sunt de unică folosință. Rezistă.

Distephano se arătă interesat.

— De unică folosință? Am auzit de ele. Câte focuri poți să tragi?

— Douăzeci.

Piratul și soldatul își găsiseră un element de interes comun.

— Chiar și cele de calibru mic sunt destul de eficiente.

Distephano încuviință din cap, plin de admirație.

— Grozav!

Christie continuă cu explicațiile. Simțea că această conversație îl ajuta să se relaxeze.

— Sunt bune pentru pirați. Pentru că le arunci după ce-ți faci treaba. Știi, nimănui nu-i place să-și arunce arma! Te simți legat de ea.

Dar negrul își dădu seama că Distephano n-avea de unde să știe. Mersese prea departe. Era un soldat de carieră, animat de principii patriotice și alte rahaturi de acest gen.

Se lăsă o liniște stânjenitoare. Nu mai aveau ce să-și spună. Vriess studia tavanul.

Acum Call nu mai auzea decât picuratul apei. Agitată, din cauza îndelungatei absențe a lui Ripley, băgă mâna în apa rece și își șterse fruntea.

Și, în momentul acela, în spatele lor, se auzi un bolborosit. Toți se întoarseră încordați, gata să tragă. Trecură câteva secunde, fără să se întâmple nimic. Se răsuciră la loc, spre chepeng.

Dar, peste câteva secunde, Ripley apăru brusc în fața lor, făcându-i să tresară. Trăgea aer în piept, gâfâind.

— S-a blocat o ușă la douăzeci de metri mai înainte, le spuse ea, când își regăsi glasul. Mi-a luat ceva timp s-o deschid. Nu am mers mai departe, dar sunt sigură că mai era puțin până la suprafață.

Call se uită la ceilalți.

—-Cred că nu este nevoie să vă spun să trageți aer adânc în piept?

Câțiva dintre ei zâmbiră.

— Christie, când ajungem la suprafață, te-aș ruga să nu-ți tragi un pumn în spate, îi spuse Vriess.

Negrul chicoti și apoi se scufundară unul câte unul după Ripley.

Hillard și Johner se scufundară ultimii. Sub apă nu se vedea mai nimic. Deși era limpede, nu funcționau destule lumini pe culoar, așa că vizibilitatea era redusă. Lui Hillard nu-i plăcea deloc, deși se îndoia că i-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi fost viu luminat. Culoarul era larg și de aceea părea și mai întunecat. Se uită la Wren care înota înaintea ei către capăt. Nu avea încredere în el și era avantajat față de ceilalți, pentru că știa configurația navei.

Dădură un colț. Mai era destul până la suprafață. Hillard începuse să simtă o apăsare în plămâni. Trebuia să ia aer, dar se abținu. Johner înota câinește lângă ea. La un moment dat se uită înapoi o dată și încă o dată. Încetinise. Hillard se uită și ea.

Și fu cât pe ce să deschidă gura. Doi extratereștri înotau furibund după ei, agili ca niște țipari. Cozile îi ajutau să înainteze fără efort.

Johner căscase ochii îngrozit. Își încarcă repede arma și trase. Forța impactului îl proiectase înapoi. Proiectilul înainta prin apă spre monștri, se înfipse în pieptul unuia și-l lichidă imediat, scoțând un sunet înfundat. Dar cel de-al doilea își continuă înaintarea.

Bărbatul era îngrozit. Țâșni prin apă ca o rachetă, trecând pe lângă Hillard și Ripley, care se întoarse mirată și văzu monstrul. Acum îl observaseră și ceilalți și panica se dezlănțui. Doar Ripley își păstrase cumpătul. Îi făcu semn lui Hillard să se miște mai repede, de parcă femeia ar fi avut nevoie de îndemnul ei.

Nu are nici un fel de probleme sub apă. Parcă nici n-ar avea nevoie să respire! se gândi Hillard, dând din picioare îngrozită. Presiunea din piept era din ce în ce mai insuportabilă. Îi venea să urle, *Aer! Aer! Dați-mi aer!*

Femeia își dădu seama că Purvis și Distephano luaseră apă. Se sufocau terorizați de apropierea monstrului.

Ripley le făcea semn tuturor să se grăbească și Hillard își dădu seama că ceilalți se îndepărtau tot mai mult de ea. Rămăsese în urmă.

Nu mai pot! Trebuie să respir. Arătarea aia o să mă prindă!

Încercă să nu se gândească la asta, să se grăbească, dar făcu greșeala să se uite înapoi.

Era atât de aproape! La numai două lungimi de brațe de ea. Își dezgolise colții și Hillard avu impresia că lumina palidă din această lume subacvatică de coșmar se reflecta în dinții strălucitori ai monstrului. Îi văzu coada mișcătoare.

O cuprinse panica și luă o gură de apă. *NU!* Dădea din picioare cu disperare. Degete puternice o apucară de gleznă. Țipă fără să vrea, eliberându-și tot aerul din plămâni, și apoi inspiră adânc, căutând cu disperare aerul atât de necesar să-i alimenteze strigătele de ajutor. Dar, în loc de aer, intră apă. Brațe uriașe, solide îi cuprinseră picioarele, talia, corpul, până fu prinsă în îmbrățișarea morții. Se zbătea inutil, privindu-i pe ceilalți cum se îndepărtează, dar renunță peste câteva clipe și se lăsă în voia iubitului ei subacvatic.

Hillard nu mai este! își spuse Call când trecu de ușă și văzu lumina dătătoare de speranțe a cabinei ascensorului. Câți or să mai cadă pradă acestor monștri? O să-i lichideze pe rând, până nu mai rămânea nici unul? Această navă se îndrepta spre Pământ. Oare nu se putea face chiar *nimic?*

Doar n-o să-și piardă speranțele tocmai acum.

Ia-o pe rând. Mai întâi să ieși din apă și să tragi aer în piept!

Dădu tare din picioare, propulsându-se spre suprafață. Dar înainte să dea de aer, se lovi cu capul de ceva tare, flexibil și

transparent.

Ce-o mai fi și asta?

Împinse cu toată puterea, dar cedă prea puțin. Aerul se afla la numai câțiva centimetri. Era probabil vreo substanță împrăștiată de extratereștri, vreo pânză transparentă. Dar la ce le folosea? Call se zbătea, gata să se sufoce.

Ceilalți erau acum lângă ea și încercau împreună să străpungă pânza. Unii se prinseseră în ea, epuizându-și ultimele puteri.

La douăzeci de metri depărtare era un ascensor. Îi vedea partea de jos, strălucitoare ca o oglindă. Și, în clipa aceea le văzu reflectându-se pe suprafața lucioasă a liftului. Erau mai multe ouă înșirate de-a lungul marginii.

Call nu se mai gândi ce-o aștepta mai departe, știa doar că o să moară cu toții dacă nu dădeau de aer. Își scoase cuțitul ascuns în mânecă. Deși pe jumătate topită, lama mai era încă ascuțită. Înțepă plasa și făcu o mică gaură. Apoi începu s-o lărgească centimetru cu centimetru. Johner și Christie își băgară mâinile lor uriașe, trăgând cu disperare, dar nu voia să cedeze.

Distephano nu mai rezistă. Leșinase în apă. Și undeva, în spatele lor, se apropia *monstrul...*

Deodată, Ripley își croi drum printre ei, apucă pânza cu amândouă mâinile și o sfâșie. Ieșiră toți la suprafață, cu gurile deschise, tușind și trăgând aer în piept. Și clona avea nevoie de aer, constată Call, iar acest fapt o apropia mai mult de semenii ei, oamenii. Fata deschise ochii și se uită la partea de jos a ascensorului, constatând cu uimire că un ou începea să se deschidă. Ceva grotesc, cu mai multe picioare, țâșni din el. Și înainte ca vreunul dintre ei să apuce să reacționeze, ateriză direct pe fața lui Ripley. Purvis scoase un strigăt răsunător când femeia căzu în apă. Call încercă s-o urmărească din priviri, dar dispăruse deja, luptându-se în adâncuri cu arătarea de pe fața ei.

— Fir-ar dracu' al dracului! șuieră Johner.

Pe suprafața ca de oglindă a ascensorului începuseră să se deschidă alte ouă, din care ieșeau niște creaturi la fel de hidoase.

— Este o cursă! zbieră Johner. Ne-au întins o cursă. Înapoi, înapoi, scufundați-vă!

Toți ceilalți îi urmară exemplul, fără să ezite nici o clipă.

Ce cursă diabolică, se gândi Call. Își dăduse seama despre ce era vorba. *Nu avem de ales: fie străpungem pânza și inspirăm aerul, fie ne sufocăm sub apă. Orice am face, vom fi victimele lor.*

Când se văzură din nou sub apă, se uitară în jur disperați. Call n-o mai vedea pe Ripley, dar îl simțea pe extraterestrul care o omorâse pe Hillard înaintând spre ei. Iar acum, când îi văzuse în apă, începuse să se grăbească.

Christie se uita în aceeași direcție. Apoi se întoarse spre ouăle care-i așteptau gata deschise. Negrul apucă aruncătorul de grenade. Totul se petrecea în liniște. Doar apa clipocea în jurul lor. Christie își regla raza de acțiune a armei sale și trase direct în ouă.

Grenada despică apa, se lovi de o țeava din tavan și apoi căzu peste un ou. Explozia răsunătoare tulbură apa. Acum Christie trăgea încontinuu, grenadă după grenadă. Acest tir susținut distrugea ouăle unul câte unul, împrăștiind monștrii-păianjen în toate părțile. Apoi le făcu semn că se terminase și puteau ieși la suprafață. Nu mai exista nici un pericol. Cel puțin deocamdată.

Call vedea și acum extraterestrul apropiindu-se. Se pare că se uita la ceva, dar la ce? Și unde era Ripley?

Fata simțea că nu suporta gândul s-o piardă pe Ripley, mai ales din cauza acestor monștri oribili. După ce ieși la suprafață și-i ajută pe Christie și Johner să tragă trupul lui Distephano, care leșinase, strigă pe Ripley, până când Vriess îi spuse să tacă din gură, dacă nu voia să atragă tot infernul pe capul lor.

Call își mușcă buza și se supuse. I se umeziseră ochii. Și, ca să uite de necazul ei, începu să-l apese pe piept pe Distephano, încercând să-i scoată apa din plămâni.

— Fiți atenți, le spuse Christie. Arătarea aia vine după noi. Trebuie să urcăm scara cât mai repede.

Fata se uită la cabina ascensorului și văzu scara care ducea până în mijlocul navei. Distephano tușea, semn că își revenise. Vriess, care nu se dăduse jos din spatele lui Christie, o atinse pe umăr. Se uită la el. I se citea pe față ce simțea pentru femeia clonată.

— Liniștește-te, Call, îi spuse el, blând. Ajunge. Soldatul se simte bine. Trebuie să mergem mai departe.

Încuviință din cap fără să vrea și-i urmă, aruncând o ultimă privire în urmă.

Ripley smulse embrionul de pe fața ei. Creatura încerca să-și vâre tubul de implantare în gura ei. Nu reuși să treacă de bariera dinților ei, dar asta nu-l opri, pentru că avea un singur țel în viață, un singur scop și se căznea să-l realizeze chiar în timp ce femeia îi sfâșia picioarele.

Luptând din toate puterile, se așezase pe jos, sfâșiind monstrul. Îi distrusese deja picioarele, dar îi rămăsese coada încolăcită de gâtul ei.

Cu un suprem efort, o apucă cu dinții și o smulse, reușind s-o îndepărteze. Dar îi luă un strat de piele când se desprinse de la gâtul ei. După ce scăpă de grețoasa ființă, începu s-o rupă în bucăți, cu o furie dezlănțuită. Dar, de îndată ce se convinse că scăpase de creatură, își dădu seama că extraterestrul care-i urmărise pe sub apă o ataca la fel de înverșunat.

Fără să ezite nici o clipă, se ridică și se propulsă în sus, învolburând apa. De îndată ce ieși la suprafață, mâini puternice o ridicară repede. Trase aer în piept și se uită surprinsă la fața îngrozită a lui Johner.

— Era la doi pași în urma mea! exclamă ea.

— Atunci să ne grăbim, zise el, împingând-o spre scară.

Se întoarse și văzu extraterestrul scoțând capul din apă exact când reuși să se agațe de scara formată din niște bare de metal în jurul unui stâlp. Ea și Johner se străduiau să-i ajungă din urmă pe ceilalți.

Dar, când se uită din nou înapoi, constată cu uimire că monstrul se scufundase la loc. Oricum, nu avea rost să se bucure degeaba. Trebuiau să fie la fel de atenți. Se mira că era atât de agitată, dar apoi își dădu seama că voia să-i dea de știre lui Call că nu pățise nimic.

Call nu se miră când Wren ajunse primul la coridorul unde trebuiau să se târască. Distephano le spusese care era etajul și cercetătorul avusese grijă să fie primul. Dar lui Call nu-i mai păsa. Trebuiau să se îndepărteze toți cât mai mult posibil de extraterestru. Și dacă Wren știa cum să deschidă ușa, cu atât mai bine.

Doctorul se balansa pe puntea îngustă, lângă ușa de acces, când fata se cățără lângă el. Wren se tot uita în jos, la ceilalți, care erau încă pe scară și tot introducea niște numere codificate la consola minusculă din perete.

— Mai repede! îl îndemnă Call.

Din locul unde era, nu vedea dacă extraterestrul îi mai urmărea sau nu.

— S-a blocat, zbieră Wren, dând cu pumnul în consolă, enervat. La dracu'! Dă-mi arma!

Întinsese mâna spre ea fără ca măcar s-o privească, așa cum face orice chirurg când vrea un instrument. Call se uită din nou în jos, regretând că nu vedea ce se întâmpla, și-i dădu arma mică pe care i-o dăruise Vriess. Nu se gândise nici măcar pentru o secundă dacă era bine sau nu ce făcea și se trezi deodată cu țeava îndreptată spre ea.

Cum am putut să fiu atât de proastă? se gândi ea dezgustată. Fusese prea preocupată de dispariția lui Ripley și atacul extraterestrului. Doctorul avea o expresie satisfăcută când apăsă pe trăgaci.

Proiectilul i se înfipse direct în piept și fata își astupă rana cu amândouă mâinile, privindu-l șocată pe Wren. Îi amorțiseră extremitățile, creierul încetase să mai transmită comenzi și fiecare organ din corpul ei lupta cu disperare să trăiască. Înainte să leșine, simți că se prăbușește în gol. Îl auzi ca prin ceață pe Vriess strigând "NUUUU!" când trecu în cădere pe lângă el, Christie, Johner și Ripley...

Ripley? ***Ripley?*** *Ai reușit să...?* Apoi căzu în apă, plutind pe lângă extraterestrul care o privi cum se afundă fără să facă nici un gest.

Ultimul ei gând conștient fu, *Ripley a reușit să scape. A reușit.*

Femeia clonată o privi pe Call cum alunecă pe lângă ea și încremeni în loc, șocată. O urmări până căzu în apă și trecu pe lângă extraterestrul de la suprafață. Imaginea aceasta îi trezise o amintire care nu-i dădea pace.

O fetiță blondă, mergând prin apă până la talie și strigând-o pe nume.

— Ripley! Ripley!

Se repezise să salveze fetița, s-o apere de monștri. Se angajase într-o cursă contracronometru.

— Vin! Nu te lăsa! Vin!

Dar când ajunsese acolo, în apă, nu mai era nimic. Doar capul unei păpuși de plastic care se scufunda sub valuri, la fel cum se scufunda Call acum. Își amintea că zbierase și suspinase:

— Trebuie s-o salvez! N-o să-i las s-o ucidă. Nu, n-or s-o ucidă...

Își amintea că plânsese, își amintea de niște sentimente atât de puternice încât o sfâșiau, aceleași sentimente pe care le trăise în laborator, când își văzuse surorile.

Urmări trupul lui Call până dispăru, cu gândul la capul păpușii de plastic.

Apoi își ridică privirile și se uită la Wren. Wren care o crease în folosul lui, care o ucisese pe Call cu sânge rece. Mai rece decât al

extratereștrilor. Cel mai rece sânge! Doctorul introducea din nou coduri în consolă. Ripley își analiză sentimentele și se repezi pe scară, trecând pe lângă Johner, Purvis și Distephano, pe lângă Christie și Vriess.

Infirmul începuse să zbiere isteric.

— Wren! Ticălosule! Nemernicule!

Începuse să tragă ca un nebun, dar poziția în care stătea nu-l avantaja. Gloanțele plouau în jurul cercetătorului dar, în momentul acela, ușa se deschise și bărbatul dispăru înăuntru, exact când Ripley ajunse în prag.

Se năpusti spre el și își băgă degetele între cele două uși dar, până la urmă, fu nevoită să renunțe. Femeia zbieră furioasă și începu să bată în ușă.

Ceva o făcea să se întrebe dacă nu cumva era de preferat indiferența care o caracterizase până acum.

— Vriess! îi strigă Christie celui din spatele lui. Vriess! Nu mai trage, omule! O să lovești pe unul dintre noi! încetează!

Vorbele lui reușiră să-l calmeze.

— La dracu', Christie, ticălosul ăla a ucis-o pe Annalee. Pe micuța Annalee.

— Da, omule, era o fată pe cinste, îmi pare rău.

Vriess tremura în spatele lui. Negrul spera că n-o să izbucnească în plâns. L-ar fi impresionat și pe el și era exact ce le mai lipsea. Deodată îl simți încordându-se.

— La dracu', Christie! Mergi mai departe, haide!

Negrul se întoarse exact la timp să vadă extraterestrul sărind din apă direct pe scară. Începuse să se cațere ca o maimuță. Doamne, știa să și meargă!

Christie începu să urce scara cât putea de repede.

— Fă ceva, îi strigă el lui Vriess.

— Mi s-a blocat arma, fir-ar să fie.

Christie încercă să tragă în extraterestru, dar nu prea avea cum, cu Vriess în spate. Gloanțele trecură peste capul monstrului și se loviră de peretele opus.

Extraterestrul se cățără mai sus și apoi se opri. Christie se uită la el. Căscase botul și scuipă spre ei un cocoloș de venin, ca o cobră scârboasă. Țintise perfect, direct în ochiul drept al negrului. Șocul și arsura cumplită erau atât de neașteptate încât Christie scoase un strigăt și alunecă de pe scară. Cei doi se prăbușiră spre animalul care-i aștepta. La un moment dat se opriră brusc și Christie își luă mâinile de pe față, încercând să se gândească și la altceva în afară de propria lui agonie. Vriess reușise să se prindă de scară, în cădere. Trunchiul infirmului era foarte puternic, mult mai puternic decât ai fi crezut, dar oare era suficient de puternic să-i susțină pe amândoi? încercând să se concentreze asupra situației limită în care se aflau și să uite de acidul care îi săpa ochiul, Christie își dădu seama că acum el devenise o povară pentru Vriess. Era jalnic.

Vriess reușise să se prindă cu o mână, dar Christie văzu cu ochiul sănătos că picioarele îi atârnau deasupra capului monstrului. Infirmul încercă să-i tragă în sus pe amândoi dar, în momentul acela, extraterestrul întinse mâna și-l apucă de picior pe negru. Christie gemu când simți scârboasa atingere. Știa ce însemna. Îl aștepta soarta lui Elgyn și a lui Hillard.

Extraterestrul începu să tragă. Avea o putere cât cinci oameni, poate chiar zece. Christie îl auzi pe Vriess gemând. Se agățase cu disperare de scară.

Christie își aminti deodată de Kawlang.

... când se aplecase asupra lui Vriess într-o mlaștină oribilă și văzuse schija înfiptă în coloana lui vertebrală. Parcă îl auzea și acum gemând:

— Pleacă de aici! Lasă-mă! O să muriți cu toții, dacă nu mă lăsați!

Dar Elgyn îl repezise:

— Mai taci dracului din gură, Vriess!

Și-i făcuse semn lui Christie. Își amintea că Hillard îl legase de spatele lui, în timp ce Johner bombănea:

— Dacă o să crăpăm cu toții din cauza ta, ticălosule, jur că n-o să ai liniște pe lumea cealaltă.

Aproape scăpaseră când nimeriseră într-o ambuscadă și Johner se alesese cu cicatricea pe care o avea pe față. Îl învinuia pe Vriess că rămăsese desfigurat și de atunci nu-l mai avea la inimă.

Dar acum Christie nu-și amintea decât că îi tot spunea:

— Vriess, să nu mori, omule. Trebuie să-mi păzești spatele. Ai grijă ce faci!

Ce repede mergea mintea când nu era timp de pierdut.

Extraterestrul îl trase din nou de picior, fără să depună prea mare efort. Negrul era convins că monstrul se juca cu ei. Vriess de-abia se mai ținea.

Acum este rândul meu să-ți păzesc spatele, se gândi Christie. *Dar cred că nu prea mai avem nici o șansă, amice. Ah, niciodată nu m-a durut ceva atât de rău!*

Extraterestrul îl trase și Vriess gemu. Christie simți cum mâinile partenerului lui erau gata să se desprindă.

Lui Johner nu-i veni să creadă când îl văzu pe Vriess apucându-se de scară și oprindu-le căderea. Fusese o mișcare uluitoare, dar se pare că infirmul și Christie nu mai aveau nici o șansă. Monstrul se juca cu ei. Johner citi groaza întipărită pe fața lui Vriess, în timp ce lupta pentru viața lui și a prietenului său.

Fără să stea pe gânduri, își luă arma. Apoi își prinse genunchii de scară, se lăsă pe spate și trase în capul monstrului. Gloanțele se înfipseră în țeasta solidă, oribilă. Timp de o fracțiune de secundă nu se auzi nimic, dar apoi capul arătării explodă împrăștiind sânge și țesuturi în toate părțile. Când atinse scara, începu să sfârâie, dar se pare că Vriess și Christie reușiseră să scape.

— Tc-am nimerit, ticălosule! strigă Johner și apoi începu să se cațere.

Dar, în momentul acela, se trezi față-n față cu ceva oribil. Fu cât pe ce să cadă pe spate când văzu pânza scârboasă, ca de păianjen, cu o creatură uriașă în mijloc.

Urlând, ridică din nou arma și trase, spulberând insecta. Apoi, când își dădu seama ce făcuse, se agăță de scară, tremurând din tot corpul.

— E mort? gemu Vriess, agățat de scară.

— Da, e mort toată ziua, îi răspunse Christie, torturat de durere.

Deși era sfâșiat de o durere insuportabilă, simțea animalul fără viață care atârna de piciorul lui. Nu avea cum să-l desprindă. Se clătina în gol. Vriess nu mai avea cum să reziste mult. Se aflau într-o situație limită.

Probabil că infirmul se uitase în jos și își dăduse seama ce se întâmplă.

— Ah, fir-ar să fie, murmură el.

Și camarazii lor de sus văzuseră mai mult ca sigur. Îl auzea pe Distephano înjurând și pe Ripley zbierând. Dar chiar dacă o porniseră spre ei, tot nu aveau cum să ajungă la timp. Christie știa ce avea de făcut.

Își scoase cuțitul din buzunarul de la piept.

— Nu, Christie, nu, fir-ar să fie! răsună urletul lui Ripley.

Ca să vezi, se gândi el, în timp ce băgă cuțitul sub sfoara care-l lega de Vriess. *Nu mi-am imaginat că știe cum mă cheamă.*

Vriess simți ce avea de gând prietenul lui.

— Christie, ce dracu'... Nu! Nuuuu!

Nu mai zbiera omule, păstrează-ți puterile, se gândi negrul, enervat. Era atât de slăbit de durere și de greutatea care-i atârna de picior,

încât de-abia avea putere să taie legăturile. Dar trebuia s-o facă. Altfel mureau amândoi. Închise ochii și făcu un ultim efort.

Își auzi numele strigat de toți când cedă funia. Christie și extraterestrul se prăbușiră în gol, lovindu-se de bare și țevi metalice, înainte să cadă în apă.

După ce scăpă de greutatea prietenului său și a monstrului, Vriess se prinse cu toată puterea de scară. Christie murise ca să-l salveze. Nu putea să renunțe. Ar însemna să-și bată joc de ajutorul lui. Deși se întreba ce rost avea să mai continue? Pieriseră atâția! Elgyn. Hillard. Call. Și acum, Christie.

Ah, Christie se jertfise pentru *el.* Îi era dator să trăiască. Să dea un sens sacrificiului său.

Urcă scara, cu un suprem efort de voință, plângând tot timpul.

Capitolul 11

Ripley se ghemuise în spațiul îngust din capul scării și se gândea ce era de făcut. Sacrificiul lui Christie, imediat după moartea lui Call, o zguduise. Dar nu avea timp de sentimente. Nu trebuia nici măcar să le recunoască prezența. Un al șaselea simț îi spunea că alt războinic extraterestru pornise spre ei, să ia locul celui ucis de Johner. Își concentră eforturile asupra consolei, încercând să deschidă ușile. Oare Wren sabotase comenzile?

Când își aminti de Wren, o apucă furia. Era mai mult ca sigur în drum spre *Betty.* Avea de gând să-i lase singuri cu extratereștrii.

Distephano și Purvis o urmăreau amândoi. O așteptau să găsească o soluție. Oftă agitată, întrebându-se de ce credeau că *ea*

deținea cheia problemelor lor. Oare când începuse să-i pese de ce gândeau *ei?*

Era clar că acum o considerau comandantul lor. Johner ajunsese în sfârșit în capul scărilor și cum o văzu, se grăbi s-o întrebe:

— Și acum, ce facem?

Dar, înainte să apuce să-i răspundă că ușa era încuiată și n-avea nici o soluție, o văzu deschizându-se. Ripley fu cât pe ce să-și piardă echilibrul. Se întoarse și își dădu seama că micuța consolă începuse să clipească.

Încremeniră cu toții în loc. Apoi ridicară armele la unison și le îndreptară spre ușă. Nici nu mai îndrăzneau să respire.

Oare Wren s-a răzgândit și s-a întors să ne ajute? se întrebă Ripley. Dar nu, era imposibil. Exista altă explicație, mult mai plauzibilă. *Să fi învățat* **ei** *să deschidă ușile? Cum de nu m-am gândit la asta?*

Era complet neînarmată și stătea rezemată de perete, așteptând. *Oare ce-o fi?*

Se uită la uși și își dădu seama că se scurgea apa pe sub prag. *Apă?... De unde?*

Apoi ușile se deschiseră în sfârșit și Ripley se zgâi la fel de uluită ca toți ceilalți.

Call? Imposibil!

Femeia era udă din cap până-n picioare. Dar în rest, părea în regulă. Nici măcar nu mai gâfâia. Se uită la fețele lor uluite și le spuse calmă:

— Pe aici.

Dar nimeni nu se urni din loc. Nu mai înțelegeau nimic. Parcă prinseseră rădăcini. Stăteau cu armele îndreptate spre ea, inutil.

— Haideți, îi îndemnă ea.

Reuși în sfârșit să-i trezească. Trecură pragul și ieșiră pe coridorul navei. Vriess ajunsese în sfârșit la ultima treaptă. Purvis și Distephano îl luară de brațe și-l traseră după ei. Pe hol, se sprijiniră de pereți, epuizați.

Infirmul o privea nedumerit pe Call.

— Mă bucur să te văd, scumpo! Eram *sigur* că ticălosul ăla ți-a venit de hac. Ești rănită?

Ea îi întinse mâna dar, spre mirarea lui, îi răspunse doar:

— Sunt bine.

Ripley se uită la fiecare în parte și citi aceeași întrebare care o obseda și pe ea, în ochii tuturor. Chiar și ai lui Vriess.

— Ai avut costum armat de protecție? o întrebă Distephano.

— Da, haideți, spuse Call.

Dar Ripley nu înghițea această explicație. O văzuse pe Call cu ochii ei căzând. Îi văzuse coastele dezgolite. Nu avusese nici un costum de protecție. Se îndreptă spre ea.

— Ai fost lovită direct în piept, îi spuse ea pe un ton blând. Te-am văzut cu ochii mei!

Call o privi sfidător.

— Nu am nimic!

Ripley o privi drept în ochi, în căutarea adevărului și fata nu rezistă privirii sale. Începu să-i tremure bărbia și, în cele din urmă, nu mai reuși să se stăpânească. Durul mecanic izbucni în lacrimi ca un copil răsfățat.

Femeia-clonă era impresionată. Puse mâinile pe vesta ei, cu blândețe, și o deschise. Fusese lovită într-adevăr în piept dar, în loc de sânge, oase și țesut pulmonar, rana scotea la iveală circuite electrice, organe artificiale, componente de memorie și cablaje sintetice.

— Ești robot! zise Ripley, uimită.

Această constatare îi trezi altă amintire. ***Prefer termenul de "ființă artificială".*** Închise ochii, epuizată.

— Fir-aș al dracului! murmură Johner. Micuța Annalee este plină de surprize.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise Ripley, mai mult pentru sine. Era prea exagerată și ținea neapărat să fie cât mai *umană.*

Nimeni nu este mai zelos ca un *Robot Umanoid.*

Distephano se apropiase. Examina lichidul albastru și alb care circula prin venele artificiale ale lui Call, în loc de sânge. Se împrăștiase peste pieptul și hainele ei, dar se pare că reușise să remedieze defecțiunea. Doar era în stare de funcțiune, evident.

— Credeam că ființele sintetice sunt logice și raționale, le spuse Johner. Dar asta e o psihopată!

Ripley se abținu cu greu să nu-și dea ochii peste cap, exasperată. Auzi cine se găsise să vorbească de psihopați!

— Este teroristă? se miră Purvis. Înseamnă că nu se află aici ca să ne protejeze.

Ripley încerca să găsească răspunsurile în ochii lui Call, dar femeia robot era impasibilă.

— Ești un robot din a doua generație, nu-i așa? zise Vriess dezamăgit.

Ripley nu înțelegea la ce se referă. Oare această a doua generației existase *înainte* sau după moartea ei?

— Lasă-mă-n pace, zise Call obosită, după ce reuși să-și stăpânească lacrimile.

Lacrimile ca lacrimile, dar ce făcea cu vocea? Proiectilul lui Wren îi afectase coardele vocale. Vorbea tărăgănat, cu o rezonanță ciudată, mecanică.

— Răspunde-mi, Call, insistă Vriess.

Considera probabil că merită un răspuns.

— Da, zise ea cu amărăciune.

— A doua generație? repetă Johner râzând. La dracu', asta explică multe.

Ripley nu cunoștea acest termen. Dar nici nu puse întrebări să se lămurească. Se mulțumi doar să asculte și să aștepte.

— Ești un Auton, nu-i așa? o întrebă Distephano.

Părea foarte interesat, pe bună dreptate. Nu uitase, mai mult ca sigur, că acest robot îi salvase viața la popotă, când Johner l-ar fi ucis

bucuros, fără să stea pe gânduri.

Iar acum soldatul remarcase probabil nedumerirea zugrăvită pe fața lui Ripley, pentru că se grăbi să-i explice.

— Este vorba de roboți proiectați *de roboți.* Erau dotați cu principii etice și emoționale la cel mai înalt nivel. Trebuiau să revitalizeze industria sintetică. Dar, în loc s-o revitalizeze, au îngropat-o definitiv.

Ripley se uită peste umăr la Call. Îi amintea de Bishop. Apoi se gândi la Ash. Acum înțelegea.

— Erau prea buni.

Distephano încuviință din cap.

— Nu le plăcea să li se spună ce să facă. Guvernul a ordonat să fie *lichidați.* A fost un masacru de nedescris, zise el vădit impresionat. S-a zvonit că au scăpat câțiva, dar nu mi-am imaginat că o să întâlnesc vreodată pe vreunul din ei.

Ripley îl studia pe furiș pe Vriess. Părea trist, dezamăgit, distrus, ca un om care pierduse tot.

Purvis se uita nervos de la unul la altul.

— Minunat, deci ne-am lămurit. Este un robot! Acum putem pleca?

Cuvintele lui dure erau exact ceea ce aveau nevoie ca să se trezească la realitate.

— Cât mai avem până aterizăm? îl întrebă Johner pe soldat.

— Mai puțin de două ore, îi răspunse Distephano.

— Și ne-am abătut de la traseul nostru. Ar fi cazul s-o luăm din loc, bombăni Johner.

Call se întorsese cu spatele, probabil ca să mai repare câte ceva în pieptul ei. Bărbații începuseră să vorbească toți odată, întrerupându-se reciproc. Ripley îi studia, simțind unitatea grupului. Doar ea și Call erau niște intruse. Nu aveau cum să se integreze.

Își amintea că fata-robot îi dăduse aruncătorul de flăcări în laboratorul cu clone.

Vriess se uita acum spre Call. Părea îngândurat, dezamăgit. Îl auzi murmurând dezgustat:

— Isuse!

— Ar fi bine să-i aduci cheia și șurubelnița. Poate are nevoie de un schimb de ulei. Nu-mi vine să cred că era cât pe ce să mă regulez cu fierătania asta!

Vriess îl privi disprețuitor:

— De parcă ar fi fost prima oară când te-ai fi regulat cu un robot!

Mărul discordiei începea să-și facă efectul. Gândeau individual din nou, nu mai erau un tot unitar. Ripley nu voia să-și asume conducerea grupului, dar se pare că nu avea încotro. Christie murise. Așa că făcu un pas înainte și zise:

— Unde ne aflăm exact, Distephano?

— Pe puntea superioară, zise el. Lângă magazii. Capela este aici, mai sus.

— Putem ajunge la nava lor de aici?

— Este la câteva nivele mai jos, îi răspunse el. Da, se poate.

— Și dacă dragul nostru doctor ajunge la *Betty* înaintea noastră?

— La toți dracii! înjură Vriess.

Ripley se uită la soldat.

— Nu există și alt traseu? Mai rapid?

Distephano se gândi un timp, înainte să-i răspundă.

— Ba da, prin perete. Va trebui să deblocăm ușa. O să ne ia ceva timp.

Se uită în jos la Vriess.

— Ai sculele la tine?

Acum își amintiră toți de scaunul abandonat.

Vriess clătină din cap.

— Da, scule am. Dar n-am lampă de gaz.

— Atunci o să dărâmăm ușa și gata! exclamă Johner.

Distephano făcu semn spre tavan.

— Suntem în partea superioară a acestui puț. Există un coridor exterior.

— Dacă Wren ajunge la computer, ne termină, zise Ripley.

Sunt convinsă că nu ar ezita nici o clipă s-o facă.

— Trebuie să găsim un terminal, le sugeră Johner.

— Nu este nici o consolă la acest nivel, le explică Distephano. Ar trebui să ne întoarcem.

Să ne întoarcem? gândi Ripley și spuse cu glas tare:

— Este imposibil.

Soldatul oftă scârbit.

— Și oricum, nu am codurile de acces ale lui Wren.

Mai rău de atât nu se putea! Ripley își trecu mâna prin păr, încercând să găsească o soluție. După un timp se întoarse spre Call care stătea de-o parte, meșterind în cavitatea ei toracică. Făcu un pas spre ea.

— Call!

Robotul nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o. Când vorbi, vocea părea mai clară.

— Nu, nu se poate.

Johner se grăbi să intervină.

— Prostii! Bineînțeles că o s-o folosim drept terminal!

— Bineînțeles, murmură Vriess. Ai dreptate. Doar ești un nou model de android. Poți să accesezi computerul principal prin comandă de la distanță.

Call clătină din cap hotărâtă, fără să-i privească.

— Nu pot. Mi-am ars modemul. Toți am suferit aceeași defecțiune.

Dar Vriess insistă, aplecându-se spre ea.

— Doar știi că poți să-l accesezi manual, zise el.

Îi vorbea din nou pe un ton blând. Glasul lui îi atinsese probabil o coardă sensibilă, pentru că fata-robot ridică în sfârșit capul și se uită la fiecare în parte. Fața ei expresivă, atât de umană, zugrăvea

disprețul, furia, revolta. Știa că nu avea de ales. Ripley regreta că fusese nevoită să recurgă la această soluție.

Dar nici unul dintre noi nu mai are de ales acum, se gândi ea.

— În capelă sunt porturi de acces, zise Distephano pe un ton sec.

Ripley puse o mână pe umărul robotului.

— Haide, o îndemnă ea cu blândețe.

Apoi își dădu seama că se zgâiau toți la ele, așa că se uită peste umeri și le ordonă.

— Dărâmați mai repede zidul ăla!

Se apucară imediat de lucru, de parcă le-ar fi pus foc sub tălpi.

Când Ripley și Call intrară în micuța capelă, femeia-robot se întrebă cât de mult se schimbase clona și cum se va reflecta această schimbare asupra ei. Chiar și după ce distrusese laboratorul cu clone, Ripley rămăsese la fel de rece și distantă. Cel puțin Call așa avea impresia. Dar era evident că toate dificultățile prin care trecuseră — când înotaseră împreună, când escaladaseră puțul — își puseseră amprenta asupra ei. Poate că acele experiențe o treziseră pe adevărata Ripley. Poate că această femeie-clonă care se luptase din greu să distrugă extratereștrii era acum o ființă umană în întregime.

Renăscuse exact la timp să-și salveze semenii.

Cel puțin ea avea pe cine să salveze, se gândi Call cu amărăciune, amintindu-și privirea lui Vriess când îi văzuse rana. I se întipărise pe veci în minte. *Bietul Vriess. A pierdut absolut totul. Pe toți cei la care ținea. Inclusiv pe mine. N-o să mă mai privească niciodată cu aceiași ochi.* Faptul că pierduse prietenia lui o durea mai mult decât ar fi crezut.

Ah, Ripley, își spuse ea, *ți-era mult mai bine când nu-ți păsa de nimic. Ce n-aș da să găsesc acele conexiuni emoționale înăuntrul meu și să le întrerup!* Dar fusese programată să aibă *reacții emoționale umane.* Cuvinte mari, care explicau durerea unui suflet de robot.

Se uită de jur-împrejur. Era o capelă clasică, curată și mică. Avea un altar cu o varietate de simboluri religioase: Steaua lui David, o cruce simplă de argint, un steag verde cu o semilună și, culmea, porumbelul alb al păcii. Acest simbol aici, la bordul unei nave militare al cărei unic scop era crearea celor mai ucigătoare arme biologice închipuite vreodată, era de-a dreptul ridicol.

Singurul simbol religios care lipsește este un microcircuit de computer din care să iasă raze divine, pentru cei ca Wren și Perez, care slăvesc tehnologia.

În spatele micului altar era o fereastră falsă din vitralii, prinse de perete și iluminată. Probabil că ultimul serviciu religios ținut aici fusese creștin, pentru că în fața vitraliului trona o cruce. Call se închină, fără să gândească.

Ripley clipi din ochi, mirată.

— Ai fost programată pentru asta?

Call o privi cu amărăciune. *Nu, nu am fost programată pentru asta, dar am un creier cu care să judec. Așa că am studiat subiectul și am ajuns la concluzia că sunt o* ***credincioasă.*** *Dar nu are nici un rost să discut despre asta cu tine. Trăiești de prea puțin timp ca să poți înțelege filozofia.*

Dar se simți imediat vinovată. Cine era ea să disprețuiască o ființă umană? O ființă cu un suflet *adevărat!* După ce o să fie lichidată, pentru ea nu va exista altă viață. Nu se deosebea cu nimic de un bec în această privință!

Call se uită la șirurile de bănci și găsi o Biblie. O scoase și acționă dispozitivul electronic de deschidere. Sub coperta de piele falsă era un mic ecran pe care scria: "BIBLIA SFÂNTĂ: APĂSAȚI TASTA START". Call atinse ecranul cu pioșenie, gândindu-se câtă alinare îi aduseseră cuvintele din această carte după ce i se spusese de misiunea asta și o acceptase, indiferent de riscurile pe care le implica.

Deși merg în valea întunericului, nu o să mă tem de rău. Pentru că o să găsesc alinare în Tine...

Ripley se apropie de ea.

— Nu mă obliga să fac asta, murmură ea, pe un ton nesigur.

— O să te oblig, dacă va fi nevoie, îi răspunse Ripley.

Vorbeau încet, așa cum se cădea într-o biserică. Call cuteză să se uite în ochii clonei. Iar înțelegerea pe care o citi în privirile ei o impresiona.

— Nu vreau să pătrund în computerul navei. Nu mă simt în stare.

Voia de fapt să-i spună că: *M-am prefăcut atâta timp că sunt om, toți mă consideră o femeie în carne și oase de atâta vreme, încât* ***nu mai știu*** *cum este să fii robot! Iar acest lucru o să-mi amintească. O să mă facă să mă simt din nou o mașinărie! Și nu cred că o să rezist.*

Ripley o apucă de mână, hotărâtă. Iar Call își dădu seama șocată că *arăta* în sfârșit ca o ființă umană, ca *adevărata* Ellen Ripley, care murise în urmă cu două sute de ani.

— Încearcă să treci peste starea asta, o rugă ea pe un ton blând.

Apoi adăugă ceva care o aduse la realitate pe Call, în ciuda avariei suferite și a senzațiilor cumplite pe care le trăia.

— *Ești singura care poate arunca în aer această navă.* Înainte să ajungă pe Pământ. Ucide extratereștrii. Ucide-i pe toți.

Era exact îndemnul de care avea nevoie Call, pentru că reprezenta scopul misiunii ei, motivul pentru care fusese trimisă aici.

— Dar lasă-ne suficient timp să părăsim nava, adăugă Ripley.

Iată de ce ai supraviețuit și i-ai înfrânt întotdeauna, își dădu seama Call. *Datorită hotărârii tale. Să fie o calitate genetică sau dobândită? Oricum, nu contează. Tu ești cu adevărat* ***Ripley.***

Call încuviință din cap. Simțea că femeia îi insuflase forța și atributele ei umane. Își trase mâneca, găsi o aluniță și apăsă pe ea. După ce se deschise capacul, luă cablul de la Ripley și-l conectă. Apoi așteptă să se realizeze conexiunile automate. La început nu se întâmplă nimic. *Oare extratereștrii reușiseră să saboteze computerul*

principal? Nu, imposibil. Își înclină capul într-o parte, atentă la cea mai mică senzație.

— Fir-ar să fie, murmură ea.

— Nimic? o întrebă Ripley, îngrijorată.

— Stai puțin...

Totul se produse brusc, pe neașteptate,

Acum era Annalee Call, un robot umanoid avariat și, după numai câteva clipe, se substitui computerului navei *Auriga.* Pătrundea tot mai adânc înăuntrul ei. Și culmea era că nu-i păsa. Această experiență era la fel de impersonală ca memoria de bază a lui Annalee Call creată în fabrica de roboți. După ce i se *implantaseră* sentimente și principii etice, fusese *învățată* să se folosească de ele, ca un copil nou-născut. Dar în cazul navei, nu se confrunta cu asemenea situație. Aici era vorba doar de situații clare, lipsite de echivoc. De găsirea soluțiilor adecvate. Invazia extratereștrilor era de exemplu o problemă care trebuia rezolvată. Deocamdată, acesta era principalul ei scop.

Devenise *Auriga,* deci știa tot, vedea tot și auzea tot. Se putea vedea pe ea însăși, pe Annalee, stând alături de Ripley în capelă. Call semăna cu o păpușă părăsită, cu ochii larg deschiși și pupilele dilatate. Iar Ripley părea îngrijorată.

O impresiona faptul că acestei femei, acestei ființe umane îi păsa de ea. Bineînțeles, Ripley nu era o *ființă umană.* Dar nu, creierul ei respingea această noțiune. Ripley era o ființă umană în adevăratul înțeles al cuvântului. Sângele, unghiile, capacitatea ei de a respira sub apă, toate astea nu însemnau nimic. Ripley era o ființă umană, care suferea pentru Call. Nava va trebui să țină cont de acest lucru.

Între timp, culegea toate informațiile, dornică să știe *tot.*

— Ce se întâmplă, Call? o întrebă Ripley.

Nava răspunse imediat. Ripley nu avea nici un cod de acces, dar Call trecu peste acest lucru și începu să-i spună *tot,* cât de repede putea.

— Sectorul șapte și sectorul trei sunt avariate. Sectorul nouă este instabil. Motoarele funcționează cu o capacitate de optzeci și șase la sută. Mai sunt patruzeci și șase de minute până la aterizarea pe Pământ.

Erau atâtea informații de comunicat, încât începu să vorbească din ce în ce mai repede.

În cele din urmă, Ripley îi atinse brațul și căldura acestei atingeri umane o făcu să tresară pe ea, care era în același timp *Auriga.*

— Ia-o ușor, Call. Acum poți să te întorci?

Robotul clipi, separându-se de sistemul de informații al navei și redeveni Call, un android avariat.

— S-a consumat prea multă energie, îi spuse ea lui Ripley. Nu pot să stabilesc masa critică. Nu pot să arunc nava în aer.

Îi reveniseră sentimentele și erau îngrozitor de triste.

Ripley o urmărea atentă.

— Atunci fă-o să se zdrobească de o planetă.

În timp ce toți lucrau febril la deschiderea ușii, coordonați de Vriess, care n-avea însă chef de nimic, Larry Purvis încercă să nu se gândească la circumstanțele bizare care-l aduseseră în această situație. Fiindcă simțea că, dacă s-ar gândi, l-ar apuca o furie greu de controlat față de toți cei de lângă el. Era culmea ironiei că salvarea lui depindea tocmai de cei care-l răpiseră, dar aceasta era realitatea. Iar Purvis era un om realist.

Muncea mai mult decât muncise vreodată în viața lui și încerca să nu se gândească la nimic. Băgă o bară de fier în colțul ușii și se lăsă cu toată greutatea pe ea, încercând s-o deschidă.

Dar, în momentul acela, o durere ascuțită în abdomen îl făcu să-și ducă mâna la piept. Ceilalți se opriră imediat. În ciuda durerii, Purvis era perfect conștient că Johner și Distephano îndreptaseră armele spre el.

Nu! Nu, nu se poate să sfârșesc așa, atât de inutil, atât de fără rost! NU!

Strânse din dinți și durerea dispăru la fel de repede cum venise. Inspiră adânc de câteva ori. Gata, se liniștise. Din cauza nervilor, probabil. A stresului. Da, asta trebuia să fie.

Le zâmbi celorlalți care-l priveau fix.

— Mă simt bine, n-am nimic.

Dădu din cap viguros, ca și când ar fi putut să-i convingă cu această falsă veselie. Lăsară armele jos și se apucă din nou de lucru. Dar Purvis știa că-l urmăreau cu coada ochiului.

Ripley se uita la Call care se conectase din nou. I se dilatase pupilele. Mai întâi la un ochi și apoi la celălalt.

— Cota solului s-a recalibrat. Noua destinație este șapte-șaizeci patru-trei. Cuadrant nelocuit. S-a deconectat sistemul de frânare crește accelerația. Patruzeci și trei de minune, opt secunde până la impact.

— Încearcă să ne cureți traseul până la *Betty*, îi reaminti Ripley Și s-o pui în funcțiune.

Call clipi o dată, ca să-i arate femeii-clonă că înțelesese și apoi căzu din nou în transă.

Auriga verifică toate coridoarele de pe traseul către nava cea mică. Deschise patru uși, să-și croiască drum până la ea. La bordul lui *Betty*, neoanele erau aprinse, indicatoarele și ecranele luminate, motoarele se puseseră în funcțiune. Vasul pirat inițiase propriul său program de încălzire.

Nava îi comunică lui Ripley, prin intermediul lui Call.

— *Betty* a început să tragă combustibil din rezervoare. Pe *Auriga* se sesizează mișcare între subnivelele șase și nouă. Sistemul video nu

mai funcționează. Imagine parțială în rezervorul de reziduuri, prezență neautorizată.

— Neautorizată? întrebă Ripley.

— Ne-umană, specifică robotul.

— Câți? întrebă Ripley îngrijorată.

— O clipă, îi răspunse *Auriga* prin glasul lui Call. Cineva operează consola patruzeci și cinci. Amprenta de identitate...

Call clipi și se întoarse din nou spre Ripley.

— Este Wren, spuse ea, cu propriul glas. Aproape a ajuns la bordul lui *Betty.*

Ripley ridică din sprâncene. Apoi i se adresă fetei-robot, imitând tonul poruncitor, arogant al lui Wren:

— Ei, ce părere ai de asta?

Doctorul Mason Wren ajunse la altă ușă încuiată. Ușile astea îl încetineau. Noroc cu codurile lui de acces ultrasecrete. În momentul de față era la numai cinci uși depărtare de *Betty.* De îndată ce va ajunge la bordul vasului pirat, se va folosi de datele pe care le deținea despre *Auriga* și de codurile sale de acces la computerul principal, pentru a comanda nava cea mare din exterior. O s-o oprească și o s-o înscrie pe o orbită sigură, în jurul celei mai apropiate planete. De îndată ce va stabiliza situația, va lua legătură cu ofițeri superiori, care-i vor trimite cele necesare pentru reparații și trupe pentru a distruge extratereștrii. Pe urmă, își va relua cercetările și va crea mai multe specimene ca oricând.

Dar toate la rândul lor. Acum, cel mai important lucru era să ajungă la bordul lui *Betty* și s-o desprindă de nava cea mare.

Regreta că o s-o piardă pe clona Ripley, dar bine că avusese cel puțin ocazia s-o studieze un timp. Oricum, o să aibă destule specimene extraterestre, așa că nu va mai fi nevoie s-o cloneze din nou. Deși ar putea s-o facă oricând. Avea destule mostre din trupul

ei, păstrate la gheață. De aici înainte va fi foarte simplu să cloneze sute de Ripley, cu câte o matcă înăuntru.

Wren stătea în fața ușii încuiate și introducea codul de acees. Ledurile de pe telecomanda sa clipiră pentru câteva secunde și apoi lumina roșie care semnifica "închis" se schimbă în verde.

Vocea *Tatălui* anunță:

— Codul de urgență este validat.

Ușa uriașă începu să se ridice. Wren se uită în jur nervos, atent la activitatea extratereștrilor. Acum era atât de aproape.

Dar, la câțiva centimetri de podea, ușa încremeni în loc. Un om adult nu se putea strecura prin spațiul acela. Wren se încruntă și introduse din nou codul. Dar de data aceasta nu-i mai răspunse *Tatăl.*

Tocmai se pregătea să repete codul, când rămase brusc în beznă. Era în beznă. Doar luminile de urgență sclipeau slab. Simțea cum se albește la față. I se pusese un nod în gât. Își umezi buzele uscate și zise încet:

— *Tată,* îți cer să reîncarci sistemele cu vectorul patru-cinci.

Dar nu primi nici un răspuns. Domnea o liniște mormântală.

Începu să transpire, deși îl lua cu frig. *Oare era opera extratereștrilor? Puteau provoca o avarie atât de extinsă sau computerul căzuse complet?*

— *Tată,* îți cer să localizezi pierderea de energie.

Nimic.

— Ce faci, *Tată?*

Vocea care răsună în difuzoarele computerului era tânără și feminină.

— *Tatăl* a murit, dobitocule!

O recunoscu imediat. Era glasul teroristei aceleia micuțe, Call, pe care o găsise în celula lui Ripley. Se întoarse să se uite după ea.

Dar vocea ei venea de pretutindeni, așa cum venise întotdeauna cea a *Tatălui.*

Ușa pe care încercase s-o deschidă, se închise la loc, cât pe ce să-i prindă degetele de la picioare. Încuietorile se blocară cu un clinchet final, irevocabil. Wren rămase pe loc, uluit. Nava se transformase deodată în dușmanul lui.

În spatele lui se deschise altă ușă. Vedea luminile de urgență pulsând către el, ca o săgeată. Fir-ar să fie. Era exact ușa care nu trebuia. Pe *acolo* nu avea cum să ajungă la bordul lui *Betty.*

Glasul lui Call răsuna în toată nava.

— Intrus la nivelul unu. Intrus la nivelul unu. Toți extratereștrii sunt invitați să se îndrepte către nivelul unu. Doctorul Wren este acolo.

Wren gemu îngrozit și apoi o rupse la fugă pe coridor.

Ripley o văzu pe Call deconectându-se.

— Îmi place cum te-ai descurcat.

Dar robotul îi evită privirile.

— Sper să fie bine.

I se dereglase din nou vocea. Avea aceeași rezonanță mecanică.

— Fir-ar să fie!

Își băgă mâna în cavitatea toracică, încercând s-o regleze.

Ripley se apropie de ea, gata s-o ajute.

— Ia să vedem...

Dar Call se trase repede la o parte.

— Nu mă atinge.

Ripley se îndepărtă jignită. Nu-i plăcea să fie respinsă.

— Probabil că ți se pare nostim, bombăni Call.

Nu reușise încă să-și aranjeze vocea. Înălță capul și se uită sfidătoare în ochii lui Ripley.

Femeia-clonă oftă obosită.

— Da, însă, în ultima vreme multe lucruri au început să mi se pară nostime, deși nu sunt deloc.

Call se încruntă furioasă.

— De ce mai trăiești? Cum *suporți?* Cum *te* suporți?

Vocea ei mecanică suna din ce în ce mai bizar.

Ripley ridică din umeri.

— Nu prea am de ales.

Niciodată nu prea avusese de ales. De când se trezise din somnul criogenic la bordul navei *Nostromo.* Call își concentră din nou atenția asupra ei, încercând să-și regleze mecanismul vocal.

— Cel puțin, o parte din tine este umană, zis ea. În schimb eu... La dracu', uită-te la mine!

Ripley se uită la gaura din piept, la încâlceala de fire din care curgeau un lichid alb, lipicios. Această imagine i se părea atât de familiară! Îi amintea de Bishop, de curajul, de profunda lui *umanitate.*

— Sunt dezgustătoare, se plânse Call, distrusă.

I se îneca vocea. Părea ciudată, ca o înregistrare proastă. Ripley știa că problema era de ordin mecanic, deși aducea mai mult a disperare.

— De ce nu ai fost distrusă o dată cu ceilalți? o întrebă Ripley.

— Ca să te ucid pe *tine,* ai uitat? îi spuse Call, fără ocolișuri.

Se opri o clipă și apoi își văzu mai departe de reparații.

— Înainte de ordinul de lichidare, înainte să ne sune ceasul, am accesat computerul principal al *Ministerului Apărării.* Și am găsit toate misiunile secrete, odioase. Inclusiv aceasta. Planurile, Perez, extratereștrii, tu... Chiar și proiectul prin care se propunea angajarea echipajului de pe *Betty.* Mi-am dat seama că va fi sfârșitul lor, dacă vor reuși.

Vocea îi revenise la normal.

— Sfârșitul Omenirii.

Ripley începu să zâmbească. Toată această situație i se părea teribil de nostimă.

— De ce-ți pasă ce se întâmplă cu *ei!*

— Pentru că așa sunt *programată,* pufni Call.

Ripley pufni în râs.

— Ești programată sa fii o ticăloasă? Ești noul model de ticăloși pe care l-au lansat pe piață?

Call zâmbi și ea fără să vrea și apoi râse, laolaltă cu Ripley. Dar redeveni brusc serioasă. Când vorbi, își dezvălui pasiunea pe care avusese grijă s-o ascundă până acum.

— Nu puteam să-i las să se anihileze, îi spuse ea lui Ripley. Ți se pare logic? Înțelegi?

— Am înțeles cândva.

Se uită de jur-împrejur în capelă. Vedea cu ochii minții crâmpeie de fețe, nume și evenimente.

— Am încercat să salvez... oameni, dar n-am reușit. Era o fetiță. O fetiță blondă. Visa urât. Am încercat s-o ajut, dar a murit. Nu-mi amintesc cum o chema.

Call o bătu pe mână împăciutor și apoi se desprinse de ea. În momentul acela intră Distephano.

— Cred că am reușit să dărâmăm zidul.

— Bun, spuse Ripley.

După ce ieși din capelă, cele două femei îl urmară.

— Visezi? o întrebă Ripley, curioasă.

— Am... procesori neurali care...

Se opri și o luă de la început.

— Da, visez.

— Când dorm, spuse Ripley închizând ochii, îi visez pe ***ei.*** În fiecare noapte. Am senzația că sunt lângă mine. În mine.

Își amintea de fetița care spunea: ***Nu vreau să dorm. Am vise înspăimântătoare.***

— Înainte mă temeam să visez, dar acum nu mă mai tem.

— De ce? o întrebă Call.

Ripley se uită pentru o clipă la vitraliul ușii.

— Pentru că, indiferent cât de oribile sunt visele, **când** mă trezesc, este și mai rău.

Ripley se întreba ce ființă supremă asculta rugăciunile unui robot și apoi se gândi dacă le-ar asculta și pe cele ale unei clone?

Ieșiră în liniște din capelă. Peste câteva clipe, răsună vocea computerului, programat acum definitiv după glasul lui Call.

— Sistemele de ventilație s-au stabilizat. Oxigenul este în proporție de patruzeci și trei la sută.

Call părea surprinsă.

— Este vocea *mea?*

Ripley încuviință din cap.

— Navele ar trebui să fie oricum de genul feminin.

Capitolul 12

Străbăteau holurile în grabă, atenți la cea mai mică mișcare. Johner era în frunte, Distephano și Call îl cărau pe Vriess, Purvis îi urma și Ripley încheia șirul.

Ripley îl auzi pe Distephano spunându-le:

— Mai avem puțin.

— Doamne ce obosit sunt, oftă Purvis.

— Nu-i nimic, o să ne odihnim destul pe lumea cealaltă, pufni Johner nervos.

În momentul acelea, Ripley simți ceva sub picior. Se opri și se uită în jos. I se lipise un gel de talpă. Și ceilalți călcaseră peste el.

Încercă să se abțină dar, în cele din urmă, se aplecă și-l atinse cu degetul. Da, provenea de la *ei.* Purvis înălță privirile.

— E de rău, nu-i așa?

Ripley se uită înapoi, de unde veniseră și apoi înainte.

— Probabil că suntem aproape de cuib.

Știa instinctiv că extratereștrii se adunaseră acolo, deși nu-și explica de ce sau cum știa.

— Înseamnă că trebuie s-o luăm prin altă parte, zise Vriess, nerăbdător.

— Doar pe aici se poate merge, spuse Distephano.

Johner se chircise de frică.

— *Nu!* Eu unul nu o iau pe aici.

— Soldatul are dreptate, interveni Call, calmă. Am studiat nava. Ori mergem mai departe, ori ne întoarcem înapoi.

— Am putea să ne întoarcem, le sugeră Vriess.

— Nu avem timp, îi spuse Call, la fel de calmă și apoi se uită la Ripley.

— Mai avem aproape nouăzeci de minute, insistă Johner.

Femeia-robot se opri și clătină din cap.

— Nu mai avem.

— Ce vrei să spui? o întrebă Distephano.

Johner remarcă schimbul de priviri dintre ele și fu cât pe ce să explodeze de furie.

— Ce ai **făcut,** robotule?

— Las-o baltă! îi spuse ea.

Dar Johner nu mai putea fi domolit. Făcu un pas înainte și o amenință cu degetul pe Ripley.

— Dacă vrei să mori aici, cu frățiorii și surioarele tale, n-ai decât. Dar eu am de gând să supraviețuiesc și dacă **această** mașinărie de plastic încurcă lucrurile, am s-o ucid.

Se întoarse repede spre Call.

— **Te ucid,** ai auzit, sau vrei să...

Ripley se repezi la el, înainte să termine ce avea de spus. Întinse o mână și-i apucă limba, iar cu cealaltă îl prinse de bărbie. Încremeni, incapabil să se miște sau să vorbească. Ripley își lipise fața de mutra lui hidoasă.

— Ar fi bună de colier, zise ea și apoi îi dădu drumul.

Johner amuți. Pe urmă, Ripley se întoarse spre Distephano.

— Cât mai avem până la navă?

— Vreo sută de metri, zise soldatul.

Priviră cu toții înainte. Coridorul părea gol, dar...

— Deci, ce facem? îi întrebă Vriess, obosit.

Se uitară unul la altul. Era clar că *nu aveau de ales* nici de această dată. Fără să scoată o vorbă, Call și Distephano îl luară pe Vriess și o rupseră toți la fugă, cât îi țineau picioarele. Era singurul lucru care le rămăsese de făcut.

Ripley încheia șirul. Alerga la fel ca ceilalți și se uita din când în când în urmă. Apoi își *dădu seama* deodată. ***Ei.*** Erau în ochii ei. În creierul ci. ***Ei.*** Veneau după ea. Se clătină. Încercă să țină pasul, dar îi era imposibil. Căzu într-un genunchi.

Call îl dăduse probabil pe Vriess în seama lui Purvis, pentru că apăru pe neașteptate lângă ea și începu s-o scuture.

— Ripley? Ripley? Ce s-a întâmplat?

Bâzâitul insuportabil de insectă din mintea lui Ripley o făcea să nu audă ce-i spunea. Clătină din cap, își duse mâinile la urechi și se strâmbă de durere.

Încercă s-o prevină.

— E o greșeală... o greșeală...

— Ripley! zbieră Call.

— Îi aud, gemu clona, gata să izbucnească în plâns.

Durerea și dezamăgirea o copleșeau. Își pierdea propriul eu, propria identitate, umanitatea... Extratereștrii o copleșeau.

— Stupul... Sunt aproape. Suntem exact deasupra stupului.

Erau atât de concentrate amândouă încât nici una din ele nu văzu ieșind un cui din podea, lângă piciorul lui Ripley.

— Îi aud, gemu Ripley. Sunt aproape... atât de aproape...

— Isuse! exclamă Call, trăgând-o de mânecă. Vino!

Dar Ripley încremenise în loc. Era prea îndurerată, prea îngrozită ca să se miște.

— Îi aud... Matca!

Al doilea cui ieși din podea, tot fără să-l observe nimeni.

— Ce auzi?

Ripley își dădu seama vag că robotul nu cunoștea amănunte despre structura familială a extratereștrilor. Și acum nu era în stare să-i dea detaliile necesare.

Deodată, clona sesiză pericolul când auzi ceva mișcându-se sub ea. Se uită în jos și văzu mâna unui extraterestru sfâșiind suprafața pe care stăteau.

Ripley simți cum îi fuge podeaua de sub picioare, se clătină și apoi se prăbuși. Vru să se prindă de margine, o văzu pe Call care încerca s-o ajute, dar era prea târziu.

Call fu cât pe ce să cadă cu capul în jos în gaura care se căscase în podea, când se întinsese după clonă.

— Ripley! zbieră ea în întunericul de sub podea. RIPLEY!

— Ce dracu' s-a întâmplat? zise Johner, venind în fugă spre ea.

— Nu știu! Nu știu! exclamă robotul.

Vriess se târî până la gaură și o apucă de cămașă.

— O să cazi, Annalee!

Nu sesiză îngrijorarea din glasul lui. Era concentrată asupra unui singur lucru: gaura neagră în care dispăruse Ripley.

— Ține, îi spuse Distephano, întinzându-i o lanternă.

Se aplecă din nou, dar nu văzu decât o sclipire îndepărtată. Se auzea ceva, dar nu era Ripley.

Call aprinse lanterna și descoperi o adevărată imagine de iad. La început, crezu că e o groapă fără fund, plină cu șerpi, un cuib de vipere, dar apoi își dădu seama că tot ce vedea, toate acele părți întunecate, sclipitoare, în mișcare le aparțineau ***lor.*** Extratereștrilor. Erau cu miile. Lucrau împreună, spate în spate. Cozile, capetele,

brațele sclipeau și se mișcau ca niște șerpi încolăciți la lumina lanternei ei.

Și în mijlocul acelei mase hidoase și lipicioase era Ripley, întinsă pe spate, cu brațele răstignite. Îi amintea de crucea din capelă și clipi din ochi ca să-și alunge gândul. Fu cât pe ce s-o strige, când îi văzu ochii largi deschiși, dar apoi își dădu seama că Ripley nu o vedea. Pentru că vedea un singur lucru: viitorul ei.

În timp ce Call și ceilalți se uitau îngroziți în groapă, Ripley începu să se scufunde încet, ca într-un nisip mișcător, în masa de trupuri mișcătoare, extraterestre.

Până dispăru complet sub ființele care puseseră în sfârșit stăpânire pe ea.

La început, Ripley se simți șocată, apoi îngrozită și în cele din urmă îngrețoșată când aterizâ în mijlocul masei fremătânde de extratereștri. Pe urmă se dezlănțui o panică fără margini când începură să se miște o dată cu ea, s-o îmbrățișeze, s-o accepte printre ei. Dar, peste puțin timp, acea parte din ea care nu era adevărata Ripley începu să-și facă simțită prezența tot mai mult. În timp ce căldura trupurilor lor o înconjura, în timp ce se scufunda, o învăluia o letargie atotcuprinzătoare.

I se închiseră ochii și adormi. Și în momentul acela simți cum intră în lumea lor.

Începu să tânjească după căldura aburindă a creșei, după forța și siguranța speciei ei. În tot acest timp fusese apăsată de singurătatea individualității ei. Doar în somn putea să li se alăture, să se bucure de ei. Venise exact la momentul potrivit. Construiseră creșa. Era timpul să treacă de partea celorlalți războinici și să servească matca. Doar pentru asta trăia...

În somnul ei, războinicul Ripley dădu din coadă, transmițând tuturor tot ce gândea, plănuia și simțea față de matca ei. Iar matca îi transmitea iubirea și încuviințarea ei. În curând, va avea nevoie de ea.

Call simți o umezeală pe obraji și își dădu seama că dispozitivul lacrimar funcționa încă. Era zdrobită, înfrântă. O durea mai rău decât atunci când fusese împușcată.

Oare tot curajul lui Ripley, toată lupta ei de a-și redobândi latura umană, propriul eu, fuseseră în zadar? Și dacă așa era, ce mai putea face un robot avariat?

Războinicul se deplasă către căldura aburindă a creșei. Spre forța și siguranța speciei sale. Nu-l mai apăsa singurătatea individualității sale. Fusese onorat de matcă, ales datorită inteligenței sale. Fusese primul care scăpase, care-i eliberase pe ceilalți pentru a captura primii Oameni, prima hrană. De aceea fusese ales să servească din nou matca. O dusese pe Ripley departe de pradă și acum o conducea prin cuib, către creșă.

Aici, unde-și construiseră creșa perfectă, erau destui războinici care s-o protejeze. Acești oameni jalnici și blegi așteptau să fie dați ca hrană tinerei mătci și să servească drept gazde pentru zămislirea noii generații. Mai era puțin până atunci.

Dar războinicul era împovărat de amintiri. Vedea cu ochii minții un haos cumplit. Războinicii zbierau și mureau. Izbucnise focul. Și Ripley stătea neclintită cu propriul ei pui în brațe. Provocase moarte și distrugere creșei.

Durerea cumplită a pierderii ireparabile îi copleși mintea și trupul. Însemna totul și nimic. Căută legătura cu propria sa specie și regăsi forța și siguranța creșei. Fusese altă creșă, în alt timp. Nu trebuia să se gândească la asta acum, când matca avea nevoie de serviciile lui.

Cu toate armele lor sofisticate, oamenii căzuseră din nou victime. Le serveau din nou ca hrană și gazde pentru puii mătcii. Îi luaseră cu forța, așa cum făcuseră și vor face întotdeauna. Pentru că erau mai puri și mai feroce decât ei.

Perfecțiunea noastră structurală este egalată doar de ostilitatea noastră.

Războinicul cel mare dădu din coadă, transmițând tot ce gândea, plănuia și simțea fraților și mătcii sale. Iar matca, mama lui, îi transmitea iubirea, încuviințarea și nevoia ei. Avea nevoie de Ripley, pe care el, războinicul, o ducea cu grijă în brațe. Acest trup omenesc, această Ripley era mama lor, a tuturor. Primul pântece. Primul războinic. Va trăi să se bucure alături de ei. Matca avusese grijă de asta cu ajutorul războinicului, pentru că Ripley era cheia stupului. Piatra de temelie a Noului Născut.

Ripley se răsucea neajutorată în somn, scoțând sunete înăbușite de protest și durere. Războinicul îi suflă în față, să-i dea aer și căldură. S-o hrănească pe cea care-i hrănise pe toți. Fiindcă așa voia matca.

Call stătea încremenită deasupra gropii. Nu putea să accepte ce se întâmplase. Era perfect conștientă că ceilalți se uitau unul la altul și își dădu, seama că cele întâmplate îi schimbase. Forța și curajul lui Ripley reușiseră să sudeze grupul, dar acum ea nu mai era și toată influența ei pozitivă amenința să se spulbere.

Până și Johner amuțise. I se pusese un nod în gât.

Vriess o privea cu atâta durere și înțelegere încât știa că n-ar rezista dacă s-ar uita la el.

Distephano se încruntase, încordat. Își încleștase degetele pe armă.

Purvis fu din nou cel care găsi cuvintele potrivite pentru a-i trezi la realitate. Bine că-l luaseră cu ei.

— Ar trebui s-o luăm din loc, zis el. Cel mai frumos cadou pe care i l-am putea face ar fi o moarte rapidă.

Iar asta se va întâmpla când *Auriga* se va ciocni de Pământ. Atunci Ripley va ajunge în sfârșit acasă. Dar Call nu reușea să se desprindă de groapa unde căzuse femeia-clonă. Amuțise, deși mecanismul de vorbire funcționa perfect acum.

Purvis o luă de braț, trăgând-o înainte și ceilalți se luară după ei, în drum spre *Betty*.

— Este nedrept, insistă Call, clătinând din cap.

Purvis oftă.

— Asta este și părerea mea.

Trezește-te. Nu face zgomot. Avem necazuri.

Se opri să asculte. Se întâmplase ceva. Nu era un vis, ci realitatea.

Ripley stătea nemișcată în brațele monstrului. Lumina era dată la minimum, dar n-o deranja. Inspiră adânc, trăgând în piept suflarea animalului. Umezeala caldă din jur îi spune că se afla în siguranță, dar conștiința ei era tulburată de imagini haotice de vis.

Alinarea rece a criosomnului.

Nevoia de a-și proteja puiul.

Forța și tovărășia speciei sale.

Puterea propriei ei revolte. Căldura și siguranța creșei aburinde. Le recunoștea la un nivel superior al conștiinței și învățării. Făceau parte din ea, din ceea ce fusese și devenise acum.

Plutea în căldura umedă, reconfortantă și-i venea să se ascundă înăuntrul ei. Auzea un murmur, sunete îndepărtate, care veneau din afară și dinăuntrul ei. Sunetele veneau și plecau. Însemnau totul și nimic. Simțea din depărtare matca și nevoia ei covârșitoare.

Apoi auzi din nou sunetele interioare, mai ales unul, mai puternic decât toate celelalte. Era cel pe care-l asculta întotdeauna. Cel pe care încerca din răsputeri să și-l amintească. Murmura:

Mămica îmi spunea mereu că nu există monștri adevărați, dar uite că există.

Sunetul acela îi spunea să se trezească. Dar, de îndată ce se trezea, visele vor deveni reale. Era obosită, atât de obosită! Însă, când dormea...

Nu vreau să dorm, *spunea glasul de copil.* ***Pentru că visez oribil.***

O atingeau în somn. Toți monștrii, toți monștrii adevărați. Se mișcau, respirau, visau, plănuiau.

Se cutremură.

Alcătuiau un organism perfect, cu o singură funcție reală.

Perfecțiunea lor structurală era egalată doar de ostilitatea lor.

Gemu disperată.

O femeie tânără, idealistă îi arătase umbra a ce fusese odată. A ce făcuse soarta din ea. Dar acum cine era? Ellen Ripley sau o arătare grotescă, la fel ca...

Cel puțin ai și ceva omenesc. Sunt doar... doar...

Prefer să mi se spună persoană artificială.

Simțea vag o senzație ciudată, din afara ei. Se întâmpla ceva cu eul ei. Se uită de jur-împrejur să se lămurească.

Teribilii ei copii veniseră în sfârșit după ea. Erau peste tot. O duceau în brațe, o întâmpinau.

Dar ceilalți, oamenii, nu mai erau. Cei pentru care luptase din greu să-i protejeze. Fusese separată de ei. Pe de-o parte simțea o ușurare enormă, dar pe de alta o revoltă la fel de mare. Oscila între aceste sentimente contradictorii în timp ce era purtată pe brațe de monstru.

Îi apăru în minte o imagine de desen animat cu un copil blond, înlocuită treptat de cea a unui copil adevărat. Era copilul ei? Nu, nu era al ei...

Ba da, e al meu!

Amintiri haotice îi inundaseră mintea.

Căldura aburindă a creșei. Forța și siguranța speciei ei. Singurătatea individualității și nevoia de a găsi...

Brațe mici, puternice se înlănțuiră de gâtul ei, picioare mici, puternice i se înfășurară în jurul taliei. Era haos. Războinicii zbierau și mureau. Izbucnise focul.

Am știut că o să vii.

Clipi derutată. În minte i se îngrămădeau crâmpeie de amintiri, instincte pe care nu putea să le lămurească. Durerea pierderii irecuperabile îi copleșea mintea și trupul. Însemna totul și nimic.

Mă cheamă Newt. Nu-mi spune nimeni Rebecca.

Vin, Newt! Vin!

Mămico! Mămicol

Ripley căută legătura cu specia ei, încercă să găsească forța și siguranța creșei, dar nu era acolo. Și în locul ei rămăsese doar această durere, această pierdere cumplită. Se simțea golită pe dinăuntru.

Se uită la războinicul uriaș care o ducea în brațe. Ar fi vrut să-i pună aceeași întrebare pe care le-o pusese și celorlalți, adică oamenilor, întrebarea la care nu va răspunde nimeni, niciodată.

De ce? De ce?

În timp ce amintirile despre Newt i se învălmășeau în creier, își propuse să găsească răspunsul. O să-l afle de la ei. Deși erau uriași și puternici, feroce și ostili. O să le smulgă răspunsul cu forța.

Supraviețuitorii celor două echipaje se grăbeau spre *Betty*, dar fără s-o ia la goană. Nu era nici o urmă de extratereștri. Nu întâlniseră nici mucozități lipicioase, nici resturi de acid. Domnea o liniște suspectă.

Când intră în navă, Vriess simți un dor de casă sfâșietor și apoi o durere atât de copleșitoare încât îl luă prin surprindere. În timp ce Johner și Distephano îl așezau pe scaunul copilotului, își dădu seama că simțea peste tot prezența lui Hillard și a lui Elgyn. Dar își alungă amintirile. Avea destul timp să se gândească mai târziu, după ce vor scăpa de aici. *Dacă* vor scăpa.

După ce se prinse cu Hamuri de scaun, Johner îl întrebă:

— Cât mai durează până ne desprindem?

Vriess apăsă pe niște butoane și afișă un plan de zbor. Pământul umplea tot ecranul. Se apropiau tot mai mult de el.

— O să am nevoie de Call să se conecteze cu nava cea mare, să desprindă magneții.

— Peste câteva minute o să intrăm în atmosferă, zise Johner, agitat. Atunci o să fie și mai greu.

Vriess încuviință din cap. Nu voia să se gândească cât de redusă era experiența sa de zbor. Hillard și Elgyn fuseseră întotdeauna cei

care pilotaseră *Betty,* asistați de Christie. El era doar *mecanic,* pentru numele lui Dumnezeu, iar Johner nu era bun decât ca luptător. Se obișnuiseră atât de mult cu rolurile lor încât nu mai aveau nevoie de altceva. Dar n-o să se gândească la asta acum. Azi era pilot. Trebuia să fie.

Call veni lângă el și-i alungă gândurile. Se uită drept în ochii ei. Din prima clipă când se cunoscuseră, refuzase să-l trateze ca pe un infirm. Nu se uitase niciodată la picioarele lui sau la scaunul de paralitic. Îl văzuse doar pe el, pe Vriess, omul. Așa că ar trebui să-i urmeze exemplul. Să nu bage în seamă gaura prinsă cu sârmă din pieptul ei și nici telecomanda ascunsă în braț.

Îi zâmbi timid.

— Ai nevoie de ajutorul meu? îl întrebă ea.

El încuviință din cap, ușurat.

— Dacă... nu te superi... Annalee.

Tresări când îi spuse pe nume și apoi încuviință din cap.

— Sigur, nici o problemă.

Apoi începu să se conecteze la creierul computerului, ca și când ar fi făcut asta de când lumea în fața lui.

Nu băgă în seamă ce făcea. Se uita doar la fața ei delicată, umană.

Ripley se trezi încet din somn. Era amețită. Nu deschise ochii imediat. Auzi un clipocit și apoi gemete, gemete omenești. Urmat de un bâzâit ca de insectă. Mirosea urât.

A sânge. A osânză. A moarte. Era umed și fierbinte ca într-o mlaștină tropicală.

Încercă încet să se miște. Trupul era încă prea amorțit să răspundă. Oare era drogată? Hipnotizată? Ceva lipicios îi căzu pe față de sus. Se încruntă, la fel de amețită. În cele din urmă picuratul deveni prea enervant și deschise ochii.

Materia care îi picase pe față i se prelinsese pe obraz și de acolo pe podea, întărindu-sc imediat și înțepenindu-i capul. Se desprinse și apoi își șterse mâna de podea, fără să se gândească. În timp ce executa aceste gesturi automate, clipi și se uită în jur, încercând să se gândească, să încerce să înțeleagă unde era și ce se întâmpla. Știa că ar trebui să fie agitată, alarmată, îngrijorată de propria ei situație, dar mintea ei nu era încă suficient de limpede pentru asta.

Se uită în jur, în beznă. Nu era singură. Mai erau și alți oameni. Cel puțin opt. Stăteau deasupra ei, pe un fel de raft. Miji ochii, încercând să vadă mai bine. Până la urmă, își dădu seama că nu stăteau pe nici un fel de raft. Brațele și picioarele lor erau lipite de pereții unei încăperi uriașe, cilindrice. Își amintea vag glasul mecanic al lui Call care spunea ceva despre activitatea din rezervorul de reziduuri. Acum regreta că nu fusese mai atentă.

Cei opt oameni pe care-i vedea erau prinși de peretele circular. Soldați, cercetători, toți stăteau ca niște muște uriașe, înfășurați pe jumătate în coconi asemănători celor ai viermilor de mătase.

Această imagine îi amintea de o scenă similară.

Toți coloniștii de pe Hadley's Hope prinși de zid, cu piepturile sfâșiate de embrionii în erupție. Majoritatea ieșiseră. Dar cei de aici erau intacți, deocamdată.

Își atinse pieptul. Dar nu avea de ce să se teamă. Nu fusese reinfestată. Și-ar fi dat seama dacă s-ar fi întâmplat asta. Ar fi *simțit.* Oare acești oameni erau ținuți aici pentru a fi însămânțați? Gândul acesta o îngrozi dar, când se uită în jur, își dădu seama că nu era nici un ou în rezervor. Cu toate acestea, nu putea să uite imaginea celor opt oameni prinși ca niște insecte într-o pânză de păianjen.

Ripley își desprinse privirile și, în cele din urmă îi văzu. Pe *ei,* pe extratereștri. Înotau pe fundul adânc, al rezervorului de reziduuri, ca niște aligatori într-o mlaștină, numai că mlaștina lor era o mare de sânge uman, grăsime și propriile lor excreții. Ripley era cocoțată la îmbinarea dintre podea și perete, în cel mai înalt punct, chiar la

marginea lacului fetid. Stătea acolo, temându-se să se miște. Urmărea războinicii, întrebându-se dacă se aflau acolo ca să aibă grijă de coconii umani. Oare or să aducă ouă să-i infesteze?

Ripley se încruntă și se uită din nou de jur-împrejur. Și atunci văzu matca.

Uriașa creatură era exact vizavi de ea, dar imaginea era atât de impresionantă, încât o luă prin surprindere pe moment.

Își amintea clar că o mai văzuse pe matcă și imensul ei ovipozitor. Atunci, uriașul organ reproductiv fusese sprijinit să-i susțină greutatea copleșitoare în timp ce depozita ou după ou pe podeaua rafinăriei atmosferice de la Hadley's Hope. Dar nici nu se compara cu ce vedea Ripley acum.

Și această matcă era sprijinită, dar nu de ovipozitor. Pentru că nu mai exista așa ceva. Matca însăși era prinsă parțial într-un cocon de podeaua rezervorului de reziduuri, în marea de sânge și excremente. Fie lichidul era puțin adânc, fie extratereștrii țesuseră o pânză invizibilă. Ripley își dădu seama acum că extratereștrii pe jumătate scufundați aveau grijă de matca lor. Nici nu băgau în seama prada umană prinsă de pereți.

Ripley se zgâia, încercând să înțeleagă ce vedea. Matca era ancorată de spate, de picioare, coadă și brațe. Clătina din cap și își agita extremitățile. Oare o *durea* ceva? Și ce era pe abdomenul ei?

Apoi Ripley își dădu seama îngrozită ce se întâmpla. Matca avea o burtă uriașă, brăzdată de vene negre și se mișca de parcă ar fi avut propria ei viață. Deschise gura și scoase un șuierat furios.

Ripley murmură uluită:

— Nu mai face ouă...

O voce cunoscută i se adresă cu entuziasm:

— Este cea mai mare realizare a noastră!

Ripley se temea să se întoarcă. Se temea să-l vadă pe cel care-i vorbea, dar trebuia s-o facă. Când își ridică privirile, dădu cu ochii

de doctorul Gediman, prins alături de ceilalți cercetători și soldați. Pupilele îi sclipeau nefiresc.

— Un ciclu reproductiv secundar, zise el vesel. Asexual. Ca al mamiferelor. Fără gazde!

— Nu se poate, gemu Ripley.

Gediman zâmbi încântat.

— Ne-am gândit să le modificăm sistemul de reproducere. Să înlăturăm ciclurile de depunere a ouălelor. Dar fiara nu s-a lăsat, chicoti el. A adăugat un al doilea ciclu. Este minunat!

Urletul mătcii o zgudui pe Ripley și o făcu să se întoarcă spre ea. Monstrul se zbătea, sfâșiat de durere. Extratereștrii care o îngrijeau se dădură înapoi, trăncănind febril între ei. Bâzâitul lor de insecte i se părea ca o muzică lui Ripley.

— Dar... cum? murmură ea nedumerită.

— Încrucișare genetică, îi explică Gediman.

Râdea ca un nebun.

— Din *ADN-ul gazdei.*

— ***Nu!***...

Ripley nu putea să accepte așa ceva.

— Uită-te la ea! exclamă el. Are o parte din *tine!*

Își luă inima în dinți și se întoarse, forțându-se să se uite la matcă. În fond, era copilul *ei.*

Burta mătcii creștea tot mai mult și apoi începu să se miște. Era exact ce-i trebuia lui Ripley ca să se trezească din letargie. Se ridică, enervată că nu era în stare să se miște mai repede. Dar nu-i păsa.

— Trebuie să ies de aici, își spuse ea. Trebuie să ies, fir-ar să fie!

Gediman o urmărea zâmbind. Își pierduse mințile.

— Nu vrei să vezi ce se întâmplă? o întrebă el, vesel.

Capitolul 13

Call se deconectă de la computerul lui *Betty,* în timp ce Vriess pregătea desprinderea de *Auriga.* O durea la fel de mult că o pierduseră pe Ripley, dar nu puteau să-și rișteviețile pentru ea. Vriess îi zâmbi după ce afișă planul de zbor și încercă să-i răspundă la fel.

Mai aveau încă atâtea de făcut. Call se îndepărtă de consola de comandă, apropiindu-se de Johner și Purvis.

— Johner, du-l pe Purvis la congelator.

Bărbatul solid, cu cicatrice, răsuflase ușurat când ajunsese la bordul lui *Betty.*

— Gata, e timpul să faci nani, îi spuse el.

Purvis încuviință din cap epuizat și-l urmă.

Call le-o luă înainte ca să pregătească amestecul criogenic. Mergea mai repede dacă intervenea ea. Și, oricum, nu era vreme de pierdut cu Purvis. O porni pe culoarul întunecat, așteptând să se aprindă luminile înainte ei, dar rămase în beznă. Se încruntă. Nu remarcase nici o problemă mecanică, dar nici nu verificase în amănunțime. Totuși aceste lumini ar fi trebuit să se aprindă de cum au intrat pe navă. Se întoarse spre Johner, îngrijorată.

Dar, înainte să vorbească apăru din beznă o armă și răsună un sunet asurzitor. Glontele se înfipse în umărul lui Purvis, care căzu pe podea, urlând de durere.

Când Johner se pregăti să-și scoată arma, Call se trezi luată de gât și simți țeava fumegândă în obraz. Încremeni în loc.

Cine? Ce? Cum?

Omul care o imobilizase o împinse înainte, în lumină, și auzi un glas cunoscut.

— Dacă faci vreo mișcare, îi zbor creierii, îi spuse tipul lui Johner.

Era *Wren!*

Call îl văzu pe Vriess întorcându-se spre ei, revoltat că stătea acolo, prins de scaun, incapabil să-i ajute.

Johner se încordase. Această era o confruntare obișnuită pentru el, cu un inamic lesne de înfruntat. Stătea cu picioarele depărtate și mâinile în sus, încercând să pară inofensiv. Dar Call îl văzuse în acțiune. Dacă nu voia să riște, doctorul ar trebui să-l omoare pe loc. Însă experiența lui Wren era limitată la acest capitol.

— Distephano, dezarmează-i! îi porunci el soldatului.

Call se uită drept în ochii lui. Oare o să asculte de ordin? O să uite că-i salvase viața în încăierarea de la popotă? O să se întoarcă împotriva lor?

— Cu scuzele de rigoare, sir, dar n-ai decât să te duci dracului! replică soldatul.

Wren o strânse, gata s-o sugrume. Call îi simțea trupul încordat, începuse să tremure de disperare. Înfipse țeava pistolului mai adânc, în obrazul ei.

— Lăsați armele! zbieră el. Lăsați armele dacă nu vreți să murim împreună.

Un strigăt ascuțit îi făcu pe toți să se întoarcă. Purvis se apucase de piept, cu ochii mari de durere.

Nimeni nu făcu nici o mișcare. Nici măcar Wren.

Ripley încerca disperată să găsească o cale de scăpare din rezervorul de reziduuri, dar, din locul în care stătea, nu vedea nici o ușă, nici o ieșire. Totuși o băgaseră aici, nu? Deci ar trebui să iasă pe unde intrase.

Matca se zbătea sălbatic, urlând de durere. Ceilalți extratereștri erau din ce în ce mai agitați și bâzâiau asurzitor.

În momentul acela matca scoase încă un strigăt, și mai puternic, care o încremeni în loc pe Ripley. Acum era evident că se mișca ceva

în pântecul mătcii.

Ripley se încordă, copleșită de amintiri.

Și mie mi s-a întâmplat același lucru. Am născut. Am fost mamă odată. Am stat în patul meu, cu bărbatul meu lângă mine. Era și o asistentă medicală și un doctor. Aveam dureri.

Amintirea era atât de puternică de parcă o *simțea* și acum. Își duse instinctiv mâinile la burtă.

Transpiram abundent, dar nu voiam tranchilizante, deși soțul meu mă implora să iau. Mă îngrijorau toți acei ani în care fusesem îndopată cu criosomnifere pentru zborurile spațiale. De aceea nu am vrut să iau nimic când am născut. În propriul meu pat, în propria mea casă.

Iar acum o vedea pe matcă zbierând în reziduurile groase, vâscoase, și această parodie a propriei sale experiențe îi făcea greață.

Am avut o fetiță, o fetiță frumoasă. Semăna și cu mine și cu soțul meu. O chema Amy.

Ellen Ripley clipi, uimită de multitudinea amintirilor umane care o invadaseră în timp ce era prinsă în capcană în acest iad.

I-ai promis lui Amy că o să te întorci la a unsprezecea ei aniversare, i-ai promis. Atunci a fost prima oară când i-ai învins. Dar nava ta de salvare nu a fost găsită decât după cincizeci și șapte de ani. Amy a murit fără să știe de ce nu te-ai întors de ziua ei.

Ripley închise ochii pentru o clipă. Îi apăruse clar în minte figura fetiței ei. Mai erau și alte amintiri.

Newt.

Hicks.

Chiar și Jonesy...

Muriseră toți.

Gediman o privea uimit, râzând ca un nebun. Chicotelile lui erau la fel de enervante ca bâzâitul extratereștrilor.

Matca zbieră, din nou și întinse mâna spre Ripley, ca și când clona, propria ei "mamă", ar fi putut s-o ajute în vreun fel. Femela extraterestră încercă să se ridice din patul ei fetid.

Amintindu-și de propria ei durere, Ripley gemu o dată cu matca. Aproape că simțea și ea durerile nașterii.

Da, înăuntrul ei, la nivel genetic, visceral, simțea durerea mătcii. Legătura telepatică o făcu ***să ia locul*** *mătcii în acest travaliu cumplit. Burta umflată, durerea sfâșietoare, presiunea insuportabilă. Revolta trupului ei care nu accepta să îndeplinească o funcție nedorită. Ripley gemu o dată cu matca.*

Și, în același timp, simțea îngrijorarea războinicilor care se apropiau de neajutorata matcă. Sesizase agitația lor. Toți soții ei doreau să-și ajute matca, dar nici unul din ei nu știa cum.

Deodată, un șuvoi de sânge țâșni din pântecul mătcii ca un gheizer. Sângele din această primă erupție începu deja să sfârâie ca un acid coroziv. Ripley încercă să întoarcă spatele. Nu mai suporta să asiste la acest simulacru hidos al unei nașteri umane.

Apoi matca scoase încă un urlet. Ridicase capul și se uita la Ripley de parcă ar fi fost moașa ei. Clona se chirci și zbieră și ea în ton cu matca.

Sfâșiată de dureri, femela extraterestră se prăbuși la loc în mocirla groasă și războinicii care o înconjurau se dădură imediat înapoi de parcă ar fi presimțit ceva.

Ripley clipi obosită, uitându-se la stomacul care pulsa. Țâșni încă un șuvoi de sânge și începu să iasă ceva din pântecele monstrului. Acum începea să i se contureze forma.

Nu-i venea să creadă ce vedea. Semăna cu un craniu, un craniu *uman,* care se lupta să iasă din pântecele sfâșiat al mătcii.

Copilul, se gândi Ripley. *Creștetul copilului. Îi văd capul...*

Răsună un ultim urlet, urmat de un pârâit și nou-născutul ieși deodată din mama lui. Era palid, nu negru, iar pielea semăna mai mult cu cea umană, nu cu exoscheletul siliconic tare al extratereștrilor. Capul era țuguiat, într-adevăr, dar fața... Fața...

Gediman era extaziat. Plângea de bucurie ca un nebun.

— Ce frumos! Ce grațios!...

Fața nou-născutului avea clar trăsături umane, chiar prea umane. Semăna cu un craniu cu orbite uriașe, dinți albi, strălucitori, o bărbie cizelată și găuri în locul nasului. Da, fața nou-născutului era moartea în persoană.

— Ce frumos este! murmură Gediman.

Ripley îi aruncă o privire. Părea transfigurat, de parcă ar fi dăruit universului cel mai grandios dar științific. Iar clona simțea că era gata să-i împărtășească entuziasmul nebunesc. Îi întoarse spatele și încercă să-și controleze emoțiile.

Noul-născut își desfășură corpul masiv din măruntaiele mamei sale.

Matca, mai liniștită acum, gemea încet. Nu se mai zbătea. Întinse o mână tremurândă după copil. Ripley își aminti că făcuse același gest când născuse. Soțul ei o ridicase pe fiica lor și i-o pusese pe burtă. Își amintea că izbucnise în lacrimi și apoi într-un râs aproape isteric, în timp ce se bucurau cu toții de copilul sănătos.

Când se întinse după el, nou-născutul se întoarse spre matcă.

Nu este dezvoltat complet, observă Ripley, fără să-și dea seama cum de știa. *Este dublu, poate chiar triplu ca mărime și a crescut într-o singură zi. Iar pofta lui de mâncare nu are limite. Ca să nu mai vorbim de ferocitate și ostilitate. Un organism perfect!*

Când creatura ieși complet din pântece, îi văzu mâinile. Erau puternice, masive, ca cele ale extratereștrilor, dar nu aveau decât cinci degete. Unghiile lungi, pielea palidă, le făceau să semene...

Cu ale mele! își dădu ea seama îngrijorată.

Ca într-o adevărată parodie de afecțiune umană, nou-născutul începu să se cațăre pe corpul mamei sale. Acum matca scotea sunete materne, mândră de realizarea ei. Puiul se apropiase de fața ei, ca și când ar fi vrut s-o sărute.

Și, în momentul acela, dintr-o singură mișcare, smulse capul mătcii cu o mână uriașă, împrăștiind sângele peste tot.

Ripley, care se conectase telepatic cu matca, simți urletele de agonie ale femelei extraterestre până în adâncul sufletului.

Însă noul-născut nu se opri aici. Atacă trupul tremurând al celei care-l adusese pe lume cu dinții lui uriași, imun la sângele acid.

Clona simți moartea mătcii când legătura telepatică se întrerupse. Era dureroasă ca o fractură deschisă. Creierul ei căuta cu disperare altă conexiune, dar legăturile cu războinicii extratereștrii erau blocate de teama lor. Se agitau, neștiind ce să facă fără matcă, fără cea care-i dirija.

Ripley avea senzația că se afla în mijlocul iadului când extratereștrii începură să urle, în timp ce noul-născut își devora mama. Pe urmă însă își dădu seama că nu doar extratereștrii făceau zgomot și se întoarse. Gediman începuse să zbiere îngrozit.

Se zbătea disperat, încercând să desprindă rășina care-l ținea prizonier. Ripley se lăsă pe fundul rezervorului, străduindu-se să-și adune puterile, dar era atât de *obosită!* Pierderea legăturii telepatice cu matca o epuizase și o dezorientase.

Scăldat în sângele mamei sale, nou-născutul încremeni în loc și își înclină capul într-o parte, ca și când ar fi vrut să asculte. Apoi se întoarse încet și Ripley avu pentru prima oară ocazia să-l privească drept în față. Înăuntrul orbitelor uriașe străluceau doi ochi asemănători cu ai ei.

Se uita mirată. *Și Amy avea ochii mei,* se gândi ea, cât pe ce să izbucnească într-un râs isteric.

Și Gediman văzu ochii strălucind pe fața de mort a nou-născutului și urlă din răsputeri.

Arătarea se ridică clătinându-se.

A crescut deja! își dădu seama Ripley.

Nesigur pe picioarele lui subțiri, nou-născutul de doi metri făcu primii pași spre cercetător.

Când se apropie de el, statura lui impunătoare îl încremeni pe Gediman. Amuți pe loc, așteptându-se la ce putea fi mai rău. Nou-

născutul îl adulmecă și Ripley văzu cum tremură de frică.

Pe urmă, monstrul deschise tot mai mult fălcile masive, ca un șarpe gata să-și devoreze prada. I se vedeau dinții lungi, strălucitori și limba tare, lipsită de colți.

Atacul nou-născutului căzu ca un trăsnet. Își înfipse colții în craniul cercetătorului care începu să urle mai oribil ca oricând, în timp ce i se prelingea sângele pe frunte, în ochi, urechi și gură.

Ah, Doamne, nu, nu! se gândi Ripley. Ar fi vrut să se conecteze telepatic cu monstrul și să încerce să-l oprească, dar nu reușea.

Nou-născutul mușcă din creștetul savantului, zdrobindu-i oasele, le fel de ușor cum ar fi mușcat un om dintr-un ou tare. Ajunsese până la creierul rozaliu.

Ripley se întoarse îngrețoșată. Auzea pârâitul țesuturilor, plescăitul fiarei și gemetele din ce în ce mai slabe ale victimei. Simțea mirosul metalic al sângelui proaspăt și nu putea să facă altceva decât să închidă ochii.

De aceea nu-l văzu pe nou-născut întorcându-se spre ea și privind-o lacom în timp ce-și lingea dinții însângerați cu limba lungă, șerpuitoare.

Purvis era în agonie. Nici nu-și mai dădea seama ce-l durea mai rău. Umărul în care se înfipsese glontele îl ardea. Zvâcnea atât de tare încât de-abia putea să gândească. Dar cea mai cumplită era durerea din pântece. Parcă avea ceva acolo, un șarpe care încerca să iasă. Simțea că leșină de atâta *durere.*

Dar, în ciuda chinurilor care-l măcinau, reuși să se concentreze asupra tabloului din fața lui. Wren o strângea pe Call, gata s-o sugrume. Rana din pieptul robotului sclipea metalic. Doctorul îi înfipsese țeava armei în obraz. Purvis știa că o durea. Call, care luptase din greu să-i salveze pe toți. Mai ales pe el, pe Larry Purvis.

— Această târfă sintetică trebuie să se reconecteze la *Auriga* și s-o ducă la sol conform procedurilor operaționale standard, zbiera doctorul.

Call se străduia să vorbească:

— Ba n-o să fac asta.

Distephano îl înfruntă pe ofițerul său superior.

— Ești nebun? Chiar vrei să aduci arătările alea pe pământ?

— Chiar n-ai observat de ce sunt în stare? îl întrebă Johner sarcastic.

Purvis simți că i se încolăcește ceva înăuntru și gemu, ținându-se cu mâinile de burtă. Era evident că Wren își pierduse mințile.

— Extratereștrii vor fi închiși în baza de carantină, zise Wren, întorcând brusc arma spre ceilalți.

— Nu vor reuși să-i țină mai mult de *cinci* secunde, spuse Call.

Doctorul se răsuci înapoi și o împunse din nou în obraz.

— Taci din gură! zbieră el. Ți-am spus să *taci din gură!*

În momentul acela, Purvis simți că i se despică pieptul. Îi apăruse o pată de sânge pe cămașă. O privea fără să înțeleagă.

Acum încremeniseră cu toții în loc. Inclusiv Wren.

Și atunci înțelese. Venise timpul ca monstrul dinăuntrul lui să se nască. Nu fusese congelat la timp și acum era prea târziu. Arătarea o să-i despice pieptul și o să-l *ucidă.* Și numai ticălosul de Wren, acest savant nemernic, era de vină. Cel puțin cei de pe *Betty,* care-l răpiseră, nu știau ce fac. Pentru că proiectul diabolic care crease aceste ființe infernale îi aparținea în întregime cercetătorului.

Purvis clocotea de furie. Îl ura mai mult decât pe extraterestrul dinăuntrul său. Probabil că doctorul îi intuise sentimentele, pentru că îndreptă arma spre el. Dar lui Purvis puțin îi păsa. Ce putea să-i facă mai mult decât să-l ucidă? Ceea ce ar fi fost oricum o binecuvântare pentru el. Se ridică și o porni clătinându-se către Wren, care încremenise îngrozit. Era o mare satisfacție pentru Purvis

să-l vadă atât de speriat. Acum nu mai conta nimic pentru el. Era ca un om posedat.

Wren trase, disperat.

Glontele se înfipse în celălalt umăr al lui Purvis. Îl dădu înapoi câțiva pași, dar nu reuși să-l oprească. Ființa dinăuntrul lui se mișca atât de agitată acum, încât nu mai simțea nimic altceva. Nici măcar gloanțele. Știa că-i curgea sângele pe burtă, pe umeri, pe spate, dar nu-i păsa. Universul lui se îngustase la maximum. Din el nu mai făcea parte decât Wren.

Wren trase încă o dată și încă o dată, lovindu-l de fiecare dată. Nu mai era atent la Call și robotul profită de ocazie ca să-i tragă un cot în piept, răsucindu-i brațul care o ținea prizonieră. Cercetătorul zbieră și îi dădu drumul, iar următorul glonte nimeri aiurea, într-un scaun tapisat.

Pe urmă, Purvis se repezi la el. Îi trase un pumn în plină figură și-i zdrobi nasul. Îi zburase arma din mână și Johner se grăbi s-o ia. Acum Purvis îl lovea cu ură, până când începu să-i țâșnească sângele din nasul, gura, buzele și dinții zdrobiți.

Încercând să scape de loviturile feroce, Wren căzu pe burtă și începu să se târască departe de cel care-l tortura. Dar Purvis îl apucă de păr și-l trase înapoi. Ura și răzbunarea îi dădeau forțe noi.

— NU! zbieră Wren. Nu! Nu! Nu!

Îi zdrobi fața de podea o dată, de două ori, de trei ori, până când cercetătorul începu să plângă și să geamă în mâinile lui.

— Call! Johner! Soldatule! le strigă Vriess deodată. Fiți atenți.

Și, zicând acestea, le aruncă armele ascunse sub pupitrul de comandă.

În timp ce-l lovea pe Wren de podea, Purvis simți o durere cumplită în pântece. Și își înfipse și mai tare mâinile în părul savantului.

Strigătul care țâșni din gâtlejul lui Purvis îl uimi chiar și pe el. Nu știa dacă-i aparținea sau era urletul monstrului care încerca să se

nască. Își croia drum înăuntrul lui, sfâșiindu-i organele și zdrobindu-i coastele în drum spre diafragmă, plămâni, gură.

I se desfăcu pieptul, scuipând sânge, oase și organe. Cu un ultim efort, lipi capul lui Wren de el. Acum zbierau amândoi. Savantul se zbătea să se desprindă, dar Purvis îl imobilizase în strânsoarea morții. Ținea capul lui Wren, știind că o să se termine totul dar, de data aceasta, așa cum dorea el.

Monstrul îi mâncase plămânii și nu mai putea să țipe, dar glasul lui Wren era destul de puternic pentru amândoi. Embrionul extraterestru țâșni din el și se infiltră în ceafa savantului.

În ultimele clipe de viață, Purvis văzu ceva ca un șarpe ieșind din fruntea lui Wren exact prin creier. Urletul cercetătorului amintea de țipetele tuturor celor răpiți din criotuburile lor, ale tuturor soldaților uciși de extratereștri. Iar pentru urechile lui Purvis era muzica dulce a răzbunării.

Nașterea extraterestrului îi împroșcă pe ceilalți cu sânge și țesuturi. Creatura transparentă încerca să se elibereze din craniul lui Wren, sfidându-i pe oamenii înarmați. Și exact când simțea că i se rupe filmul, Purvis îi văzu pe cei de pe *Betty* ridicând armele. Ar fi vrut să le spună "mulțumesc" când deschiseră focul.

Cei patru supraviețuitori traseră cartuș după cartuș în muribunzi și în extraterestrul urlător, împroșcând interiorul lui micii nave cu sângele lor și al monstrului.

În cele din urmă, Wren și Purvis se prăbușiră, iar din embrion nu mai rămăsese nimic.

Call se îndreptă spre cadavre suspinând. Dădu sălbatic cu piciorul în Wren și de-abia se mai abținu să nu mai tragă câteva gloanțe în el. Dar ar fi însemnat să irosească muniția degeaba, vorba lui Johner. Apoi îngenunche lângă Purvis și-i atinse fața cu blândețe.

— Pare împăcat, murmură ea.

— Așa este, zise Johner, luând-o de umăr. A știut că-i facem o favoare. Își dorea moartea.

Robotul se uită la omul cu cicatrice. Trăsăturile lui aspre se îmblânziseră. Îl bătu pe mână și încuviință din cap.

— Haideți, îi îndemnă Distephano. Trebuie să plecăm de aici. O să aruncăm cadavrele după ce ne desprindem de *Auriga.*

Mda, se gândi Call. ***Dacă*** *o să ne putem desprinde de* **Auriga.**

Capitolul 14

Gediman se legăna încet în pânza care-l susținea. Arăta ciudat și i se prelingea sângele în lichidul scârbos de sub el. Așa, fără jumătate de cap, părea de-a dreptul monstruos. Ținea ochii deschiși, dar nu putea să vadă decât lumea de dincolo, dacă exista așa ceva pentru ticăloși ca el. La urma urmei, murise oricum în iad, așa că n-o să i se pară prea mare diferența.

În timp ce noul-născut îi devora creierul ca pe o plăcintă, din pieptul lui țâșni un embrion și căzu în mlaștina de la picioarele lui.

Ripley știa că nu va uita niciodată această scenă. Nici în această reîncarnare, nici în cea viitoare, se gândi ea, abținându-se cu greu să nu izbucnească într-un râs isteric.

Clona nu se ridicase. Încerca să treacă neobservată. Stătea nemișcată, în genunchi, la fel de imobilă ca oamenii înveliți în plase care, din fericire pentru ei, erau inconștienți. Ripley îi invidia pentru asta.

Nici măcar nu se clintea. Se temea până să și respire. Aștepta ca nou-născutul să-și orienteze atenția în altă parte acum, după ce terminase cu cadavrul lui Gediman.

Monstrul se uită de jur-împrejur la ceilalți extratereștri, la resturile mamei sale și la Gediman, care se mai legăna încă în plasă.

Și apoi, capul lui masiv se întoarse încet și-i zâmbi hidos lui Ripley.

Se apropie încet, grațios ca un păianjen, cățărându-se pe pereții rezervorului de reziduuri, cu ajutorul fibrelor rășinoase.

Ripley se străduia să-și stăpânească groaza. Cu cât monstrul se apropia mai mult, cu atât îl vedea mai clar și se înspăimânta și mai rău. Avea fața plină de sânge și țesut cerebral, care-i atârna de asemenea de dinții mari și lucioși. Și, când respiră în fața ei, femeia simți duhoarea sângelui cald.

Acum era foarte aproape de ea. Ripley tremura îngrozită. Mai avea puțin până să intre în panică. Nici nu-i venea să creadă că ajunsese în această situație. Oare va trebui să repete experiența și în următoarea reîncarnare? Acest Dumnezeu nedrept care-i dirijase celelalte vieți va continua s-o reîncarneze la nesfârșit în același coșmar? Oare nu merita să i se acorde o a doua șansă?

Nou-născutul deschise gura și întinse o limbă lungă, șerpuitoare. Ripley se încordă. Dacă o să-i despice și ei craniul și o să-i devoreze creierul? Dar limba îi atinse fața cu blândețe și o linse. Aștepta inevitabilul, bineînțeles. Creatura o linse din nou, ca o pisică uriașă, monstruoasă, curățându-i fața, gâtul, umerii de resturile de sânge și grăsime care o împroșcaseră. Până și mâinile lui cumplite erau blânde când o atingeau. Parcă ar fi vrut să se asigure că nu era rănită. Gesturile nou-născutului îi aminteau de un câine credincios care-și întâmpina stăpânul la sfârșitul zilei, sau de o pisicuță care dorea să fie alintată.

Și în timp ce monstrul se arăta prietenos, Ripley se uită în ochii lui căprui ca ai ei și citi ceva în adâncul lor.

În momentul acela se stabili legătura telepatică, vorbindu-i de legături genetice pe care nu putea să le nege. Își aminti de căldura aburindă a creșei, de forța și siguranța speciei ei. Cu numai câteva clipe în urmă suferise de unicitatea individualității ei.. Dar acum i se dădea din nou șansa să li se alăture, să se bucure alături de ei. Putea să se apropie de războinici, să fie matca lor, să îngrijească nou-născutul. Doar pentru ***asta*** *trăise.*

Pentru acest corp omenesc, această Ripley era mama lor, a tuturor. Primul pântece. Primul războinic. Și trăise destul ca să acumuleze experiență, să împartă gloria cu ei. Ripley era cheia stupului. Fundamentul creșei. Speranța nou-născutului.

Iată răspunsul la întrebarea pe care o pusese de atâtea ori. De ce? ***Iată*** *de ce.*

Se uită în ochii căprui ai nou-născutului, atât de asemănători cu ai ei, întinse mâna și o puse pe creștetul monstrului. Apoi începu să-l mângâie, așa cum le mângâiase odată pe Amy și Newt. Doar era copilul ei, la fel ca ele.

Nou-născutul scoase un sunet mieros, ca un mieunat și, când se uită la ca, Riplcy simți că legătura telepatică se adâncește, se întărește. Era atât de diferit de ceilalți și totuși atât de asemănător. Parcă s-ar fi conectat cu o parte din ea, o parte malefică, dușmănoasă, preocupată doar de autoconservare.

Organismul perfect.

Perfect pentru ce?

Și, în momentul acela auzi o voce din noianul amintirilor. Era glasul lui Newt, așa cum îl auzise în incubator.

Mămica îmi spunea mereu că nu există monștri adevărați, dar uite că există.

Ripley se cutremură, torturată de intensitatea legăturii telepatice cu noul-născut, de ciudățenia lui. Monstrul rostea aceleași cuvinte ca Newt. ***Știam că o să vii.***

I se părea cumplit să audă aceleași vorbe din gura acestei caricaturi. Apoi îi răsună în urechi vocea mecanică, distorsionată a lui Call:

— *De ce mai trăiești? Cum te mai suporți?*

— *Nu prea am de ales,* îi răspunsese ea, convinsă de adevărul spuselor ei.

Nu avusese niciodată de ales, de când se trezise din criosomn, pe **Nostromo.**

Dar acum avea de ales. Avea de ales **cu adevărat.**

O întrebase pe Call:

— *De ce îți pasă ce se întâmplă cu ei?* referindu-se la oameni.

Și acum se întreba pe **ea însăși** de ce îi pasă? Ce motive avea să-i pese? Poate era o ticăloasă, așa cum îi spusese femeii-robot.

Căută legătura cu specia ei, încercând să afle ce și cine era, ca să poată face alegerea potrivită. Căută forța și siguranța creșei, dar nu dădu de ele. Și în locul lor nu era nimic decât durere. Se simțea goală pe dinăuntru, așa cum se simțise de când născuse.

Când se concentră telepatic, auzi în adâncul ei două glasuri de fetițe, de **ființe umane,** care o strigau peste ani: ***Mămico! Mămica!***

Ripley se uită în ochii umezi, de reptilă, ai nou-născutului și își trase mâna. Alesese în sfârșit.

Obținuse răspunsurile dorite. Se aflau în propriile ei gene. În ciuda atracției exercitate de extratereștri, a forței și puterii lor, a puritații scopului lor, știa că trebuie să salveze omenirea. Aceasta era ținta ei, întărită de genele lor.

Era Ripley, așa cum fusese întotdeauna. Singurul lucru care putea fi. Ripley. O să-i distrugă. O s-o facă cu forța.

Inspiră adânc, ca să se liniștească, și se ridică. Trebuia să aibă mintea limpede și să transmită gânduri bune nou-născutului și războinicilor rămași deodată fără conducător, acum când matca lor murise.

Monstrul se dăduse la o parte când o văzuse ridicându-se. Ripley întinse mâinile și se prinse de pânzele de pe ziduri. Le alese pe cele solide, elastice, fără să-l scape din ochi pe nou-născut. Creatura pe jumătate extraterestră înclinase capul hâd într-o parte, încercând să înțeleagă ce făcea ea. Clona se uită la balta de sânge și reziduuri de sub ea. Îi trezea altă amintire — *o căldare incandescentă de plumb topit.* Deci se putea și mai rău de atât.

Adunând fibrele, se folosi de ele ca un acrobat și începu să se cațăre pe pereți, cercetând atentă tavanul. Nou-născutul o privea

curios și Ripley se străduia să-și păstreze mintea limpede.

Când se îndepărtă, monstrul își schimbă locul, s-o vadă mai bine. Doi războinici se apropiară de nou-născut, mișcându-se prin lichid ca niște crocodili, cu cozile lor unduitoare, de parcă și ei ar fi fost curioși.

Ripley urca încet, din ce în ce mai sus, în căutarea unei raze de lumină. Asudase, încercând din răsputeri să-și păstreze calmul, începu să fredoneze un cântec de care-și amintise, ca să-l împiedice pe nou-născut să-i citească gândurile.

— Ești... steaua mea... norocoasă...

În cele din urmă, găsi ce căuta. Atinse tavanul și găsi mânerul care deschidea ușa ascunsă de acces. Se deschidea la nivelul superior al navei *Auriga* și, când se întoarse, dădu cu ochii de nou-născut.

Monstrul era șocat de trădarea ei. Se ridică în picioare, amenințător, și întinse brațele furios. Sărise pe peretele alăturat și începuse să se cațăre după ea, dar Ripley era mult înaintea lui. Îi trânti ușa în nas și o blocă, sperând că o să reziste atacurilor acestei creaturi furibunde.

Strigătele lui se auzeau chiar și prin ușa închisă, când clona se ridică în picioare și o luă la fugă.

— Credeți că o să mai ieșim vreodată de aici? întrebă Johner.

Call simțise că intrase în panică.

— O să ieșim, băiete, îl liniști Vriess, deși nici el nu era convins de ce spunea. Nu-ți pierde cumpătul.

Acum Pământul umplea întreg ecranul. Era încă o planetă albastră, cu nori albi pe cer. Dar era acoperită în proporție de două treimi de o rețea metalică gigantică, rezultat al cooperării dintre diverse corporații și guvernul planetar. Această rețea semăna cu o cochilie care se rotea puțin mai repede decât Pământul. Call știa câți oameni trăiau acolo și putea accesa oricând programul informativ,

dar acum nu avea chef de statistici. Singurii oameni care locuiau *practic* pe pământ erau șomerii și cei fără drepturi civile. Majoritatea lucrau în coloniile spațiale. Nu era greu să alegi un loc complet izolat pe planetă unde să cadă *Auriga.* Johner nu mințise. Pământul era într-adevăr o cocină.

Se conectă din nou cu nava *Betty* prin telecomanda din braț, stabilind momentul desprinderii lor de *Auriga.* Înscrisese deja nava cea mare pe orbită în așa fel încât să evite rețeaua metalică și impactul cu solul să se producă în cea mai îndepărtată zonă a continentului australian. Mai aveau puțin. Se vor desprinde în curând și vor lăsa în urmă această nebunie.

Call oftă. Tot nu putea să accepte că o părăseau pe Ripley. Aripile micii nave se roteau în timp ce se pregătea să se separe. Se uită la monitoare exact când *Betty* începu să-i transmită informații, pe care ea și Vriess se grăbeau să le dirijeze. Stabilizatorul din compartimentul de mărfuri arăta că reparațiile pe care le făcuseră ea și Vriess înainte să vină la bordul vasului *Auriga* se dovedeau utile. Era o mică problemă cu presiunea hidraulică la sistemul de închidere a ușilor, provocată probabil de vreo scurgere de lichid. Se întâmplase probabil când împușcaseră embrionul extraterestru ieșit din Purvis. Un glonte perforase mai mult ca sigur o conductă sau sângele acid, extraterestru, corodase vreo instalație. Într-o navă de asemenea mărime, orice pierdere de presiune putea afecta întreaga ei funcționare. Dar, în mod normal asta n-ar trebui să-i împiedice să se desprindă de *Auriga.*

— Call, pufni Johner încordat. *Betty* este pregătită?

Imaginea Pământului se mărea pe monitoare în timp ce planeta trăgea *Auriga* în jos, într-o îmbrățișare mortală.

— Gata, s-a încălzit, zise Call, calculând în gând.

Erau la limită cu timpul. Regreta că nu era Hillard să piloteze nava.

— O să închid labirintul de vid către navă.

Nu se uită la Vriess când îi spuse:

— Fii pregătit.

Era una cu nava, era *Betty.* I se părea ciudat și minunat în același timp.

Vriess nu-i răspunse imediat și se întoarse spre el. Studia echipamentul, uitându-se nervos de jur-împrejur.

— Da, trebuie să găsesc supapa de accelerare verticală.

Distephano se aplecă spre el și-l întrebă îngrijorat.

— Credeți că sunteți în stare să pilotați nava asta ?

Ripley străbătea culoarele în fugă, cât putea de repede. Se orienta mai mult după instinct. Vocea lui Call, care era acum a navei, repeta ordinul de evacuare, anunțând că impactul se va produce în atâtea minute și secunde.

— Mai taci din gură, fir-ar să fie, zbieră ea enervată. Mă mișc cât de repede *pot!*

Când dădu ultimul colț, văzu închizându-se ușile masive ale labirintului de vid care ducea la *Betty*.

— Nu vă apropiați, se închide labirintul de vid.

— NUUUU! zbieră ea, grăbindu-se din răsputeri.

Ușile se închideau în fața ei. Se aruncă înainte și trecu printre uși cât pe ce să-și prindă călcâiul. Apoi căzu pe punte și trase adânc aer în piept. Dar, peste câteva clipe auzi un clinchet. Se desprindeau magneții care fixau nava.

— NU! zbieră ea din nou, de parcă ar fi avut vreo șansă s-o audă cineva dinăuntru.

Se ridică în picioare și o luă la goană spre *Betty.* Se desprinse încă un magnet. Străbătu puntea în grabă, până văzu nava și ultimul magnet care o susținea. Era la cinci metri depărtare. La trei...

Agitația de pe unul din monitoarele video ale navei atrase brusc atenția lui Call. Și când se uită nu-i veni să creadă.

— Ia te uită! exclamă ea.

Apoi se deconectă, sări de pe scaun și se aplecă peste umărul lui Vriess.

— Este Ripley! Vine! Aproape a ajuns!

Puse mâna pe telecomanda labirintului de vid.

— Ei, fir-ar să fie, Call! se enervă Vriess, derutat. Aproape ne-am desprins. Suntem în criză de timp. Nu mai putem aștepta!

— Doar n-o s-o lăsăm aici! îi spuse Call, acționând mecanismul care deschidea magazia.

Zbierând furios, nou-născutul reuși în cele din urmă să se strecoare prin ușa din tavanul rezervorului de reziduuri. Monstrul căzu pe puntea superioară a navei. Sângele care-i picura din rănile cu care se alesese după ce forțase ușa topea podeaua.

Când se dezmetici, se uită de jur-împrejur, în timp ce rănile se opreau din sângerat și începeau să se vindece. Și o văzu pe Ripley dispărând pe culoar. Dar nou-născutul putea să-i dea de urmă, datorită legăturii lor telepatice, așa că o porni rânjind hidos după mama lui pe coridoarele navei blestemate.

Nu se desprinsese încă ultimul magnet în timp ce Ripley alerga disperată. Dar rampa de încărcare și toate celelalte fuseseră retrase și nava stătea deasupra abisului culoarului de evacuare, așteptând să se desprindă.

Și exact când se întreba cum o să pătrundă înăuntru, se deschise deodată labirintul de vid al compartimentului de mărfuri. Clona sări fără să ezite, plonjând ca un scafandru în căutarea unei comori. Pluti prin aer trei metri, cinci, șapte, până ateriză pe rampa tare a lui *Betty.* Simți că i se tăiase respirația și așteptă să se închidă ușile în urma ei.

Începu să numere în gând, dar nu se întâmplă nimic. Avea senzația că retrăia această scenă, că nu era prima oară când ușile se închideau exact la timp să fie în siguranță, dar amintirea era prea vagă.

Când se uită la coridorul navei *Auriga,* labirintul de vid prin care se strecurase, văzu ușile masive cutremurându-se sub o lovitură puternică.

Lovitura se repetă încă o dată.

Și încă o dată.

Închise ochii, refuzând să simtă legătura telepatică, deși știa că nu putea să i se împotrivească. Pentru că *ei* n-or s-o lase niciodată în pace. Cel puțin nu în această existență. Sau, poate niciodată.

Se uită în jur și văzu câteva echipamente esențiale pentru funcționarea navei. O uimea să constate ce *cunoscute* i se păreau toate. Doar trecuse atâta timp. Se întâmplase în altă viață, în altă reîncarnare. Dar se trezi din visare și se concentră asupra realității. Locul acesta nu trebuia expus vidului. Nava n-ar supraviețui coborârii dacă n-ar reuși să închidă ușile. Oare echipajul știa? Puteau să monitorizeze zona? Nu sesizase nici o cameră de luat vederi.

Se ridică în picioare. Nava se clătină și Ripley fu cât pe ce să-și piardă echilibrul când luă comenzile manuale care acționau labirintul de vid. Trase de ele cu toată forța ei supraomenească și, până la urmă, ușile începură să se închidă încet. Convinsă că n-o să se blocheze, se repezi spre scara de acces care ducea pe puntea de comandă.

Scârțâitul ușilor o făcu să nu bage de seamă că bubuitul nou-născutului încetase brusc.

— Gata, e înăuntru! o anunță Vriess pe Call când Ripley ateriza în compartimentul de mărfuri. Și acum hai să plecăm dracului de aici.

Și, zicând acestea, acționă telecomenzile care comandau desprinderea navei de *Auriga.*

Marea navă militară intrase deja în ionosferă. Erau la limită, se gândi Vriess agitat. De îndată ce se vor închide ușile, va iniția coborârea navei.

Vriess și Call urmăreau imaginea de pe monitor, care o înfățișa pe Ripley ridicându-se și dându-și părul la o parte de pe față. Femeia-clonă acționă comenzile manuale și apoi lăsă ușile să se închidă.

Era tot ce-l interesa pe Vriess. Acum comută monitoarele pe sistemul informațional, încercând să se desprindă de *Auriga,* care se îndrepta spre distrugere sigură. Se uită repede la planul de zbor al lui Call. *Arată bine,* se gândi el și inițiе coborârea.

Dar, în momentul acela se înroși ecranul și apăru un mesaj pe care Vriess n-ar fi vrut să-l citească.

— Call, zise el încet, deși se vedea cât era de îngrijorat. Nu putem pătrunde în atmosferă cu ușile larg deschise!

— Ce? pufni Johner, sărind de pe scaunul pe care stătea. Sigur că nu se poate!

— Ripley aproape că le închisese cu comandă manuală, le spuse el, continuând să citească veștile proaste de pe ecran, dar s-au oprit la jumătate. Iar acum nu reușesc să le urnesc din loc.

— Lasă-mă pe mine să încerc, zise Call, repede, conectându-se din nou cu nava.

Apoi începu să implore:

— Hai, vorbește cu mine, *Betty.*

Camera de evacuare a navei făcuse condens și o parte din abur intrase cu Ripley în compartimentul de mărfuri, strecurându-se în jurul echipamentelor ca ceața deasă care înconjoară cimitirele. Pe măsură ce *Betty* se desprindea, curenții de aer se schimbau, suflând

aburul în diverse forme. Și când vaporii cenușii se risipiră brusc, nu rămase decât o figură solitară.

Când nou-născutul se strecură prin spațiul îngust dintre uși, văzu magneții desprinzându-se și pe Ripley înăuntrul navei. Hotărât să se răzbune pe ființa care-l trădase pe el, pe matcă, pe întregul stup, monstrul scoase un strigăt înfricoșător. Apoi așteptă până se adunară din nou aburi și se târî în patru labe spre navă.

Capul de mort cenușiu al nou-născutului rânji când se apropie de noul său cămin. Nu știa ce era locul acesta. Știa doar că aici îl adusese mama lui, care se străduia să-și abandoneze copilul orfan.

Ceilalți patru oameni care erau deja la bordul lui *Betty* se întoarseră când noul lor pasager se năpusti pe puntea de comandă.

— Ripley! exclamă Call întorcându-se spre ea.

Simțea nevoia s-o vadă, să se convingă că era acolo.

— Bună, o salută clona cu răsuflarea tăiată.

Când trecu pe lângă Distephano, soldatul îi zâmbi.

— Doamne, credeam că ai murit!

— Mi se întâmplă adesea, îi răspunse ea indiferentă.

— Mă bucur că ai reușit să scapi, îi spuse Distephano, dar arăți și miroși ***oribil!***

Ripley se aplecă peste umărul lui Vriess, să studieze monitoarele.

— De ce nu ne mișcăm?

Mai aveau foarte puțin timp la dispoziție. Se întoarse spre Vriess. Transpirase și se vedea clar că era copleșit de sarcina pe care trebuia s-o îndeplinească.

— Încerc... să găsesc comanda... manuală. Asta-o fi? adăugă el, indicând un buton.

Johner se aplecă să-l ajute, dar Ripley îl dădu la o parte și-l plesni peste mână pe Vriess.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, murmură ea dezgustată, așezându-se pe scaunul copilotului.

Scaunul lui Elgyn, își aminti Call, cu inima strânsă. Johner părea furios.

— De unde știi să pilotezi o navă?

Dar Ripley îl repezi imediat.

— Cred că glumești. Rabla asta e mai bătrână ca mine.

Începu imediat să apese pe butoane. Le știa pe dinafară.

— Deschide odată labirintul de vid de pe *Auriga,* îi spuse ea lui Vriess.

Omul părea fericit să-i predea această responsabilitate, dar continua să urmărească afișajele de pe monitor.

— Tot n-am rezolvat problema! Uite! Ușile sunt deschise! îi spuse el.

— Le-am închis, îi răspunse Ripley calmă.

Johner se aplecă spre ea și făcu semn spre ecranul lui Vriess.

— Blestemata aia de ușă!

Aveau dreptate. Vriess intră în acțiune. Era o problemă de mecanică, deci de competența lui.

— Iar rahatul ăsta! exclamă el. Am pierdut presiune în sistemul hidraulic. Cum a fost posibil așa ceva?

Johner citea instrucțiunile de pe panou, aplecat peste umărul lui Vriess.

— Poate reușesc eu să le forțez să se închidă.

— Am încercat eu, îi spuse Ripley.

Deci era evident că nu avea nici o șansă. Call se deconectă rapid de navă. În momentul acesta nu era nevoie de ea aici.

— Mă ocup eu de asta.

Se ridică de pe scaun și se opri pentru o fracțiune de secundă, dându-și seama că Ripley o urmărea.

Intensitatea privirilor clonei îi spuneau: *Bineînțeles că știu cine a insistat să fiu primită înăuntru.* Recunoștința lui Ripley era evidentă. Robotul încuviință din cap și clona se întoarse spre monitor.

Din informațiile de pe ecran rezulta că *Betty* se desprindea încet. Call nu prea avea mult timp la dispoziție să închidă ușile înainte să se deschidă trapa exterioară. Dar era singura care avea șanse de supraviețuire acolo, dacă se întâmpla acest lucru. Își croi drum printre scaune, îndreptându-se spre partea din spate a navei.

Când ușa cabinei de comandă se închise în urma ei, Call se uită de jur-împrejur. Labirintul de vid stătuse deschis mai puțin de un minut, dar *monștrii* aceia erau deosebit de rapizi. Dacă s-o fi strecurat vreunul înăuntru, în timp ce erau ocupați cu dirijarea navei?

Numai gândul acesta o făcea să se înfioare. Lanțurile și scripeții de deasupra scoaseră un clichet răsunător când vasul se mișcă. Se apropie prudentă de comenzile de avarie. Puse mâna pe mâner și trase de el cu toată puterea, sperând că o să închidă ușile în ciuda sistemului hidraulic defect. Se aprinseră ledurile roșii, apoi cele verzui și ușile începură să se închidă îngrozitor de încet, dar, din păcate, se blocară la mai mult de-o jumătate de metru de podea.

— Call!

Vocea lui Vriess în interfon o făcu să tresară. Vru să-i răspundă dar, înainte de asta, sesiză o umbră în spatele ei și încremeni în loc. Umbra se mișcă din nou și robotul se întoarse, gata să dea piept cu intrusul.

— Call! strigă Vriess în interfon. Call!

Ripley manevră nava cu iscusință în timp ce cobora către uriașul labirint de vid al *Aurigăi,* dar era atentă la monitorul care arăta că ușile nu se închiseseră încă.

Nu este nimic, își spuse Call enervată, întrebându-se dacă nu cumva glonțul lui Wren îi afectase reacțiile senzoriale. Se uită din nou de jur-împrejur și își spuse că numai lanțurile de deasupra dădeau senzația unei prezențe stranii.

Am nevoie de o pârghie, își spuse ea, încercând să se concentreze asupra ușilor. Abia acum, când se uită mai atent observă umbrele lăsate de echipamentele de diverse forme. Și i se păru că erau toate niște locuri unde te puteai ascunde cu ușurință. Zări o bară de fier și puse imediat mâna de ea. Era destul de grea. *O să-mi servească perfect drept pârghie.*

Echipamentul trosni când nava se mișcă, iar zgomotul o făcu să tresară și se uită din nou în jur. Lanțurile se loviră unele de altele, scoțând clinchete răsunătoare.

Du-te la ușă! își reaminti ea. Când ajunse la ea, băgă bara de fier în mânerul de acționare manuală și se lăsă pe capătul ei cu toată greutatea.

Dar, în momentul acela simți clar o *prezență.* Senzația era atât de puternică încât nu mai putea s-o ignore, nici măcar ca să se concentreze asupra ușilor. Pe urmă răsună un șuierat. Se apropia de ea ceva ciudat, periculos.

Se întoarse încordată, cu toate simțurile racordate — mecanismul pe care îl folosea atunci când inima îi bătea nebunește.

Și, de data aceasta îl văzu. Era acolo, exact în spatele ei, și era *imens, hidos.* Din umbrele întunecate se înălța cea mai cumplită viziune de coșmar pe care o întâlnise vreodată. Și doar avusese destule experiențe dure. Oricum, arătarea nu era un extraterestru. Semăna cu o încrucișare perfectă între un animal feroce și îngerul Morții. Craniul rânjea la ea, dezgolindu-și dinții oribili. Era mai mare decât ceilalți monștri și trăsăturile umane îl făceau și mai hidos.

Nu mai văzuse așa ceva. Nici în cărțile de istorie, nici pe *Auriga.* Sigur, se înrudea cu ceilalți extratereștri. Își dădea seama de asta,

deși era îngrozită. Dar existau destule diferențe. Să fie oare ultimul dar al lui Wren?

Trăsăturile umane ale monstrului sunt evidente. Ah, Doamne... seamănă cu Ripley...

Trebuia neapărat să iasă de aici, să fugă.

În momentul acela, fiara se mișcă spre ea, întinzând brațele îngrozitor de lungi.

Dar, în loc s-o ia la fugă, încremenise în loc. Nu era în stare nici să se miște, nici să gândească. I se supraîncărcaseră circuitele cerebrale în timp ce se zgâia la această viziune de coșmar cu mâinile întinse spre ea.

Însă mâna monstrului trecu pe lângă ea și apucă una din traversele ușii de etanșare. Iar apoi, spre uimirea lui Call, trase ușa până la podea.

— A închis ușile! o anunță Johner pe Ripley când mesajul de avertizare de pe monitor se schimbă în verde și dispăru.

Apoi se așeză pe scaunul lui Call și comandă monitorul să afișeze exteriorul lui *Betty.*

— Ne-a rămas foarte puțin timp, zise el. Haideți să ne desprindem mai repede, înainte să ne ciocnim de sol.

Ripley nu-i acordă prea multă atenție. Era atentă la comenzi. Lui Call i-ar fi venit mult mai ușor, pentru că s-ar fi conectat direct cu nava.

— Coboară brusc, îi strigă Vriess. Încă mai putem să ne desprindem. Dar suntem pe muchie de cuțit și o să ne cam zguduim.

Ripley încuviință din cap, cu ochii la monitor, deși Call închisese ușile. Totul era în ordine. Acum trebuia să fie atentă la alte lucruri. Acționă comenzile și reuși în același timp să-și pună centura de siguranță. Distephano și Johner îi urmară exemplul. *Totul este atât de familiar*, se gândi ea obosită. Ciudat de familiar.

Vocea computerului de pe *Auriga,* care era aceeași cu glasul lui Call, anunță deodată prin interfonul lui *Betty:*

— Atenție. Întrerupere procedurală. Nava nu s-a angajat în poziția corespunzătoare pentru coborârea verticală. Sistemul de frânare este deconectat. Coliziunea iminentă.

— Nu mai spune, bombăni Johner în spatele ei.

Distephano era tăcut.

Ripley se rezemă de spătarul scaunului, relaxată, ca și când ar fi fost într-o călătorie de plăcere.

— Aproape am reușit..., murmură Vriess.

Acum totul funcționa perfect: rata de coborâre a navei mări viteza de desprindere a lui *Betty...*

— Acum! exclamă Ripley și apăsă butonul de putere maximă. Nava se zgudui din toate încheieturile și toți încremeniră în loc.

Acum Vriess nu-și făcea griji pentru Call, avea alte lucruri importante la care să se gândească. Nu toate sistemele navei mergeau bine, pentru că nu avusese timp să facă reparațiile programate. Ca să se desprindă cu adevărat de *Auriga, Betty* va trebui să răspundă repede, cu toate forțele. Și nu știa dacă va fi în stare. Mai ales fără s-o piloteze Hillard. Se uită la Ripley, întrebându-se cum ajunsese acolo și cum de știa atâtea amănunte despre navă.

— **ACUM!** zbieră Ripley.

Vriess se uită la monitor care afișa exteriorul masivei *Auriga,* sclipind cu milioanele ei de lumini pe cerul de noapte al Australiei, în timp ce se rostogolea inexorabil spre pământ. La un moment dat, *Betty,* care semăna cu o jucărie în comparație cu nava militară, țâșni din labirintul de vid, cât pe ce să se lovească de *Auriga.* Semăna cu un gunoi aruncat dintr-un avion în viteză, se gândi Vriess.

— Fii atentă! o preveni Johner.

— Sunt, îl asigură Ripley, manevrând nava într-un arc strâns.

Betty coti și se cutremură din toate încheieturile, evitând nava cea mare până se desprinse complet. Se îndepărtă în timp ce *Auriga* își continua drumul spre moarte. Vriess verifică din nou, știind că așa ar fi făcut și Call. Dar era o zonă nepopulată, fără orașe și oameni. Doar deșert, care se întindea pe sute de mile. Craterul pe care o să-l facă *Auriga* va fi cea mai interesantă parte a peisajului, în anii care vor urma.

Vriess și Ripley se străduiau să țină sub control viteza lui *Betty*, împingând-o cât mai departe.

Call nu fusese atât de îngrozită nici când fugise de măcelul roboților. Dar acum se blocase complet. Nu mai putea să gândească și nici să reacționeze.

Monstrul era între ea și ușa cabinei de comandă. Dar nu conta asta. Cel mai important era să scape. Oriunde. Oricum. Să scape.

Nou-născutul făcu un pas spre ea dar, în momentul acela, nava se zgudui brusc și se dezechilibrară amândoi. Era exact de ce avea nevoie Call să se trezească la realitate. Știa în sfârșit *ce avea de făcut*.

Se feri de mâna întinsă a monstrului și o luă la fugă cât o țineau picioarele, cu arătarea după ea. Probabil că voia să se joace puțin înainte s-o lichideze.

Monstrul șuieră și-i simți ghearele pe picior. Apoi se întoarse brusc la dreapta, se lipi de sol și se târî sub stabilizator. Când uriașul extraterestru își dădu seama că o să-i scape prada, scoase un urlet de protest și făcu un salt, dar Call dispăruse deja sub burta mașinăriei voluminoase.

Ghemuindu-se, se rostogoli până atinse peretele. Apoi se uită la cele trei deschizături, așteptându-se din clipă-n clipă să vadă monstrul.

Dar dispăruse!

Războinicul extraterestru îl urmase pe nou-născut când părăsise creșa, ca să fie lângă el, să-l protejeze. Matca murise și era dezorientat. Crezuse că nou-născutul o să se folosească de Ripley ca să-i dirijeze pe toți, să le dea un scop, dar nu fusese în stare s-o rețină. Și războinicul nu înțelegea de ce. Iar acum nou-născutul plecase s-o ucidă pe Ripley, s-o devoreze.

Războinicul îl urmase pentru că trebuia să facă ceva. Dar el nu avea același scop cu nou-născutul și șovăia. Între timp, toți embrionii ieșiseră din gazde și începuseră să crească. Creșa era completă. Poate că exista și o matcă printre ultimii pui, dar războinicul nu era sigur.

Fără îndrumarea mătcii era lipsit de scop, de țintă, de motivație. Poate că ar fi mai bine să hiberneze.

Nava pe care se aflau fusese golită de pradă. La bord nu se măi aflau decât ei, războinicii, gazdele moarte și puii. Culoarele erau pustii. Nu mai era un cuib viabil, aveau nevoie de gazde noi. Dar războinicul se temea că n-or să le găsească niciodată, dacă nu aveau o matcă să-i dirijeze.

Răsună o voce și războinicul înălță capul s-o asculte.

— Coliziunea în cinci secunde. Cinci... Patru...

Nou-născutul nu mai era la bord. Da, se gândi războinicul ghemuindu-se strâns, era momentul să hiberneze.

— Gata, anunță vocea.

La bordul lui *Betty,* Distephano văzu pe monitorul lui VrieSs ce o să se întâmple. Apoi se uită la Ripley, care manevra perfect o navă complet necunoscută. Era încordată și își mișca ochii dintr-o parte într-alta, fără să-i scape nimic. *Ce femeie ciudată,* se gândi el. Dar o admira pentru tot ce făcea. Deși era obișnuit cu zborurile spațiale, acesta fusese unul cumplit și nu se terminase încă.

Glasul blând al lui Call de la bordul *Aurigăi* anunță:

— Gata!

Și văzură cu toții nava uriașă zdrobindu-se de pământ ca un meteorit. Explodase ca o minge de foc, luminând cerul nopții pe mile

întregi.

— Ia te uită! exclamă Johner când izbucni explozia.

Distephano știa că impactul va fi resimțit de seismografele de pe întreaga planetă. N-au decât să se întrebe ce a provocat cutremurul!

Incendiul consuma repede tot ce fusese *Auriga.* Păcat că erau prea obosiți și încordați ca să se bucure de această imagine.

Îi aruncă o privire lui Ripley. Fața ei oglindea senzații contradictorii: ușurare, satisfacție, tristețe, epuizare și concentrare intensă. Așa că Distephano preferă să se bucure în sinea lui. *I-ai distrus pe toți, bravo! Ai reușit din nou să-i distrugi pe toți.*

Se simțea bine. De îndată ce stabilizau nava, vor fi gata să aterizeze pe Pământ. Se terminase cu *Auriga.* Erau *în siguranță.*

Apoi își aminti ceva.

— Mai aveam doar trei săptămâni până la încheierea misiunii, zise el. Mă întreb dacă or să creadă povestea mea sau dacă or să mă alunge din armată pentru că spun adevărul.

— Lasă, omule, îi spuse Johner vesel. Ești bine-primit printre noi. Nu suntem prea organizați, dar ești un tip care promite. O să te adaptezi perfect.

Râse cu Johner, dar erau prea obosiți să se amuze de glume.

— Unde este Call? întrebă Ripley îngrijorată. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— Ai dreptate, o aprobă Vriess. Ne-ar prinde bine ajutorul ei. Avem probleme în diverse sectoare. S-ar putea conecta la navă s-o dirijeze până la aterizare.

Apăsă butonul interfonului și spuse impacientat:

— Call, unde dracu' ești?

Și comută imaginea de pe monitorul care afișa ruinele fumegânde ale *Aurigăi* în magazie. Distephano se aplecă peste umărul lui Ripley ca să se uite mai bine, dar nu o văzu nicăieri pe Call. În momentul acela, nava se zgudui din nou, în timp ce clona se străduia s-o

echilibreze. Apoi se aprinse o indicație luminoasă și izbucni abur dintr-un furtun, nu departe de Johner.

— LA DRACU'! exclamă el, luptându-se cu furtunul.

— Nava asta o să se desfacă în bucăți, șuieră Ripley printre dinții încleștați.

Vriess făcu o verificare rapidă. Era evident că nu-i plăcea ce vedea.

— Presiunea este instabilă!

Johner se uită la Distephano.

— Du-te după Call. Avem nevoie *imediat* de ea!

Când se desprinse din scaun și întinse mâna după armă, îl auzi pe Johner murmurând:

— Ce-o fi cu ea?

Bună întrebare, se gândi Distephano în timp ce se ducea s-o ajute.

De sub stabilizator, Call auzi că se desprinseseră de *Auriga.* Probabil că Vriess și Ripley erau ocupați cu dirijarea navei. Exista riscul să fie atrași pe traiectoria de impact, o dată cu uriașa navă militară.

Se întreba dacă văzuse cineva extraterestrul, dacă știau ce avea ea de înfruntat. Stătea nemișcată. Oare unde se dusese monstrul? Îi pândea pe cei care vor veni s-o salveze? Un scârțâit o făcu să tresară, dar nu scoase nici un sunet. *Este pe mașină!* Apoi nu se mai auzi nici un zgomot și Call încremeni în loc, așteptând îngrijorată.

Dar arătarea nu se lăsa. Se lipi de podea, încercând să se strecoare după ea. Își băgă un braț și o parte din capul hidos, zgâriind podeaua cu ghearele. Se străduia cu disperare să ajungă la ea.

Call se lipi de perete, îngrozită. Ghearele monstrului sfâșiau materialul negru și dur. Extraterestrul urla furios. Androidul se făcuse aproape una cu zidul.

Creatura se agita, dădea din coadă să se propulseze, turtindu-se în spațiul îngust, până când ghearele sale ucigașe ajunseră chiar în fața lui Call. Monstrul clocotea de mânie, dar capul lui era prea mare, prea rigid să încapă sub mașinărie. Însă nu se dădea bătut. Era convins că o să-și atingă scopul dacă insista.

Și când roti din nou brațul, fu cât pe ce să atingă nasul lui Call.

Capitolul 15

Degetul cel mai lung al mâinii extraterestrului atinse fața androidului, care înghețase de frică. Nu știa cât timp va mai reuși să se ferească de el. Urla la ea și o îngrozea cu sunetele feroce pe care le scotea. Dar cel mai rău era că răspândea o duhoare pe jumătate umană, pe jumătate animalică.

Cât o să reziste să se ferească de el? Și cât o să dureze până când cei din cabina de comandă or să-și dea seama că lipsea de prea mult timp?

Dar, în momentul acela zări o pereche de bocanci militari. Distephano!

Din locul în care stătea nu avea cum să observe extraterestrul ascuns după stabilizator. Poate habar n-avea de existența lui. Oare îl văzuse pe monitor? Probabil că nu.

La un moment dat, extraterestrul sesiză prezența omului. Call își dădu seama pentru că ghearele care o vânau încremeniră în loc.

Distephano intră prudent în încăpere. Lumina era prea slabă ca să distingă ceva. Echipamentul ocupa aproape toată podeaua și lanțurile care atârnau din tavan scoteau un clinchet plăcut, care-ți distrăgea atenția. Unde o fi robotul lui preferat?

— Call? strigă el blând.

Atmosfera ciudată a camerei motoarelor îi atrăsese atenția de la început. Trebuia să fie atent.

— Call? Ești aici?

De fapt, unde ar putea să fie în altă parte? se întrebă el. Doar n-o fi trecut pe lângă el, fără s-o observe.

Înainta, uitându-se de jur-împrejur, ca orice soldat conștiincios.

Când Distephano se urni din loc, extraterestrul începu să-și retragă încet mâna de sub stabilizator.

Call se simțea ușurată pe de-o parte, dar pe de alta era îngrijorată. O să-l vâneze pe Distephano. Și era de o sută de ori mai rapid și mai puternic decât soldatul.

Betty se clătină puternic sub picioarele lui Distephano. Probabil că Vriess și Ripley se străduiau să acționeze comenzile manuale și să țină nava sub control în absența lui Call.

În cele din urmă, soldatul se opri în loc. Simți un fior pe șira spinării și se întrebă dacă nu cumva o fi vreun *monstru* înăuntru? Așa s-ar explica și absența lui Call. Altfel ar fi trebuit să se întoarcă de mult în cabina de comandă. Se uită nedumerit de jur-împrejur. Aici erau sute de locuri unde ar fi putut să se ascundă. Gândul acesta îi trezi o teroare animalică, dar trebuia să se stăpânească. Doar era soldat, ce Dumnezeu! Și încă unul ales pe sprânceană, de generalul Perez.

Distephano își pregăti arma, calm.

Apoi făcu un pas înainte și se opri în fața unui echipament care domina încăperea, înălțând arma.

*Dacă vreuna din **arătările** acelea e înăuntru...* Se gândi la asta pentru o clipă. *Monștrii au omorât toți oamenii de pe navă, până la unul. Dacă dau de vreunul din ei, o să-l fac bucăți! Măcar atât să fac pentru camarazii mei!*

Pe urmă se uită la echipamentul voluminos de lângă el. *Este stabilizatorul, probabil!* se gândi el. *Aici nu suntem pe* ***Auriga.*** *Este o navă mică. Aici trebuie să se găsească o grămadă de chestii esențiale pentru funcționarea navei. Iar monștrii au sânge acid!*

Se opri în loc, când își dădu seama de acest lucru. Deci nu putea să folosească arma. În orice caz, nu aici. Dar poate va fi obligat...

În timp ce cântărea opțiunile pe care le avea la îndemână, făcu un pas înainte.

Call ajunsese la aceeași concluzie. *Sânge acid. Dacă Distephano trage în monstru...*

Se zgâia la fața grotescă, de coșmar. Rânjea din nou și-i curgeau bale din bot. Și apoi, până să apuce să-l prevină pe soldat, extraterestrul trecu la atac. Disperată, Call se avântă după el.

Arătarea întinsese unul din brațele ei enorme și înșfăcase fața lui Distephano, exact când soldatul se pregătea să arunce arma. Răsună un urlet sfâșietor și omul se prăbuși pe spate, scăpând arma din mână.

Palma mare a extraterestrului acoperise fața soldatului, dar nu putea să-l oprească să zbiere îngrozit.

Când gigantica făptură se ridică de jos, târându-l pe soldat, Call auzi un trosnet de oase și urletul de durere al tânărului. Monstrul îl mușcase de creștetul capului, desfăcându-i țeasta ca pe o scoică, ca să-i devoreze creierul și să-i soarbă sângele.

A fost un gest premeditat! își spuse Call, îngrozită. *Premeditat și uman!*

Pe urmă, extraterestrul se întoarse spre ea. Colții uriași semănau și mai mult cu rânjetul morții. Și, peste câteva clipe, izbucni într-un *râs* hidos, în timp ce Call stătea încremenită în loc.

Ripley observase vag că Johner încerca să îmbine furtunurile defecte, în spatele ci. Nu reacționa nici când Vriess îi strigă uriașului:

— Lipește-le cu dispozitivul servo!

— Ei, protestă Johner, asta este treaba *ta,* nu a mea. Eu sunt doar bătăuș profesionist.

Dar deveni mai atentă când îl auzi pe Vriess strigând în interfon:

— Call, vino imediat aici!

Și, când nu primi nici un răspuns, începu să se îngrijoreze. Androidul ar fi trebuit să se întoarcă de mult. Doar știa că aveau nevoie de ea, să se conecteze la navă. Și nici Distephano nu se întorsese.

Tocmai când începea să se agite mai mult, simți *legătura telepatică, profundă cu ultima ei odraslă în viață.*

Se cutremură și apoi se desprinse de scaun. În spatele ei, îi auzi pe Vriess și Johner strigând-o. Infirmul se grăbi să pună mâna pe comenzi.

Sigur, Ripley își dădea seama că se îndreptau spre pământ într-o navă care le scăpase de sub control, dar încerca să nu se gândească pentru că nu era cel mai important lucru în momentul de față.

Deși știa foarte bine că acest lucru nu era posibil teoretic, creierul lui Call refuza să proceseze informațiile. Stătea în umbra extraterestrului mutant, după ce-l văzuse cum devorase creierul lui Distephano. Nu putea să se miște sau să gândească, nici să facă nimic ca să se salveze.

Monstrul uriaș părea și mai înalt acum, când o domina cu statura lui, dar Call nu era în stare de altceva decât să se uite înspăimântată la fața lui, la dinții lui mânjiți de țesut cerebral. Răsuflarea îi duhnea a sânge.

O înșfăcă înainte să apuce să reacționeze. O luă de umeri și o trase în sus, spre botul lui deschis.

Oare va fi în stare să devoreze procesoare și microchipuri? se întrebă ea mirată. Poate că nu, dar o s-o scoată oricum din funcțiune.

Închise ochii și spuse o rugăciune în gând.

Și, ca și când ar fi auzit-o Dumnezeu, în momentul acela se deschise ușa și auzi o voce:

— Hei!

Animalul care o înșfăcase pe Call se încordă și se întoarse enervat. Ripley stătea neclintită în prag, cu picioarele depărtate, sigură pe ea ca întotdeauna. Dar ochii ageri ai robotului sesizară cât de obosită era. Trecuse prin atâtea, încât ajunsese probabil la limita puterilor.

Urletele extraterestrului se domoliră când o văzu.

— Nu pot să te las să faci asta, îi spuse ea calmă.

Monstrul dădu din coadă, impacientat și se răsuci brusc, fără să-i dea drumul lui Call. O ținea ca pe un scut, lipită de pieptul lui. Call clipi, încercând să-și regăsească instinctul de autoconservare. Acest animal acționa ca un om.

Ripley stătea neclintită, cu ochii la Call. *Trebuie s-o ajuți într-un fel,* își spuse robotul, deși se afla într-o situație imposibilă. Se uită la arma lui Distephano, căzută la câțiva metri de ea. Oare Ripley n-ar putea s-o ia?

Ne-am îndepărtat destul de stabilizator, se gândi Call, *dar tot este riscant.* Ce-o să se întâmple oare dacă Ripley distruge monstrul? Zguduitul navei îi spunea că pătrunseseră în atmosferă și mai aveau puțin până să aterizeze. Și întrebarea era dacă or să reușească, dacă aveau avarii majore? Nu știa ce să facă. Era complet dezorientată.

Coada extraterestrului se smuci furios. Call simți șuieratul lui fierbinte în ureche. Ripley cercetă rapid încăperea. Se uită la armă și apoi la Call.

Știe, își dădu seama robotul. *Sigur, doar nu este prima oară când pilotează o navă. Își amintește. Poate că echipamentele îi sunt familiare.*

Dar clona părea nehotărâtă și acest fapt o trezi la realitate pe Call. Se îndreptau spre Pământ, cu acest monstru la bord. Ce mai conta dacă piereau, atâta timp cât se făcea praf și extraterestrul? Dar știa instinctiv că Ripley nu va putea să nimerească arătarea, pentru că ar fi trebuit să tragă prin ea, prin Call!

Se aplecă înainte, încercând s-o facă să înțeleagă pe Ripley.

— Haide, trage, ce mai stai! o îndemnă ea. Doar sunt obișnuită cu asta!

Nu-i păsa dacă gloanțele o făceau bucăți, atâta timp cât distrugea această viziune de coșmar. La urma urmei, acesta era scopul misiunii ei. Să salveze omenirea de extratereștri! Iar faptul că-și amintise acest lucru îi era de folos.

Dar Ripley nu se hotăra și, spre uimirea lui Call, nu ridică arma lui Distephano.

Nava se zgudui și cele trei personaje ale acestei bizare scene de-abia reușiră să-și mențină echilibrul.

În cabina de comandă, Vriess apăsa înnebunit pe butoane, încercând s-o comande pe *Betty.* Era cu ochii în patru, atent la toate afișajele. Nici măcar nu îndrăznea să se uite la monitorul care o arăta pe Call în ghearele monstrului. Refuza să se gândească la asta.

Lângă el, Johner trudea la fel de furibund să coordoneze manual nava. Întunericul nopții fusese înlocuit de razele soarelui care luminau cabina.

— Rămânem fără..., îl preveni Vriess pe copilotul său.

— Gata, mă ocup eu de asta, îi asigură Johner.

— Zece minute până la impact, anunță calm vocea computerului.

Și Vriess își dădu seama pentru prima oară că era glasul lui Call.

În timp ce nou-născutul șuiera, zbiera și o strângea la piept pe Call, Ripley își dădu seama că nu putea să-l lichideze decât dacă

făcea așa cum o sfătuise robotul. Trebuia să ia arma lui Distephano și să împuște monstrul prin trupul lui Call. Dar nu putea să facă acest lucru, la fel cum nu putuse s-o lichideze pe Newt. Deci nu asta era soluția. Atunci care?

Ripley se uita la arătare, nehotărâtă. O durea *tot corpul.* Era epuizată. Nu-și dorea decât să se întindă undeva și să moară. Ah, Doamne, de ce nu putea să facă asta?

Poate și eu sunt un robot, se gândi ea înnebunită. *Un robot programat să meargă înainte, la nesfârșit. Ah, Doamne, nu mai suport!*

Nou-născutul urlă de furie. Dinții lui erau aproape de capul lui Call, dar nu o ataca. Și-o fi dat seama că nu avea creier organic și nici hemoglobina în sânge? Simțise că avea de-a face cu un robot?

Dar, în momentul acela Ripley își aminti cum Bishop fusese sfâșiat de o matcă furioasă și își dădu seama că nou-născutul putea face același lucru cu Call. Atunci, nu fusese în stare să-l salveze pe Bishop și probabil că nu va fi nici acum.

Trebuia să facă ceva, doar asta era menirea ei, nu? Oftând disperată, ridică brațele în sus, semn că se predă și încercă să restabilească legătura telepatică pe care o simțise în creșâ.

Este ceva aparte, bine păzit, dar o simt.

Era o senzație inumană, respingătoare, dar familiară într-un fel. Ripley încercă să nu se cutremure îngrețoșată. Se uită în ochii monstrului, atât de asemănători cu ai ei.

O privea rece, dar înfometat. Furios, dar doborât de singurătate.

Creșa a fost distrusă. Toți ceilalți au pierit. Nou-născutul rămăsese complet singur acum. Și singura care avea ceva comun cu el era femeia dinaintea lui.

Ripley înțelese brusc acest lucru și își dădu seama că era singura carte care-i mai rămăsese de jucat.

Ei, puiule, se gândi ea ironic, *sunt unica ta mamă. Mă ai doar pe mine!*

Întinse mâinile rugător și își umplu mintea de gânduri pozitive. Se gândi la Newt, și-o imagină în brațele ei, mică, blândă, încrezătoare. Văzu cu ochii minții brațele copilului prinse de gâtul ei, convinsă că Ripley n-o să-i dea drumul. Newt, care înțelesese, cu încrederea de nezdruncinat a unui copil, că Ripley se va întoarce s-o salveze. Păstrând această imagine în minte, murmură:

— Haide, da, puiule...

Nou-născutul se calmă încet. Nu mai dădea din coadă. Își slăbise strânsoarea asupra lui Call.

Ripley simțea privirile androidului ațintite asupra ei. Sesiză nedumerirea de pe fața micuței femei. Call nu putea să se miște. Când nou-născutul îi dădu drumul în cele din urmă, o luă pe nepregătite și căzu pe podea. Ripley nu-și putea permite să răspundă întrebării din ochii ei. Se uita fix la monstru, ademenindu-l să abandoneze robotul și să vină la ea.

În timp ce uriașa creatură se îndrepta spre ea, clona observă că fata-robot reușise să se îndepărteze.

Bine, se gândi Ripley, *foarte bine.* Își amintise de momentul acela când o îndemna pe Newt, ***Fugi! Ascunde-te!*** Dacă ar fi îndrăznit, i-ar fi strigat același lucru și lui Call, dar era încă prea aproape de nou-născut.

— Pleacă, îi spuse ea totuși, fără s-o privească.

Apoi se îndreptă spre monstru.

— Haide, îl ademeni ea, cu brațele întinse.

Doi pași, trei. Acum nou-născutul era atât de aproape încât putea s-o atingă, iar Call se îndepărtase și mai mult. Ripley stătea cu brațele desfăcute și mintea limpede, transmițând monstrului imaginea maternă din mintea sa. Își amintise de matca extraterestră care întinsese brațele spre copilul ei mutant, înainte ca nou-născutul să-i smulgă capul. Oare această arătare era capabilă de sentimente? Știa ce înseamnă încrederea? Forțându-se să-și păstreze imaginea

neștirbită în minte, Ripley se arăta cât mai supusă. Își ținu respirația când monstrul se apropie.

Apoi, nou-născutul scoase un sunet tânguitor, ca și când l-ar fi durut ceva. Ripley tresări și își înălță privirile. Capul de mort nu putea să te impresioneze, dar era clar că extraterestrul se simțea singur. Amintindu-și de gestul ei către nou-născutul din creșă și de blândețea pe care clona i-o arătase lui Call când venise s-o ucidă, mângâie capul țuguiat al nou-născutului.

În spatele ei, târându-se către ușa încăperii, Call o privea îngrozită și fascinată în același timp de această legătură dintre două ființe din specii diferite, dar înrudite genetic. În timp ce mângâia blând capul nou-născutului, limba lungă, șerpuitoare a monstrului începu să lingă sudoarea de pe fața lui Ripley.

Clona se uita de jur-împrejur, concentrându-se asupra imaginii materne care atrăgea monstrul. Și exact în spatele nou-născutului zări o fereastră de dimensiuni moderate, pe care se vedea cerul întunecat al nopții australiene, brăzdat de primele raze ale zorilor. Se deplasau tot mai departe de locul impactului. Mai aveau puțin până să aterizeze.

Ripley continua să mângâie capul nou-născutului, pipăindu-i ochii, bărbia proeminentă. Acum arătarea cu cap de mort afișase zâmbetul hidos pe care-l cunoștea atât de bine. Degetele ei găsiră dinții puternici și-i atinse cu grijă. Nou-născutul deschise botul, lăsând-o să-i examineze în voie.

Clona își trecu palma încet peste marginea lor ascuțită și se tăie fără măcar să clipească.

Când își trase mâna și se uită, era plină de sânge gros, roșu. Sângele ei. Sânge uman. *În cea mai mare parte.*

Se uită calmă în ochii lui, controlându-și gândurile. Apoi, cu un gest brusc, dădu din braț și stropi fereastra.

Sângele căzu exact în mijloc. La început nu se întâmplă nimic dar, peste câteva secunde, geamul începu să sfârâie, să fumege și apoi să

se topească.

Ripley sesiză o schimbare în atitudinea ciudatei ființe. Încrederea pe care o simțise până atunci, fu înlocuită de altă senzație: de *trădare!*

Se înălță imediat în două picioare și începu să șuiere amenințător.

Nou-născutul privi mirat gestul sfidător al lui Ripley. În momentul de față nu era interesat decât s-o omoare încet, în chinuri cumplite pe cea care stătea dinaintea lui, atât de fragilă și neajutorată. Deși locul în care se aflau tremura din toate încheieturile, deși nou-născutul bănuia că îl pândea un mare pericol, nu-i păsa. Nu se lăsa influențat de nimic.

Își domina victima și de-abia aștepta să-și înfigă colții în creștetul ei. O să-i devoreze creierul încet, o să-l savureze și o să se întrebe dacă va putea să absoarbă și amintirile lui Ripley în felul acesta. Sângele ei o să-i astâmpere foamea eternă care nu-i dădea pace.

Nou-născutul întinse limba încet.

Ripley încremeni în loc, încercând să nu-și exteriorizeze spaima.

Nou-născutul căscă botul uriaș și aceeași limbă care o curățase tandru, care o făcea să se deosebească atât de mult de matca extraterestră care-i dăduse naștere, se mișcă obscen. Clona observă îngrozită cum se întărește, la fel ca la ceilalți monștri. Îi apăruseră dinți mici, ascuțiți, în vârf.

Clona gemu. Nou-născutul se aplecă asupra ei, gata să-i perforeze fruntea. Femeia nu putea nici măcar să închidă ochii. Se uita cu o fascinație morbidă la metamorfoza monstrului.

Ah, Doamne, ajută-mă! se gândi Ripley, dându-și seama că era prima rugăciune pe care o rostise în această reîncarnare.

Arătării îi curgeau bale din gură și limba se apropia tot mai mult de fața ci.

Femeia se cutremură fără să vrea. Dar nu se dădu înapoi. Știa că ar fi fost și mai rău. Peste umărul nou-născutului o văzu pe Call care

se târa pe podea. Reușise în sfârșit să pună mâna pe arma lui Distephano.

Apoi se uită spre fereastră. Se topea în mijloc și degaja un miros caracteristic de plastic încins. Își dădu seama că erau în atmosferă. Ajunseseră aproape acasă.

Ripley se uita fascinată la fereastră, încercând să evite imaginea dinților ascuțiți din vârful limbii, care înaintau spre fața ei.

În momentul acela, imaginea din mintea ei, în care se vedea cu Newt în brațe, se schimbă brusc.

O copleșiseră amintirile. Peste tot domnea haosul. Războinicii urlau și mureau. Era foc. Iar ea, Ripley stătea neclintită, cu pruncul în brațe. Provocând moarte și distrugere creșei.

Nou-născutul se apropie pentru sărutarea finală, dar tresări brusc, uimit de schimbarea legăturii telepatice. Acum Ripley nu mai era supusă, nu mai era copleșită de teamă și remușcări. Dimpotrivă, devenise sfidătoare! Amintirea distrugerii creșei, atât de vie în mintea ei, îl înfuria. Își bătea joc de el.

Monstrul scoase un urlet înainte să treacă la atac și deodată...

Răsună un zgomot asurzitor și se simți tras de o forță invizibilă. Atracția era atât de puternica, încât îl îndepărta tot mai mult de pradă. Nu înțelegea ce se întâmpla. Cum era posibil așa ceva?

Urlă furibund, când își dădu seama că nu mai putea s-o atingă pe Ripley. Aluneca pe spate, din ce în ce mai repede. Apoi se lovi de ceva tare. Gemu și întinse ghearele spre femeie. Nu-i venea să creadă că fusese prins în capcană tocmai când fusese atât de aproape de pradă.

Se auzi un pocnet răsunător când fereastra fu străpunsă de acid și curentul de aer atrase imediat fumul și obiectele mici din jur. Call reacționă imediat. Se apucă de lanțurile din tavan și se legă imediat cu niște hamuri de rezervă.

Zeci de obiecte mici erau atrase de fisura din fereastră, în timp ce sângele acid al lui Ripley eroda geamul tot mai mult. Gaura se mărea și depresurizarea creștea. Exact când întinsese brațele spre Ripley nou-născutul fu smuls din loc și propulsat spre geam și, în aceeași secundă, Call o prinse pe Ripley. Altfel ar fi zburat după monstru.

Nou-născutul se lovi de fereastră și zbieră de furie și durere când forța curentului atmosferic îi înțepeni trupul în geam.

Acum când depresurizarea încetă, Ripley căzu pe podea și se desprinse de Call. Robotul îi întinse mâna și-i strigă:

— *HAIDE!*

Și Ripley se târî după ea.

Nou-născutul se lupta să învingă forța de atracție și reuși să se desprindă puțin. Mișcarea lui destupă fereastra și atrase din nou clona spre el.

Urletul asurzitor al monstrului se amplifică în timp ce încerca să prindă femeia. Dar furia și zbaterea lui erau zadarnice, căci nu putea face față curentului atmosferic. Ripley simți că fiara obosise, era derutată și își dădu seama că, pentru prima oară în scurta lui viață odioasă, nou-născutul era *înspăimântat.*

Oare ți-e frică de moarte? se gândi Ripley. *Păi ar fi timpul să te obișnuiești cu ideea!*

Începu să râdă, întrebându-se când n-o să i se mai pară amuzante astfel de lucruri ciudate.

În cele din urmă, nou-născutul renunță să se mai împotrivească forței decompresiunii și fu atras în gaura care se lărgea. Impactul îi sfâșie pielea și Ripley văzu cum sângele lui acid explodează în atmosferă.

Urletul inuman al arătării o zgudui până în măduva oaselor și țipă la rândul ei, târându-se pe podea să ajungă la Call, ca și când numai atașându-se de robot putea să-și păstreze caracterul uman.

Într-adevăr, nu era *decât* un robot, dar androizii fuseseră programați să intervină în situații prea periculoase pentru oameni. Și

unicul țel al existenței lor era să salveze viețile ființelor omenești.

Amintirile se dovedeau mai puternice decât timpul.

Prefer să mi se spună "persoană artificială".

Nu pot să te mint și să-ți spun că avem vreo șansă... dar te bucuri de toată simpatia mea.

Bishop și Ash, niște simpli roboți. Unul își sacrificase aproape viața ca s-o salveze pe ea și copilul ei. Iar celălalt ar fi ucis-o bucuros pentru că se amestecase în planurile lui.

Ripley închise ochii, copleșită de amintiri.

La început, nou-născutul nu-și dădu seama de nimic în afară de vidul cumplit, inexorabil, care-l trăgea departe de Ripley, de ființa pe care era hotărât s-o distrugă. Dar când se lovi de fereastră, simți mușcătura rece a frigului. Pielea de pe spate și rinichi începu să se solidifice și apoi plesni,împroșcând sânge și țesuturi. Zbieră agonizant când sângele acid, organele și măruntaiele zburară în spațiu, înghețând instantaneu, înainte să se desprindă complet de trupul monstrului.

Practic murise, dar creierul lui nu voia să accepte acest lucru. Luptând disperat pentru supraviețuire, nou-născutul își lipi palma de sticlă, încercând cu disperare să se tragă înapoi. Dar, în timp ce se zbătea disperat, gaura se lărgi și se dizolvă complet. Forța depresurizării îi smulse instantaneu brațul și-i fractură umărul.

Nou-născutul deschise ochii îngrozit, sfâșiat de durere și se uită neajutorat la Ripley. Nu putea să vorbească. Doar să urle, dar femeia aceasta înțelegea în mod sigur ce voia de la ea. Cum era posibil ca mama nou-născutului să-l privească indiferentă cum murea, fără să-l ajute?

O imploră din priviri, cu ochii lui atât de asemănători cu ai ei.

UCIDE-MĂ! UCIDE-MĂ! PENTRU DUMNEZEU, MAMĂ, UCIDE-MĂ ODATĂ!

În cabina de comandă, Vriess privea pământul cum se apropie tot mai mult, în timp ce se lupta cu comenzile navei. Glasul lui Call continua numărătoarea inversă, amintindu-i cu fiecare secundă că ea nu era acolo, că Ripley nu se întorsese, că era singur în această bătălie fără speranțe cu bătrâna navă. Un infirm singur. Nu va fi în stare s-o comande pe *Betty*, care se rostogolea nebunește spre Pământ.

Johner se trânti pe scaunul lui Ripley și se căzniră împreună să manevreze comenzile.

Când forța de atracție slăbi, pentru că nou-născutul astupase fereastra, Ripley se prăbuși pe podea, epuizată. O auzi pe Call strigând-o pe nume, dar nu reuși să reacționeze, nici măcar ca să se salveze. Call întinsese un braț după ea, iar cu celălalt se ținea de aparatura de stabilizare. Clona încercă să se târască spre robot.

Țipetele nou-născutului se amplificaseră, deveniseră isterice. Monstrul despica aerul cu ghearele. Ochii lui oglindeau durerea cumplită care-l sfâșia. Ripley se uită înapoi, deși nu voia. Nu putea să-l asculte fără să se simtă impresionată.

Nou-născutul se uită direct la ea, șuierând și tânguindu-se.

Clătină din cap. Ultimul ei copil monstruos. Era normal să se afle aici, să asiste la sfârșitul lui. *Trebuia să fie sigură.*

Call o apucase de haine. Îi înfășurase o sfoară după talie, peste piept, dar lui Ripley îi era imposibil să-și desprindă privirile de la monstrul în agonie, de care se simțea legată genetic. Gemu când nou-născutul întinse brațele spre ea, rugător.

Gata, s-a sfârșit, se gândi clona, referindu-se la monstru. *S-a sfârșit pentru totdeauna. S-a terminat cu reîncarnările.*

Nou-născutul se zbătea în chinuri.

Așa, își spuse Ripley, ca și când ar fi încercat să-i aline durerea. *Nu mai durează mult. Ai răbdare.*

Brațul întins îi ieși în umeri și oasele zburară în spațiu. Nou-născutul urlă sfâșietor, zbătându-se în gaura care îl ținea strâns, ca pe o muscă într-o plasă de păianjen. Pe urmă îi plesni burta și măruntaiele se împrăștiară în spațiu.

Urletul lui se înfipse direct în creierul lui Ripley și o cutremură ca un șoc electric. Își astupă urechile, să nu mai audă răcnetele odraslei sale. Urlă o dată cu el și sunetul o sfâșie ca un brici. Apoi își simți palmele lipicioase, pentru că sângele îi curgea printre degete din urechi. Se ghemui pe podea, țipând. Call se apropie de ea și o strânse cu toată puterea, ca s-o ajute să treacă de această ultimă încercare.

În timp ce femeile se uitau îngrozite, unul din picioarele nou-născutului se retrase în corpul lui și dispăru, pe măsură ce oasele și mușchii erau supte de vid.

Apoi se contractă celălalt picior, atât de repede încât Ripley se temu că fereastra n-o să mai țină mult. Dar nu reușea să-și desprindă ochii de la această imagine de coșmar. Monstrul se uită la ea, când i se retrase cel de-al doilea braț. Pe urmă, capul nou-născutului se afundă în corpul lui grotesc, diform.

Ah, Doamne, sper că ai murit. Este imposibil să mai trăiești! Ripley spera să fie așa, dar ochii lui spuneau "nu". Nu mai avea plămâni să urle, dar își mișca botul, deschizând și închizând dinții înspăimântători. Ripley știa că era legat încă telepatic cu ea.

Și că o implora în gând: *Ajută-mă. Ajută-mă.*

Apoi se sfâșie pielea și începu să i se desprindă carnea. Unul din degete ajunsese la ochi.

Trebuie neapărat să ies de aici, se gândi ea, simțind că-și pierde mințile. *Trebuie să ies...* Dar ochii aceia afurisiți, atât de asemănători cu ai ei, erau încă vii și Ripley era prizoniera lor.

În timp ce nava se zguduia din toate încheieturile, distrugerea inexorabilă a monstrului continua. Acum totul se întâmpla mult prea repede. Ultima bucată de piele se desprinsese și zburase în stratosfera. Ripley își luă mâinile de la urechile ei sângerânde și se

trezi strângând la piept capul lui Call, ca și când ar încerca să împiedice un copil să vadă ceva atât de oribil. Dar se uitau amândouă, incapabile să-și desprindă privirile.

Clona simți cum legătura telepatică se străduia cu disperare să se restabilească. Acest contact inuman o îngrozea și o impresiona în același timp. La urma urmei era odrasla ei și era pe moarte. Dar n-avea de gând să se sacrifice pentru ea.

Capul nou-născutului se ridică brusc și Ripley observă că, în sfârșit, îi zburase creierul. Legătura telepatică se evaporă și clona începu să plângă, ușurată și îndurerată în același timp.

Ah, Slavă Domnului că a murit! se gândi Ripley. Ar fi vrut și plângă până la epuizare. Dar nu era timp, depresurizarea continua, absorbea tot ce nu era fixat solid spre rămășițele grețoase ale nou-născutului.

I se desprinsese pielea de pe față și-i ieșise prin orbite. Apoi se făcu liniște, de parcă ar fi ajuns în centrul liniștit al unui uragan, în clipa când un ultim rest de piele acoperi găvanele ochilor. Deodată însă o orbită se eliberă și cele două femei fură atrase ca de o pompă de absorbție spre craniul hidos, rânjit.

Era prea oribil să se gândească acum că puteau fi aruncate în spațiu *prin* capul nou-născutului.

Se agățară cu disperare una de alta, luptând împotriva cumplitei forțe de atracție.

— N-o să reușim! înjură Johner, în timp ce se lupta cu comenzile.

Pământul se apropia rapid și depresurizarea din compartimentul de mărfuri îi arunca de colo-colo, ca pe un avion de hârtie.

— Ba da, o să reușim! îl repezi Vriess, hotărât să nu se dea bătut.

Vocea lui Call părea bizar de calmă în timp ce număra secundele până la impact.

În timp ce nava se zguduia violent și echipamentele se mișcau de la locul lor, Ripley și Call stăteau agățate una de alta. Dar, în timp ce clona o strângea în brațe, robotul înfășură în jurul lor benzile metalice prinse de pereți. Benzile metalice se înfigeau în corpul lui Ripley, dar nu băga în seamă durerea.

Culmea era că se simțea uimitor de calmă, deși se îndreptau probabil spre o moarte sigură. Își amintea de nava care se rostogolea spre Hadley's Hope, de Hicks care dormea, de parcă ar fi fost într-o călătorie de plăcere și gândurile acestea o făcură să zâmbească. O strângea pe Call în brațe, regretând că nu putea să-i transmită liniștea. Acum nu mai conta nimic. Pământul va fi în siguranță. *Ei* muriseră. Toți. Iar ea supraviețuise, chiar dacă numai pentru câteva clipe.

Țeasta rânjită a nou-născutului se sfărâmă în mii de bucăți și dispăru pe fereastră.

— Gata, bătrâne! zbieră Johner.

— Doar ți-am spus că o să reușim, zise Vriess, în timp ce se luptau amândoi să dirijeze nava.

Betty se cutremură pentru ultima oară și apoi se liniști. Ripley simți aerul curat care răscolea hârtiile și mizeria din jur ca un uragan, doar că acum sufla înăuntru, nu mai absorbea ce se afla în încăpere.

Inspiră adânc și se uită pe fereastră. Nu vedea decât cer albastru și nori.

Domnea o liniște pe care n-o mai simțise demult și simțea că se dizolvă. Moartea nou-născutului îi răpise ultimele puteri. Nu-i mai rămăsese nici un dram de energie. Era la un pas de leșin. Dar Call o susținea.

— Ai reușit, murmură robotul. L-ai ucis.

— Am reușit? se miră Ripley.

— Da, s-a terminat cu el.

— Grozav, murmură ea epuizată.

Call își înălță privirile spre ea, în timp ce se străduia s-o susțină.

— Poate că acum o să avem amândouă vise plăcute.

Ripley încercă să zâmbească.

— Am reușit, suntem tefere!

— Da, zise Call uimită, am reușit.

Clona auzi țârâitul interfonului și răsunară chiotele victorioase ale lui Johner și Vriess.

— Call, Ripley, sunteți bine? Sigur, vă vedem, dar...

— Da, suntem bine, le răspunse Call.

Apoi se uită la cealaltă femeie, zâmbind.

— Suntem bine amândouă.

Ripley încuviință din cap și își rezemă obrazul obosită de capul femeii-robot.

În cabina de comandă, cei doi bărbați erau în culmea fericirii. Johner sări de pe scaun și-l sărută pe Vriess cu pasiune.

— Așa! exclamă el. Am reușit să ținem nava în frâu și acum să vedem cum o s-o aducem la sol!

Vriess dădu din cap, râzând cu gura până la urechi. Dar, după câteva clipe, îi pieri brusc veselia. Se uită de jur-împrejur și-l întrebă îngrijorat pe Johner:

— Chiar, *cum* o s-o aducem la sol?

Epilog

Ripley se uita pe fereastra navei la Pământul care se apropia. Nu mai văzuse niciodată un cer albastru sau un sol adevărat. Cel puțin nu în această reîncarnare. Totul i se părea nou și se bucura de această noutate.

O simțea pe Call care stătea tăcută lângă umărul ei. Prezența ei îi dădea o senzație de confort și tovărășie pe care n-o mai simțise niciodată.

Amintirea lui Newt, Amy, Hicks, Bishop și a celorlalți oameni pe care-i cunoscuse n-o mai ardea dureros ca altădată. Dimpotrivă, o făcea să se simtă caldă, umană. Iubise și fusese iubită. Luptase, protejase și își jertfise viața pentru cei pe care-i iubea. Și era gata s-o facă din nou, ori de câte ori va fi nevoie. Acum se împăcase cu sine.

Imaginile de vis care-i apăruseră de atâtea ori nu mai erau haotice. Alinarea rece a criosomnului. Nevoia de a-și proteja puiul. Forța și tovărășia propriei sale specii. Puterea mâniei ei. Căldura și siguranța prietenilor. Imaginile erau acum pline de înțeles, mulțumitoare. Le recunoștea la un nivel dincolo de pragul conștientizării, al învățării. Făceau parte din ea, din cine și ce fusese. Și acum făceau parte din ceea ce devenise.

Se întoarse să-i zâmbească robotului. Call se uita la locul de aterizare care se apropia tot mai mult.

— Pământul, zise ea, ca și când și-ar fi dat seama abia acum.

Ripley încuviință din cap zâmbind.

— Da, pământul.

— Este prima oară când văd această planetă, zise fata-robot, încet. Probabil că sunt o mulțime de locuri unde poți să te ascunzi.

Se opri ca și când ar fi vrut să spună multe alte lucruri, dar nu găsea cuvintele potrivite. Iar acest fapt i se păru nostim lui Ripley. Call era robot și avea la îndemână un volum lexical nelimitat.

— La ce te gândești? insistă clona, curioasă.

— Ce crezi că ar trebui să facem? Unde ar trebui să mergem?

Se uita la ea de parcă Ripley ar fi deținut toate răspunsurile.

— Nu știu, zise ea clătinând din cap. Chiar că nu știu, Call. Și eu sunt străină aici.

Cele două femei stăteau în liniște, una lângă alta, privind luminile îndepărtate ale celui mai apropiat oraș. Aveau destul timp să se hotărască.

SFÂRȘIT